NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #9

ARILARA SÖYLE GİDİYORUM

KISIM II

epsilon

Scanned with CamScanner

ARILARA SÖYLE GİDİYORUM

KISIM II

Scanned with CamScanner

Arılara Söyle Gidiyorum (Kısım II) (Yabancı #9)
Orijinal Adı: *Go Tell The Bees That I Am Gone (Outlander #9)*
Diana Gabaldon
Çeviri: Yasemin Büte

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bengü Impram
Sayfa ve Kapak Uygulama: Özkan Köse

1. Baskı: Haziran 2024
ISBN: 978-625-414-580-3

© Diana Gabaldon, 2021
Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Scanned with CamScanner

ARILARA SÖYLE GİDİYORUM

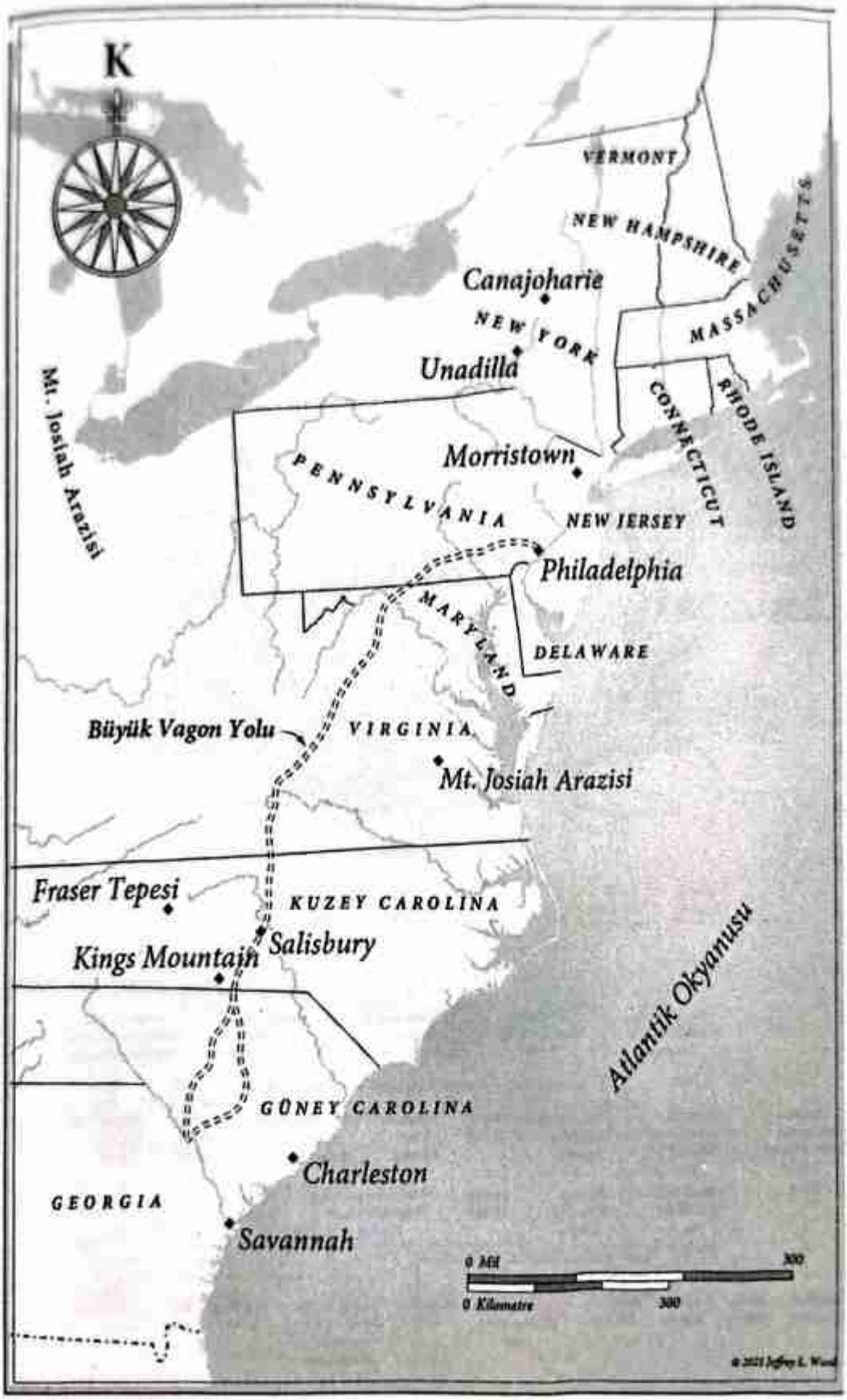
KISIM II

Diana Gabaldon

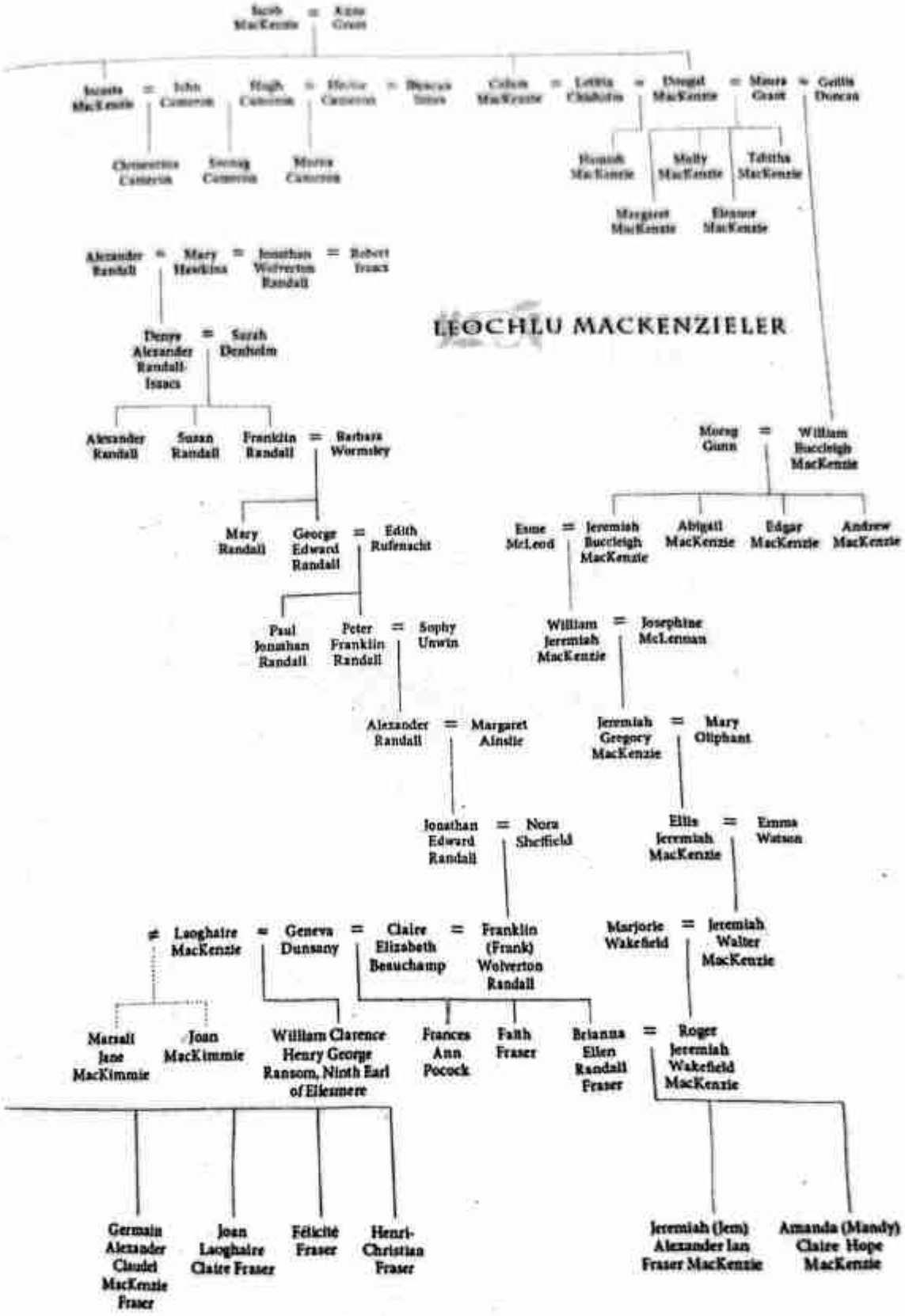
Çeviri
Yasemin Büte

epsilon

Scanned with CamScanner

K
VERMONT
NEW HAMPSHIRE
MASSACHUSETTS
Canajoharie
NEW YORK
Unadilla
Mt. Josiah Arazisi
CONNECTICUT
RHODE ISLAND
Morristown
PENNSYLVANIA
NEW JERSEY
Philadelphia
MARYLAND
DELAWARE
Büyük Vagon Yolu
VIRGINIA
Mt. Josiah Arazisi
Fraser Tepesi
KUZEY CAROLINA
Salisbury
Kings Mountain
Atlantik Okyanusu
GÜNEY CAROLINA
Charleston
GEORGIA
Savannah
0 Mil
300
0 Kilometre
300

LOVATLI FRASERLAR
YABANCI
SOYAĞACI
Ian Alastair Robert MacLeod Murray
Janet (Jenny) Flora Arabella Fraser
William Simon Murtagh MacKenzie Fraser
Robert Brian Gordon MacKenzie Fraser
James (Jamie) Alexander Malcolm MacKenzie Fraser
James (Genç Jamie) Fraser Murray
Margaret (Maggie) Ellen Murray
Katherine (Kitty) Mary Murray
Michael Murray
Janet Ellen Murray
Ian (Genç Ian) Fraser Murray
Caitlin Maiari Murray
Fergus Claudel Fraser
Joan
[Bilinmiyor] Carmichael
George (Geordie) Silvers
Lilliane (Lillie)
Wakyo'leyehsonhsa (Elleriyle İş Yapan /Emily)
Rachel Hunter
"Oggy"
Paul Lyle
Matthew Murray
Henry Murray
Caroline Murray
Benjamin Murray
Anthony Brian Montgomery Lyle
Angelica Lyle
Angus Walter (Wally) Edwin Murray Carmichael
Josephine Silvers
Abigail Silvers
Yekau's (Isaiah)

LEOCHLU MACKENZIELER
Alexander Randall
Mary Hawkins
Jonathan Wolverton Randall
Robert Isaacs
Denys Alexander Randall Isaacs
Sarah Denholm
Alexander Randall
Susan Randall
Franklin Randall
Barbara Wormsley
Mary Randall
George Edward Randall
Edith Rufenacht
Paul Jonathan Randall
Peter Franklin Randall
Sophy Unwin
Alexander Randall
Margaret Ainslie
Jonathan Edward Randall
Nora Sheffield
Franklin (Frank) Wolverton Randall
Claire Elizabeth Beauchamp
Geneva Dunsany
Laoghaire MacKenzie
Marsali Jane MacKimmie
Joan MacKimmie
William Clarence Henry George Ransom, Ninth Earl of Ellesmere
Frances Ann Pocock
Faith Fraser
Brianna Ellen Randall Fraser
Roger Jeremiah Wakefield MacKenzie
Germain Alexander Claudel MacKenzie Fraser
Joan Laoghaire Claire Fraser
Félicité Fraser
Henri-Christian Fraser
Jeremiah (Jem) Alexander Ian Fraser MacKenzie
Amanda (Mandy) Claire Hope MacKenzie
Morag Gunn
William Buccleigh MacKenzie
Esme McLeod
Jeremiah Buccleigh MacKenzie
Abigail MacKenzie
Edgar MacKenzie
Andrew MacKenzie
William Jeremiah MacKenzie
Josephine McLennan
Jeremiah Gregory MacKenzie
Mary Oliphant
Ellis Jeremiah MacKenzie
Emma Watson
Marjorie Wakefield
Jeremiah Walter MacKenzie
Duncan
Margaret MacKenzie
Eleanor MacKenzie

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİNLERCE KİLOMETRELİK YOLCULUK

Scanned with CamScanner

ÖZEL İSTEKLER

Jamie, Ian'a küçük ağır bir kese verdi.

"Ben halledebilirim, dayı," dedi Ian keseyi geri vermeye çalışarak. "Atlarımız var, ayrıca beslenmemize yetecek kadar param var diye düşünüyorum."

"Yol boyunca ormanda uyumaktan mutlu olabilirsin, Rachel da genç ve güçlü, şüphesiz bunu seni sevdiği için yapacaktır. Ama annene yol kenarında uyuyup yol boyunca yakalayabildiklerini yiyerek bin yüz kilometre yol yaptırabileceğini düşünüyorsan... bir daha düşün, tamam mı?"

"Hımm." Ian keseyi avcunda isteksizce tartmasına rağmen sunulan nedeni onayladı.

"Ayrıca," diye ekledi dayısı ve omzunun üzerinden baktı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette, Jamie Dayı." Claire Yenge yan bahçede çamaşırlara yardım ediyordu. Dayısının Ian'ın ilgisini çeken sevgi ve ihtiyat karışımı bir bakışla ona baktığını gördü. "Ne oldu?"

"Rachel, yolda birkaç günlüğüne Philadelphia'ya uğrayacağını, böylece Quaker Yoldaşları'ndan bazılarını ziyaret edip uygun bir toplantıya katılabileceğini söyledi."

"Evet. Yani...?"

"Şey. Şehrin yaklaşık on kilometre dışında, ana yol boyunca, küçük bir yol var. Oraya Mulberry deniyor. Size bir harita çizdim ama tarif de isteyebilirsiniz. Yolun sonunda yıkık dökük küçük bir ev var, Silvia Hardman adında bir kadına ait."

"Bir kadın mı?" Ian istemsizce Claire Yenge'ye de baktı. Jem'in bir zamanlar ona söylediği bir şeye gülüyordu, yüzü ateşin sıcağından kızarmış, bukleleri başına sardığı eşarptan kurtulmuştu.

Dayısı, sırtı çamaşırcılara dönük olacak şekilde, "Evet," dedi. "Quaker bir kadın, üç küçük kızı olan dul bir kadın.

Scanned with CamScanner

Monmouth'tan önce bana büyük yardımda bulundu. Buradan geçeceğinize göre durumunun ne olduğunu görmeni ve ne olursa olsun, bunu almasını sağlamanı istiyorum." Kürk kesesini karıştırıp daha küçük başka bir kese çıkardı.

Ian hiç sorgulamadan kabul etti ve kendi kesesine koydu. Jamie Dayı hafifçe kaşlarını çatmış, tereddüt ediyordu.

"Başka bir şey var mı, dayı?"

"Yani olup olmadığını bilmiyorum..."

"Ne olursa olsun, *a bràthair-mhàthair*, bunu yapacağımı biliyorsun, değil mi?" Jamie Dayı'ya gülümsedi, o da rahatlayıp gülümseyerek karşılık verdi.

"Biliyorum Ian ve bunun için minnettarım. Mesele şu, arkadaşım Silvia erdemli bir kadındır ama kocası öldürüldü, belki İngiliz ordusu tarafından, belki de Sadıklar, belki de Kızılderililer tarafından. Onu kötü bir şekilde terk etti, akrabası yok ve... tek başına bir kadının üç küçük kıza bakması için çok fazla yol yok."

"O zaman o bir fahişe mi?" Ian sesini alçaltmış, gözünü çamaşır kazanından yükselen buhara dikmişti. Küçük Orrie Higgins, Oggy'ye bakıyor ve görünüşe göre ona oyun oynamayı öğretmeye çalışıyordu, ancak çocuk tombul kollarını sallamaktan ve ciyaklamaktan öteye gidemiyordu.

"Hayır!" Jamie Dayı'nın yüzü kararmış. "Yani bazen..."

"Anladım," dedi Ian aceleyle, birden Bayan Hardman'ın dayısına ne tür bir hizmette bulunmuş olabileceğini merak etmişti.

"*Ben* değil, Tanrı aşkına!"

"Öyle olduğunu düşünmemiştim, dayı!"

Jamie Dayı kuru bir sesle, "Evet, düşündün," dedi. "Ama kıçıma yaban turpu merhemi sürüp sırtıma pansuman yapmanın ötesinde kadın bana hiç elini sürmedi... ya da ben ona, tamam mı?"

Ian dayısına sırıttı ve iki elini de kaldırarak bu hikâyeyi tamamen kabul ettiğini gösterdi.

"Hı-hımm. Dediğim gibi durumunun ne olduğunu anlamanı istiyorum. Kendisiyle evlenecek bir adam bulmuş olabilir ve

Scanned with CamScanner

eğer bulduysa, ona para verirken çok dikkatli ol ki adam görmesin. İyi bir adam olsa bile doğru olmayan şeyler düşünebilir..." Bu noktada Ian'a sert bir bakış attı. "Ama evine gelen erkekleri eğlendiriyorsa bunu öğren ve hiçbirinin onu tehdit etmediğinden ya da ona veya küçük kızlarına karşı bir tehlike oluşturmadığından emin ol."

"Peki ya öyleyse...?"

"İcabına bak."

Ian'ı pınar evinde peynirleri koklarken buldum.

"Şunu al," diye önerdim en üst rafın sonundaki tülbentle sarılmış şekli göstererek. "En az altı aylıktır, bu yüzden onunla seyahat etmek yeterince zor olur. Ama Oggy için biraz daha yumuşak peynir isteyebilirsin."

En az bir düzine teneke kutu yumuşak keçi peyniri vardı; bazıları sarımsak ve frenk soğanı ile tatlandırılmıştı –kıyılmış kurutulmuş domatesle yapılan maceracı bir deneme hakkında ciddi şüphelerim vardı– ama dördü de sindirim rahatsızlığı olan insanları beslemek ve başka türlü kimseye yutturamayacağım ilaçlara karıştırmak için kullanılmak üzere tatlandırılmamıştı.

Ian, "Rachel diş çıkarıyor olabileceğini düşünüyor," diyerek beni ikna etti. "New York'a vardığımızda kemikten çiğ et kemiriyor olacak."

Güldüm ama haklı olduğunu fark edince keskin bir sızı hissettim. Oggy'yi tekrar gördüğümüzde muhtemelen yürüyor, belki konuşuyor ve canının çektiği her şeyi yiyebiliyor olacaktı.

"O zamana kadar doğru düzgün bir adı bile olabilir," dedim ve Ian gülümseyerek başını salladı.

"Bir insanın doğru adının ne zaman geleceğini asla bilemezsin ama bu her an gerçekleşebilir." İster istemez başını yana çevirdi, Rollo'nun olması gereken yere...

"Kurt'un Kardeşi mi?" diye sordum. Mohawklardan biri olduğunda ona bu adı vermişlerdi. Bunun farkındaydım. Rachel

Scanned with CamScanner

ve Jenny de bunun gayet farkındalardı. Bizimle yaşamak için geri dönmüş olsa da Mohawk olmaktan hiçbir şekilde *vazgeçmemişti*. Rollo için yan tarafına bakmayı da bırakmamıştı.

"Evet," dedi Ian, biraz huysuzca fakat sonra bana hafifçe gülümsedi. İskoç delikanlı dövmelerinin arasından belli oluyordu. "Belki bir gün başka bir kurt gelip beni bulur."

"Umarım öyle olur," dedim, ciddiydim. "Ian, senden bir iyilik isteyecektim."

Tek kaşı havaya kalktı.

"Söyle, yenge."

"Şey... Jamie, Philadelphia'da durmayı planladığını söyledi. Merak ettim..." Kızardığımı hissettim ve bu beni çok rahatsız etti. Ian diğer kaşını da kaldırıp bana baktı.

"Her neyse yaparım, yenge," dedi Ian, ağzının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Söz veriyorum."

"Peki... Ben, şey, bir geneleve gitmeni istiyorum."

Kaşları aşağı indi ve bana sertçe baktı, belli ki doğru duymadığını düşünüyordu.

"Bir genelev," diye tekrarladım biraz daha yüksek sesle. "Elfreth Sokağı'nda."

Bir an hareketsiz durdu, sonra dönüp peyniri rafa geri koydu ve ayaklarımızın altından akan derenin berrak kahverengi suyuna baktı.

"Bunu açıklamak biraz zaman alabilir? Hadi, güneşe çıkalım."

60

SADECE BİR ADIM

15 Eylül 1779

Sadece bir adım. Tüm gereken buydu. Bazen böyle bir adımın geldiğini çok uzaklardan görürsünüz. Bazen de geriye doğru bakana kadar hiç fark etmezsiniz.

Scanned with CamScanner

İşte, tam önündeydi. Kulübesinin -kendi evinin, evliliğinin, bebeğinin ilk aylarının, en gerçek hayatının evinin- kapısı sabaha açıktı ve kavakların yuvarlak altın yaprakları, şafak sökerken çiyden parıldayan verandanın tahtasında düz bir şekilde uzanıyordu.

İnsana hüzün veren, mütevazı mavileri ve grileriyle o küçük eski püskü kilimini dışarıdaki altınlar, yeşiller ve kırmızılarla dolu o vahşi terk edilmişlikten ayıran eşikten bir adım atmıştı ve buradaki hayatı sona ermişti. Geri dönebilirlerdi -Ian dönecceklerine söz vermişti ve bunu yerine getirmek için için elinden geleni yapacağına güveniyordu- ama dönseler bile bu farklı bir hayat olacaktı.

Oggy belki de o zamana kadar yürüyecek, konuşacak ve farklı bir isme sahip olacaktı. Bu erken yaşamı, yatakta onun bedenine karşı uyanmanın yakınlığını, hemen onu göğsüne çekmeyi ve ayrı varoluşundan bu kadar kolay vazgeçmeyi, onu içeri taşıdığında olduğu gibi ondan tekrar beslendiği o anlarda annesiyle bütünleştiğini hatırlamayacaktı. Bir noktada herhangi zamanda sütten kesilebilirdi. Geri döndüklerinde farklı bir insan olacaktı. Rachel da öyle.

Jenny onun yanına geldi, yüzü aydınlıktı ve kolunun altında yiyecek, içecek, mendil, tokmak ve temiz çoraplarla dolu bir torba vardı. Bir envanter çıkarır gibi önce Rachel'ın yüzüne, sonra da kulübenin içine baktı. Not edilecek çok az şey vardı: halı, Jenny'nin yattığı yatak ve tekerlekli karyolası, Oggy'nin beşiği. Geri kalan her şeyi zaten vermişlerdi; ihtiyaç duyduklarını geri verecek ya da döndüklerinde yeniden temin edeceklerdi.

Jenny, Oggy'ye, "Pekâlâ, delikanlı," dedi. "Bu senin evden uzağa ilk yolculuğun olacak, değil mi? Bu benim üçüncü yolculuğum. Sadece bana dikkat et, ben seni kollarım."

Oggy hemen Rachel'ın kollarından sıyrılıp büyükannesine uzandı, o da gülerek onu kucakladı.

"Aklın başında mı, *m'annsachd*?" dedi Rachel'a. "Bu bulışmanın anlamı senin için açık, değil mi? O hâlde gidelim ve önümüzde ne varmış görelim."

Scanned with CamScanner

İlk adım onları kulübeden Büyük Ev'e götürdü ve oradan ayrıldılar. Üç hafta önce Brianna ile Roger'a veda etmiş, onları çocuklarla ve lahana turşusuyla dolu arabalarıyla uğurlamışlardı; bu deneyim Rachel'ın kalbini huzursuz etmişti. Ama Jamie'yi görüp de onun onları kuzeye götürecek Büyük Vagon Yolu'nun olduğu Piedmont'taki Salisbury'ye olan üç günlük yolda kendilerine eşlik edeceğini duyunca çok rahatlamıştı.

"Orada birkaç adamla buluşmam gerekiyor," demişti Jamie, Rachel'ın kendi duygularını korumak için olduğunu bildiği rahat bir çekingenlikle. Onun işinin savaş olduğunu biliyordu ve Jamie bunun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini de biliyordu ama Rachel bunun *onu* ne kadar huzursuz ettiğinin de farkındaydı ve bildiği şeyler bir yana, düşündüğü şeyleri söylemesi için onu zorlamayacaktı.

Bu konuda, yani savaş hakkında konuşmak için harekete geçtiğini hissetmişti. Sonra kardeşi Denzell hakkında konuştu. Kendisi gibi doğuştan bir Yoldaş'tı; dindar bir adamdı ama aynı zamanda bir doktordu ve vicdanlıydı.

"Böyle adamlarla yaşamak her zaman rahat değildir," demişti Rachel yarı özür dileyerek ama birden fazla kadın onun ne demek istediğini anlayarak gülümsemişti. "Ancak başka türlü ona sahip olamazdım, sen de biliyorsun. Ayrıca Tanrı'nın onu savaş meydanına çağırdığını düşünüyor, bir tüfek ya da kılıçla savaşmak için değil, Özgürlük adına Ölüm'ün kendisiyle savaşmak için." Sonra derin bir nefes alıp ekledi: "Kardeşimin yakalandığı ve bir İngiliz hapishanesinde olduğu haberini aldım. Lütfen hepinizden onun için dua etmenizi rica ediyorum."

Ciddiyetle başlarını salladılar. Jamie Fraser'ın haç çıkarması onu duygulandırmıştı.

Jamie toplantılara neredeyse her zaman gelirdi ama nadiren konuşurdu. Sessizce gelip arka sıralardan birine oturur, başını öne eğerek dinlerdi. Her Yoldaş'ın yapacağı gibi sessizliği ve içindeki ışığı dinlerdi. İnsanlar konuşmak için ruhun harekete

Scanned with CamScanner

geçtiğini hissettiklerinde, onları da nazikçe dinlerdi, ancak bu durumlarda soğukkanlılığını izlerken, zihninin sessiz, ısrarlı bir arayış içinde kendi başına hareketsiz olduğunu düşündü.

"Genç Ian'ın sana Katolikler hakkında pek bir şey anlattığını sanmıyorum," demişti bir keresinde, Salem'den getirdiği bir postu ona vermek için uğramıştı.

"Sadece ben sorduğumda," dedi Rachel gülümseyerek. "O da kendisinin ilahiyatçı olmadığını biliyor. Roger Mac, Katolik inancı ve uygulamaları konusunda daha çok şey biliyor sanırım. Bana Katolikler hakkında bir şeyler söylemek ister misin? Her İlk Gün'de sayıca az olduğunuzu hissettiğinizi biliyorum."

Jamie bunun üzerine gülümsemişti ve bunu görmek Rachel'ın kalbini aydınlatmıştı. Bugünlerde çok sık dertleniyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"Hayır, kızım, Tanrı ve ben kendi başımıza yeterince iyi geçiniyoruz. Sadece sizin toplantınızda bazen bana Katoliklerin ara sıra yaptığı bir şeyi hatırlatıyor. Resmi bir şey değil ama bir grup gidip kilisede Ayin'den önce bir saat otururdu. Paris'te genç bir adamken ben de ara sıra bunu yapardım. Biz buna tapınma diyoruz."

"O bir saat boyunca ne yapıyorsun?" diye sordu merakla.

"Özel bir şey yapmam. Çoğunlukla dua ederim. Tespih çekerim ya da sessizce otururum. Belki İncil ya da bir azizin yazılarını okurum. Bazen şarkı söyleyen insanlar gördüm. Bir keresinde, sabahın erken saatlerinde, şafaktan çok önce Saint Joseph Şapeli'ne gittiğimi hatırlıyorum. Neredeyse tüm mumlar sönmüştü ve birinin gitar çalıp şarkı söylediğini duydum. Usulca kendi hâlinde çalıyordu. Sadece Tanrı'nın huzurunda şarkı söylüyordu."

Jamie bu anıyı hatırlayınca gözlerinde garip bir parıltı belirdi ama sonra ona tekrar gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi.

"Sanırım bu gerçekten duyduğumu hatırladığım son müzik olabilir."

Scanned with CamScanner

"Ne?"

Kısa bir süre için başının arkasına dokundu.

"Yıllar önce kafama bir balta saplandı. Hayatta kaldım ama bir daha müzik duymadım. Kavallar, kemanlar, şarkılar... Bunların müzik olduğunu biliyorum fakat benim için gürültüden başka bir şey değil. Ama o şarkı. Şarkının kendisini hatırlamıyorum ama onu duyduğumda ne hissettiğimi biliyorum."

Rachel daha önce hiç onun yüzünde, o şarkıyı onun için tekrar söylediğinde olduğu gibi bir ifade görmemişti ama şimdi, önlerinde dimdik sırtıyla at sürüşünü izlerken birdenbire onun o uzak gecenin derinliklerinde hissettiklerini duyumsadı ve neden sessiz alanlarda huzur bulduğunu anladı.

61

BEDENLER BULUŞUR...

"Ben bu yerden daha yaşlıyım," dedi Jenny, at arabası bir tavernanın önüne yanaştığında küçümseyici bir bakışla etrafına bakındı. "Bu kasaba sanki dün kurulmuş gibi."

"Son yirmi beş yıldır burada," dedi Jamie elindeki atın dizginlerini çadırın direğine bağlayarak. "Rachel'dan daha yaşlı, değil mi?" Yeğenine gülümsedi ama kız kardeşi homurdanarak araçtaki yuvasından geriye doğru çekildi.

"Bir şehir için hiç de yaşlı sayılmaz," dedi Jenny küçümseyerek.

"Sadıklar'la da kaynıyor," dedi Genç Ian, annesini belinden yakalayıp aşağı indirerek. "Ya da ben öyle duydum."

"Ben de öyle duydum," diye onayladı Jamie ve ana caddeye bir göz attı, sanki Sadıklar tavernalardan fare gibi fırlayacakmış gibi. "Ama duyduğuma göre ne silahları ne de düzgün bir milisleri varmış."

Salisbury, nispeten genç olmasına rağmen Rowan County'nin en büyük kasabasıydı. Aynı zamanda Rowan County'nin mer-

Scanned with CamScanner

keziydi, Fraser Tepesi ile Büyük Vagon Yolu arasındaki en yakın kasabaydı ve bir vatansever olan Francis Locke'un askeri derebeyliğiydi. Silahları *ve* milisleri olan biri. Durum böyleyken Jamie, Jenny, Rachel ve Oggy'yi pahalı bir demlik sert kahve ve bir tabak dolma ile iyi görünümlü sıradan bir yere geçici olarak yerleştirdi, Ian'ı kuzeye yolculuk için erzak almaya gönderdi, sonra kendisi Albay Locke'u aramaya gitti.

Jamie ilk görüşte Francis Locke'tan hoşlanmaya başladı. Tıknaz, kırmızı yüzlü, kendi yaşlarında bir İrlandalı olan bu adamın doğrudan tavırları onun ilgisini çekmişti. Bir toprak sahibi, bir işinsanı ve Rowan County Milis Alayı'nın komutanıydı.

"Kayıtlarımızda yüz altmış yedi bölük milis var," dedi Locke belli bir acımasız memnuniyetle. "Şu anda. Rowan County'nin dört bir yanından gelenler var ama henüz taşradan gelen yok. Bize katılmak isterseniz sizi ve arkadaşlarınızı ağırlamaktan memnuniyet duyarım, Bay Fraser."

Jamie ona içtenlikle başını salladı fakat hemen söz vermekten kaçındı.

"Bölüğüm henüz tam teçhizatlı değil efendim ama kar yağmadan önce bunu tamamlamayı ve bahara hazır olmayı umuyorum."

İngiliz ordusu kesinlikle öyle olacaktı.

Locke da ona aynı çekinceli bakışla başını salladı. Locke, Jamie'nin Locke *ve* alayı hakkında kararını verene kadar gerçek hazırlık durumunu kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Kaç adamınız var?"

"Şu anda kırk yedi," diye cevap verdi Jamie soğukkanlılıkla. "Hasat zamanı geldiğinde daha fazla adamımız olacağını düşünüyorum."

Bir sürahi bira ve bir tabak kızarmış küçük balıkla City Tavern'da oturuyorlardı. Üç gün süren yolculuk ve haşlanmış yumurtanın ardından lezzetli bir yemekti ancak balıklar rahatsız edici sayıda küçük kılçıkla doluydu.

Scanned with CamScanner

"Efendim, sormamın sakıncası yoksa, Partland adında birini tanıyor olabilir misiniz? Ya da Adam Granger?"

Locke'un kalın gri kaşları yukarı doğru kalktı.

"Nicodemus Partland? Evet, adını duymuştum. Virginia'dan. Sadık bir serseri. Baş belası," diye ekledi alelade bir tavırla.

"Öyle biri. Ama belki de bir serseriden biraz daha fazlası." Jamie, Locke'a Partland'in topraklarına gelişini, Yüzbaşı Cunningham'la olan bağlantısını, sonra da Claire ile Genç Ian'ın el koyduğu tüfekleri kısaca anlattı. Jamie bu karşılaşmayı süslememişti ama nasıl hikâye anlatacağını biliyordu ve Locke hikâyenin sonunda gülüyordu.

"Adamlarınızın binek hayvana ulaşmasını da aynı şekilde mi yönetiyorsunuz, Bay Fraser?"

"Hayır, efendim. İyi likör yapıyorum ve bulduğum atları bununla takas ediyorum."

Locke anlayışla gözlerini kırpıştırdı. Jamie, Locke'a Fraser Tepesi'nin nerede olduğunu söylemişti.

"Kızılderililer mi?"

Jamie başını hafifçe eğdi.

"Birkaç yıl önce Güney Departmanı'nda Kraliyet için Kızılderili casusuydum. Bay Atkins'in, sonra Albay Johnson'ın emrinde. Cherokeeler arasında hâlâ dostlarım var."

Locke'un yıpranmış yüzünde yine keyifli bir ifade belirdi.

"Sanırım şu anda Albay Johnson'ı dostlarınız arasında saymıyorsunuz."

"Dostluk için iki tarafın da aynı fikirde olması gerekir, değil mi?" Jamie görevinden istifa ettiğinde Johnson onu bir hain olarak astırmakla tehdit etmişti ve bunda ciddiydi. Jamie bir balık daha seçip dikkatlice ısırdı, küçük kılçıkları diliyle ayırdı ve masayı örtü yerine kaplayan yağlı, lekelenmiş gazete kâğıdının üzerine düzgünce koydu. Boğulursa Claire onunla ilgilenmek için yanında değildi.

Lekelenmiş gazete *The Impartial Intelligencer* gazetesiydi ve ona Fergus ile Marsali'yi hatırlattı. Onları ve Germain'i düşü-

Scanned with CamScanner

nünce içgüdüsel olarak istavroz çıkarmak için bir hamle yaptı ama elini kaldırmadan durdu. Locke bir Protestan olabilirdi; müttefik olarak ihtiyaç duyabileceği birini yabancılaştırmaya gerek yoktu.

Jamie ilk balığın bakan başını ve omurgasını bir kenara bırakıp başka bir balık seçti. Locke'a masonik işaretlerden birini vermeli miydi? Kökeni ve durumu göz önüne alındığında adam büyük olasılıkla Made'di*. Henüz değildi belki de, diye karar verdi, Locke'un altıncı balığı düzenli bir şekilde yutmasını izlerken. Locke yeterince sağlam görünüyordu ama Jamie ittifak yapıp yapmamaya ve nasıl yapacağına karar vermeden önce Rowan County Alayı'na kayıtlı milis albaylarından birkaçıyla konuşmak istiyordu. Overmountain'daki adamları da düşünmek gerekiyordu. Daha az resmi, daha az iyi silahlanmış ve daha az organize olmuşlardı ama Fraser Tepesi'ne Locke'un olduğundan çok daha yakınlardı ve acele yardıma ihtiyacı olursa hemen harekete geçebilirlerdi.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Elinden geleni yapacak ve gerisi için dua edecekti.

Locke arkasına yaslandı, son balığını yavaşça çiğnerken düşünüyordu.

"Zamanla hızlı dostlar olabileceğimize inanıyorum, albay. Sizin de söyleyebileceğiniz gibi ortak noktalarımız göz önüne alındığında."

Jamie bu düşünceye katılamadan kapı açıldı ve Genç Ian, masaların üzerindeki gazeteleri kaldıran serin bir esintinin kanatlarında içeri girdi. Murrayler hava yağmaya başlamadan bir an önce yola çıksalar iyi olur, diye düşündü.

Yeğenini Francis Locke'la tanıştırdı, Locke önce Ian'ın dövmelerine, sonra da Jamie'ye ilgiyle baktı.

"Bize Hambly adında dul bir kadının yanında kalacak yer buldum, dayı," dedi Ian, Locke'un incelemesini görmezden ge-

* Masonik dilde "üye" veya "işaretlenmiş" anlamına gelir. Bir kişi Masonluğa kabul edildiğinde bu terimle tanımlanır. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

lerek. "Akşam yemeğinin bir saat içinde hazır olacağını söylüyor, eğer siz de masaya oturmak isterseniz..."

Locke boğazından bir uyarı sesi çıkardı.

"Dul kadın iyi biridir ve evi de temizdir ama Tanrı onu korusun, aşçı falan değildir. Belki de aileni akşam yemeği için benim evime getirsen iyi olur. Arazim Salisbury'nin dışında," diye ekledi Jamie'nin kaşlarının kalktığını görünce. "Ama kolaylık olsun diye kasabada küçük bir evim var ve karım ünlü bir dedikoducudur. Yeni insanlarla tanışıp onları ters yüz etmekten daha çok sevdiği bir şey yoktur."

Jamie, Ian'la göz göze geldi Ian'ın yüzü *"Ben bu plandan yanayım,"* der gibiydi ve Jamie hafifçe başını sallayarak onayladı.

"Size katılacağız efendim, büyük bir zevkle," dedi Jamie, Locke'a resmi bir şekilde ve ayağa kalktı. "Gidip hanımefendileri haberdar edelim ve uygunsa saat altıda size katılalım, olur mu?"

Bayan Locke guguklu bir saat gibi düzenli sorular soran parlak gözlü bir kadındı fakat iyi bir aşçıydı ve Jenny onu peynir yapımı, keçi ya da koyun sütüne karşı inek sütünün erdemleri üzerine bir tartışmayla meşgul ederken Rachel bebeği besliyor, Jamie ve Ian da Locke'un kolayca cevapladığı alay hakkında sorular soruyordu.

Tepe'den çok uzakta, diyordu Ian'ın yan bakışları ve Jamie de aynı fikirde olarak başını eğdi.

Locke iyi organize olmuş görünüyordu ama Burke County'nin yakın zamanda çıkarılmasına rağmen Rowan County hâlâ geniş bir alanı kapsıyordu. Eğer söz konusu olan Monmouth gibi milislerin düzenli birliklere yardım ettiği büyük bir savaşsa bu önem taşırdı: Locke'un 167 bölüğünden birkaçını çağırmak için zaman olurdu. Ama birinin Salisbury'ye bir atlı göndermesi, Locke'a başvurması ve oradan da yüz altmış kilometre ötedeki Tepe'ye yönelik beklenmedik ve yakın bir tehdidi karşılamak için çevre bölgelerden yardım çağırması? Hayır.

Scanned with CamScanner

Ian ve Jamie sessizce Tepe'nin kendini savunmasının daha iyi olacağı sonucuna varmışlardı. Ian tam Jamie'ye Locke'a bunu söyleyip söylemeyeceğini sormak için kaşını kaldırmıştı ki ön merdivenden bir ayak sesi geldi ve Bayan Locke'u soru-sunun ortasında durduran hızlı bir kapı gümbürtüsü duyuldu.

Kapıyı çalan on beş yaşlarında bir çocuktu ve çenesinden mantar gibi uzayan yeniyetme sakalı bulunuyordu.

Locke'u selamlayarak, "Affedersiniz efendim," dedi. "Muhafız Jones beni bir ceset bulduğunu söylemek için gönderdi, daha fazla çürümeden el atmak ister misiniz?"

"El atmak mı?" dedi Rachel şaşkınlıkla başını kaldırarak.

Locke masadan kalkarak, "Evet, hanımefendi," dedi. "Ben eyalet sorgu yargıcıyım, günahlarımın bedeli. Bu ceset nerede, Josh?"

"Chris Humphreys'in ahırında, efendim. Ama ilk Oak Tree Tavernası'nın arkasında bulundu. Bayan Ford tavernaya sokmalarına izin vermedi."

"Ah." Locke, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını indirmiş ev sahibine hızlıca bir göz attı. "Sanırım ev sahibimiz de benzer duygular içinde. Ahıra gidip bir göz atacağım. Bekler misiniz, Bay Fraser? Muhtemelen uzun sürmez."

"İzin verirseniz ben de sizinle geleceğim." Jamie ayağa kalktı ve Ian'ın bu fırsatı değerlendirip gitmesini işaret eden küçük bir hareket yaptı. Jamie cesedi biraz merak ediyordu, ama asıl niyeti partiden ayrılmak için bir bahanesi olmasıydı. Rachel'ın masada yorgunluktan çöktüğünü, Oggy'nin kucağında uyuduğunu ve kız kardeşinin hâlâ ayakta olmasına rağmen son çeyrek saattir ona doğru sabırsızlık dalgaları yaydığını görebiliyordu.

62

BİR YABANCININ YÜZÜ

Ahır dört ağılı olan, at kokan ama üzerlerine teneke bir çatı örtülmüş bir çift sehpa dışında şu anda boş olan alelade bir

Scanned with CamScanner

barakaydı. Ceset bu sehpanın üzerine konmuş, sineklerin üşüşmemesi için yüzüne bir mendil örtülmüştü.

Jamie dikkat çekmeden istavroz çıkardı ve yabancının ruhu için kısa, sessiz bir dua etti.

"Soyulduğuna dair bir işaret var mı, Bay Jones?" Locke kendi mendiliyle küçük bir şişe çıkardı. Bundan birkaç damla bezin üzerine damlattı ve alıştırma yaparcasına burnuna bastırdı. Keklik üzümü yağı, keskin kokusu Jamie'nin burnunun içindeki tüyleri diken diken etti. Aslında bu iyi bir şeydi. Zira yabancı kokmuştu.

"Evet," dedi muhafız biraz da sabırsızlıkla. "Eğer boş cepler ve çatlak bir kafatası sizin için yeterli işaretse."

Locke adamın yüzündeki nemli mendili iki parmağıyla çekip aldı ve bir kenara koydu. Jamie midesinin kasıldığını hissetti.

Adamın başının yan tarafında şaşırtıcı büyüklükte bir yara vardı ama Jamie'nin hızla terlemesine neden olan şey bu değildi.

"Bu adamı tanıyor musunuz, Bay Fraser?" Locke onun tepkisini fark etmişti.

"Hayır, efendim," dedi Jamie. Dudakları sanki biri ağzına vurmuş gibi kaskatı kesilmişti. Adam ona yabancıydı ama görünüşü öyle değildi. Uzun boylu değil ama iriyarı biriydi, şişman sayılabilecek iri kemikli bir adamdı, şişkin göbeği yarım düğmeli pantolonunun altında büyük yuvarlak bir şişlik oluşturuyor, taşımaları gereken ağırlığın altında düzleşip yayılan ve adamın yıpranmış ayakkabılarının dikişlerini patlatan çok küçük ayaklarına doğru iniyordu.

Bu ayakları ve patlamış ayakkabıları daha önce de görmüştü. Aynı şekilde o ölü, geniş yüzü ve kıllı çeneyi de; yarı açık gözleri gevşek, kapaklarının altında donuk ve yapış yapıştı. Mezarı doldururken üzerinin toprakla kaplandığını görmüştü, tekrar kusmamak için hızlı hızlı kürek savurdu.

Locke, sorgu yargıcı olarak muhafıza gidip tavernanın müdavimlerinden bilgi almasını ve cesedi görmeleri –ve umarım teşhis etmeleri– için olası tanıkları getirmesini söyledi.

Scanned with CamScanner

Jones kıpırdandı, huzursuzdu. "Onu kim soyduysa çoktan gitmiş. Kokuya bakılırsa en az iki, üç gündür sokakta olmalı."

"Bunu sabah anlatırsınız, Bay Jones," dedi Locke ve ceketini silkerek yaklaştı. Ahırın içi buz gibi soğuktu ve sesi beyaz bir bulutun içinde yükseliyordu. Jamie sakat sağ elinin ağrıyan kemiklerinde bir ürperti hissetti ve yumruğunu sıkıp ceketinin cebine soktu.

Karanlık sokaklarda geri dönerlerken Locke'a, "Bu tür olayları sık sık yaşıyor musunuz?" diye sordu.

"Beklediğimden daha sık," diye yanıtladı Locke suratsızca. "Eskiye nazaran daha sık olduğunu söyleyebilirim."

"Savaş insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor." Bunu şaka mahiyetinde söylememişti ve Locke da öyle algılamadı, sadece başını salladı. Ahırın kapısını arkalarından kapatıp sessizce sokağa doğru yürüdüler.

Jamie son bir içki teklifini reddederek Locke'a kapıda veda etti ve nefis akşam yemeği için karısına teşekkür etmesini istedi. Dul Hambly'nin evi iki sokak ötedeydi; oraya giderken ahırın önünden tekrar geçecekti.

Ahırın içinde titrek bir ışık vardı. Tahtaların arasındaki aralıklardan sızıyor, geceye karşı hayalet gibi belirip kayboluyordu. Jamie bu manzara karşısında durdu ama merak ve korku birleşince usulca kapıya doğru yürüdü.

Aralık kapıdan bakınca içeride değişik bir siluet olduğunu gördü; uzun bir gölge, ayağının altındaki çakıl taşların çıkardığı çıtırtılarla hızla hareket ediyordu.

"Jamie Dayı?" Elinde bir fener tutup yanına gelen Ian'dı. O an Jamie'nin kalp atışları da sakinledi.

"Evet." Ahıra doğru adım attı. "Rachel ve annen yerleştiler mi?"

"Dul Hambly'nin evine gittiler. Bayan Locke yarın için yiyecek getirmek ve akşam yemeğinde konuşulan her şeyi dul kadına anlatmak üzere onlarla birlikte gelme nezaketini göster-

Scanned with CamScanner

diğinden gece yarısından önce yataklarının yolunu bulacaklarından şüpheliyim." İşaret parmağını kulağına götürdü.

"Bu da senin neden burada olduğunu açıklıyor," dedi Jamie. "Bu beyefendinin daha iyi bir arkadaş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ian, Bayan Locke ile kokuşmuş bir ceset arasındaki farkın iyi bir arkadaşlık açısından önemsiz olduğunu belirtmek için düz tuttuğu elini sarkaç gibi salladı.

"Neye benzediğini görmek istedim." Jamie'ye yarım yamalak bir kaşını kaldırdı. "Sen de buradasın çünkü...?"

"Ben de neye benzediğine tekrar bakmak istedim. Belki daha önce onu net bir şekilde görememiş olabilirim."

Ian başını salladı ve fenerini cesedin üzerinde tutarak kenara çekildi. Sessizce ona baktılar. Jamie gözlerini kapadı ve kokuya rağmen iki ya da üç derin nefes aldı. Sonra tekrar açtı.

O muydu? Yabancı şimdi ilk gördüğünden daha farklı görünüyordu. Daha kısaydı. Boynu belki daha uzundu ve şişkin karnına rağmen cılızdı. Diğerinin boynu kırışmıştı, iki derin çizgi yağları halkalara bölüyordu. Kız kardeşi, Claire'e tecavüz eden adama "şişko herif" demişti. Göğsündeki baskı biraz hafifledi ve bu kez dikkatle yüzü inceledi.

Hayır, hayır, hiç de aynı değildi. İçi rahatladı. Yüzü tıraş edilmemişti ve bir süredir öyleydi ama bunu göz ardı ederse, o zaman... hayır. Burun ve ağız tamamen farklı bir şekle sahipti.

"Onu tanıyabileceğini mi düşündün, dayı?" Ian masanın karşı tarafından ona merakla bakıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle mi?" diye sordu Jamie ve göğsündeki baskı geri geldi. Dönüp dışarı bakma dürtüsüne direndi. Bunun yerine Galce konuşmaya başladı. "Daha önce ateş ışığında görmüş olabileceğin bir adam mı?"

Ian başını salladı, bakışları sabitti ve aynı dilde cevap verdi.

"Senin güzel karını kirleten adam mı? Evet."

Bunu duymak en az Ian'ı burada bulmak kadar şaşırtıcıydı. Ian yüzünü buruşturdu, sonra özür diler gibi baktı. "Janet

Scanned with CamScanner

Murray senin kız kardeşin, *bràthair-mhàthair*, ama benim de annem." Tekrar İngilizceye dönerek ekledi. "Sır saklayamaz demeyeceğim çünkü saklıyor. Ancak konuşmak için bir neden görürse, o zaman söyleyeceklerini duyarsın. Birkaç hafta önce Beardsley'nin ticaret merkezine gideceğimi ve bir şey istediğini söylemeye geldiğimde bana söyledi. Bana o adama karşı gözümü dört açmamı söyledi."

Bu sözler Jamie'yi biraz rahatlattı ve tekrar ölü yabancıya baktı.

"Ona bu konuda bir şey söylemek istemeyiz."

"Hayır, istemeyiz," diye onayladı Ian ve bu düşünce onu hafifçe ürpertti.

"Merakımdan soruyorum," dedi Jamie, konuşmasına Galce devam ederek, "annen sana *mhic an diabhail*'den neden bahsetti?"

"Öldürme işinde yardımıma ihtiyacın olursa diye, *a bràthair mo mhàthair*," dedi Ian belli belirsiz gülümseyerek. "Teklif etmememi ama eğer istersen seninle gelmemi söyledi. Ve öyle de yapardım." Bunu usulca söylemişti, gözleri fenerin ışığında karanlıktı. "Sen daha söylemeden.

"Peki, ne düşünüyorsun?" dedi sonra, yabancıyı başıyla işaret ederek konuyu değiştirdi. "Aynı adam olmadığı ortada. O adam öldü mü?"

"Öldü."

Ian kesin bir ifadeyle başını salladı.

"Güzel. Bunun onun akrabası olabileceğini düşünüyor muyuz?"

"Bilmiyorum, ama bu da öldü ve onun ölümünün..." Jamie cesede başıyla işaret etti. "...diğeriyle bir ilgisi olabileceğini sanmıyorum."

Ian başıyla onayladı.

"O zaman bence bunun bizimle de bir ilgisi yok."

Jamie göğsünde hafif, soğuk ve taze bir ferahlama hissetti.

"Yok," diye kabul etti. Sonra aklına bir fikir geldi, "Ötekinin neye benzediğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Scanned with CamScanner

"Sanırım sen nasıl biliyorsan öyle. Beardsley'ye gittim ve doğum lekesi olan adamı sordum. Endişelenme," diye ekledi. "Konunun üstüne düşmedim, kimse hatırlamaz."

"Hayır," dedi Jamie kesin bir ifadeyle. Kimse *hatırlamayacaktı* çünkü kimse adamı bir daha görmeyecek ya da onu aramayı akıl edemeyecekti; insanlarla gerçek bir işi olan bir adam değildi. Yalnız yaşayan ve yalnız ölen türden bir adamdı. Köpeği dışında.

Biri onu ziyaret etmeyi düşünse bile onu bulamayacak. Yalnız yaşayan adamların taşrada kaybolması ve ölümlerinin fark edilmemesi alışılmadık bir durum değildi. Kaza eseri ya da tedavi edilemeyen bir hastalıktan ölmüş olabilirdi.

Bir an birlikte durup yabancının yüzünü incelediler. Jamie, Ian'ın rahatladığını, kararını verdiğini hissetti ve bir an sonra Jamie de başını sallayıp geri adım attı.

"Hayır," dedi Jamie, Ian başını olumlu anlamda sallayıp öne doğru eğilerek fenerin fitilini söndürdü ve onları karanlıkta ölü adamın kokusuyla baş başa bıraktı.

"Sen de emin misin?" diye sordu Jamie kıpırdamadan. Ian bunu sormamıştı ama o kendini tutamadı. Ian onun omzuna dokundu.

"Bu adamın bizi ilgilendirmediğinden eminim," dedi kararlı bir tavırla. "Yine de onu kutsamalı mıyız? O bir yabancı."

Yan yana durup ölüm ağıtını kısaca mırıldandılar. Jamie'nin gözleri artık ahırın karanlığına alışmıştı ve sözcüklerin ağızlarından, kutsadıkları ruh gibi cisimsiz, beyaz buharlar hâlinde çıktığını gördü.

Oradan ayrıldılar ve Jamie ahırın kapısını arkalarından sessizce kapattı.

Yine de sokakta yürürken adam hâlâ akıllarındaydı. Az önce bıraktıkları ölü adam değil. Diğer adam.

"Onu aramaya gitmedin, değil mi?" diye sordu Jamie, Ian'a ana caddeye döndüklerinde. "Adını öğrendikten sonra yani."

Scanned with CamScanner

"Ah, hayır. Onunla uğraştığını biliyordum." Meydana yaklaşmışlardı ve tavernalardan gelen ışık Ian'ın tek kaşını kaldırarak ona baktığını görmesine yetmişti.

"Evet, Tepe'nin yanındaki ormanda bir işim vardı ve şafaktan hemen sonra atının araba yolundan geldiğini duydum, ben de gidip baktım. Tüfeğin yanındaydı ve yeterince asık suratlı görünüyordun. Avlandığını söyleyebilirdim ama bu bir hayvan olamazdı, elbette at sırtında değil." Ian'ın başı kısa bir süreliğine ona doğru döndü.

"Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünmüyordun ama senin için dua ettim, dayı, içindeki savaşçı dışarı çıksın diye."

Jamie'nin kürekkemikleri arasındaki düğüm biraz gevşedi. O sırada bunu bilmese de o yolculuğa aslında yalnız çıkmadığını bilmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Teşekkür ederim, Ian. Eminim yardımcı olmuştur." Ahırın o soğuk havası, fenerlerin ve kasabanın gürültüsünün ortaya çıkmasıyla ortadan kalkmıştı, bu yüzden sessiz kalarak biraz yürüdüler, kadınlara yerleşmeleri ve çocuğu yatırmaları için zaman bıraktılar.

Ay, Salisbury'nin evlerinin tepesindeydi ama sokaklarda hâlâ adamlar dolaşıyordu ve ortalıkta huzursuz bir hava hâkimdi.

Yirmi kadar adamdan oluşan bir grubun yanından geçtiler, şapkalarının koyu renk siperlikleri altında yüzleri görünmüyordu fakat ay, adamların kaldırdığı toz bulutlarını aydınlatıyordu. Botları vardı, bu yüzden yükselen bir sisin içinde diz boyu yürüyor gibiydiler. İskoç-İrlandalıydılar, yüksek sesle konuşuyorlardı, belirgin bir şekilde sarhoştular ve kendi aralarında tartışıyorlardı. Jamie ile Ian fark edilmeden yanlarından geçip gittiler. Francis Locke kasabada birkaç milis bölüğü olduğunu söylemişti. Bu adamlar yeni milislerin görüntüsüne sahipti; kendilerinden emin ve aynı zamanda emin olmadıklarını göstermek istiyorlardı.

Meydandan ve arkasındaki sokaklardan geçip Town Creek yakınlarındaki ağaçlardan gelen baykuş sesleri arasında tekrar

Scanned with CamScanner

sessizliği buldular. Ian sessizliği bozarak kendi kendine konuşur bir tavırla sohbete başladı.

"En son böyle gece yürüdüğümde, yani sadece yürüyüp avlanmadığımda, Monmouth'tan hemen sonraydı," dedi. "Lord hazretleriyle birlikte İngiliz kampındaydım ve benden kalmamı istemişti çünkü kolumda bir ok vardı. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? O gün erken saatlerde benim için sapını kırmıştın."

"Unutmuşum," diye itiraf etti Jamie.

"Uzun bir gündü."

"Evet, ufak tefek şeyler hatırlıyorum, atım köprüden o cehennem gibi bataklıklardan birine düştüğünde onu kaybetmiştim ve o sesi asla unutmayacağım." Kendi kusmuğunun tadını hatırlayarak derin bir ürperti duydu. "Sonra General Washington'ı hatırlıyorum, Lee'nin ortalığı karıştırmasından sonra geri çekilmeyi reddettiğinde orada mıydın, Ian?"

"Evet," dedi Ian ve biraz güldü. "Gerçi pek dikkat etmedim. Abenakilerle halletmem gereken kendi sorunlarım vardı. Hallettim de," diye ekledi, sesine acımasızlık hâkimdi. "Adamların onlardan birini yakaladı ama diğerini o gece İngiliz kampında kendi baltasıyla öldürdüm."

"Bunu duymamıştım," dedi Jamie şaşırarak. "İngiliz kampında mı yaptın? Hiç anlatmamıştın bana bunu. Oraya nasıl geldin peki? Seni en son savaştan hemen önce görmüştüm ve bir sonraki görüşümde kuzenin William, cesedin olduğunu düşündüğüm şeyi bir katırın üzerinde Freehold'a getiriyordu."

William'ı daha sonra Savannah'da, Jane Pocock'u kurtarmak için kendinden yardım istemeye geldiğinde görmüştü. Çok geç kalmışlardı. Bu başarısızlıkta ikisinin de suçu yoktu ama kalbi hâlâ zavallı küçük kız... ve zavallı oğlu için sızlıyordu.

"Ben de pek farkında değildim," dedi Ian. "Lord John'la birlikte geldim –birlikte tutuklandık– ama sonra Rachel'ı ya da seni bulmak için kamptan çıktım. Ateşim vardı, gece sanki nefes nefese kalmışım gibi etrafımda dönüp duruyordu ve ben yanımda babamla yıldızların arasında yürüyordum, onunla konuşuyordum, sanki..."

Scanned with CamScanner

"Sanki oradaymış gibi," diye bitirdi Jamie gülümseyerek. "Sanırım oradaydı. Ara sıra onu yanımda hissediyorum." Bunu söylerken farkında olmadan sağına baktı, sanki Ian Mòr gerçekten de orada olabilirmiş gibi.

"Az önce öldürdüğüm Kızılderili'den bahsediyorduk ve ben de bunun bana, Saratoga'dan sonra ateşin yanında öldürdüğüm, senden haraç almaya çalışan o ahmağı hatırlattığını söyledim, dayı. Bir adamı yüz yüze öldürmenin ne kadar farklı göründüğü hakkında bir şeyler söyledim, fakat şimdiye kadar böyle şeylere alışmış olmam gerektiğini düşünmüştüm ama değildim. O da belki de olmamam gerektiğini söyledi," dedi Ian düşünceli bir şekilde. "Böyle şeylere alışmanın ruhum için iyi olmayacağını söyledi."

"Baban bilge bir adamdı."

Kasabada yürürlerken birbirlerine karşı rahatlardı. Havadan sudan sohbetlerine devam ettiler.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı, Ian?" diye sordu Jamie. "Yolculuk için?"

"Eğer almadıysam, artık çok geç," dedi Ian gülerek.

Jamie gülümsedi ama "*çok geç*" kelimesi aklının bir köşesinde asılı kaldı. Gün ağarırken yolculardan ayrılacak, onları Büyük Vagon Yolu'nda uğurlayacak ve sonra gideceklerdi; ne kadar süreceğini Tanrı bilirdi.

Dul Hambly'nin evine yaklaşmışlardı ki durdu ve elini Ian'ın koluna koydu.

"Sormayacaktım, sormayacağım da," dedi Jamie aniden. "Çünkü istediğin her şeyi yapmakta özgür olmalısın. Ama gitmeden önce sana bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum."

Ian bir şey söylemedi ama duruşunu hafifçe düzelterek Jamie'nin tüm dikkatini ona vermesini sağladı.

"Brianna bize kitaplar getirdiğinde," diye dikkatle başladı Jamie, "çocuklar için tuhaf bir kitap vardı, benim için de... şey,

Scanned with CamScanner

en hafif tabirle hayali şeyler hakkında bir roman. Yengen için de bir tıp kitabı."

"Evet, onu görmüş olabilirim," dedi Ian düşünceli bir ifadeyle. "Büyük mavi bir kitap, çok kalın? Onunla fare bile öldürebilirsin."

"İşte o, evet. Ama kızım kendisi için de bir kitap getirdi." Jamie tereddüde düştü. Ian'la Claire'in kendisinden uzakta yaşadığı hayat hakkında hiç konuşmamıştı. "Randall adında bir adam tarafından yazılmış. Bir tarihçi."

Ian başını sertçe ondan yana çevirdi.

"Randall. Adı *Frank* Randall mıydı?"

"Evet, öyleydi." Jamie, Ian ona yumruk atmış gibi hissetti ve şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Bree sana ondan nasıl *bahsetti*? Onun..."

"Diğer babası? Evet. Yıllar önce." Bir eliyle karanlığı delip geçen küçük bir hareket yaptı. "Fark etmez."

"Evet, önemli." Jamie bir an durakladı. Randall hakkında Claire dışında kimseyle konuşmamıştı. Ama konuşmak zorundaydı, o yüzden devam etti.

"Claire'le tanıştığım ilk günden beri onu tanıyorum, öldüğünü sanıyordum, aslında ölmüştü de ama..." Boğazını temizledi ve Ian çantasına uzanıp ona eskimiş bir matara uzattı. Karanlık olduğu için başparmağının altındaki kaba zambak işlemesini hissetti. Bu Ian Mòr'un eski asker matarasıydı ve arkadaşı onu Fransa'da genç paralı askerler olarak geçirdikleri zamanlardan beri saklamıştı.

"Sorun şu, *a bhalaich*, o da beni biliyordu." Jamie şişenin tıpasını açıp içti; sulandırılmış konyaktı ama işe yaramıştı. "Claire... geri döndüğünde ona anlatmış. Culloden'da öldüğümü sanmış ve..."

Ian gülmeye benzeyen küçük bir ses çıkardı.

"Evet," dedi Jamie kuru bir sesle. "Öyle olmak istedim de. Ama başına gelecekleri her zaman sen seçemezsin, değil mi?"

"Doğru. Ama Brianna bana babasının öldüğünü söyledi, yani gerçekten... öldü mü?"

Scanned with CamScanner

"Ee, ben de öyle düşünmüştüm. Ama o herif lanet olası bir kitap yazdı, değil mi? Brianna'nın onu hatırlamak için yanında getirdiği kitap. Onu okudum."

Ian başparmağını çenesine sürterken Jamie kılların çıkardığı sesi duyabiliyordu ve bu onun çenesinin kaşınmasına neden oldu.

"Ne anlatıyordu?"

Jamie derin bir iç çekip karanlıkta bir an için bembeyaz olan nefesini gördü. Ay bulutların ardında gözden kaybolmuştu. Burada fazla kalamazlardı. Ian'ın yolculuktan önce uyuması gerekiyordu ve Jamie'nin sakat eli ona yağmurun yaklaştığını söylüyordu.

"İskoçlar hakkında, anladın mı? Amerika'da. Devrim'de ne yaptıkları, ne yapacakları. Mesele... evet, şey. İskoçya'da Jamie Fraser adında bir sürü adam var ve eminim burada da bir sürü vardır."

"Ah, onun kitabında var mısın?" Ian doğruldu ve Jamie olumsuz bir hareket yaptı.

"Bilmiyorum, sorun da bu. Ben de *olabilirim*, olmayabilirim de. Benim adımı on dört kez anıyor ama hiçbir zaman ben miyim, yoksa başkası mı olduğuna dair net bir ifade yok. Hiçbir zaman doğrudan *'Fraser Tepesi'nden Jamie Fraser'* ya da *'Broch Tuarach'* veyahut bu tür bir şey demiyor."

"O zaman neden endişeleniyorsun, dayı?"

"Çünkü yakınlarımızda Kings Mountain denilen yerde bir savaş olacağını söylüyor. Jamie Fraser da orada öldürülecekmiş. Ölecek yani. *Bir* Jamie Fraser." Bunu yüksek sesle söylemek aslında onu biraz sakinleştirmişti. Saçma görünüyordu.

Yine de Ian bunu o şekilde algılamadı. Karanlıkta Jamie'nin kolunu sıkıca kavradı.

"Sence kastettiği sen misin?"

"İçimi kemiren de bu, Ian. Hiçbir şey söyleyemem. Bak..." Kuruyan dudaklarını yaladı. "Adam beni tanıyordu ve beni sevmek için hiçbir nedeni yoktu. Biz –Claire, Bree ve ben– Frank Randall'ın kızın annesini ve beni bulmak için geri döneceğini

Scanned with CamScanner

bildiğini düşünüyoruz. Eğer tarihi araştırırsa belki bizi bulabilirdi."

Ian tıpkı babasının yaptığı gibi şaşkınlıkla dilini şaklattı ve Jamie istemsizce gülümsedi.

"Ve eğer bulursa..."

"Hiçbir erkek Claire'e karşı boş değildir," dedi Jamie. "Yani, öyle değiller işte."

Ian küçük bir onaylama sesi çıkardı.

"Bu herkesin onu sevdiği anlamına gelmiyor..."

"Çoğumuz seviyoruz, dayı," diye güvence verdi yeğeni. "Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Evet. Demek istediğim şu, kulağa aklımı kaçırmışım gibi geliyor, belki de öyle ama... Kitabı okudum ve Tanrı şahidim olsun ki sanırım adam benimle konuşuyor."

Ian bir süre sessiz kaldı. Bir gece kuşunun soluk silueti ayaklarının dibinde yerden yükseldi ve yüksek, keskin bir ötüşle karanlığa doğru fırladı.

"Peki ya seninle konuşuyorsa?" dedi Ian sonunda.

Bu onu *korkutmuştu*.

"Eğer öyleyse... ve Kings Mountain'da ölen Jamie Fraser bensem... Ben sadece... Ben..." Bunu isteyemezdi. Tanrı aşkına, ölümün yüzüne defalarca bakmış olmasına rağmen ölmekten korkmuyordu. Sadece...

Ian sıkıca onun elini kavradı.

"Seninle orada olacağım, dayı. Ne zaman olacak? Yani savaş."

Bir rahatlama dalgası tüm bedenini sardı.

"Yaklaşık bir yıl içinde. Önümüzdeki ekimde olacak. Ya da... o öyle diyor."

"Kuzeyde yapılması gereken her şeyi yapmam için yeterli bir süre," dedi Ian, sonra elini sıkıp bıraktı. "Endişelenme."

Jamie başını salladı, fazlasıyla duygu yüklüydü. Sabah hepsiyle vedalaşacaktı ama Ian Òg ile şimdi vedalaşacaktı.

"Arkana bak, Ian," dedi sessizce ve Ian dönüp sokağın karşısındaki eve baktı, panjurların kenarından görünen sönmüş

Scanned with CamScanner

bir ocağın ışıltısı dışında karanlıktı. Elini Ian'ın omzuna koydu ve içindeki savaşçının çıkması için dua etti.

63

ÜÇÜNCÜ KAT

Fraser Tepesi

Ev büyüktü. Roger ve Bree gitmişti. Şimdi Jamie, Ian, Rachel ve Jenny'nin sağ salim yola çıktıklarını görmek için ayrılmıştı. İçinde sadece iki kişi ve bir köpek olan ev şimdi daha da büyük görünüyordu.

Arkadaşlıktan mahrum kalan Fanny, küçük bir horozibiği gibi bana yapışmıştı, ben muayenehaneden mutfağa, salondan tekrar muayenehaneye gidip gelirken onun ayak sesleri arkamda yankılanıyor, Bluebell'inkiler de onunkilerin arkasından duyuluyordu. Üçümüz de her zaman tepemizdeki boş yatak odalarının, yukarıdaki uzak, gölgeli, boş üçüncü katın farkındaydık. Duvarları bir çivi ormanından ve ustanın yarım bıraktığı işleri bitirmek için dönene kadar yağmur ve kar içeri girmesin diye hâlâ çıtalarla kapladığı camsız pencerelerden oluşuyordu.

Fanny'ye yatak odamda yatabileceğini söylemiştim, bu sebeple çocuk odasından diğer yatağı getirmiştik. Geceleri birbirimizin nefes alışını duymak rahatlatıcıydı. Neredeyse etrafımızdaki evin yavaş, soğuk nefes alışını bastırıyordu; fark edilmese de kesinlikle oradaydı. Özellikle alacakaranlıkta, gölgeler sessiz bir gelgit gibi duvarlardan yükselmeye başladığında odaya karanlık yayılırdı.

Arada sırada şafak vakti uyandığımda Fanny'yi yatağımda, ısınmak için bana doğru kıvrılmış ve mışıl mışıl uyurken, Bluey'yi de ayaklarımızın dibindeki yorgan yığınında yatarken bulurdum. Ben uyandığımda köpek başını kaldırır, tüylü kuy-

Scanned with CamScanner

ruğunu hafifçe yatağa vururdu ama Fanny uyanana kadar yerinden kıpırdamazdı.

"Geri gelecekler," diye ona her gün ona telkinde bulunuyordum. "Hepsi. Sadece onlar gelene kadar meşgul olmalıyız."

Ancak Fanny hayatında bir gün bile yalnız yaşamamıştı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Yalnızlıkla başa çıkmak, hele de kendi düşüncelerinin tehdidiyle dolu bir yalnızlıkla.

Ya...? ile başlayan düşünce silsilesi zihnini meşgul ediyordu. Bunun aynı zamanda benim de nakaratım olması –sessiz bir nakarat olsa da– yardımı dokunmuyordu.

"Evlerin canlı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye kaçırıverdi Fanny bir gün ağzından.

"Evet, bundan eminim," dedim dalgın hâlde.

"Öyle mi?" Fanny'nin yuvarlak gözleri beni tekrar şimdiki zamana döndürdü. Sabah işlerini bitirmiş ve öğle yemeğimizi yemiş, ateşin önünde çorap örüyorduk. Domuzları beslemiş, diğer hayvanlar için kuru saman ayarlamış, ineği ve iki keçiyi sağmıştık. Yarın tereyağı çalkalamak, peynir yapımı için birkaç kova ayırmak ve fazla sütün geri kalanını çocukları için Bobby Higgins'e göndermek zorunda kalacaktık.

"Şey... evet," dedim usulca. "Bence insanların uzun süre yaşadığı her yer muhtemelen onlardan bir parça alır. Elbette, evler de içinde yaşayan insanları etkiler. Neden her iki şekilde de kendini göstermesin ki?"

"Her iki şekilde de mi?" Fanny şüpheli görünüyordu. "Yani bir parçamı genelevde bıraktığımı ve genelevin bir parçasını da yanımda getirdiğimi mi söylüyorsun?"

"Öyle değil mi?" diye sordum kibarca. Yüzü bir an için kardı ama sonra gözleri yeniden canlandı.

"Evet," dedi Fanny, fakat daha ihtiyatlıydı ve başka bir şey de söylemedi.

"Bu hafta Bobby ve çocuklar için kim çalışıyor, biliyor musun?" diye sordum. Yürüme mesafesinde oturan komşu kadınlar –ve kızları– birkaç günde bir Higginslerin kulübesine uğrayıp yemek getiriyor, yemek pişiriyor, Higginsler geri dönüşü ol-

Scanned with CamScanner

mayan bir erkek pasaklılığına düşmesin diye ufak tefek tamirat ve ev işleri yapıyorlardı.

"Abigail Lachlan ve kız kardeşi," diye cevap verdi Fanny hemen. "Birbirlerini kıskandıkları için hep bir araya gelirler."

"Kıskanmak mı? Ah, Bobby'yi mi demek istiyorsun?" Fanny başını olumlu anlamda sallarken iğnenin deliğinden geçirmeye çalıştığı ipliğe gözlerini kısarak bakıyordu. Bir sonraki Bayan Higgins olma rekabeti hâlâ gizli, medeni ve konuşulmayan bir şeydi ama giderek daha belirgin bir hâl alıyordu. Bobby şimdiye kadar bir seçim yapmak istediğine ya da dikkatini çekmek için gösterilen çabaları fark ettiğine dair pek bir belirti göstermedi ama genç kadınlara yardımları için her zaman içtenlikle teşekkür etti.

"Evler hakkında söylediklerin..." Fanny bir an nefesini tuttu, sonra iplik iğnenin deliğinden geçince küçük bir zafer kazanmışçasına nefesini bıraktı. "Amy Higgins'in hâlâ kulübede olduğunu mu düşünüyorsun? Yani diğer kadınları uzak tutmak için?"

Bu beni biraz şaşırttı fakat bu öneri meraktan öte bir duyguya kapılmadan yapılmıştı ve ben de aynı şekilde cevap verdim. Amy'nin vefatından hemen sonra öldürüldüğü vadide görüldüğüne ya da derede çamaşır yıkadığına dair ara sıra söylentiler çıkmıştı. İskoç ya da İrlandalı kadın hayaletler için çok yaygın bir uğraştı ve hayatlarının çoğunu muhtemelen bu işle geçirdiklerinden buna şaşmamak gerekirdi ama sonbaharın ağır işleri başlayıp insanlar kendi meşguliyetlerine döndükçe bu söylentiler çoğunlukla sona ermişti.

"Evin kendisini bilmiyorum. Amy'nin vefatından bu yana oraya gittiğimde onunla ilgili hiçbir şey hissetmedim. Fakat biri öldüğünde, doğal olarak geride bıraktığı insanlar onu hissetmeye devam edecektir. Yine de buna musallat olmak denir mi bilmiyorum; bence bu sadece anı ve özlem olabilir."

Fanny başıyla sözlerimi onaylarken gözlerini dikmekte olduğu çorabın topuğundan ayırmıyordu. İğnesinin tahta örgü yumurtasının üzerindeki hafif sıyrıklarını duyabiliyordum.

Scanned with CamScanner

"Keşke Jane bana musallat olsa." Kelimeler fısıltıyı pek geçmiyordu ama bu sözleri duyunca kalbim sıkıştı.

Bu tür bir dileğin anısı –herhangi bir şekilde temas kurmaya duyulan derin ihtiyaç, ruhu yaralayan bir özlem, asla doldurulamayacak bir boşluk– beni o kadar etkiledi ki konuşamadım.

Jamie, tüm unutma çabalarıma, sahip olduğum hayata kendimi kaptırmama rağmen peşimi *bırakmamıştı*. Kalbimde, hayallerimde sürekli bir varlık olarak kalmasaydı, geri dönecek gücü bulabilir miydim?

"Onu unutmayacaksın, Fanny," diyerek elini sıktım. "O da seni unutmayacak."

Rüzgâr çıkmıştı. Dışarıdaki ağaçların arasından hızla geçip pencere çerçevesinde uğuldadığını duyabiliyordum.

"Panjurları kapatsak iyi olur," dedim ve bunu yapmak için ayağa kalktım. Muayenehane penceresi evin en büyük penceresiydi, bu nedenle hem dıştan hem de içten panjurluydu. Bunun nedeni cam bölmelerin genişliğini kötü hava koşullarından ve olası saldırılardan korumak, ayrıca odaya sızan soğuğa karşı yalıtmaktı.

Elimde panjur kancasıyla dışarıya doğru eğildiğimde, etekleri ve pelerini rüzgârda uçuşan uzun boylu siyah bir figürün eve doğru hızla ilerlediğini gördüm.

"Sen ve küçük köpeğin de," diye mırıldandım ve uçan maymun* ihtimaline karşı ormana bir göz attım. Bir soğuk hava dalgası yanımdan geçerek muayenehaneye girip cam eşyaları tıkırdattı ve tezgâhın üzerinde açık bıraktığım *Merck El Kitabı*'nın sayfalarını çevirdi. Neyse ki telif hakkı sayfasını kaldırarak önlem almıştım.

"Ne dedin?" Fanny beni takip etmişti ve şimdi muayenehanenin kapısında duruyordu, Bluebell de arkasında esniyordu.

"Bayan Cunningham geliyor," dedim panjurları açık bırakıp pencereyi kapatarak. "Git de onu içeri al, olur mu? Onu

---

* *Oz Büyücüsü* adlı çocuk kitabında genellikle manipülatif veya kötü niyetli bir kişiyi tanımlamak için kullanılır. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

salona götür ve hemen geleceğimi söyle. Belki de ona söz verdiğim kaygan karaağaç tozunu almak için gelmiştir."

Fanny'ye göre Bayan Cunningham muhtemelen Batı'nın Kötü Cadısı'ydı* ve kadını içeri davet ederken takındığı tavır da bunu yansıtıyordu. Bayan Cunningham'ın salonda oturmayı reddettiğini duydum ve saniyeler içinde rüzgârla savrulan bir yarasa misali taze tereyağını andıran solgun teniyle muayenehanenin kapısındaydı.

"Yardım..." Ama konuşurken yere doğru yığılıyordu ve fısıltıyla "yardım edin" diyemeden kollarıma düştü.

Fanny nefesini tuttuysa da Bayan Cunningham'ı belinden yakaladı ve birlikte onu ameliyat masama taşıdık. Yaşlı kadın bir eliyle siyah şalını sıkıca kavramış, ölü gibi tutunuyordu. Rüzgâra karşı o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları soğuktan kilitlenmişti ve şalı gevşetmek bir başlı başına bir işti.

"Lanet olsun," dedim usulca çünkü sorunun ne olduğunu anlamıştım. "Bunu yapmayı nasıl başardın? Fanny, bana viskiyi getir."

"Düştüm," diye homurdandı Bayan Cunningham, nefesini toparlamaya başlamıştı. "Bir aptal gibi ayağım kapağa takıldı." Sağ omzu fena hâlde çıkıktı, kol kemiği kamburlaşmış ve dirseği kaburgalarına doğru çekilmişti, bu belirgin şekil bozukluğu cadı izlenimini daha da artırıyordu.

"Merak etme," dedim ona, çıkığı kumaşı yırtmadan halledebilmek için korsesini hafifçe açmanın bir yolunu ararken. "Düzeltebilirim."

"Yapabileceğini düşünmeseydim bunca yolu yokuş aşağı dikenli çalıların arasında sendeleyerek yürümezdim," diye tersledi, odanın sıcaklığı onu canlandırmaya başlamıştı. Gülümsedim ve şişeyi Fanny'den alarak tıpasını açtım ve Elspeth'e uzattım, o da dudaklarına götürdü ve birkaç yavaş, derin yudum aldı, arada öksürmek için durakladı.

"Kocan... işini biliyor," dedi kısık sesle, ardından şişeyi Fanny'ye geri verdi.

---

* *Oz Büyücüsü*'nde yer alan kötü niyetli cadı. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"Birçoğunu," diye kabul ettim. Korseyi gevşetmiştim ama askılarının kayışını kurtaramamıştım, onun yerine neşterimle Gordionvari bir vuruşla kopardım. "Göğsünü sıkı tut lütfen, Fanny."

Elspeth Cunningham ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyordu ve dişlerini gıcırdatarak kaslarını gevşetebildiği kadar gevşetti. Bu şartlar altında pek kolay değildi ama her küçük farkındalığın yardımı oluyordu. Bunun gemilerde yapıldığını görmüş olmalıydı. Ben kol kemiğini doğru açıya getirirken kullandığı dilin kaynağı bu olmalıydı. Kolu döndürdüğümde ve üst kol kemiğinin başı yerine oturduğunda Fanny "ot tarayan herifçinin oğlu!" lafıyla bayağı eğlendi.

"Uzun zamandır böyle bir söz duymamıştım," dedi Fanny dudakları seğirerek.

"Eğer denizcilerle haşır neşir olsaydın, küçük hanım, onların hem erdemlerini hem de ahlaksızlıklarını öğrenirdin." Elspeth'in yüzü hâlâ bembeyazdı ve ter tabakasının altında yağlı kemik gibi parlıyordu, ama sesi sabitti ve nefesi geri geliyordu. "Peki, böyle bir dili nerede *duyduğunu* sorabilir miyim?"

Fanny bana baktı ama ben başımı sallayınca o da basitçe, "Bir süre genelevde yaşadım, hanımefendi," dedi.

"Demek öyle." Bayan Cunningham bileğini ellerimin arasından çekip ayağa kalktı, oldukça titriyordu ama sağlam elini masaya koyarak kendini destekliyordu. "Sanırım fahişelerin de hem erdemleri hem de ahlaksızlıkları olmalı."

Fanny kuşkuyla, "Erdemlerini bilemiyorum," dedi. "Tabii, saate göre bir adamı iki dakikada sağabilmeyi saymazsanız."

Viskimi yudumladığım sırada içki boğazıma kaçtı.

Bayan Cunningham Fanny'ye, "Sanırım bu bir erdemden ziyade bir beceri olarak sınıflandırılabilir," dedi. "Yine de değerli bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Hepimizin güçlü yanları var," dedim, Fanny başka bir şey söylemeden önce konuşmaya bir son vermek istiyordum. Elspeth Cunningham'la ilişkim Amy Higgins'in ölümünden sonra

Scanned with CamScanner

ısınmıştı ama sadece belli bir dereceye kadar. Birbirimize saygı duyuyorduk fakat siyasi gerçekliğin bir noktada kocamla oğlunu birbirlerini öldürmeye zorlayabileceğinin ortak ama kabul edilmemiş farkındalığı nedeniyle tam olarak arkadaş olamıyorduk.

Fanny'nin daha fazla açıklama yapmasını engellemek için onu Bayan McAfee'nin kıl kurdu için verdiğim sarımsak merheminin karşılığı olarak erken saatlerde getirdiği bıldırcınlarla ilgilenmesi için mutfağa gönderdim.

Elspeth'in askısını bağlarken, "Hep merak etmişimdir," dedim. "Ot taramak tam olarak ne anlama geliyor? Argo bir ifade mi, yoksa sadece tanımlayıcı mı?"

Ben son ayarlamaları yaparken nefesini tutuyordu ama şimdi küçük bir iç çekişle nefesini bıraktı ve askıyı nazikçe test etti.

"Teşekkür ederim. 'Ot taramak' aslında boşta gezen adamların yerde tüttürecek bir şey aramasından gelir ama burada beceriksiz anlamı taşıyor," diye açıkladı Bayan Cunningham. "Ot taramanın neden bunları ima ettiği de belirsiz, ancak başka bir deyişle 'herifçi' –bazen birden fazla argo söz– terimi eklenmedikçe aslında küfür sayılmaz. Yine de 'herifçi' kelimesi *olmadan* duyduğumu söyleyemem."

"Eğer denize açıldıysan bundan daha fazlasını duyduğuna eminim. Bence Fanny'yi şoke etmiş olabilirsin. Dilin kendisi değil de bir fahişeye benzemiyor olman."

Kısa bir süre homurdandı.

"Kadınlar, meslekleri ne olursa olsun, erkekler olmadığında konuşmalarında çok daha özgür olma eğilimindedirler. Bunu fark etmişsindir herhalde?"

"Evet," dedim. "Rahibeler de dahil."

"Hiç rahibe tanıyor musun? Şahsi olarak?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı ve daha rahat nefes alıyordu.

"Bir zamanlar tanıyordum." Aslında Hôpital des Anges'teki rahibelerden herhangi birinin "ot tarayan herif" gibi bir şey söylediğini nadiren duymuş olsam da Paris'in yoksulları arasın-

Scanned with CamScanner

da doktorluk yapmanın daha zor yönleriyle uğraşırken nefeslerinin altında "*Merde'!*" ve birkaç renkli ifadeyi mırıldandıklarını kesinlikle duymuştum.

Birden aklıma nadiren "*Merde*" bile demeyen ama Jamie'nin hapisten çıkması için yalvarmaya gidersem Fransa kralının benimle yatmayı bekleyeceğini açıkça söyleyen Hildegarde Ana geldi. Sonra da bana kırmızı ipek giydirip tam da bunu yapmam için göndermişti.

"*Merde*," diye mırıldandım belli belirsiz. Elspeth muhtemelen omzunu acıtacağı için tam olarak gülmedi ama biraz homurdandı.

"Benim gözlemime göre," dedi Elspeth, "her iki cins de diğerinin yanındayken, sadece kendi cinsleriyle birlikteyken olduğundan çok daha kısıtlı bir dil kullanır. Belki genelevler hariç..." Fanny'nin çamurda bıldırcın yuvarlarken kendi kendine "Frère Jacques" şarkısını söylediği mutfağa doğru bir bakış attı. "Bu olağanüstü bir çocuk, ama onu gerçekten ikna etmeye çalışmalısın..."

"Herkesin içinde böyle şeyler söylememesi gerektiğini biliyor," diye Elspeth'i temin ettim ve bir kupaya biraz viski doldurdum. "Ama bu gece istediğin her şeyi söylemekte özgür olacaksın çünkü seni bu hâlde kulübene geri göndermeyeceğim."

Bana düşünceli bir bakış attıktan sonra bir tutam çelik grisi saçını bir kulağının arkasına itti ve başını olumlu anlamda salladı.

"'*Bu hâlde*' derken yaralı mı, yoksa sarhoş mu olduğumu kastettiğinden emin değilim ama her iki durumda da teşekkür ederim."

"Şömineyi söndürmesi için Fanny'yi kulübeye göndereyim mi?"

"Hayır, evden çıkmadan önce bir sürahi soğuk çayla söndürdüm. Çok yazık oldu ama ne kadar erken döneceğimi bilemedim."

"Güzel." Onu sağlam kolundan tutup masadan kalkmasına yardım ettim. "Biraz uzanman için sana üst katı hazırlayayım."

---

* (Fr.) Lanet olsun. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

Elspeth hiç itiraz etmedi. Yaralanmanın ve bana ulaşmak için yaptığı yolculuğun onu ne kadar yorduğunu görebiliyordum. Merdivenlerde tökezlememek için ayaklarını yavaşça kaldırdı. Onu çocuk yataklarından birine yatırıp üstüne yorgan örttükten sonra ona bir sürahi soğuk su ve sert bir dram viski verdim, sonra Fanny'ye akşam yemeği hazırlıklarında yardım etmek için aşağıya indim.

Brianna ona bıldırcınları külde pişirmek için kille nasıl bulayacağını göstermişti ama bunu ilk kez tek başına yapıyordu ve masanın üzerindeki soluk kil tabakalarına ve çamur lekelerine kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Sence bu kadar çamur *yeterli* mi?" diye sordu bana kuşkuyla. Yanağında çamurdan uzun bir çizgi vardı ve çamur biraz saçına da bulaşmıştı. "Bree, eğer yeterli değilse bıldırcınlar pişmeden önce çatlar ve eti yakar ama eğer *çok* fazla çamur varsa içleri çiğ kalır demişti."

"Piştiklerinde çok fazla umursamayacak kadar aç olacağımızı sanıyorum," dedim ama küçük paketlerden birini hafifçe sıktım ve kilin parmaklarımın altına girdiğini hissettim. "Sanırım kilin içinde birkaç hava boşluğu var. Tüm havayı attığımızdan emin olmak için ellerinle hafifçe sık, yoksa buhar bir hava boşluğuna çarptığında bıldırcın –yani kalıp, gerçek bıldırcın değil– patlar."

"Aman Tanrım," dedi Fanny ve gömülü bıldırcını kararlılıkla sıkmaya başladı. Nefes aldım ve iki parmağımla kaşlarımın arasını ovuşturdum.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu Fanny. "Taze söğüt kabuğu var, sana hemen çay demleyebilirim!"

Ona gülümsedim. Bitkiler onu büyülüyordu ve öğütme, kaynatma ve demleme işlemlerine bayılıyordu.

"Teşekkür ederim, tatlım," dedim. "Ben iyiyim. Sadece bıldırcınla birlikte ne yiyeceğimi düşünmeye çalışıyorum." Yemekler varoluşumun günlük felaketiydi; toplama, temizleme, doğrama, pişirme gibi sürekli işlerden ziyade –gerçi bu faaliyetler kendi içlerinde oldukça sıkıcıydı– öncelikle elimizde ne

Scanned with CamScanner

olduğunu hatırlamak ve onu yenilebilir hâle getirmek için gereken çabayı, hemen yemezsek neyin bozulabileceğini bilmekle dengelemek gibi hiç bitmeyen bir angaryaya dönüşüyordu. Yemek yemenin canı cehenneme! İnsanlara sürekli elma, kuru üzüm ve fındık tıkıştırdım, fırsat buldukça da isteksiz gırtlaklarına yeşil şeyler soktum ve henüz kimse iskorbütten ölmedi.

"Bir sürü fasulyemiz var," dedi Fanny kuşkuyla. "Ya da pirinç, sanırım... ya da belki turp? Ee... şalgam."

"Bu da bir fikir. Tereyağı ve tuz olduğu sürece ezilmiş şalgam fena sayılmaz ve tuzumuz olduğunu *biliyorum*." Aslına bakılırsa iki yüz elli kilosu tütsü kulübesinde barınıyordu. Tom MacLeod bunu geçen hafta Cross Creek'ten arabayla getirmişti; avlanma, kasaplık ve konservecilik için tüm Tepe'nin bir yıllık erzağı. Seksen kilo şeker yetersizdi ama balım vardı.

"Doğru. Fırında bıldırcın, yanında tereyağıyla kavrulmuş şalgam ve soğanla haşlanmış kuru bezelye? Belki biraz da krema?"

Sonunda üçümüz bir saat sonra gayet makul bir akşam yemeğine oturduk; sadece bıldırcınlardan biri patlamıştı, aslında yanık et çok lezzetliydi ve hafif yanmış soğanlar kremalı bezelyeyi daha da güzelleştirmişti diye düşündüm. Gerçi pek sohbet etmedik. Fanny ve ben iliklerimize kadar yorgunduk, Elspeth Cunningham ise yaşlı, yorgun ve acı içindeydi.

Yine de nazik olmak için çaba gösterdi.

"Bana," dedi devasa mutfağa bakarak, "bu evi idare etmek için sadece ikinizin kaldığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evi, hayvanları ve bahçeyi," diyerek onu onayladım esnememi reçel sürülmüş bir ekmekle bastırarak. "Bir de kasaplık."

"Arılar da var," diye ekledi Fanny yardımsever bir şekilde. "Bayan Fraser'ın yapılması gereken tüm ilaçları ve tekrar bir araya getirdiği tüm insanlar... Yardım ettiği tüm insanlar," diye bitirdi, başladığından daha nazik bir şekilde.

Elspeth düşünceli bir şekilde odanın uzak ucunda gölgede kaybolan ayak izli ahşap döşemeye bakarak, "Elbette, temizlik de," diye ekledi. Bana hemen tanıdığım bir şekilde baktı: teşhis.

Scanned with CamScanner

Her ne gördüyse bunu kendine saklayacak kadar nazikti ama ona doğru ittiğim viski şişesini aldı, başıyla teşekkür etti ve "Sana çok şey borçluyum, Bayan Fraser," dedi. "Lütfen borcumu kısmen ödememe izin ver. Kocan yokken daha erkekçe işlerle ilgilenmeleri için oğlumun teğmenlerinden birini göndereceğim. Onlardan ikisi bir süre bizimle kalmak üzere önümüzdeki hafta gelecekler."

Kibarca reddetmek için ağzımı açtım ama sonra onun gözleriyle karşılaştım –kesin ama nazikçe– ve sonra Fanny'ninkilerle, yalvaran ve umutlu.

"Teşekkür ederim," dedim ve kupamı doldurdum.

Yarım saat içinde Fanny esnemeye başlamıştı, Bluebell de öyle, esnerken yüksek sesle homurdanıyordu.

"Sanırım köpek yatmak istiyor, Fanny," dedim kendi bulaşıcı esnememi engellemek için çenemi sıkarak.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandı Fanny ve eline tutuşturduğum şamdanı alarak ağır ağır yatağına doğru yürüdü, Bluebell de uykulu bir kararlılıkla onun peşine düşmüştü.

Elspeth yatağa gitmeye yeltenmedi fakat yorgun düşmüş olabileceğini biliyordum. Ben kesinlikle öyleydim. Yorgunluktan herhangi bir sohbet girişiminde bulunamayacak kadar sersemlemiştim. Neyse ki hiçbirine gerek kalmadı. Huzur içinde ateşin yanında oturup alevleri izledik ve tepemizdeki boş tavan arasında uğuldayan rüzgârı dinledik.

Birden bir kapı çarptı ve ikimiz de sarsılarak doğrulduk.

Yine de merdivenlerden başka bir ses gelmedi, bir an sonra kalbimin çarpıntısı durdu.

"Her şey yolunda," dedim.

Elspeth bana sertçe baktı. "Patrice MacDonald bana üçüncü katın bitmediğini söyledi. Kocası bu cuma gelip üzerinde çalışmayı planlıyormuş."

"Doğru."

Scanned with CamScanner

"O ses ikinci kattan gelmedi. Bundan eminim."

"Hayır," diye onayladım. "Gelmedi."

Yaşlı kadın gözlerini kısarak bana bakıyordu. İç çekerken keşke kahvem olsaydı diye düşündüm.

"Bütün evler ses çıkarır, Elspeth. Özellikle de büyük evler. Kızım kuşkusuz sana nedenini söyleyebilir, ben söyleyemem ama bazen tahmin edebiliyorum. Tek söyleyebileceğim, rüzgâr doğudan estiğinde üçüncü kattan sık sık bu sesi duyduğumuz."

"Ah." Elspeth biraz rahatladı ve viskisinden bir yudum daha aldı. "O zaman neden o kapıyı kapatmıyorsun."

"Üçüncü katta hiç kapı yok," dedim. "Henüz." Ben de kendiminkinden bir yudum aldım. Jamie'nin özel viskisi olmamasına rağmen tadı hiç de fena değildi. Yumuşak bir sıcaklık bulutun ortama yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bana," dedi Elspeth birkaç dakika sonra, "yeni bir evdeki bitmemiş katın *hayaletli* olduğunu mu söylüyorsun?"

Güldüm.

"Hayır, öyle bir şey demiyorum. Bu sesi neyin çıkardığını bilmiyorum ama hayaletli bir kapı falan olmadığına eminim. Gerçekten," diye ekledim onun hâlâ kuşkulu olduğunu görünce. "Son birkaç ayda onlarca kişi orada çalıştı ve hiçbiri ölmedi ayrıca hiçbiri tuhaf bir şey görmedi ya da duymadı. Bunun *doğru* olduğunu biliyorsun." Serçe parmağımla onu işaret ettim. "Çünkü biri ölmüş olsaydı, şimdiye kadar tüm Tepe öğrenirdi."

Elspeth bu gerçeği anlayacak kadar uzun süredir Tepe'deydi ve viski içmeye devam edecek kadar rahatlayarak başını salladı. Odadaki gerilim azalmaya başlamış, bacadan çıkan beyaz duman dalgalanarak kaybolmuştu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Tavan arası," dedi. "Neden? Burası üçüncü bir kat eklemeden de oldukça büyük bir ev."

"Jamie ısrar etti," dedim omzumu silkerek.

Onaylar gibi bir ses çıkardı ve yudumlamaya devam etti. Ama seyrek gri kaşları birbirine yaklaşmıştı ve bu konuyu düşünmeyi bırakmayacağını biliyordum.

Scanned with CamScanner

"Kocam Fraser Tepesi'nin Fraser'ı," dedim. "Eğer kiracılardan bazılarının evlerini terk etmelerini gerektirecek acil bir durum olursa buraya geçici olarak sığınabileceklerini düşündü. Bu daha önce de başıma geldi. Mutfağımda –yani eski evimde– aylarca yeri yurdu olmayanlar kaldı. Hamamböceklerinden daha beterlerdi."

Elspeth buna kibarca güldü ama düşüncelerini gizleme zahmetine girmedi ve aklımda ne tür bir acil durum olduğunu tam olarak anladığını biliyordum.

"Oğlun," dedim, açık sözlü olabileceğimi hissederek. "Ona inanıyor musun?"

Elspeth yavaşça yutkundu ve arkasına yaslandı, bana çok uzaktan, dağın tepesindeki bir ayıya bakar gibi bakıyor gibiydi: meraklı ama tehditkâr değil.

"Cemaatine oğlunun ölümü hakkında söylediklerini kastediyorsun, elbette. Evet, ona inanıyorum. Bu beni rahatlatıyor," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Bunu kabul ederek başımı salladım. Hikâye ondan çok daha fazla insanı teselli etmişti; ben de dahil. Bunu şaşkınlıkla fark etmiştim. Ama anlatmak istediğim bu değildi.

"Ben özellikle oğlunun ona söylediği şeyi düşünüyordum, yani *oğlunun* onu yedi yıl sonra tekrar göreceğini. Sen buna inanıyor musun? Ya da daha doğrusu oğlun buna inanıyor mu?"

Çünkü belli bir tarihte öleceğine şüpheye mahal bırakmayacak şekilde inanan bir adam, o tarihten önce kendini risk alabilecek durumda hissedebilirdi.

Elspeth ne demek istediğimi anladığını hiç belli etmedi. Sessizce oturup bana bakarken boş kupasını avuçlarının arasında yavaşça yuvarladı, aramızdaki hava, arpa palamudu ve yanan odun hayaletleriyle doluydu. Sonunda içini çekti ve öne doğru eğilerek kupayı masanın üzerine koydu.

"Evet. İnanıyor. Vasiyetini benimle ilgilenecek şekilde ayarladı... eğer ondan daha uzun yaşarsam diye, ki aslında öyle bir planım yok."

Scanned with CamScanner

Sessizce bekledim. Elbette Jamie'nin –ve dolayısıyla benim– yüzbaşının Sadıklar'dan oluşan bir milis birliği kurma girişimlerinden haberdar olduğunu biliyor olmalıydı. Yüzbaşının silah kaçakçılığı olayını ondan saklamış olabileceğini sanmıyordum.

"Jamie bunu yapmasına izin vermez," dediğimde bana sertçe baktı.

"Belki de vermez," dedi insanların hafif sarhoşken yaptığı gibi kelimeyi bastırarak söyleyerek. "Ama sonuçta bu kocana bağlı olmayacak." Hanımefendilerin yaptığı gibi hafifçe geğirdi ama bunu duymazdan geldi. "General Cornwallis bir subay gönderiyor. Kraliyetin gücüyle desteklenen çok *etkili* bir subay. Carolinas boyunca Sadık milis alayları kurması için. Yerel isyanları bastırmak için."

Buna cevap vermedim ama ikimizin kupasına da birer yudum viski ekledim ve benimkini dudaklarıma götürdüm. Yudumum dokularımdan geçip eriyen hücreme ulaşmış gibiydi.

"Kim?" diye sordum.

Elspeth başını yavaşça sallayıp viskisini kafasına dikti.

"Onları kandıran şeytan, canavarın ve sahte peygamberin bulunduğu ateş ve kükürt gölüne atıldı ve sonsuza dek gece gündüz işkence görecek."

"Öyle," dedim tek malt viskiyle çakırkeyif olmuş biri için olabildiğince kuru bir şekilde. Aklındaki şeytanın Jamie mi, George Washington mı, yoksa Kıta Kongresi mi olduğundan emin değildim ama muhtemelen bunun bir önemi yoktu.

"Bu kayanın üzerine kilisemi inşa edeceğim ve cehennemin kapıları ona karşı gelemeyecek," dedim ve kupamdaki son birkaç damlayı ateşe attım, ateş bir an için cızırdadı ve mavi renkle parıldadı.

"Biliyor musun, bence gerçekten yatağa gitmeliyiz, Elspeth. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Scanned with CamScanner

64

ON ÇUVAL ŞEKER, ÜÇ FIÇI BARUT VE ETİ DİKMEK İÇİN İKİ İĞNE

Salisbury

Ertesi sabah saat sekizde, Büyük Vagon Yolu önlerinde uzanıyordu, çiğnenmiş kırmızı topraktan oluşan geniş yol, gübre ve çöp parçalarıyla doluydu ama şimdilik yolculardan arınmıştı.

"İşte." Jamie belindeki tabancalardan birini çıkarıp kız kardeşine uzattı. O da Rachel'ı şaşırtarak sadece başını salladı ve yolun kenarına bırakılmış kırık bir araba tekerleğine doğrultup etrafı kontrol etti.

"Barut?" diye sordu Jenny tabancayı kemerine sokarak.

"Al bakalım." Jamie boynundan bir fişek kutusu çıkardı ve kayışını dikkatlice Jenny'nin beyaz şapkasının üzerine geçirdi. "Bir düzine adamı öldürmeye yetecek kadar barutun ve fişeğin var, ayrıca sana avantaj sağlayacak altı tane de yeni yapılmış fişeğin."

Jenny, "bir düzine adam öldürmek" lafını duyan Rachel'ın yüzünü gördü ve hafifçe gülümsedi. Rachel'ın içi rahat değildi.

"Endişelenme, *a nighean*," dedi Jenny ve fişek kutusunu yerine yerleştirmeden önce kolunu sıvazladı. "Bize zarar vermek istemedikleri sürece kimseyi vurmayacağım."

Rachel dikkatle, "*Hiçbir* koşulda kimseyi vurmamanı tercih ederim," dedi. Kahvaltıda fazla bir şey yememişti ama midesi kazınmıştı. "Kesinlikle... bizim adımıza değil." Bu düşünceyle Oggy'nin kapüşonlu başını kavradı ve onu kendine yaklaştırdı.

"Onları kendi adıma vurmam senin için sorun olur mu?" diye sordu Jenny kara kaşlarından birini kaldırarak. "Çünkü kimsenin torunumu taciz etmesine göz yumamam."

Rachel cevap vermeden önce Ian hoşgörülü bir tavırla, "Saçmalama anne," dedi. "Eğer kötü adamlarla karşılaşırsak,

Scanned with CamScanner

sen birini vurmak zorunda kalmadan önce Rachel onları sersemletir." Rachel'a gülümseyince genç kadın biraz daha rahat nefes aldı.

Jenny, onaylama ya da sadece nezaket ifadesi olabilecek gırtlaktan bir ses çıkardı ama kimseyi vurmakla ilgili başka bir şey söylemedi.

İki iyi katırları ve bir atları, erzakla dolu sağlam bir arabaları, bir kutu giysileri ve bir düzine Jamie'nin viskisi döşeme tahtalarının altındaki bir zulada saklıydı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca dünyasının merkezi burası olacaktı, sonra da... Kuzey Ülkesi ve Emily. Tüm kalbiyle Ian ve Oggy'yle birlikte Tepe'deki rahat kulübelerinde olmayı dileyen Rachel, Jamie eğilip veda etmek için alnından öptüğünde cesur bir yüz ifadesi takındı.

"Güle güle, kızım," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Seni tekrar sağ salim göreceğim." Gözlerinde bir gülümseme belirdi, bu kısa sürse de Rachel'ın gülümsemeyle karşılık vermesini sağlayacak kadar ruhunu rahatlattı.

Jamie, Oggy'yi alıp Rachel'ın koltuğa çıkmasına yardım etti, bebeği öptü ve onu da yukarı kaldırdı. Jenny arkaya zıplayıp battaniyelerin arasında rahat bir yığında yerini aldı ve ona sırıtan kardeşine bir öpücük attı. Ian dayısının omzuna vurup ata bindi ve dizginlere bir şaplak atarak yola koyuldular.

İnsanlar bir yerden ayrılırken arkana bakmaman gerektiğini, bunun uğursuzluk getireceğini söylüyorlardı ama Rachel hiç tereddüt etmeden arkasına dönüp izlemeye başladı. Yolun ortasında bir muhafız gibi duran Jamie de izliyordu. Elini kaldırdı ve Rachel da el salladı.

Biriyle vedalaşırken bunun son kez olup olmayacağını asla bilemezdiniz. En azından onları sevdiğinizi söyleyebilirdiniz ve keşke söyleseydim diye düşündü. Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı ve ilk virajı dönmek için hamle yaptıklarında hâlâ yolda duran uzaktaki figüre bir öpücük gönderdi.

Scanned with CamScanner

Oggy bütün gece uyuyamamış, Jenny de onu yerde gezdirmek için uyumamıştı. Sonuç olarak, Salisbury ve Jamie'den ayrılmanın acısı geçer geçmez Jenny arabanın arkasına süründü, çantaların ve kutuların arasına kıvrıldı ve mışıl mışıl uykuya daldı, Oggy de yanında, battaniyesinin içinde ölü gibi yatıyordu.

Bu, Ian ve Rachel'ın bir gün öncesinden beri özel olarak konuşmak için buldukları ilk fırsattı ve Rachel hemen ona Muhafız Jones'un bulduğu ceset hakkında sorular sordu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, kimse bilmiyor. Görünüşe göre kasabaya yabancı biriymiş."

Rachel başını salladı ve onun kolunu nazikçe sıktı.

"Bunu öğrenmen çok zaman aldı."

"Evet, öyle. Jamie Dayı ilk başta adamı tanıyabileceğini düşündü, biz de bir kez daha bakmak için geri döndük."

Ian, Rachel'a karşı her zaman dürüsttü, Rachel da ona karşı, öte yandan gerçekten gerekli olduğunu düşünmediği sürece üzüleceğini bildiği şeyleri ona söylememeye özen gösterirdi. Jamie'nin ona Frank Randall'ın kitabıyla ilgili söyledikleri biraz bekleyebilirdi ama yabancının onu rahatsız ettiği açıktı ve ona cesedin görüntüsünün Jamie'yi neden tedirgin ettiğini anlattı.

"Bayan Fraser? Kaçırıldı ve tecavüze mi uğradı?" Ian onun dehşete düştüğünü görebiliyordu. "Ve dayın bu yabancının bunu yapan adamla bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyor?"

Ian elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, "Ne ben ne de Jamie Dayı böyle düşünüyor," dedi. Ne de olsa bu bir yalan değildi. "Sadece yabancının küçük bir benzerliği var. Örneğin adamın akrabası olsaydı..."

"Eğer bu adam onun akrabasıysa, o zaman ne olacak?" Yorgunluk Rachel'ın gözlerini gölgelemişti ama gözleri hâlâ bir alabalık deresi kadar berraktı.

Bu iyi bir soruydu. O mantıklı bir cevap ararken, Rachel başka bir soru sordu.

Scanned with CamScanner

"Adamın –suçlunun– nerede olduğunu biliyor musun? Ona bir akrabasının öldüğünü haber vermek için?"

Ian gülümsemesini gizledi. Rachel doğal olarak, vahşi bir tecavüzcünün bile akrabasının ölümünü duymayı hak ettiğini düşünecek ve gerekirse bunu ona söylemek için şüphesiz kendisi gidecekti.

Neyse ki buna gerek *kalmayacaktı.*

"Ona tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama öldüğüne dair kesin bir haber aldık." Annesini yalnız bırakıp neler olup bittiğinden emin olmayı aklının köşesine not aldı, yoksa istemeden de olsa Rachel'a tecavüzcünün öldüğünden neden emin olduklarını söyleyebilirdi.

Rachel'ın iç çekişi göğüslerini kısa bir süreliğine kaldırdı, böylece şişkinliği iç etekliğinin üzerinden belli oldu. Ian'ın aklına, bu gece bir handa durduklarında annesiyle konuştuğunda, Oggy'yi bir ara hava almaya çıkarabileceği düşüncesi geldi.

"Tanrı ruhuna merhamet etsin," dedi Rachel ama yüzü rahatlamıştı. "Bayan Fraser biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Onunla bu konuda konuşmadım ama sanırım bunu bildiği için içi rahat."

Rachel ciddiyetle başını salladı.

"Onun hayatta olduğunu bilmek onun için korkunç olurdu. Geri... gelebileceğini bilmek." İçi ürperince şalını omuzlarına sardı. "Jamie için de korkunç. Tanrı bu yükü onlardan aldığı için rahatlamış olmalı."

"Tanrı'nın esrarengiz yöntemleri vardır," dedi Ian. Kadın ona sertçe baktı fakat Ian sakin bir yüz ifadesi takındıktan sonra başını salladı ve ölü şişman adamlar konusunu arkalarında bıraktılar.

Jamie'nin Salisbury'de yapacak pek az işi kalmıştı. Francis Locke'la bağlantı kurmak için gelmiş ve gerekenleri öğrenmişti. Yine de Salisbury, tüccarları ve dükkânlarıyla büyük bir kasa-

baydı, Claire de ona bir liste vermişti. Yan cebini yokladı ve kâğıdın hışırtısını duyunca rahatladı; kaybetmemişti. Kısa bir iç çekişle listeyi çıkarıp açtı ve okudu:

İki kilo şap (ucuzdur)
Cizvit kabuğu, eğer elinde olan varsa (hepsini ya da karşılayabildiğimiz kadar)
½ kilo Gilead alçısı (eczacıdan iste, yoksa cerrahtan)
2 litre tatlı yağ – balmumu ile mühürlendiğinden emin ol!
25'er gram güzelavrat otu, kafur, mür, toz afyon,
zencefil, varsa kenevir ve Cassia alata otu (saçkıran ve ayak parmağı iltihabı için)
Bol miktarda ince keten (benim ve Fanny için iç çamaşırı, senin için gömlek)
İki adet sağlam çuha (biri mavi, biri siyah)
Üç poşet toplu iğne (evet, o kadar çok lazım)
İplik (giysi dikmek için, yelken veya et için değil) – dört top beyaz, dört mavi, altı siyah
Bir düzine iğne, çoğu küçük ama iki tanesi çok büyük olsun lütfen, biri kavisli, biri düz
Yiyecek olarak–
On çuval şeker
Elli kilo un (ya da Salisbury'de çok pahalıysa Woolam'ın Değirmeni'nden alabiliriz)
Yirmi kilo kuru fasulye
Yirmi kilo pirinç
Baharat! (Eğer varsa ve paran yetiyorsa. Biber, tarçın, muskat...?)

Jamie sokakta yürürken başını salladı ve zihninden şunları ekledi:

3 fıçı barut
½ külçe kurşun
İyi bir deri yüzme bıçağı...

Biri onunkini alıp ucunu koparmıştı ve Amanda'dan şüpheleniyordu, çocuklar arasında inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebilen tek kişi oydu.

Scanned with CamScanner

Evet, Clarence ve yeni katırı vardı, Abednego adında tatlı, hafif bir doru, hepsini eve taşıyacaktı. Ayrıca çeşitli para ve ticaret biçimleriyle hepsini ödeyecek kadar parası vardı. Böyle bir yerde altın göstermeyi aklından bile geçirmezdi. Ne idüğü belirsiz üçkâğıtçı tipler Claire'in ayçiçeklerinin peşindeki arıları gibi onu Tepe'ye kadar takip ederlerdi. Ambar belgesi ve viski çok daha az yoruma neden olurdu.

Kafasında hesaplar yaparken elinde yarısı yenmiş bir ekmekle sıradan bir yerden çıkan Muhafız Jones'a neredeyse çarpacaktı.

"Affedersiniz, efendim," dedi ikisi de aynı anda ve refleks olarak eğildiler.

"Dağlara geri mi dönüyorsunuz, Bay Fraser?" diye sordu Jones kibarca.

"Karımın alışverişini yaptıktan sonra, evet." Jamie listeyi hâlâ elinde tutuyordu ve katlayıp cebine geri koymadan önce eliyle işaret etti.

Yine de listeyi görmek muhafızın aklına bir şey getirmişti çünkü gözleri kâğıttaydı.

"Bay Fraser?"

"Evet?"

Muhafız onu dikkatle inceledi fakat görünüşe göre sorgulanacak kadar saygın biri olduğunu düşünerek başını salladı.

"Dün gece bakmaya geldiğiniz ceset. Yahudi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bir ne?"

"Yahudi," diye tekrarladı Jones sabırla.

Jamie adama dikkatle baktı. Dağınıktı ve hâlâ tıraş olmamıştı ama üzerinde içki kokusu yoktu, göz altları şişmiş olsa da gözleri net bir ifadeyle bakıyordu.

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye sordu. "Peki, neden böyle düşünüyorsunuz?" Aklına geç kalmış bir düşünce geldi. "Ah... aletine mi baktınız?"

"Ne?" Jones ona anlamamış bir ifadeyle bakıyordu.

"Yahudilerin sünnetli olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu Jamie, Jones'un bunu bilmesi *gerektiğini* düşünüyormuş

Scanned with CamScanner

gibi görünmemeye dikkat ederek. Claire'in kendisine dokunan adamın bunu fark edip etmeyeceğini merak etmemek için kendini zor tutuyordu.

"Onlar ne?"

"Öhöm..." İki hanımefendi, yanlarında üç küçük çocuğa bakan bir hizmetçi ve el arabasında paketler taşıyan bir delikanlıyla birlikte etekleri sokağın çamuruna değmeden onlara doğru geliyordu. Jamie onları selamladı, sonra Jones'a başını sallayarak onu sıradan bir sokağın köşesine kadar takip etmesini söyledi ve orada muhafızı aydınlattı.

"Aman Tanrım!" Jones gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde haykırdı. "Bunu neden yapıyorlar ki?"

"Tanrı öyle yapmalarını söyledi," dedi Jamie omuz silkerek. "Ama sizin ölü adam. O..."

"Bakmadım," dedi Jones ona dehşet ve tiksinti karışımı bir bakış atarak.

"O zaman neden Yahudi olabileceğini düşünüyorsunuz?" diye sordu Jamie sabırla.

"Ah. Şey... bu." Jones el yordamıyla giysilerini karıştırdı ve sonunda katlanmış kirli bir kâğıt parçası çıkarıp Jamie'ye uzattı. "Cebindeydi."

Kâğıtta sekiz satırlık bir yazı vardı ve iyi bir tüy kalemle dikkatlice yazılmıştı, böylece her karakter net bir şekilde görünüyordu.

"Ne olduğunu anlayamadık," dedi Jones sanki anlamaya yardımcı olabilirmiş gibi gözlerini kısıp kâğıda bakarak. "Ama bu sabah tavernada albaya gösteriyordum, üzerinde çalışıyorduk ve hiçbir yere varamıyorduk. O sırada Bay Appleyard da oradaydı. Kendisi tahsilli bir beyefendidir ve İbranice olabileceğini düşündüğünü fakat öğrendiğinden beri çok şey unuttuğunu, ne yazdığını anlayamadığını söyledi."

Jamie gayet iyi anlayabiliyordu ama ne yazdığını bilmek pek bir şey değiştirmiyordu.

"İbranice," dedi yavaşça, satırları okuyarak. "Bir mezmurun parçası... ya da belki bir tür ilahi."

Scanned with CamScanner

Bu, Muhafız Jones'un hiç hoşuna gitmedi ve sanki konuşmasını istiyormuş gibi kaşlarını sertçe çatarak kâğıda baktı.

"Son kelime ne o zaman? Yazanın adı olabilir mi? İngilizce gibi görünüyor."

"Evet, öyle, ama kimsenin adı değil." Zarif İbranice karakterlerle aynı özenle yazılan sözcük "Ambidextrous*" idi. Bunun ne olabileceği konusunda Muhafız Jones'u aydınlatmayı Albay Locke'a bıraktı ve parmaklarını ceketinin eteğine silerek kâğıdı geri verdi.

"Pantolonuna bir göz atın," diye önerdi Jamie ve başını sallayarak Muhafız Jones, Salisbury, Francis Locke, Rowan County Milis Alayı ve ölü adamla vedalaştı.

Eviyle arasında sadece üç poşet iğne, on çuval şeker ve bir miktar barut kalmıştı.

65

YEŞERİR SAZLIKLAR!

Fraser Tepesi

Muayenehanede adaçayı, karakafes otu ve oğulotunu dövüp öğüterek yağlı bir toz hâline getirirken mutfaktan gelen şarkıları yarım kulakla dinliyordum. Öğleden sonraydı ve güneş döşeme tahtalarının üzerine ılık ılık düşerken gölgeler üşütüyordu.

Teğmen Bembridge, Fanny'ye "Yeşerir Sazlıklar" şarkısının sözlerini öğretiyordu. Tiz bir notaya bastığında Bluebell'in bağırmasına neden olan gerçek, berrak bir tenordu ama benim hoşuma gidiyordu. Bana Pembroke Hastanesi'nin kantininde çalışmayı, diğer öğrenci hemşirelerle birlikte sargı bezi sarıp ameliyat kitleri hazırlamayı, pencerenin üstündeki dar aralıktan sarı sisle birlikte gelen şarkıları duymayı hatırlattı. Aşağıda

* (İng). Elinden her iş gelen, çok yönlü anlamı taşıyan kelime. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

bir avlu vardı ve ayakta tedavi gören hastalar güzel –hatta o kadar da güzel olmayan– havalarda orada oturur, sigara içer, konuşur ve vakit geçirmek için şarkı söylerlerdi.

"İki, iki, bembeyaz çocuklar,
Yeşile bürünmüş,
Tamamen yapayalnız,
Ve sonsuza dek öyle kalacak!"

Sisten boğuklaşan şarkı sık sık öksürükler ve boğuk küfürlerle kesiliyordu ama biri her zaman şarkıyı sonuna kadar götürebiliyordu.

Elspeth Cunningham sözünde durmuştu. On sekiz yaşındaki Teğmen Bembridge ve on dokuz yaşındaki Esterhazy, dinç ve sağlıklıydılar. Bluebell'in neşeli yardımıyla o kadar çok gürültü yapıyorlardı ki ne ön kapının açıldığını ne de koridordaki ayak seslerini duydum ve havanımdan başımı kaldırıp Jamie'yi kapı aralığında görünce öyle korktum ki ağır taş havanı doğruca sandaletli ayağımın üzerine düşürdüm.

"Ah! Ah! Hay lanet olasıca kör şeytan!" Masanın arkasından zıpladım ve Jamie beni tek kolumdan yakaladı.

"İyi misin, Sassenach?"

"Sesim iyi gibi mi *geliyor*? Ayak tarak kemiğimi kırdım."

"Bir dahaki sefere Salisbury'ye gittiğimde sana yeni bir tane alırım," diyerek dirseğimi bıraktı. "Bu arada listedeki her şeyi aldım ama... neden mutfağımda şarkı söyleyen İngilizler var?"

"Oh. Ah. Şey..." Majestelerinin iki deniz subayının ev ekonomisine el atmasına vereceği tepkinin ne olabileceğini düşünmediğimden değil fakat o karşılaşmadan önce açıklamak için zamanım olacağını düşünmüştüm. Kıçımı masanın kenarına dayadım ve yaralı ayağımı yerden kaldırdım.

"Önceden Yüzbaşı Cunningham'la birlikte yelken açan iki genç teğmen. Kıyıya vurmuşlar ya da mahsur kalmışlar, her neyse, gemilerini kaybetmişler. Yılın geç zamanı olduğundan mart ya da nisandan önce katılacak bir gemi bulamamışlar, bu yüzden de yüzbaşının yanında kalmak için Tepe'ye gelmişler.

Scanned with CamScanner

Elspeth Cunningham, çıkık omzunu düzeltmemin karşılığı olarak onları ev işleri için bana ödünç verdi."

"Elspeth mi?" Neyse ki sinirlenmek yerine eğlenmiş görünüyordu. "Onları besliyor muyuz?"

"Şey, onlara öğle yemeğiyle hafif bir akşam yemeği veriyorum. Ama akşamları yüzbaşının kulübesine geri dönüyorlar ve kuşluk vakti aşağı iniyorlar. Ahırın kapısını onardılar," diye ekledim, "bahçemi kazdılar, iki bağ odun kestiler, sen ve Roger'ın üst tarladan çıkardığınız bütün taşları pınara taşıdılar ve..."

Kararımı kabul ettiğini ve şimdi konuyu değiştirmek istediğini belirten hafif bir jest yaptı. Bunu da beni öpüp akşam yemeğinde ne olduğunu sorarak yaptı. Yol tozu, bira ve hafif tarçın kokuyordu.

"Sanırım Fanny ve Teğmen Bembridge burgoo güveci yapıyorlar. İçinde domuz eti, geyik eti ve sincap var, gerçek bir burgoo için en az üç farklı et olması gerekiyor, fakat içinde başka ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de güzel kokuyor."

Jamie'nin midesi guruldadı.

"Evet, öyle," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Peki, Frances bunlardan ne anlıyor?"

Sesimi alçaltıp salona doğru bakarak, "Sanırım biraz vurulmuş," dedim. "Dün teğmenlere yemek servisi yaparken Cyrus geldi ve kalmasını istedi ama Cyrus omuzlarını dikleştirip onlara ters ters baktı, Galce kaba bir şeyler söyledi ve gitti. Fanny'nin onun dediklerinden bir şey anladığını sanmıyorum ama anlaması da gerekmezdi. Fanny'nin yüzü öfkeyle pembeleşti ve Cyrus için hazırladığı kuru elmalı, üzümlü turtayı onlara verdi."

"*Is fheàrr giomach na gun duine*," dedi Jamie bilmiş bir tavırla omzunu silkerek. *Bir ıstakoz kocasızlıktan iyidir.*

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum merakla.

"Çoğu genç kız için evet," dedi. "Ama Frances için daha iyi birini istiyorum ve bir İngiliz denizcinin bunu yapacağını sanmıyorum. Baharda ayrılacaklarını söylemiştin, değil mi?"

Scanned with CamScanner

"Anlıyorum. Oof!" Ayağımdaki zonklayan çürüğe nazikçe masaj yaptım. Havan tokmağı ayak başparmağımın dibine isabet etmişti ve başlangıçtaki acı biraz azalmış olsa da ağırlığımı ayağıma vermek ya da onu bükmeye çalışmak, ayak parmaklarımın arasından sıcak dikenli tel çekiliyormuş gibi bir his yaratıyordu.

"Otur bakalım, *a nighean*," dedi Jamie ve Brianna'nın Kibitzer'in Koltuğu adını verdiği büyük, dolgulu sandalyeyi bana doğru itti. "Salisbury'den birkaç şişe iyi şarap getirdim. Onlardan birinin ayağını daha iyi hissettireceğini umuyorum."

Öyle oldu. Jamie'nin de daha iyi hissetmesini sağladı. Eve sadece erzakla gelmediğini görebiliyordum ve kalbimde bir ağırlık vardı. Jamie hazır olduğunda bana söyleyecekti.

Böylece şarabımızı yudumladık –kırmızıydı– ve üzümün nazik dokunuşunu birlikte hissettik. Ona Elspeth'in aniden ortaya çıkışını ve yemekten sonraki konuşmamızı anlattım. Bana Ian, Rachel ve Jenny'yi uğurlayışını anlattı ve Jenny'nin tabancasıyla ilgili sözleriyle ayrılıklarından duyduğu üzüntüyü hafifletti.

"Tahmin edebileceğin gibi bu, Rachel'ı şaşırttı," dedi, gözlerinde keyif hâkimdi. "Ama sonra Genç Ian araya girip, 'Saçmalama anne. Biliyorsun, adamlarla karşılaşırsak Rachel sen silahını doldurmaya vakit bulamadan onları sersemletir,' dedi."

Komik olduğu kadar Jamie'nin yüzünden bulutlar kalkıyor gibi göründüğü için de güldüm.

"Umarım Jenny, adı her neyse, Ian'ın karısını vurmak zorunda hissetmez kendini..."

"Wakyo'teyehsnonhsa," dedi Jamie sabırla ve ben de elimi salladım.

"Emily o zaman. O kızın... Ian'ı geri almaya çalışacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Onu evinden kovduğunda Ian'ı istemiyordu," diye belirtti Jamie. "Şimdi neden istesin ki?"

İkinci ya da muhtemelen üçüncü bardağımın kenarından ona baktım.

"Kadınlar hakkında ne kadar az şey biliyorsun, aşkım," dedim alaycı bir dehşetle başımı sallayarak. "Hem de bunca yıldan sonra."

Scanned with CamScanner

Jamie güldü ve şişenin geri kalanını bardağıma doldurdu.

"Senden başka bir kadın hakkında hiçbir şey bilmek istediğimi sanmıyorum, Sassenach. Bunca yıldan sonra. Neden peki?"

"O üç küçük çocuğu olan bir dul," diye belirttim. "Genç Ian'ı ona canlı çocuk veremediği için kovdu, kötü bir koca olduğu için değil. Artık canlı çocukları *var*, bu amaçla bir kocaya ihtiyacı yok... ama bir kocanın iyi olduğu başka pek çok şey var. Ben Ian'ın bunlardan bazılarında çok iyi olabileceğini düşünüyorum."

Jamie bana düşünceli bir ifadeyle baktı, sonra bardağının geri kalanını kafasına dikti.

"Sanki Genç Ian'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi konuşuyorsun, Sassenach. Ya da Rachel'ın."

"Ah, Rachel'ın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır," dedim ama ne söyleyebileceğinden emin değildim. Rachel ne çekingen ne de dünya işlerinde tecrübesizdi ama insanın kocasının eski karısıyla tanışması onun ya da Ian'ın düşündüğünden daha karmaşık olabilirdi.

"Laoghaire'le tekrar karşılaştığımda ne olduğuna baksana," diye belirttim.

"Evet, beni vurdu," dedi kuru bir sesle. "Wakyo'teyehsnonhsa'nın Ian'ı almasına izin vermektense Rachel'ı öldüreceğini mi düşünüyorsun? Çünkü sanırım kız kardeşimin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir."

"O bir Mohawk," dedim. "Sanırım oldukça farklı standartları var."

"Misafirperverlik konusunda farklı standartları var," diye beni temin etti. "O bir misafiri öldürmez. Eğer öldürmeye kalkarsa sen daha ne diyeceğini bilemeden kız kardeşim kafasına bir kurşun sıkar. Ne demiştin?"

"Jack Robinson," dedim. "Gerçi onun kim olduğunu ve neden Fogarty Simms ya da Tavşan Peter'dan daha çabuk söylenebileceğini hep merak etmişimdir. O şaraptan biraz daha var mı?"

Scanned with CamScanner

"Evet, hem de çok." Ayağa kalktı ve muayenehanenin kapısına gidip dinlemek için durakladı. Mutfaktaki şarkılar kesilmişti ve sadece ara sıra kahkahalarla kesilen bir sohbet mırıltısıyla tabak şıngırtısı vardı.

"O ayakla merdivenleri çıkabilir misin, Sassenach?" diye sordu bana dönerek. "Dayanamazsan seni yukarı taşıyabilirim."

"Yukarı mı?" dedim şaşkın bir tavırla. İstemsizce mutfağa doğru baktım. "Ne, şimdi mi?"

"Öyle değil," dedi Jamie kısa bir gülümsemeyle. "Henüz değil. Üçüncü katı kastetmiştim."

Yarım şişe şarabın yararlı etkileri Jamie'nin dirseğimden tutarak merdivenleri çıkmama yetti. Üçüncü katın açık alanına bir coşku hissiyle çıkmıştım. Doğudan güçlü ve soğuk bir meltem eserken aşağıdaki evden yemek pişirmenin, köpeklerin, terli genç adamların ve uzun süredir dışarıda kalmış çamaşırların son kalıntılarını süpürüp götürüyordu. Kollarımı iki yana açınca şalım arkamda kanat misali açılıp eteklerim de bacaklarımın etrafında çırpındı.

"Uçup gidecekmişsin gibi görünüyorsun, Sassenach," dedi Jamie. "Belki de otursan iyi olur." Sesi yarı ciddiydi ama ona bakmak için döndüğümde gülümsüyordu.

Yanında ikinci şişe şarapla birlikte bir tabure *getirmişti*. Bardaklarla uğraşmadı ama mantarı dişleriyle çekip içindekini dikkatle kokladı, sonra şişeyi bana uzattı.

"Şarabı süzdürmenin bir etkisi olacağını sanmıyorum."

Nezaket gösterecek havada değildim. Onun evde olmasının verdiği rahatlama tüm küçük düşüncelerin önüne geçmişti ve su içmek de umurumda olmazdı. Yine de şarap güzeldi ve yutmadan önce birkaç dakika ağzımda tuttum.

"Bu harika," dedim şişeyle manzarayı işaret ederek. "Bree ve Roger'ı uğurladığımızdan beri yukarı çıkmamıştım." Bura-

Scanned with CamScanner

da durup arabalarının ağaçların arasında yavaşça kayboluşunu izlediğim anı hatırlayınca kalbimi biraz burktu ama Tepe şimdi tüm ihtişamıyla etrafımıza yayılıyordu. Ladin, köknar, çam ve gökyüzünün dalgalanan serin koyu yeşilleri ve mavileri arasında yanmaya başlayan sonbaharın alevli lekeleri ve kıvılcımlarıyla muhteşemdi. Savrulan ağaçlar kulübelerin kendilerini gizlese de orada burada baca dumanının beyaz gölgelerini seçebiliyordum.

"Evet, öyle," dedi Jamie, ancak dikkatinin çoğu doğal olarak etrafımızdaki çerçevenin ahşaplarındaydı. Duvarlar iskelet gibiydi ama inkâr edilemez bir şekilde duvardı ve çatı ile kirişler başımızın üzerinde gıcırdıyordu. Bu olağanüstü bir duyguydu. Bir evin içindeyken aynı zamanda dışında olmak, ayaklarımızın altındaki sağlam döşeme tahtalarının daha önceki yağmurlardan kalan su lekeleriyle işaretlenmiş olması ve çerçeve ahşaplarının köşelerine sıkışmış kuru yaprakların sürüklenmesi...

Jamie iki ya da üç direği salladı, hareket etmediklerinde memnuniyetle homurdandı.

"Bunların hiçbir yere gittiği yok," dedi.

"Onları sen inşa ettin," diye işaret ettim. "Gevşeyeceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

Aşırı şüpheci olduğunu gösteren bir ses çıkardı ancak bunu anlayamadım. Kendi becerilerinden mi, havanın değişkenliğinden mi, yoksa genel olarak inşaat malzemelerinin güvenilirliğinden mi şüphe duyuyordu? Muhtemelen üçünden de.

Jamie gözlerini kısarak, "Belki kar yağmadan önce çatıyı yapacak zamanım olur," dedi.

"Peki ya duvarlar?"

"Ah. Birkaç adamla dış duvarları bir günde yapabilirim. Belki iki," diye düzeltti, yeni bir rüzgâr esintisi çerçeveyi kasıp kavururken sardığım eşarptan saç tellerimi savurdu. "Sıva işlerini kış boyunca ağırdan alabilirim."

"İkinci katın açık olduğu zamanki kadar huzurlu değil," dedim. "Ama biraz daha heyecan verici."

Scanned with CamScanner

"Evimin tepesinin heyecan verici olmasını istemem," dedi Jamie gülümseyerek, ardından arkamda durup uçup gitmemi engellemek için ellerimi omuzlarıma koydu.

Rüzgâr konuşmayı mümkün kılacak kadar azaldığında, "Bahardan önce bitmesine gerek duyacağımızı sanmıyorum," dedim. "Gezginlerimizin hiçbiri daha önce dönmeyecek..." Sözümü yarıda kestim çünkü aslında herkesin eve ne zaman döneceği -ya da dönüp dönmeyeceği- belli değildi. Savaş çoktan güneye doğru ilerlemeye başlamıştı ve yaklaşan kışın sakinleştirici soğuğu, gelmekte olanın sadece kısa bir gecikmesi olacaktı.

"Eve sağ salim dönecekler," dedi Jamie kararlılıkla. "Hepsi."

"Umarım öyle olur," dedim ve ona yaslandım, hem inancımın hem de bedenimin sağlamlığını istiyordum. "Sence Bree ve Roger, Charles Town'a varmışlar mıdır?"

"Ah, evet," dedi Jamie hemen. "Yaklaşık beş yüz kilometre ama hava çoğunlukla iyidir diye düşünüyorum. Eğer tekerlekleri zarar görmezse ya da bir dağ aslanına rastlamazlarsa iki hafta gibi bir sürede varırlar. Yakında bir mektup alacağımızı umuyorum. Brianna her şeyin yolunda olduğunu söylemek için yazacaktır."

Dağ aslanlarına rağmen cesaret verici bir düşünceydi fakat inancının gücünün biraz daha az olduğunu düşündüm.

"Her şey yoluna girecek," dedim, arkama uzanıp elimi onun bacağına dolayarak onu yatıştırmaya çalıştım. "Marsali ve Fergus, Germain'e tekrar kavuştukları için çok mutlu olacaklar."

"Ama...?" dedi, sözümün ardından gelen söylenmemiş düşünceyi yakalamıştı. "Sence ortada yanlış olan başka bir şey mi var?"

"Bilmiyorum." Ailemizin içinde kaybolduğu uçsuz bucaksız boşluğa bakmak, ayrılığı aniden korkutucu hâle getirdi. "Başlarına gelebilecek o kadar çok şey var ki... ve biz yardım edecek durumda değiliz." Gülmeye çalıştım. "Bu bana Brianna'nın anaokulundaki ilk gününü hatırlattı. Pembe beslenme çantasını tutarak tek başına okulun içinde kayboluşunu izlemiştim."

Scanned with CamScanner

"Korkuyor muydu?" diye sordu Jamie sessizce, uçuşan saçlarımı bir at kuyruğu hâline getirip mendilini bağlarken.

"Evet," diye yanıt verirken boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Çok cesurdu. Ama korktuğunu görebiliyordum." Eğildim ve şarap şişesini aldım. "Şimdi de korkuyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"Neden, *a nighean*?" Jamie önüme geçip yüzüme bakmak için çömeldi. "Sorun nedir?"

"Sorun kalbinde," dedim. Derin bir nefes alarak ona kalbindeki ritim bozukluğundan bahsettim.

"Sen bunu düzeltemez misin?" Jamie kaşlarını çatarak omzunun üzerinden uçsuz bucaksız ormana baktı. "Yolda ölmek mi istiyor?"

"Hayır!" Sesimdeki ani panik açıkça belli oluyordu ve Jamie elimi tutup sıkıca kavradı.

"Hayır," dedim kendimi tekrar sakin olmaya zorlayarak. "Hayır, değil. Neredeyse hiçbir zaman ölümcül değil; özellikle de genç bir insanda. Ama... öngörülemez."

"Evet," dedi Jamie bir süre yüzümü inceledikten sonra. "Savaş gibi." Başını uzaktaki dağlara doğru salladı ama gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Ne olacağını asla kesin olarak bilemezsin. Belki hiçbir şey, belki uzun bir süre, belki burada değil, şimdi değil..." Parmaklarını benimkilere doladı. "Ama her zaman orada olduğunu biliyorsun. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorsun, gerekmedikçe düşünmüyorsun ama o hiç gitmiyor."

Başımı salladım, konuşamıyordum. İkimizle birlikte yaşıyordu; bugünlerde herkesle birlikte.

Rüzgâr azalmıştı ama o kadar yüksekteydik ki hâlâ soğuk esintiyi hissedebiliyorduk. Giysilerimin arasından nefes alıp veriyordu âdeta. Şarabın sıcaklığı kanımdan silinmişti ve Jamie'nin eli de benimki kadar soğuktu ama gözleri sıcacıktı. Birbirimize bakıyorduk.

"Korkma, Sassenach," dedi sonunda. "Hâlâ ikimiz varız."

Scanned with CamScanner

Soğuk rüzgâra rağmen hemen tekrar aşağı inmedik. Açıkta ve savunmasız bir yer olsa da bize doğru bir şey geliyorsa hazırlanmak için zamanında görebileceğimizi bilmenin rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Peki, Salisbury'de başka ne yaptın?" diye sordum ona yaslanarak. "Tarçın aldığını biliyorum çünkü kokusunu alabiliyorum. Hiç kınakına kabuğu var mıydı?"

"Evet, yaklaşık yarım kilo aldım. Bana söylediğin gibi hepsini aldım. İki çuvaldan fazla şeker alamadım, abluka yüzünden çok az vardı. Ama biber de aldım ve..." Jamie benden uzaklaşıp kürk torbasını karıştırdı ve küçük, yuvarlak, kahverengi bir şey çıkarıp bana uzattı. "Muskat."

"Ah! Yıllardır muskat koklamamıştım!" Soğukkanlılıkla ve düşürmemeye dikkat ederek muskatı ondan aldım. Burnumun altında tutup içime çektim. Gözlerim kapalıydı ama Noel kurabiyelerini net bir şekilde görebiliyor ve eggnog'un* yoğun tadını alabiliyordum. "Ne kadardı?"

"Bilmek istemezsin," dedi Jamie sırıtarak. "Yine de yüzündeki ifade için buna değer, Sassenach."

"Bu gece bana biraz rom getir, ben de senin yüzünde aynı bakışı görmek istiyorum," dedim gülerek. Muskatı saklaması için geri verirken Jamie'nin onu çantasına geri koyduğu sırada içinden küçük, yırtık pırtık kenarlı bir kâğıt parçası çıktığını fark ettim. "Nedir bu? Salisbury Güvenlik Komitesi'nden gizli bir bildiri mi?"

"İçlerinde Yahudi olan varsa olabilir." Jamie kâğıdı bana uzattı ve ben de gözümü kırpıştırarak baktım. Son kırk beş yıldır İbranice yazı görmemiştim ama tanıdım. Daha da tuhaf olan, bunun *Jamie*'nin el yazısı olmasıydı.

"Bu da ne...?"

"Bilmiyorum," dedi Jamie özür diler bir tavırla, ardından notu geri aldı. "Salisbury'de bir muhafız bunu buldu. Bunu değil, aslı... bir cesedin üzerindeydi... Bana bunun hakkında bir

* Geleneksel olarak süt, krema, şeker, çırpılmış yumurtayla yapılır. Bazen de içine brendi, rom, viski veya burbon gibi içkiler eklenir.

Scanned with CamScanner

şey bilip bilmediğimi sordu. Ona İbranice olduğunu söyledim ve İngilizce olarak okudum ama ikimiz de bunun herhangi bir şeyle ilgisi var mı anlayamadık. Yine de yeterince tuhaf olduğunu düşündüm ve odama döndüğümde notu yeniden yazdım."

"Tuhaf, bunun için iyi bir kelime." İbraniceyi ben de okuyamıyordum, Jamie Paris'te üniversitede öğrenmişti ama notun altında İngilizce bir kelime vardı. "Sence 'ambidextrous' kelimesinin konuyla ne ilgisi var?"

Jamie omuz silkip başını iki yana salladı.

"İbranice kısmı bir ev için bir tür kutsama. Bunu daha önce Paris'teki Yahudi evlerinde görmüştüm. Kapının yanındaki mezuza* denen küçük bir şeyin içine koyarlardı. Ama *ambidextrous*..." Duraksadı, yan gözle bana baktı. "Aklıma gelen tek şey, Sassenach, tekrar eden harfleri olmayan uzun bir kelime olduğu."

Paris'ten bahsetmesi bana hemen kuzeni Jared'ın evini hatırlatmıştı. Ayaklanma'dan önceki yıl orada yaşamıştık ve o da günlerini şarap satarak, gecelerini de –çoğu zaman– entrika ve...

"Casusluk mu?" diye sordum inanamayarak. Şifreler ve gizli yazılar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama o biliyordu. Hafifçe utanmış görünüyordu.

"Evet, belki. Özür dilerim, Sassenach. Böyle bir şeyi eve getirmemeliydim. Sadece merak etmiştim."

Bir kâğıt parçasından başka bir şey değildi ve her ne mesaj içeriyorsa kesinlikle bizi kapsamıyordu, ancak Paris'teki o endişeli günleri ve geceleri, korku, belirsizlik ve öfke dolu günleri geri hatırlamama neden oldu. Sertçe yutkundum.

"Özür dilerim," dedi Jamie tekrar, çok yumuşak bir sesle, gözleri yüzüme sabitlenmişti. Hâlâ bana bakıyordu, elini açtı

---

* Bazı Musevilerin evinin giriş kapısının sağ pervazına yerleştirdiği ve içinde Tevrat'tan metinler bulunan kutucuk. İbranicede mezuza "kapı pervazı" anlamına gelir, ancak bir diğer anlamıyla kapı pervazına çakılan, tahta veya metal benzeri maddeden yapılmış bir muhafazaya yerleştirilmiş olan parşömendir. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

ve uzattı. Rüzgâr küçük notu bir anda kaptı ve bir yaprak gibi savurarak çatıdan uçup ormanın derinliklerine götürdü. Gitmişti.

Hâlâ açık tuttuğu elini tuttum. Parmakları benimkiler kadar soğuktu.

"Affedildin," dedim aynı yumuşak sesle.

Sarsıntı o kadar ani oldu ki elimi Jamie'nin elinden çekip arkama baktım.

"Bu nereden geldi?" diye sordum bir sağa bir sola çılgınca bakınarak.

"Muhtemelen bir ağaç," dedi Jamie usulca. "Şurada, sanırım..." Uzaktaki ağaçları işaret etti. "Sadece rüzgâr doğudan eserken duydum."

"Bir ağacın kapı çarpması gibi bir ses çıkardığını hiç duymadım," dedim, ikna olmamıştım.

"Ormanda uyuyarak çok zaman geçirseydin Sassenach, yakınında ne kadar hayvan varsa o kadar ses çıkardıklarını duyardın. Bir de rüzgâr esiyorsa farkı anlamak genellikle zordur. İnlerler, çığlık atarlar, takırdarlar, dallarını düşürürler, yıldırımdan ateş aldıklarında tıslarlar ve ciyaklarlar, arada bir de yeri sarsan büyük bir gürültüyle devrilirler. Bu gürültüye kulak kesilirsen asla uyuyamazsın."

"Bir kere ormanda olsaydım ne olursa olsun pek uyuyamazdım. İkincisi, şu anda gündüz."

"Bunun bir ağaç için önemli olduğunu sanmıyorum." Bana açıkça gülümsemesi, saçma bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Jamie eğilip şişeyi aldı ve bana uzattı. "Al, Sassenach. Sinirlerini yatıştırır."

Sert bir yudum aldım ve iyi geldi. Biraz.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Jamie beni izleyerek.

"Evet."

"Güzel. Sana bir şey söyleyeceğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim ona bakarak. "Neden bunun kötü bir haber olduğunu düşünüyorum?"

Scanned with CamScanner

"Pek de *kötü* sayılmaz," dedi Jamie başını öne eğerek. "Ama denizciler kulak kesilmişken bu konuda konuşmak istemedim."

"Ah, o zaman sadece tehlikeli. İçim pek bir rahatladı."

"Şey, sadece birazcık tehlikeli." Jamie şişeyi geri alıp hızlıca yudumladı ve bana Albay Locke ile yaptığı görüşmeleri ve Rowan County milisleriyle ilgili vardığı sonuçları anlattı.

"Yani," diye bitirdi, "listemdeki her şeyi aldığımı söyledim, bir şey hariç... barut."

"Ah," dedim. "Yani silahlarınız var, en azından bir kısmı... Yüzbaşı Cunningham sayesinde..."

"Şansım varsa Roger Mac, Charles Town'da bana daha fazlasını bulur," diye araya girdi. "Ama kış boyunca bizi etle beslemeye ancak yetecek kadar barutum var. Salisbury'de hiç barut alamadım çünkü Albay Locke barutların hepsine askeri kullanım için el koymuş."

"Eğer Rowan County milislerine katılırsan, Albay Locke sana tedarik eder. Öte yandan bunu yapmak istemezsin çünkü o zaman onun çağrısına cevap vermen ve ondan emir alman gerekir."

"Emir almak benim için sorun değil, Sassenach," dedi Jamie bana hafif sitemkâr bir bakış atarak. "Ama bu kimden olduğuna bağlı. Eğer Locke olacaksa... emrindeki bölükleri savaşa götürecektir, Tanrı bilir nereye... ama Tepe'ye yakın bir yere değil. Ben Locke'un yüz altmış kilometre ötedeki işine bakarken evimi –ya da seni– korumasız bırakmayacağım."

Jamie'nin kararı ortadaydı ve ilk kez onunla tamamen aynı fikirdeydim.

"Buna içerim," dedim ve şişeyi kaldırarak onu selamladım. Jamie gülümsedi, şişeyi aldı ve dibine kadar içti.

"Elspeth Cunningham ve ben en iyi ikinci viskinizden bir şişe paylaştık," dedim boş şişeyi alıp taburenin altına koyarak. "Oğlu hakkında konuştuk. Ona yüzbaşının burnunun dibinde bir Sadık milis oluşturmasına izin vermeyeceğini söyledim."

"Ben yapmam."

"Doğal olarak hayır. Ama cevap olarak söylediği şey... dikkatini çekerim, o sırada bitkin, acı içindeydi ve oldukça sarhoş-

Scanned with CamScanner

tu, bu yüzden yalan söylediğini sanmıyorum, sonuçta bunun sana bağlı olmayacağını söyledi. Çünkü General Cornwallis'in çok *etkili* bir subay gönderdiğini ve kraliyetin gücüyle desteklendiğini söyledi. Carolinas'ta Sadık milis alayları kuracakmış. Yerel isyanları bastırmak için."

Jamie uzun bir süre kıpırdamadan durdu, gözleri yeniden yükselen rüzgâra karşı kırışmıştı.

"Evet," dedi sonunda. "O zaman Overmountain'ın adamları –Cleveland, Shelby ve arkadaşları– olmak zorunda."

"*Ne* için onlar olmak zorunda?"

Tabureyle boş şişeyi aldı ve kendi kendine düşünüyormuş gibi başını salladı.

"Onlarla ittifak yapmak zorundayım. Bayan Patton'ın değirmeninden barut temin etmek için onunla anlaşmışlar ve eğer ihtiyaç duyduklarında yanlarında olmayı kabul edersem, bana tedarik etmesi için ona haber verecekler. Ayrıca muhtemelen çağırdığımda yardımıma gelecekler." "Muhtemelen" lafını duyunca ona yaklaştım ve birdenbire daha çok üşüdüğümü hissettim. Yanında Roger ya da Genç Ian olmadan aslında yalnızdı ve bunu çok iyi biliyordu.

"Benjamin Cleveland ve diğerlerine güveniyor musun?"

"Sassenach, dünyada güvendiğim belki sekiz kişi vardır ve Benjamin Cleveland onlardan biri değil. Neyse ki sen öylesin."

Jamie kolunu bana dolayıp alnımdan öptü. "Ayağın nasıl?"

"İki ayağımı da hissedemiyorum."

"Güzel. Hadi, aşağı inip biraz denizci burgoo güveci yiyerek ısınalım."

"Kulağa hoş geliyor..." Aşağıdaki açıklığın uzak tarafında, Bobby Higgins'in kulübesinin arkasından aşağı inen araba yolunun başında bir hareket gördüğümde kelime dudaklarımda kayboldu. "Kim o?"

El yordamıyla gözlüğümü aradım ama muayenehanede unutmuştum. Jamie rüzgâra karşı gözlerini kısarak omzumun üzerinden baktı ve ilgilendiğini belli eden bir ses çıkardı.

Scanned with CamScanner

Biri yürüyerek geliyordu, o kadarını görebiliyordum. Ayrıca bir kadındı, kararlılıkla bir ayağını diğerinin önüne atan biri gibi yavaşça hareket ediyordu.

"Bu, seni doğum yapan annesine götüren kız," dedi. "Agnes Cloudtree'ydi, değil mi?"

"Emin misin?" Ben de gözlerimi kıstım ama bunun pek faydası olmadı; figür yolun koyu toprağında kahverengi ve beyazdan oluşan bir bulanıklık olarak kaldı. Yine de "Cloudtree" adını duyunca kalbime bir korku saplandı. Doğurttuğum ikizleri, annelerinin metanetli kahramanlığını... ve o doğumun tuhaflığını sık sık düşünmüştüm; basitliği nedeniyle daha da tuhaf hâle gelen bir durum. O küçük bedenin hissini şimdi ellerimde hissedebiliyordum. Dramatik bir şey yok; karıncalanma ya da parlama yok. Sadece hayatın emin ve kesin bilgisi mevcuttu.

Eğer bize doğru gelen gerçekten Agnes Cloudtree'yse, bana küçük kız kardeşinin öldüğünü söylemeye gelmemiş olmasını umuyordum.

"Sanırım her şey yolunda, Sassenach." Jamie küçük, inatçı figürü izlemeye devam ederken hâlâ bana sarılıyordu. "Yorgun olduğunu görebiliyorum ve Cherokee Sınırı'ndan buraya kadar yürümüşse buna şaşmamalı ama omuzları dik ve başı önde değil." Kolundaki gerginlik gevşedi. "Üzgün değil."

Genç kızı karşılamak için kapıyı açtık fakat o yaklaşana kadar rüzgârdan korunmak için ön salonda kaldık. Fanny, Jamie'nin yanından tepeye doğru gelen küçük figüre dikkatle baktı ve birden kaskatı kesildi.

"Kalmaya geliyor!" dedi ve suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

"Ne?" dedim ve Fanny bu söz karşısındaki şaşkınlığımın gerçek olduğunu görerek biraz rahatladı.

"Yanında eşyaları var." Başıyla Agnes'ı işaret etti. Agnes artık kirli başlığından sıyrılan uzun, dalgalı sarı saçlarını görebileceğim kadar yakınımdaydı. Elinde gerçekten de bir un çuvalı

Scanned with CamScanner

taşıyordu, çuvalın boynu bir düğümle bağlanmıştı ve ağırlığı yürürken bir sarkaç gibi sallanıyordu.

"Muhtemelen bize annesinden bir şey getiriyor," dedim.

"Evet, öyle." Jamie de merakla kıza bakıyordu. "Kendisini." Kaşları hafifçe çatılmış olan Fanny'ye baktı. "Frances haklı, Sassenach. Bir şey oldu ve kız evi terk etti."

"Agnes!" diye seslendim ve onu karşılamak için merdivenlerden indim. "Agnes, iyi misin?"

Kirli yüzünden yorgunluk akıyordu ama beni görünce gözleri ışıldadı.

"Bayan Fraser," dedi. Sesi, saatlerdir ya da günlerdir yüksek sesle tek kelime konuşmamış birininki gibi cılızdı ve boğazını temizleyip tekrar denedi.

"Ben, yani... ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Uzanıp un çuvalını elinden aldım. Jamie ve Fanny haklıydı, çuvalın içinde jambon ya da soğan değil, giysi olduğunu hissedebiliyordum. "İçeri gel, çocuğum. Bir şeyler ye, açlıktan ölecek gibi bakıyorsun."

Fanny, Agnes'a ihtiyatla bakmasına rağmen isteğim üzerine sıcak burgoo ve biraz ekmekle tereyağı getirmeye gitti. Agnes yemeğini iştahla yedi ve biz de konuşmadan karnını doyurmasına izin verdik. Yavaşlama belirtileri göstermeye başlayınca Jamie ile bakışarak soruları benim sormam konusunda anlaştık.

"Annen nasıl, tatlım?" diye sordum. "Biraz elmalı ve üzümlü turta ister misin? Sanırım turta kabında biraz kalmış olmalıydı, değil mi Fanny?"

"Evet," dedi Fanny. Eve girdiğinden beri gözlerini Agnes'tan ayırmamıştı ve hâlâ kaşık çalmaya gelmiş olabileceğinden şüpheleniyormuş gibi onu süzüyordu, yine de hemen kalkıp turtayı almaya gitti.

Agnes ilk kez doğrudan bana bakarak, "Annem iyi," dedi. Yine de yüzü gergin ve endişeliydi. İçimde tuhaf bir his vardı.

"Kardeşlerin? Ve..."

"Kız kardeşim iyi," diye yanıt verdi Agnes, yüzü biraz rahatlamıştı. "Büyüyor, annem sana söylememi istedi. Neredeyse

Scanned with CamScanner

ikizi kadar büyüdü ve domuz yavruları gibi yiyor. Erkek kardeşlerim *hep* domuz gibi yer," diye ekledi küçümseyerek.

"Bunu duyduğuma *çok* sevindim," dedim ve içimi bir sıcaklık kapladı. "Küçük kız kardeşin için yani."

Tereddüt ettim, sonra ne soracağımdan emin değildim ama biraz dinlenip yemek yedikten sonra gücü yerine gelmişti ve taburesinde doğruldu, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturup Jamie'ye baktı.

"Yemek için teşekkür ederim. Ben iş istemeye geldim, efendim."

"Öyle mi?" Jamie bana "Gördün mü?" der gibi bir bakış attıktan sonra ona gülümsedi. "Aklında ne tür bir iş var, kızım?"

Agnes bunun üzerine oldukça şaşkın bir tavır takındı ve ellerini açarak kaşlarını çattı.

"Şey... yapılması gereken herhangi bir şey sanırım. Çamaşır?" Jamie'den bana ve tekrar Jamie'ye baktı. "Belki hayvanlarınızı besleyebilirim ya da yerleri fırçalayabilirim..." Herkes şu anda kurumuş çamurlu ayak izleriyle kaplı olan mutfak zeminine baktı, bütün hafta boyunca aralıklarla yağmur yağmıştı.

"Hımm," dedi Jamie. "Sanırım senin için yeterince iş bulabiliriz, kızım. Sana yatacak bir yer ve bol bol yiyecek vereceğiz. Ama bana aileni neden terk ettiğini söyler misin?"

Yanaklarında donuk bir kızarıklık belirince söylemek üzere olduğu şeyi anladım.

"Sorun... senin... üvey baban olabilir mi?" diye sordum nazikçe. Agnes yere baktı ve kızarıklık daha da derinleşti. Bir kez başını salladı.

"Geri geldi," diye ağzından kaçırdı Agnes. "Her zaman geri gelir. Çoğunlukla bir süre iyi davranır. İçkisini bitirene kadar içer ve daha fazlasını alacak para olmadığı sürece... sorun olmaz." Derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp Jamie'nin gözlerine baktı. "Düşündüğünüz gibi değil, efendim. O... öyle biri değil, biliyorsunuz."

Scanned with CamScanner

"Biliyorum," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Ve yapmadığına memnunum. Ama ne *yaptı*?"

Agnes derin bir iç çekti.

"İçtiği zaman sinirleniyor ve... bazı fikirlere kapılıyor. Bu seferki hepimizin Overhill halkının topraklarına gidip oradaki köylerden birinde yaşamamız gerektiğiydi. Annem buna aldırmadı. Başka kadınların, birlikte olabileceği ve yardım edebileceği insanların olduğu bir yere gitmekten memnundu."

Alt dudağını ısırarak bana baktı.

"Ama ben gitmek istemedim. Aaron beni Chilhowee'deki bir arkadaşıyla evlendirmek istiyordu. O ve ben anlaşamıyorduk. Evden gitmemi istedi, ben de gitmeyeceğimi ve evlenmeyeceğimi söylediğimde, başımın çaresine bakmam gerektiğini, beni kovduğunu söyledi. Sonra... beni evden attı." Şimdiye kadar duygularını gizlemeyi başarmıştı ama bu olay üzerine yanağından bir damla yaş süzüldü ve sanki bizim görmemizi istemiyormuş gibi aceleyle gözyaşını sildi.

"O-ormanda iki gün geçirdim efendim. Annemle küçükleri bırakmak ve başka ne yapacağımı bilemediğimden. Kardeşim Georgie bana gizlice biraz yiyecek getirdi ve sonunda annem eşyalarımı getirecek kadar uzun süre dışarı çıkabildi..." Başıyla ayaklarının dibinde yerde duran küçük çuvalı işaret etti. "Size gelmemi söyledi. Bize karşı çok nazik ve iyiydiniz, belki..." Durdu ve sertçe yutkundu.

"Ben de geldim," diye sözlerini bitirdi Agnes neredeyse fısıldayarak. Başını eğerek oturdu. Oda artık kararmıştı ve şömine ışığı, sanki sıcaklığı ona doğru uzanıyormuş gibi üzerinde hafifçe titriyordu.

Fanny aniden ayağa kalkıp Agnes'ın yanına geldi ve onun önünde çömeldi. Agnes'ın elini iki elinin arasına alıp okşadı.

"Yemek yapabilir misin?" diye sordu umutla.

Scanned with CamScanner

66

AYRILIK

Jamie'nin Salisbury'den getirdiği çuvallardan birinden küçük şeker parçalarını topladım ve onları mendilime sararak bahçeye taşıdım. Bahçeye varmadan çok önce arılar ortaya çıkmaya başladı, ilgiyle etrafımda dönüyorlardı.

"Kokusunu ne kadar uzaktan alabiliyorsunuz?" diye sordum. "Sabırlı olun, bir dakika içinde atıştırmalığınızı alacaksınız." Dağda hâlâ çiçekler açıyordu –yıldız çiçeği, taşkıran, altın başak, güz çiğdemleri, çayır kraliçesi– ama aynı zamanda alışık olduğumdan daha fazla tırtıl vardı ve tüylü ayı denilenler normalden daha büyük ve tüylüydü. Bu, John Quincy'ye göre sert bir kışın kesin işaretiydi. Arıların bahara kadar yetecek kadar bala sahip olduklarından emin olmak istedim, bu yüzden birkaç günde bir dilimlenmiş meyve veya şekerli su ile besinlerini artırdım.

Geyik ya da rakunların izinsiz girişlerine karşı kapalı duran bahçe kapısının yanında tuttuğum sığ kapla fıçıdan su doldırdım ve içine şekeri ufalayıp parmağımla karıştırdım. Arılar hemen kâseye, giysilerime, çalışma tezgâhı olarak kullandığım yüksek tabureye ve ellerime konarken ayakları yoğun bir ilgiyle hareket ediyordu.

Onları silkeleyip yüzümdeki birkaç saç telini dikkatlice çekerek, "Sakıncası var mı?" dedim. Saçlarıma bir bez dolamak aklıma gelmişti çünkü paniğe kapılmış bir arıyı uçuşan tellerden kurtarmaya çalışmak gibi sinir bozucu bir deneyimi birden fazla kez yaşamıştım.

"Tamam o zaman," dedim ve rahatlamış bir şekilde şekerli su kâsesini yere bıraktım. "Hadi bakalım!" Teşvik edilmeye ihtiyaçları yoktu. Arılar çoktan tabağın kenarında omuz omuza kümelenmiş, açgözlülükle emiyor, sonra da kovanlarına geri uçuyorlardı; şu anda bahçede sekiz, ormanda da üç tane daha vardı ve hepsi de gelişiyordu.

Scanned with CamScanner

"Peki o zaman." Geride durdum ve bir an için memnuniyet duygusuyla onları izledim. Kanatlarının sesi hoştu ve şalgam, patates sarmaşığı ve havalandırılmış toprağın keskin kokusunun sardığı bahçeyle rahatladım. Bahçenin bir tarafına ilkbahar bezelyeleri, diğer tarafına da sırık fasulyeler için derin bir çukur kazmıştım. Tohumları ekmeden önce toprakla karıştırmak için Jamie ya da kızlardan birinin birkaç sepet gübre taşıması gerekiyordu, böylece kış boyunca huzur içinde çürüyebilirdi. Kuzeydoğu köşesinin gölgesinde birkaç geç domates parlıyordu. Ben de sümüklüböceklerin parçaladığı bitkilerden işe yarar ne kaldıysa toplamaya gittim; daha fazla dayanamayacaklardı.

Domates tarlasında bana eşlik eden bir arıya, "Roger, Bree ve çocukları zaten biliyorsunuz," dedim. "Lahana turşusunun kokusu kilometrelerce öteden geliyordur. Umarım şimdiye Charles Town'a ulaşmışlardır ve Germain ile ailesi arasında da her şey yoluna girmiştir. Gerçi sana Rachel ve Ian'dan bahsettiğimi sanmıyorum. Onlar da Jenny'yle birlikte gittiler, onu tanıyorsunuz, onu son gördüğümde ceviz, keçi sütü ve ekmek gibi kokuyordu. Hepsi New York'a gitti.

"Evet, yol fazlasıyla uzun," diye devam ettim otları ayıklamak için diz çöktüğüm sazdan örülmüş küçük hasırı açarak. "Tek iyi yanı, kuzeyde artık savaş olmayacak, *hepsi* buraya geliyor. Ama orada çatışma vardı, bu yüzden Ian'ın eski karısını görmeye ve onunla çocuklarının iyi olduğundan emin olmaya gittiler. Rachel doğal olarak bu durumdan memnun değil ama içindeki ışık Ian'ın gitmesi gerektiğini görüyor. Bu sebeple o da onunla gitti. Hem de bebekle *birlikte*," diye ekledim bir parça endişeyle.

"Her neyse bu küçük bir ayrılık. Sanırım bunun ne olduğunu biliyorsunuz, bunu her gün yapıyorsunuz, değil mi?" *Ama günün sonunda geri dönüyorsunuz*, diye düşündüm.

Kendi meşgul arılarımızın maceralarından zarar görmeden kurtulmaları ve ilkbaharda kovanımıza geri dönmeleri için hızlıca dua ettim. Sonra Agnes'ı hatırladım.

Scanned with CamScanner

"Ah, yeni biri var. Adı Agnes ve şu anda oldukça güçlü bir şekilde sodalı sabun ve çördük otu kokuyor çünkü saçlarını taramak zorunda kaldım ama eminim ki bu geçici bir durum... yani koku ve sirkeler gitti. Yarın onu yukarı getirip sizinle tanıştıracağım."

Fanny'nin büyük evde tek başına takılmadığını düşünmek rahatlatıcıydı. Agnes'la kısa süreli bir çekingenlikten sonra oldukça iyi anlaşmışlardı. Ben bahçeye çıkmak için ayrıldığımda verandada oturmuş soğanla sarımsak örüyorlardı ve Bobby Higgins'in evlilik olasılıkları hakkında sohbet ediyorlardı çünkü aşağıdaki kulübeyi ve Bobby'nin çürümüş bir tahtayı tamir ettiğini, Aidan'ın ona yardım ettiğini ve iki küçük çocuğun çığlık atarak kulübenin etrafında birbirlerini kovaladıklarını görebiliyorlardı.

"Onu alır mıydın?" diye sormuştu Fanny, Agnes'a. "Senin küçük kardeşlerin *var*," diye düzeltti aceleyle, "belki çocuklarla sen ilgilenebilirdin."

"*Yapabilirdim*," dedi Agnes kuşkuyla, sandığın üzerine yeni bir soğan örgüsü koyarken. "Ama *onun* hakkında bir şey bilmiyorum. Bay Higgins'i kastediyorum. Judith MacCutcheon yanağındaki yara izinin bir *K* olduğunu ve bunun 'Katil' anlamına geldiğini söylüyor. Sanırım birini öldürmüş bir adamla yatmaktan korkardım."

"Düşündüğünden daha kolay, çocuğum," dedim içimden bunu hatırlayarak.

Yine de bir sonraki Bayan Higgins olma yarışı sürerken, Tepe'deki bazı genç kadınların –ve bazılarının ailelerinin– Bobby'ye biraz kötü gözle baktıkları doğruydu, artık dul bir adamdı ve bir eş arayışı içindeydi. Amy McCallum'la evlendiğinde, oğulları Aidan il Orrie'yi yanına alıp kısa sürede küçük Rob dünyaya geldiğinde toplum onu yavaş yavaş kabullenmişti. Ama şimdi kızlarından biriyle evlenebilecekken, onu yine bir Yabancı olarak görüyorlar ve kırmızı urbalı bir asker olduğunu hatırlıyorlardı. Eh, yüzünde suçuna tanıklık eden bir katil damgası da vardı.

Scanned with CamScanner

Küçük ot yığınını bir kenara ittim; şalgam tarlasının kenarı boyunca her biri yanındakinden daha solmuş ve çürümüş olan bu tür yığınlardan bir sıra vardı. Onları kendime bir şeyleri başardığımı kanıtlamak için saklıyordum. Gerçi omzumun üzerinden baktığımda yabani otların bana doğru yaklaştığını görebiliyordum. Jamie bu küçük yığınlardan kafa derilerim diye söz ediyordu ki bunu espri olsun diye söylemişti ama aslında yanlış değildi.

Bugün yapılacak başka işler de vardı, bu yüzden dizkapaklarım gıcırdayarak ayağa kalktım ve hasır sepetimi topladım.

Domates, şalgam ve bitki parçalarından oluşan sepeti alıp bahçe kapısında durdum ve eve baktım. Kızlar verandadan kaybolmuşlardı ve yük arabası da gitmişti, muhtemelen soğanlarla birlikte sebze kilerine gitmişlerdi.

Düşüncemize göre Fanny artık on üç yaşındaydı ve Agnes on dört yaşındaydı. Kızlar bu yaşlarda *evlenirdi* ama ben ve Jamie bu konuda bir şey söylersek evlenmeyeceklerdi, biz de söyledik.

Ağaçların arasından bir hareket gözüme çarptı. Bir kadın... mavi kareli bir bluz ve işlemeli korsesiyle gri bir etek giymişti. Genç biriydi. Kafası görününce Caitriona McCaskill'in olduğunu tanıdım. O da bir sepet taşıyordu ve yokuş aşağı bir amaçla ilerliyordu. Bobby Higgins hakkında herkesin çekinceleri yoktu.

"Peki, siz bu *kız* hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum arılara ama bir fikirleri varsa bile bunu kendilerine sakladılar.

67

KAVUŞMA

Charles Town, Kuzey Carolina

Mandy'nin heyecandan gözü dönmüştü ve etraflarında uçuşan sivrisinek bulutlarından tutun da muhtemelen sivrisinekleri

Scanned with CamScanner

yiyen kuş sürülerine, pirinç tarlalarında çalışan siyahi kölelere kadar gördüğü her şey hakkında tutarsızca konuşuyordu ama kesinlikle sessiz değildi.

"Joe Amca!" diye bağırdı arabadan yarı dışarı sarkıp çılgınca el sallayarak. "Joe Amca! Joe Amca!"

"O, Joe Amca değil," dedi Jem ona, önlüğünün arkasından tutarak. "O, Boston'da." Hızla başını sallayan annesine baktı, müdahale için minnettardı. O ve Roger, hem Jem hem de Germain'le kölelik hakkında özel bir konuşma yapmışlardı. Sonrasında Jem'le biraz daha özel konuşmuşlardı.

"Bak, Mandy!" Germain, Mandy'nin kolunu tutmuş ve onu, suları çekilmemiş bir çeltik tarlasından kendilerine onaylamaz bir şekilde bakan kocaman mavi balıkçıl kuşunu görmesi için döndürmüştü. Yolun diğer tarafında küçük el tırpanlarıyla çalışan, kalın, sıcak havada eğilip bükülerek diz boyu sararmış tahılları biçen kadın ve erkekler hakkında başka bir şey söylenmemişti.

Şehrin dış mahallelerinde Kıta askerlerini görebilmişlerdi.

"*Bir sürü* asker!" Çocuklar şimdi arabadan dışarı sarkmış, yeni bir mucizeyi görmek için birbirlerinin kollarını çekiştiriyorlardı. Sadece bir insanı yağmurdan koruyacak büyüklükteki yüzlerce küçük çadır, uzaktaki nehirden gelen esintiyle dalgalandıkça nefes alıyor gibi görünüyordu. Esinti, ritmik bağırışların sesini onlara taşıyordu. Adamlar talim yapıyor, omuzlarında tüfekleri, uzakta temizlenmiş toprak bir meydanda ileri geri yürüyorlardı. Sonra karanlık ve ölümcül duran bir çift top, top sandıkları ve barut fıçılarıyla dolu cephane arabasıyla birlikte hareket etmeye hazırdı. Çocukların nutku tutulmuştu.

"Yüce Tanrım." Brianna, kilise okulunda okuyan bir kız olduğu için Tanrı'nın adını nadiren boş yere anardı ama bu mırıldanarak ettiği bir duaydı. Roger bunu duydu ve ona baktı.

"Evet," dedi onun neye baktığını görünce. "Bir müzede zararsız görünüyorlar, değil mi?" Ağzı açık çocuklara bakarken biraz gerildi ama Brianna'ya alaycı bir ifadeyle gülümseyip dizginleri ona uzattı.

Scanned with CamScanner

"Dikkatin dağılsın," dedi kısaca ve Mandy'yi kucağına alıp belinden sıkıca kavradı ve karlı ak balıkçılların uçuşlarını ve uzaktaki limandaki gemilerin puslu direkleri olabilecek şeyleri göstermeye başladı.

Bir şehir görmeyeli ne kadar olmuştu? Brianna, Charles Town'a yaklaştıklarında o kadar heyecanlanmıştı ki şehrin kendisini bile fark etmemişti. Yoldaki her tümsekte lahana turşusu fıçılarının ağır şırıltısını hissetmişti. Charles Town'ın taş kaldırımlı sokaklarına ulaştıklarında ve şırıltı arabanın kasasında sürekli bir sarsıntıya dönüştüğünde, bir fıçının devrilerek yolda patlamasıyla ilgili kâbus görüntüleri ve Mandy'yi tutma çabaları arasında, buna pek dikkat edememişti.

Ama sonunda durmuşlardı. Uzun bir deniz yolculuğundan sonra karaya ayak basan biri gibi dizlerinin bağı çözülmüştü ve hayatının geri kalanında lahana turşusu kokacağını düşünüyordu, fakat bu tür düşünceler varışın verdiği rahatlamanın yanında çok hafif kalıyordu. Arabayı bir hanın avlusunda bırakmak ve matbaaya yürüyerek gitmek zorunda kalmışlardı. Charles Town'ın geniş, zarif caddeleri vardı. Fergus'ın işletmesi, iş bölgesinin kenarına yakın, ağaçlıklı ve etrafında birkaç küçük dükkân bulunan daha küçük bir sokakta mütevazı bir şekilde gizleniyordu ama arabaların birbirini geçebileceği kadar geniş bir sokak değildi.

Roger hanın kâhyasına onlar matbaaya yürürken arabaya bakması için birkaç kuruş vermişti, yine de arabayı bırakırken kendini huzursuz hissediyordu. Öte yandan kâhya, bir lahana turşusu kokusu alarak geri çekildikten sonra kaldırım taşlarına tükürdü ve Roger'a küçücük bir üç peninin *bunun* için hiçbir şekilde yeterli olmadığını belirten bir bakış attı.

MacKenzieler mayalanmakta olan lahana kokusunu fark etmeyi çoktan bırakmışlardı ama şimdi bir şehrin, özellikle de şehrin yemeklerinin kokusunu almak için burunlarını seğirtir

Scanned with CamScanner

olmuşlardı. Nehrin yakınındaydılar ve kızarmış balık, çorba ve taze istiridyenin tuzlu kokusu, tahıl ve çiçek kokularıyla karışarak etraflarında iştah açıcı bir atmosfer oluşturuyordu.

"Aman Tanrım. Karides ve irmikli lapa mı?" Brianna'nın midesi duyulabilir şekilde guruldayınca tüm çocuklar kıkırdadı.

"İrmik nedir?" diye sordu Mandy sertçe koklayarak. "Balık kokusu alıyorum!"

Roger ona dalgın dalgın, "İrmik, kül suyuna batırılmış öğütülmüş mısırdır," dedi. Her ne kadar aç olsa da bir çocuğun pastel boya kutusunu andıran parlak maviler, pembeler ve sarılarla boyanmış evler onu daha çok etkilemişti. "Üzerine tereyağı ya da sos döküyorsun."

"Kül suyu mu?" diye koro hâlinde söyleyen üç çocuk da dehşete düşmüştü. Hepsi de bebekliklerinden beri göz yaşartıcı kül suyu kovasının bir metre yakınına bile yaklaşmamaları konusunda sürekli uyarılmışlardı.

"Öğütüp yemeden önce kül suyuna batırırsın," diye güvence verdi Brianna. "Daha önce de yediniz." Önce Mandy'ye, sonra da Roger'a baktı. "Önce bir şeyler yiyelim mi?"

"Hayır," dedi Roger kararlı bir şekilde ve birliğinin coşku patlamasını güçlükle önledi. Her an kusacakmış gibi görünen Germain'e bakıyordu. "Önce matbaaya gitmemiz gerekiyor."

Germain bir şey söylemedi ama gözle görülür bir şekilde yutkunup dudaklarını yaladı. Bunu son birkaç gündür yapıyordu; dudakları kurumuş ve köşeleri çatlamıştı.

Brianna onun omzuna hafifçe dokundu.

"*Je suis prest*," dedi ve çocuğun yüzündeki endişe ifadesi kısa süreliğine kayboldu.

"Sen bir kızsın, hala," dedi gözlerini devirerek. "'*Je suis preste*' demek zorundasın."

"Beni zorlayamazsın," dedi Brianna ve güldü.

"İşte orada!" Jem aniden durdu ve eliyle işaret etti. Sokağın karşısındaydı: tuğlaları maviye, panjurları ve kapısı canlı bir mora boyanmış küçük bir bina. Kapının yanındaki büyük bir

Scanned with CamScanner

pencerede bir dizi kitap sergileniyordu ve pencerenin üzerinde, "Fergus Fraser ve Oğulları, Matbaacılık ve Kitapçılık" yazan düzgün harflerle kaleme alınmış bir tabela asılıydı.

"*Merde*," diye fısıldadı Germain.

"Oğulları mı?" diye sordu Jem şaşkınlıkla.

"Germain ve küçük kardeşleri sanırım," diye yanıtladı Roger. Gayet sakin konuşuyordu ama kendi kalbi de aniden sıkışmış, sonra daha hızlı atmaya başlamıştı. Germain'in elini tutmak için uzandı. "Hadi Germain, önce biz girelim."

Esintinin yönü değişti ve aniden açık kapıdan gelen mürekkeple sıcak metal kokuları, etraflarını saran sıcak ve görünmez bir bulut gibi üzerlerine çöktü. Germain havayı içine çekince öksürdü. Tekrar öksürdü ve boğazını temizledi, gözleri sulanıyordu. Muhtemelen sadece keskin kokudan değil, diye düşündü Roger. Germain'in sırtına hafifçe vurdu.

"Her şey yolunda değil mi?" diye sordu. Germain başını salladı ama bir şey söyleyemeden Roger'ın arkasındaki kaldırımlarda ayak sesleri duyuldu ve "Germain!" diye bağırış yükseldi. Fergus kollarını oğluna doladı ve onu sertçe göğsüne bastırdı.

"*Mon fils! Mon bébé!*"*

"Bebeğim mi?" dedi Germain. Yüzü şaşkınlıktan sevince ve sahte öfkeye kadar değişen duygular arasında öyle hızlı gidip geliyordu ki Roger bunları güçlükle okuyabiliyordu ama çocuğun gerçekte ne hissettiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Yanağı babasının eski püskü yeleğine sıkıca bastırılmıştı ve şimdi başını çevirdi, yüzünü babasının kalbine gömdü ve rahatlayarak hıçkırdı.

"Elbette, bebeğimsin," dedi Fergus yumuşak bir sesle. O an Roger kendi yanaklarından da yaşlar süzüldüğünü fark etti. Ardından Germain'i kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Artık koca bir adam olduğunu görüyorum, yine de sana baktığımda gözümde her zaman o ilk hâlin canlanıyor." Delikanlıyı yavaşça

* (Fr.) Oğlum! Bebeğim! (ç.n.)

Scanned with CamScanner

bıraktı ve cebinden mürekkep lekeli bir mendil çıkardı. "Kısa boylu, şişman ve salyalarla kaplı," diye ekledi burnunu silip oğluna sırıtarak.

Kısa bir şaşkınlıktan sonra Germain de dahil olmak üzere herkes güldü.

"Dışarıda neler oluyor... Germain!" Bir etek fırtınası koptu ve Marsali dükkândan fırlayarak asi oğlunu kucakladı.

Roger, Brianna'nın hafifçe hıçkırdığını duyunca geri çekilerek onun elini tutup sıkıca kavradı.

"Anne! Ne oldu? *Aaaaa!* Fizzy, Fizzy, gel bak, bu *Germain*!" Joan, küçük yuvarlak yüzü heyecandan alev alev yanarak dükkâna koştu ve bir an sonra geri dönerek küçük kız kardeşinin ayaklarını yerden kesti.

Roger küçük bir elin pantolonunu çekiştirdiğini hissedince aşağıya baktı.

"Bunlar kim?" Mandy, babasının bacağına yapışarak önlerinde gerçekleşen gözyaşı ve kahkaha dolu kalabalık sahnesine şüpheyle kaşlarını çatıyordu.

"Kuzenlerimiz," dedi Jem hoşgörüyle. "Bilirsin işte, daha fazla aile."

Matbaayı görür görmez Bree'nin aklına gelen ilk şey mabet oldu ve bu duygu, varış kargaşası yavaş yavaş küçük girdaplara dönüştükçe artmaya devam etti. Kısa haber alışverişi, daha fazla sohbet güvencesi, yıkanmak için su, akşam yemeğini hazırlamanın düzenli telaşı, insanların yarısının masada ve diğerlerinin çoğunlukla masanın altında olduğu, pirinç ve kırmızı fasulye kâseleri üzerinde kıkırdadığı daha az düzenli yemek işi... Sonra bulaşıklar yıkandı, giysiler değiştirildi ve yatağa girildi. Birçok bedenin ve yan yana dizilmiş tav ocağın sıcaklığı, nehirden yükselen ve açık arka kapıdan açık ön kapıya kadar evi sarıp huzurlu bir gecenin habercisi olan serin ve karanlık bir esinti tarafından yavaş yavaş uzaklaştırıldı.

Scanned with CamScanner

Sonunda tüm çocuklar yataklarına girdiğinde, yetişkinler küçük salonda oturup bir şişe kaliteli Fransız şarabıyla yeniden bir araya gelmelerinin şerefine kadeh kaldırdılar.

"Nereden buldun *bunu*?" diye sordu Roger, ilk yudumdan sonra. Ateş ışığında yakut gibi parlayan rengine hayranlıkla bakmak için kadehini kaldırdı. "O zamandan... beri böyle bir şey içmemiştim, bu kadar iyi bir şey içtiğimden emin değilim."

Marsali ve Fergus bilmiş bir tavırla bakıştılar.

"Muhtemelen bilmemen daha iyi," dedi Marsali, Roger'a gülerek. "Ama bunun geldiği yerde biraz daha var, kendini tutma!"

"Kesinlikle," diye onayladı Fergus ve kendi kadehini Roger'a doğru kaldırdı. "Bizim mirasyediyi eve getirmişsin. Eğer içinde yıkanmak istiyorsan, söyle."

"Beni kışkırtma." Roger uzun, yavaş bir yudum alıp gözlerini kapatırken yıpranmış yüzü harika bir şekilde rahatladı.

Bree, Amy Higgins'in ölümünden beri pek şarap içmemişti; üzüm kokusu ona asmalar arasındaki o günü hatırlatıyordu ve kırmızı şarabın rengi de güneş ışığında tazelenmiş kan rengini andırıyordu. Yine de bu şarap yudumlanacak gibi değil, hücrelerinden geçip kendi tatlı kanında eriyecek gibiydi ve yolculuğun gerginliği onu terk ederken vücudunun yavaş yavaş yumuşadığını, doğal şekline geri döndüğünü hissetti.

Başarmışlardı.

Şimdiye kadar, dedi zihninin alaycı tarafı, ama bunu görmezden geldi. Şu an için herkes güvendeydi ve birlikteydi.

Germain, Jem, Mandy ve kız kardeşleriyle birlikte yatağa gitmemişti. Annesinin yanına kıvrılıp başını onun kucağına koymuş, mışıl mışıl uyuyordu ve annesi elini hafifçe sarı başının üzerinde gezdiriyordu. Marsali'nin yüzünde öyle bir şefkat ifadesi vardı ki Bree'nin yüreği burkuldu.

Bu düşünceyle hafifçe göğüs kemiğine dokundu, fakat içinde her şey huzurluydu, yumuşak, düzenli bir *güm güm, güm güm* sesi, izin verse onu birkaç dakika içinde uyutacaktı. Fergus'ın san-

Scanned with CamScanner

dalyesinin yanındaki beşikten gelen kısa bir ciyaklama sesi uyku fikrini aklından uzaklaştırdı ve karnından göğüslerine doğru şaşırtıcı bir güçle yükselen bir annelik dalgasıyla hızla doğruldu.

"Biri ağlarsa diğeri de ağlar," dedi Marsali iç çekip bağcıklarına uzanarak. "Şarabımı tutar mısın, Bree?"

Ateşten ve Marsali'nin elinden ısınan kadehi aldı ve Fergus'ın kundaktaki bir bebeği karısına verişini, sonra da diğer bebeği beşikten almak için eğilişini yarı kıskançlıkla izledi.

"Bu ıslak," dedi Fergus küçük çocuğu bedeninden uzak tutarak.

"Altını değiştireyim." Bree şarabı masaya koyup kundağı Fergus'ın elinden aldı. Fergus da oğlunu hemen bıraktı ve mutlu bir ifadeyle kendi kadehiyle tekrar yerine oturdu.

Rafta temiz bezlerle paçavralar ile lavanta, papatya ve yulaf ezmesi kokan bir çeşit merhemden oluşan küçük bir kutu vardı. Annesinin pişik kreminin bir versiyonunu tanıyarak gülümsedi.

"Kim varmış burada?" diye sordu Bree, kundağı geri çevirdiğinde küçük, yuvarlak, uykulu bir yüz ve başının ortasından aşağıya doğru inen açık kahverengi saçlar ortaya çıktı.

"Charles-Claire," dedi Fergus ve Marsali'nin kundağını başıyla işaret etti. "Bu da Alexandre."

"Merhaba," dedi Bree yumuşak bir sesle ve bebek düşünceli bir tavırla dudaklarını şapırdatıp kundağının içinde kıpırdanmaya başladı. "*Comment ça va?*"*

"Aha!"

"Ah, o kadar da iyi değil, ha? O zaman bir bakalım..."

Ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, kimse yatağa gitmek istemiyordu. Brianna uykunun yorgun ayaklarından ve ağrıyan kemiklerinden yavaşça süzülüp sıcak bir yorgan gibi dizlerine çöktüğünü hissedebiliyordu. Ancak konuşulacak çok şey vardı ve Tepe'deki mevcut durumu, ayrıca oradaki tüm insanların ve

* (Fr.) Nasılsın? (ç.n.)

Scanned with CamScanner

hayvanların refahını konuştuktan sonra Charles Town'a neden geldiklerini söylediler.

Roger önce uyuyan çocuğa, sonra da Marsali'ye gülümseyerek, "Çoğunlukla Germain için," dedi. "Mektubunu aldıktan sonra elbette gelmek zorundaydık. Ve... hımm..." Bree'ye hızlı bir bakış fırlattı. "Sanırım Jamie sana bir not gönderdiğini söylemişti?"

Bu, Marsali'nin Fergus'a sertçe bakmasına neden oldu, o da "Önemli değil" der gibi bir hareket yaptı. Roger boğazını temizledi ve devam etti. "Ama ne de olsa Charles Town yolumuzun üzerinde."

"Nereye giderken?" Fergus tamamen gevşemişti, gözkapakları odun ateşinden çıkan dumana karşı yarı kapalıydı. Brianna onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü; tamamen huzur içindeydi.

Roger, Brianna'yı ateşten daha çok ısıtan bir gururla, "Savannah'ya," diye cevap verdi. "Bree'nin Brumby adında zengin bir tüccarın karısının resmini yapmak için bir sipariş aldı."

Fergus'ın kaşlarından biri kalktı.

"Tebrikler, *mad soeur*. Savannah... bu Mösyö Alfred Brumby mi?"

"Evet," dedi Bree şaşırarak. "Onu tanıyor musun? Yoksa onun hakkında bir şey mi biliyorsun?"

"Savannah'dan Philadelphia ve Boston'a giden rıhtımlardaki kutu ve varillerin üzerinde onun adını görüyorum. Batı Hint Adaları'ndan şeker pekmezi ithal ediyor. Sonuç olarak *çok* zengin, sizi temin ederim. Portresi için ona istediğin ücreti öder, gözünü kırpmayacaktır."

Brianna bir yudum şarabı ağzında yuvarladı ve dilindeki hafif pürüzün tadını çıkardı.

"Anladığım kadarıyla 'ithalatçı', 'kaçakçı' için kullanılan kibar bir kelime mi?"

Fergus, Galyalı tavrıyla omzunu silkerek, "Şey, pek sayılmaz," dedi. "Kolonilere şeker pekmezi ithal etmek hâlâ yasal

Scanned with CamScanner

ama doğal olarak bunun bir vergisi var. Ve vergilerin olduğu yerde..."

"Kaçakçılar olur," diye bitirdi Roger ve hafifçe geğirdi. "Affedersiniz. Yani Bay Brumby'nin şeker pekmezi ithal ettiğini ve kaçakçılığını yaptığını mı söylüyorsun?"

"*Mais oui*," dedi Marsali gülerek. "Şeker pekmezi olarak işaretlenmiş varillerin vergisini ödüyor ve tuzlu balık ya da pirinç olarak işaretlenmiş variller işaretlenmeyip vergilendirilmeden geçiyor. Müfettiş onların kokusunu almadığı sürece..."

"Ve Mösyö Brumby ona ödeme yapacak kadar kurnaz olduğu için yapmıyor," diye bitirdi Fergus. Eğilip alçak masanın altını karıştırdı ve etiketsiz bir şişe daha çıkardı. "Kokulardan bahsetmişken..." Roger'a gözlerini kısarak baktı. "...kişisel yorumlarda bulunarak gücendirmek istemem ama..."

Brianna özür dileyerek, "Bu lahana turşusu," dedi. "Kaçakçılıktan bahsetmişken..." İhtiyatlı bir şekilde boğazını temizledi. Yolculukları boyunca sürekli fıçıların kırılmasından, akmasından, yere düşmesinden ya da dikkatleri üzerlerine çekmelerinden korkmuştu ama babası –şaşırtıcı olmayan bir şekilde– haklıydı, kimse onlara yaklaşmak istemiyordu. Şimdi sağ salim varıp iyi beslenmiş ve yarı sarhoş hâldeyken başarılarından biraz gurur duymaya meyilliydi.

Roger, Jamie'nin gönderdiği altın miktarından bahsedince Fergus dudaklarını ıslık çalar gibi büzdü ve Marsali'yle birbirlerine uyarı dolu bir bakış attılar.

Bree aceleyle, "Babam bunun tehlikeli olduğunu biliyor," dedi. "Kendinizi tehlikeye atmanızı istemezdi. Ama eğer..."

"Off," dedi Fergus ve mantarı çekti. "Bu zamanda tehlikeli olmayan çok az şey yapılabilir. Eğer bir şey için öldürüleceksem, bunun önemli bir şey olmasını isterim. Eğer eğlenceli bir şeyse, çok daha iyi olur."

Bu havalı açıklamayı yaparken Marsali'nin yüzünü izleyen Bree, onun birkaç özel konu hakkında daha şüphesi olduğunu düşündü fakat gayet ayık bir şekilde başını olumlu anlamda sallıyordu.

Scanned with CamScanner

"Ona yardım edeceğim," diye güvence verdi Roger, Marsali'nin çekincelerini görerek. "Kimse benim silah tüccarı olduğumdan şüphelenmeyecektir. Ya da en azından umarım şüphelenmezler..."

Onların şaşkın bakışlarını gören Bree, "Roger tam anlamıyla rahip olarak atanmak üzere," dedi ve Roger'ın çağrılması konusu ortaya çıktığında her zamanki sevgi ve gururunun korkuya karıştığını hissetti. "Charles Town'a gelmemizin bir diğer nedeni de bu. Burada papazlar kuruluyla görüşmesi gerekiyor, böylece onu inceleyip papaz olmaya hâlâ uygun olup olmadığından emin olabilecekler."

"Eminim, İngiliz donanmasından çalınmış üç düzine silahla yakalanması, ahlaki karakteri konusunda onlara güven verecektir," dedi Fergus ve kahkaha attı.

"İngiliz *donanması* mı?" dedi Bree masanın üzerindeki boş şarap şişelerine bakarak.

"Muhtemelen her zaman kullanmadıkları bir sürü silaha sahip olan bir tek onlar var," dedi Marsali, Fergus'ın aynı Galyalı havasıyla omzunu silkerek. Bree *bu Galyalılık mı* diye düşünmeden edemedi. Düşünceleri puslanmaya başlamıştı.

"Eğer değilse, bilen birini buluruz." Fergus törensel bir tavırla tüm kadehleri doldurup şişeyi bıraktı ve kendi içkisini kaldırdı.

"Özgürlüğe, *mes chers*. Lahana turşusuna ve tüfeklere!"

Brianna ve çocuklar, ani bir vebanın kurbanları gibi çatı katının zeminine yayılmış, vernik ve lamba boyası fıçılarının, kitap ve broşür yığınlarının arasına düşmüş ölüler gibi uyuyorlardı. Uzun güne, duygusal buluşmaya ve içilen etkileyici miktardaki şaraba rağmen Roger hemen uykuya dalamadı. Uyuyamıyordu; arabanın titreşimini ve dizginlerin ellerinde olduğunu hâlâ hissedebiliyordu ve zihninin arkasında bir tür hipnoz gizleniyor, onu pirinç tarlalarının ve dönüp duran kuşların, taş kaldırımlı sokakların

Scanned with CamScanner

ve alacakaranlıkta duman gibi hareket eden ağaç yapraklarının yavaş hareket eden girdabına düşmeye çağırıyordu. Fakat o kendini tuttu, bu anı olabildiğince uzun tutmak istiyordu.

Yolculuk. Kader, eğer böyle bir şeyi düşünmeye cesaret edebilirse. Normal insanların, sıradan insanların bir kaderi var mıydı? Olduğunu düşünmek utanmazlık gibi geliyordu ama o, Tanrı'nın bir hizmetkârıydı. İnandığı şey tam olarak buydu: Her insan ruhunun bir kaderi vardı ve onu bulup yerine getirmek göreviydi. Tam o anda, sahip olduğu değerli emanetin ağırlığını hissetti ve içini dolduran büyük huzur duygusunu asla bırakmak istemedi.

Öte yandan nefs zayıftı ve bunu yapmak için bilinçli bir karar vermeden sessizce geceye, karısının ve uyuyan çocuklarının nefesine, aşağıdaki sönmüş ateşle uzaktaki bataklıkların seslerine karıştı.

68

RUHSAL DÖNÜŞÜM

Üç gün sonra...

Roger'ın Charles Town Papaz Evi ihtiyarları Bay Selverson, Thomas ve Ringquist ile buluşma randevusu öğleden sonra saat üç için ayarlanmıştı. Birkaç iş halletmek ve güzel siyah takımını fırçalamak için bolca zamanı vardı.

Yine de şimdilik matbaanın dışındaki bankta oturmuş, sabah güneşiyle kahvaltının tadını çıkarıyordu. Brianna klasik yulaf lapası ve jambona eşlik etmesi için Fransız tostu yapmıştı. Fergus hiçbir Fransız'ın böyle bir yemeği asla düşünemeyeceğini söylese de yumurtası ve Claire'in kovanlarından gönderdiği balla oldukça lezzetli olduğunu kabul etti. Çay ya da kahve eksikliğini bir nebze olsun telafi etmişti. Amerikan işgali altındaki Charles

Scanned with CamScanner

Town'da ikisinden de çok az vardı. Öte yandan İskoç halk şarkılarından ve asılmak üzere olan suçluların korkunç itiraflarından hoşlanan bir sütçü kadından aldıkları taze süt vardı.

Roger, Fergus'ın bir gece önce müşterisi için kenara ayırdığı bu son yazılardan birkaçını okumuş, büyülenmiş, hafifçe tiksinmiş ve biraz da huzursuz olmuştu.

Ölümcül sonumu görmeye gelen herkese
Son sözlerime eşlik etmeleri için dua ediyorum
Talihsizliğim olsun bir uyarı
Yüksek ya da düşük rütbeli herkese.

Kahvaltı masasının üzerine bu broşürlerden bir yığın bırakılmıştı. Germain onları toplayıp çantasına koymadan önce sayfalarını düzenli bir şekilde karıştırırken bir manşete göz atmıştı:

HENRY HUGHES'UN YARGILANMASI VE İDAMI
Anno Domini 12 Haziran 1779'da Hayatını Kaybetti
İlçe Hapishanesi, Horsemonger Yolu, Southwark
Sekiz Yaşında Bir Kız Çocuğu Olan EMMA COOK'a Tecavüz Ettiği İçin

Günlük basının aşırılıklarına yabancı değildi. Fergus'ın bastığı şeyler aslında kendi zamanının magazin gazetelerindeki amaçtan çok da farklı değildi. Bu döneme özgü bir faktör dikkatini çekmişti. Mahkûm erkeklere (ve ara sıra kadınlara) idam sehpasına doğru yolculuklarında her zaman bir din adamı eşlik ediyordu. Sadece infaz öncesi dua edip teselli etmek için yapılan özel ziyaret değil aynı zamanda mahkûmla birlikte felaketine eşlik etmek için de...

Kendimi bir adamın idamına eşlik etmeye çağrılmış bulsam ona ne derdim, diye merak etti. Elbette, adamların öldürüldüğünü, insanların öldüğünü görmüştü, hem de çok sık. Ama bunlar doğal –bazen ani ve feci de olsa– ölümlerdi. Sağlıklı, bedeni sağlam, hayat dolu bir adamın devletin kararıyla bu hayattan mahrum bırakılma ihtimaliyle karşı karşıya kalması

Scanned with CamScanner

farklıydı. Daha da kötüsü, kişinin ölümünün ahlaki açıdan yüceltici bir halk gösterisi olarak sunulması da...

Roger'ın aklına birdenbire kendisinin de alenen idam edilmiş *olduğu* geldi ve sütle kızarmış ekmek bu ani hatırayla yer değiştirdi.

Evet, şey... İsa da öyleydi, değil mi? Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu. Jamie'nin söyleyeceği mantıklı ve makul türden bir cümleydi fakat bir anda beklenmedik bir duyguyla doldu.

Mesih'i Tanrı ve Kurtarıcı olarak bilmek, bununla birlikte gelen diğer tüm büyük harfli şeyleri bilmek şeydi. Öte yandan şaşırtıcı bir netlikle, çiviler dışında, Nasıralı İsa'nın nasıl hissettiğini tam olarak bildiğini fark etmek başka bir şeydi. Tek başına. İhanete uğramış, dehşete düşmüş, sevdiklerinden koparılmış ve varlığının her zerresiyle hayatta kalmak isteyen biri.

Ee, darağacına giden bir idam mahkûmuna ne söyleyeceğini artık biliyorsun, değil mi?

Sıcak güneşin altında oturmuş, Fransız tostundan hafızasının ifşasına kadar her şeyi sindirmeye çalışıyordu ki matbaanın kapısı yanında açıldı.

"*Comment ça va?*" Fergus, yanında Germain ve Jemmy'yle içeri girdi ve karnına doğru kıvrılmış olan elini aceleyle çeken Roger'a kaşlarını kaldırdı.

"İyi," dedi ayağa kalkarak. "Bu sabah nereye gidiyorsunuz?"

"Germain gazeteleri ve broşürleri tavernalara götürüyor," dedi Fergus, oğlunun sırtını sıvazlayıp ona gülümseyerek. "Eğer kabul edersen Jem de onunla gidecek. Büyük bir yardımcı ve çok özlediğim biri, *mon fils*," dedi oğluna. Germain kızardı ama memnun görünüyordu ve omzundaki, *L'Oignon*'un kopyaları, bir gemi kaptanının Meksika'ya yapılacak kârlı ve mutlu bir yolculuğa katılma arzusundan tutun da *Dr. Hobart'ın Meşhur İksiri Size Garanti Eder* ki kabızlık ve ayak bileği şişmesiyle başlayan bir dizi şikâyetten kurtardığını belirten bir lis-

Scanned with CamScanner

tesine kadar her şeyin reklamını yapan broşür ve el ilanlarıyla dolu kanvas çuvalın ağırlığına karşı daha dik durdu. Roger göz ucuyla *İltihaplanma* kelimesini gördü ama iltihaplı kısımların listesi Germain'ın çantasının girintilerinde kayboldu ve Roger'a Dr. Hobart'ın güçlerinin boyutunu hayal etmek kaldı.

"Gidebilir miyim, baba?" Jem'in omzunda daha küçük bir çanta vardı ve yüzü heyecandan kızarmıştı ancak iş konusunda yetişkin ve ağırbaşlı olmak için çok çaba sarf ediyordu.

"Evet, elbette." Roger oğluna gülümsedi ve dudaklarından dökülen tüm uyarıyla öğüt sözcüklerini yuttu.

Fergus çocuklara ciddiyetle, "*Bonne chance, mes braves,**" dedi. Roger onun hemen yanında durmuş, kollarını sallanmasını önlemek için ağır çuvallarına dolayan çocukların kararlı adımlarla uzaklaşmasını izliyordu. Jem, kuzeninden daha uzun olmasına rağmen hâlâ bir çocuktu ama Germain, çocukların bir gece içinde kendilerini bir şekilde değiştirdikleri ve kendilerinin farklı bir versiyonu olarak ortaya çıktıkları o gizemli sıçramalardan birini yapmış gibi görünüyordu. Bu sabahki Germain henüz büyümemişti ama yumuşak, açık teninde yeni doğmakta olan genç adamın ortaya çıkmaya başladığı görülebiliyordu.

Germain köşede kaybolurken Fergus derin bir iç çekti, gözleri hâlâ oğlundaydı.

"Geri dönmesi iyi oldu mu?" diye sordu Roger.

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," dedi Fergus usulca. "Onu bize getirdiğin için teşekkür ederim."

Roger hafifçe omuz silkerek gülümsedi. Fergus da gülümsedi ama sonra bakışları ileriye, Roger'ın omzunun ötesine odaklanır gibi oldu. Roger dönüp baktı ama yol boştu.

"Soruşturmacılarla ne zaman buluşacaksın, *mon frére*?" diye sordu.

Bu kelime Roger'ı biraz rahatsız etmişti ama Fergus'ın bu kelimeyi en gerçek anlamından başka bir anlamda kullandığını sanmıyordu.

---

* (Fr.) İyi şanslar, yiğitlerim. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"Saat üçte," diye cevap verdi. "Bu arada yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Fergus onu dikkatle incelerken başını olumlu anlamda salladı. Belli ki ceketsiz, eski püskü yelekli ve hafif yıpranmış pantolonlu görüntüsünü aklındaki faaliyet için uygun bulmuştu.

Fergus başını uzaktaki suya doğru sallayarak, "Gel," dedi. "Lordun silahlarını bulmuş olabilirim. Az miktarda altın getir."

O ve Fergus –büyük bir dikkatle ve Jem ile Germain'ın da biraz yardımıyla– altını almak için lahana turşusunu çeşitli kavanozlara, kâselere ve çömleklere boşaltmışlardı. Marsali makul bir şekilde, "Ziyan etmek istemeyiz, değil mi?" demiş ve altınları evin çeşitli yerlerine saklamıştı. Roger mutfağa girdi ve dolabın üstündeki büyük, oldukça kötü kokan peynirin altından bir parça altın çıkardı. Bir an tereddüt ettikten sonra her ihtimale karşı iki tane daha aldı.

Onlar geçerken Tradd Caddesi'nin dibinde Danimarkalı büyük bir Hint gemisi yüklerini yutuyordu. Tuzlu balık kasaları, devasa tütünler, ham pamuk balyaları ve aralarda tek tük sandıklar, el arabaları ya da tüyleri uçuşan tavuk kümesleri, hepsi de terleyen, yarı çıplak adamların sırtında dar geçitten yukarı fırlıyor ve fareleri yutan bir boa yılanının açgözlülüğüyle açık bir ambarın siyah ağzında kayboluyordu.

Bu manzara Roger'ın aniden gözden kaybolup arkalarındaki depoya saklanma isteği uyandırdı. Bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu; elleriniz kanamaya yüz tutmuş, omuzlarınız sıyrılmış ve kaslarınız yanarken ölü balıkla tütün kokusu sıcak güneşin altında başınızın dönmesine yetiyordu. Tabii, Stephen Bonnet'ın bunu yaparken izleyen alaycı gözlerini hatırladı.

"Şu mavnayı çek, şu balyayı kaldır, biraz sarhoş olursan hapse girersin," dedi Roger, Fergus'a anıyı hafifletmeye çalışarak. Fergus gözlerini kısarak sendeleyen kafileye baktı ve omuz silkti.

Scanned with CamScanner

"Tabii, yakalanırsan."

"Hiç *yakalandın* mı?"

Fergus kayıp sol elinin yerine taktığı kancaya gelişigüzel bir bakış attı.

"Balya çalmak için değil, *non*."

"Peki, ya silahlar?"

"*Herhangi* bir şey çalarken hiç yakalanmadım," diye cevap verdi Fergus kibirle. "Gel, Prioleau İskelesi'ne gideceğiz. Onun yanaştığı yer orası."

"O mu?" diye sordu Roger ama Fergus çoktan dar sokağın yarısına gelmişti ve ona yetişmek için hızlı yürümek zorunda kaldı.

Prioleau İskelesi uzun, ince bir rıhtımdı ve çoğunlukla balık boşaltmak için bağlanan küçük kayıklara ev sahipliği yapıyordu. Şehrin balık pazarı çok yakındaydı. Fergus ile Roger, bazıları hâlâ ölüme karşı son bir çaresizlikle çırpınan pırıl pırıl gümüş bedenlerle dolu küçük arabalardan ve el arabalarından kaçınmak durumunda kaldılar. Hava yoğun ve nemliydi, taze balık ile balık kanı kokusu heyecan vericiydi. Roger'ın *Gloriana* ve *Constance*'ın rutubetli ambarlarına dair anıları soldu.

Fergus rahatlıkla yürümeye başlayınca Roger da aynısını yapıp sağa sola bakındı ama kimi ya da neyi aradıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

"*Bonjour, mon ami*!" Fergus rıhtım boyunca arkadaşlarını ve tanıdıklarını selamladı. Herkesi tanıyor gibiydi ve selamladığı adamların çoğu el salladı ya da karşılık verdi, ancak çok azı çalışmayı bıraktı. İngilizce, Fransızca –gerçi Roger'ın pek anlamadığı bir Fransızcaydı bu– ve daha da az anladığı bir Creole dili olabilecek bir şeyler konuşuyordu. Yine de Faucette adında bir adamı aradıklarını anladı.

Fergus'ın sorularını çoğunlukla başlarını iki yana sallayarak cevapladılar ama neredeyse boyu kadar enli, bodur, siyahi bir beyefendi hâlâ canlı ve çırpınan bir balığın bağırsaklarını temizlerken durakladı, ardından kanlı bıçağıyla denizi işaret etmesiyle sona eren hareketlerine bakılırsa olumlu cevap verdi.

Scanned with CamScanner

"İşte orada." Fergus balıkçıya el sallayarak teşekkür etti ve Roger'ın dirseğini tutarak onu iskelenin aşağısına doğru yönlendirdi.

Söz konusu "o", Marsh Adası'nın uzak tarafından görünen tek yelkenli, küçük, çevik görünümlü bir kayıktı.

Bu bir balıkçı kayığıydı ve avını getiriyordu. Tek bir balıktı ama öyle bir balıktı ki kayık yelkenini indirip iskelenin yanına yanaşır yanaşmaz çevredeki herkesin işini gücünü bırakıp onu görmek için acele etmesine neden oldu.

Devasa bir köpekbalığıydı –tamamen ölüydü, Tanrı'ya şükür– ve kayıktan daha uzundu. Büyük gri gövdesi ortadan bükülmüştü, başı ve kuyruğu pruvadan ve kıçtan dışarı taşıyordu, korkunç kafası –çekiç başlı bir köpekbalığıydı– ürkütücü bir gemi başı süsü gibi bakıyordu. Kayığın yarısı neredeyse suya batıktı ve rıhtımdan gelen dalgalar zaman zaman yanlara vuruyordu. Mürettebat –biri siyahi, diğeri melez olmak üzere sadece iki kişiydiler– hem balıkçıların hem de ödülü kapmak isteyen balık tüccarlarının akınına uğruyordu.

"Eh, bu biraz zaman alacak," diye yorumda bulundu Fergus şamatanın keyfini çıkararak. "Öte yandan, bu durum belki de Mösyö Faucette ile iletişim kurmamızı kolaylaştırabilir, tabii, ben onu yalnız yakalayana kadar konuşamayacak kadar sarhoş olmazsa." Burnundan sesli bir şekilde nefes verdi, düşünüyordu, sonra güneşe baktı ve başını salladı.

"Saatler sürecek. Papazlarla buluşmadan önce üstünü değiştirmek istiyorsan hemen gitsen iyi olur."

Roger gülümsemesini gizleyerek, "Evet," dedi. Ne de olsa bir papaz okulunun üyelerine başka ne denebilirdi ki? "Peki, o zaman..." Elini yeleğinin cebine attı ve içine altın şeritlerini sakladığı katlı mendili çıkarıp verdi. "*Gesundheit**. E... Yani, *À vos souhaits***."

---

* (Alm.) Çok yaşa. (ed.n.)

** (Fr.) Çok yaşa. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"*À tes amours*'," diye kibarca cevap verdi Fergus, nazikçe burnunu sildi ve mendili cebine soktu. "*Bonne chance, mon frère.*"

69

ÇAMAŞIR YIKAMAKTAN DAHA EĞLENCELİ

Brianna kolu çekti. Babası haklıydı. Biraz zorlamak gerekiyordu ve kâğıdın mürekkepli yazının üzerinde düzleşmesini izledi. Nefesini tuttuğunu fark etti ve demir çubuğu geri iterken nefesini kasıtlı olarak bıraktı. Marsali çerçeveyi kaldırdı ve net siyah harflerin göründüğü sayfaya gülümseyerek baktı.

"İşte buradasın," dedi Brianna'ya başıyla selam vererek. "Hiç leke yok. Doğuştan yeteneklisin."

"Ah, eminim bunu tüm matbaa şeytanlarına söylüyorsundur." Yine de Brianna başarının haklı gururunu biraz da olsa hissetti. "Bu çok eğlenceli."

"Evet, öyle," diye onayladı Marsali, kâğıdı çıkarıp odanın bir tarafını boydan boya geçen ve kurutulmak üzere taze kâğıtların asıldığı kordonlara dikkatle taşıdı. "İlk yüz defasında öyle. Ondan sonra..." Yerine yeni bir kâğıt koymaya başlamıştı bile. "Yine de çamaşır yıkamaktan daha eğlenceli, o kadarını söyleyeyim."

"Senin neredeyse yetişkin bir oğlun *ve* eski bir yankesici olan kocan var. Erkeklerin ceplerini boşaltırken bayağı eğlenceli şeylere şahit oldum... Jem'in cebinden geçen gün bir fare çıktı. Eline aldığında ölüymüş, öyle *söyledi*," diye ekledi karanlık bir sesle, çubuğu tekrar çekerek. "Çamaşırdan bahsetmişken, Roger ve Fergus'ın nereye gittiğini biliyor musun? Roger'ın siyah takım elbisesini öğleden sonra ihtiyar heyetiyle konuşurken giyebilmesi için fırçalayıp temizledim ama üstünü değiştirmek için zamanında dönmesi gerekiyor."

---

* (Fr.) Sen de gör. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

Marsali başını salladı.

"Fergus'ın Roger Mac'e 'Lordun silahları' hakkında bir şeyler söylediğini duydum ama onları nerede bulacağı hakkında hiçbir şey söylemedi."

"*Silahlar*" kelimesini duyunca Bree'nin kalbi hızla çarptı.

"Umarım Fergus, Roger'ı daha papaz bile olmadan papazlıktan attırmaz," dedi hafifçe, şaka yapıyormuş gibi görünmesini umarak.

"Endişelenme," dedi Marsali rahatça, yeni basılmış bir başka sayfayı asmak için uzanarak. "Protestan papazlar başlangıçta frak giymezler." İkisi de güldü ve kapıdan gelen bir esintiye kapılan taze sayfa aniden dalgalanıp gevşedi ve tam Bree kolu çekerken ikiye katlandı.

"Kahretsin!" dedi.

Marsali eğildi ve buruşmuş nemli sayfayı iki parmağıyla çerçevesinden çıkardı.

"İşte çıra için bir tane," dedi ve onu yarısı harap olmuş sayfalarla dolu büyük bir sepetin içine bıraktı. "Bir rahiple evli olmak sana hiç garip gelmiyor mu?"

"Şey... evet. Yani, bunu beklemiyordum. Umursadığımdan *değil*," diye Brianna ekledi aceleyle. "Yani, sanki o bir... bir..."

"Hırsız mı?" diye önerdi Marsali ve gülümsemesi genişledi. "Fergus'ın ne olduğunu en başından beri biliyordum, bana söyledi ve bunun hiç önemi yoktu. Bir haydut olduğunu ve yolda insanları paraları için öldürdüğünü söyleseydi onu yakalardım."

Brianna annesinin bir ara Fergus'ın bir haydut olduğundan bahsettiğini düşündü ama bunu söylememek daha nazik bir davranıştı. Ne de olsa şimdi öyle bir şey yapmıyordu; bildiği kadarıyla.

"Unutma," dedi Marsali yeni bir kâğıt çekip baskı makinesine yerleştirirken, "o zamanlar on beş yaşında bile değildim, üstelik babama yardım ediyordu ve *onun* ne olduğu umurumda değildi. Şimdi ikisinin Edinburgh'da ne yaptıklarını biliyorum, baskı işi yerine içki kaçakçılığına devam etmesinin daha güven-

Scanned with CamScanner

li olacağından emin değilim. Gerçi bugünlerde her ikisi de bir adamın asılmasına neden olabilir."

Baskı makinesi fazlasıyla sağlamdı ama kolu çektiğinde çıkan tatmin edici gümbürtü, metal ve ahşaptan geçerek Brianna'nın omurgasına doğru bir titreşim gönderdi.

"Biz buna şeytanın kuyruğu deriz, biliyor muydun?" Marsali başıyla kolu işaret etti. Ocağın yanındaki ikizlerin büyük beşiğinden gelen bir ses, her iki kadının da ona bakmasına ve hareketlerini bir anlığına askıya almalarına neden oldu, ancak başka bir ses gelmedi ve işlerine devam ettiler.

Félicité önlüğünün ipleri uçuşarak ve kıkırdayarak arka bahçeden koşarak içeri girdiğinde Marsali gülümsedi. Kızı Fransızca ve Galce karışımı bir dilde bir şeyler bağıran kırmızı suratlı Joanie ve arkadan mutlu bir şekilde çığlık atan Mandy takip ediyordu. Ön kapıdan sokağa doğru gözden kaybolurlarken Marsali başını salladı.

"Cevabını duymak istemediğin sorular sorma," dedi Marsali, Brianna'nın sözsüz bakışına karşılık olarak. "Kimsenin burnu kanamıyor ve evin yandığını da sanmıyorum. Henüz."

"Babam bana mürekkep pedlerinin köpek derisinden yapıldığını söyledi," dedi Brianna, konuyu mecburen değiştirerek. "Bu doğru mu?"

"Doğru, evet. Köpekler terlemez mi?"

"Evet, şanslı köpekler." Marsali gibi Brianna da kan ter içinde kalmıştı. Eylül ayı olmasına rağmen hava ıslak bir battaniye kadar yoğundu ve iç etekliği ona tutkal gibi yapışmıştı.

"Evet, öyle. Teninde terin çıktığı küçük gözenekler var ve köpekler terlemediği için bu gözeneklerden yok. Bu yüzden derileri daha ince ve pürüzsüz, ayrıca mürekkep sürmek için daha iyi."

Brianna mürekkep lekeli büyük parlatma pedlerinden birini çevirip baktı ama insan derisinden yapılmış bir aleti hiç görmediği için aradaki farkı anlayabileceğinden emin değildi. Yine de bu düşünce kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Önemli mi?" diye sordu Marsali, yeni sayfayı yerine sabitleyerek. "Roger'ın gideceği toplantı? Demek istediğim, bir süredir Tepe'de halka hizmet ediyor. Onu durdurmazlar herhalde?"

Scanned with CamScanner

Brianna kuşkuyla, "Umarım yapmazlar," dedi. "Mesele şu, geçen sefer onu sadece Kelam Rahibi yaptılar. Bu da bebekleri vaftiz edebilmesi ve insanları gömebilmesi gerektiği anlamına geliyordu, zaten bunu yapıyordu. Papazlığa atanmak için her şey hazırdı ama sonra bazı şeyler oldu. Teknik olarak, muhtemelen insanları evlendirmemesi gerekiyordu ama yaptı... yani, bunu yapacak başka kimse yoktu ve eğer yapmasaydı, onlar -evlenmek isteyenler- sadece... günah içinde yaşayacaklardı. O da öyle yaptı."

"Ancak geçen sefer onu bir şekilde *geçirmişlerdi*; Kelam ve Ayin Rahibi olmaya hak *kazanmıştı*. Sadece Stephen Bonnet beni kaçırdığı için uygun bir şekilde atanmayı kaçırdı. O... hımm..." Teninin altında hoş olmayan bir duygunun yükseldiğini hissetti. Sıcak ve soğuk bir aradaydı. Roger ona öldürdüğü adamdan bir kez bahsetmiş ama bir daha hiç söz etmemişti. Kendisi de bahsetmemişti.

"Hatırlıyorum," dedi Marsali şefkatle. "Ama böyle bir caninin yakalanmasına yardım etmenin Roger Mac'i nasıl rahip olmaya uygun hâle getiremeyeceğini anlamıyorum."

"Eminim onlar da bu şekilde düşüneceklerdir." *Öyle görseler iyi olur*, diye düşündü şiddetle. Katolik bir eşin Roger'ın papaz olmasına Stephen Bonnet'in ilişkisinden daha büyük bir engel teşkil edeceğinden korkuyordu. Öte yandan Roger ilk papaz heyetine ondan bahsetmiş, onlar da epeyce tereddüt etseler de sonunda bir Katolikle evli olmanın, katil ya da fahişe olduğu bilinen bir eşe sahip olmak kadar kötü olmadığına karar vermişlerdi. Bu düşünceye biraz gülümsedi.

Nihayetinde kabul etmeleri, ona ve Roger'a karşı belli bir düşkünlüğü olan Davy Campbell'ın onları ikna etmesiyle gerçekleşmişti. Onları evlendirmiş, sonra da klasik eğitimindeki boşlukları doldurmak için Roger'a ünlü "Log Koleji'nde*" ders

* 1727'de kurulan Log Koleji, Kuzey Amerika'da Presbiteryenlere hizmet veren ilk ilahiyat okuluydu ve bugünkü Warminster, Pennsylvania'da bulunuyordu. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

vermişti. Ancak Davy Kuzey Carolina'daki üniversitesindeydi ve bu nedenle gönderdiği destek mektubunun ötesinde mevcut durumda pek bir işe yaramıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, yaşlılardan çok kendisinin bir rahibe iyi bir eş olup olamayacağı konusunda endişeleniyordu. Şimdiye kadar çoğunlukla her şey yolundaydı; Roger'ı doyurabiliyor, giydirebiliyor ve başını sokacağı bir yuvayı sağlayabiliyordu ama bunun ötesinde... ona ne tür bir yardımda bulunabilirdi?

"Artık durabilirsin, *a nighean.*"

"Ne?" Düşüncelere dalmış, bir otomat gibi baskı makinesini çalıştırıyordu. Kafasını kaldırdığında, tepesindeki şatırların yeni sayfalarla dolu olduğunu gördü. Marsali de gülümseyerek baskı makinesinin yatağına uzanıp dizgi çubuklarını çıkardı.

"İlk sayfayla işimiz bitti. Ben bir sonrakini hazırlarken sen de gidip çocuklar birbirlerini öldürmüş mü diye baksana. Hazır gitmişken bana da bira getir, olur mu?"

70

ELİMDE BİR KILIÇ

Roger matbaaya döndüğünde hem karısını hem de Marsali'yi mürekkeple kaplanmış ve dükkânın arka tarafına çaprazlama gerilmiş hatlardan sarkan kurumakta olan sayfalardan oluşan bir örümcek ağına dolanmış hâlde buldu. Brianna gelip giyinmesine yardım etmek için mürekkepli önlüğünü çıkarmak istedi ama Roger ona el sallayarak geri dönüp merdivenden çatı katına çıktı. Takım elbisesi –köşeleri biraz yıpranmış ve cebinin köşesi lekeliydi ama kesinlikle siyahtı– ve baykuş oyuklarının altındaki bir kancaya asılı temiz, kolalı, yepyeni beyaz bir boyun bağı oradaydı.

Roger yavaş ve dikkatli bir şekilde giyinirken, aşağıda kadınların konuşmalarını, kahkahalarını ve hem mutfakta oyna-

Scanned with CamScanner

yıp hem de bebek kardeşlerine göz kulak olan üç küçük kızın sesini dinledi. Bununla sıcaklık, şefkat duygusu ve kendi evlerine duydukları ani özlem hissi tüm bedenini sarmaladı. *Tepe'ye geri döndüğümüzde*, diye düşündü, *belki...*

Döndükten sonra Yeni Ev'de birlikte yaşamak herkesin işine gelmişti ve etrafta yardım edecek daha büyük çocuklar, başka yetişkinler varken çocuklarla ilgilenmek çok daha kolaydı ama belki de bir kez atandığında... Bu düşünce karşısında batıl inançlarla parmaklarını çapraz yaptıktan sonra kendi kendine güldü.

Öte yandan böylesi daha iyi olabilirdi. Yapacağı işin büyük bir kısmı insanlarla konuşmak olacaktı ve Tepe'de ev ev dolaşmaya devam etmek istese de belki küçük bir çalışma odası olan, insanlarla özel olarak konuşabileceği, doğumların, evliliklerin ve ölümlerin kayıtlarını tutabileceği bir yeri olmalıydı...

Uzak geleceği düşünmek daha yakın gelecekle ilgili kaygılarını azalttı ve yakındaki bir kilisenin çanı ikiyi çalarken merdivenden hızla indi.

Brianna alnındaki teri silmek için duraklayarak, "Erken gelmişsin," dedi. "Yine de harika görünüyorsun!"

"Evet, öyle," diye ekledi Marsali. "Tıpkı bir papaz gibi, sadece daha iyi görünüyorsun. Tanıdığım tüm Presbiteryen papazlar yaşlı, huysuz ve kâfur gibi kokuyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu Roger keyifle. "Sen kaç tane tanıyorsun?"

"Şey, bir tane," diye itiraf etti Marsali. "O doksan yedi yaşında. Ama..."

"Çok yaklaşma. Başka temiz gömleğin yok." Ancak Brianna dokunma mesafesine kadar geldi ve ellerini güvenli bir şekilde arkasında kavuşturarak onu öpmek için eğildi.

"İyi şanslar," dedi ve gülümseyerek kocasının gözlerine baktı. "Her şey yoluna girecek."

"Evet. Teşekkürler," dedi Roger ve gülümseyerek karşılık verdi. "Sanırım biraz dışarıda oturup düşüncelerimi toparlasam iyi olacak."

Scanned with CamScanner

"Olur," dedi Marsali onaylayarak. "Bir saat boyunca yürürsen oraya vardığında sırılsıklam olursun."

Dışarıdaki iki banktan birinde, bir palmetin yamalı gölgesinin altında çeyrek saattir oturuyor, fazla düşünmemeye çalışıyordu. O sırada Jem elinde sopayla boş boş bir şeyleri kurcalayarak sokakta dolaşmaya başladı.

Babasını görünce sopayı bıraktı ve yanına oturup ayaklarını sallamaya başladı. Bir süre birlikte oturdular, sadece ağustos böceklerinin vızıltısını ve uzaktaki bir iskeleden gelen balıkçıların bağırışlarını dinlediler.

"Baba," dedi Jem çekingen bir sesle.

"Efendim?"

"Farklı mı olacaksın? Rahip olduktan sonra yani?" Jem başını kaldırıp baktı, geniş, yumuşak ağzının kenarları endişeyle kıvrılıyordu. *Tanrım, Bree'ye benziyor.*

"Hayır, dostum," dedi Roger. "Ne olursa olsun ben hep senin baban olacağım. Ve ben de hâlâ sadece ben olacağım," diye ekledi sonradan.

"*Olmayacağını* düşünmemiştim, tam olarak..." Jem'in yüzünde başıboş bir güneş ışını gibi bir gülümseme belirdi. "Sadece... farkı ne? Çünkü *hiçbir* şey farklı değilse, bunu neden yapmak istiyorsun? Bu neden önemli?"

"Ah." Roger biraz arkasına yaslanıp ellerini dizlerinin üzerine koydu. Aslında aynı *kalacağını* kesin olarak bilmesine rağmen tanımlanamaz bir şekilde farklı olmayı bekliyordu.

"Şey," dedi yavaşça, "bunun bir kısmı resmi olması. Mairi ve Archie MacLean'i Tepe'deki evlerinden tanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Jem şüpheyle ona bakıyor, bunun bir anlamı olup olmayacağını merak ediyordu. Roger da bunu merak ediyordu ama bu meşru bir soruydu ve birden fazla kez yanıtlanması gerekebileceğini düşünüyordu.

Scanned with CamScanner

"Bak, düğünlerini Paskalya'da yaptık ama geçen yılın sonbaharında doğan küçük oğullarıyla birlikte geldiler. Yani evli olmamalarına rağmen bir yıldan fazla süredir karı koca olarak yaşıyorlardı."

"Birbirlerine bağlı değiller miydi?" Jem'in alnı kırıştı, hatırlamaya çalışıyordu.

"Evet, öyleydi. Demek istediğim de bu zaten. El ele tutuştuklarında birbirleriyle bir sözleşme yaptılar. Sözleşme ne biliyor musun?"

"Ah, evet. Büyükbabam bana eski valinin Tepe için verdiği arazi tapusunu gösterdi ve bunun neden bir sözleşme olduğunu açıkladı. İki... şey... taraf mı? Sanırım söylediği buydu. Taraflar birbirlerine bir söz veriyor ve altına imzalarını atıyorlar."

"Durumu kavramışsın." Roger gülümsedi ve oğlunun gülümseyerek karşılık vermesine memnun oldu. "Peki o zaman. Mairi ve Archie'nin yazılı olmasa da bir sözleşmesi vardı ve ne diyordu; hiç el bağlayan birini gördün mü? Görmedin mi? Peki, iki kişi el ele tutuşur, bir yıl ve bir gün boyunca karı koca olarak birlikte yaşamaya ve birbirlerine bakmak için bir karı kocanın yapması gereken şeyleri yapmaya söz verirler. Bu aralarında bir sözleşmedir. *Ancak*... bir yıl ve bir gün dolduğunda, karı koca olarak yaşamaya devam etmek isteyip istemediklerine ya da birbirlerine tahammül edemeyip yollarını ayırmak isteyip istemediklerine karar verebilirler."

"Yani birbirleriyle kalmak istiyorlarsa kalırlar, ama onları evlendirecek bir papaz varsa bunu yapıyorlar ve bu da aynı türden bir sözleşme oluyor, tabii daha ayrıntılı... ve kalıcı. Evli kalacaklarına söz veriyorlar."

"Ah, 'ölüm bizi ayırana dek' bu anlama mı geliyor?"

"Kesinlikle."

Jem bir an sessiz kalırken bunu düşünüp durdu. O sırada uzakta bir kilise çanı iki kez çaldıktan sonra sustu: yarım saat çanı.

"Yani Presbiteryenlere söz verdin ve şimdi de onları mı evleneceksin?" diye sordu Jem biraz kaşlarını çatarak. "Annem aldırmaz mı?"

Scanned with CamScanner

Roger bunun doğru olduğunu umarak, "Hayır, aldırmaz," diye güvence verdi.

Ardından aklına başka bir örnek geldi.

"Büyükbabanı ara sıra adamlarıyla gezerken gördün, değil mi?"

"Ah, evet!" Jem'in gözleri bu anıyı hatırlayınca parladı. "On üç yaşıma geldiğimde onlarla gidebileceğimi söylüyor!"

Roger o an "*bekle gidersin*" cümlesini yuttu ve onun yerine boğazını temizledi. Jamie Fraser ilk sığır baskınına sekiz yaşında çıkmıştı. Onun hayat görüşüne göre çocuğun ayakları üzengilere ulaştığı sürece, on üç yaşındaki bir çocuk neden kamu düzenini koruyamasın, Kızılderililerle sosyalleşemesin ve Sadık milislerle yüzleşemesin?

Jamie'nin kelimelerin ardındaki inatçı inancı yalanlayan o yumuşak tonuyla, *Bir ara öğrenmesi gerek*, dediğini duyabiliyordu. *Çok geç olmasındansa erken olması daha iyi.*

"Hı-hım. Pekâlâ. Atla yola çıktıklarında büyükbabanın başlama işareti olarak kılıcını ya da tüfeğini kaldırdığını gördün mü?"

Jem coşkuyla başını salladı ve Roger, Jamie'nin bunu yaptığını görmenin kendi bedeninde de küçük bir heyecan yarattığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"İşte bu, adamların onu takip etmeleri ve onun gösterdiği yere gitmeleri için bir işaret. Belli bir yöne gitmeleri gereken bir yere gelirlerse, kılıcını çekip gitmeleri gereken yöne doğrultacak, böylece hepsi aynı anda takip edebilecek ve kaybolmayacaklar.

"O hâlâ olduğu kişi –büyükbaban, annenin babası ve iyi bir adam– ama aynı zamanda bir lider olmak zorunda ve bunu yaptığında deri yeleğini giyip eline kılıcını alıyor. Böylece herkes onun lider olduğunu *biliyor*. Durup bunu kimseye açıklamak zorunda değil."

Jem tekrar başını salladı, dikkatle dinliyordu.

"Yani, benim için atanmış olmak böyle bir şey. Halk benim bir tür lider olduğumu bilecek. Papaz olarak atanmak bir bakı-

Scanned with CamScanner

ma benim kılıcım." *Şansım yaver giderse, arada sırada onlara söylediklerime kulak verebilirler...*

"Ahh..." dedi Jem aydınlandığını gösterircesine. "Şimdi anladım."

"Güzel." Jem'in başını okşamak istedi, fakat onun yerine elini kısa bir süre sıkıp ayağa kalktı. "Şimdi gitmem gerekiyor ama akşam yemeğine kadar dönerim."

Karides, istiridye ve sosisle dolu bamya kokusu sızıyordu. Matbaadan gelen mürekkep ve metal kokuları tuhaf bir şekilde birbirine karışıyordu ama koku midesinin guruldamasına yetmişti.

"Baba?" dedi Jem ve Roger omzunun üzerinden bakmak için döndü.

"Evet?"

"Bence sana gerçek bir kılıç vermeliler. İhtiyacın olabilir."

71

YUVARLANAN BAŞLAR

En acil baskı işlerini bitirmişlerdi ve herkese öğle yemeği yedirmişlerdi. Germain ve Jem eve dönerken ellerinde fırından aldıkları iki somun ekmek ve Bayan Wharton'ın yaptığı bir kâse karides yahnisiyle gelmişlerdi.

"Bayan Wharton kâseyi geri istiyormuş, anne," dedi Germain, saygınlığının ve basılı sözcüklerin taşıyıcısı olarak sorumluluklarının bilincindeydi.

Marsali ona, "Bu gece kavun yiyelim diye düşünüyorum, mevsimindeyiz. Kavun güzel çıkarsa kâseyle birlikte ona götürmen için fazladan bir tane alırım," diye güvence verdi. "Şimdi küçüklerin karnı doydu, bir iki saat uyuyacaklar. Biz pazar işini yaparken sen ve Jem Mandy'ye göz kulak olun, ben de akşam yemeğiniz için size kıymalı poğaça yapayım."

Mandy, Büyük Kızlar'la birlikte pazara gitmesine izin verilmemesine bozulmuştu fakat kendisine bir kumpas ve sözcükle-

Scanned with CamScanner

ri heceleyebileceği bir torba harf verilmesinin yanı sıra Marsali Yenge'nin yazdığı her şeyi saklayabileceği bir kâğıdı basacağı güvencesiyle büyük ölçüde rahatlamıştı.

Brianna, Jem ve Germain'e, "İkinizden biri ona kötü kelimeler yazdırmaya kalkarsa babalarınıza söylerim ve bir hafta boyunca oturamazsınız," dedi. Germain bu fikre gücenmiş görünüyordu. Jem aldırmayıp sadece annesine kaşlarını kaldırdı.

"Söylediğim her kötü sözcüğü zaten biliyor," diye belirtti Jem. "Onları nasıl doğru heceleyeceğini bilmesi gerekmez mi?"

Jem'in kurnazlığına aşina olan Brianna, felsefi bir tartışmaya girmeyi reddetti ve onun yerine Jem'in başını okşadı.

"Sadece ona fikir verme."

"Balık en son gelir," dedi Marsali deniz kıyısına doğru ilerlerken. "Sebze ve meyveler genellikle sabahın erken saatlerinde gelir, bu yüzden günün bu saatinde alabildiğimizi almak zorundayız fakat balıklar çiftçilerle aynı saatlerde gelmez, bu yüzden kayıklar iyi avlandıkları zaman dönerler. Yani şansımız hâlâ yüksek. Ayrıca bu havada balıkları fazla süre taşımak akıl kârı değil."

Fergus kahvaltıdan önce eve bir çuval patates ve bir örgü soğan getirmişti, bunları bazı müşterilerinden ödeme olarak almıştı. Fasulye ve pirinç kilerde büyük miktarlarda tutuluyordu. Şimdilik marketlerde taze ne varsa arayıp bulmayı ve bunu yaparken de temiz havayla güneşin tadını çıkarmayı planlıyorlardı.

Günün geç saatleri olmasına rağmen pazar hâlâ kalabalıktı ama muhtemelen şafak vakti zamanına göre kalabalık azalmış olmalıydı. Tezgâhların, arabaların ve son mallarından kurtulup evlerine gitmeye çalışan satıcıların çığlıklarının arasından geçerek, güneşin ısıttığı çiçeklerin, sarımsakların, yaz kabaklarının ve koçanlardaki taze mısırların birbirine karışmış kokularını içlerine çekerek ilerlediler.

Scanned with CamScanner

"Bamya ne kadar?" diye sordu Marsali, iş gömleğiyle önlüğüne bakılırsa çiftlikten yeni geldiği belli olan genç bir beyefendiye.

"Demeti bir peni," diye yanıtladı genç adam, iple bağlanmış bir demeti alıp Marsali'nin burnunun dibinde tutarak. "Bu sabah taze taze toplandı!"

"Görünüşlerine bakılırsa buraya patates yükünün altında gelmişler," dedi Marsali, çürümüş yeşil nesneyi eleştirel bir tavırla dürterek. "Yine de bamya yemeği yapılır... Bak ne diyeceğim, bir peniye üç tane alayım, sen de evine erkenden dön."

"Bir peniye için *üç* demet diyor!" Genç çiftçi âdeta bir tiyatro oyuncusu gibi elinin tersini alnına bastırdı. "Madam, siz benim perişan olmamı mı istiyorsunuz?"

"Bu sizin seçiminiz, değil mi?" dedi Marsali, gösteriden açıkça zevk alıyordu. "Hiç satmazsan alacağından bir kuruş daha fazla, ki satacağını da sanmıyorum, bu kadar ezilmişken."

Daha önce annelerinin tüccarları pabuçlarını ters giydirdiğini açıkça görmüş olan kızlar, ayak ayak üstüne atıyor ve daha ilginç bir şeyler bulmak için etraflarına bakınıyorlardı.

Félicité birden canlandı.

"Anne! Yeni bir araba geliyor! Ve *kavunları* var!"

Marsali hemen elindeki şüpheli bamyayı bıraktı ve durduğu anda arabanın yanında iyi bir yer kapmak için hızla ilerleyen kızlarının peşinden koştu.

Bree genç çiftçiden özür dileyerek, "Affedersiniz," dedi. "Belki sonra."

"Hı-hımm," dedi genç adam ama çoktan arkasını dönmüş, bir elinde bir demet gevşek yeşil soğan, diğerinde bamyasıyla yarısı boş sepetlerle yaklaşan bir çift müşteriye, "Bu akşam bamya var!" diye bağırıyordu.

Çoğunluğu kadın olan insanlar –gerçi birkaç erkek de vardı, yağ lekeli önlüklerinden çırak ya da aşçı oldukları anlaşılıyordu– hızla toplanıyor, kavunları önce ellerine almak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Joanie ve Félicité, kavun çiftçisinin

Scanned with CamScanner

oğlunun mallara baktığı kuyruk tahtasının yanında iyi bir yer kapmışlardı. Marsali ile Bree kızlara tam zamanında yetişerek başlıklı iri bir kadının onları itip yoldan çekmesini engellediler.

Brianna poposunu arabaya sıkıca bastırıp rakibini püskürtmeye hazırlanırken kızlar da onun yanında parmak uçlarında durmuş, mest olmuş bir şekilde kavunları kokluyorlardı. Bree de derin bir nefes aldı ve istemsizce küçük bir zevk iniltisi çıkardı. Yüzlerce olgun, taze toplanmış kavunun kokusu başını döndürmeye yetmişti.

"Hımm." Marsali güçlü bir nefes aldı ve Brianna'ya sırıtarak başını iki yana salladı. "Seni devirmeye yeter, değil mi?" Yine de daha fazla zaman kaybetmeden Joanie'nin cılız omzuna elini koydu.

"Sana olmuş bir kavunu seçerken ne yapman gerektiğini anlattığımı hatırlıyor musun, *a nighean*?"

Joanie kuşkulu bir ifadeyle, "Ona vururuz," dedi. Yine de uzandı ve yuvarlak bir şekle hafifçe dokundu. "Bu iyi mi?"

Marsali aynı kavuna sertçe vurup başını iki yana salladı. "Birkaç gün saklayacaksan alırsın ama akşam yemeği için uygun bir tane istiyorsan..."

Kızlar koro hâlinde, "İsteriz!" diye bağırdılar. Marsali onlara gülümsedi ve parmak uçlarını hafifçe Félicité'nin alnına vurdu.

"Kulağa böyle gelmeli," dedi. "İçi boş değil ama sanki içi dışından daha yumuşakmış gibi."

Joanie kıkırdadı ve Brianna'nın, kız kardeşinin kafasının yulaf lapasıyla dolu olup olmadığına dair bir tartışma konusu olarak yorumladığı Galce bir şey söyledi. Kendi annelik içgüdüsüyle kargaşa çıkmadan önce kız kardeşlerin arasına girdi ve rastgele arabaya uzanarak bir kavun aldı, ardından Joanie'yi denemeye davet etti.

On dakika süren pazarlık ve kontrollü kaosun ardından, sekiz tane birinci sınıf kavun taşıyarak kargaşanın içinden çıktılar. Geri kalan sebze ve meyveler nispeten daha az olayla elde edildi. Marsali, sıcaktan gözle görülür bir şekilde solan grubu-

Scanned with CamScanner

oğlunun mallara baktığı kuyruk tahtasının yanında iyi bir yer kapmışlardı. Marsali ile Bree kızlara tam zamanında yetişerek, başlıklı iri bir kadının onları itip yoldan çekmesini engellediler.

Brianna poposunu arabaya sıkıca bastırıp rakibini püskürtmeye hazırlanırken kızlar da onun yanında parmak uçlarında durmuş, mest olmuş bir şekilde kavunları kokluyorlardı. Bree de derin bir nefes aldı ve istemsizce küçük bir zevk iniltisi çıkardı. Yüzlerce olgun, taze toplanmış kavunun kokusu başını döndürmeye yetmişti.

"Hımm." Marsali güçlü bir nefes aldı ve Brianna'ya sırıtarak başını iki yana salladı. "Seni devirmeye yeter, değil mi?" Yine de daha fazla zaman kaybetmeden Joanie'nin cılız omzuna elini koydu.

"Sana olmuş bir kavunu seçerken ne yapman gerektiğini anlattığımı hatırlıyor musun, *a nighean*?"

Joanie kuşkulu bir ifadeyle, "Ona vururuz," dedi. Yine de uzandı ve yuvarlak bir şekle hafifçe dokundu. "Bu iyi mi?"

Marsali aynı kavuna sertçe vurup başını iki yana salladı. "Birkaç gün saklayacaksan alırsın ama akşam yemeği için uygun bir tane istiyorsan..."

Kızlar koro hâlinde, "İsteriz!" diye bağırdılar. Marsali onlara gülümsedi ve parmak uçlarını hafifçe Félicité'nin alnına vurdu.

"Kulağa böyle gelmeli," dedi. "İçi boş değil ama sanki içi dışından daha yumuşakmış gibi."

Joanie kıkırdadı ve Brianna'nın, kız kardeşinin kafasının yulaf lapasıyla dolu olup olmadığına dair bir tartışma konusu olarak yorumladığı Galce bir şey söyledi. Kendi annelik içgüdüsüyle kargaşa çıkmadan önce kız kardeşlerin arasına girdi ve rastgele arabaya uzanarak bir kavun aldı, ardından Joanie'yi denemeye davet etti.

On dakika süren pazarlık ve kontrollü kaosun ardından, sekiz tane birinci sınıf kavun taşıyarak kargaşanın içinden çıktılar. Geri kalan sebze ve meyveler nispeten daha az olayla elde edildi. Marsali, sıcaktan gözle görülür bir şekilde solan grubu-

Scanned with CamScanner

na göz attıktan sonra emeklerinin ödülü olarak nehir kenarında oturup kavunlardan birini yiyeceklerini ilan etti.

Belinde bıçağı olan Brianna, bu onuru yerine getirdi, ardından sadece höpürdetme sesleri ve çekirdeklerin tükürülmesiyle bozulan kutsanmış bir sessizlik üzerlerine çöktü. Hava nemliydi; giysileri üzerine yapışıyor, ter damlalar hâlinde saçlarından ensesine doğru akıyor ve çenesinden damlıyordu.

"Bir insan yazın burada nasıl yaşar?" diye sordu Brianna yüzünü koluna silip bir dilim kavuna daha uzanarak.

Marsali bilmiş bir tavırla omzunu silkti.

"Dağlarda kış boyunca nasıl yaşanırsa öyle?" diye karşı çıktı. "Terlemek donmaktan iyidir. Hem burada yıl boyunca bol miktarda yiyecek var. Altı ay önce vurulmuş geyik etiyle ve sincaplardan kurtardığın mısırlardan fare pisliği toplayarak yaşamıyorsun."

"Haklısın," diye itiraf etti Brianna. "Yine de ordunun mevcut olanın çoğunu yediğini düşünüyorum, değil mi?" Tüfekleri omuzlarında, caddeden aşağıya, kasabanın kenarındaki talim alanına doğru yürüyen Kıta askerlerini başıyla işaret etti.

"Hımm." Marsali kolun başındaki subaya el salladı, o da şapkasını çıkarıp yanından geçerken onu selamladı. "Onlar buradayken kendimi daha güvende hissediyorum. İstedikleri her şeyi alabilirler."

Marsali'nin ses tonundaki bir şey, Brianna'nın kafa derisini kaşındırdı ve birden aklına Philadelphia'daki yangın geldi. Annesi bunun bir kaza mı yoksa... başka bir şey mi olduğunu kimsenin bilmediğini söylemişti.

Bu düşünceyi bastırdı.

"Çok sorun yaşıyor musun? Yani Sadıklar'la?"

"Anne, bir tane daha kesebilir miyiz? Lütfen?" Joan ve Félicité'nin yüzleri kavun suyuyla parlasa da kalan yığına iştahla bakıyorlardı.

"Şeytana bak," diye mırıldandı Marsali, ama kızlarına değil. Gözleri sokağın uzak tarafındaki bir tavernadan çıkan bir

Scanned with CamScanner

çift adama takılmıştı. Genç ama yetişkin insanlardı ve işçi gibi görünüyorlardı. Giysileri kaba ve kirliydi, biri bir omzunun üzerinde bir çuval taşıyordu. Tavernanın dışında durup yukarı baktılar. O an Brianna onların tabelayı incelediklerini gördü, bu tabela orijinal tabelanın üzerine yapıştırılmış bir keten bezi parçasıydı.

Tuvalde, beyaz peruklu ve kocaman apoletli bir askerin oldukça acemice çizilmiş bir resmi ve yoldan geçenlere bu tavernanın General Washington olduğunu bildiren bir yazı vardı. Bree şehrin işgalinden önce buranın orijinal adının ne olduğunu merak ettiği sırada eli çantalı genç adam çantaya uzandı ve bir avuç olgun domates çıkardı. Bunları arkadaşının eline tutuşturdu, kendisi için bir avuç domates daha aldı ve onları tepedeki tabelaya fırlatarak avazı çıktığı kadar, "Tanrı kralı korusun!" diye bağırdı.

"Tanrı kralı korusun!" diye tekrarladı arkadaşı. Onun nişan alma yeteneği ilk gencinkinden daha azdı ve domateslerden ikisi tavernanın duvarına çarptı, bir diğeri ise yola düşüp kaldırım taşlarına isabet etti.

Tuval tabelanın bir köşesi saldırının etkisiyle gevşeyip yere düşmüştü, altındaki tabelanın yeterince ortaya çıkması, buranın daha önce The King's Head olarak bilindiğine dair iyi bir bahse girilmesini sağladı.

"İsimlerini öğreneceğim, anne. Sen de gazeteye yazarsın," dedi Joanie ve ayağa fırlayarak sokağın karşısına doğru yürümeye başladı.

"Joanie! *Thig air ais an seo!*" Marsali de tam zamanında ayağa fırlayarak Félicité'yi kolundan yakaladı ve kardeşini takip etmesini engelledi. "Joanie!"

Annesinin sesini duyan Joanie duraksayıp omzunun üzerinden arkasına baktı ama daha fazla domatesle yeniden silahlanmış olan genç vandallar da bunu duydu. Heyecanla koşarak caddenin karşısına geçtiler ve domatesleri çılgınca Joanie'ye fırlattılar. Joanie panik içinde çığlık atarak annesine koştu.

Scanned with CamScanner

"Geri çekilin!" diye bağırdı Brianna, avazı çıktığı kadar bağırdı, tam zamanında bir domatesi göğsünün ortasında yakaladı, ancak domates kırmızı bir meyve suyu ve sümüksü çekirdeklerle patladı. "Siz aptallar ne *yaptığımızı* sanıyorsunuz?"

Marsali kızları arkasına iterken yumruklarını iki yanında sıkmış, öfkeden bembeyaz kesilmiş bir hâlde ayakta duruyordu.

"Kızıma saldırmaya nasıl cüret edersiniz?" diye bağırdı.

"Sen matbaacının karısı değil misin?" diye sordu gençlerden biri. Kasketini kaybetmişti ve saçları keçeleşmiş diken diken olmuştu, sıcaktan ve heyecandan yüzünden ter akıyordu. Gözlerini önce Marsali'ye, sonra da kızlarına dikti. "Evet, öylesin! Seni tanıyorum, lanet olası asi *sürtük*!"

"Lanet olası lağım çukuru," dedi arkadaşı nefes nefese. Alnını koluna sildikten sonra kolunu yukarı kaldırarak oldukça kaslı bir kol gösterdi. "Hepsini nehre atalım. Matbaacıya dersini verelim."

Bree tamamen doğruldu, her iki genç adamla arasında beş on santim vardı ve öne doğru bir adım attı.

"Sizi küçük tıfıllar, defolun gidin," dedi, elinden geldiğince tehditkâr bir sesle. Delikanlılar şaşkınlıkla ona bakıp kahkahalara boğuldular.

"Bir asi kaltak daha, ha?" Genç adamlardan biri onu kolundan hızlı ve sert bir şekilde yakaladı, aynı anda elinde çanta olan genç adam çantayı omzundan atıp kayışını kavrayarak savurdu ve Brianna'nın kafasının yan tarafına vurdu.

Brianna dengesini kaybedip sendeledi ve düştü. İçindeki yumuşacık şeylere rağmen çanta ağırdı ve ani darbe yüzünden burnuyla gözleri yaşardı. Genç adamlar kahkahalarla gülüyordu. Kızların ikisi de bağırıyordu ve Marsali onları arkasında tutmaya çalışıyor, vicdansızlardan birini tekmeleyebilme düşüncesi arasında gidip geliyordu. Onlara yaklaşamadan biri eğilip Brianna'nın ayak bileklerinden tuttu ve bacaklarını yukarı çekti.

"Omuzlarından tut!" diye bağırdı arkadaşına, o da hemen öyle yaptı.

Scanned with CamScanner

Genç kadını yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak kıyıdan aşağıya, nehrin kenarındaki söğütlerin arkasına götürdüler. Brianna çırpınıyordu ama nefes alamıyordu. Ciğerleri çalışmıyordu ve onlara vurmak için eliyle ayağını kullanamıyordu.

"*Buinneachd o 'n teine ort*!" Keskin bir çığlık duyuldu ve omuzlarını tutan adam onu yere düşürdü.

Ciğerleri havayla dolan Brianna, ayaklarını hızla çekip yuvarlandı ve dizlerinin üzerine çöküp el yordamıyla bir taş, bir dal, birine vurabileceği herhangi bir şey aradı.

Marsali sıktığı dişlerinin arasından zar zor nefes alırken elinde Brianna'nın bıçağını tutuyordu. Brianna'nın gözleri hâlâ sulanıyordu ama yukarıdaki bankta Joanie ve Fizzy'yi seçebiliyordu. Her ikisinin de elinde birer kavun vardı ve Brianna ayağa kalkmaya çalışırken Félicité elindeki kavunu olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Kavun genç adamların çok yakınında yere çarptı ama yavaşça yokuş aşağı yuvarlanarak bir tür çalının dibinde durdu.

Vandallar kahkahalarla kükrerken içlerinden biri Marsali'ye doğru ilerleyip bıçağı kapacakmış gibi yaptı. Marsali tereddüde düşerken adam diğer eliyle ona vurdu.

Bree kendini toparlayarak elinde sert bir taşla ayağa kalktı ve ayak bileklerini tutan serserinin sırtına olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Taş yere çarptı ve adam tiz bir ses çıkararak dizlerinin üzerine çöküp nefes nefese küfretti.

Arkadaşı bakışlarını Marsali ve Brianna arasında gezdirdikten sonra umursamaz bir tavırla uzaklaştı.

"En iyisi kocanıza yol yordamını düzeltmesini ve o gazetede ne yazdığına dikkat etmesini söyleyin, hanımefendi," dedi adam Marsali'ye. Yıkımın neşesi onu terk etmişti ama öfkesi geçmemişti. Bir söğüdün gölgesinde birbirine yakın duran kızlara elini salladı. "Bir sürü aptal çocuğunuz var. Birini ayırsanız iyi olur, değil mi?"

Delikanlı hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı ve yerdeki kavuna tekme atarak onu parçalara ayırdı.

Scanned with CamScanner

Brianna herkes gibi donup kalmıştı. Uzun, çok uzun bir anın ardından taşla vurduğu genç adam ayağa kalktı, ona kötü bir bakış attı, sonra başını arkadaşına doğru salladı. Dönüp gittiler, sadece bez çantayı alıp ezilmiş domateslerin posasını yere silkelemek için durakladılar.

72

AZİZ DISMAS'YA DUA

Roger, Rahip Selverson'ın evinden davul sesleri arasında dışarı adımını attı. O kadar heyecanlıydı ki bir an için ne duyduğunu ya da neden duyduğunu anlayamadı. Ancak ışıkta gözlerini kırpıştırarak dururken köşeyi dönüp kendisine doğru yürüyen bir Kıta askerini gördü. Asker normal bir tavırla yürürken adımlarına engel olmasın diye büyük bir davulu yanına yürümüyordu, sadece işine benzer bir şekilde yürüyordu, adımlarını engellememek için büyük bir davulu yanına asmıştı ve tuttuğu tempo da yürüyüşüne uyum sağlıyordu.

Sokaklarda bir hareket hissi, telaşsız adımlar hâkimdi. Davulcu ona bakmadan geçerken, aynı köşeden gelen, kimisi üniformalı, küçük gruplar hâlinde dolaşıp sohbet eden adamlar gördü ve onların Yarım Ay Sokağı'ndan, tavernalardan ve restoranlardan geldiklerini fark etti. Bu akşam davuluydu – *geceleri buna "kalk borusu" denmiyordu herhalde? Ah, hayır, "geri çekilme"*ydi; askerleri kışlalarına dönmeye, yemek yemeye ve gün sonunda dinlenmeye çağırıyordu.

Matbaa Aziz Michael Bölgesi'ndeydi, Rahip Selverson'ın evi ise şehrin diğer ucundaydı. Bu yüzden akşam davulunu daha önce fark etmemişti çünkü ordu kampı bu taraftaydı.

Bu açıklamayla bile davulun sesinde belli bir kıpırdanma hissetti. *Neden hissetmesin ki?* diye düşündü. O da çağrılıyordu. Bu düşünceye gülümseyerek şapkasını taktı ve sokağa adımını attı.

Scanned with CamScanner

Bree'ye güzel haberi vermek için sabırsızlansa da hemen matbaaya geri dönmedi. Biraz yalnız kalmaya, dolup taşan kalbini Tanrı'ya açmaya ve bir rahip sözünü vermeye ihtiyacı vardı.

Öğleden sonra geç saatlerde, günün sıcağı kasabanın enerjisini çekmişti. Sadece neşesi onu bundan habersiz kılabilirdi, yine de hava erimiş tereyağı solumak gibiydi ve bir esinti umuduyla sahile doğru ilerledi. Rıhtım günün ya da gecenin herhangi bir saatinde asla ıssız olmazdı ama günün bu saatinde limanda demirli gemilerin çoğu boşaltılmış, malları teslim alınmış, gümrükleri ödenmiş ve terleyen uzun yol işçileri en yakın serinleme yerine –ki burası Yarım Ay Tavernası'ydı– çekilmişti. Özel ibadetine başlamadan önce susuzluğunu gidermek istiyordu. Tanrı'ya şükür, bu sıcakta gemi boşaltmıyordu, ancak kıyıya ve tropik sıcağına da alışık değildi. Öte yandan öncelikleri vardı.

Rıhtımın ucunda durmuş, batmakta olan güneşin altında sihirli bir aynanın yüzeyi gibi parıldayan suya bakan Fergus'ı gördüğünde öncelikleri aniden değişti.

Roger'ın ayak seslerini duyan Fergus, gülümseyerek onu selamlamak için döndü.

"*Comment ça va?*"

Roger umursamaz bir tavırla, "*Ça va,*" diye cevap verdi ama sonra ister istemez yüzünde koca bir gülümseme belirdi.

"*Ça va très bien?*" diye sordu Fergus.

"Hayal edebileceğinden çok daha iyi," diye güvence verdi Roger ve Fergus onun omzuna hafifçe vurdu.

"İyi olacağını biliyordum," dedi Fergus, sonra elini cebine atarak bir avuç dolusu bozuk parayla katlanmış depo sertifikaları çıkardı. "Bunun yarısı senin, yeni bir siyah ceket almak için." Roger'ın şimdiki giysisine eleştirel bir gözle baktı. "Beyaz bir boyunbağı ile..." Eli ve kancası göğsünün üst kısmını düzeltirken bir Presbiteryen papazının beyaz yakalığını işaret etti.

Roger önce paraya, sonra da Fergus'a baktı. "Mülakatı geçmem üzerine bahse mi girdiniz? Oranlar neydi?"

Scanned with CamScanner

"Üçe beş. *Pas mal.* O zaman burada mı papaz olacaksın?" diye sordu Fergus, hafifçe kaşlarını çatarak. "Yakın zamanda gerçekleşirse sorun olmaz."

"Sanırım Kuzey Carolina'da olacak, belki Davy Caldwell'in kilisesinde ya da belki burada, eğer yeterince ihtiyar bulabilirsek. Ama sen bir olayın gerçekleşmesini mi bekliyorsun?"

Fergus hafifçe omuz silkerek, "Ben bir gazeteciyim," dedi. Gözleri nehrin ötesindeki limanda demirlemiş uzaktaki bir geminin direklerine sabitlenmişti. "İnsanlar benimle konuşur. Gazeteye yazmayacağım birkaç şey biliyorum."

"Ne gibi?" Roger'ın hâlâ mutlu olan kalbi bir kez daha çarptı.

Fergus parıldayan suya sırtını döndü ve iskeleyi hızlı bir şekilde boylu boyunca taradı.

"Sonunda Mösyö Faucette'i az çok kendine getirmeyi başardım ve ruhu biraz gidici olsa da hâlâ mantıklı konuşuyordu. Saint Eustatius Adası'nı hiç duydun mu?"

"Hayal meyal. Oralarda bir yerde." Roger, Batı Hint Adaları olduğunu düşündüğü yöne doğru kolunu salladı.

Fergus sabırla, "*Oui.* Evet," dedi. "Orası Hollandalılara ait. Hollandalılar Saint Eustatius'ta silah üretip satarlar. Mösyö Faucette adada doğdu ve düzenli olarak oraya uğruyor. Annesi Hollandalı ve ailesi hâlâ orada."

"Yani Mösyö Faucette'i tanıyordun ve o..."

"*Non.*" Fergus başını iki yana salladı. "Martiniqueli bir köpekbalığı balıkçısı tanıyordum. Kötü bir fırtınaya yakalandı ve kayığı hasar gördü. Tüccarlardan biri onu alıp buraya getirdi."

Roger'ın ruhundaki sevinç kaybolmadı ama zihni bu sevincin önüne geçti. O ve Brianna, Fergus ve Marsali'ye gelecekte neler olacağını söylemenin *gerekliliğini*, bunu yapmak için en uygun zamanın ne zaman olabileceğini tartışmışlardı. Yeniden bir araya gelmenin sevinçli telaşı ve papazlık makamıyla yapacağı görüşmenin kalbini durduran yakınlığı içinde (bu anı, yaklaşan konuşmaya rağmen kalbinin hızla çarpmasına neden

Scanned with CamScanner

olmuştu), ikisi de kehanette bulunmanın tehlikeli zeminine girmek istememişti... ama belli ki zamanı gelmişti.

"Ne zaman?" diye sordu Roger ihtiyatla. Frank Randall'ın tarif ettiği olayların tam sırasını hatırlamaya çalışıyordu. Savannah Kuşatması yakında, ekim başında gerçekleşecekti ama başarısız olup İngilizlerin elinde kalacaktı. Ancak daha sonra Charles Town Kuşatması yaşanacak ve o da başarılı olup bu şehir de İngilizlerin elinde kalacaktı.

"Onunla bir hafta önce konuştum," dedi Fergus ve gülümsedi. "Maceralarının hikâyesini altı peni karşılığında satın aldım ve arkadaş olduk. Sonra ona rom alınca kardeş olduk. Yalnızca Fransızca konuşuyordu ve burada bu pek yaygın olmasa da gerçek Fransızlar böyledir. Altı aydır kimseyle rahatça konuşmamıştı."

"Peki, sence özgürce ne söyledi?" Roger'ın heyecanı yine azalmış, merak ve küçük bir korku duygusu tarafından arka plana itilmişti.

"Windward Adaları'nda bir yerde bir gemiyle konuştuğunu söyledi; bir yelkenli, özel bir gemi olduğunu söyledi. Gemiyi çekmişler, denizcilik terimleri konusundaki bilgimden etkilendin mi?"

Roger gülümseyerek, "Çok," dedi.

"Eh, çok rom içtik." Fergus, Yarım Ay'a hüzünle baksa da kendi öncelikleri vardı ve Roger'dan yana döndü.

"Her neyse, balık tutmak için durmuşlardı. Palamut sürüsü vurmuştu, sanırım öyle demişti. Yelkenlinin sahibi de onunla rom içmiş ve ona Fransızların Amerikalıları desteklemek için bir filo gönderdiğini söylemiş. Filoyu görmüş ve Barbados'taki bir barda onlar hakkında bir şeyler duymuş." Roger'ın yüz ifadesini görünce kancasını salladı. "O haberin oraya nasıl geldiğini sorma bana, dedikodunun nasıl işlediğini bilirsin."

"Ve," diye devam etti Fergus, "planlarının New York'a gitmek olduğunu ama İngilizlerin Philadelphia, Boston ve New York'u, tabiri caizse paylaşmak için çevirdiği entrikaların farkında olduklarıyla ilgili bir şeyler duymuş." Kancasıyla yakın-

Scanned with CamScanner

daki depoları ve nehrin karşısındaki olgunlaşmakta olan tarlaları işaret etti.

"Eğer İngilizler güneye inmeye başlamışlarsa, D'Estaing, yani Fransız amirali," diye açıkladı, "D'Estaing hemen güneye yelken açacak. O adamın bana söylediği doğruysa, Fransız gemileri *buraya* gelecek."

Roger yutkundu ve keşke içgüdülerinin sesini dinleyip önce o içkiyi içseydim diye düşündü. "Aslında," dedi, "Savannah'ya gidiyorlar. Amerikalılar Savannah'ya saldıracak. Çok yakında."

Fergus'ın iki kara kaşı da bunun üzerine yukarı kalktı. Roger öksürdü.

"Demek Fransızlar oraya gidiyor," dedi Roger. "General Lincoln'ün birliklerini desteklemek için..."

"Ama General Lincoln *burada*!"

Roger elini salladı, hâlâ öksürüyordu.

"Şimdilik," diye kabul etti. "Elbette, burada bir garnizon bırakacak. Ama Savannah'ya bir sürü adam götürecek. Yine de başarılı olamayacaklar," diye bitirdi sözlerini, özür diler gibi. "Ama *sonra* buraya geri dönecekler. Ardından General Cornwallis –sanırım Cornwallis'ti– New York'tan gelecek. Clinton ve Cornwallis şehri kuşatıp alacaklar. Ve... eee... düşünüyorum da belki sen ve Marsali olay yaşandığında burada olmamayı düşünebilirsiniz?"

Fergus'ın gözleri iri iri açılmıştı.

"Yani," dedi Roger. "Kolayca gözden kaçacak biri değilsin."

Bu, Fergus'ı biraz gülümsetti.

"Nasıl görünmez olunacağını unutmadım," diye Roger'a güvence verdi. "Ama bir eş ve beş çocuğu saklamak çok daha zor. Ayrıca Marsali'yi gazeteyi tek başına yönetmesi için bırakamam, beslemesi gereken iki bebek ve askerlerle dolu bir kasaba varken olmaz." Koluyla terden parlayan yüzünü silip yanaklarını şişirdi ve üzerinde kabaca *Guano** yazan beyaz tozlu bir sandığın üzerine oturdu.

---

* Sahil ve adalarda rastlanan azot ve fosfat bakımından zengin deniş kuşu ve yarasa dışkılarından oluşan gübre.

Scanned with CamScanner

"Yani." Roger'a yan gözle baktı. "Bana İngilizlerin *hem* Savannah hem de Charles Town'ı alacağını mı söylüyorsun?"

"Bir süreliğine. Kalıcı olarak değil -yani, siz, şey, *biz* aslında savaşı kazanacağız. Ama buna iki yıl var."

Fergus'ın yutkunurken boğazının kıpırdadığını ve gömleğini yukarı sıyırdığı kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü.

"Sen... hımm... Bree senin... şey... bildiğini düşündüğünü söyledi," dedi dikkatle. "Claire hakkında yani. Ve bizim hakkımızda." Fergus'ın yanına, sandığın üzerine otururken siyah ceketinin eteklerini tozlandırmamaya dikkat etti.

Fergus başını iki yana salladı, bu bilmediğini göstermek için değildi, sadece öğrendiklerini mantığa benzeyen bir kalıba sokmaya çalışıyordu.

"Dediğim gibi," diye cevap verdi Fergus, gülüşü bir an da olsa gözlerine yansımıştı, "gazeteye basmadığım pek çok şey biliyorum." Doğruldu, elleri ve kancası dizlerinin üzerindeydi.

"Ayaklanma sırasında lordum ve leydimle birlikteydim. Biliyor musun..." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "...lordum beni Paris'te mektupları çalmam için tuttu? Onları okudum, lord ile leydinin konuşmalarını duydum. Özel konuşmalarını." Ağzında kısa bir gülümseme belirdi ve kayboldu.

"Buna gerçekten inanmadım, elbette. Ta ki savaştan önceki sabah, lord bana Lallybroch'ın Arazi Tapusu'nu verip kız kardeşine götürmemi söyleyene kadar. Sonra, tabii... leydim ortadan kayboldu." Sesi yumuşaktı ve Roger daha önce fark etmediği bir şeyi görebiliyordu. Fergus'ın anne olarak hatırladığı Claire'e olan duygularının derinliğini. "Ama lordum asla onun öldüğünü söylemezdi. Onun hakkında konuşmazdı ama biri onu zorladığında..."

"Kız kardeşi mi?" Jenny'nin düşüncesi Roger'ı gülümsetti. Fergus da öyle.

"Evet. Onun öldüğünü asla söylemezdi. Sadece... gittiğini söylerdi."

Scanned with CamScanner

"Sonra geri geldi," dedi Roger sessizce.

"*Oui.*" Fergus ona baktı, sanki konuştuğu adamdan emin olmak istercesine düşünceli bir şekilde yüzünü inceledi. "Açıkçası Brianna ve sen... mileydi neyse osunuz." Aklına bir düşünce geldi ve gözleri büyüdü. "*Les enfants.* Öyleler mi?"

"Evet. Çocukların ikisi de."

Fergus, Roger'ın tercüme edemeyeceği kadar Fransızca bir şeyler söyledi, sonra düşüncelere boğularak sustu. Dalgınca gömleğinin düğmeleri arasına uzandı ve Roger onun her zaman taktığı küçük Aziz Dismas madalyasına dokunduğunu fark etti. Hırsızların koruyucu azizi.

Roger ona biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndü ve nehre, sonra daha uzağa, limanın kendisine ve ötesindeki görünmez denize baktı. İşin tuhafı, Rahip Selverson'ın evinden ayrılırken hissettiği huzur duygusu hâlâ onunla birlikteydi ve uskumru rengi gökyüzünün henüz pembeleşmekte olan bulutlarına ve suyun altlarındaki kazıklara vuran sessiz sesine içkindi.

Fergus'ın hareketsiz bedeni, dizinde parıldayan kancası ve rıhtımda uzayıp giden gölgesi de fazlasıyla doğaldı. *Kardeşim benim. Onun için teşekkür ederim*, dedi içinden Roger Tanrı'ya. *Bana emanet ettiğin tüm ruhlar için teşekkür ederim. Onlarla ilgilenmeme yardım et.*

"Peki o zaman." Fergus doğrulup göğsüne uzandı ve mürekkep lekeli büyük bir mendil alıp yüzünü sildi. "Sence Wilmington mı? Yoksa New Bern mi?"

"Emin değilim." Roger onun yanına, sandığın üzerine oturdu ve sabah yeni yıkanmış, şimdi ise günün emeğiyle kirlenmiş olan kendi mendilini çıkardı. "Orada pek fazla İskoç yoktu..." Sözünü yarıda kesip boğazını temizledi. Bugün çok fazla konuştuğu için yorulmuştu ve Frank'i açıklamak –kitabı bir yana– şu anda gücünü aşıyordu. "Sanırım İngilizler New Bern'e saldırmış olabilirler. Craig adında bir subay, İskoç'tu ama eğer öyleyse, savaşın sonlarına doğru olmalı."

Scanned with CamScanner

"İskoçlar mı?" Fergus bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, sonra ifadesini düzeltti. "*C'est bien faite*'. O zaman belki Wilmington. İngilizlerin buraya ne zaman geleceğini biliyor musun?"

Roger başını salladı.

"İlkbaharda bir ara, belki mayıs. Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

Fergus bir an için alt dudağını emdi, sonra başını salladı, kararını vermişti. Elini madalyadan çekti.

"O zaman belki Wilmington. Ama henüz değil." Ayağa kalktı ve gerindi, zayıf vücudu gökyüzüne doğru yükseldi.

Hava hâlâ pekmez gibiydi ama Roger'ın ruhu tazelenmişti.

"O zaman bir bardak bir şey içelim, sen de bana silahların nerede olduğunu söylersin."

"Onların üzerinde oturuyorsun. Ama elbette, bir şeyler içelim."

73

YANIMDA KAL

Biraz şaşkın ama son derece mutlu görünen Roger'ın Fergus'la maatbaya gelmesi, büyük bir kargaşaya neden oldu, öyle ki insanların soru sormayı bırakıp Roger'ın bazı sorulara cevap vermesini beklemeleri biraz zaman aldı.

"Evet," dedi sonunda, beyaz boyun bağını çıkardı ve parmak izleriyle kirlenmesini ya da kaybolmasını önlemek için baskı atölyesindeki kurutma iplerinden birine dikkatle astı. "Evet," diye yineledi ve bir bardak şeriyi kabul etti, o anda mevcut olan en şenlikli içecek buydu. "Artık resmileşti. Üçü de kabul etti. Bir kiliseye resmi olarak atanacağım. Belki bahara kadar beklemem gerekebilir ama Kelam ve Ayin Rahibi olmaya uygun görüldüm."

---

* (Fr.) Aferin. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"Bu, papa olmak kadar iyi bir şey mi?" diye sordu Joanie, yeni keşfettiği eniştesine hayranlıkla bakarak.

Roger hâlâ sırıtarak, "Süslü bir şapkam ya da çoban değneğim yok," dedi, "ama onun dışında... evet. Aynı derecede iyi. *Sláinte!*" Önce Joanie'nin, sonra da diğerlerinin şerefine kadeh kaldırdı ve şarabını yudumladı.

"Dikkatini çekerim," dedi, sesi kısıktı ve gözleri hafifçe sulanıyordu, "buna biraz yakın bir şeydi." Öksürdü ve kendisine uzatılan şeri şişesini salladı. "Teşekkürler, hayır, bu kadar yeter. Latince, İbranice ve Yunanca, Kutsal Kitap bilgisi ve iyi karakter kanıtı sayesinde her şey yolunda gitti... Katolik bir eşe sahip olmak bile onları bir an duraksatmadı." Brianna'ya sırıttı. "Beni Romalı uygulamalarına ikna etmene asla izin vermeyeceğime dair vicdanım üzerine yemin edebildiğim sürece."

Brianna kahkaha attı. Nehir kıyısında yaşadıkları yüzünden hâlâ içten içe titriyordu ama Roger'ın mutluluğundan duyduğu sevinçle bu önemsiz görünüyordu. Ateş ışığı siyah saçlarında parıldıyor ve gözlerinde yeşil bir kıvılcım oluşturuyordu. Parlıyor diye düşündü, gerçekten parlıyordu. *Ağaçların altında dans eden bir ateşböceği gibi.*

"Akıllarında hangi Romalı uygulamaları vardı?" diye sordu Brianna. Konyağını yudumlayıp bardağını ona uzattı. "Sunakta bebekleri kesmek ve kanlarını içmek mi?"

"Hayır, sadece papayla komplo kurmak, çoğunlukla."

"*Ne* yapmak için?"

"Papaya sorman gerekir," dedi Roger gülerek. "Hayır, gerçekten onların ciddi sorun olarak gördüğü tek şey şarkı söylemekti."

"Şarkı söylemek mi?" diye sordu Brianna şaşkınlıkla. "Kabul, Katolikler şarkı söyler ama siz de söylüyorsunuz."

"Evet, sorun buydu." Neşesi bir kademe azaldı ama hâlâ oradaydı. "Nasıl öğrendiler bilmiyorum ama Tepe'deki kilisede ayin sırasında ilahiler söylediğimi duymuşlar."

"Ve söylememen gerektiğini mi düşündüler?" dedi Marsali kaşlarını çatarak. "Presbiteryenler şarkı söylemez mi?"

"Kilisede değil, söylemiyorlar. Şimdi değil."

Scanned with CamScanner

"*Şimdi değil*" deyince havada kısa bir huzursuzluk oldu. Brianna, Fergus ve Marsali'nin birbirlerine baktıklarını ve ikisinin de yüzlerindeki hoşgörülü eğlence ifadesinin değişmediğini gördü ama bu tenine diken batmış gibi bir his oluşturmuştu.

Biliyorlar. O ve Roger bunu hiç konuşmamışlardı ama elbette, biliyorlardı. Fergus Ayaklanma'dan önce ailesiyle birlikte, Culloden'dan sonra da annesi gittiğinde Lallybroch'ta yaşamıştı. Elbette Genç Ian ve Jenny de biliyordu. Rachel biliyor muydu? Merak etti.

Roger hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Çeşitli papazların, bırakın kilisede şarkı söylemeyi, pazar günü şarkı söylemenin günah olduğu konusunda neler söylediklerini anlatmaya devam ediyordu! Her bir papazın sözlerini taklit ederek!

"Peki, sen bu yorumlara nasıl yanıt verdin?" diye sordu Fergus. Yüzü gülmekten kıpkırmızıydı. Saçı bağlı değildi ve saç örgüleri, gümüş rengi koyu dalgalar hâlinde omzuna dökülüyordu. Keskin yüz hatları ve derin bakışlı gözleriyle Brianna'ya bir tür büyücü gibi göründü; belki de saçı grileşmeden önceki genç Gandalf gibi.

"Sesimin durumuna bakarak bunun nasıl olduğunu anlattım..." Boğazında hâlâ görülebilen beyaz ip izine dokundu. "... hatamı kabul ettim ama kilisede yaptığım hiçbir şeyin şarkı olarak nitelendirilebileceğini düşünmediğimi söyledim. Önce benim, sonra cemaatin sözlerimi tekrarlamasına teşvik ettiğimi kabul ettim... fakat bu bir Presbiteryen kilisesinde yapılması meşru bir şey. Sonunda bu konuda gerçekten endişelenen sadece Rahip Selverson oldu ve diğerleri onu fazla zorladı. İşin tuhafı," diye ekledi, o anda doldurulmakta olan şey için bardağını uzatarak, "farkı yaratan senin babandı."

"Genelde yaptığı gibi," dedi Brianna kuru bir sesle. "Bu sefer ne yaptı ki?"

"Sadece olduğu kişi yetti." Roger rahat bir tavırla arkasına yaslandı ve Brianna'nın gözlerine baktı. Hâlâ keyifliydi ama daha sessizdi, derinliklerinde onunla yalnız kalmak istediğini

Scanned with CamScanner

söyleyen bir yumuşaklık vardı. "Rahip Thomas, Albay Fraser'ın damadı olduğum için tam yetkili bir rahip olmanın albay üzerinde ve dolaylı olarak da senin baban onların ev sahibi olduğu için pek çok kişi üzerinde yararlı bir etkisi olacağını belirtti. Rahip Selverson da aslında babanı tanıyor ve bir rahip olmasına rağmen onun hakkında iyi şeyler düşünüyor, yani..." Elini öne uzatıp fikrin kendi lehine döndüğünü göstermek için yana yatırdı.

"Babam bir rahibe herkesten çok ihtiyacı olan bir adam," dedi Marsali. Herkes güldü, Brianna da güldü ama annesinin bu konuda ne söyleyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

"Sadece iki düzine silah var," dedi Roger, akşam yemeğinden önce çatı katında siyah ceketini çıkarırken. "Ama onlar normal tüfek, misket tüfeği değil. Kaliteleri hakkında hiçbir fikrim yok çünkü yağla kaplı hâlde brandaya sarılmış ve iki yüz kilo kadar Jamaika yarasa guanosunun altına gömülmüş. Gülme, şaka yapmıyorum."

"Gülmüyorum," dedi Brianna gülerek. "Bunlar da nereden çıktı? Şunu bana ver, aşağı indirip havalandırma dolabına asacağım. Şey gibi... kokuyor."

"Yarasa guanosu," dedi Roger, başını sallayarak ona nemli ceketi uzatırken. "Ve ter. Çok fazla ter."

Brianna, Roger'ın gövdesine ve artık üzerine yapışmış olan beyaz gömleğe baktı. Ardından sandıktan yeni –en azından kuru– bir gömlek almak için arkasına döndü.

"Silahlar?" diye sordu Brianna ve ona gömleği uzattı.

"Ah." Roger ıslak gömleği rahat bir nefes alarak çıkardı ve bir an kollarını açarak durup nehirden gelen hafif esintinin çıplak bedenini serinliğiyle yıkamasına izin verdi. "Ah, Tanrım. Silahlar... Pekâlâ. Fergus'ın bize senin Bay Brumby'nin şeker pekmezinin yarısını ithal edip diğer yarısını kaçırdığını anlattığını hatırlıyor musun?"

Scanned with CamScanner

"Hatırlıyorum."

"Görünüşe göre Bay Brumby'nin kaçakçılığını yaptığı tek şey pekmez değil."

"Şaka yapıyorsun!" Brianna sevinçle dehşet arasında gidip gelerek ona baktı. "Silah kaçakçılığı mı yapıyor?"

"Muhtemelen ona kâr getirecek başka her şeyi," diye güvence verdi ona, temiz gömleğini giyerek. "Potansiyel işverenin Carolinas'taki en büyük kaçakçılardan biri gibi görünüyor, Mösyö Faucette'e göre kendisi de bu işle uğraşıyor."

"Ama Lord John onun sadık bir Muhafazakâr olduğunu düşünüyor."

"Aslında bir Muhafazakâr *olabilir*," dedi Roger bir manşeti kıvırarak. "Gerçi sadakati büyük olasılıkla sorgulanabilir. Silahları ele geçirdikten sonra onlarla ne yapmayı planladığını bilmiyoruz ama İngiliz ordusunun silahları Brumby'ye emanet etmesi pek olası değil."

Bree ibriğe su doldurup Roger'a bir havlu verdi, sonra sandığın kapağını kapatıp üzerine oturup onun yüzündeki kum, tuz ile Charles Town'ın tozunu temizlemesini ve gevşemiş, terden ıslanmış saçlarını kurulamasını izledi.

"Yani Fergus'la birlikte aldığın silahların Saint Eustatius'tan geldiğini mi söylüyorsun?"

"Bol miktarda rom ve altının etkisinde olan Mösyö Faucette öyle diyor. Rüşvetle elde edilen bilgilerin ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyorum, fakat profesyonel kaçakçıların çoğunun böyle olduğunu biliyorum. Daha doğrusu Fergus biliyor. Yani profesyoneller, çoğu bu işi savaşın bir tarafını diğerine karşı desteklemek için yapmıyor, para kazanabilecekleri her yerden ve çoğu zaman her iki taraftan da para kazanıyorlar. Şansa, Fergus'a Mösyö Faucette'i ikna etmeye yetecek kadar altın vermiştim. O da... şey... Fergus ile silahları Jamaika üzerinden Saint Eustatius'tan Charles Town'a getiren küçük bir ticaret gemisinin sahibi arasında buluşmayı kolaylaştırdı. *Et voilà.*" Ardından havluyu salladı.

Scanned with CamScanner

"Tamam," dedi Bree sırıtarak. "Yani, eğer Bay Brumby gerçekten Amerikalılar için silah taşıyorsa, en azından babama vermek için onları çalarak ona zarar vermiyoruz."

"Durumun ahlaki boyutunu derinlemesine düşünmemek için gerçekten çok çabalıyorum," dedi Roger kuru bir sesle ve katlanmış havluyu yanındaki sandığa bıraktı. "Charles Town Papaz Evi bunu öğrenmeden önce en azından papazlığa atanmayı başarmak istiyorum."

Karısı, parmaklarını dudaklarında gezdirerek fermuar çekme hareketi yaptı.

"Marsali'yle bugün ne yaptınız?" diye sordu Roger, konuyu değiştirmek için.

Roger, Brianna'nın yüz ifadesinin değiştiğini görünce şaşırdı.

"Tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum." Brianna yarı şaşkın, yarı utanmış bir ifadeyle ona yan yan baktı. Roger bir vernik fıçısının üzerine oturup öne doğru eğildi ve karısının uzun parmaklı, soğuk elini tutup avcunun arasına aldı. Bir şey söylemeye çalışmadı ama onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Bir an sonra Brianna da gülümsedi ama bu sadece ağzının kenarındaki kısa bir gölgeden ibaretti. Gözlerini kaçırsa da zarif, mürekkep lekeli parmaklarını onunkilerle birleşti.

"Utandım," dedi sonunda. "Uzun zamandır bir erkekten korkmamıştım."

"Bir erkekten mi? Kimden? Ne yaptı?" Birinin ona zarar verebileceği düşüncesiyle onun elini sıktı.

Başını salladı, başka tarafa baktı. Yanakları kızarmıştı.

"Sadece bir çift genç... pislik. Hem de *Sadık* serseriler." Brianna ona tavernanın tabelasını mahveden, kendisine ve Marsali'ye saldıran serserilerden bahsetti.

"Bize pek zarar vermediler. Beni yere düşürdüler, içlerinden biri ayaklarımı tuttu, piç herif, sonra da beni nehre doğru sürüklemeye başlayıp beni suya atacaklarını söylediler." Sesi aniden boğuk bir hâl aldı, Roger o an onun içindeki öfkeyi duydu.

"İki kişilerdi, Bree. Onları kolaylıkla durduramazdın." *Tanrım. Eğer orada olsaydım.*

Scanned with CamScanner

Brianna bir an ürperip kocasının elini sertçe sıktı.

"Bu..." diye başladı ama durup yutkunmak zorunda kaldı. "Babam bana böyle demişti. Stephen Bonnet bana tecavüz ettikten sonra. Karşı koysam bile onu durduramazmışım."

"Durduramazdın," dedi Roger hemen. Brianna eline bakınca Roger onun elini gereğinden fazla sıktığını fark etti. Kendi elini saran Brianna'nın parmakları tutuşunun gücüyle bir boya kalemi gibi parmaklarının arasından fırlamıştı. Roger boğazını temizleyip karısının elini bıraktı.

"Özür dilerim."

Brianna küçük bir kahkaha attı ama içinde mizah duygusu yoktu.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Babam da aşağı yukarı böyle yapmıştı ama çok daha sert ve kasıtlı olarak." Yanaklarının rengi iyice açılmıştı ve gözleri şimdi kucağında kenetlenmiş olan ellerine sabitlenmişti. "Onu öldürmek istedim."

"Stephen Bonnet'i mi?"

"Hayır, babamı." Ona alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Umurunda değildi. Bana bunu yaptırmaya, onu öldürmemi sağlamaya çalışıyordu, böylece yapamayacağıma inanacaktım ve böylece *yapamayacağıma* inanmak zorunda kalacaktım. Beni aşağılayıp korkuttu ve bunun benim hatam olmadığını anladığım sürece ondan nefret etmemi umursamadı."

"Bana ne demek istediğini anlıyorum," dedi, "anlıyorum." Ardından kocasının bakışlarına karşılık verdi. "Mesele şu, genellikle erkeklerin bile biraz geri adım atmasını ya da en azından bir an için durmasını sağlayabilirim, sonra onları başka bir şeye yönlendirebilir ya da gitmelerini sağlayabilirim. Yani..." Aşağıya bakıp bir elini savurdu. "Çoğu erkekten daha uzunum ve güçlüyüm. Tepe'de bir erkekle sorun yaşadığımda, onlarla yüzleşebildim. Bu yüzden bu öğleden sonra bu işe yaramadığında... bunu beklemiyordum." Sözlerini bu şekilde bitirmişti.

Nezaketin işe yarayacağı bir durum değildi bu. Roger kendi öfkesini kontrol altına almıştı. Çocuklar hakkında hiçbir şey

Scanned with CamScanner

yapamazdı –küçük piçleri görmediği sürece ve görürse Tanrı yardımcısı olsun– ama Brianna... belki onun için bir şeyler yapabilirdi.

"Tepe'de," dedi dikkatle, "sadece fiziksel varlığından kaynaklanmıyor... bu bazı erkekler için göz korkutucu olsa da..." Roger hafifçe gülümsedi. "Bir adam geri adım attığında, bu bazen senden kaynaklanabilir tamam ama bazen de baban senin arkanda durduğu için." Omuz silkti, *ya da benim* dememeye dikkat etti. "Mecazi anlamda yani."

Brianna kıpkırmızı olurken başını öne eğdiğinde Roger bir şey dememek için kendini zor tuttu. Öfkesini serbest bırakmış bir Fraser, ister Mandy ister Jamie olsun, dikkatle ele alınması gereken bir konuydu. Elbette, onları alıp sessiz bir yere götürebileceğiniz ve/veya popolarını tokatlamakla tehdit edebileceğiniz kadar küçük olsalardı daha kolay olurdu.

Neyse ki Jamie ile Claire kişilikleri açısından gece ve gündüz kadar farklı olsalar da her ikisi de mantıklı, adil görüşlüydü ve kızları bu iki özelliği de miras almıştı.

Brianna genzinden yumuşak bir ses çıkararak derin bir nefes aldı. Yüzünde rahat bir ifade hâkimdi.

"Bunu biliyorum," dedi ve özür dilercesine kaşlarını kaldırdı. "Biliyordum yani. Yine de bunun hakkında düşünmemiştim."

"Stephen Bonnet'i sen *öldürdün*," diye hafifletmeye çalıştı Roger. "Babandan korkmuyordu."

"Evet, sen ve babam onu yakalayıp benim için bağladıktan, Wilmington'ın iyi vatandaşları onu nehirde kazığa oturttuktan sonra," diye homurdandı Brianna. "Ödüm kopsa da fark etmezdi."

"Korkmuştun," dedi Roger. "Ben de oradaydım." Öğleden sonra erken saatlerde, balık pulları ve nehri kahverengiye bulayan çamurla kaplı küçük bir kayıkla onu parıldayan kahverengi suda kürek çekerek götürmüştü.

Brianna tabancası cebinde onun karşısında oturmuştu ve hafızasında silahı kavrarken demir gibi sertleşen kolunu, bo-

Scanned with CamScanner

gazında bir sinek kuşununki gibi atan küçük nabzını görebiliyordu. Ona bunu yapmak zorunda olmadığını, eğer Stephen Bonnet'in boğulması fikrine katlanamıyorsa, bunu onun yerine kendisinin yapacağını söylemek istemişti. Ancak Brianna kararını vermişti ve Roger onun kendisinin olduğunu düşündüğü bir işten asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Böylece su kuşlarının çığlıklarından, gelgitin kucağından ve henüz ateşlenmemiş bir silahın yankısından daha yüksek bir sessizlik içinde limana doğru kürek çekmişlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi Brianna usulca. Roger, gözlerinin zayıf görünmekten nefret ettiği için akmasına izin vermediği yaşlarla parladığını gördü. "Beni durdurmaya çalışmadın."

"Dinleyeceğini bilsem denerdim," dedi huysuzca, ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Brianna onun elini sıktıktan sonra bırakıp derin bir nefes aldı.

"Sonra Rob Cameron vardı," dedi, "ve Lallybroch'ta pusuya yatıp çocukları almak isteyen kaçıklar. Kaçıklarla tek başıma mücadele edemezdim. Neyse ki Ernie Buchan ve Lionel Menzies oradaydı, Tanrı'ya şükürler olsun! Fakat Rob'un kafasına küçük bir kriket sopasıyla vurup onu yere serdim." Brianna gerçek bir gülümsemenin titreşimiyle ona baktı. "İşte böyle."

"Aferin," dedi Roger, yumuşak bir sesle ve hem Cameron'a karşı yeniden canlanan öfkesini hem de orada olmadığı için duyduğu suçluluk duygusunu bastırmak için biraz çaba sarf etti. "Benim güzel kızım."

Brianna gülüp boştaki elinin tersiyle burnunu sildi.

"Senin iyi bir koca olduğunu zaten biliyordum," dedi. "Ama *muhteşem* bir rahip olacaksın."

Sonra öne doğru eğildi ve Roger, duyduğu güvenle ağırlaşan sıcak bedenini kollarının arasına aldı.

"Teşekkürler," dedi Roger usulca, saçlarına karşı. Dudakları pürüzsüz ve sıcaktı. "Ama tek başıma bunu başaramazdım, değil mi?"

Scanned with CamScanner

Brianna bir an için sessiz kaldı. Sonra ona bakmak için geri çekildi, gözyaşlarıyla yıkanan yüzünde ciddi ve güzel bir ifade hâkimdi.

"Yalnız olmayacaksın," dedi Brianna. "İhtiyacın olduğunda Tanrı yanında olmasa bile ben orada olacağım, tam arkanda duracağım."

74

ŞEYTANIN YÜZÜ

Roger merdiveni tırmanarak çatı katına çıktı ve elleriyle dizleri üzerinde sürünen karısını görünce şaşırdı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Mandy'nin çorabını," diye yanıtladı karısı, küçük bir inilttiyle topuklarının üzerine oturarak. "Hani insanlar bir işin çok yorucu olduğunu söylerler ya? Çamaşır yıkamak söz konusu olduğunda bu abartı sayılmaz. Sen ne *arıyorsun*?"

"Seni." Roger omzunun üzerinden baktı. Aşağıdaki matbaa şu an boş olsa da mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu. "Fergus bir iş için onunla gitmemi ve bir bıçak getirmemi istedi. Ben de bunu saklaman için sana vereyim dedim, hani olur da bir soyguncusuyla karşılaşır ve hayat hikâyesini manşete geçeriz diye," diye ekledi, zayıf bir espri yapmaya çalışarak. Karısı onun bu esprilerine hiç aldırış etmedi ve bir eliyle vernik fıçısından destek alarak ayağa kalktı, lacivert gözleri şüpheyle ona bakıyordu.

Kocasının elinden kâğıdı alıp açarken gözlerini ondan ayırmıyor, sadece okumak için gözlerini kaçırıyordu.

"Nedir bu?"

"Bu bir depo sertifikası. Daha önce görmüşsündür, değil mi? Babanın kasasında bunlardan bir avuç dolusu var."

"Gördüm," dedi Brianna ona sert bir bakış atarak. "Charlotte'taki depo için neden bir depo sertifikası var?"

Scanned with CamScanner

"Çünkü hem benim hem de Frank Randall'ın bildiği kadarıyla Charlotte'ta kayda değer bir çatışma olmayacak. Guanoyu oraya gönderdim. Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm ve kimse de fark etmedi."

Brianna belgeye dikkatle baktı ve Roger'ın belgeye kendi adının yanı sıra onun adını da yazmış olduğunu gördü. Bu şartlar altında bunu pek de rahatlatıcı bulmamış gibiydi.

"Öyleyse," dedi Roger içtenlikle, "akşam yemeğinden önce döneriz. Mandy'nin çorabı da şurada, mumluğun altında."

Henüz atanmamış bir rahibin siyah bir ceketle ve kemerinde büyük bir bıçakla ortalıkta dolaşmasının uygun olmadığını düşünen Roger, en iyi ikinci ceketini giydi. Bu, kolunda gözle görülür bir yama ve tahta düğmeleri olan oldukça eski püskü kahverengi bir ceketti. Fergus onaylayarak onu inceledi.

"Evet, çok iyi," dedi Fergus. "İş yapabilecek biri gibi görünüyorsun." Sesinin tonundan ne tür bir işten söz ettiği anlaşılıyordu ama Roger bunun bir şaka olduğunu düşündü.

"Ah, yani ben senin uşağın mı olacağım?" Matbaa için giydiği kıyafetlerin aynısını giymiş olan Fergus'ın yanına geçti ama üzerinde Roger'ınkinden biraz daha iyi duran mavi bir ceket vardı.

"O noktaya gelmemesini umacağız," dedi Fergus düşünceli bir sesle. "Ama hazırlıklı olmakta fayda var."

Roger aniden durdu ve Fergus'ın kolundan tutarak onu durdurdu.

"Bana kiminle görüşeceğimizi söylemek ister misin? Ve kaç kişi olduklarını?"

Fergus ona, "Bildiğim kadarıyla sadece bir kişi," diye güvence verdi. "Adı Percival Beauchamp."

Kulağa bir gangsterin, tehlikeli bir korsanın ya da alışılmadık mallar kaçıran bir kaçakçının on sekizinci yüzyıldaki versiyonu gibi gelmiyordu ama isimler aldatıcı olabilirdi.

"Geçen hafta bir asker bana not getirdi," dedi Fergus muhtemelen açıklama yapmak için. "Üniformalı değildi ama anla-

Scanned with CamScanner

yabildim. Sanırım İngiliz ordusundandı ve bunun alışılmadık olduğunu düşünmüştüm."

Çok sıradışı. Gerçi Charles Town'da ara sıra kırmızı urbalı askerler görülüyordu ama bunlar genellikle General Lincoln'ün karargâhına giden ve muhtemelen generali durumunu gözden geçirmeye çağıran tehditkâr mesajlar taşıyan habercilerdi.

Fergus not taşıyan asker konusunu şimdilik bir kenara bıraktı.

"Not Mösyö Beauchamp'tan geliyordu ve kısa bir süre için Charles Town'da ikamet edeceğini, otelinde kısa bir ziyarette bulunma onurunu talep ettiğini söylüyordu."

"Bu Beauchamp'ı tanıyor musun?" diye sordu Roger merakla. Bu isim belli belirsiz bir şeyler çağrıştırıyordu. "Claire'in akrabası olamaz, değil mi?"

Fergus ona şaşkınlıkla baktı.

"Kesinlikle olamaz," dedi ama ses tonundan o kadar da emin olmadığı anlaşılıyordu. "Yaygın bir Fransız ismi değil. Ama evet, onu tanıyorum."

"Anladığım kadarıyla bu tamamen samimi bir tanışıklık değil?" Roger kemerindeki bıçağa dokundu. Bu Jamie'nin ona verdiği Kuzey İskoçya kamasıydı; Aziz Mikail'in adını ve başmeleğin küçük bir resmini taşıyan, oyma kabzalı etkileyici uzunluktaki silah parçasıydı. Katoliklerin ara sıra şiddete başvurmanın gerekliliğini pragmatik bir şekilde kabul ederken içtenlikle barışı arama kapasitelerine hayranlık duyuyordu.

Fergus'ın pürüzsüz yüz hatlarında kısa bir eğlence ifadesi belirdi.

"Hayır," dedi. "Ancak sana şunu söyleyeyim. Bu Beauchamp benimle birkaç kez konuşmaya çalıştı, çeşitli şeyler teklif etti ama en önemlisi bana ailemle ilgili gerçeği –ya da gerçek olduğunu söylediği şeyi– teklif etti."

Roger ona baktı.

"Bir öksüzün bile bir zamanlar ailesi *olmalı*," dedi Fergus omzunu silkerek. "Ben ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum

Scanned with CamScanner

ve Mösyö Beauchamp'ın da böyle düşündüğünden kuşku duyuyorum."

"Durum böyleyse, neden öyleymiş gibi davranıyor?"

"Bilmiyorum, ama sanırım öğrenmek üzereyiz." Fergus'ın sesi bu ihtimali kabullenmiş gibiydi. Omuzlarını dikleştirdi, devam etmeye hazırlanıyordu ama Roger'ın eli kolundan ayrılmamıştı.

"Neden?" diye sordu Roger sessizce. "Neden onunla konuşuyorsun ki?"

Fergus yutkunurken boğazındaki hafif yumru hareket etti ama doğrudan Roger'ın gözlerine bakıyordu.

"Eğer geçim kaynağımı burada kaybetmem gerekiyorsa, artık matbaacılık yapamayacaksam, o zaman ailemi geçindirip onlara bakmak için yeni bir yer ya da yeni bir yol bulmalıyım," dedi basitçe. "Belki de Mösyö Beauchamp bana böyle bir yol gösterecektir."

Gizemli Mösyö Beauchamp, Hasell Sokağı'nda büyük bir evde oturuyordu. Fergus'ın kapıyı çalması, muhtemelen matbaasından daha pahalıya mal olan bir uşak tarafından cevaplandı. Bu değerli adam, iki serserinin neden efendisinin kapısının eşiğinde belirdiğini merak ettiğine dair hiçbir renk vermese de Fergus'ın adını duyunca eğilerek onları içeri buyur etti.

Dışarısı sıcaktı ve pencerelerdeki kalın kadife perdeler mümkün olduğunca fazla ısıyı dışarıda tutmak için çekilmişti. Gün ışığını da dışarıda tutuyorlardı ve onlara gösterilen salon o kadar karanlıktı ki pencerenin yanındaki masanın üzerindeki tek lamba istiridyenin içindeki inci gibi parlıyordu.

Roger kendisinin de bir istiridye gibi olduğunu düşündü: kaygan, bunaltıcı bir nemle çevrili, mukusun deriye sürekli temas etmesi gibi. Kabul, kapatıldıkları oda dışarıdaki göz kamaştırıcı kaldırım taşları kadar yakıcı değildi ama çok daha serin de değildi.

Scanned with CamScanner

"Kızartılmak yerine haşlanmak gibi," diye fısıldadı Fergus'a, işçi bandanasıyla değiştirmeyi unuttuğu dantel süslemeli mendiliyle yüzünü silerken. Fergus bir anlık şaşkınlıkla ona göz kırptı ama Roger açıklama yapamadan kapı açıldı ve Percival Beauchamp gülümseyerek içeri girdi.

Roger ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği böyle biri değildi. Bir kere Beauchamp Fransız değildi. Onları büyük bir nezaketle selamladığında, Fergus'ın Roger'ı tanıtmasını kabul edip geldikleri için teşekkür ettiğinde sesi eğitimli bir İngiliz'e aitti ama Eton ya da Harrow'da eğitim görmüş biri değildi. Roger, altta yatan aksanın izlerinin Thames Nehri'nin kenarlarına yakın bir yerden geldiğini düşündü –Southwark ya da belki Lambeth? Paris tarzında giyinmişti ya da en azından Roger öyle olduğunu varsayıyordu; kalın manşetleri, kırlangıçlarla işlenmiş sarı ipek yeleği ve bolca danteli vardı. Koyu renk ve çok kıvırcık olan saçlarını erik rengi ipek bir kurdeleyle gelişigüzel arkadan bağlamıştı.

"Nazik ilginiz için teşekkür ederim, baylar," dedi tekrar. "Şarap ikram etmeme izin verin."

"*Non*," dedi Fergus. Cebinden mürekkep lekeli bir mendil çıkarıp derin göz çukurlarında biriken teri sildi. "Burası bir Türk hamamı gibi. Ben söyleyeceklerinizi dinlemeye geldim, mösyö. Söyleyin, bakalım."

Beauchamp ıslık çalacakmış gibi dudaklarını büzdü fakat sonra rahatladı, hâlâ gülümsüyordu ve onlara boş ocağın yanındaki süslü işlemeli bir çift sandalyeyi işaret etti. Ardından kapıya gitti ve Fergus'ın reddetmesine rağmen içecek bir şeyler getirilmesini emretti.

Bir tepsi hamur işiyle bir sürahi buzlu negus* getirildiğinde, uşaktan her biri için birer bardak doldurmasını istedi, sonra karşılarına oturdu. Gözleri Roger'ın üzerinde gezindi ama tüm dikkati Fergus'taydı.

---

* Şarap, sıcak su, limon suyu, şeker ve hindistancevizi karışımı bir içki. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"Daha önceki bir vesileyle size doğumunuzla ilgili gerçekleri anlatmak istediğimi söylemiştim, mösyö. Bunlar... biraz dramatik ve korkarım bazılarını üzücü bulabilirsiniz. Özür dilerim."

"*Tais-toi*," dedi Fergus kabaca. Roger ne dediğini tam olarak anlamamıştı ama Beauchamp'a kıçından bir şeyler –muhtemelen gerçeği– uydurması için bir davet gibi görünüyordu.

Beauchamp gözlerini kırpıştırdı ama arkasına yaslanıp şarabından bir yudum alıp dudaklarını yaladı.

"Siz le Comte Saint Germain'ın oğlusunuz," dedi ve sanki bir tepki bekliyormuş gibi durakladı. Fergus ona öylece baktı. Roger küçük bir ter damlasının eriyen bir buz küpünden akan su gibi sırtından aşağı aktığını hissetti.

"Ve annenin adı Amélie Élise LeVigne Beauchamp'tı." Roger, Fergus'ın ani nefes alışını duydu.

"Bu ismi biliyor musunuz?" Beauchamp'ın sesi şaşırmış ama hevesliydi. Öne doğru eğildiğinde yüzünden beklenti okunuyordu, lamba ışığında sedef gibi parlıyordu.

"*J'ai connu une jeune fille de ce nom Amélie. Mais elle est morte,**" dedi Fergus.

Bir an sessizlik oldu, sadece evin hizmetlilerinin uzaktan gelen uğultusu bu sessizliği bozuyordu.

"O öldü." Beauchamp'ın sesi nazikti ama Fergus sanki bir eşek arısı sokmuş gibi hafifçe sarsıldı. Beauchamp uzun, dikkatli bir nefes aldıktan sonra öne doğru eğildi.

"Onu tanıdığınızı söylemiştiniz."

Fergus bir kez başını salladı, onun tavırlarına hiç benzemeyen sarsak bir hareketti bu.

"Onu ismen tanıyordum. Annem olduğunu bilmiyordum." Göz ucuyla Roger'ın şaşkın bakışını yakaladı ve ona doğru dönerek bir omzunu istenmeyen haberi getiren Beauchamp'a çevirdi.

* (Fr.) Amélie adında bir kızı tanıyorum ama öldü. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"Genelevde doğan pek çok çocuk var, *mon frère*, onları engellemek için durmaksızın yapılan girişimlere rağmen. Birkaç yıl içinde satılabilecek kadar güzel olanlar tutuluyor."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Roger cevabı duymak istemeyerek.

"Ben yeterince güzeldim," diye yanıtladı Fergus ters bir şekilde. "Ve zamanla kolay kolay çürümedim, sokaklarda kendi başımın çaresine bakabilirdim." Roger yere bakınca Fergus'ın ayakkabılarının uçlarının halıya sertçe battığını gördü.

"Çünkü çocuklar var, emziren fahişeler var. Çocuğunu kaybedenler bazen diğer bebekleri emzirirdi. Eğer bir fahişe bir müşteriyle ilgilenmek için çağrılırsa ve çocuğu açsa, onu başka bir *jeune fille*'e, yani fahişeye verirdi. Küçükler her fahişeye '*Maman*' derdi," dedi sessizce, ayaklarına bakarak. "Onları besleyen herkese."

Başka bir şey söylemeye isteksiz görünüyordu. Roger boğazını temizledi ve Beauchamp onu hâlâ orada bulduğuna şaşırmış gibi ona baktı.

"Amélie Beauchamp nasıl ve ne zaman öldü?" diye sordu Roger kibarca.

Beauchamp aynı tonda, "Ölümcül bir boğaz ağrısı salgını sırasında," dedi. "Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum."

"Anlıyorum." Roger, hâlâ figürlü halının dallanıp budaklanan desenine bakmakta olan Fergus'a baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Peki, hımm, Mösyö le Comte?"

Percival Beauchamp bu soru karşısında biraz rahatlamış gibiydi.

"Onu da bilmiyoruz. Mösyö le Comte sık sık Paris'ten değişik sürelerle kaybolur. Bazen günler, bazen aylar, bazen de bir yıl ya da daha uzun süre, nerede olduğuna dair hiçbir ipucu vermeden... Ama en son yirmi yıldan fazla bir süre önce görülmüştü ve ortadan kayboluşunun koşulları o kadar dikkat çekiciydi ki bu kez gerçekten ölmüş *olma* olasılığı, vârisi tarafından bu yönde bir dilekçe verilmesi hâlinde, bir yargıcın hiç şüphesiz onun ölmüş olduğunu ilan etmesi için yeterlidir."

Scanned with CamScanner

Saçları terden sırılsıklam olmuş olsa da Roger hâlâ ensesinde terin yükseldiğini hissediyordu. Muhtemelen bu haber karşısında başını sertçe kaldıran Fergus da öyle hissetmişti.

"Fransa'daki yasalar son zamanlarda değişmediyse, bir piç miras alamaz. Yoksa '*vâris*' derken başka birinden mi bahsediyorsunuz?"

Beauchamp ona gülümsedi, gerçek bir mutluluk gülümsemesi olduğu belliydi. Ardından içecek tepsisinden küçük gümüş bir çan alarak çaldı. Birkaç dakika içinde kapı açıldığında içeri hoş bir hava akımı ve koridordan gelen ışıkla birlikte ince gri bir takım elbise –Fransız değil İngiliz usulü– giymiş uzun boylu bir beyefendi girdi. Roger onun bir avukat olması gerektiğini düşündü. Bir kolunun altına sıkıştırdığı deri dosyasıyla tam öyle bir havası vardı.

"Bay Beauchamp," dedi adam, Percival'a doğru başını sallayarak. "Siz, efendim, Claudel olmalısınız, eğer orijinal adınızı kullanmama izin verirseniz."

"Kullanamazsınız, efendim." Fergus dimdik oturuyordu ve duruşundan çıkıp gitmek niyetinde olduğu anlaşılıyordu. Roger bunun muhtemelen iyi bir fikir olduğunu düşündü ve kendisi de ayağa kalkmaya başladı, ancak yeni gelen adam yatıştırıcı bir hareketle onu durdurup diğer eliyle dosyasını yere bırakıp açtı.

İçinde sadece bir belge vardı, lekeli ve sararmış görünümünden anlaşıldığı kadarıyla eski bir belgeydi. Yine de üzerinde kırmızı balmumundan yapılmış büyük bir mühür ve birden fazla imza vardı; öyle süslü bir şekilde imzalanmıştı ki küçük bir ahtapot bacaklarını mürekkebe batırıp sayfanın üzerinde yürümüş gibi görünüyordu.

Ancak belgenin üst kısmındaki Fransızca yazı okunurdu ve bir kâtip tarafından yazılmıştı.

Evlilik Sözleşmesi

On Dört Ağustos Bin Yedi Yüz Otuz Beş tarihinde Amélie Élise LeVigne Beauchamp ve Leopold George Simòn Gervase Racokzi, le Comte St. Germain arasında yapılmıştır.

Scanned with CamScanner

"Siz piç değilsiniz," dedi Percival Beauchamp, Fergus'a samimi bir tavırla gülümseyerek. "Sizi tebrik etmeme izin verin, efendim."

Fergus kaşlarını çatarak gözlerini belgeye dikti, sonra yan gözle Roger'a baktı. Roger boğazından Fergus'ın seçtiği herhangi bir ipucunu takip etmeye istekli olduğunu gösteren küçük bir ses çıkardı, ancak bunun dışında hareketsiz kaldı. Buzlu negusa baktı. Sürahiyle bardaklar buğulanmıştı ve su damlacıkları kavisli camdan aşağı akıyordu. Bu buhar banyosunda çok iyi giderdi.

Beauchamp ve avukatın her birinin elinde birer bardak soğuk şekerli Porto şarabı vardı, gözleri beklentiyle Fergus'a dikilmiş, vahiylerine kadeh kaldırmaya hazır bekliyorlardı.

Fergus doğrulup toparlandı.

"Bir piç olabilirim ya da olmayabilirim beyler ama kesinlikle bir çocuk değilim."

Roger bunun iyi bir çıkış cümlesi olduğunu düşündü ve kendisi de toparlandı ama Fergus ayağa kalkmadı. Öne doğru eğilip bilinçli bir tavırla bir kadeh negus aldı, bir kralın lazımlığı incelemeye zorlanmış havasıyla burnunun altından geçirdi.

"Al bakalım," dedi Fergus, ağzı hafifçe açık bir hâlde olanları izleyen Beauchamp'a. "Benimle kadehlerinizi değiştirin, *s'il vous plaît.*" Açık kibarlığa rağmen bu bir rica değildi ve kaşları neredeyse saç çizgisine değen Beauchamp, bunu yerine getirdi. Fergus sessizce Roger'ın da aynı şekilde avukatla içki değiş tokuşu yapmasını işaret etti ve istenilen yapıldı. Roger kaçıncı kez yine neler olduğunu merak etti. *Bu da ne şimdi?*

Fergus rahat bir şekilde sandalyesine yaslanıp kadehini kaldırdı.

"Dürüstlüğe, beyler ve hırsızlar arasındaki onura."

Beauchamp ve avukat şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama sonra gözlerini kırpıştırıp kadeh tokuşturdular. Roger kadeh

Scanned with CamScanner

kaldırmakla uğraşmadı ama yudumladı ve negusu düşündüğü kadar iyi buldu. Aynı anda hem soğuk hem de yakıcı olan şarap, kavrulan boğazından aşağıya doğru baştan çıkarıcı bir şekilde akıp gitti.

"*Regardez*," dedi Fergus, bardaklar inerken. Negusun hoş kokusu ortamı sararken bunaltıcı salonun havası biraz daha katlanılabilir hâle geldi.

"Şahsi ilişkilerime bu kadar aşina olduğunuza göre, beyler, Lord Broch Tuarach'ın kendisine bir dizi yararlı belge temin etmem için beni bir süre Paris'te görevlendirdiğini de bildiğinizi sanıyorum. Bu nedenle bunun gibi pek çok şey gördüm." Masanın üzerindeki evlilik sözleşmesini göstermek için kadehini kaldırdı ve alaylı bir tavırla konuşmasına devam etti.

"Milord Broch Tuarach da zaman zaman bu tür belgeler hazırladı, gerekli olduğu zamanlarda. Bunun yapıldığını defalarca gördüm, beyler, bu yüzden bu özel belgenin geçerliliği konusunda bazı şüphelerimi dile getirmeme izin verin."

Roger'ın zihninin bir kısmı Fergus'ın performansına hayranlık duyarken, bir kısmı da soyut bir şekilde Jamie Fraser'ın asla bir kalpazan olamayacağını düşünüyordu; solaktı ama çocukluğundan beri sağ eliyle yazmaya zorlanmıştı ve Fergus'ın bahsettiği zamanlarda bu el zarar görmüştü. Öte yandan Fergus'ın kendisi de çok başarılı bir kalpazandı ama bunun Fergus'ın Charles Town sosyetesine duyurmak istediği bir şey olmadığını tahmin ediyordu...

Avukat, kendisinden nefret eden biri tarafından tahnit edilmiş gibi görünüyordu ama Beauchamp yudumladığı içeceğini püskürtüp itiraz etmeye başladı. Fergus, Roger'a baktı, o da mecburen bıçağını göstermek için ceketini geri çekti ve elini bıçağın kabzasına koyarken soğukkanlı bir ifade takındı.

Beauchamp dondu kaldı. Fergus onaylarcasına başını salladı.

"Aynen öyle. Beyler, diyelim ki benden daha az anlayışlı kişiler bu belgenin doğruluğunu kabul edebilir. Bunu yapmaya istekli olsaydım ne yapmayı önerirdiniz? Açıkça görülüyor ki

Scanned with CamScanner

aklınızda Mösyö le Comte'un vârisinin sizin için yapabileceği bir şey var, ha?"

Beauchamp'ın yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı, avukat da biraz gevşemişti. Bakışıp bir karara vardılar.

"Pekâlâ." Percival Beauchamp oturduğu yerde doğruldu ve keten bir peçeteyi portakal lekeli dudaklarına dokundurdu. "Durum şu."

Beauchamp'ın avukatın küçük müdahaleleriyle açıkladığı durum şöyleydi: Çok zengin bir adam olan Kont Saint Germain, Yeni Dünya'da arazi yatırımı yapan bir sendikanın hisselerinin çoğunluğuna sahipti; teknik olarak hâlâ *sahip*. Bu sendikanın ana varlığı, Kuzeybatı Bölgesi olarak bilinen çok geniş bir alanda büyük bir toprak parçasıydı.

Fergus bunun ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi görünmeyi başarmıştı ve büyük olasılıkla da biliyordu, ancak Roger için sadece zayıf bir tanıma çanı çaldı. Kuzeyde çok büyük bir toprak parçasıydı ve Fransız ile Kızılderili Savaşı'nın bir parçasıydı. İngilizler kazanmıştı, bundan oldukça emindi.

Belli ki Fransızlar –ya da Beauchamp'ın dolaylı olarak "çıkarlarımız" dediği Fransızların bir kısmı– o kadar emin değildi.

Artık Fransa resmen Amerikalılarla ittifak hâlinde savaşa girdiğine göre, Beauchamp'ın "çıkarları" en azından bölgede bir yer edinmek için ilk adımları atmayı düşünüyordu.

"Bay Fraser'ın hak iddia etmesini sağlayarak mı?" Roger bu noktaya kadar bir şey söylememişti ama şaşkınlık onu zorladı. Avukat ona sert bir bakış attı ama Beauchamp başını zarifçe eğdi.

"Evet ama tek başına bir kişinin hak iddiası Amerikalıların açgözlülüğüne karşı duramaz. Bu nedenle bizim çıkarlarımız Bay Fraser'ın topraklarında koloni kurmasına yardımcı olacaktır; Fransızca konuşan sömürgeciler, böylece savaş sona erdiğinde Fransa'nın hak talebine dayanak oluşturacaklardır.

"Bunun üzerine," diye sözlerini tamamladı Beauchamp, "çıkarlarımız toprağı sizden önemli bir meblağ karşılığında satın alacaktır."

Scanned with CamScanner

"*Eğer* Amerikalılar kazanırsa," dedi Fergus şüpheli bir tavırla. "Eğer kazanamazlarsa, korkarım 'çıkarlarınız' tehlikeli bir duruma düşecek. Ben de öyle."

"Kazanacaklar." Avukat onları karşıladığından beri konuşmamıştı ve sesi Roger'ın irkilmesine neden oldu. Beauchamp'ın hafif çekiciliğinin aksine, derin ve kendinden emindi.

"Siz bir asisiniz, değil mi Bay Fraser?" Avukat kaşlarını kaldırarak Fergus'a baktı. "Gazetenizin verdiği izlenim kesinlikle bu. Kendi davanıza hiç inancınız yok mu?"

Fergus kancasını kaldırdı ve bir kulağının arkasını özenle kaşıdı.

"Sanırım sokakların Kıta askerleriyle dolu olduğunu fark etmişsinizdir, efendim. Onların karışıklığını yazılı olarak savunarak ailemi tehlikeye mi atmalıyım?"

Bu sorunun cevabını beklemeden aniden ayağa kalktı.

"*Bonjour*, mösyö," dedi. "Bana düşünecek çok şey verdiniz."

Roger başka bir yerde olmak için can atıyordu, bu nedenle Fergus'ın aniden iki ev arasındaki dar bir sokağa dalıp aşağı koşmasını ve nemli havada gevşekçe asılı duran çamaşırlara bakılırsa bir genelev olduğu anlaşılan arka bahçeye açılan bir kapıdan geçmesini sorgulamadı. Fergus, çarşafları katlayan iki siyahi hizmetçiye samimi bir şeyler söyleyerek arka merdivenden çıkıp kapıyı çalmadan eve girdiğinde biraz *şaşırdı*.

"Bay Fergus!" diye bağırdı genç bir kadın, koridordan ona doğru koşarak. Kız –Tanrım, on ikiden fazla olamazdı, değil mi?– sevgiyle Fergus'ın kollarına atıldı, onu yanağından öptü, sonra başını cilveli bir şekilde Roger'a doğru çevirdi.

"Oo, bir arkadaş getirmişsiniz!"

"Size kardeşim Peder'i tanıştırmama izin verin, matmazel. Peder, Matmazel Marigold."

"Elbette öyle," dedi Roger, far sürülmüş göz kapaklarını aşağıya doğru ağırbaşlı bir şekilde indirerek saygısını sunan hanımefendiyi selamlamak için tam zamanında aklını toplayarak.

Scanned with CamScanner

"Çok sayıda muhterem beyefendimiz var, efendim," diyerek onu temin etti neşeyle gülerek. "Çekinmeyin. Unutmayın, hepimiz daha önce bir tane gördük."

"Bir..." diye başladı Roger, oldukça şaşkındı.

"Ah, bir din adamı," dedi kadın yüzünü buruşturarak. "En azından!"

Bir *genelev* için oldukça şık giyinmiş diye geçirdi içinden. Yani, şık deri çizmelerle kaplı bacakları ayaklarına kadar örtülüydü. Fergus onu nazikçe ama sağlam bir şekilde ayağa kaldırmadan önce -bir hizmetçi olamayacak kadar pahalı giyinmişti- işletmedeki işlevinin ne olabileceğini düşünecek zamanı olmadı.

"İkinci kattaki salon müsait mi, *chérie*?"

Roger bir an için kızın siyah, soluk kahve renginde ve saçlarının pekmez şekerlemesi gibi yumuşak olduğunu fark etti. Ayrıca düşündüğünden biraz daha yaşı vardı; belki de onlu yaşlarının sonundaydı ve şakacı havasının ardında kurnaz bir parıltı vardı.

"Bir saatten fazla ihtiyacınız yoksa," dedi. "Saat dörtte biri gelecek."

"Bu yeterli olacaktır," diye güvence verdi Fergus ona. "Sadece oturup kendimizi toparlayabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var. Gerçi bir kadeh şarap da fena olmaz sanırım?"

Kadın bir an için ona bakarken başını düşen yaprakta bir solucan var mı diye bakan bir kuş gibi iki yana yatırdı ama sonra başını olumlu anlamda salladı.

"Barbara'yla gönderirim. *Adieu, mon brave*," dedi ve parmak uçlarını öperek Roger'ın yanağına kısa bir süreliğine dokundurduktan sonra aşağı kata indi. Roger'ın gördüğü kadarıyla salon az önce geldikleri evden pek farklı değildi ama sergilenen sanat eserleri çok daha iyiydi.

Fergus onun koluna dokunarak, "Gel," diye mırıldandı.

İkinci kattaki salon, küçük bir balkona açılan Fransız kapıları ve içeri adım attıklarında ağır havada zar zor kıpırdayan uzun dantel perdeleriyle küçük, sevimli bir odaydı.

Scanned with CamScanner

"Tabiri caizse ben evin oğluyum," dedi Fergus, eliyle kapıya doğru kısa bir işaret yaparak oturdu.

Roger, "Sormadım," diye mırıldandı ve Fergus güldü.

"Marsali'nin burayı bilip bilmediğini de sormana gerek yok," diye Roger'a güvence verdi. "Karımdan hiç sır saklamadığımı söylemeyeceğim, her erkeğin birkaç sırra ihtiyacı olduğunu düşünüyorum... ama bu onlardan biri değil."

Roger'ın hızla atan kalbi yavaşlamaya başlamıştı ve yüzünü silmek için yarı temiz bir mendil çıkardı. Kendini Bayan Marigold'un parmaklarının dokunduğu yeri silerken buldu ve mendili kaldırmadan önce kısa bir süre ovaladı.

"Az önce yanlarından ayrıldığımız adamlar," dedi Fergus eliyle yüzünü ovalayarak. "Onları tanıyorum."

"Öyle mi?"

"Şu züppe, Percival Beauchamp, gerçi başka bir isim kullandığına inanıyorum... belki de birden fazla. Bana birden fazla kez benzer saçmalıkla yaklaştı. Soylu bir adamın oğlu olduğumu, toprak sahibi olduğumu söylediği saçmalıklar..." Küçümseyen bir Fransız yüz ifadesi takındı ve "saçmalık" telaffuzuyla zaten eğlenen Roger, gülmemek için benzer bir yüz ifadesi takındı.

"Şimdi," diye devam etti Fergus, daha da yaklaşıp sesini alçaltarak, "o zamanlar bir tür kamp yardımcısı olarak Comte de La Fayette'e katılıyordu. Onu kovdum –daha önce onunla bir kez karşılaşmıştım ve o zaman onunla konuşmayı reddetmiştim– ve o da beni tehdit edecek kadar ileri gitti. *Chienne*," diye ekledi küçümseyerek.

"*Chienne* mi?" diye sordu Roger, telaffuza dikkat ederek. "Onun dişi bir köpek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fergus şaşırmış görünüyordu.

"Başka sözcükler de var," dedi ve birkaçını aklına getirmeye çalışır gibi kaşlarını çattı, "ama mutlaka fark etmişsindir...?"

"Ee..." Roger'ın kulaklarının arkasında atmosferle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası yükseldi. "Aslında hayır. Ben sadece onun bir Fransız olduğunu düşünmüştüm. Süslü, bilirsin işte?"

Scanned with CamScanner

Fergus kahkahayı patlattı.

Roger öksürdü. "Yani, Percival'ın -kendisine her ne diyorsa- İskoçya'daki insanların nonoş dedikleri kişi olduğunu söylüyorsun. Sence bunun şu anki durumla bir ilgisi var mı?"

Fergus hâlâ keyifliydi ama başını iki yana salladı.

"*Oui*, ama belki de sadece böyle zevkleri olan bir adam herkesçe bilindiğinde güvenilmez olur çünkü her zaman kamuoyuna ifşa edilme tehdidiyle karşı karşıyadır. Onu kontrol eden adama bakman gerekir."

Roger biraz tedirgin oldu. Dürüst olmak gerekirse, Hasell Sokağı'ndaki eve girdiklerinden beri *huzursuzdu*.

"Kim olduğunu sanıyorsun?"

Fergus ona şaşkınlıkla baktı, sonra hafif bir sitemle başını salladı.

"Sana söylüyorum *mon frére*, iyi bir papaz olmak istiyorsan günah konusunda çok daha fazla tecrübeye ihtiyacın var."

"Bayan Marigold'a gidip ders almamı mı öneriyorsun?"

"Şey, hayır," dedi Fergus hafifçe kıkırdayarak. "Karın yapardı ama kastettiğim bu değil. Sadece kendi iyiliğin... ki bu yadsınamaz..." Gözlerinde Roger'ı derinden etkileyen sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "...önemli ama cemaatinde bu iyilikten yoksun olanlara yardım etmek için kötülük hakkında bir şeyler bilmen ve böylece onları etkileyen mücadeleyi anlaman gerekir."

"Yanıldığını söyleyemem," dedi Roger ihtiyatla. "Ama bu tür bir eğitim almak isterken başını ciddi belaya sokan birden fazla din adamı tanıyorum."

Fergus gülerek bir omzunu silkti.

"Fahişelerden çok şey öğrenebilirsin, mon frére, ama bu tür araştırmaları tek başına yapmaman gerektiğine katılıyorum. Yine de," dedi kendini toparlayarak, "kötülükten kastım bu değil."

"Hayır. Ama şu Percival'la daha önce de görüştüğünü söyledin. Bana pek öyle gelmedi..."

"O değil. O bir fahişe, muhtemelen hayatı boyunca da öyleydi." Roger'ın yüz ifadesini görünce gülümsemedi ama duda-

Scanned with CamScanner

ğının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Ne derler? 'Birini tanımak için biri gerekir.'"

Roger hafif bir yumruk yemiş gibi mide kaslarında ani bir kasılma hissetti. Fergus'ın Jamie Fraser'la karşılaşmadan önce Paris'te bir çocuk fahişe olduğunu ve onu yankesici olarak tuttuğunu biliyordu ama unutmuştu.

"Mösyö Beauchamp kıçını satamayacak kadar yaşlı elbette, fakat kendini satacak. Mecburiyetten," diye ekledi Fergus soğukkanlılıkla. "Uzun süre bu şekilde yaşayan bir insan, birinin ödeyeceği paranın ötesinde bir değeri olduğuna inanmayı bırakır."

Roger sustu, yeni Percival Beauchamp'tan çok Fergus'ı ve Jane ile Fanny Pocock'u düşünüyordu.

"'Kötü' derken..." diye yavaşça başladı.

"O odada sadece iki adam vardı," dedi Fergus basitçe. "Bizim dışımızda yani."

"Tanrım." Uzun boylu adamın ne söylediğini ya da ne yaptığını düşünmeye çalıştı, bu Fergus'a adamın kötü olduğu inancını vermiş olabilirdi, ki bu bir inançtı, Fergus'ın yüzünde bunu görebiliyordu. "Neye benzediğini bile hatırlayamıyorum."

Fergus yavan bir sesle, "Benim tecrübelerime göre, Şeytan nadiren karşına çıkar ve sana kendini ismiyle tanıtır," dedi. "Sana söyleyebileceğim tek şey, kötülüğü gördüğümde tanıdığım ve o adamda gördüğümdü."

Fergus ayağa kalkıp pencereye gitti ve dantel perdeyi geri çekerek dışarı bak. Cebinden büyük siyah bir bandana çıkarıp yüzünü sildi. "Böylece mürekkep lekeleri görünmez," dedi kısaca, Roger'ın fark ettiğini görünce.

"Peki, bu konuda... ne yapmayı planlıyorsun? Bir planın var mı?"

Fergus uzun Fransız burnundan güçlü bir nefes verdi.

"Bana şehrin yakında İngilizlerin eline geçeceğini söylüyorsun. Bu *crétinler* bana saçma hayaller sunuyor. Ama..." Roger'ın araya girmesini engellemek için kancasını yukarı kaldırdı. "...paraları var ve iş yapmak istiyorlar. Sadece ne *tür* bir

Scanned with CamScanner

iş olduğunu bilmiyorum ve omzumdaki koruyucu melek bunu öğrenmek istemediğimi düşünüyor."

"Bilge adam, koruyucu meleğin."

Fergus başını salladı ve kıpırdamadan uzakta karanlık işine devam eden nehre baktı. Bir süre sonra gözlerini Roger'a çevirdi.

"Brianna, Marsali'ye Lord John Grey'in onu Savannah'ya sağ salim götürmesi için askeri refakatçi sözü verdiğini söyledi."

"Evet ama buna ihtiyacımız yok. Kimse çocuklarla ve lahana turşusuyla dolu bir arabayı rahatsız etmez."

"Yine de." Fergus ayağa kalktı ve ceketini çıkarıp gömleğinin ıslanmış keten kumaşını göğsünden uzaklaştırdı. "Karına Lord John'a hemen bir not göndermesini söyler misin lütfen? Mümkün olan en kısa sürede refakatçisini göndermesini istesin. Biz de sizinle geliyoruz. Matbaanın dikkat çekebileceğini düşünüyorum."

75

ATEŞ OLMADAN YERDEN DUMAN ÇIKMAZ

Brianna aniden uyandı, yabancı bir yerde uyuduğunuzda ve nerede olduğunuzu hemen hatırlayamadığınızda ortaya çıkan o şaşkın durumdaydı. Rüyasında ne görüyordu? Kalbi hızla çarpıyordu ve her an...

Lanet olsun! Kanatlar göğsünde çırpınmaya başladı, sanki korsesine hapsolmuş tedirgin bir yarasa sürüsü gibiydi. Nefes nefese küfrederek doğruldu ve kalp atışlarını tekrar düzene sokmak umuduyla göğsüne sertçe vurdu; bazen işe yarıyordu. Bu sefer işe yaramadı. Ayaklarını yataktan çıkarıp soğuk, nemli döşeme tahtalarının üzerine koydu ve derin bir nefes aldı, ancak öksürüp nefesini bıraktı.

"Roger!" diye fısıldadı olabildiğince yüksek sesle, çocukları paniğe sevk etmemeye çalışmak umuduyla onu kolundan tutup sarstı. "Roger! Kalk, duman kokusu alıyorum!"

Scanned with CamScanner

Şimdi nerede olduklarını hatırlıyordu. Çatı katında uyuyorlardı ve artık uykudan bulanıklaşan gözleriyle kokusunu aldığı dumanı *görebiliyordu*. Beyaz dumanlar hayalet gibi çatı katının kenarından süzülüyor, sessizce ama dehşet verici bir hızla hareket ediyordu.

"Yüce Tanrım!" Roger ayaktaydı, çıplak ve darmadağınıktı. Baykuş oyuklarından gelen loş bulut ışığında onu görebiliyordu. "Lanet olsun, aşağı in ve herkesi uyandır. Ben çocukları alacağım." Bunu söylerken bile hareket ediyor, ucuz İncil yığınından sayfaları kapıyordu.

Aşağıdan gelen saf dehşet çığlığı havayı ikiye böldü, ardından bir anlık sersemletici sessizliğin ardından Fransızca, İngilizce ve Galce *bir sürü* bağırış ve bebeklerden gelen delici feryatlar yükseldi.

"Uyandılar," dedi Brianna ve Roger'ı iterek yorganın ortasında oturmuş, şaşı gözlü ve suratı asık Mandy'yi kucağına almak için koştu.

"Çok gürültücüsün," dedi annesine suçlayıcı bir ifadeyle. "Beni uyandırdın!"

Brianna, "*Öldüğün zaman uyuyabilirsin*," deme isteğini bastırdı ve bunun yerine Esmeralda'yı alıp Mandy'nin kollarına itti. Arkasındaki Roger'ın, dünya yıkılsa uyanmayacak Jemmy'yi uyandırmaya çalıştığını duyabiliyordu. "Hadi," dedi geceliğindeki tüyleri yavaşça toplayan Mandy'ye. "Bunu sonra da yapabilirsin. Sıkı tutun!"

Mızmızlanıp huysuz bir şebek gibi boynuna yapışan Mandy ve ikisinin arasında sıkışıp kalan Esmeralda ile tek eliyle merdivenden geri geri inerken çıplak ayak parmaklarıyla aşınmış basamakları tutmaya çalışıyordu. Duman kokusu şimdi daha güçlüydü ama boğucu değildi, henüz değil... Yukarı baktığında, kirişlerin altında yavaşça büyüyen bulutlar hâlinde kıvrılan duman tavana doğru yükseliyordu.

"Dışarı çıkın, *çıkın*!" diye bağırıyordu biri, diğerlerinden daha yüksek sesle. Brianna merdivenin dibine varıp arkasına döndüğünde Germain'ın korkudan çılgına dönmüş bir hâlde,

Scanned with CamScanner

çığlık atan kız kardeşlerinden birini saçından tutup kapıya doğru çektiğini, yerde debelenen ve belli ki bir şey arayan diğerini de tekmelediğini gördü. "*Va-t'en, j'ai dit!*" diye bağırıyordu. "Çekil, *salope*! KIMILDA!"

"Germain!"

Yüzü bembeyaz kesilen Marsali, iki bebeği de kucaklarken aralarına deri bir çanta sıkıştırmıştı. Germain onu duyup döndü, olduğundan on yaş daha yaşlı olan yüzü dehşet ve kararlılıkla çizilmişti.

"*Je ne laisserai pas ça se reproduire,**" dedi Germain, Marsali'ye ve Félicité'yi sertçe kapıya doğru ittikten sonra eğildi ve Joanie'yi yerden kaldırıp kucakladı, kız feryat edip çırpınırken onu dışarı çıkardı. Ani bir çatırtı ve gümbürtü duyuldu. Brianna döndüğünde Roger ve Jem'in yerde yığılmış olduklarını gördü, merdiven yana doğru eğilmişti ve bir basamağı onların ağırlığı altında gevşemişti.

"Kalk, baba! Anne, anne!" Jem ona doğru koşup sarıldı. Bree onu tek koluyla yakalayıp sıkıca sarıldı, sonra bıraktı ve açık kapıya doğru itti. Nemli gece havası, odaya hoş bir tazelik ve anlık tehlike olarak sızarken Bree dumanın soğuk havayla temas ettiğinde çılgınca yükseldiğini gördü. Roger merdivenin dibinde tek dizinin üzerine çökmüş, ayakta durmaya çalışıyordu.

"Mandy'yi dışarı çıkar," dedi Bree, Jem'e. Yerin ortasında durmuş, kaybolmuş gibi görünüyordu. "*Hemen.*" Mandy ile Esmeralda'yı kollarına atarak Roger'a koştu, kolunu yakalayıp omzunu altına aldı ve bir şekilde onu ayağa kaldırmayı başardı, sonra üç bacaklı bir yarıştaki insanlar gibi ayaklarını sürüyerek sendeliyorlar, tezgâhlara çarpıyorlar ve masaları, kitapları, kâğıtları deviriyorlardı...

Tanrım, her yer bir meşale gibi yanacak.

Sonra dışarıda sokaktaydılar, hepsi öksürüyor, ağlıyor, birbirlerine dokunuyor, eksik var mı diye tekrar tekrar sayıyorlardı.

"Fergus nerede?" diye sordu Roger sesi titreyerek.

---

* (Fr.) Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

Roger birkaç dakika sonra Fergus'ı matbaanın arka tarafında, arka kapıda çıkan küçük yangının son parçalarını söndürürken buldu. Kapının kendisi dip tarafından kömürleşmişti, fakat ateşten geriye kalan tek iz, yerde büyük siyah bir leke, grileşen birkaç kor parçası ve Fergus'ın ayaklarının etrafında siyah-beyaz bir güve bulutu gibi uçuşan küçük bir kül bulutu ve yarı yanmış kâğıt parçacıklarıydı.

"*Merde*," dedi Fergus, Roger'ı fark ederek.

"*Mais oui*," diye yanıtladı Roger, uçuşan dumandan hafifçe öksürerek. "Rakiplerinden biri mi?" Başıyla yarı yanmış kapıyı işaret etti; birileri kapının üzerine boyayla BİR DAHAKİ SEFERE diye yazmıştı.

Fergus dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. Saçları diken diken olmuştu ve Roger gibi üzerinde gecelikten başka bir şey yoktu ama dışarı çıkmadan önce çizmelerini giymeyi akıl etmişti. Ateş sönmüştü ama Roger tüten kapının sıcaklığını çıplak bacaklarında hissedebiliyordu.

Fergus kısaca, "Sadıklar," dedi ve sertçe öksürdü. Roger kendi boğazında dumanı hissetti ve onu bastırmak umuduyla sertçe temizledi; öksürmek hâlâ acıtıyordu.

"Marsali, Bree ve ufaklıklar iyiler," dedi Roger. Fergus başıyla onayladı, boğazını temizledi ve küllerin içine tükürdü.

"Biliyorum," dedi sert hatlı yüzünde hafif bir gevşemeyle. "Küfür ettiklerini duydum. *Les femmes sauvages*.*"

Roger küfür edildiğini fark etmemişti ama bundan şüphe duymuyordu.

"Daha önce de denediler mi?" diye sordu çenesini kaldırıp boya lekeli kapıya bakarak. Fergus, Galyalı tavırla bir omzunu silkti.

"Mektuplar. Pislik. Ölü farelerle dolu bir çanta. İçinde canlı bir yılan olan başka bir çanta. Şansımıza çıngıraklı yılandı, pamukağız değil. Marsali çantayı almadan önce duymuş."

* (Fr.) Çılgın kadınlar. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"Yüce Tanrım." Bu bir beddua ile dua arasında bir şeydi ve Fergus her ikisine de minnet duyarak başını salladı.

"*Les enfants savent qu'il ne faut rien toucher près de la porte,*" dedi Fergus gerçekçi bir şekilde. Derin, yavaş bir nefes aldı ve başıyla kapıyı gösterdi. "Bu..." Dudakları gerildi ve Roger'a baktı. "Biliyorsun, mileydi ve milord sana söylemiştir sanırım. Küçüğümüze... ne olduğunu. Henri-Christian." Bu isim tereddütle söylenmişti, sanki Fergus onu yüksek sesle söylemeyeli uzun zaman olmuştu.

"Biliyorum," dedi Roger, boğazındaki bir yumru kelimelerin alçak sesle ve boğuk çıkmasına neden oldu. Genzini sertçe temizledi. "Lanet olası korkak şerefsizler!"

"Onlara bunu layık görüyorsan." Fergus'ın ağzı bembeyaz olmuştu. "Korkak oldukları kesin. *Canaille*!" Kapıya öyle sert bir tekme attı ki çerçevesi sarsıldı. Şok ve panikten kurtulan Roger öfkesinin arttığını fark etti.

"O pislikler! Ailenin, çocuklarının yaşadığı yerde yangın çıkarıyorlar!" *Ve benim...*

"Bir uyarı olarak, kapının altından atılan isimsiz notlardan çok daha etkili." Fergus ağır ağır nefes alırken öksürmek için durdu ve başını salladı. Roger'a dik dik baktı, gözleri dumandan kan çanağına dönmüştü. "Bunu kimin yaptığını bulursam, onları bir çuvala bağlar, denize atar ve canlı canlı köpekbalıklarının yemesini izlerim, Tanrı ve *la Virgine* adına yemin ederim."

"Bunu yapmana yardım edeceğim." *Zorunda kalacak*, diye düşündü; Fergus tek elle kürek çekemezdi.

"*Merci.*" Fergus kasvetli bir ifadeyle evin köşesine baktı. Sokağın diğer tarafında korkmuş çocukların çığlıkları ve ağlamaları kesilmiş, koşan ayak sesleri ve haykırışlar arasında boğulmuştu. "Öğreneceğim," dedi aniden sakinleşerek. "Ama şimdi Marsali'nin yanına gitmeliyim." *Tanrım, başka bir yangın düşüncesi ona ve Marsali'ye... küçük kızlara neler yapacaktı...* Bu

---

* (Fr.) Çocuklar kapının yakınındaki hiçbir şeye dokunmamaları gerektiğini bilir. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

düşünceyle damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Fergus onun yüzünü izliyordu. Kendini toparlayarak başını iki yana salladı ve birlikte eşleriyle çocuklarını bulmaya gittiler.

Matbaanın dışında kargaşa hâkimdi. Şafak sökeli bir saat olmuştu. Küçük bir bizon sürüsü gibi sokağın bir köşesine sinmiş olan Marsali, Bree ve aralarına aldıkları çocukları görmeye yetecek kadar hava aydınlanmıştı.

Germain, yanında Jemmy olduğu hâlde kadınların ve çocukların önünde duruyordu, yumrukları sıkılıydı ve yüzü de ağlasın mı yoksa birini mi dövsün karar verememiş gibiydi. Fergus dişlerinin arasından soluğunu verip Germain'ın omzuna hafifçe vurup ikizlerden birini, ikisini de ölümüne kavrayan Marsali'nin elinden almaya gitti. Fergus ona Fransızca bir şeyler fısıldarken Roger nazikçe tahta kaldırıma oturmuş ve üç küçük kızı etrafına toplamış olan Bree'ye döndü. Fizzy, Bree'nin geceliğine yapışmış kokluyordu ve pratik olma eğilimindeki Joanie de Mandy'nin saçlarını örüyordu.

"İyi misin?" Roger elini Brianna'nın başına koydu, saçları limanın sabah sisinde serin ve nemliydi.

"Kimse ölmedi," diye yanıt verdi Brianna ve küçük, titrek bir kahkaha attı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Sayılır. Ama sonra anlatırım."

Başka insanlar da geliyordu, bazıları gecelikleriyle, bazıları da işten çıkıp işe gidiyorlardı: fırıncılar, tavernacılar, işçiler, balıkçılar. İki fahişe bir ağacın altında takılıyor, birbirleriyle fısıldaşıyor ve bir matbaaya, bir aileye bakıyorlardı.

Fergus'ın mahremiyet için hiçbir şey yapmaması Roger'ı şaşırttı. Sırayla herkese neler olduğunu, ailesine ve geçim kaynaklarına saldıran bu aşağılık heriflere ne yapmak istediğini anlattı.

Gün giderek ağarırken Roger pusun arasında kötü niyetle memnun görünen ya da fazla bilgili birini arıyordu. Yine de herkes dürüstçe şoke olmuş görünüyordu ve kıyafetiyle zengin

Scanned with CamScanner

bir tavernanın ev sahibesinden başkası olamayacak uzun boylu, yakışıklı, orta yaşlı bir kadın Marsali'ye yaklaştı ve bebekleri de alıp gelip kahvaltı etmelerini istedi.

"Müesseseden," diye ekledi, çocuklara bakıp iştahlarının bedelini hesapladığı belliydi.

"Çok teşekkür ederim, Bayan Kenney," dedi Marsali. Fergus'a bakıp hafifçe öksürdü. "Gidip üzerimize bir şeyler giymemiz için bize biraz izin verir misiniz?"

Bu söz Roger'ın sokakta yalınayak ve üzerinde bir gömlekten başka bir şey olmadan durduğunu fark etmesine neden oldu. Çocukların toplanmasına yardım etti ve sokağı geçip tehdit altındaki evlerine doğru ilerlemeye başladıklarında Marsali'nin bir kolunun altında harf kutusundan aşırdığı belli olan birkaç kalıp taşıdığını gördü. Ağır görünüyorlardı. Marsali, Roger'ın onları almasına izin verdi, bunu yaparken rahatlayarak iç çekti.

"Ev yansa ne alacağını merak ediyordun," dedi Roger espri li olmaya çalışarak.

"Evet, şey," dedi Marsali, kucağındaki ikizine sarılı battaniyeye iyice sarılarak. "Lahana turşusundan biraz daha iyi kokuyor, değil mi?"

Dört gün sonra...

Brianna giymek istediği elbiseyi alıp dikkatle burnuna götürdü. Elbiseyi, Marsali'nin iş elbisesi ve önlüğüyle birlikte, en iyisini umarak havalandırma dolabındaki bir askıya asmıştı. Dolabın kendisi, ertesi sabah giysiler yeniden giyilmeden önce gece havasının lamba isi, vernik, mürekkep, yemek yağı ve bebek tükürüğü kokusunu mümkün olduğunca dağıtmasını sağlamak için yatak odasının duvarına yaslanmış ve dış duvarda düzinelerce delikle delinmiş, tabut gibi büyük bir kutudan başka bir şey değildi.

Scanned with CamScanner

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Marsali sarışın başını havalandırılmış iç gömleğinden çıkararak.

"*Pek* de lahana turşusu gibi kokmuyor," dedi Bree, güçlü bir şekilde içine çekerek. Marsali bir kahkaha atarak dolaba uzandı ve Brianna'ya özel olarak bir İç Savaş üniformasını düşündüren sert kesimli, balköpüğü grisi bir ev dokuması olan iş elbisesini kaptı.

Marsali ona, "Savannah'ya ulaştığında bolca havalanmış olacaksın," diye güvence verdi. "Askerlerin de umurunda olmayacak." Brianna'ya bir çift korse verdi ve parmakları bantlar, bağcıklar ve düğmelerle hızlı hızlı oynayarak kendi giysilerini giymeye devam etti. Şafak sökmeden hemen önceydi ve çocukları uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyorlardı. Alt katta, ayak sesleri, boğuk gümbürtüler ve kıkırdamalar Roger ile Fergus'ın güne hazırlandıklarının işaretiydi.

Lord John'ın gönderdiği askerler çoktan dışarıdaydı. Brianna onları MacKenzielerin uyuduğu çatı katından görmüştü; dükkânın arkasındaki ara sokakta bir yerde duran küçük bir grup adam. Evden biraz uzakta mevzilenmişler, kısa bir süre için parlayan pipolarını tüttürüyorlardı. Hareket ettikçe karanlığa gömülüyorlar ve birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Asker oldukları sadece gecenin içinden yeni kurtulan duvarın dibine yığılmış tüfeklerinin uzun siyah şekillerinden anlaşılıyordu.

Onları yatak odasından göremiyordu çünkü pencere vergileri nedeniyle evdeki tek pencere matbaanın büyük ön pencereleriydi ama hafif bir tütün kokusu yatak odasının deliklerinden ona ulaşıyordu. Brianna havalandırma dolabına bakıp derin bir iç çekti. Lahana turşusu kokusundan kurtulması uzun zaman alacaktı ama en azından kokan variller ona ve çocuklara Savannah'ya kadar eşlik etmeyecekti. Hem viski hem de tuzlu balık kasası olarak özenle yeniden paketlenmiş kalan altın, sahibi Özgürlüğün Oğlu olan bir depoya gizlice götürülmüştü. Giysilerinin içine dikilmiş ince altın şeritlerinden birkaçı hâlâ dursa da biri şeritlerden birini keşfetse bile gerçekten şüphe uyandıracak kadar altın gibi durmuyordu.

Scanned with CamScanner

Silah almaya bile yetmez, diye düşündü ve Marsali yatak odasındaki ateşi yeni yakmış olmasına rağmen ürperdi. Yan odadan gelen boğuk bir ciyaklama Marsali'nin demiri bırakıp aceleyle kalkmasına neden oldu, süt göğüslerine hücum ederken, iç etekliğinin önü ıslanmıştı. Bree bunu tatlı bir anı olarak hissedebiliyordu, kendi meme uçları da korsesine baskı yapıyordu.

"Anne?" dedi Jemmy, kafasını odaya uzatarak. Yakılan ateş çocuğun saçlarında parlıyor, elmacık kemiklerini gölgede bırakıyordu. Brianna birdenbire onun büyümüş hâlinin neye benzeyeceğini gördü. Yüzünde hızlı bir mizah ve gizli bir vahşet vardı, bunu görmek onu kalbinden vurdu.

Savaşçı. Ah, Tanrım...

Brianna gözlerini kapadı ve Bakire Anne'ye samimi şekilde dua etti. *Lütfen! Onu bu işten uzak tut!*

Sanki duasına yanıtmış gibi birden aklında bir düşünce belirdi. *İki yıl.* Yorktown Savaşı'na ve savaşın bitmesine neredeyse tam iki yıl vardı. Sadece iki yıl. Jem dokuz yaşındaydı ve on bir yaş savaşmak için hâlâ çok küçüktü. Aniden gözünün önüne gelen davulcu çocuk hayalini elinin tersiyle itti.

"Evet, tatlım?" dedi, şalının uçlarını kıvırarak. "Sen ve Mandy hazır mısınız?"

Jem omuz silkti. Nereden bilebilirdi ki?

"Babam tabancalardan birine ihtiyacın olacağını söyledi." Kayıtsızca konuşmuştu; önemli bir şey değildi. Brianna Tepe'den beri silah taşıyordu ve bunu pek düşünmemişti ama şimdi dışarıda askerler vardı, düşman askerleri, onu ve çocuklarını götürmek için bekliyorlardı.

"Ona evet de," dedi. "Sanırım bir tane alsam iyi olacak."

Scanned with CamScanner

76

GECE KARANLIĞINDA BİR HIRSIZ

Fraser Tepesi

Jamie aniden uyandı, kalbi çarpıyordu ve zihni bölük pörçük rüyalarla doluydu. Belli belirsiz bir öfke anısı vardı; kavga ediyordu, biriyle kavga etmek istiyordu... ama içinde titreşen, öfke değildi ya da tam olarak değildi... Hâlâ zifiri karanlıktı, panjurlar kapalıydı ve hava yanan ocaktan gelen kül kokusuyla ılık ve acıydı.

"Hımm..." Claire onun yanında kısa bir süre kıpırdandı, sonra iç çekerek tekrar uykuya daldı.

"Sassenach," diye fısıldadı ve elini Claire'in sıcak kalçasına koydu. Onu uyandırdığı için suçluluk duyuyordu ama ona duyduğu ihtiyaç çok fazlaydı.

"Hı?"

"Sana ihtiyacım var..." diye fısıldadı, çoktan aşağı kaymış, yatak örtülerini, geceliğini, gömleğini karıştırıyordu. Jamie ayağa kalktı ve gömleği çekip çıkardı, yere fırlattıktan sonra tekrar uzandı, Claire'in geceliğini çekti ve onu kollarının arasına alıp kendine bastırdı.

Claire uykulu bir şaşkınlıkla ofladı ama sonra çıplak poposuyla küçük, uyumlu bir hareket yaptı ve tekrar gevşeyerek kendini ona açtı.

Claire şaşırtıcı derecede kaygandı, sanki onun şehvetli rüyasını paylaşmış gibiydi, belki de paylaşmıştı. Jamie içine olabildiğince yavaş girdi ama bekleyemedi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarının arasına, içinde hareket ediyordu, düşünemiyordu, konuşamıyordu... "Yapmak zorundayım..." Claire tam olarak uyanmamıştı, bunu söyleyebilirdi ama vücudu uysaldı, onun ısrarına boyun eğiyordu. Konuşmayı bıraktı ve yüzünü saçlarına gömüp onu sıkıca tuttu. Sırtı

Scanned with CamScanner

göğsüne karşı sıcacıktı ve dalgalanmanın geldiğini hissettiğinde soğuk teni ürpererek ona teslim oldu, titredi ve nefesi kesildi.

Birkaç dakika sonra tekrar, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Claire el yordamıyla geriye uzanıp bacağını buldu ve kısa bir süre okşadı. Esnedi, biraz gerindi ve tekrar uykuya daldı, çıplak poposu adamın kalçalarının nemli kıvrımında rahat ve sıcaktı.

Jamie sanki bir kuyuya düşmüş gibi uykuya daldı ve şafaktan hemen önce, horozlardan ötene kadar rüya görmeden uyudu.

Sessizce uzandı, panjurların arasından parlamaya başlayan soluk ışığı izledi ve anlık yoğun huzur duygusunun tadını çıkardı. Claire hâlâ uyuyordu, nefes alış verişi yavaş ve düzgündü, saçları duman gibi yastığın üzerine dökülüyordu. Geceliğinin kaydığı yerde çıplak duran omzunu görünce, o gece yarısı aciliyeti hissi geri geldi ve utançla coşku karışımı bir duygu hissetti.

Gece boyunca gömleğini arama zahmetine katlanmamıştı. Omuzları üşümesine rağmen bir şey yapmadı, sönmüş ateş henüz harlanmamıştı. Claire'in uykusunu bölmemeye dikkat ederek yavaşça yorganı ikisinin üzerine çekti ve gözleri yarı kapalı, hareketsiz yattı.

Zihni de bedeni kadar tembeldi, gerçek düşünceler kurmaktan aciz, ancak hayal ve anıların boş parçalarının bir Kuzey İskoçya nehrinin akıntısına kapılmış yapraklar gibi sürüklenmesine izin veriyordu. Hatırladığı rüya parçalarının arasında bir yüz gördü. Siyah çerçeveli gözlükler, bir kitabı okuyup araştıran bir yüz...

Kendisininkinin üzerinde yükselen, gözlüksüz bakışlarını onun gözlerinde sabitlemeye çalışan bir yüz...

Jamie hayretle gözlerini açtı. Dışarıda ilk horoz ötmeye başlamıştı.

"Neden bana Frank Randall'ın Kara Jack'e benzediğini söylemedin?" diye sordu Jamie aniden.

"Ne?" Onu neyin rahatsız ettiğini merak etmiştim. Jamie ben daha giyinmeden ve kahvaltısını yapmadan dışarı çıkmıştı -

Scanned with CamScanner

Şimdi saat öğleyi geçmişti, öğle yemeği yememişti ve bana *bunu* sormak için tereddüt etmeden ya da selam vermeden muayenehaneme mi girmişti?

"Şey..." Tutarlı bir cevap verebilmek için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Belli ki ona söyleyeceğim gerçeğe ihtiyacı vardı. "Şey, ilk başta benzemiyordu. Yani... Jack Randall'la ilk karşılaştığımda, benzerlikten ürkmüştüm." *Sonra birkaç kez daha.* "Ama bu geçecek gibi görünüyordu. Bu... sadece basit fiziksel benzerlikti ve Jack Randall'ı tanıdıktan sonra..." Şaşırtıcı derecede soğuk bir his ensemde yoğunlaştı, sanki söz konusu beyefendi arkamda durmuş, gözlerini bana dikmişti. "Bana Frank'i hiç hatırlatmadı."

Jamie'ye dikkatle baktım. Bir gece önce her zamanki gibiydi, hatta daha da fazlası; uykumda benimle sessizce, hızlı ve güçlü bir şekilde sevişmiş, sonra beni bağrına basıp mırıldanmıştı. "*Taing, mo ghràidh.* Özür dilerim."

Neredeyse aynı anda ben de uykuya dalmıştım, içimde hoş bir ürperti ve sırtıma doğru yavaşça çarpan kalbini hissediyordum. Daha önce de böyle yaptığı olmuştu ama yapmayalı uzun zaman olmuştu.

"Ayrıca," dedim yavaşça, "Frank'in kitabındaki o fotoğrafı gördün. O zaman benzerliği kendin fark etmedin mi?"

"Hayır." Üzerime geldiğini fark etmiş gibiydi ve sabırsız bir hareketle taburelerimden birini çekip oturdu.

"Hayır," diye tekrarladı. "Şimdi neden bunu hissetmediğimi merak ediyorum. Belki de söylediğin şeydir... yani... Frank'in olduğu kişi," diye düzeltti kendini, "yüzünden belli oluyor. Jack Randall kendini sakladı ama bir kez onun gerçek yüzünü gördün mü... ne kadar güzel giyinirse giyinsin, ne kadar kibar davranırsa davransın, onu başka türlü göremezsin."

"Evet," dedim, istemeden ürperdim ve yeşil şalıma uzanıp omuzlarıma sardım, sanki o korkunç anıdan koruyacakmış gibi. "Ama... bu benzerlik neden seni *şimdi* bu kadar etkiledi?"

Scanned with CamScanner

"Hımm." Sağ elinin kalan üç parmağı dizine sessizce vuruyordu ve hissettiklerini kelimelere dökmek için verdiği mücadeleyi hissedebiliyordum.

"Bir şey mi... oldu?" O aceleci gece yarısı birleşmesini düşünerek temkinli bir şekilde sordum. Hatırlayabildiğim tek hafif olağandışı olay buydu ama herhangi bir bağlantı göremedim.

Jamie iç çekti.

"Evet. Belki. Emin değilim. Sadece... rüya görüyordum." Buna tepki verdiğimi gördü ve hafifçe sakinleştirici bir hareket yaptı. "Kötü olanlardan değil. Sadece saçma sapan şeyler. Rüyamda bir kitap okuyordum, daha doğrusu yatağa gelmeden hemen önce *okuyordum*."

"Frank'in kitabını yani."

"Evet. Rüyamda okuduğum şey bir anlam ifade etmiyordu ama rüyalar karmaşıktır, değil mi? Sanki kitap benimle konuşuyormuş gibiydi, sonra da adamın kendisi konuşuyordu, ufak tefek sohbet ediyordu sanki, sonra tekrar okumaya başlıyordum ya da... başka bir yerdeydim."

Jamie bir eliyle yüzünü sıvazladı, rüyayı silmeye mi yoksa hatırlamaya mı çalıştığını anlayamadım.

"Yüzüne bakıyor, gözlüğünün arkasındaki gözlerini görüyordum. Nazik. Terbiyeli. Bana tarih hakkında bir şeyler anlatıyordu. Sonra Jack Randall'ı gördüm, masasının arkasında oturuyordu. Bana bakıyordu, anlayışlı ve kibardı, sanki çayıma şeker ister miyim diye soruyor gibiydi fakat sorduğu şey canıma okunmasını mı, yoksa kırbaçlanarak öldürülmeyi mi tercih ettiğimdi."

Öne doğru eğilip elini tuttum; parmakları hemen benimkinin etrafında kıvrıldı ve güven vermek için hafifçe sıktı. Bu "kötü rüyalardan biri" *değildi*, onu terleten ve dokunulamaz hâle getiren rüyalardan.

"O zaman bunun bir rüya olduğunu biliyordun?" diyebildim. "Yani içinde yaşamıyor muydun?"

Jamie gözlerini yerden ayırmadan başını iki yana salladı.

"Hayır, ama birdenbire birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim ve neden bundan hiç bahsetmediğini merak ederek uyandım."

Scanned with CamScanner

"Açıkçası, ben..." Kendime rağmen gülümsedim ve konuşmama baştan başladım. "Yani, ilk başta gerek görmedim ama sonra üzülebileceğini düşündüm. Ya da endişeleneceğini. Evlendiğim adamın Jack Randall'a bu kadar çok benzediğini bilmek."

Bunu düşünerek hafifçe başını salladı.

"Olabilirdi. Dediğin gibi, ne de olsa sen benimdin."

Bunu söylerken başını kaldırdı ve gözleri sıcak sıcak bakarken ağzı çok kararlı bir şekilde sertleşmişti.

"Ah!" dedim, bir önceki gecenin misk kokulu derinliklerinde körlemesine deneyimlediğim şeyle aniden yüz yüze gelmiştim. Aklında Frank'le uyanmış ve hemen üzerimde hak iddia etmişti. "Demek *bu* yüzden üzgün olduğunu söyleyip duruyordun!"

Jamie bana utangaç bir yüz ifadesiyle meydan okuyan bir bakış attı.

"Seni uyandırdığım için kendimi kötü hissettim ama... yapmak zorundaydım..." Başparmağıyla avcumun içinde kısa ama çok açık bir hareket yapınca yüzüm kızardı.

"Ah," dedim tekrar. Bana aldırıp aldırmadığımı sormadığını fark ettim. Zaten ne dersem diyeyim cevabım önemsizdi. Parmaklarımı onun büyük, sıcak başparmağının etrafında birleştirdim. "Peki."

Jamie bana gülümseyip öne doğru eğildi ve alnımdan öptü.

"Claire," dedi usulca. "Sen benim hayatımsın. *Fuil m 'fhuil, cnàmh mo chnàimh.*" Sen benim kanımdan kan, kemiğimden kemiksin. "Eğer Frank sana karşı böyle hissediyorsa ve seni ondan aldığımı biliyorsa –ki biliyordu– o zaman bana zarar vermek ya da öldürmek için iyi bir nedeni vardı."

Şaşkınlıkla bir an hiçbir şey söyleyemedim.

"Yani, hayır..." Başımı sertçe salladım. "*Hayır*. O kitap konusunda haklı olsan bile ki olduğunu *sanmıyorum*. Brianna'nın onu geçmişe getireceğini ve senin de onu göreceğini nereden bilebilirdi ki? Ayrıca... bir kitaptaki herhangi bir şey seni nasıl öldürebilir?"

"Hem," diye ekledim sertçe, dik oturup ellerimi dizlerimin üzerinde kavuşturarak, "rüyanda gördüğün benzerlik ne olursa

Scanned with CamScanner

olsun, Frank, Jack Randall'a *hiç* benzemiyordu. O çok iyi bir adamdı. Daha da önemlisi, o bir tarihçiydi. Yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yazamazdı, gerçekten yazamazdı."

Jamie hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Sana benim kadar değer vermediğini hiç söylemiyorsun."

Karşılık olarak uygun bir İskoç sesi çıkarabilmek için çok şey verirdim ama bazı şeyler benim yeteneklerimin ötesindeydi. Onun yerine uzanıp sakat elini iki elimin arasına aldım ve dördüncü parmağının olduğu yerdeki kalın beyaz yara izini hafifçe yokladım. Ardından boğazımı temizledim.

"Beni ona geri gönderdin," dedim sesimin çatlamasını engellemeye çalışarak. "Benim ve bebeğin yanında kalmamızın tehlikeli olacağını düşündüğün zaman. Senin ölmediğini biliyordu ve bana söylemedi." Elini kaldırıp öptüm.

"O lanet kitabı yakacağım."

77

KARDEŞÇE SEVGİNİN ŞEHRİ

Philadelphia

Ian evi Jamie Dayı'nın ona söylediği yerde, Philadelphia'dan gelen ana yolun dışındaki düzensiz toprak yolun sonunda buldu. Jamie Dayı gösterişsiz bir ev olduğunu söylemişti ve öyle görünüyordu. Ayrıca terk edilmişe benziyordu. Erken yağan birkaç kar tanesi nereye düşeceğini bilemezcesine düşüyordu ama bacadan duman çıkmıyordu. Bahçedeki yabani otlar aşırı büyümüş, çatı sarkmış, kiremitlerinin yarısı kırılmış ya da çatlamıştı ve kapı, sanki orada yaşayan her kimse eve tekmeleyerek girmeyi alışkanlık hâline getirmiş gibi görünüyordu.

Ian atından inse de bir an durup düşündü. Dayısının talimatları yeterince açık olmasına rağmen Jamie Dayı'nın *söylemediği* şeylerden, Bayan Hardman'ın ara sıra tehlikeli sayıla-

Scanned with CamScanner

bilecek erkek ziyaretçileri olabileceği de anlaşılıyordu ve Ian beklenmedik bir şeyle karşılaşmak istemiyordu.

Atını yola doğru eğilmiş olan küçük bir karaağaç fidanına alelade bağladı ve fidanın ötesindeki çalılıklara doğru sessizce yürüdü. Eve arkadan yaklaşıp işgal seslerini dinlemeyi bekliyordu fakat evin köşesini döndüğünde belli belirsiz bir bebek ağlaması duydu. Ses evden değil, yakındaki harap bir kulübeden geliyordu.

O yöne döner dönmez ağlama sesi aniden kesildi, tam da feryadının ortasında. Bebekler hakkında yeterince şey bildiği için mutsuz bir çocuğu aniden susturacak tek şeyin ağzına tıkılmış bir şey olduğundan emindi; bu bir meme, bir şeker ya da birinin parmağı olabilirdi. Öte yandan Bayan Hardman'ın sütten kesilmiş çocuğunu kulübede besleyeceğini sanmıyordu.

Eğer biri bebeğin ağlamasını durdurmuşsa muhtemelen onu çoktan görmüştü. Yolun sonunda tabancasını doldurup ateşlemek için önlemini aldığından silahını çekmişti.

"Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!"

Bu sözler bağırarak değil, dizlerinin hizasında bir yerde tıslayarak söylenmişti. İrkilerek aşağı baktı ve bir çalının altına çömelmiş, ısınmak için omuzlarına yırtık pırtık bir şal sarmış genç bir kız gördü.

"Ah... Sanırım siz Bayan Hardman'sınız?" diye sordu Ian, tabancasını kemerine geri koyarken. "Ya da onlardan biri?"

"Ben Patience Hardman." Kadın temkinli bir şekilde öne doğru eğilirken onun gözlerinin içine baktı. "Sen kimsin?"

O zaman doğru yere gelmişti. Onun önünde dostça çömeldi.

"Benim adım Ian Murray, kızım. Dayım Jamie annenizin bir arkadaşı. Eğer annenizin adı Silvia'ysa, tabii?"

Kız hâlâ ona bakıyordu ama Jamie Dayı'dan söz ettiğinde yüzü hoşnutsuz bir ifadeyle donmuştu.

"Git buradan," dedi kız. "Dayına da buraya gelmemesini söyle."

Ian ona dikkatle baktı ama kızın aklı başında görünüyordu. Bir tahta çit kadar basit ama yeterince mantıklı.

Scanned with CamScanner

"Sanırım farklı adamlardan bahsediyoruz, kızım. Dayım Jamie Fraser, Kuzey Carolina'daki Fraser Tepesi'nden. Geçenlerde bir iki günlüğüne ailenizle birlikte kalmıştı." Zihninde kısa bir hesap yapıp yaklaşık bir rakam buldu. "Sanırım Monmouth'taki savaştan iki hafta kadar önce. Bunu duymuş muydunuz?"

Belli ki duymuştu çünkü çalıların arasından öyle bir telaşla çıktı ki hem salık kahverengi saçları hem de kirli şalı dallara takılınca üstü başı ölü yapraklarla kaplı olarak dışarı çıktı.

"Jamie Fraser mı? Kızıl saçlı, sırtında izler olan iriyarı İskoç mu?"

"İşte o," dedi Ian ve ona gülümsedi. "Annen evde mi acaba? Dayım beni sıhhati iyi mi diye kontrol etmem için gönderdi."

Kız taş kesilmiş gibi duruyordu ama gözleri heyecanla korku arasında bir şeyle önce arkasındaki eve, sonra da kulübeye doğru kaydı.

"Kiminle konuşuyorsun, Patience?" dedi başka bir küçük kız sesi ve Patience'a benzerliğinden Prudence Hardman olabilir diye düşündüğü kişi, gözlerini kısarak kulübeden şapkalı başını çıkardı. "Chastity *bütün* elmaları yedi, birazdan yine ağlamaya başlar."

Chastity susmadı; kulübeden tiz bir çığlık daha yükseldi ve Prudence'ın kafası aniden kayboldu.

O zaman bebek değildi. Jamie Dayı ziyareti sırasında Chastity ile karşılaştıysa çocuk şimdi neredeyse iki yaşında olabilirdi.

"Annen evde mi?" diye sordu Ian, Chastity ile tanışmak için bekleyebileceğine karar vererek.

"Evde, yoldaş," dedi Patience yutkunarak. "Ama o... meşgul."

"O zaman beklerim."

"Hayır! Sadece... gitsen iyi olur. Geri gel, *lütfen* geri gel ama şimdi git."

"Öyle mi?" Ian merakla eve baktı. İçeriden belli belirsiz sesler duyduğunu sandı ama çevredeki ağaçların hışırtısı ne olup bittiğini anlamasını zorlaştırıyordu. *Dışarıda, kulübede titreyen genç kızları düşününce tahmin etmek kolaydı ama...*

Scanned with CamScanner

Eğer Silvia Hardman bir ziyaretçiyi ağırlıyorsa adam gidene kadar beklemek en iyisi olabilirdi. Yine de küçük kızları böyle bir durumda bırakıp gitmek onu rahatsız ediyordu. Belki de en azından onları besleyebilirdi.

Ian ne yapacağına karar verene kadar Chastity işleri eline alıp bir kedi gibi çığlık attı ve anlaşıldığı üzere Prudence'ın baldırını tekmeledi çünkü Prudence da çığlık attı.

"*Ah! Chastity! Beni ısırdın!*"

Patience irkilerek kulübeye doğru koştu, "Sessiz ol, sessiz ol!" diye bağırdı, omzunun üzerinden çılgınca bakıyordu.

O anda evin kapısı sarsılarak açılıp içerideki duvara çarptı ve üzerinde sadece çözülmüş bir pantolon olan iri bir adam, elinde deri kemerle öfkeli bir yüzle dışarı çıktı.

"Lanet olası, pislikler! Buraya gelin! Hepinize gününüzü göstereceğim ve çok ciddiyim!"

"Bay Fredericks! Lütfen, lütfen geri dönün! Kızlar bunu yapmak istemedi..."

Bay Fredericks bir an bile tereddüt etmeden döndü ve arkasındaki kadının yüzüne kemeriyle bir tokat attı.

Ian'ın arkasında duran Patience, öfkeyle çığlık atarak verandaya doğru hamle yaptı. O sırada Ian onu bir koluyla belinden yakalayıp arkasına itti.

"Kız kardeşlerinin yanına git," dedi ve onu kulübeye doğru itti. "Şimdi!"

"Sen de kimsin be?" Fredericks verandadan inmiş Ian'a doğru ilerliyordu, kumral saçları bir aslan yelesi gibi kabarmıştı ve geniş kırmızı yüzünde niyetini açıkça belli eden bir ifade vardı.

Ian tabancasını çekip adama doğrulttu.

"Git buradan," dedi. "Şimdi."

Fredericks kemerini öyle hızlı savurdu ki Ian bunu neredeyse hiç görmedi, sadece silahı elinden düşüren darbeyi hissetti. Silahı almaya zahmet etmedi. Ama kemer bir darbe daha indirmek için yükselirken ucundan tuttu ve Fredericks'i kendisine doğru çekerek tökezlemesine neden olurken yüzüne kafa attı. Ancak Ian burnunu ıskaladı ve alnını Fredericks'in çene kemiğine çarpmasıyla gözleri yaşardı.

Scanned with CamScanner

Fredericks'e çelme taktı ama adam kollarını Ian'ın vücuduna doladı ve ikisi de yere düşerek yaprakların arasında yuvarlandı. Ian bir avuç yaprak alıp adamın suratına fırlattı ve gözlerini ovuşturdu. Kendi bacağını tam zamanında kaldırarak taşaklarına darbe almaktan kurtuldu.

Çok fazla çığlık atılıyordu. Ian, Fredericks'in kulağını tuttu ve tekmeleyip kıvranırken kulağını koparmak için elinden geleni yaptı. Sonra yuvarlanarak adamın üstüne çıkıp ellerini Fredericks'in boğazına doladı fakat boğazı kalındı ve terden kayıyordu. Adam kaya gibi bir yumrukla kaburgalarına vururken iyi kavrayamadı. *Bu kadar aptallık yeter*, dedi Mohawk tarafı ve elini Fredericks'in boğazından çekip yerdeki çöpten sağlam bir sopa kaptı ve adamın gözüne sapladı.

Fredericks kollarını iki yana açarak kaskatı kesildi, bir iki kez nefesi kesildi ve öldü.

Ian yavaşça adamın bedeninden uzaklaştı, kendi bedeni de kalp atışlarıyla birlikte nabız gibi atıyordu. Parmağını sıkıştırdığı için acıyordu ve eli çamurluydu. Pantolonuna sildiği sırada pantolonunun yeni olduğunu çok geç hatırladı.

Çığlıklar aniden kesilmişti. Ian nefes nefese kıpırdamadan öylece oturdu. Kar şimdi daha hızlı yağıyordu ve tenine dokundukça eriyor, yüzüne minik soğuk öpücükler konduruyordu.

Gözleri kapalıydı ama belli belirsiz ayak seslerini algıladı ve onları açtığında yanında çömelmiş duran kadını gördü.

Yüzünde geniş kırmızı bir yara izi vardı; üst dudağı yarılmıştı ve çenesinde kan izi vardı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve dehşete kapılmıştı ama Tanrı'ya şükür çığlık atmıyordu.

"Kim..." dedi kadın ve bileğini yaralı ağzına götürerek durdu. Yerdeki ölü adama baktı, inanamıyormuş gibi başını salladı ve Ian'a baktı.

"Bunu yapmamalıydın," dedi alçak sesle ve ısrarla.

"Daha iyi bir önerin var mıydı?" diye sordu Ian nefesini biraz toparlayarak.

"Gidebilirdi," dedi ve sanki düşmanının ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "İşini bitirdiğinde."

Scanned with CamScanner

"İşi bitti," diye güvence verdi Ian ve yavaşça hareket ederek dizlerinin üzerine kalktı. "O zaman siz Bayan Hardman olmalısınız."

"Evet, ben Silvia Hardman." Kadın gözlerini ölü adamdan alamıyordu.

"O, Yoldaş Jamie'nin yeğeni, anne," dedi arkasından gelen küçük, berrak bir ses. Üç kız da annelerinin arkasında toplanmıştı ve hepsi şoka girmiş gibi görünüyordu. Küçük olan bile iri iri açtığı gözleriyle sessizdi ve başparmağı ağzındaydı.

"Jamie," dedi Silvia Hardman ve başını salladı. Yüzündeki şaşkın ifade kaybolmaya başlamıştı, giydiği yırtık pırtık sabahlığın kıvrımıyla şişen dudağını sildi. "Jamie... *Fraser* mı?"

"Evet," dedi Ian ayağa kalkarak. Hırpalanmış ve kaskatı kesilmişti ama canı henüz fazla acımıyordu. "Beni sıhhatiniz yerinde mi diye görmem için gönderdi."

Silvia duyduklarına inanamayarak önce ona, sonra Fredericks'e, sonra tekrar ona baktı ve gülmeye başladı. Normal bir gülme değildi bu; yüksek, ince, isterik bir kahkahaydı ve durdurmak için elini ağzına götürdü.

"Sanırım bundan kurtulsam iyi olacak..." Ian, Fredericks'in kalçasına vurdu. "Onu aramaya gelen olur mu?"

"Gelebilirler." Silvia yeniden nefes almaya başlamıştı. "Bu Charles Fredericks. O bir yargıç. Philadelphia Şehir Mahkemesi'nden Yargıç Fredericks."

Ian bir an için ölü yargıca, ardından Bayan Hardman'a baktı. O çılgın kahkaha ânını saymazsak, isterik değildi ve giydiği kirli elbiseden daha solgun olmasına rağmen sakindi. Ian kadının sadece sakin değil, aynı zamanda bakışlarının cesede odaklandığını fark etti.

"Onu saklamama yardım eder misin?" diye sordu başını kaldırarak.

Ian başını salladı.

Scanned with CamScanner

"Biri onu aramaya gelir mi? Yani buraya gelir mi?" Ev ıssızdı, diğer evlerden en az birkaç kilometre uzaktaydı ve şehrin sekiz kilometre kadar dışındaydı.

"Bilmiyorum," dedi kadın açık yüreklilikle, adamın gözlerine bakarak. "Son iki aydır haftada bir ya da iki kez geliyor ve o... o," diye düzeltti, sesinde hafif bir rahatlama tonuyla, "boşboğazın tekiydi. Ne için geldiğini anladıktan sonra içer ve konuşurdu. Çoğunlukla kendinden bahsederdi fakat arada sırada tanıdığı adamlardan ve onlar hakkında ne düşündüğünden de söz ederdi. Genelde pek bir şey söylemezdi."

"Yani buraya... gelmekle kibirlendiğini mi düşünüyorsun?"

Kadın kısa ve şaşkın bir kahkaha attı.

"Buraya mı? Hayır. Ama dolandırdığı Quaker dulundan bahsetmiş olabilir. Bazı... insanlar beni tanıyor." Yüzünde ve boynunda donuk kırmızı lekeler belirdi. Ian kadının boynundaki morlukları gördü.

"Anne?" Kızların hepsi titriyordu. "Artık içeri girebilir miyiz anne? Hava çok soğuk."

Bayan Hardman kendine gelerek doğruldu, ölü adamın önüne geçerek kızların cesedi görmesini kısmen de olsa engelledi.

"Evet. Eve girin kızlar. Ateşi yakın. Bir... valizde biraz yiyecek var. Gidin ve yiyin. Chastity'nin de karnını doyurun. Ben birazdan geliyorum." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. Ian bunun ani bir mide bulantısından mı, yoksa yemekten bahsedildiğinde duyduğu açlıktan mı kaynaklandığını anlayamadı. Kadının göğsündeki kemikleri sayılıyordu.

Küçük kızlar cesedin yanından geçip gittiler, Patience elleriyle Chastity'nin gözlerini kapattı ve evin içinde gözden kayboldu ama Prudence annesi azarlayıcı bir hareket yapana kadar kapıda oyalandıktan sonra gözden kayboldu.

"Sanırım onu öylece gömemeyiz," dedi Ian. "Eğer biri onu aramak için buraya gelirse taze bir mezar bulmak o kadar da zor olmaz. Onu giydirebilir misin, ne dersin?"

Kadının gözleri döndü ve önce cesede, sonra tekrar Ian'a baktı. Sanki bir şey diyecekmiş gibi ağzı açılıp kapandı.

Scanned with CamScanner

"Yapabilirim, dedi, sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

"Yap o zaman," dedi Ian. Gökyüzüne baktı, kararmış kalay rengindeydi ve hâlâ tek tük kar atıştırıyordu. Yine de daha fazlasının geleceğini görebiliyordu; ensesinde Kuzey Rüzgârı'nı hissetti.

"Akşam olmadan dönerim," dedi atına doğru dönerek. "Toplayabildiğini topla. Sanırım bu at onun?" Yapraksız bir lale ağacının seyrek barınağının altında kulaklarını seğirten güzel görünümlü bir doru at duruyordu; Hardman hanesine ait olmadığı açıktı.

"Evet."

"Cesedi taşımak için bunu kullanmam gerekecek. Ama seni ve çocuklarını almak için bir tane daha getireceğim."

Silvia gözlerini kırpıştırdı ve bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

"Nereye gidiyoruz?"

Adam ona sırıttı. Güven verici bir gülümsemesi olduğunu düşünüyordu.

"Seni annemle tanıştırmaya götürüyorum."

Ian Philadelphia'ya doğru giderken ağırdan alıyordu. Aklındaki şey için uygun yer sıkıntısı yoktu ama bunu karanlıkta yapması gerekecekti. Orayı –meşe ve çam karışımı bir çalılık, arkasında gece gökyüzünde bile görülebilecek yüksek bir çam– bulduğunda atından indi ve istediğini bulana kadar etrafı karıştırdı. Aradığı şeyi çantasına koyup Philadelphia yolu boyunca dört nala ilerledi.

Birkaç kilometre ötedeki bir çiftlikten iyi gözlü, sağlam bir at kiralamayı başardı ve onunla döndüğünde Hardmanları sahip oldukları her şeyi giymiş, kalan yetersiz eşyalarını da iple bağlanmış eski püskü bir yorgana sarılmış hâlde buldu. Bayan Hardman'ın kemerinde, sapı iple sarılmış, kaba saba bir bıçak olduğunu fark etti. Bu, Yoldaş olduğunu iddia eden biri için

Scanned with CamScanner

biraz tuhaf görünüyordu ama sonra bunun muhtemelen sebze doğramak, kasaplık yapmak ve bahçeyi kazmak için kullandığı tek bıçak olduğunu fark etti. Muhtemelen onunla birini bıçaklamayı hiç düşünmemişti.

Eğer düşünseydi bu adam şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu, diye geçirdi aklından Ian, Silvia'yla birlikte yargıcı kendi atının eyerine atarken güçlükle homurdanarak.

"Pekâlâ," dedi cesedi sıkıca bağlayan ipi sallayarak. "Bayan Hardman..."

"Bana Silvia de, yoldaş," dedi. "Peki, sen Ian mısın?"

"Evet," diye yanıt verdi Ian ve hafifçe kadının omzunu okşadı. "Ian Murray. Ata binebiliyor musun, Silvia?"

"Birkaç yıldır binmedim," dedi Silvia, Ian'ın onun için ayarladığı atı incelerken dudağını ısırarak. "Ama bineceğim."

"Evet. Bu arkadaş fena sayılmaz ve dörtnala koşmayacaksın, bu yüzden fazla telaşlanma. Prudence arkanda, Chastity önünde sen bu ata bineceksin." Üçünün toplam ağırlığının kendi ağırlığına eşdeğer olmadığını varsaydı, kaldı ki kendisi iriyarı bir adam değildi.

"Bir dakika bekle. Bence bunu almalısın." Silvia uzandı ve yerden deri bir valiz aldı. Yeni değildi ama belli ki eskiden kaliteli bir parçaydı. Elma kokuyordu.

"Ah," dedi Ian, ne olduğunun farkına varmıştı. Yargıcın atına baktı, yükünden hiç de memnun değildi ama bir kargaşa yaratmaya da niyetli değildi, en azından henüz. "Bu onun mu?"

"Evet. Bize... yiyecek getirdi. Her gelişinde."

Kadının gözleri garip şekle takıldı ama ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Bu kötü bir mezar yazısı değil," dedi Ian ona, valizi alırken. "Benim zamanım geldiğinde, umarım benimki de bu kadar iyi olur. Atına bin. Ben bununla ilgilenirim."

Ian kadının ata binmesine yardım etti, sonra heyecandan ciyaklayan Prudence'ı ve gözlerini dikip başparmağını emen Chastity'yi kaldırdı.

Scanned with CamScanner

"Patience, benimle geleceksin, tamam mı?" Eşya bohçasını eyerinin arkasına bağlayıp Patience'ı öne çıkardıktan sonra arkasına geçti, bir elinde yargıcın atının dizginine bağlı bir ip vardı. Atlara dilini şaklattı ve acımasız küçük süvari kafilesi hafifçe yağan karın içine doğru fırladı. Hardmanlardan hiçbiri arkasına bakmadı.

Ama Ian baktı, insanların uzun süre yaşadığı bir yerin en azından bir veda kelimesini hak ettiğini belli belirsiz hissediyordu.

Ev küçük, gri ve yıpranmıştı, ocağı soğuktu ve ateşi çoktan sönmüştü. Yine de bir aileyi barındırmış, Kıta generallerinin bir toplantısına tanıklık etmiş, Jamie Dayı'ya ihtiyacı olduğunda sığınacak bir yer vermişti.

"*Bidh failbh ann a sith*," dedi sessizce eve. "Huzur içinde dünyaya geri dönün. İyi iş çıkardın."

Patience atının dizginlerini ölüm korkusuyla sıkıca kavrarken, Ian kızın giydiği birkaç kat dayanıksız giysiye rağmen titrediğini hissedebiliyordu.

"Daha önce hiç ata bindin mi, kızım?"

Başını olumlu anlamda sallarken nefes nefeseydi.

"Babam beni ve Pru'yu ara sıra atına bindirirdi. Ama avluda dolaşmaktan fazlasını yapmazdık."

"Bu da bir şeydir. Sanırım baban öldü?"

"Belki," dedi üzüntüyle. "Annem milislerin onu Sadıklar'dan sandıkları için vurduklarını düşünüyor. Ben ve Pru onu Kızılderililerin kaçırmış olabileceğini düşünüyoruz. Ancak Chastity doğmadan önce gitmişti, yani muhtemelen ölmüştür. Aksi takdirde serbest kalıp bize geri dönmez miydi?"

"Evet," dedi Ian. "Kızılderililer iyi insanlar olabilir. Ben de bir Mohawk'ım."

"Öyle misin?" Genç kız eyerde dönüp ona baktı, ilgi ve dehşeti bir arada yaşıyordu.

"Öyleyim." Ian elmacık kemikleri boyunca uzanan dövmelere dokundu. "Beni evlat edindiler ve bir süre onlarla yaşadım.

Scanned with CamScanner

Onlarla isteyerek kaldım ama sonunda aileme geri döndüm. Belki baban da aynısını yapar."

Eğer dönerse, diye merak etti, önündeki atın üzerinde Silvia Hardman ve kızlarının hayaletimsi şekillerine bakarken, *yokluğunun karısını nelere mecbur ettiğini öğrendiğinde ne yapacak?*

Peki, Emily erkeği olmadan nerelere mecbur kaldı? Yine de yanında insanları var... Bir Mohawk kadını asla Silvia Hardman'ın yalnız kaldığı gibi yalnız kalmazdı. Bu düşünce onu biraz rahatlattı.

Philadelphia yoluna vardıklarında dikkatlice attan inip atını Silvia'nınkine yaklaştırdı ve Patience'ın dizginleri kaybetmesi ihtimaline karşı eyerinin kulpuna bir boyun bağı bağladı.

"Sen önden git," dedi Ian, Silvia'ya ve azalan ışıkta geniş, temiz ve boş olan yolu işaret etti. "Ben Bay Fredericks'le ilgilenirken yanıma yaklaşma."

Kadın bu isimle ürperdi ve üçüncü atın sırtındaki kambur şekle tekinsiz bir bakış fırlattı.

"Şansım yaver giderse yarım saat içinde sana yetişirim," dedi. "Ay yok ama karla aydınlanmış bir gökyüzü var. Sanırım hava kararduktan sonra bile yolu görebilirsin. Eğer biri seni taciz etmeye kalkarsa, kocanın arkanda olduğunu söyle ve yoluna devam et. Eğer isterlerse bohçanı onlara ver ama seni attan indirmelerine izin verme."

"Tamam." Kadının sesi korkudan bir an yüksek çıksa da normale döndürmek için hafifçe öksürdü. "Yapacağız. Yani yapmayacağız. Teşekkür ederim, Ian."

Ian atları idare edebileceklerinden emin olmak için onları Philadelphia yolunun yarım kilometre aşağısına götürdü. Sadece yürüyorlardı ama ne zaman bir şey olacağı belli olmazdı ve onları dikkat etmeleri, dizginleri ellerinde tutmaları konusunda uyardı.

Ian attan inip dizginleri onun ellerine bıraktığında Patience'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Scanned with CamScanner

"Yalnız mı?" dedi çok küçük bir sesle. "Yalnız mı gidiyorum?"

"Uzun sürmeyecek," diye güvence verdi ona. "Annen de ipi tutuyor olacak. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Fredericks'in atının ipini çözdü ve atı diğer yöne, Hardmanların kulübesine giden yolu iyice geçtikten sonra götürdü. Ciddi ciddi kar yağmaya başlamıştı ama taneler küçük ve sertti, sadece sert zeminli yolda sıçrıyor, rüzgâr toprakta ince beyaz çizgiler oluşturuyordu.

Açık alanda, taze bir cesetle bulunmak hiçbir zaman rahat olmamıştı, fakat herkesin özel işinin aynı zamanda kendi özel işleri olduğunu düşünmeye meyilli beyaz insanların yanında özellikle tedirgin edici bir işti. Neyse ki soğuk hava cesedin şişmesini engellemişti ve henüz ürkütücü sesler çıkarmıyordu.

İşte oradaydı. Uzun çam, karla aydınlanmış gökyüzüne karşı simsiyah duruyordu. Bir önceki ziyaretinde bir çalı parçasını çiğnemişti ve şimdi atı dikkatlice içine, birbirine yakın iki fidanın arasına götürdü. At şüpheliydi ama onu takip etti ve fidanlardan biri çatırdayarak devrildi.

"Güzel, *a charaid*," diye mırıldandı. "Bir dakikadan fazla sürmez, tamam mı?"

Meşe ve çam fidanlarından oluşan siperin ötesindeki arazi küçük bir vadiye çıkıyordu. İlk ziyaretinde uçurumun kenarındaki basamakları saymıştı. Işık zayıftı ve uçurum çalılar ile cılız küçük ağaçlarla doluydu.

Atı uçurumun kenarından güvenli bir mesafede bağladı, sonra Fredericks'in bağlarını çözdü ve onu çekerek öldürülmüş bir bufalo gibi gümbürtüyle yere bıraktı. Ian, ölü yargıcı uçurumun kenarına sürükledi, sonra da daha önce seçtiği kırık dalı almak için büyük çamın dibine gitti. Öncesinde kullandığı sopanın bir meyve ağacına ait olduğu belliydi; onu çıkardı, sonra atmak üzere kesesine koydu.

Öldürdüğünüz birinin cesedini ortadan kaldırmak için bir Galce tılsım ya da dua olup olmadığını merak ediyordu ama

Scanned with CamScanner

varsa bile bilmiyordu. Mohawkların duaları vardı, tamam, fakat ölülerle pek uğraşmazlardı.

"Jamie Dayı'ya sonra sorarım," dedi Fredericks'e belli belirsiz. "Eğer varsa, senin için söylerim. Ama şimdilik kendi başınasın."

Soğuk, sert yüzün üzerinde ilerleyip boş göz çukurunu buldu ve dalının sivri ucunu olabildiğince sert bir şekilde göz çukuruna sapladı. Kabuğun ve odunun kemiğe sürtünmesi, ardından ani boyun eğme omuzlarındaki ve kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Sonra cesedi uçurumun kenarına sürükleyip itti. Bir an için hareket etmeyeceğinden korktu ama ceset çam iğnelerinin üzerinde kaydı ve uzun bir süre sonra neredeyse tembelce bir, iki kez yuvarlandı ve yükselen rüzgârın üzerinde zorlukla duyulabilen boğuk bir çıtırtıyla dipteki çalılıkların arasında kayboldu.

Atı tutmak istiyordu. Biri fark ederse, onu yolda dolaşırken bulduğunu söyleyebilirdi. Ama eğer kendisi –ve at– Philadelphia'da Silvia Hardman ve çocuklarıyla birlikte kalacaksa, bu çok tehlikeliydi. Atı yola geri götürüp sağrısına bir şaplak atarak veda etti. Atın gidişini izledi, sonra arkasını döndü ve yoğunlaşan karda yolda koşmaya başladı.

78

KAN KOKUYORSUN

Ian, *bir Kızılderili gibi* sessizce içeri girmişti, diye düşündü Rachel, gece yarısını geçiyordu, yatağın yanına çömelmiş ve onu ürkütüp Oggy'yi uyandırmamak için kulağına hafifçe üflemişti. Çocuğu aceleyle kontrol etti, sonra ayaklarını yataktan dışarı çıkardı ve kocasını kucaklamak için ayağa kalktı.

"Kan kokuyorsun," diye fısıldadı. "Ne öldürdün sen?"

Scanned with CamScanner

"Bir canavarı," diye fısıldadı Ian ve karısının yanağını okşadı. "Yapmak zorundaydım ama bunun için üzgün değilim."

Rachel başını sallarken boğazında keskin bir taşın oturduğunu hissetti.

"Benimle dışarı gelir misin, *mo nighean donn*? Yardıma ihtiyacım var."

Rachel yeniden başını salladı ve yatak örtüsü olarak kullandığı pelerini bulmak için döndü. Ian'da bir kasvet havası hâkimdi ama aynı zamanda başka bir şey de vardı ve ne olduğunu anlayamıyordu.

Ian'ın, cesedi –her neyse ya da her kimse– gömmesine ya da saklamasına yardım edeceği beklentisiyle eve getirmediğini umuyordu. Ama kısa zaman önce şeytani olduğunu düşündüğü bir şeyi öldürmüştü ve belki de kendisini takip edilmiş hissediyordu.

Bu yüzden onu odalarının küçük salonuna kadar takip ettiğinde, yüzü hırpalanmış cılız bir kadın ve paçavralara bürünmüş üç kirli, yarı aç çocuğu kanepenin üzerinde bir dizi korkmuş baykuş gibi birbirlerine sokulmuş hâlde bulduğunda şaşırdı.

"Yoldaş Silvia," dedi Ian usulca. "Bu benim karım Rachel."

"Yoldaş mı?" Rachel şaşırmış olsa da neşelenmişti. "Sen bir yoldaş mısın?"

Kadın kararsız bir tavırla başını salladı. "Öyleyim," dedi. Yumuşak sesi kulağa net bir şekilde geliyordu. "Öyleyiz. Ben Silvia Hardman ve bunlar da kızlarım: Patience, Prudence ve küçük Chastity."

"Yiyecek bir şeylere ihtiyaçları var, *mo chridhe*. Sonra belki..."

"Biraz sıcak su," diye geveledi Silvia Hardman. "Lütfen. Yıkanmak için." Dizlerinin üzerine kenetlediği elleriyle solmuş ev dokuma elbisesini buruşturuyordu. Rachel ellerine hızlıca bir göz attı. Muhtemelen Ian'ın öldürme işini yardım etmişti? Boğazına oturan taş yine kendini gösterdi ama başını sallayarak küçük kızların en küçüğüne dokundu. Bir ila iki yaşlarında,

Scanned with CamScanner

güzel, yuvarlak yüzlü bir bebekti ve kız kardeşinin kucağında uyuyordu.

"Hemen," diye söz verdi. "Ian... anneni çağır."

"Buradayım," dedi Jenny arkasından. Sesi uyanık ve ilgiliydi. "Görüyorum ki misafirimiz var."

Rachel hemen büfeye gidip ekmek, peynir ve elma buldu. Bunları iki büyük kıza dağıttı. Küçük olan derin bir uykuya dalmıştı, Rachel onu nazikçe kaldırıp yatak odasına götürdü ve Oggy'nin yanına yatırdı. Küçük kız kirli ve zayıftı, koyu renk bukleleri keçeleşmişti ama onun dışında durumu iyiydi ve tatlı yuvarlak yüzünde Rachel'ın kız kardeşlerinin çoktan kaybettiğini düşündüğü bir masumiyet vardı.

Bunun nedeni hemen ortaya çıktı.

Jenny yemeği boş vermiş, Silvia Hardman'a sıcak su, sabun ve havlu getirmişti. Silvia ağır hareketlerle güzelce yıkanırken yaptığı işte odaklanarak kaşlarını çatmış, hiçbir şeye bakmıyordu.

Ian ona kısa bir süre baktıktan sonra çocukların varlığına rağmen Rachel ile annesine durumu basit ve açık bir dille anlattı. Rachel küçük kızlara baktı ve kocasına kaşlarını kaldırdı ama kocası sadece, "Oradaydılar," demekle yetindi ve devam etti.

"Ben de ondan kurtuldum," diye sözlerini tamamladı. "Nasıl ve nerede olduğunu bilmenize gerek yok." Kızlardan biri rahatlama ya da yorgunluktan olsa gerek küçük bir iç çekti.

"Evet," dedi Jenny bunu önemsemeyerek. "Tabii, onları oldukları yerde bırakamazdın, biri adamı aramaya gelir ve onu çok yakında bulursa diye."

"Kısmen öyle, evet." Saatin ilerlemiş olmasına ve önceki günle gecenin yarısını çok yorucu bir işle geçirmiş olmasına rağmen Ian uyanık ve aklı başında görünüyordu. Annesine gülümsedi. "Jamie Dayı bana Yoldaş Silvia'nın herhangi bir zorlukla karşılaşması durumunda bununla benim ilgilenmem gerektiğini söyledi."

Scanned with CamScanner

Silvia Hardman gülmeye başladı. Çok sessiz ama belirgin bir isteri sınırıyla. Jenny yanına oturup kolunu Silvia'nın omuzlarına doladı ve Silvia aniden gülmeyi kesti. Rachel onun hâlâ ıslak ve sabunla kayganlaşmış ellerinin titrediğini gördü.

"Meleklere inanır mısın, Rachel?" diye sordu Silvia. Sesi alçaktı ve şişmiş dudağı yüzünden biraz tuhaf çıkıyordu.

"Ian ya da Jamie'yi kastediyorsan, onlar böyle bir tanımlamayı kesinlikle reddeder," dedi Rachel, güven verici bir şekilde gülümseyerek. Silvia'nın yüzünü boydan boya kesen ve gözlerini garip bir şekilde yüz hatlarının geri kalanından kopuk gösteren geniş çürükten gözlerini kaçırmamaya çalıştı. "Ama ikisini de bir süredir tanıdığımdan Tanrı'nın zaman zaman onlar için bir şeyler bulduğunu düşünüyorum."

79

ÇOK FAZLA KADIN

Jenny sabah çocukların sorumluluğunu üstlendi, böylece Rachel, Silvia Hardman'la birlikte Philadelphia Yıllık Toplantısı'ndan sorumlu olan "Nüfuzlu Yoldaşlar"la –ki bu bir Quaker'ın herhangi birine mevki atfetmek için gidebileceği en ileri noktaydı– konuşmaya ve Hardmanlara yardım için barınma, iş ya da para sağlanıp sağlanamayacağını öğrenmeye gidebilecekti. Ian da onlara eşlik edecekti ama hem Rachel hem de Silvia onun varlığının yardımcı olacağından şüphe duyduklarını ifade ettiler.

Rachel ona özel olarak, "Öldürdüğün hayvandan bahsetmeyi planlamıyorum," demişti. "Dolayısıyla, senin tanıklığın muhtemelen daha az değil, daha fazla soruna neden olacak. Ayrıca senin kendi işin var, değil mi?"

"Benim değil, hayır," dedi Ian ve onu kısaca öptü. "Ama Claire Yenge'ye onun adına bir genelevi ziyaret edeceğime söz verdim."

Scanned with CamScanner

Rachel olduğu yerde kalakaldı.

"Eve bir fahişe getirme," diye öğüt verdi ona. "Başında zaten çok fazla kadın var."

Elfreth Sokağı bir şehirdeki sokaklara göre fena sayılmazdı. Ian, tuğlaların üzerindeki küçük bir kusmuk yığınının yanından geçerken, pek de düzgün bir sokak sayılmaz, diye düşündü. Bir arabanın geçebileceği kadar genişti ve evlerin bazılarında cilalı pirinç kapı tokmakları vardı. Abbott Anne'ninkinde de vardı, her ne kadar burası müessesenin arka kapısı olsa da. Ama doğal olarak bir genelevin arka kapısı da en az ön kapısı kadar, hatta ondan daha fazla kullanılırdı.

Arka basamaklarda pelerinlerine sarınmış iki genç fahişe oturuyordu ve Ian onların orada insanları davet mi ettiklerini, yoksa sadece hava mı aldıklarını merak etti. Dışarıda hava serindi ve nefesleri beyaz dalgalar hâlinde yükseliyor, konuştukça kayboluyordu. İçlerinden biri onu fark edince sohbetlerini yarıda kestiler.

Uzun boylu olan kısa bir süre ona baktı, sonra arkasına yaslandı, bir dirseğini arkasındaki basamağa dayayıp pelerininin bir omzundan geriye düşmesine izin vererek pembe teni ve dolgun göğsünü gözler önüne serdi. Ian ona gülümsedi.

Kadının yüzü değişti ve Ian onun dövmelerini yeni fark ettiğini anladı. Kadın temkinli görünse de gözlerini ondan kaçırmadı.

"İyi günler, hanımefendi," dedi Ian ve kadının kaşları İskoç aksanından dolayı havaya kalktı. Arkadaşı oturduğu yerde doğrulup ona sertçe baktı. Ian önlerinde durup başını yana yatırdı ve yukarı baktı. Kırmızı tuğladan yapılmış üç katlı bir ev yükseliyordu.

"İyi bir ev, değil mi?" diye sordu. Fahişeler bakıştılar ve kısa boylu olanın hafifçe omuz silkerek onu uzun boylu yoldaşına bıraktığını gördü, o da doğruldu ama pelerinini dikkatsizce açık bıraktı. Soğuktan meme uçları ince pamuğun altında yuvarlak ve sert bir şekilde dışarı fırlamıştı.

"Çok iyi, efendim," dedi ve ona hafifçe gülümsedi. Ayaklarını altına alıp kalkmaya hazırlandı. "Üşümekten kurtulmak için içeri gelip bir içki içer misin?"

Scanned with CamScanner

"Belki," dedi Ian ona gülümseyerek. "Ama demek istediğim, burası siz hanımlar için iyi bir yer mi?"

Yüzleri asıldı ve şaşkınlıktan ağızları bir karış açık ona bakakaldılar. Dağınık sarı saçlı, kısa boylu olan önce toparlandı.

"Eh, bir arabanın dışında yapmaktan ya da sizi içki ahırlarına ve boks ringlerine gönderen bir pezevenge sahip olmaktan daha iyidir, o kadarını söyleyeyim."

"Trixie!" Uzun kahverengi saçlı genç kız arkadaşını tekmeleyerek ayağa kalktı ve ona gülümsedi. "Ben Meg. Burası güzel, temiz bir ev efendim ve kızların hepsi de temiz. Sağlıklı ve iyi besleniyorlar." Bir elini çok sağlıklı göğsünün altına koyarak durumu açıklamıştı.

Ian başını salladı ve kesesine uzanarak para dolu cüzdanını çıkardı.

"Ben de sağlıklıyım, kızım."

Kısa boylu olan başını salladı.

"Olabilir. Herkes İskoçların kötü olduğunu söyler."

Uzun boylu arkadaşı onu tekrar tekmeledi, bu sefer daha sertçe.

"Ah!"

"İskoçlar kurnazdır, kızım, kaba değil," dedi Ian bu oyunu görmezden gelerek. "Paramızın karşılığını isteriz, evet... ama aldığımız şey karşılığıysa..." Keseyi hafifçe savurup avucunun içinde yakalarken paralar şıngırdadı.

Uzun boylu genç kız merdivenlerden indi ve yakın bir mesafede önünde durdu. Soğuk meme uçlarının çıplak göğsüne değdiğini hayal edebileceği ve oradaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebileceği kadar yakındı.

Affet beni Rachel, diye düşündü.

"Size değerli bir şey vadedebilirim, efendim," dedi kız, nefesinin arasında gülümseyerek. "*Ne* arzu ederseniz..."

Ian dostça başını salladı ve onu baştan aşağı süzdü.

"Benim istediğim, kızım, biraz tecrübesi olan bir kız."

Bunun üzerine kızın yüzü değişince Ian onu biraz korkuttuğunu gördü. Belki de kötü bir şey değildi.

Scanned with CamScanner

"Bu evde... en az beş yıl çalışmış bir kız var mı?"

"*Beş* yıl mı?" diye kahkaha attı kısa boylu olan. Kadın ayağa fırladı ve adam önce onun kaçmak istediğini sandı fakat kadın sadece ona daha yakından bakmak istiyordu. Onu arkadaşına gösterdiği kadar açık sözlülükle, ama aynı zamanda hayranlık dolu bir havayla inceledi.

"Bir fahişe öğrenmesi beş yıl alacak ne *yapabilir* ki?" Sesi gerçekten öğrenmek istiyormuş gibi geliyordu ve Ian ona ilgiyle baktı. Kız onun bir sapık olduğunu düşünebilirdi ama Meg'in meme uçlarından daha fazla tahrik olduğunu fark edince biraz şaşırdı. Boğazını temizledi.

"Bunun cevabını ben de bilmek isterdim, kızım," dedi Ian ona gülümseyerek. "Ama şu anda istediğim şey Jane Pocock'u tanıyan bir kız."

80

VERİLMİŞ BİR SÖZ

Philadelphia sokakları yiyeceklerle doluydu, en azından İngiliz ordusu şehri işgal etmediği zamanlarda öyleydi. Şu an durum tam tersiydi ve Yoldaşlar Cemiyeti Philadelphia Yıllık Toplantısı'nın işlerinin çoğunu yürüttüğü binanın birkaç adım ötesinde hem etli hem de meyveli turtalar, halka atar gibi sopalarla taşınan büyük tuzlu Alman simitleri, kızarmış balıklar, şekerle kaplanmış hamur kızartmaları, lahana sarmaları ve kova kova bira satılıyordu.

Ne yazık ki mevcut yiyeceklerin çoğu duvara fırlatmayı pek de tatmin edici kılacak tarzda ya da şekilde değildi. Öfkelenen Rachel sağa sola baktı ve bir elma satıcısında karar kıldı.

"Al," dedi ve sarı-pembe meyvelerden birini Silvia Hardman'a uzattı. Silvia şaşkınlıkla meyveye baktı, sonra onu kararsızca ağzına doğru kaldırdı.

"Hayır," dedi Rachel. "*Böyle* yapacaksın!" Topuklarının üzerinde dönerek kolunu geri çekti ve elmayı olabildiğince sert

Scanned with CamScanner

bir şekilde, toplanmak için gittikleri parkta duran devasa meşe ağacının gövdesine fırlattı. Elma parçalara ayrılınca Rachel tatmin olmuş bir şekilde nefes aldı.

"Bunun Yoldaş Sharpless'ın kafası olduğunu hayal et," diye Silvia'ya tavsiyede bulundu. "Ya da belki şu sersem Phineas Cadwallader'ın."

"Ah, o, kesinlikle." Silvia'nın yüzü elma kadar kızarmıştı ve küçük bir hışımla elindeki meyveyi ağaca fırlattı ama ıskaladı.

Rachel koşup onu geri aldı, sonra Silvia'yı ağaca yaklaştırdı.

"Parmaklarını *bu şekilde* koy," dedi, "sonra kolunu geri çek ve gözünü seçtiğin noktaya sıkıca sabitle. Sonra fırlat ama gözünü ayırma."

Silvia başını salladı ve elmayı yeniden kavrayarak, Yoldaş Cadwallader'a göstermesi gereken öfkeyle ağaca baktı ve fırlattı.

"Ah." Memnun hâlde küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Yapabileceğimi sanmıyordum." Güldü ama ister istemez omzunun üzerinden arkasına bakmıştı. "Sanırım bu günahkârca bir savurganlık ama..."

Rachel, ilk çarpışmadan birkaç saniye sonra ağacın gövdesinden aşağıya doğru koşan ve şimdi yerde, bombardımanın parçalarıyla karnını doyuran yaratıklardan birini başıyla işaret ederek, "Sincaplara sor bakalım öyle mi düşünüyorlar," diye öneride bulundu. Silvia baktı, sonra etrafına göz gezdirdi. En az bir düzine daha sincap kuyrukları bir amaç uğruna gürleşmiş hâlde çimenlerin üzerinde koşuşturuyordu.

"Peki o zaman," dedi ve derin bir nefes aldı. "Sen haklısın. Kendimi çok daha sakin hissediyorum."

"Güzel. Karnın acıktı mı?" diye sordu Rachel. "Açlıktan ölüyorum. Belki bir turta yer, bundan sonra ne yapacağımızı tartışırız."

Silvia'nın yüzündeki sakinlik bir anda kayboldu, yerini solgun bir endişe aldı ama başını salladı ve itaatkâr bir şekilde Rachel'ı sokağa kadar takip etti.

Scanned with CamScanner

"Gitmemeliydim," dedi Silvia, biftekli ve soğanlı turtasından bir iki ısırık aldıktan sonra duraklayarak. "Ne diyeceklerini biliyordum."

"Evet, bana söyledin ama inanmak istemedim." Rachel kaşlarını çatarak kendi turtasından bir lokma aldı. "Hayırseverlik ve İsa'nın sevgisini savunan insanlar böyle konuşabilir! Kocanın onlara sırtını dönmesine şaşmamalı."

Silvia üzüntüyle, "Gabriel, kendisine müdahale edildiğini düşündüğü şeylere katlanacak biri değildi," diye onayladı. "Ama sen onların ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi? Ben aslında tam da onların söylediği gibiyim, bir fahişe."

Rachel hemen ona karşı çıkmak istedi ancak bunu yapmak için ağzını açtıktan sonra duraksadı, sonra turtasından bir ısırık daha aldı.

Çiğneyip yuttuktan sonra, "Başka seçeneğin yoktu," dedi.

Silvia biraz alaycı bir tavırla, "Bay Cadwallader öyle olduğunu düşünüyor gibiydi," dedi. "Yeniden evlenmeliymişim..."

"Ama sen kocanın ölüp ölmediğini bilmiyordun! Nasıl evlenebilirdin?"

"...ya da şehre gelip çamaşır yıkamalıydım ya da dikiş nakış işine başlamalıydım..."

"Bırak kızlarını, kendine bile yetecek kadar para kazanamazdın!"

"Belki de Yoldaş Cadwallader bir çamaşırcının hayatının nasıl olduğunu keşfetmeye fırsat bulamamıştır," dedi Silvia turtasını bitirerek. Cılız omuzları akşamüstü güneşiyle rahatlayarak biraz çökmüştü. "Sanırım onun ve Yoldaş Sharpless'ın içindeki ışığı aramalıyız, değil mi?"

"Evet," dedi Rachel gönülsüzce. "Ama böyle bir aramanın etkili olabilmesi için birkaç elmaya ve bir şişe biraya daha ihtiyacım olabilir."

Silvia güldü ve Rachel'ın kalbi bunu duyunca yerinden fırladı. Silvia Hardman hırpalanmıştı, buna şüphe yoktu ama henüz kırılmamıştı.

Scanned with CamScanner

"Yine de bir kez daha bir toplantının parçası olmak iyi olurdu," dedi Silvia hüzünle. "Uzun yıllardır böyle bir arkadaşlığım ya da bana destek veren biri olmamıştı."

Rachel son lokmasını da yuttu ve Silvia'nın elini tuttu. İnce, nasırlı ve hor kullanılmış olan bu el, amansız bir çalışmanın, birçok küçük ev felaketinin yanıklarını ve yaralarını taşıyordu.

"*İki ya da daha fazla kişi benim adıma nerede toplanırsa, ben de orada olurum*," dedi Rachel ve önce Silvia'yı, sonra da kendisini işaret etti. "Bir. İki."

Silvia kendine rağmen gülümsedi ve gerçek doğası –kibar ve esprili– gözlerindeki temkinliliğin ardında ortaya çıktı.

"O hâlde benimle buluşuyorsun, Rachel. Minnettarım."

Ian, Elfreth Sokağı'na yaptığı ziyaretten, sütçü kızların ve bira satıcılarının bağırışlarından habersiz dalgın bir hâlde dönmüştü.

Genelev sakinlerini konuşturmak için hatırı sayılır bir zaman ve para harcaması gerekeceğini düşünmüştü ama Jane Pocock'un adının geçmesi bile dedikodu kapılarını açmıştı, kendini bir gemiden denize düşüp köpük ve keskin dökünтüler içinde kıyıya sürüklenen biri gibi hissediyordu.

Şimdi Fanny'nin kız kardeşiyle ilgili çizimine daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu.

Bayan Abbott'ın yüksek sesle ifade ettiğine göre Jane Pocock tuhaf, açıkça *çok* tuhaf, bunamış ve muhtemelen Garip Sanatlar uygulayan biriydi. Nasıl olup da kendisi ya da kızlarından biri yataklarında öldürülmemişti, *bilmiyordu*. Ian böyle yeteneklere sahip genç bir kadının neden fahişe olarak çalıştığını merak etti ama bu şartlar altında bunu söylemedi.

Yüzbaşı Harkness cinayetiyle ilgili konuşmaların yatışması biraz zaman aldı ama Ian Murray bir genelevde nasıl çalışılacağını iyi biliyordu ve ortalık yatışınca hemen fahiş fiyatlı iki şişe daha şampanya ısmarladı.

Bu, ortamın havasını daha odaklanmış ama daha az öfkeli bir hâle getirmişti ve yarım saat içinde Bayan Abbott kendi ma-

Scanned with CamScanner

bedine çekilirken fahişeler kendi aralarında sessiz bir uzlaşmaya vardılar. Kendisini, bir yanında Meg, diğer yanında Trixabella'nın bulunduğu, bu tür mekânlarda sıkça rastlanan kırmızı kadife koltukta buldu.

"Trix, Arabella ile... yani Jane'in arkadaşıydı," diye açıkladı Meg. Trix kederli bir ifadeyle başını salladı.

"Keşke olmasaydım," dedi. "O kızın şansı hiç yaver gitmedi ve bu tür şeyler insanın başına bela olabiliyor, biliyorsun. Yüzündeki o şeyler de ne?"

"Olabilir mi?" Ian elmacık kemiğine dokundu. "Bu bir Mohawk dövmesi."

"Ahh," dedi Trix biraz daha ilgiyle. "Kızılderililer seni esir mi aldı?" Bu düşünceye kıkırdadı.

"Hayır, kendi isteğimle gittim," dedi Ian aynı ses tonuyla.

"Ben de," dedi Trix çenesini yukarı kaldırıp elini sallayarak, muhtemelen çalıştığı yerin nispeten lüks yapısına dikkatini çekmek istemişti. "Ama Arabella değil. Bayan Abbott onu ve kız kardeşini, faturasını ödeyecek kadar parası olmayan bir kaptanın elinden aldı. O kızlar sözleşmeliydi."

"Öyle mi? Ne kadar zaman önceydi bu? Sen de burada bir ya da iki yıldan fazla kalmış olamazsın." Aslında en az on yıldır bu işin içindeymiş gibi görünüyordu fakat ufak tefek centilmenlikler beklenen dökümtülerin bir parçasıydı. Kız güldü ve alışık olduğu bir tavırla gözlerini ona dikti.

"Sanırım altı, belki de yedi yıl önceydi. Eğlenirken zaman uçup gidiyor ya da öyle derler."

"*Tempus fugit.*" Ian onun bardağını doldurdu ve gülümseyerek kendi bardağıyla tokuşturdu. O da profesyonel bir şekilde yüzünü buruşturdu, içti ve devam etti.

"Unutma, Jane'den sadece iki yaş büyüktüm..." Kız gözünü kırptı. "Bayan Abbott onlarla uğraşmazdı ama ikisi de güzeldi ve Jane de... başlamak için yeterince büyüktü."

Ian aklından hesap yapıyordu. Altı yıl önce Jane, Fanny'nin şu anda olduğu yaşta olacaktı. *Yeterince büyük...*

Scanned with CamScanner

Ticaretteki ilk birkaç üzücü deneyimini anlattıktan sonra konuşmayı Jane ve Fanny'ye geri çekmeyi başardı.

"Bir deniz kaptanının, kızları Bayan Abbott'a sattığını söyledin. Acaba ikinizden biri onun adını hatırlıyor mu?"

Meg başını iki yana salladı.

"Burada değildim," dedi. "Trix...?" Kaşlarını hafifçe çatan ve dudaklarını birbirine bastıran arkadaşına doğru kaldırdı.

"O zamandan beri buraya geri geldi mi?" diye sordu Ian onu yakından izleyerek. Kız irkilmiş görünüyordu.

"Ben... şey... evet. Onu sadece iki kez gördüm ve uzun zaman oldu, bu yüzden adını tam olarak hatırlamıyor olabilirim."

Ian içini çekip ona doğrudan bir bakış attı ve bir altın gine uzattı.

"Vaskwez," dedi kız tereddüt etmeden. "Sebastian Vaskwez."

"Bir İspanyol muydu?" diye sordu Ian, zihni onun yorumunu sorunsuzca "Sebastiàn Vasquez"e dönüştürmüştü.

"Bilmiyorum," dedi Trix açık yüreklilikle. "Hiç İspanyol'la birlikte olmadım, yani seslerinin neye benzediğini bilmiyorum."

Meg, Ian'a göz atarak, "Yatakta hepsinin sesi aynı," dedi. Trix arkadaşına alaycı bir bakış fırlattı.

"Sesi yabancı gibiydi, buna hiç şüphe yok. Genizden konuşmak ya da Fransızların yaptığı o gırtlak sesi tarzı şeyler de yok. Üç Fransız ile birlikte oldum," diye açıkladı Ian'a, küçük bir gurur gösterisiyle. "İngiliz ordusu buradayken Philadelphia'da birkaç tane vardı."

"Vasquez buraya en son ne zaman geldi?" diye sordu.

"İki... hayır, belki üç yıl kadar önce."

"O zaman Jane'le birlikte mi gitmişti?" diye sordu Ian.

"Hayır," dedi Trix beklenmedik bir şekilde. "Benimle geldi." Ardından yüzünü buruşturdu. "Barut kokuyordu, tıpkı bir topçu gibi. Gerçi topçu değildi; hepsinin derisinde barut vardır ve elleri baruttan simsiyah olur ama o temizdi, yine de ateşlenmiş bir tabanca gibi kokuyordu."

Ian'ın aklına bir fikir geldi; gerçi düşünmek zorlaşmaya başlamıştı. Vücudunun kızların dikkatini çekmesi onu rahatsız etmiyordu fakat uyarılma zihinsel yetilere pek etki etmiyordu.

Scanned with CamScanner

"Hâlâ bir deniz kaptanı olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordu. İki kız da boş boş baktı.

"Yani gemisinden bahsetti mi ya da tayfa aldığını falan söyledi mi? Deniz ya da balık kokuyor muydu?"

Bu ikisini de güldürdü.

Trix toparlanarak, "Hayır, sadece barut," dedi.

"Ama Abbott Anne ona 'Kaptan' derdi," diye ekledi Trix. "Onun bir asker olmadığı yeterince açıktı."

Birkaç soruyla iki şişe daha bitti ve kızların bildikleri her şeyi ona anlattıkları açıktı, ne kadar az olsa da. En azından bir adı vardı. Evin içinden sesler yükselmeye başladı; açılan kapılar, ağır ayak sesleri, erkek ve kadın konuşmalar. Çay saati henüz geçmişti ve müşteriler içeri girmeye başlamıştı.

Ian ayağa kalktı, utanmadan kendine çekidüzen verdi ve onların önünde eğilerek nazik yardımları için teşekkür etti.

Merdivenlerin dibinde Trix'in kendisine seslendiğini duydu ve başını kaldırdığında onun yukarıdaki sahanlığın parmaklıklarına yaslandığını gördü.

"Evet?" dedi. Genç kız yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bir göz attı, sonra merdivenlerden aşağıya indi ve onu kolundan tuttu.

"Bir şey daha biliyorum," dedi. "Abbott Anne, Arabella'nın kızlığını satmaya gittiğinde, Arabella bakire değildi, o yüzden tavuk kanı kesesi kullanmak zorunda kaldılar."

Silvia kızlarını yatak odasında yemeleri için yemek dolu bir tepsiyle gönderdi. Sonra Jenny ve Rachel'ın kalın ekmek dilimleri üzerine servis ettikleri pastırmayla fasulyeyi koydukları masaya oturdu, odalarında verilen iki çarpık tahta tabaktan başka bir şey yoktu.

Ian yemek kokusunun onu devirmeye yeteceğini düşündü, en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Dün bir ara olabileceğini düşündü ama fark edemeyecek kadar meşguldü.

Scanned with CamScanner

Üzerinde pastırma ve soğanla pişirilmiş fasulye bulunan ekmeğin bir köşesini koparıp ağzına attığında tüm kadınların ona bakmasına neden olan istemsiz bir ses çıkardı.

Annesi kaşlarını kaldırarak, "Açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi homurdanıyorsun, oğlum," dedi.

Rachel kahkaha atarken Silvia nazikçe gülümsedi. Yarık dudağı yüzünden o da aynı şekilde yiyordu ve çiğneme şeklinden birkaç dişinin de gevşemiş olabileceğini düşündü. Yargıç Fredericks'i öldürmekle ilgili herhangi bir vicdan azabı duymuş olsaydı –ki duymamıştı– hemen oracıkta yok olup giderdi.

Sözde Yıllık Toplantı'nın Yoldaşları için de aynı şeyleri hissediyordu. Rachel ona Quaker toplantılarının doğası hakkında epey bir şey anlatmıştı ve herkes onlarla birlikte oturup ibadet edebilirken, toplantının bir parçası olmanın farklı bir şey olduğunu anlamıştı: insanlar ancak değerlendirildikten ve toplantı yapıldıktan sonra kabul ediliyordu.

Bunda bir klanın işleyişine benzer bir şey vardı; her iki taraf için de geçerli olan bir yükümlülük beklentisi bulunuyordu. Bu yüzden Philadelphia Yoldaşları'nın Silvia'yı neden kolayca bağırlarına basmadıklarını anlayabiliyordu. Yine de bunun için onlara kızıyordu.

Rachel kaşlarını çatarak, "Yoldaşlar ideal olarak şefkatli, barışçıl ve dürüst olmalıdır," dedi. "Bu, yargılarını saklı tuttukları ya da güçlü fikirlere sahip olmadıkları anlamına gelmez, elbette, bunu ifade edebilirler."

"Peki dedikodu yaparlar mı?" diye sordu Ian. Rachel içini çekti.

"Yapıyoruz. Yani," diye ekledi, "kötü huylu dedikodu, skandal yayma ya da kişisel aşağılama gibi şeylerin yapılmasını engelleriz ama toplantının doğası gereği herkes birbirinin işini bilir."

"Evet." Ian son bir parça ekmeği tabağının kenarından sıyırarak kalan etli suyu aldı. "Yoldaş Silvia'nın işi onları ilgilendirmez. Ne yapmak ya da nereye gitmek istediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Silvia'ya hitaben. "Ne olursa olsun sana yardım edeceğiz."

Scanned with CamScanner

"Sizinle gelmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı Silvia. İnce boynundan yukarı doğru yükselen kırmızı dalga yanaklarında da görüldü. "Sizden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama istiyorum."

Rachel hemen Ian'a baktı, annesi de öyle. Erkek olan oydu ve burada olmaları onun suçuydu, bu yüzden kaç kadınla makul bir şekilde hokkabazlık yapabileceğine karar verme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Yine de...

"Philadelphia'da kalmak istemiyorum," dedi Silvia. Kendini toparlamıştı ve sakin bir sesle konuşuyordu. "Yıllık Toplantı benim kim olduğumu bildiğine göre, hem isim hem de şöhret olarak," diye ekledi hafif bir buruklukla, "burada kabul görmeyeceğim. Beni kabul eden her toplantı kısa sürede hatasını anlayacaktır. Gerçek bir fahişe olarak hayatımı kazanabilecek olsam da kızlarımı hiçbir şekilde böyle bir hayata maruz bırakmayacağım."

"Evet," dedi Ian isteksizce. "Sanırım haklısın ama biz New York'a ve Hodeenosaunee Bölgesi'ne gidiyoruz."

"Orası İrokualar Birliği," diye araya girdi Rachel. "Daha doğrusu, Mohawkların yaşadığı Canajoharie adlı küçük bir kasabaya gidiyoruz."

"Sanırım Canajoharie'ye varmadan önce bir yer bulabilirim. Ama bulamazsak... Mohawkların fahişelere bir itirazı var mı?" diye sordu Silvia kaşlarını çatarak.

"Bunun için gerçekten bir kelimeleri yok," dedi Ian. "Eğer bir şey için bir kelimeleri yoksa, o şey önemli değildir."

Ayak parmaklarıyla ciddi bir konuşma yapmakta olan Oggy, bu noktada başını kaldırıp çok net bir şekilde, "Baba," dedi, sonra ayak parmaklarına döndü.

Ian gülümsedi, sonra derin bir iç çekip oğluyla konuşmaya başladı.

"Üç kadın ve üç küçük kız. Bana elinden geldiğince yardımcı olacağına eminim, *a bhalaich*, ama bunun bir faydası yok. Başka bir adama ihtiyacım olacak."

Scanned with CamScanner

HÂLÂ YAKIN

Öğlen güneşinin parlak ve sıcak olduğu, ancak şafakta ve alacakaranlıkta bir soğuğun içeri sızdığı, geceleri harlı ateş, kalın yorgan ve yanınızda yatıp sizi ısıtacak sağlam bir erkeğe ihtiyaç duyduğunuz o güzel sonbahar günlerinden biriydi.

Söz konusu adam inleyerek gerindi ve elini kalçama koyarak iç çekip dinlenme faslına geri döndü. Elini okşadım ve ona doğru döndüm, yatağın ayak ucunda duran Adso'yu yerinden oynatınca henüz uyumaya niyetli olmadığımızı gösteren bu işaret karşısında o da anlık bir kızgınlıkla yerinden sıçradı.

"Ee, Sassenach, bütün gün ne yaptın?" diye sordu Jamie kalçamı okşayarak. Gözleri sıcaklığın verdiği uyuşuk zevkle yarı kapalıydı ama yüzüme odaklanmıştı.

"Ah, Tanrım..." Şafak bir asır önce sökmüş gibiydi ama gerinip kendimi dokunuşuna bıraktım. "Çoğunlukla ev işleri... ama Herman Mortenson adında bir adam sabah geç saatlerde Woolam'ın Yel Değirmeni'nden belindeki pilonidal kisti aldırmak için geldi. Bluebell çürümüş bir domuz leşinin içinde yuvarlandığından beri bu kadar kötü bir koku almamıştım. Ama sonra," diye ekledim, bunun hoş bir sonbahar akşamı buluşmasına başlamak için doğru konu olmayabileceğini hissederek, "öğleden sonranın çoğunu bahçede geçirdim, fıstık çalılarını söktüm ve son fasulyeleri topladım. Elbette, arılarla konuşarak."

"Sana söyleyecek ilginç bir şeyleri var mıydı, Sassenach?" Okşaması, sırtımı eğip göğüslerimi hafifçe göğsüne bastırmama neden olan hoş bir masaja dönüştü. Boşta kalan elimle üstümdeki kıyafeti açıp bir göğsümü yukarı kaldırdım ve meme ucumu onunkine sürtmeye başladım, bu da onun kıçımı tutup belli belirsiz Galce bir şeyler söylemesine neden oldu.

"Peki, *senin* günün nasıldı?" diye sordum, vazgeçerek.

Scanned with CamScanner

"Bunu bir daha yaparsan, Sassenach, sonuçlarına sen katlanırsın," dedi Jamie meme ucunu büyük bir sivrisinek tarafından ısırılmış gibi kaşıyarak. "Ne yaptığıma gelince, yavrulama ahırı için yeni bir kapı inşa ettim. Domuzlardan bahsetmişken."

"Domuzlardan bahsetmişken..." diye tekrarladım usulca. "Ahıra girdin mi?"

"Hayır. Neden?" Eli biraz daha aşağıya indi ve sol kalçamı kavradı.

"Sana söylemeyi unutmuştum çünkü Bay Sevier ve Albay Shelby ile konuşmak için Tennessee'ye gitmiştin, bir hafta boyunca geri dönmedin. Ama oraya gittim." Ahır, evin yukarısındaki kireçtaşı kayalığında küçük bir mağaraydı. "Bir hafta önce, solucan ilaçlaması sırasında orada bıraktığım bir kavanoz terebentini almak için... Mağaranın sola doğru kıvrıldığını biliyor musun?"

Jamie başını salladı, gözleri sanki dudaklarımı okuyormuş gibi ağzıma sabitlenmişti.

"Köşeyi döndüm ve işte oradaydılar."

"Kim?"

"Beyaz Domuz'un kendisi ve sanırım iki kızı ya da torunu... Diğerleri beyaz değildi ama onunla akraba olmalıydılar çünkü üçü de aynı boydaydı, yani iriydiler." Ortalama bir yaban domuzu omuz hizasında yaklaşık üç ayak boyunda ve iki ya da üç yüz kilo ağırlığındaydı. Kendisi bir yaban domuzu olmayıp, büyük olduğu için yetiştirilmiş evcil bir domuz soyunun ürünü olan Beyaz Domuz, ortalamadan çok daha yaşlı, açgözlü ve vahşiydi. Çiftlik hayvanlarının ağırlığını tahmin etmede Jamie kadar iyi olmasam da onu bir an bile tereddüt etmeden altı yüz kiloya çıkarabilirdim. Onun soyundan gelenler de çok da küçük değildi.

Sakin habislik duygusu beni olduğum yerde dondurmuştu ve mağaranın gölgelerindeki soluk cüsseden bana sabitlenmiş o küçük koyu kırmızı zeki gözleri hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Seni kovaladı mı?" Jamie endişeyle elini omzumun kıvrımında gezdirirken tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Başımı salladım.

Scanned with CamScanner

"Öyle yapacağını düşündüm. Orada olduğum her saniye, ışığa doğru ilerleyip mağaradan çıkmaya çalıştığım her saniye, ayağa kalkıp beni ezecek sandım. Hepsi keçeleşmiş samanların arasında uzanmış gibiydi ama sadece bana baktılar." Yutkundum ve kollarımdan aşağı yeni bir korku dalgası aktı.

"Her neyse," diye bitirdim onun sıcaklığına yaklaşarak, "beni yemediler. Belki eskiden onu artıklarla beslediğimi hatırlıyordur ama *sana* karşı o kadar iyi hisler beslediğini sanmıyorum."

"Oraya giderken tüfeğimi de götüreceğim," diye söz verdi Jamie. "Eğer onları görürsem, kış için etimiz olur."

"Dikkatli ol," dedim ve omzunu ısırdım. "Biri seni yakalamadan üçünü de yakalayabileceğini sanmıyorum. Ayrıca Beyaz Domuz'u öldürmenin kötü şans getirebileceğini düşünüyorum."

"Peh," dedi Jamie, rahat bir sesle ve bedenimi ürperterek beni yatağa sabitleyecek şekilde yuvarlandı. Başını eğdi ve kulak memi kemirerek beni kıvrandırıp çığlık atmama neden oldu.

"Bana arılardan bahset," dedi kulağıma sıcak nefesiyle. "Aklını domuzlar yerine ait olduğu yere getirmek için seni yeterince sakinleştirebilir."

"Madem *sordun*," dedim aklımın nereye ait olduğu sorusuna cevap vermeyi reddederek. "Arılara gelince... Kış uykusuna yattıklarını sanıyordum ama Myers öyle olmadığını söylüyor, gerçi hava soğuduğunda kovanlarının içinde kalıyorlarmış. Ama bahçede hâlâ geç açan çiçekler var ve onlar da hâlâ iş başında. Bu akşam aşağı inmeden hemen önce –hava kararmaya başlamıştı– ikisini bir gülhatmi çanağının içinde kıvrılmış, polenle kaplanmış ve birbirlerinin ayaklarını tutarken buldum."

"Ölmüşler miydi?"

"Hayır." Jamie benden uzaklaşmıştı ama hâlâ yakındaydı. Ateş ışığında kırmızı ve gümüş renginde parıldayan saçları gevşek, yumuşak ve dağınıktı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "İlk gördüğümde öyle olduklarını düşünmüştüm ama o zamandan beri birkaç kez daha gördüm. Sadece çiçeklerin arasında uyuyorlar. Güneş onları ısıttığında uyanıyorlar ve uçup gidiyorlar.

Scanned with CamScanner

"Bu onlar için kamp kurmak gibi bir şey mi, yoksa kovana geri dönemeyecek kadar yoruluyorlar mı ya da karanlıktan etkilenip uzanabilecekleri bir yere mi yatıyorlar bilmiyorum," diye ekledim. "Yine de çoğunlukla tek arıların bunu yaptığını görebilirsin. İkisini böyle bir arada görmek... çok tatlıydı."

"Tatlı," diye yineledi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek beni nazikçe öptü, duman, bira ve ballı ekmek tadındaydı.

"Bunlara neden gülhatmi* dendiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama sanırım sen bana söyleyeceksin." İri bir eli boynumun kenarından aşağı indi ve göğüs ucumu nazikçe kavradı. Ben de onunkinin etrafındaki tüylerin verdiği sert hissin tadını çıkararak bu iyiliğe karşılık verdim.

"O çiçeği İngiltere'ye getiren Haçlılardı çünkü kökünden bir merhem yapabilirsin, bu da özellikle atların eklemlerindeki yaralanmalara iyi gelir. Görünüşe göre haçlı seferleri eklemleri zorluyormuş."

"Hımm... Bundan hiç şüphem yok."

"Yani," diye fısıldadım tırnağımı hafifçe tıkırdatarak. "Bizim dilimizdeki 'holy' kelimesi kutsal kelimesinin eski hâli. 'Kutsal Topraklar' olarak düşünebilir miyiz?"

"Hımmm..."

"Ve 'hock' kelimesi de eklemler anlamını taşıyor. Bu iki kelimenin birleşimi de bu çiçeğin adı olmuş. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Yeraltından gelen bir ürperti vücudunu dalgalandırdı ve üzerime uzanıp iki elini kalçalarımın altına koydu. Nefesi kulağımı sıcak bir şekilde gıdıklıyordu.

"Sanırım seninle bir çiçeğin içinde uyumak isterdim, Sassenach, ayaklarını tutarak."

Mumu söndürmek için uzandım ve zihnim ait olduğu yere, ateşin aydınlattığı karanlığın sıcak kalbine yerleşti.

---

* İngilizcesi *hollyhock*. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

Âdeta bir bahçıvan uykusuna daldım, fiziksel yorgunluk huzurla harmanlandı ve rüyamda yabani otları gördüm. Çiçek açmış bezelye asmalarından oluşan geniş bir bankın dibinde onları topraktan çekip çıkarıyor, otları omzumun üzerinden fırlatıyor ve bozuk para gibi yere düştüklerini duyuyordum, sonra yağmur yağdığını fark ettim.

Sümüklüböcekler ve yağmurda ıslanmış sebzelerle dolu rüyamdan yavaşça uyandım ve Jamie'nin kalkıp teneke lazımlığı kullandığını, bunu yapmak için pencerenin yanında kibar bir mesafeye çekildiğini fark ettim. Büyükbabası Yaşlı Tilki'nin prostat büyümesinden mustarip olduğunu bildiğimden herhangi bir ters belirtiye karşı mümkün olduğunca nazik bir şekilde dinleme eğilimindeydim, ancak ses güven verici derecede güçlüydü. Gözlerimi kapattım ve yatağa geri süründüğünde yeni uyanmış gibi davrandım.

"Hımm?" dedim ve kolunu okşadım. Jamie iç çekerek uzanıp elimi tuttu.

"Bugün günlerden ne?" dedi. "Ya da güneş doğduğunda ne olacak?"

"Ne... ah, tarih ne demek istiyorsun? Ekimin yedisi. Eminim çünkü yemekten sonra notlarımı alırken kara kaplı defterime 6 Ekim'i yazmıştım. Neden?"

"Birkaç gün daha var o zaman. Ayın on biri olacak."

"Ayın on birinde ne olacak?"

"Lanet olası ilk kocana göre, Amerikalılar Savannah'daki kuşatmayı o zaman kaldıracaklar." Boğazının arkasından alçak, hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Brianna'nın gitmesine asla izin vermemeliydim!"

Cevap vermeden önce bir dakika duraksadım, ne diyeceğimden emin değildim.

"Şehir işgal edilmeyecek," dedim ama ben de tedirgindim. *Eğer Frank'in kitabına inanırsak, ki sanırım inanmalıyız...* "Ayrıca sen onu durduramazdın, biliyorsun."

"Durdurabilirdim," dedi Jamie inatla. "Ya da," diye ekledi daha adilce, "Roger Mac'i durdurabilirdim. O da onsuz git-

Scanned with CamScanner

mezdi. Şimdi bütün aile orada, kahretsin." Bacaklarını huzursuzca oynatınca yorganın altında çarşaf hışırdadı.

"Evet," dedim derin bir nefes alarak. "Oradalar. William da dahil."

Kıpırdanmayı aniden bıraktı ve bir süre burnundan nefes aldı.

"Evet," dedi sonunda isteksizce. "Yine de bunu yapmamalıydım. Bree'yi tehlikeye atmamalıydım. William'ın hatırı için bile."

Dışarıdaki ağaçlarda uyuklayan bir güvercinin gırtlaktan gelen sesi şafağın sökmekte olduğunu haber veriyordu. Jamie'yi tekrar uyutmaya çalışmanın mümkün olsa bile bir anlamı yoktu, ki zaten değildi. Tedirginliği anlaşılıyordu. Sadece kendini sorguladığını biliyordum; tüm bunlar önceden konuşulmuştu. Roger ve Bree savaşın ne zaman olacağını ve şehrin alınmayacağını biliyorlardı. Öyle bile olsa, işler çok tehlikeli görünüyorsa şehri terk etmek için yeterince zamanları olacaktı. Ayrıca... şu anki tedirginliğine rağmen Jamie aslında John Grey'e onları güvende tutacağı konusunda güveniyordu... ya da böyle bir zamanda herkesin güvende olabileceği kadarıyla.

"Jamie," dedim sonunda usulca ve eline hafifçe dokundum. "Artık hiçbir yer güvenli değil. Ne Savannah. Ne Salisbury ne de Salem. Burası da değil."

Kıpırdamadan durdu. *Burası da değil.*

"Hayır," dedi usulca ve elimi sıktı. "Burası da değil."

82

JF SPESİYAL

Jamie muayenehaneye bir kolunda üç şişe viski ve diğer eliyle kavradığı bir başka viski şişesiyle geldi.

"Ah, hediye mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Bu senin ya da en azından hastaların için." Elindeki şişeyi, kurutulmuş otlar, havanla havan tokmağı, yağ şişeleri ve gazlı

Scanned with CamScanner

bez yığınları arasında tezgâhımın üzerine koydu. Ellerimdeki altınmühür kırıntılarının tozunu silkeleyip şişeyi elime aldım, mantarını çektim ve kokladım.

"Sanırım bu Jamie Fraser Spesiyal değil," dedim biraz öksürerek ve mantarı tekrar yerine koydum. "Boya sökücü gibi kokuyor."

"Buna alınabilirim, Sassenach," dedi gülümseyerek. "Ama bunu ben yapmadım."

"Kim yaptı?"

"Bay Patton. Tennessee County'de barut üreten Mary Patton'ın kocası."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısarak şişeye baktım, bodur ve kare şeklindeydi. "Sanırım günün sonunda insanın bir kadeh içkiye ihtiyacı olabilir, eğer gününü her an seni havaya uçurabilecek barutu öğütmekle geçirdiysen... Umarım orada kimse işe gitmeden önce sinirlerini yatıştırmak için içmiyordur."

Jamie diğer şişeleri masaya koyarken, "Adamın kendisi viski içmez," dedi. "Sadece bira içer. Bu da tadını açıklıyor sanırım. Karısının barutu için gelenlere satıyor. Ya da o öyle diyor."

Ona baktım.

"Sence Kızılderililere mi satıyor?" Patton barut fabrikasının bulunduğu Wautauga Nehri'nin Powder Branch bölgesi, Cherokee Sınırı'na çok yakındı. Jamie hafifçe omzunu silkti.

"Şimdi değilse bile yakında olacak. Tabii, karısı onu durdurmazsa. Karısı ondan biraz daha akıllı ve paranın çoğu onun. O parayla arazi satın alıyor."

"Kulağa ihtiyatlı geliyor." Ameliyat masamın üzerinde duran üç şişeye baktım. "Onlar da mı Bay Patton'dan?"

"Hayır," dedi gurur ve pişmanlık karışımı bir ses tonuyla. "*Bunlar* Jamie Fraser Spesiyal, son üç şişe. Mağarada iki küçük fıçı daha var, belki kayalıkların arkasında da bir iki tane daha vardır ama ben yeniden yapana kadar bu son."

"Ah, Tanrım." Malt kulübesi Tepe'ye saldıran çete tarafından tahrip edilmişti ve bunu düşünmek midemi düğümledi.

Scanned with CamScanner

İmbiğin kendisi de hasar görmüştü ama Jamie ev inşaatına ara verdiği zamanlarda onu düzene sokuyordu. "Ve sonra hâlâ yıllanması gerekiyor."

"Ah, endişelenme," dedi Jamie, ardından özel şişelerden birini alıp tıpasını açtı ve ilaç bardaklarımdan birine biraz koyduktan sonra bana uzattı. "Fırsatın varken tadını çıkar, Sassenach."

Öyle yaptım ama viskinin ana gelir kaynağımız olduğunu bildiğimden keyfim biraz kaçmıştı. Elbette kalitesi daha düşük viskileri de vardı; viskinin bir kalitesi var mıydı ki? Pek sanmıyorum.

Jamie aklımdan geçenleri deri çantasına uzanarak böldü ve oradan küçük ahşap bir nesne çıkardı.

"Neredeyse unutuyordum. İşte, benden istediğin *bawbee*."

Yaklaşık beş santim çapında, sekiz santim uzunluğunda ve tepesi daha geniş olacak şekilde sivriltilmiş bir silindirdi. Dikkatlice zımparalanmış ve yağla ovulmuştu, kenarları da pürüzsüzdü.

"Ah, bu çok güzel, Jamie, teşekkür ederim!" Bunu bir parça kaya akçaağacından yapmıştı ve damarları ahşabın kıvrımları etrafında güzelce kıvrılıyordu.

"Önemli değil, Sassenach," dedi, onu beğenmemden memnun olduğu belliydi. "Ne işe yarıyor peki? Bana söylemedin. Amanda için bir oyuncak mı, yoksa Rachel'ın bebeği için bir diş kaşıyıcı mı?"

"Ah. Hayır. Bu..." Aniden durdum. Nesneyi elimde evirip çevirdim ve onun –genellikle yaptığı şeylerde yaptığı gibi– parçanın altına baş harfleri olan JF'yi kazımış olduğunu gördüm.

"Sorun ne, *a nighean*?" Jamie gelip baktı ve elimi avcunun içine alarak ters çevirip ahşap çivinin açıkta kalmasını sağladı.

"Yok bir şey. Sadece... Hımm. Şey." Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Bu Kadim Anne için bir hediye."

"Öyle mi?" Jamie şaşkınlıkla baktı.

"Roger'ın bana oraya ziyarete gittiğini ve büyükanneyle konuştuğunu, büyükannenin de ona, şey, rahminin... eline düştüğünü söylediğini hatırlıyor musun?"

Scanned with CamScanner

Jamie'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Sonra gözleri elimdeki şeye döndü.

"Buna peser deniyor. Eğer içine sokarsan..."

"Orada dur, Sassenach." Jamie derin bir nefes aldı ve dudaklarını büzerek yavaşça dışarı üfledi.

"Gerçekten çok güzel," diye onu temin ettim. "Ve mükemmel olacak. Sadece düşündüm de... belki de üzerinde senin işaretinin olması onu... utandırabilir?" Aklıma bir de Kadim Anne'nin aklı pek yerinde olmadığı için kendini özel hissedebileceği, onun tarafından seçilmiş olabileceğini sanma ihtimali geldi. Bu durum iyi hoştu da arkadaşlarına göstermek için peserini çıkarmasına neden olabilirdi.

Jamie bana bir bakış atıp uzandı ve iki parmağıyla avcumdaki peseri nazikçe aldı.

"*Beni* bu kadar mahcup hissettirmezdi, Sassenach, sana o kadarını söyleyeyim. Şunu zımparalayayım."

83

BÜYÜK BOYNUZLU BAYKUŞ TÜYÜ

New York Kraliyet Kolonisi
Ekim başı 1779

Rachel, Oggy'nin bezini bağlarken bezin ucu sol elinden kayıp açıldı ve Oggy'nin soğuk havaya maruz kalan küçük penisi anında dikleşip dumanı üstünde idrarı havaya fışkırttı, annesinin yüzünü kıl payı sıyırmıştı.

Yatakta oğlunun yanında yarı giyinik oturan Ian deli gibi gülüyordu. Rachel ona sinirli bir bakış atınca gülmeyi kesti ama nemli temizlik bezini Rachel'ın elinden alırken yüzündeki sırıtış devam ediyordu. Yere çöktü ve Mohawk dilinde Oggy'ye bir şeyler söyleyerek yeri temizlemeye başladı. Kelimeler Rachel'ın teninin altına işliyor, onu kaşındırıyor gibiydi.

Scanned with CamScanner

New York'a geçip Canajoharie'ye yaklaştıkça Ian, Oggy'yle Mohawk dilinde daha çok konuşmaya başlamıştı. Elbette Rachel onu suçlamıyordu. Patience ve Prudence bu dilin sesiyle büyülenmişlerdi ve artık "Beni öldürme", "Bana yiyecek ver", "Hayır, seninle yatmak istemiyorum" ve "Ben Kahnyen'kehaka'nın Kurt klanından Kurt'un Kardeşi'ne aitim ve bana sarkıntılık edersen seni hadım eder" gibi bir dizi yararlı şey söyleyebiliyorlardı.

Jenny'nin Silvia'ya herkesin en iyi kıyafetlerini giymesi için yardım ettiği yan odada bu sözleri ciddiyetle çalıştıklarını duyabiliyordu. Bugün Canajoharie'ye ulaşacaklardı.

Ama Rachel yarım kilo mermi yutmuş da midesinde ağır bir şekilde yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. Başıboş askerlerle, rastgele çarpışmalarla ya da savaşın toplumdan kopardığı adamlarla karşılaşmaktan endişe etmişlerdi fakat Tanrı'nın yardımı, Ian'ın yaklaşan tehlikeyi görme ve onlardan kaçınma becerisi ve –hiç şüphesiz– kör talih sayesinde onca yolu ciddi bir sorunla karşılaşmadan atlatmışlardı. Ancak bugün Canajoharie'ye ulaşacaklardı ve büyük olasılıkla Elleriyle İş Yapan ile karşılaşacaklardı. *"Çok güzeldi. Onunla su kenarında tanıştım. Suyun hiç dalgalanmadığı durgun suda. Ancak nehrin ruhunun aynı şekilde içinde hareket ettiğini hissettiğin bir su."*

Ian'ın sözlerini hatırladıkça kurşunlar birer birer bağırsaklarına düşüyordu. *"Çok güzeldi..."*

Ayrıca biri Ian'dan olma ihtimali olan üç çocuğu vardı.

Gözlerini kapadı ve zihninin sakinleşip ruhunun huzur bulması için kısa, etkili bir bağışlanma duası okudu. Elini Oggy'nin kıpırdayan bedeninin üzerine koyarak bunu söylerken ruhu bir anda huzura kavuştu. Hiç şüphesiz *o*, Ian'ın oğluydu ve Ian'ın ona ya da kendisine olan sevgisinden de şüphe duymuyordu.

"*Ifrinn!*" diye haykırdı Ian. Avcunun içinde aniden sıcak bir ıslaklık hissetti ve havayı korkunç bir koku doldurdu. "Bu gidişle asla yola koyulamayacağız, evlat!"

Ian'ın aceleyle Oggy'yi silip yeniden bezlediği ve Rachel'ın da etrafa sıçrayanları temizlediği anda Ian aniden dönüp onun

Scanned with CamScanner

alnına bir öpücük kondurdu ve dövmelerinin altında parlayan şefkat dolu gözleriyle gülümsedi.

Teşekkür ederim, diye geçirdi içinden Tanrı'yla konuşarak ve kocasına gülümsedi.

"Sana Yoldaşların ilkelerinin olmadığını söylemiştim, değil mi Ian?"

"Evet, söyledin." Ian başını eğmiş, beklerken Rachel kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Brianna'nın çengelli iğne dediği tel tutturuculardan birini uzattı.

"Bu, sırf başkaları yapıyor diye her türlü davranışı onayladığımız anlamına gelmez."

"Hı-hım. Peki, aklınızdan geçen ve desteklemeyeceğiniz davranış hangisiydi?"

"Aklımda çokeşlilik vardı."

Ian güldü ve kadının ruhu yeniden çiçek açtı.

Öğleden sonra Canajoharie'ye ulaştıklarında Ian onlara küçük, nispeten temiz bir handa iki oda buldu, ardından Mohawkların en güçlü askeri liderlerinden biri ve Emily'nin akrabası olan Joseph Brant'a Mohawk dilinde yazılmış bir mesaj göndererek kendini tanıttı ve görüşme talebinde bulundu. Akşam olmadan İngilizce bir cevap geldi: *Öğleden sonra gelin ve çay içelim. Ziyaretinizi dört gözle bekliyorum.*

"İyi konuşuyor," diye gözlemledi Jenny, sadece mesajı değil, mesajın yazılı olduğu ve balmumundan bir mühürle güvence altına alınmış olan kâğıdı da dikkatle inceledi.

"Thayendanegea Londra'da bulunmuş, anne," diye cevap verdi Ian. "Muhtemelen İngilizceyi senden daha iyi konuşuyordur."

"Tabii, tabii, *bunu* göreceğiz," dedi ama Patience ve Prudence kıkırdayarak şarkı söylemeye başladılar: "Kedi kedi, kedi kedi, nerelerdeydin? Londra'ya kraliçeyi ziyarete gittim!"

"*O* kraliçeyi ziyaret etmek için Londra'ya mı gitti?" diye sordu Patience sözünü keserek.

Scanned with CamScanner

Ian, "Annen senin için ona sorabilir," diye cevap verince Silvia'nın kulakları pembeleşti.

Oggy'nin onlara eşlik etmesi gerekecekti çünkü Rachel onsuz çok uzun süre kalmak zorunda kalırsa göğüslerindeki süt çıkmak için onu zorlayabilirdi ancak Silvia, Prudence ve Patience'ın Chastity'ye kolayca bakabilecekleri konusunda Rachel'ı temin etti ve handa aniden yangın çıkması ya da ayıların saldırısı gibi istenmeyen bir şey olursa da çevik oldukları ve kaçarken kız kardeşlerini de yanlarına alabilecekleri konusunda onlara güvenilebilirdi.

Hem Silvia hem de Jenny geride kalmayı teklif etmişti, Rachel da öyle ama Ian kararlıydı: Hepsi beraber gitmeliydi.

"Ailem yokmuş gibi kendimi yalnız göstermek bana yakışmaz. Thayendanegea beni yoksul sanır."

"Ah," dedi Jenny kaşlarını ilgiyle kaldırarak. "Demek öyle? Eğer bir sürü kadın ve çocuğu geçindirebiliyorsan bu da yastık altında paran olduğunu mu kanıtlar?"

"Öyle," diye onayladı Ian. "En azından biraz toprak. Gümüş saatini tak anne, tamam mı? Rachel'ın diğer pelerinini giymende bir sakınca var mı, Yoldaş Silvia?"

Kadınların hiçbirinin göz alıcı kıyafetleri yoktu; Jenny hâlâ dul siyah matem elbisesini giyiyordu, Silvia'nın deliksiz tek bir elbisesi vardı ve Rachel'ın mütevazı seyahat gardırobunda en iyi pelerininin kürk astarından daha süslü bir şey yoktu, Ian gösterişten ziyade hayatta kalma meselesi olarak bunda ısrar etmişti. Öte yandan hepsi temiz ve düzgündü, kumaşları iyi yündendi ve Jenny'nin korsesi en azından ağır siyah ipektendi.

"Tırnaklarımızın altında toprak ya da hayvan artıkları yok," diye belirtti Jenny. "Şapkalarımız da güzel ama biraz dantel de fena olmazdı."

Ian iyimser bir tavırla başını salladı ve ceketinin kollarına ikisi gümüş, biri cilalı bakırdan üç bilekliği taktı. John Quincy Myers'ın kendisine getirdiği muhteşem mavi ve kırmızı tüyleri saçına iliştirmek için ev sahibesinin sağladığı küçük tıraş ayna-

Scanned with CamScanner

sına bakmak üzere eğildi. Myers'ın söylediğine göre bir "Amerika papağanı"ndan alınmıştı ancak kendisi bir avuç tüyü dışında bu kuşu hiç görmediği için onun neye benzeyebileceğini tarif edemiyordu.

"Bana beyefendinin adını nasıl telaffuz edeceğimi tekrar söyler misin, Ian?" dedi Rachel, sinirleri daha da gerilmişti.

"T'ay'ENDan'egg-e-a," diye cevap verdi Ian gözlerini kısarak aynaya bakarken, başına tüyleri takmakla uğraşıyordu. "Ama fark etmez. İngilizce adı Joseph Brant."

"Brant," diye tekrarladı Rachel ve yutkundu.

"Ve benim... görüşmeye gittiğimiz kadının... adı da Wakyo'teyehsnonhsa," diye ekledi fark edilir bir rahatlıkla. Aynadan Rachel'a sırıttı. "Onun hakkında konuştuğumuzu anlaman için."

Jenny burnunu çekti ve Ian rahat hazırlansın diye Rachel'ı dış odaya doğru çekti, yatak odası küçük ve sıkışıktı.

Jenny, Rachel'a küçük odaya girdiklerinde kısık sesle, "Onunla konuşacağımızı sanmıyorum," dedi. "Yoksa ona Mohawk dilinde 'Defol git, seni küstah suratlı sürtük,' nasıl denir diye sorardım. Gerçi bu pek kibar olmazdı..."

"Muhtemelen olmazdı," dedi Rachel ruhunun biraz hafiflediğini hissederek. "Yine de öğrenirsen bana söyle. Ne olur ne olmaz."

Jenny ona yandan bir bakış fırlattı.

"Sen de Yoldaş," dedi Jenny alaycı bir tavırla. "Gerçi içinde İsa'nın ışığının olması bir kadının yüzsüz bir fahişe olmasını engellemiyor sanırım..." Boştaki eliyle Rachel'ın bileğini sıktı. "Telaşlanma, kızım. Delikanlı seni seviyor. Bunu bildiğine eminim?"

"Hiç şüphem yok," diye Jenny'ye güvence verdi. Gerçekten de yoktu. Onu rahatsız eden çocuklardı. Emily'nin çocukları.

Ancak bu Ian'ın seçimiydi; öyle olmak zorundaydı. O sırada Ian yatak odasından çıktı, fazlasıyla ihtişamlıydı. Dışarıdan ağır görünüyordu ama Rachel onun kanında heyecan uğultula-

Scanned with CamScanner

rı duyuyordu. Rachel pelerinini almıştı ama elinde tutarak ona bakakalmıştı.

"Belki de çocuklarla kalmalıyım. Önce senin yalnız gitmen gerekmez mi?" diye sordu. "Şey için..."

"Hayır," dedi Ian, bu konuda tartışmak istemediğini belirten bir ses tonuyla. Ardından Oggy'yi kollarının arasına aldı. "Çaya davetliyiz."

Onu sonsuza dek şaşırtacak olan şey, *çaydı*. Zarif bir salonda, orta derecede başarılı bir Boston tüccarı tarafından inşa edilmiş olabilecek bir evde resmi bir çay. Joseph Brant de bir tüccar gibi giyinmişti. Üstünde mavi bir takım elbise vardı ama mavi çuhayı dirseğinin hemen üstünden kavrayan geniş bir gümüş bileklik takmış, saçlarını bir sıra hâlinde örmüş ve iki küçük ama parlak kırmızı tüyün sarktığı bir dantelle bağlamıştı.

Rachel, kıyafeti ne olursa olsun kimsenin onu olduğundan başka bir şeyle karıştırmayacağını düşündü. Uzun boylu bir adam değildi ama geniş omuzlu duruşu, sert, dolgun ağzı ve kalın siyah kaşları olan geniş, kare çeneli bir yüzü vardı.

"Bizi kabul etme nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi gülümseyerek, adamın gözlerinin içine bakıyordu. Yoldaşlar ne eğilir ne de reverans yapardı ama Rachel ona elini uzatınca adam elinin üzerinde eğilip yüzünde ilgi dolu bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Yoldaş mısınız?" diye sordu.

"Öyleyim," diye cevap verdi Rachel ve başıyla Silvia'yı işaret etti. "Arkadaşım Silvia Hardman gibi."

"Hoş geldiniz," dedi Brant ve sırayla her bir hanımefendiyi ve Jenny'yi alçak sesle selamladı. "Hanımefendi, onur duydum."

"Ee, ben bir Yoldaş değilim, efendim," dedi Jenny. Onun tüylerine ve mücevherlerine baktı. "Ama dost canlısıyımdır." O *an için* yüzü her şeyi açıkça söylüyordu.

Scanned with CamScanner

Brant buna gülümsedi; gözlerine kadar ulaşan içten bir gülümsemeydi bu.

"Bunu duyduğuma sevindim, hanımefendi. Sanırım sizi düşman olarak görmek istemezdim."

"Hayır, istemezdiniz," diye teminat verdi Ian sakin bir tavırla. "Ama şansımız yaver gitti, hepimiz barış içinde geldik. Dayım size dostluğunun bir nişanesini gönderdi."

Jamie ve Ian, Brant için bir hediye seçmişlerdi. Ian da hediyeyi Philadelphia'da yaptırmıştı: ağır kristali gümüşle kaplanmış, üzerinde havayı, toprağı, ateşi ve suyu gösteren dört üçgenin damgası ve kapağında "her şeyi" simgeleyerek farklı yönleri gösteren, üst üste iki üçgen bulunan güzel bir hokka. Yanında da Jamie tarafından temin edilen, büyük boynuzlu baykuşun tüyünden yapılmış gümüş şeritli bir tüy kalem vardı.

Brant önce tüye, sonra da Ian'a ilgiyle baktı. Kanadın ilk tüyüydü, dikenleri bir tarafta daha kısaydı, böylece tüyün ön kenarında uzun girintili çıkıntılı kıvrım bulunuyordu, arka kenardaki dikenler ise tarak gibi tırtıklıydı. Bir baykuşun sessizce uçmasını, avını yakalamak için gecenin içinden aniden alçalana kadar varlığına dair hiçbir ipucu vermemesini sağlayan şey buydu. Bir hediye olarak böyle bir tüy iltifat ya da uyarı olarak kabul edilebilirdi. Baykuşlar bilgeliğin sembolüydü ama aynı zamanda korkunç ya da tehlikeli bir şeyin habercisi de olabilirlerdi.

Brant'in arkasındaki geniş kapı aralığında gülümseyen bir kadın belirmişti. Siyah saçlı ve güzel bir kadındı, kırmızı patiska dallı Avrupai bir elbise giymiş, kelebek şeklinde altın bir broşla tutturulmuş beyaz bir şal takmıştı.

"Canım," dedi Brant, Londra adabına uygun zarif bir tavırla onu selamlayarak, "Okwaho, iahtahtehkonah, karısı ve annesini takdim edebilir miyim? Ve arkadaşları," diye ekledi, Silvia'ya bir kez daha reverans yaparak. "Karım Catherine," diye bitirdi, kırmızılı kadına doğru oldukça sıradan görünen bir hareketle, kadın ona sert bir bakış attı ama yolculara reverans yaparken gülümsemesini sürdürdü.

Scanned with CamScanner

Kadınlardan hiçbiri selamına karşılık vermeyince şaşırmış göründü ve sanki bu kabalığı fark edip etmediğini sorar gibi kocasına baktı.

Kocası omuzlarını silkerek, "Onlar Quaker," dedi ve kadının omuzları gevşedi.

Jenny Murray, kraliyet yanlısı bir suikastçı olduğunu düşündüğü bir adam bir yana İngiltere kralına bile reverans yapmaz, diye düşündü Rachel ama düşüncesi yüzüne yansımasın diye dikkat etti.

Catherine, istediği zaman esrarengiz görünebilen ama şu anda bunu yapmayan Jenny'ye kuşkuyla baktı. Bayan Brant genç kadınların daha cana yakın olabileceğine karar verdi ve onlara dönerek çay masasına oturmalarını işaret etti.

Catherine kendi koltuğuna otururken gülümseyerek, "İkinizden biri barış korumacısı olabilir mi?" diye sordu.

Rachel temkinli bir ifadeyle, "Sanmam," dedi ve başını sallayan Silvia'ya baktı.

"Değilim," dedi Silvia, "ama adlarını duymuştum." Açıklama yapmak için Rachel'a döndü. "Yoldaşlar tarafsız ve kendilerini barışa adamış kişiler olarak bilindikleri için bazıları... çatışan insanlar arasında müzakereler yürütmek üzere davet edilmiş, öyle mi?" Catherine Brant'e şüpheli bir bakış atarak sözlerini bitirdi.

"Evet, doğru." Bayan Brant çayı, kenarları çiçeklerle süslü gümüş bir süzgeçten geçirdi ve kokulu, yarı tanıdık bir buhar hayalet gibi yükseldi.

Rachel istemsizce, "Çay!" dedi, sonra da kızardı. Thayendanegea buharın içinden ona sırıtarak bakıyordu.

"Öyle," dedi Brant tek kaşını kaldırarak. "Sanırım bir süredir çayla karşılaşmadınız?"

Bu incelikle sorulmuş bir soruydu. Yine de Ian buna hazırdı. Rachel'a politika konusunda lafı dolandırmayacağını söylemişti çünkü Thayendanegea'nın onlar hakkında zaten ne kadar şey bildiği bilinemezdi.

Scanned with CamScanner

Ian bir hizmetkârın kendisine uzattığı çiçekli porselen tabaktan bir çörek alarak, "Hayır," dedi kolayca. "Dayımın hapşırmasına neden oluyor."

Brant'in gözleri mizahla kırıştı.

"Dayınızın adını duymuştum," dedi. "Bazı İrokualar arasında ona 'Dokuz Parmak' mı deniyor?"

Rachel bunu duymamıştı ama Ian ya duymuştu ya da şaşkınlığını gizliyordu.

"Evet. *Tsalagi* ona 'Ayı Katili' der."

"Birçok ismi olan bir adam," dedi Brant eğlenerek. "Sanırım General Washington da ona dostum diyor."

Ian omuz silkerek, "O, özgürlüğün dostu," dedi.

Jenny, Bayan Brant'e "Çay çok güzel," dedi ama fincanını içmeden bıraktı. "Oldukça hoş bir eviniz var. Bir süredir burada mı yaşıyorsunuz?"

Rachel, "özgürlük" sözcüğünün anne ile oğul arasında kararlaştırılmış bir işaret mi, yoksa politika ile kibarlık arasında gidip gelmesi gereken bir sohbetin doğal ritmi mi olduğunu bilmiyordu fakat Catherine Brant, Jenny'nin sorusunu yanıtladı ve kadınlar kolayca ev, mobilyalar, sonra da porselen desenleri aracılığıyla yemek hakkında konuşmaya başladılar ve bu noktada sohbet gerçekten samimi bir hâl aldı.

Rachel, mısır çorbası ve kızarmış ekmeğe duyduğu gerçek ilgiye rağmen erkeklerin İngilizce ve Mohawk arasında gidip gelen konuşmalarına kulak kesiliyordu. Arada sırada bir isim yakalıyordu. Ay'a Bakan'ın Mohawk adını ve Kızılderililerin General Lee'ye verdiği isim olan "Ounewaterika"yı çıkardı. Sonra kulağı beklediği ismi yakaladı. Wakyo'teyehsnonhsa.

Dinlememeye çalışırken Ian'a bakmamak için kendini zorladı. Jenny'nin ona keskin bakışını görmekten ziyade hissetti.

Kadın hakkında söylenenler uzun sürmedi çünkü bir süre sonra Brant ona dönerek Albany'de kısa bir süre karşılaştığı kardeşi Denzell'i sordu ve masadaki sohbetin girdapları yumuşak bir akıntıya dönüştü.

Elleriyle İş Yapan konusu bir an için halledildiğinden Rachel nefes alıp bu masanın ve şu anda Silvia Hardman'la hindiler

Scanned with CamScanner

hakkında son derece sevimli bir şekilde sohbet eden ev sahibi olan adamın özelliklerini düşündü.

Nasıl olur da burada, hakkında çok sayıda insanı öldürdüğü ve öldürülmesini emrettiği söylenen bir adamın karşısında oturup en sıradan sohbetlerle meşgul olabilirlerdi?

Jamie Fraser'la sadece yemeğe oturmakla kalmıyorsun, onu seviyor ve ona saygı duyuyorsun, dedi içindeki ışık. *O da aynı şeyleri yapmadı mı?*

Masum insanlara değil, diye düşündü inatla. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse bir adam hakkında doğruluğundan emin olunmayan her şeyin söylenebileceğini yeterince iyi biliyordu.

Her ikisi de yaptıklarını savaştan dolayı yaptılar, sanırım... İçindeki ışık şüpheciydi ama konuşmadaki ani bir değişimle düşüncelerinden sıyrıldı.

Brant, Ian'a Mohawk dilinde, rahat bir ses tonuyla bir şeyler söylemişti ama Rachel'a yan gözle bakarak kafa derisindeki tüyleri diken diken etmişti. Ian, Rachel'ın yüzünü görmemesi için kasıtlı olarak bir tarafa döndü ve aynı dilde Brant'i güldüren bir şey söyledi.

Yanında oturan Jenny'nin Brant'e gözlerini kısarak baktığını fark etti. Catherine Brant de tek kaşını kaldırmış, çay fincanının kenarından onları izliyordu. Rachel'ın fark ettiğini görünce fincanı bıraktı ve biraz öne eğildi.

"Eğer Kurt'un Kardeşi iki eşe birden bakamayacağını anlarsa, Elleriyle İş Yapan'ın kendi üstüne seksen beş dönümlük iyi bir arazisi olduğunu bilmesi gerektiğini söyledi. Çiftçilikte çok iyidir. Ama Kurt'un Kardeşi senin geleceğin için endişelenmemeli." Rachel'a gülümsedi. "Çünkü iyi bir barış konuşmacısı her ocakta hoş karşılanır ve Thayendanegea da sana bakmayı teklif eder."

Tüm iyi niyetine rağmen Rachel'ın ağzı açık kaldı.

Catherine ona, "O anlamda değil," diye güvence verdi. "Seni evinin değerli bir üyesi olarak tutacağını söylüyor, yatağında değil."

"Ah," dedi Rachel belli belirsiz.

Scanned with CamScanner

Her iki teklifi de nazikçe reddetmeyi düşünemeden ön kapı açıldı ve koridordan soğuk bir hava akımı geldiğinde koridorda yumuşak ayak sesleri duyuldu.

Herkes dönüp baktığında Rachel, hâlâ ince ve dik duran, beyaz saçlı, kendinden emin ve mizah anlayışı olduğunu gösteren gözlere sahip yaşlı bir Mohawk adamı gördü. Yaşlı adam gümüş düğmelerle süslü ince bir elbise giymişti ve örgüsüne mavi ipliğe iliştirilmiş bir çift yolcu güvercini kanadı takmıştı. Yaşlı adam gözleri ilgiyle kısılmış bir hâlde hanımları selamladı.

"Ah, işte buradasınız," dedi Joseph Brant, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Ben de böyle ziyaretçilerden uzak duramayacağınızı biliyordum." Ayağa kalktı ve aynı şekilde hanımları selamladı. "Madam Murray, Madam Başka Murray ve Madam... Hardman? Gerçekten, ne kadar tuhaf. Size amcam Sachem'i takdim edebilir miyim?"

Aksanının eğitimli İngilizce ile Fransızca arasında bir yerlerde gezindiği Sachem, "Memnun oldum, hanımlar," dedi. "Ve siz de Okwaho, iahtahtehkonah olacaksınız, elbette," diye ekledi Ian'a samimiyetle selam vererek. "Evet, teşekkür ederim," diye ekledi başka bir sandalye getiren hizmetçi ile servis tabakları, gümüş ve keten peçeteler taşıyan bir başkasına. Rachel ve Jenny'nin arasına oturup her ikisine de sırasıyla gülümsedi.

Rachel, Ian Brant'le politika konuşurken Sachem'in ortaya çıkışının kadınları eğlendirmek için olup olmadığını merak etti ama onun sohbeti herhangi bir misafir salonunu süsleyebilirdi ve birkaç dakika içinde masanın onun tarafı gözlemler, iltifatlar ve her türden hikâyeyle renklendi.

Rachel insanları izlemeye ve onları dinlemeye alışkındı. Sachem'den çok etkilenmişti. Zekice sorular soruyor ve cevaplara dikkat ediyordu ama kendi ayrıntılarına girmesi istendiğinde yeterince esprili davranıyordu. Brant'in birden fazla eşle ilgili sözlerinin anlamları üzerinde durmasını neredeyse engelleyecek kadar da eğlenceliydi.

"Bir adınız var mı, efendim?" diye sordu Jenny. "Yoksa sadece bir Sachem olarak mı doğdunuz, hepsi bu mu?" Rachel

Scanned with CamScanner

kayınvalidesine şaşkınlıkla baktı. Jenny'nin Sachem'in ne olduğunu bildiğini çok iyi biliyordu; Ian, Philadelphia ile Canajoharie arasındaki kilometrelerce yolu Mohawkları ve onların yöntemlerini açıklayıp tarif ederek geçirmişti. Jenny oğlunun yüzünün anılar ve beklentilerle aydınlanışını izlemiş, aynı kilometreleri onun heyecanından duyduğu zevkle, bu insanların yanına dönme fikrinden bu kadar hoşnut görünmemesini dilemek arasında gidip gelerek geçirmişti. Ne de olsa *oğlunun* insanları diye hatırlattı kendine...

"Ah, elbette, bir insanın birden fazla isim hakkı vardır," diye cevap verdi Sachem, gözleri keyifle karışmıştı. "Sizin isminizin bir tek Murray ile kalmadığına eminim, ne de olsa o isim kocanıza ait olmalı."

Jenny şaşırmış görünüyordu ama sonra Rachel gibi Sachem'in de onun dul bir kadın olduğunu kıyafetinden anlayacak kadar Avrupa geleneklerini iyi bildiğini fark etti. *Ya öyle*, diye düşündü Rachel eğlenerek, *ya da iyi bir tahminci.*

Sachem Jenny'nin elini tutup gayet rahat bir tavırla, "Kocanız hâlâ sizinle birlikte," dedi. "Size onun iki ayak üzerinde yürüdüğünü söylememi istedi."

Jenny'nin ağzı açık kaldı, Rachel'ınki de öyle.

Sachem, Jenny'nin elini bırakırken gülümseyerek, "Evet, ben bu isimle doğdum," dedi. "Ama bana bahşedilen isim, eğer kullanmayı tercih ederseniz Okàrakarakh'kwa. 'Kar üzerinde parlayan güneş' anlamına gelir." Gözleri yine kırışmıştı.

"Kutsanmış Mikail, bizi koru," dedi Jenny nefesinin altında Galce. "Evet." Bunu daha yüksek sesle söylerken doğrulup gülümsemeye çalıştı. "Sachem şimdilik iyi iş görür. Benim adım Janet Flora Arabella Fraser Murray. İsterseniz bana Bayan Janet diyebilirsiniz."

Scanned with CamScanner

84

KIZARMIŞ SARDALYA VE ACI HARDAL

Eğer Sachem tedirgin edici başka bir şey biliyorsa bile bunu kendine sakladı, bunun yerine onlara –sorularına cevap olarak– yeğeniyle birlikte Londra'ya yol arkadaşı ve danışman olarak gittiğini, bu nedenle İngilizceye aşina olduğunu, çaya ve hardallı kızarmış sardalyaya olan düşkünlüğünü anlattı.

Uzun ve özenli bir yemekti. Kurutulmuş çilekli mısır pudingi servis edildiğinde Rachel'ın göğüsleri karıncalanmaya başlamış, giderek artan bir aciliyetle korsesine baskı yapıyordu. Oggy artık biraz katı gıda yiyebildiği için daha az emziriyordu ama bu patlamak üzere olma hissini bir süredir yaşanmamıştı.

Bu düşünceyi bir kenara itti. Bir dakika daha Oggy'yi düşünürse sütü akacaktı. Önlem olarak göğüslerine bez parçaları katlayıp koymuşty ama onlar da sızıntıya uzun süre dayanamayacaktı. Catherine'le göz göze geldi ve başını kapıya doğru sallayarak sorgulayıcı bir tavırla baktı.

Catherine hemen ayağa kalktı ve kocasının omzuna şefkatle dokunarak Rachel'a kendisini takip etmesi için başıyla işaret etti.

Rachel koridorda, "Oggy... Bebeğim," dedi. "Acaba nerede?" Onlar çay içerken genç bir Mohawk kızının Oggy'ye bakmasına izin vermişti ama kızın onu nereye götürmüş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Ah," dedi Catherine kaşlarını çatarak. "Biraz önce Bridget'in onu dışarı çıkardığını gördüm. Merak etme," diye ekledi kibarca, Rachel'ın yüzünü görünce. "Bebeği güzelce sarıp sarmaladı. Eminim birazdan geri gelirler."

"*Birazdan*" yeterince yakında olmayacaktı. Oggy'yi düşündükçe Rachel'ın göğüsleri sızlamaya başlamıştı.

"O hâlde," dedi Rachel saygınlığını korumaya çalışarak, "bana tuvaleti gösterebilir misiniz?"

Scanned with CamScanner

Bakımlı tuğla bir yapı olan tuvalet dışarıdaydı ve Catherine gülümseyerek Rachel'ı oraya bıraktı. Rachel ona teşekkür edip aceleyle tuvaletin arkasına geçti. Mahremiyet gerekliydi ama sütünü bir lağım çukuruna sağmak istemiyordu.

Korsesini tam zamanında çıkarmıştı. Bir an oğlunun ağır ve yumuşak emişini, emişinin ani sert çekişini düşündü ve her iki göğsünden fışkıran süt, tuvaletin duvarında yetişen eski püskü kırmızı sarmaşıkların arasına saçıldı. Gözlerini kapatıp rahatlayarak iç geçirdi, sonra hemen gözlerini açtı. Binanın diğer tarafındaki tuvalet kapısının gıcırtısını, ardından patikadaki ayak seslerini duydu.

Açıkta kalan göğüslerini kapatmaya ancak fırsat bulabilmişti ki bir adam tuvaletin köşesinden döndü ve onu görünce olduğu yerde kalakaldı.

"Aahhh!" dedi adam ona bakarak. Beyaz bir adamdı ama Ian gibi güneşten bronzlaşmıştı. Dövmesi yoktu ama Joseph Brant gibi Kızılderili ve Avrupa kıyafetlerinin bir karışımı olan giysiler giyiyordu, ancak giysileri çok daha düşük kaliteliydi. Çok kötü topallıyordu ve bir sopayla yürüyordu.

"Sakıncası yoksa, Yoldaş, bir dakika yalnız kalabilirsem minnettar olurum," dedi mümkün olduğunca ağırbaşlı bir şekilde.

"Ne?" Adam gözlerini kadının göğüslerinden ayırdı ve yüzüne baktı. "Ah. Ah, elbette. Özür dilerim. Hanımefendi." Yavaşça geri çekildi ama gözlerini kadının göğsünden ayıramıyor gibiydi.

Adam tuvaletin köşesinden aceleyle döndü ve neredeyse anında hızla diğer yönden gelen biriyle çarpıştı. Rachel çarpışmayı, kadınsı bir haykırışı, adamdan gelen bir başka Mohawk nidasını duydu ve sonra...

"Gabriel!" dedi Silvia Hardman şaşkınlıkla.

"Silvia!"

Rachel donup kalmıştı, parmaklarından ılık süt damlıyordu.

İki ses birlikte, suçlayıcı bir tonda, "Burada ne işin var?" diyordu.

Scanned with CamScanner

Rachel belli belirsiz, "Tanrım, merhamet et," dedi ve iki adım atarak tuvaletin köşesine gitti ve dikkatle etrafına baktı.

"Ben... Ben..." Gabriel'in yüzü şoktan bembeyaz kesilmişti ama Rachel, onun çok da uzun olmayan bir geçmişte çalışmanın, aylarca güneşe maruz kalmanın ve açlığın izlerini taşıdığını görebiliyordu. "Ben... Silvia? Sen misin? Gerçekten sen misin?"

Silvia'nın omuzları gri pelerininin altında titriyordu. Titreyen elini yüzüne götürdü, sanki gerçekten o olup olmadığını merak ediyordu.

"Evet," dedi kuşkulu bir sesle ama elini bıraktı, sonra kocasına doğru birkaç adım attı ve durup ona baktı. Genç kadın başını yana yatırıp aşağıya bakınca, Rachel, adamın düşürdüğü bastona ek olarak, bir kolunun altında bir koltuk değneği olduğunu ve o taraftaki bacağıyla ayağının garip bir şekilde bükülmüş olduğunu gördü.

"Sana ne oldu böyle?" diye fısıldadı Silvia ve elini ona doğru uzattı. Adam kadının elini tutmak istercesine küçük, sarsıcı bir hareket yaptıysa da geri çekildi.

"Kaçırıldım. Shawnee tarafından. Beni kuzeye getirdiler. Bir gece kaçtım. Bu onları kızdırdı ve ayağımı ikiye böldüler." Yutkundu. "Bir baltayla."

"Yüce İsa, merhamet et!"

Gabriel gülümsemeye çalışır gibi bir ses çıkararak, "Öyle yaptı," dedi. "Beni öldürmediler. Bir köle olarak hâlâ değerim vardı. Ne..."

"Sen burada bir köle misin?" Silvia duygularını kontrol altına almaya başlamıştı; sesinde şokun yanı sıra öfke de vardı.

Gabriel yine de başını salladı.

"Hayır, Tanrı beni korudu. Shawneeler beni yanlarında bir Cizvit rahibi olan bir Mohawk grubuna sattılar, onu Kanada'daki bir manastıra götürüyorlardı. Sadece Fransızca konuşuyordu, o da bana yetmiyordu ama yaramı sardı ve pansuman

Scanned with CamScanner

yaptı. Ona yazabildiğimi ve şekil çizebildiğimi gösterdim. Beni esir alanları, mülk sahibi bir adam için birilerinin tarlalarında çalışmaktan daha değerli olacağıma ikna etti."

"Bay Brant mi?" Silvia'nın sesi tamamen dehşete düşmüş gibiydi, Rachel da aynı hissi paylaşıyordu.

"Sonunda." Gabriel'in sesi aniden yorgun çıkmıştı ve yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. "Ben burada bir köle değilim. Ben... özgürüm."

Özgür.

Bu sözcük sabahın soğuk havasında asılı kaldı, bir buz saçağı kadar keskin ve parlaktı. Bir an için kimse konuşmadı ama söylenmemiş sözler Rachel için bağırılmış kadar açıktı.

O zaman neden eve gelmedin? Ya da en azından ölmediğine dair bir haber göndermedin?

"Sen... iyi misin, Silvia?" Gabriel koltuk değneğine yaslanarak kıpırdamadan durdu. Peruk takmıyordu ve soğuk rüzgâr ince, seyrelmiş saçlarını kaldırarak bir an için geçici bir hâle gibi parıldamasını sağladı.

Silvia yüksek sesle yarı isterik bir titremeyle kahkaha attı.

"Hayır," dedi ve aniden durdu. "Hayır, değilim. Param yoktu ve çok az yardım aldım. Ama kızlarımı elimden geldiğince besledim."

"Kızlar. Pru ve Patience, onlar seninle mi? Burada mı?" Adamın sesindeki heyecan hiç azalmamıştı. O an Rachel'ın omuzları biraz gevşedi. Belki de artık bir köle olmasa da gitmesi engellenmişti.

"Prudence, Patience ve küçük Chastity," dedi Silvia, sesinde onu sormaya cesaretlendiren bir notayla. "Evet, onlar benimle birlikte."

Adam bir an donup kalırken kadının yüzüne yakından baktı. Rachel arkadan bile Silvia'nın yüz ifadesinin nasıl olması gerektiğini kolayca tahmin edebiliyordu: utanç, meydan okuma, umut... ve korku.

"Chastity," diye tekrarladı adam yavaşça. "Ne zaman doğdu?"

Scanned with CamScanner

"Şubatın dördünde, 78'de," diye net bir şekilde cevap verdi Silvia, meydan okuma en üst seviyedeydi. O an Gabriel'in yüzü sertleşti.

"Anladığım kadarıyla yeniden evlenmişsin," dedi. "Kocan seninle birlikte mi?"

"Ben evlenmedim," dedi Silvia dişlerinin arasından.

Adam şaşırmış görünüyordu. "Ama... ama..."

"Sana söylediğim gibi. Çocuklarımı besledim."

Rachel, Hardmanlar arasındaki böylesine acı verici yakınlaşmaya tanık olmaması gerektiğini düşündü. Ancak kurumuş bir hanımeli sarmaşığı elbisesine yapışmıştı ve ayakları ölü domates bitkilerinin kalıntılarına batmıştı. Ayrıca rüzgâr aniden kesilmişti ve bu korkunç sessizliğin ortasında fark edilmeden hareket etmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Anlıyorum," dedi Gabriel sonunda. Sesinden herhangi bir ifade okunmuyordu. Ellerini önünde kenetlemiş hâlde birkaç dakika durdu, belli ki bir şey hakkında karar veriyordu. Düşündükçe yüzü değişti ve öfke, acıma, utanç ve kafa karışıklığı duyguları sert bir karara dönüştü.

"Evlendim," dedi sessizce. "Mohawk bir kadınla, Sachem'in yeğeniyle. O..."

"Onun kim olduğunu biliyorum." Silvia'nın sesi zayıf ve uzaklardan geliyordu.

Uzun bir sessizlik ânı daha ve Rachel, Gabriel'in dudaklarını yalarken çıkardığı küçük sesi duydu.

"Mohawkların... Mohawkların farklı bir evlilik anlayışı var," dedi.

"Öyle olduklarını varsayıyorum." Silvia'nın sesi hâlâ sanki kilometrelerce ötedeymiş ve bu konuşmaya duman işaretleriyle katılıyormuş gibi geliyordu.

"İki... karım *olabilir*." Çifte evlilik ihtimali hiç de hoş bir şeymiş gibi görünmüyordu.

"Hayır, yapamazsın," dedi Silvia soğuk bir sesle. "Benim onlardan biri olacağımı düşünüyorsan olmaz."

Scanned with CamScanner

"Beni yargılayacağını sanmıyorum," dedi Gabriel sert bir sesle. "Hiçbir kınama sözcüğü kullanmadım..."

"Hilekâr yüzündeki ifade yeterince sitem dolu!" Şokun etkisi geçmişti ve Silvia'nın sesi öfkeyle çatladı. "Bu ne cüret Gabriel! Ne zamandır buradasın, yazışma ve haberleşme için her türlü imkâna sahipsin. Buna rağmen sen tek bir haber bile göndermedin? Ben saygıdeğer bir dul olsaydım ve sen de Yıllık Toplantı'dan ve Philadelphia'daki diğer Yoldaşlar'dan ayrılmasaydın, senin yasını derinden tutsam da yine *evlenirdim.*" Sesi kesildi ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak sesli bir şekilde nefes aldı.

"Ama kimse senin ölü mü, tutuklu mu, yoksa... ya da ne olduğunu bilmiyordu! Evlenemedim. O evden... başka... *hiçbir şeyim*... kalmamıştı. Başımızın üstünde bir çatı. Ordu keçilerimi aldı ve bahçemi çiğnedi, ben de bir yatak ve bir masa dışında her şeyi sattım. Ve ondan sonra..."

"Chastity*... İffet ha," dedi Gabriel kötü bir ses tonuyla.

Silvia bir meşe fidanı gibi dimdikti, yumruklarını iki yanında sıkarken öfkeden titriyordu. Yine de konuştuğunda sesi sakindi ve çınlıyordu.

"Senden boşanıyorum," dedi Silvia. "Seninle iyi niyetle evlendim, seni sevdim ve hep yanında oldum, sana çocuklar verdim. Ama sen beni terk ettin, bana kötü niyetle davrandın ve bunu yapmaya devam etmek niyetindesin. Aramızda evlilik diye bir şey yoktur. Senden boşanıyorum ve seni reddediyorum."

Gabriel tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu. Rachel yoldaşlar arasında boşanmanın *mümkün* olduğunu biliyordu ama bunu yapan birini hiç tanımamıştı. Böyle bir şey gerçekten de gözlerinin önünde mi olmuştu?

"Sen. *Benden* boşanmak mı?" Gabriel'in yüzünü ilk kez öfke kaplamıştı. "Eğer biri aramızdaki birlikteliği geçersiz ilan ederse..."

---

* İngilizcede *chastity*, iffet anlamına gelir. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"Beni yargılayacağını sanmıyorum," dedi Gabriel sert bir sesle. "Hiçbir kınama sözcüğü kullanmadım..."

"Hilekâr yüzündeki ifade yeterince sitem dolu!" Şokun etkisi geçmişti ve Silvia'nın sesi öfkeyle çatladı. "Bu ne cüret Gabriel! Ne zamandır buradasın, yazışma ve haberleşme için her türlü imkâna sahipsin. Buna rağmen sen tek bir haber bile göndermedin? Ben saygıdeğer bir dul olsaydım ve sen de Yıllık Toplantı'dan ve Philadelphia'daki diğer Yoldaşlar'dan ayrılmasaydın, senin yasını derinden tutsam da yine *evlenirdim.*" Sesi kesildi ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak sesli bir şekilde nefes aldı.

"Ama kimse senin ölü mü, tutuklu mu, yoksa... ya da ne olduğunu bilmiyordu! Evlenemedim. O evden... başka... *hiçbir şeyim*... kalmamıştı. Başımızın üstünde bir çatı. Ordu keçilerimi aldı ve bahçemi çiğnedi, ben de bir yatak ve bir masa dışında her şeyi sattım. Ve ondan sonra..."

"Chastity'... İffet ha," dedi Gabriel kötü bir ses tonuyla.

Silvia bir meşe fidanı gibi dimdikti, yumruklarını iki yanında sıkarken öfkeden titriyordu. Yine de konuştuğunda sesi sakindi ve çınlıyordu.

"Senden boşanıyorum," dedi Silvia. "Seninle iyi niyetle evlendim, seni sevdim ve hep yanında oldum, sana çocuklar verdim. Ama sen beni terk ettin, bana kötü niyetle davrandın ve bunu yapmaya devam etmek niyetindesin. Aramızda evlilik diye bir şey yoktur. Senden boşanıyorum ve seni reddediyorum."

Gabriel tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu. Rachel yoldaşlar arasında boşanmanın *mümkün* olduğunu biliyordu ama bunu yapan birini hiç tanımamıştı. Böyle bir şey gerçekten de gözlerinin önünde mi olmuştu?

"Sen. *Benden* boşanmak mı?" Gabriel'in yüzünü ilk kez öfke kaplamıştı. "Eğer biri aramızdaki birlikteliği geçersiz ilan ederse..."

---

* İngilizcede *chastity*, iffet anlamına gelir. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"*Ben* eşimi aldatmadım. İki eşlilik *yapmadım*. Ama evliliğimizin sona erdiğini ve beni engellemenin hiçbir yolu olmadığını söyleyeceğim."

Rachel refleks olarak görüş alanından çıkmıştı, sanki önündeki sahneyi protesto etmek için haykıracakmış gibi avcunu ağzına kapatmıştı. Gabriel tekrar konuştuğunda Rachel uzaklaşmaya hazırlanıyordu.

"Elbette, Patience ve Prudence'ı alacağım," dedi ve Rachel dondu kaldı. Silvia'nın sessizliğinin şoktan ya da öfkeden düşüp öldüğü anlamına gelmediğinden emin olmak için binanın etrafına tekrar dikkatle bakmak zorunda hissetti.

Ama ölmemişti, hafifçe dönmüştü ve boğazına dolan kelimeler arasında seçim yapamamanın onu konuşmaktan alıkoyduğu tıkanmış yüzünden belliydi.

"Onları çok özledim," dedi Gabriel ve yüzündeki ifadeye bakılırsa muhtemelen bunu kastetmişti.

"Sen doğal olarak Chastity'yi özlemedin," dedi Silvia, sesi öfkeyle titriyordu, Rachel emindi ama Gabriel'in yüzündeki ifadeden, acıma ve kızgınlık karışımı bir ifadeden, karısının ruh hâlini doğru teşhis ettiğini düşünmüyordu.

"Seni kınamıyorum," dedi Gabriel. "İster tecavüz... ister tercih olsun, sen..."

"Ah, kesinlikle bir tercih," diye tısladı Silvia. "Bacaklarımı açmak ya da çocuklarımın açlıktan öldüğünü görmek arasındaki tercih! Beni mecbur bıraktığın tercih!"

Gabriel kaskatı kesildi. "Doğum nedeni ne olursa olsun, çocuk mahkûm edilemez ya da suçlu tutulamaz," dedi. "Tüm insanlar gibi o da içinde Mesih'in ışığını taşıyor, ama..."

"Ama sen Mesih'in onda olduğunu kabul etmek istemiyorsun... ya da sanırım bende!"

Gabriel çenesini sertçe sıkarken kendiyle mücadele ediyordu, belli ki coşkulu duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Az önce sözümü kestin," dedi sert bir sesle. "Patience ve Prudence'ı yanıma alacağımı söyledim. Mutlu, güvende olacak-

Scanned with CamScanner

lar ve iyi bakılacaklar. Ama sana kendine... ve çocuğuna bakman için bir miktar para vereceğim."

"Kızımın adı Chastity," dedi Silvia aynı sertlikte. "Ve Tanrı'nın izniyle asla öğrenemeyecek olsa da nedenini biliyor." Duyulabilir bir nefes aldı ve ejderhayı andırırcasına burnundan soludu. "O ve kız kardeşleri kesinlikle benim yanımda kalacaklar. Onlara senin hakkında kötü konuşmayacağım, babalarının onları sevdiğini düşünmeyi hak ediyorlar." "Düşünmek" kelimesinin üzerinde çok az bir vurgu vardı.

"Onları benden almaya hakkın yok," dedi Gabriel. Sesi şimdi kızgın değildi, sadece gerçekçiydi. "Çocuklar babalarına aittir, kanun böyle."

"Kanun," diye tekrarladı Silvia küçümseyerek. "Kimin yasası? Senin mi? Kralın mı? Meclisin mi?" İlk kez etrafına, yayılan karanlık tarlalara, yapraksız ağaçlara, uzaktaki dumandan puslanmış evlere baktı. "Bana Mohawkların evliliğe farklı baktıklarını söylememiş miydin? Peki, o zaman." Bakışlarını tekrar ona dikti, gözleri taş gibi sertti. "Efendinle konuşacağım ve göreceğiz."

Silvia bu son sözüyle arkasını döndü ve kararlılıkla eve doğru yürüdü. Gabriel Hardman ona yetişmek için koltuk değneğini vurarak peşinden gitti ama Rachel onun ısrarlarını duyduysa bile hiçbir etkisi olmadığını görebiliyordu.

Kendini yalnız bulan Rachel, duygularının bir şekilde yatışmasını sağlamak için son birkaç dakikayı hatırlamaktan kurtulmaya çalışarak kendine gelmeye çalıştı. Tuvalete girdi ve rutubetli, kötü kokulu doğasına rağmen mandalı indirdi ve hoş bir mahremiyetle sessizlik duygusunun onu sardığını hissetti. Kendi bedeninin nazik işleyişi de sessiz güvenceleriyle onu rahatlattı. Kardeşi Denny bir keresinde ona, duaya çok düşkün bir ırk olan Yahudilerin böyle özel durumlarda okudukları, mesane ve bağırsakların sorunsuz çalışması için Yaratıcı'ya şükrettikleri özel kısa

Scanned with CamScanner

duaları olduğunu söylemişti. Bu ilk başta onu güldürmüştü ama şimdi bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu.

Yavaş yavaş yeniden güçlenen göğüslerinin karıncalanması, diğer işleyişlerin farkına varmasını sağladı ve ısıran havaya çıkarken çocuğu için hızlıca şükretti.

"Küçük Chastity ve kız kardeşleri için de," diye ekledi yüksek sesle, az önce Hardmanlar arasında tanık olduğu korkunç sahnenin üç masum çocuğu girdabına çekeceğinin kesin olduğunu aniden fark etti. "Tanrım, daha babalarını bile bilmiyorlar!"

Endişeyle eve doğru baktı ama ne Silvia ne de Silvia'nın eski kocası ortalıktaydı. Yine de kapı açıldı ve kendi kocası dışarı çıktı, onu görünce yüzü aydınlandı.

"İşte buradasın!" Ian hızlı adımlara gelip onu kollarının arasına aldı. "Gelmen bu kadar uzun sürdüğüne göre tuvalette bir yılanla karşılaşmışsındır diye düşündüm. İyi misin?" diye sordu, ani bir endişeyle yüzüne bakarak. "Yediğin bir şey mi dokundu?"

"Yemek değil," dedi Rachel. Ona sarılmak istedi ama göğüsleri o anda o kadar hassastı ki kendini geri çekti. "Ian..."

"Ufaklık seni istiyor," dedi Ian başını eve doğru eğerek. Öyleydi, Rachel durdukları yerden Oggy'nin haykırışlarını duyabiliyordu. O anda göğüsleri bir anda sızlamaya başladı. Kapıya doğru koşarken Ian da peşindeydi.

"Gördün mü," dedi Ian, Oggy'ye, "*Mammaidh*'in seni aç bırakmayacağını söylemiştim." Brant, Wakyo'teyehsnonhsa'nın mesajını ilettiğinde Catherine'in onlara gösterdiği misafir odasındaydılar. Rachel yatağa uzanmış, bir eliyle elbisesini çözmeye çalışıyordu. Oggy ona doğru atıldı, açlıktan ölmek üzere olan bir timsah gibi açıkta olan meme ucunu yakaladı ve çığlıklar aniden kesildi.

"Sachem annemi sevdi," dedi Ian ani sessizlikte. "Onu bir yarışmaya davet etti; on adımda tabanca."

"Yarışma mı, düello mu?" diye sordu Rachel, sütü azaldıkça rahatlamanın verdiği mutlulukla gözlerini kapatarak. Boşta kalan göğsü sızıyordu ama umurunda değildi.

Scanned with CamScanner

Ian gülerek, "Her iki durumda da annemin alacağın bahse girerim," dedi. "Babası ona atıcılık öğretmiş. Jamie Dayı ve babam da delikanlıyken onu kırlara tavşan ve keklik avlamaya götürmüşler. Tabanca doğru olduğu sürece on adımda altı peni bile vurabilir."

"Kiminle bahse giriyorsun? Joseph Brant'le mi, yoksa Sachem'le mi?"

"Ah, Thayendanegea, eminim. Neyin var, kızım?"

Rachel gözlerini açtığında kocasının yüzünün kendininkinden birkaç santim uzakta olduğunu gördü. Soğuk odada adamın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu ve ona daha da yaklaştı.

"Yoldaş Silvia'nın kocasının burada olduğunu bilmiyorsun sanırım?"

Ian gözlerini kırpıştırdı.

"Ne yani, ölmüş olması gereken adam mı?"

"Ne yazık ki ölmemiş. Ama burada. Az önce tuvaletin dışında karşılaştılar."

"Ne yazık ki," diye tekrarladı Ian yavaşça ve tek kaşını kaldırdı. "Ölmüş olması neden daha iyi olsun ki?"

Rachel, Oggy'nin homurdanıp memeye daha vahşice yapışmasına neden olan bir iç çekti.

"Ah! Zavallı adamın yaşamaya devam etmesine bir itirazım yok, sorun 'burada' olması." Ona kısaca neler olduğunu anlattı.

Rachel, Oggy'yi yeniden kucağına oturtarak, "Peki ya Patience ve Prudence ne olacak?" diye sordu. "Onlarla ilk karşılaşmanda bana anlattıklarına bakılırsa, annelerinin içinde bulunduğu zor durumun ve bu durumla nasıl başa çıktığının farkındalar. Belli ki onu seviyorlar ve ne olursa olsun ona sadıklar. Ama şimdi babaları geri döndü ve onu da seviyorlar!"

"Ama henüz onun ölmediğini ve burada olduğunu bilmiyorlar?"

"Bilmiyorlar." Rachel gözlerini kapadı ve Oggy'nin ipeksi siyah saçlarıyla yumuşacık olan küçük, yuvarlak başını öptü.

Scanned with CamScanner

"Onlara ve Yoldaş Silvia'ya nasıl yardım edebileceğimizi düşünüyorum ama ileriye dönük iyi bir yol göremiyorum. Senin bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi Ian, ardından gidip pencereden dışarı baktı. "İkisini de görmüyorum. Adamın neye benzediğini bildiğimden değil, ama..."

"Çok kötü topallıyor ve koltuk değnekleriyle yürüyor. Onu yakalayan Shawnee ayağının yarısını baltayla kesmiş."

"Tanrım. O zaman eve gitmemesine şaşmamalı."

"Silvia kocasının efendisiyle konuşacağını söyledi. Sanırım Joseph Brant'i kastediyordu. Belki de onunla birliktedirler?"

Ian başını iki yana salladı.

"Hayır, değiller. Ben de bunu söylemek için geldim, Thayendanegea gitti. Ona neden geldiğimi hemen söyledim ve yemeğimizi bitirdiğimizde, Wakyo'teyehsnonhsa'ya kendisinin gideceğini ve onu görmemi ayarlayacağını söyledi." Çenesini, solgun öğleden sonra ışığının içeri girdiği pencereye doğru kaldırdı. "On iki kilometre uzakta olduğunu ama hemen yola çıkarsa akşam yemeğine yetişeceğini belirtti."

"Ah." Bu haber şoke etkisi yaratmıştı çünkü Ian'ın eski karısıyla ilgili küçük meseleyi tamamen unutmuştu. "Bu... çok nazikçe bir davranış."

Ian omzunu silkti.

"Evet, eğer resmi bir ziyaretse haber göndermek görgü gereğidir ve bu da öyle," diye ekledi ona bakarak. "Ama haklısın, kendisinin gitmesi iyi olur. Jamie Dayı'ya mı, yoksa Wakyo'teyehsnonhsa'ya mı saygı duyuyor bilmiyorum..."

"O zaman onu çok düşünüyor." Rachel bunu bir soru olarak değil de bir açıklama olarak ifade etmeye çalıştı ama Ian ses tonlarına karşı hassastı.

"Onun halkından, ailesinden biri," dedi basitçe. "Onu son gördüğümde Unadilla'da onunla birlikteydi. Sen ve ben evlenmeden çok önce." Tekrar pencereye döndü ve gün ışığına karşı elini gözlerine siper etti.

Scanned with CamScanner

"Sence Silvia nereye gitti?"

Cevabı bir anlık düşünmeden sonra buldum.

Rachel kesin bir ifadeyle, "Kızlarını almaya gitti," dedi. Ian ona baktı.

"Ata binebilecek durumda mı?"

"Kesinlikle hayır." Rachel adrenalinle kaskatı kesilirken Oggy tutunmak için parmaklarını Rachel'ın göğsüne soktu. "Ah!"

"O zaman gidip onu bulsam iyi olur. Bayan Brant'e akşam yemeği için özürlerimi ilet."

85

AY IŞIĞI

Ian ayı postundan ceketini giymek için durakladı. Gökyüzü pusluydu ama karın habercisi olan lavanta rengindeydi ve hava hızla soğuyordu. Kemerindeki bıçak dışında silahlanmaya zahmet etmedi. Gabriel Hardman dininden dönmüş bir Quaker olsa bile koltuk değnekli sakat bir adamın zorluk çıkaracağını düşünmüyordu. Bu ziyaret için saçlarını taramadığına memnundu; Canajoharie'ye kadar soğukta ve karda at sürmek zorunda kalırsa, kendi postu onun işini görecekti.

Evden çıkıp atlarını bıraktıkları ahıra doğru ilerledi. Silvia iyi bir binici değildi ve atını tek başına eyerleyip dizginlemeyi başarsa bile fazla uzağa gidemezdi.

Silah seslerini duymuştu ama dikkat etmemişti. Yine de annesi ona seslenince ve Sachem'le birlikte yarışa tutulduklarını gördü; kirli bir mendil, yanmış ve kararmış deliklerle delinmiş büyük, çıplak bir meşeye tutturulmuştu.

Jenny soğuktan kızarmıştı ve pelerininin başlığını geriye attığında yüzü ortaya çıkmıştı. Başının arkasını el yordamıyla ararken Sachem'in ona söylediği bir şeye gülüyordu ve gümüş grisi saçlarına rağmen Ian oldukça irkilerek onun genç bir kıza benzediğini düşündü.

Scanned with CamScanner

"Okwaho, iahtahtehkonah," dedi Sachem, Ian'ı görünce. Jenny'ye bakarak genişçe gülümsedi. "Annen ölümcül biri."

"Tabancayı kastediyorsan, sanırım öyle," diye yanıtladı Ian hafifçe gözlerini kısarak. "Şapka iğnesiyle de fena sayılmaz, eğer bir sebep bulursa."

Sachem güldü ve Jenny gülmese de eğlendiğini belli edecek şekilde burnunu çekti. Ian'a kaşlarını kaldırıp döndü ve sonra onun yüzündeki ifadeyi görerek yeniden ondan tarafa döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Jenny, kendi yüzü de bir anda değişmişti.

Ian onlara olanları kısaca anlattı. Yaşlı Sachem'in sadece Thayendanegea'nın amcası değil, aynı zamanda onun üzerinde açıkça bir etkisi olduğu aklına geldi.

Sachem sözünü kesmedi ya da soru sormadı ve dikkatle dinlemeye devam etti ama Ian anlatılanları eğlenceli bulduğunu düşündü. Yine de hikâyenin sonunu getirirken, Sachem'in Gabriel Hardman'ı çok iyi tanıyor ve ona karşı sadakat hissediyor olabileceği aklına geldi.

O konuşurken annesi düşünceli bir şekilde tabancasını temizliyor, namluya bir bez parçası sokup çıkarıyordu. Şimdi tabancayı kemerine geri taktı, lekeli bezi katladı ve fişek kutusuna soktu.

"Bir bahse girmiştik, değil mi?" diye sordu Sachem'e. Adam topuklarının üzerinde hafifçe geriye doğru sallandı, ağzının kenarlarında hâlâ bir gülümseme gizleniyordu.

"Bahse girdik."

"Ve sanırım benim kazandığımı kabul ediyorsunuz. Dürüst bir adam mısınız?"

Gülümsemesi daha da belirginleşti.

"Aksini söyleyemem. Karşılığında ne talep ediyorsunuz?"

Jenny evin olduğu yöne doğru başıyla işaret etti. "Arkadaşım Silvia ile birlikte Bay Brant ile konuşmaya gitmenizi. Ve adaletin yerini bulduğunu görmenizi," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.

Scanned with CamScanner

"O kadar da çok kazanmadınız," dedi Sachem hafif bir sitemle. "Ama o sizin arkadaşınız olduğuna göre belli ki nereye giderse gitsin siz de onunla gideceksiniz. Siz de benim arkadaşımsınız, değil mi?" diye sözünü kesti ve beyaz kaşlarından birini kaldırdı.

Jenny sabırsızca, "Onunla gitmenizi sağlayacaksa, evet," dedi.

"*Sizinle* geleceğim," dedi Sachem eğilerek. "Nereye gitmek isterseniz."

Bu konuşma Ian'ın canını sıkmıştı ama ahıra giderken Sachem'e kısa bir "annemi rahatsız edersen seni balık gibi doğrarım" bakışı atmaktan başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı. Annesi bu bakışı yakaladı ve eğlenmiş gibi göründü ancak Sachem gayet düzgün bir yüz ifadesi takındı.

Silvia gerçekten de ahırdaydı, Philadelphia'dan buraya kadar geldiği Henry adındaki eğri büğrü kısrağın sıcak cüssesine yaslanmış, yüzünü kollarının arasına gömerken, at asılı bir ağdan sakin bir şekilde ağız dolusu saman koparıyor ve rahatlatıcı, salyalı bir sesle çiğniyordu. Atın eyeri ve dizgini kadının ayaklarının dibinde yerde duruyordu.

Silvia, Ian'ın ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızıydı, başlığı yamulmuştu ve gevşek kahverengi saçları bir yandan çözülüp kulağının yanına sarkmıştı ama hemen eğilip ayaklarının dibindeki dizgini yerden aldı.

"Bekliyordum, yemek yiyordu, bu sırada dizginleyemedim." Çaresizce Henry'nin dizginlerini ve yavaşça hareket eden çenesini işaret etti.

"Peki, nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Ian kibarca, gerçi bu yeterince açıktı. Yine de bu soru Silvia'nın zihnini odakladı ve kan çanağı gözleri ve öfkeli bir hâlde doğruldu.

"Kızlarımı alıp götürmek için. Bana yardım edecek misin?"

"Peki nereye, kızım?" Ian dizgine uzandı ama o çaresizce dizgine yapıştı.

"Uzaklara!" dedi. "Fark etmez, bir yer bulurum!"

Scanned with CamScanner

"Rachel meseleyi Thayendanegea'ya götürmeyi düşündüğünü söyledi."

"Düşündüm, evet. Karar vermeye çalışıyordum," dedi Silvia bir elini atın boynuna koyarak. "Onun dönüşünü bekleyip Gabriel'le aramda bir karar vermesini mi istesem, yoksa hana gidip kızları alıp kaçsam mı?" Kendisi de kaçan bir at gibi nefes alıyordu ve şimdi durup yüzünü silerek yutkundu. "Eğer beklersem Gabriel bizi takip etmek için yardım bulabilir ve bizi yakalarsa... kızları benden almasını engelleyebileceğimden şüpheliyim. Ya... Brant, Gabriel'in tarafını tutarsa?" Bu düşünce sonradan aklına geldi.

"Mohawklar çocukların babalarının malı olduğuna inanırlar mı?"

"Hayır," dedi Ian sakince. "Eğer bir kadın kocasını evden kovarsa ya da kocası evi terk ederse çocukları onunla kalır."

"Ah." Aniden eyerin üzerine oturdu ve dağılan saçlarını toplamak için titreyen bir elini kaldırdı. "Ah. O zaman belki de...?"

"Belki de bu Thayendanegea'yı ilgilendirmez," dedi Ian kesin bir ifadeyle. "Bir erkekle karısı arasında olanlar, diğer insanları rahatsız edecek bir kargaşaya yol açmadığı sürece ikisi arasında kalır. Yani, eğer kocanı vurduysan, bu biraz sıkıntı yaratabilir ama bir Yoldaş olarak bunu yapmak istediğinizi sanmıyorum."

"Ah," dedi yine. Bir süre oturup ayaklarının arasındaki samanlarla kaplı zemine bakarken Ian oturmasına izin verdi.

"Gabriel'ı vurmak *isterdim*," dedi Silvia ve dudaklarını birbirine bastırarak biraz daha baktı. Sonra başını sallayıp sarsak bir hâlde ayağa kalktı. "Ama sen haklısın. Yapmayacağım."

Derin bir nefes aldı ve adamın elindeki dizgine uzandı.

"Ama şimdi kızlarımı yanıma almalıyım. Gidip onları almama yardım eder misin?"

Işık hızla azalıyordu ve gecenin soğuk nefesini taşıyan bir rüzgâr ahıra girip toprak zemindeki dağınık saman parçalarını karıştırdı. Ian sadece başını salladı ve eyeri kaldırmak için eğildi.

"Git de pelerinini getir, kızım. Yoksa donacaksın."

...

Scanned with CamScanner

Hana varalı bir saatten az olmuştu ama güneş batmış, ağaçların arasından kara ekmek gibi yükselen ani bir bulut kümesi tarafından yutulmuştu. Kar yağmaya başlamıştı.

Ian, Silvia'yı önce bindirmiş, ikinci atlarının ipine dolanabileceğini söylemişti. Çoğu doğruydu. Artık açlıktan ölmese de hâlâ bir buz saçağı kadar ince ve kırılgan olduğu daha da doğruydu. Ian onu acilen koruma ihtiyacı hissediyordu.

Tanrı'ya şükür rüzgâr dinmişti ama kar kalın ve sessiz bir şekilde yağıyor, tüm sesleri bastırıyor, çam ve köknar ağaçlarının dallarına yükleniyordu. Yol iyi olsa da atın toynaklarının altında kaybolmasın diye Henry'yi biraz zorladı. Burası onun ülkesi değildi ve yoldan sapıp geceyi Silvia ile ormanda geçirmek istemiyordu.

"Gabriel'le Philadelphia'da tanıştım," dedi Silvia beklenmedik bir şekilde. "Annemle babam o zamanlar hâlâ hayattaydı ve aynı toplantıya katılmıştık. Benim için başka birini seçmişlerdi, kendi demirhanesi olan bir demirciyi. Benden on yaş büyük, nüfuzlu bir adam. Nazik bir adam," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra. "Bir evi ve mülkü vardı. Gabriel benim yaşlarımda bir kâtipti. Bırak bir eşe bakmayı, kendi geçimini bile zar zor sağlıyordu."

"Rachel'la tanıştığımda bir Kızılderili izcisinden fazlası değildim," dedi Ian, Henry'nin buğulu nefesinin atın boynundan geri akışını izleyerek. "Ayrıca eli kanlı bir adamdım. Yine de biraz toprağım vardı," diye ekledi dürüstçe.

"Ama senin bir ailen vardı," dedi Silvia usulca. "Hem annem hem de babam bir yıl içinde çiçek hastalığından öldü. Tek başına kaldım, erkek ya da kız kardeşim yoktu. Gabriel, Yoldaş olduğunda halkıyla bağlarını koparmıştı, benim gibi bu topraklarda doğmamıştı."

"O zaman sadece birbirinize sahiptiniz."

"Öyleydik," dedi ve bir süre sessiz kaldı.

Scanned with CamScanner

"Sonra kızlarımız oldu," dedi o kadar alçak sesle söyledi ki Ian onu zar zor duydu. "Ve mutluyduk."

Hana vardıklarında kar durmuştu, ancak görünürdeki her şey hafif buzluydu, lamba ışığının pencerelerden düştüğü yerlerde altın rengi, bulutların arasından kırılan ay ışığının tek tük çizgilerinde gümüş rengi parlıyordu. Silvia, Ian'ın kendisini attan indirmesine izin verdi ama Ian onunla birlikte içeri girmek istediğinde, elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Teşekkür ederim, Ian," dedi sessizce. "Kızlarımla yalnız konuşmam gerek. Sen Rachel ve oğlunun yanına dönmelisin."

Ian değişen ışıkta onun ince, yıpranmış yüzünü görebiliyordu; bir an gölgeyle yumuşamış, bir an endişeyle gerilmişti.

"Bekleyeceğim," dedi kararlılıkla.

Silvia onu şaşırtacak şekilde güldü. Küçük ve yorgun bir kahkahaydı ama gerçekti.

"Söz veriyorum, kızları alıp tek başıma kar fırtınasına doğru yola çıkmayacağım," dedi. "Yolda düşünecek ve dua edecek zamanım oldu, *bunun* için de sana teşekkür ederim. Ancak Patience ve Prudence'ın babalarını görmelerine izin vermem gerektiğini anladım. Yine de önce onlarla konuşup babalarına ne olduğunu açıklamam gerekiyor." Sesi "olduğunu" kelimesinin üzerinde biraz dalgalandı ve boğazını hafifçe temizledi.

"O zaman ben içki odasındayım."

"Hayır," dedi Silvia, en az onun kadar kararlı bir şekilde. "Ev sahibesinin hazırladığı yemeğin kokusunu alabiliyorum. Kızlarla birlikte yemek yiyeceğiz, konuşacağız ve uyuyacağız. Sonra sabahleyin saçlarını tarayacağım, onlara temiz giysiler giydireceğim ve hancıdan bizi bir arabayla geri götürmesi için ayarlama yapmasını isteyeceğim. Benim için endişelenmene gerek yok, Ian," diye ekledi nazikçe. "Yalnız olmayacağım."

Ian bir an için onu inceledi ama genç kadın ciddiydi. İçini çekti ve çantasını çıkardı.

"Araba için paraya ihtiyacın olacak."

Scanned with CamScanner

İSTENMEYEN KEHANET

Hava soğuktu ama şafak cam kırıkları kadar berrak ve ciğerler için bir o kadar keskindi. Ian bu sabah Thayendanegea ile avlanıyordu ve bir porsuğu takip ediyorlardı. Takip ediyorlardı, avlanmıyorlardı. Gece kar yağmıştı, şimdilik hafif de olsa hâlâ yağıyordu ve hayvan görülebiliyordu, bu mesafeden gri kar üzerinde küçük siyah bir leke gibi görünüyordu fakat takip etmenin zarif dalışından ziyade uzun bir sabrın göstergesi olan durgun, yuvarlanan bir şekilde hareket ediyordu. Porsuk da bir şeyin peşindeydi.

"*Ska'niònhsa*," dedi Thayendanegea, bir toynak izinin kıvrımının göründüğü çamurlu bir kar parçasını başıyla işaret ederek.

"O zaman yaralı," diye cevap verdi Ian, başıyla onaylayarak. Porsuk sağlıklı bir geyiğe saldırmazdı, çok az şey saldırırdı ama yaralı bir geyiği günlerce takip eder, sabırla *ska'niònhsa*'yı dize getirecek zayıflığı beklerdi. "Dua etsin de kurtlar onu önce bulmasın."

Thayendanegea bilmiş bir tavırla, "Her şey tesadüftür," dedi ve tüfeğini askısından indirdi. Tüfeğe rağmen Ian bu sözün pek de felsefi olmadığını düşündü. Ian kararsız bir tavırla başını sağa sola eğdi.

"Dayım bir kumarbazdır," dedi ama kullandığı Mohawk kelimesi İngilizcesiyle aynı anlamı taşımıyordu. Sözün gelişi daha çok "cesurca davranan" ya da "hayatını umursamayan" gibi bir anlama geliyordu. "İnsanın risk alması gerektiğini söylüyor ama sadece bir aptal ne olduğunu bilmeden risk alır."

Thayendanegea hafifçe eğlenerek ona baktı. *Biraz da temkinli*, diye düşündü Ian.

"Peki, insan bunu nasıl bilebilir?"

"Biri sorar ve biri dinler."

"Peki, sen beni dinlemeye mi geldin?"

Scanned with CamScanner

"Wakyo'teyehsnonhsa'yı görmeye geldim," dedi Ian kibarca, "ama benimle konuşacak kadar iyi olduğunuza göre sizin deneyim ve bilgeliğinize sahip bir adamı dinlemeden tekrar ayrılmak gerçekten israf olur."

Buna yanıt olarak gelen kıkırdama Thayendanegea'ya değil Joseph Brant'e aitti ve onunla birlikte gelen bilmiş bakış da öyle.

"Peki, dayın söyleyeceklerimle ilgilenebilir mi?"

"Belki," dedi Ian. Eski tüfeğini taşıyordu; bulabilecekleri her şey için yeterince uygundu. Devasa ladin ağaçlarının arasından geçiyorlardı ve dikenli dalların altındaki kar seyrekken kalın iğne tabakası ayaklarının altında kaygandı. "Bildiklerini sana söylemem gerekip gerekmediğine karar vermemi söyledi."

"Sanırım öyle yapmaya karar verdin," dedi Brant, yüzündeki eğlence ifadesi derinleşerek. "Onun *bildiği* şeyi? Bunu o mu söyledi? Ne düşündüğünü değil mi?"

Ian omzunu silkip gözlerini ilerideki porsuğa dikti.

"Biliyor." O ve Jamie Dayı bunu tartışmışlardı. Jamie Dayı sonunda bunu nasıl anlatacağına karar vermeyi ona bırakmıştı. Jamie'nin Kızılderili casusluğu yaptığı dönemden ve hem İngiliz hükümeti hem de Kıta ordusuyla olan bağlantılarından edindiği bilgi olarak mı gösterecekti, yoksa gerçeği mi söyleyecekti. Brant bu gerçeğin anlatılabileceği tek askeri komutandı ama bu onun inanacağı anlamına gelmiyordu. Yarı İrlandalı karısı ve üniversite eğitimine rağmen o hâlâ bir Mohawk'tı.

"Dayımın eşi," dedi Ian, kelimelerin onu küçük beyaz sis bulutları hâlinde terk edişini izleyerek. "O bir *arennowa'nen*, ama daha fazlası. Kahnyen'kehaka'nın hayaletiyle birlikte yürüdü ve zamanda yolculuk etti."

Thayendanegea başını avcı bir baykuş gibi sertçe çevirdi. Ian'ın saklayacak bir şeyi yoktu ve etkilenmemişti. Bir süre sonra Thayendanegea başını olumlu anlamda sallasa da omuzlarındaki kaslar gevşememişti.

"Savaş," dedi Ian açıkça. "Şimdiye kadar İngilizlerin yanında yer aldınız ve bunun için haklı sebepleriniz vardı. Ama şimdi size Amerikalıların galip geleceğini söylüyoruz. Elbette, bu bilgi ışığında halkınız için en iyisinin ne olduğuna siz karar

Scanned with CamScanner

vereceksiniz."

Koyu renk gözlerini kırpıştırdı ve alaycı bir gülümseme ağzının kenarına dokundu. Ian konuyu uzatmadı, sakin sakin yürümeye devam etti. Çizmelerinin altındaki kar gıcırdıyor, hava gittikçe soğuyordu.

Ian havayı koklamak için başını kaldırdı. Havanın berraklığına rağmen daha fazla kar yağdığını, uzaktaki bir fırtınanın belli belirsiz titreşimini hissetti. Ancak esintide yakaladığı şey kan kokusuydu.

"İşte!" dedi nefesinin altında, Thayendanegea'nın kolunu kavrayarak.

Porsuk bir an için gözden kaybolmuştu ama izlerken, yokuş yukarı akan bir su gibi kayadan kayaya sıçradığını ve yüksek bir noktada durup aşağıya baktığını gördüler.

Adamlar hiçbir şey söylemedi fakat nefesleri bembeyaz kesilerek hızlı bir koşuya başladılar.

Geyik bir sıra kara çamın gölgesinde dizlerinin üzerine çökmüştü. Kanının güçlü kokusu ağaçların terebentinine karışarak etraflarını sarıyordu. Kurtlar yakında burada olurlardı.

Thayendanegea, Ian'a önden gitmesi için kısa bir işaret yaptı. Bu bir cesaret ya da beceri meselesi değildi, sadece hız meselesiydi. Hayvan arka bacağını kırmıştı. Rahatsız edici bir açıyla dışarı fırlamıştı, parçalanmış beyaz kemiği kıllarının arasından görünüyordu ve etrafındaki kar kanla lekelenmişti.

Geyik güçten düşmüş olmasına rağmen göğsünü buz gibi kardan kurtararak onlara gözdağı verdi; ilk kışını yaşayan genç bir erkek. Bu iyiydi. Eti oldukça yumuşak olacaktı.

Genç ve zayıflamış olsa da hâlâ yetişkin bir geyikti ve çok tehlikeliydi. Ian geyiğin boğazını kesme fikrinden vazgeçti ve gözlerinin arasına bir tüfek mermisi sıkarak onu çabucak öldürdü. Geyik garip, içi boş bir çığlık attı ve bir gümbürtüyle yere yığılmadan önce boş gözlerle bir yana sallandı.

Thayendanegea bir kez başını salladı, sonra döndü ve arkalarındaki boşluğa doğru bağırdı. Birkaç adam da onlarla

Scanned with CamScanner

birlikte avlanmaya çıkmış ve onları konuşmaları için yalnız bırakmışlardı, yine de muhtemelen onları duyuyorlardı. Kurtlar ortaya çıkmadan önce avı kesmeleri gerekiyordu.

Thayendanegea bıçağını çekerek Ian'a kısaca, "Git onları bul," dedi. "Ben boğazını kesip porsuğu uzak tutacağım." Çenesini kaldırarak, porsuğun boncuk gözlü nöbet tuttuğu yüksek kayayı işaret etti.

Ian gitmek için döndüğünde Thayendanegea'nın neredeyse kayıtsızca, "Bunu Sachem'e anlatacaksın," dediğini duydu.

Yani en azından ciddiye alıyordu. Ian bu durumdan acımasızca memnun oldu ama umutlu değildi.

Daha yüz metre bile koşmadan bir hayvanın toynaklarının çıtırtısını duydu ve patikadaki bir dönemeci döndüğünde kendini Gabriel Hardman'la burun buruna buldu, isyankâr bakışlı, iriyarı bir katıra biniyordu. Ian ısırma mesafesinden çıkmak için geriye doğru bir adım attı.

"Bir geyik öldürdüm," dedi Ian kısaca ve başparmağını arkaya doğru salladı. "Git ona yardım et." Hardman başını salladı, bir şey söylemek ister gibi bir an tereddüt etti ama yutkundu ve dizginleri katırın boynuna geçirdi.

Adamlar et ve soğukla kanın verdiği heyecanla birlikte geri döndüler. Eve döndüklerinde kuşluk vaktiydi ve Rachel ön pencereden dışarı bakarak onları bekliyordu. Sonra el sallayıp gözden kayboldu.

Ian, Hardman'ın ahırdan çıktığını gördü; adam kasaplık işinin bitmesine yardım etmişti.

"Sormamın sakıncası yoksa," dedi Hardman, Ian'a doğrudan bakarak, "benim... Silvia ve kızlarla seyahat etmeniz nasıl oldu? Anladığım kadarıyla burada olduğumu bilmiyordunuz, Silvia'nın da bilmediği açıktı."

"Hayır, bir zamanlar karım olan kadını ziyarete geldim," diye cevap verdi Ian. Gizli kapaklı konuşmanın bir anlamı

Scanned with CamScanner

yoktu; Canajoharie'deki herkes öğleden sonraya kadar bunu öğrenmiş olacaktı. "Saldırı sırasında onun ve çocuklarının Osequa'da olduğunu, kocasının öldürüldüğünü duymuştum ama arkadaşlarımdan hiçbiri onun durumu hakkında bir şey bilmiyordu. Ben de gelip görmem gerektiğini düşündüm."

"Anladım." Gabriel Hardman tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Yeni bir karım var," dedi Ian kaş kaldırışına karşılık olarak. "O benimle birlikte, oğlumuz da öyle."

"Anlıyorum," dedi Hardman. "Onun bir yoldaş olduğunu duydum?"

"Öyle ve bana yoldaşların çok eşliliğe karşı olduğunu söyledi," dedi Ian. "Aklımda bu yoktu ama olsaydı onu yanımda getirmezdim."

Hardman ona sert bir bakış atıp kısa bir kahkaha attı.

"O zaman Silvia sana söyledi. Neden seninle birlikte? Onu neden buraya getirdin?"

Ian durdu ve Hardman'a dikkatle baktı.

"Dayıma çok yardımı dokundu, o da beni onun sağlığıyla ilgilenmem için gönderdi. Onu ve kızlarını nasıl bir durumda bulduğumu duymak istersen sana anlatırım dostum, anlatırsam senin için iyi olur."

Hardman sanki göğsüne yumruk yemiş gibi geriye çekildi.

"Philadelphia'ya geri dönemezdim," dedi öfkeyle. "Ben bir tutsaktım, bir köleydim!"

Ian buna cevap vermedi ama etrafına dikkatle baktı; eve, ormana ve açık yola.

"Seni burada bırakacağım. Tanrı yardımcın olsun," dedi ve uzaklaştı.

Scanned with CamScanner

RACHEL SAVAŞ BOYALARINI SÜRÜYOR

Brant önceki akşam Elleriyle İş Yapan'ı görmüş ve Ian'a onun bugün öğleden sonra ziyaretinden memnuniyet duyacağını söylediği haberini getirmişti.

"Benimle geliyorsun," demişti Ian, Rachel'a kesin bir tavırla. "Sen ve ufaklık, ikiniz de. Buraya onun iyiliğini düşünmeye geldim, ona kur yapmaya değil. Ailemin de benimle olması doğru olur. Ayrıca," diye eklemişti ani bir gülümsemeyle, "burada tek başına kalmanı, Sachem'le av atışı atmanı ve ağaca bağlı olanın ben olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Peki, bunu neden yapacakmışım?" diye sordu kendi gülümsemesini gizleyerek. "Eski karını tek başına ziyaret etmende beni tedirgin edecek ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Ian ve onu hafifçe öptü. "Demek istediğim de bu."

Rachel kendisinin de ona eşlik etmesini istediği için mutluydu ve aslında kocasının yatağını, bedenini ve ölen çocuklarıyla ilgili anlattıklarına bakılırsa ruhunun da bir kısmını paylaşmış olan bu kadınla tanışmaktan hiçbir rahatsızlık duymuyordu.

Ha, diye düşündü. *Ian'ın gürbüz, sağlıklı, güzel oğlunu taşıyan bir kadın olarak yanına gideceğim. Belli ki Ian kadının bunu görmesini istiyor ve ben de bunu istediğimi itiraf etmekten utansam da aynı şeyi istiyorum. Elbette, o kadının beni anlaması doğru değil. Ona karşı zafer kazanmaya ya da Ian'ı reddetmekteki bilgeliğinden şüphe etmesine neden olmaya gitmiyorum.*

Bu durum için ne giymesi gerektiğini düşünmesi kibrinden değil diye düşünüp kendini rahatlattı. Sadece uygun... görünme arzusuydu.

Sadece iki elbisesi vardı; çivit mavisi olanı giymeliydi... Hiç şüphesiz.

Scanned with CamScanner

Catherine onu Sachem'e götürmüştü. Sachem onun isteğini dikkatle dinlemiş ve Claire Fraser'ın –ve Denny'nin– teratom, içi diş ya da saçla dolu boş bir tümör gibi tıbbi olguyla karşılaştığında yüzünde gördüğü türden bir ilgiyle ona bakmıştı. Ancak Sachem başını olumlu anlamda sallayıp büyük bir dikkatle ona beyaz kilden ve bir avuç koyu renkli kuru meyveden nasıl boya yapılacağını gösterdi; kokusundan anlaşıldığı kadarıyla muhtemelen geyik idrarına batırılmış, sonra mavi bir macun hâline getirilmiş ve beyaz kilin bir kısmıyla karıştırılmıştı.

Catherine süreci izlemiş ve renkler hazırlanıp Sachem tarafından onaylandıktan sonra Rachel'ı odasına götürmüştü. Böylece Rachel oradaki aynayı kullanarak tavşan ayağı fırçasıyla boyayı düzgünce uygulayabilecekti.

Rachel saçlarını dikkatle tarayıp arkadan bağlamış, sonra yüzünün sadece üst kısmını, saç çizgisinden gözlerinin hemen altına kadar düz bir beyaza boyamış, onun da altına –biraz düşündükten sonra– burun köprüsünden geçen dar bir mavi şerit çizmişti. Ian ona birkaç ay önce yüzünü bu şekilde beyaza boyamanın barış içinde geldiğini anlamını taşıdığını, mavinin ise bilgelik ve güven anlamına geldiğini söylemişti. Catherine Brant onun niyetiyle biraz eğlenmiş olsa da bunu doğrulamıştı

Rachel, Catherine'e bu yolu akıllıca bulup bulmadığını sormak istemişti ama sormamıştı. Öyle olmadığını gayet iyi biliyordu fakat mavi şerit, onu süren kadar görenlere de bir öğüt niteliğindeydi.

"*Oldu* mu?" diye sordu Rachel. Daha önce de sormuştu ve şimdi sadece güvence duymak istiyordu. "Kadınlar da erkekler gibi yüzlerini boyuyorlar mı?"

"Evet," diye güvence verdi Catherine. "Savaş boyası değil elbette, ama bir olayı kutlamak için... Evlilik, bir şefin ziyareti, Çilek Festivali..."

"Bir olay," dedi Rachel kesin bir ifadeyle. "Evet, öyle."

"Olağanüstü," dedi Catherine neşeyle, Rachel'ın omzunun üzerinden aynadaki tamamlanmış yansımasına bakarak. "O koyu renk kaşların ve kirpiklerinle gözlerin... epey şaşırtıcı. İyi

Scanned with CamScanner

anlamda, tabii," diye ekledi aceleyle Rachel'ın omzunu sıvazlayarak.

Wakyo'teyehsnonhsa'nın arazisinde mütevazı ama iyi bir çiftlik evi bulunuyordu ve Thayendanegea gibi onun da arkasında, ormanın kenarında duran uzun bir ev vardı, böylece ahşap, deriler ve onları birbirine bağlayan deri kayışlar ağaçların arasında eriyip gidiyor gibiydi.

Pusuda bekleyen büyük bir hayvan gibi, diye düşündü Rachel.

Onları çiftlik evinin önündeki avluda karşılamış, içeri davet etmiş, süt ve viski ile küçük tatlı bisküviler ikram etmişti. Oggy'ye büyük bir içtenlikle hayranlık duymuş, Rachel'ın yüz boyasını görünce gözlerini kırpıştırmış olsa da ona hassas bir saygıyla yaklaşmış ama asla göz göze gelmemişti.

Çok *güzeldi*. Mohawk modasına uygun, yumuşak geyik derisinden gömlek ve pantolon giymiş, bir düzine küçük gümüş yüzük takmıştı; yaşayan üç çocuk ve Ian'ın ölü doğan kızı Yeksa'a'yı doğurmuş olmasına rağmen ufak tefek ve hâlâ kıvrımlıydı. Elleriyle İş Yapan yüzünde hava koşullarının ve kederin izlerini taşısa da Rachel onların yaşıt olduğunu düşünüyordu. Yine de gözleri hâlâ sıcak ve canlıydı. Ian'ın bakışlarına sık sık karşılık veriyordu.

Ian'a gülümseyen yaşlı bir kadın tarafından getirilen çocuklar kısa süreliğine içeri girmişti. En küçükleri olan dört ve iki yaşlarındaki iki kız, annelerinin yumuşak koyu renk gözleri ve belki de rahmetli babalarına benzeyen sert, güzel yüzleriyle çok sevimliydiler. Rachel en büyük oğlana -belki yedi ya da sekiz yaşındaydı- çok yakından bakmaktan kaçındı ve çocuğun yüzünden sonra Ian'ınkine bakma isteğiyle başarılı bir şekilde mücadele etti.

Kardeşlerine benziyordu ama onların birbirlerine benzediği kadar benzemiyor, diye düşündü. Yüzü canlıydı ama güzel ol-

...

Scanned with CamScanner

maktan ziyade şirindi ve gözleri annesininkilere benzemiyordu. Koyu renkti ama diğerlerinde olmayan bir ela parıltısı vardı. Yaşına göre uzun boyluydu ama zayıftı.

"Bu benim en büyük oğlum," dedi Emily, gururlu bir gülümsemeyle çocukları takdim ederken. "Biz ona Tòtis diyoruz." Tòtis merakla ziyaretçilere baktı ama daha çok Oggy ile ilgileniyor gibiydi ve İngilizce olarak bebeğin adını sordu.

Ian çocuğa gülümseyerek, "Henüz gerçek bir adı yok," dedi. "Gerçek adı gelene konulana kadar ona Oglethorpe adındaki Georgia valisinin adını verdik."

Çocuklar götürüldükten sonra yemek yiyip sohbet ettiler. Yemeklerini yemelerinin ardından Elleriyle İş Yapan birkaç dakikalığına uzun eve gitmesi gerektiğini söyledi ve belki de böyle bir yere gelmeyeli uzun zaman olduğunu söyleyerek Ian'ı da davet etti. Rachel hakkında bir şey söylemedi, onun da gelip gelmeyeceğini kendisine bıraktı ama Rachel kibarca başını salladı ve Oggy'yi besleyeceğini, sonra da belki onların yanına gelebileceğini söyledi.

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim," dedi doğrudan Elleriyle İş Yapan'a gülümseyerek. "Kocamın uzun süre evim dediği bu yeri görmek isterim."

Wakyo'teyehsnonhsa'nın Ian'ı uzun evde kendisine eşlik etmesi için davet etme nedeni hakkında çok iyi bir fikri vardı. Burası Ian'ın ona ilk kez ilgi duymaya başladığı, birlikte yaşadıkları bir yerdi. Bu düşünce kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

İlk kez Ian'ın bir çeşit koruma olarak kendisiyle gelmesini isteyip istemediğini merak etti.

"Tanrı bilir," dedi Oggy'ye bağcıklarını çözerken. "Ama elimizden geleni yapacağız, değil mi?"

Ian, uzun evin kapısının üzerinde asılı duran ayı postunu geri çekmeden çok önce kokusunu almıştı. Duman, ter, biraz da sidik ve dışkı kokusu. Ama çoğunlukla ateş ve yemek, et, kavrul-

Scanned with CamScanner

muş mısır ve kabak, biranın tadı ve kürklerin kokusu... *Soğuk* kışın tenine dokunuşunu ve kürklerin içindeki yumuşak, *misk* kokulu sıcaklığını unutmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi uzun bir alışkanlığın verdiği rahatlıkla anıları bir kenara itip içeri adım attı. Ancak ağır hava ona dokundu ve sırtına hafifçe vurulan bir el gibi onu karanlığın içinde takip etti.

Küçük bir evdi, sadece iki ocak vardı. İki kadın ateşlerden birinin başında oturmuş birkaç tencereyle ilgilenirken, üç küçük çocuk gölgelerde oynuyordu ve bir bebeğin ciyaklaması annesinin onu göğsüne bastırmasıyla hemen kesildi.

Ciyaklama refleks olarak ensesindeki tüyleri diken diken etti. Başka bir anı, *unuttuğu* bir anı: Emily'nin, çocuklarının her birinin kaybından sonra geceleri uzun evde yeni bebeklerin ağlamalarını duyduğunda karanlıkta sessizce gözyaşı dökmesi. Ancak Oggy daha iri ve gür sesliydi. Çok daha gürültülüydü. Güçlüydü ve bu düşünce onu rahatlatıyordu.

Emily onu uyku bölmesine götürdü ve rulo hâline getirilmiş kürklerin koyu yumuşak yığınının karşısındaki bir sıraya oturup onun da yanına oturmasını işaret etti.

Dışarıdaki kadınlardan bağırmadıkları sürece duyulmayacak kadar uzaktaydılar ve o da bunun olacağını sanmıyordu. Yine de ateşin parıltısı kadının yüzünü görmeye yetiyordu. Güzeldi; hâlâ gençti ama ciddiydi ve adını koyamadığı bir şeyle gölgelenmişti. Yine de bu onu huzursuz ediyordu.

Emily uzun bir süre konuşmadan ona baktı.

"Bu kişiyi artık tanımıyor musun?" diye sordu Ian sessizce Mohawk dilinde. "Bu kişi senin için bir yabancı mı?"

"Evet," dedi kadın ama gülümsemenin izlerini de taşıyordu. "Ancak tanıdığımı sandığım bir yabancı. Sen *bu* kişiyi tanıdığını düşünüyor musun?" Eli göğsüne dokundu, yarı karanlıkta bir güve gibi solgun ve zarifti.

"Wakyo'teyehsnonhsa," diye fısıldadı Ian elini kendi elinin arasına alarak. "Ellerinin dokunuşunu her zaman bilirim." Birine doğrudan ne düşündüğünü sormak kabalıktı, söz konusu

Scanned with CamScanner

olan savaş ya da av planları yapan erkekler değilse... Kadının elini onun dizine koyup ya düşüncelerini ya da cesaretini toplarken sabırla bekledi.

"Okwaho, iahtahtehkonah," dedi Emily resmi adını kullanıp ona doğrudan bakarak, "bu kişi John Whitewater'la evlenecek. Baharda." Demek öyle. Belli ki Whitewater'ı çoktan yatağına almıştı; arkasındaki kürklerde bir erkeğin kokusu fark ediliyordu. Bu onu saçma bir kıskançlık duygusuna ittiyse de Rachel'ı düşününce suçluluk duydu. Bir an için adamın adını bilmesinin neden işleri daha kötü hâle getirmesi gerektiğini merak etti.

"Bu kişi sana mutluluk ve sağlık diliyor," dedi Ian. Resmi bir ifadeydi ama ciddiydi ve bunu belli ediyordu. Emily rahat bir nefes aldı ve aniden adama gülümsedi. Aralarında gerçek olan şeyleri kabul eden ve artık gerçek olamayacak şeylerden pişmanlık duyan gerçek bir gülümsemeydi bu.

Emily düşüncesizce elini uzatınca Ian onu öpüp bıraktı.

"Mesele şu," diye tekrarladı, gülümsemesi ciddiyete dönüşerek, "John Whitewater iyi bir adam ama oğlumu rüyasında görüyor."

"Tòtis'i mi? Ne görüyor?" Rüyaların iyi olmadığı açıktı.

"Rüyasında ay gökte yükselmeye başladığında bir çocuğun orada durduğunu görüyor." Emily çenesini kaldırarak uyku bölmesinin girişini işaret etti. "Bacadan gelen ay ışığına karşı duran bir çocuk... çocuğun yüzü görünmüyor ama Tòtis olduğu açık. Bekliyor. Rüyasında çocuğun her gece geldiğini, arkasındaki ışığın güçlendiğini ve çocuğun büyüdüğünü görüyor. John Whitewater, ay dolunay olduğunda, oğlum olan bir adamın onu öldürmek için geleceğini biliyor."

Ian İngilizce olarak, "Bu iyi bir rüya değil, hayır," dedi. "Bu rüyayı sen de gördün mü?"

Emily yüzünü buruşturup başını salladı ve Ian'ın ürpermesini sağlayan his dindi. Whitewater'ın bunu gerçekten rüyasında gördüğüne inanıp inanmadığını sormadı; bu açıktı. Eğer o da aynı rüyayı görüyorsa, bu çok ciddi bir durum olurdu. Zaten öyle de değildi.

Scanned with CamScanner

"Onun rüyasını paylaşmadım," dedi Emily, o kadar alçak sesle söyledi ki Ian onu zar zor duydu. "Ama bana anlattığında... ertesi gece ben de bir rüya gördüm. Rüyamda Tòtis'i öldürdüğünü gördüm. Oğlumun boynunu bir tavşan gibi kırdı."

O huzursuz his Ian'ın boğazını tıkayınca hiçbir şey diyemedi.

"Bu rüya iki kez geldi ve bu kişi dua etti," dedi usulca, Kahnyen'kehaka'ya geri dönerek.

"Bu kişi dua etti," diye tekrarladı Emily onun yüzüne bakarak, "ve sen buradasın."

Ian nasıl olup da hayrete düşmediğine şaşırmıştı. Kertenkelelerin En Hızlısı ona yaşlı Tewaktenyonh'nun kendisinin Ian'ın ruhunun oğlu olduğunu söylediğini anlatmıştı. Belli ki Wakyo'teyehsnonhsa'ya da aynı şeyi söylemişti... ya da Emily yaşlı kadına söylemişti.

"Oğlumu Albany'deki kız kardeşime göndermek zorunda kalacağımı düşündüm," dedi Emily. "Ama artık kocası yok ve bakması gereken üç çocuğu var. Endişeliyim. İşler çok tehlikeli. Thayendanegea savaşın yakında biteceğini söylüyor ama karısının gözleri buna inanmadığını belirtiyor."

"Karısı haklı." Her ikisi de şimdi fısıldaşıyordu, ancak evin ucunda konuşan kadınların mırıltılarını da duyabiliyordu. "Dayımın karısı bir..." Büyü ve kehanet için Thayendanegea ile kullandığı kelimeler vardı ama şu anda hiçbiri doğru gelmiyordu. "Ne olacağını görüyor. Bu yüzden geldim. Yaşadığım yerde Aya Bakan ve Porsuk Gibi Avlanan ile karşılaştım, bana Osequa'daki katliamdan ve kocanın ölümünden bahsettiler. Hâlâ Thayendanegea'nın halkıyla birlikte olup olmadığını, senin ve çocukların ne durumda olduğunu bilmiyorlardı. Bu yüzden seni görmeye geldim."

Ian, yüzüne dokunan uzun, derin bir iç çekişle nefesini bırakana kadar Emily'nin nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Artık bildiğine göre... Tòtis'i götürecek misin?"

"Götüreceğim." Rachel'a bunu nasıl açıklayacağını düşünürken bile tereddüt etmeden söyledi.

Scanned with CamScanner

Emily'nin rahatlaması onu da etkiledi ve kadın onun elini tutup sertçe göğsüne bastırdı.

"Karın onu ateşe atmayacaksa," dedi sesine bir kez daha endişe karışmıştı, "eminim ona bakacak bir kadın bulursun?" Bazen böyle yapıldığı olurdu; bir adamın karısı ölür ve o da çocuklarıyla geçinemeyen başka biriyle evlenirse ya çocuklarına bakacak ikinci bir kadın aramaya başlar ya da kadın evliyse et ve deri karşılığında bakması karşılığında anlaşırdı.

"Belki de annen?" dedi Emily, sesinde hem şüphe hem de umut hâkimdi.

"Ne karım ne de annem hiçbir çocuğun açlıktan ölmesine izin verir," diyerek onu rahatlattı ama hayal gücü ikisinin de ne söyleyeceğini tahmin etmeye yetmiyordu. Ian onun elini nazikçe sıkıp bıraktı. Emily'yi Rachel'a açıklayamayacağını zaten biliyordu; şimdi Rachel'ı da Emily'ye asla açıklayamayacağını fark etti ve kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Benim karım bir yoldaş, anlıyor musun? Yüzünü bilgelikle boyadı."

"Ondan biraz korkuyorum," dedi Emily dürüstçe. "Şimdi gidip ona söyler misin, sorar mısın?"

"Benimle gel," dedi Ian ayağa kalkarak. Kar ve sisin solgun ışığına çıkana kadar aklına bir şey gelince ondan yana döndü.

"Dua ettiğini söylemiştin, Emily," dedi ve Emily onun adını duyunca gözlerini kırpıştırdı. "Kime dua ediyordun?" Bunu meraktan sormuştu; bazı Mohawklar Hristiyandı ve İsa'ya ya da annesine dua ediyor olabilirlerdi fakat Emily onu tanıdığından beri hiç Hristiyan olmamıştı.

"Herkese," dedi basitçe. "Birinin duyacağını umuyordum."

Ian, Rachel'ın Oggy'yle birlikte uzun eve doğru yürüdüğünü gördü, kapının üzerindeki örtüyü kaldırdıklarında Emily hemen yanına gidip onu içeri davet etti.

Rachel bir an durup karanlığa karşı gözlerini kırpıştırdı, sonra gözleri Ian'ı buldu ve onun yüzünde istediği şeyi göre-

Scanned with CamScanner

rek gülümsedi. Emily'ye döndüğünde gülümsemesi azaldı ama hâlâ devam ediyordu. Ian ona Tòtis'ten bahsettiğinde gülümseme kayboldu ama sadece bir anlığına. Ian onun yutkunduğunu gördü ve içindeki ışığa uzandığını hayal etti.

"Evet, elbette," dedi Emily'ye ve gözlerinde sıcak bir ifadeyle çocuğa döndü. "O her zaman senin oğlun olacak ama benim de oğlum olmasından onur duyarım. Onu aşımla besleyeceğim, her ne isterse..." Ian, gevşeyip derin bir nefes alıncaya kadar ağzını kenetlediğini fark etmemişti. Tòtis, Rachel'a merakla baksa da korkmuyordu. Başıyla onaylayan annesine göz attı ve Rachel'ın yanına gidip elini tutarak avcunu öptü.

"Ah," dedi Rachel usulca ve çocuğun başını okşadı.

"Tòtis," dedi Emily ve çocuk dönüp ona doğru gitti. Emily ona sıkıca sarılıp başını öptü ve Ian, oğlu gerçekten ölene kadar dökmeyeceği gözyaşlarının parıltısını gördü. Mohawk dilinde, "Bunu ona şimdi ver," diye fısıldadı ve çenesiyle Ian'ı gösterdi.

Ian konuşmalarına o kadar odaklanmıştı ki uyku kürkleri ve hatıraları dışında mobilyalarla ilgili pek bir şey fark etmemişti ama Tòtis başını sallayıp uyku bölmesinin köşesinde duran, yarısı çıkıntının altına gizlenmiş büyük, kapaklı bir sepete doğru koştuğunda içinde ne olduğunu aniden fark etti.

"Uyan!" Tòtis kapağı iterek sepetin içine doğru eğildi. Derinliklerden yumuşak bir gümbürtü ve esnemenin uzun gıcırtısı geldi. Sonra Tòtis kucağında büyük, gri, tüylü bir köpek yavrusu ve yüzünde iki dişi eksik bir sırıtışla ayağa kalktı.

"Kurdun Okwaho'nun torunlarından biri, iahtahtehkonah," dedi Emily, oğlununkine uygun bir gülümsemeyle. "Seni tekrar takip edecek birinin olması gerektiğini düşündük. Devam et." Bunu Tòtis'e söylemişti. "Bunu ona ver."

Tòtis hâlâ sırıtarak Ian'a baktı. Ancak ona yaklaştığında döndü ve yavru köpeği, Oggy'ye doğru tutarak, "O senin, kardeşim," dedi. Mohawk dilinde konuşmuştu ama Oggy kelimeleri olmasa da jesti anlamıştı ve sevinçle ciyaklayarak köpeğe dokunma dürtüsüyle Rachel'ın kollarının arasından aşağıya doğru sarktı. Ian onu tutup yere oturttu ve Tòtis kıpırdanan

Scanned with CamScanner

yavru köpeği bıraktı. Köpek Oggy'nin üzerine atladı ve patileriyle onu yoğurmaya, yüzünü yalamaya ve aynı anda kuyruğunu sallamaya başladı. Oggy ağlamadı ama kıkırdadı, bacaklarını tekmeledi ve ateşin ışığında ciyakladı. Tòtis dayanamadı ve gülüp iterek itişmeye katıldı.

Emily bir an boş boş baktı ama Ian, "Teşekkür ederim, kızım," deyince tekrar gülümsedi.

"Sen," dedi Emily, "benim yerime oğluma isim verdin. Ben de senin oğluna isim vermek isterim." Yüzünde ciddi ifadeyle İngilizce konuşurken önce Ian'a, ardından Rachel'a baktı.

Ian, Rachel'ın kaskatı kesildiğini hissetti ve bunun içsel ışık için çok fazla olabileceğinden korktu. Mavi boya, uzun evin sıcağında teriyle birlikte erimeye başlamıştı ve tomurcuklanan sarmaşıklar gibi yanaklarından aşağıya küçük mavi dallar ve damlalar yayılıyordu. Ağzını açtıysa da söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. Yine de Ian onun omuzlarının dikleştirip başını olumlu anlamda salladığını gördü. Emily de aynı ciddiyetle başını sallayıp dikkatini Oggy'ye verdi.

"Adı Hunter*," dedi.

"Ah," dedi Rachel ve gülümsemesi sarmaşıkların arasından yavaşça çiçek açtı.

88

MUALLAKTA KALANLAR

Ian'ın geceyi uzun evde geçirme davetini reddedişi Rachel'ı rahatlatmıştı. Genç kadının elini sıktı ve kimsenin bakmadığı bir anda dudaklarına götürdü.

"*Tapadh leat, mo bhean, mo ghaol*," diye fısıldadı. Rachel bunu anlayacak kadar Galce biliyordu ve mavi beyaz çizgilerin altında biraz gergin olan yüzü normal sevimliliğine kavuştu.

Rachel geri çekilip, "Hunter James ve 'Küçük Kurt' için Mohawk dilinde ne demekse," diye fısıldadı.

* (İng.) Avcı. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"Ohstòn'ha Ohkwàho," dedi Ian. "Tamam." Vedalaşmak için arkasını döndü.

Tòtis, Murrayler Tepe'ye doğru yola çıkana kadar annesiyle kalacaktı, bu yüzden Joseph Brant'in evine sadece üç kişi döneceklerdi. Hepsi arabaya binip sessiz ve soğuk karanlıkta ilerlediler. Erken gelen fırtına dinmiş, hafif kar örtüsü de erimişti. Ay, önlerindeki çamurlu yolu görünür kılacak kadar ışık saçıyordu.

Ian, Tòtis'i götürmeyi kabul ettiği için ona tekrar teşekkür etti ama Rachel başını iki yana salladı.

"Beni sevgiden değil görevden dolayı barındıran insanların evinde bir yetim olarak büyüdüm. O yıllar içinde Denzell'a sahip olsam da büyük bir aileye, kendime ait bir aileye sahip olmayı her şeyden çok istedim. Bunu hâlâ istiyorum. Ayrıca," diye ekledi gelişigüzel bir tavırla, "onu nasıl sevmem? Sana benziyor. Temiz mendilin var mı? Sanırım boyam boynumdan aşağı akıyor."

Bütün pencereleri aydınlık olan ve bacasından kıvılcımlar saçan ev davetkâr görünüyordu.

"Sence Silvia ve kızları gelmiş midir?" diye sordu Rachel. "Onları tamamen unuttum."

Ian kalbinin sıkıştığını hissetti. O da onları unutmuştu.

"Evet, gelmiştir," dedi. "Ama ev hâlâ ayakta. Sanırım bu iyiye işaret."

Herkes evin arkasında gibiydi. Uzaktan konuşmalar ve kahkahalar geliyordu. Akşam yemeğinin kokusu havada iştah açıcı bir şekilde asılı dursa da sadece onları içeri alan hizmetçi kız ortalıktaydı.

Rachel, Ian'a mazeret bildirmesi için yalvardı. Tek istediği, yol boyunca kollarında küçük, ağır bir kütük gibi uyuyan ve şimdi yaşam belirtileri gösteren Oggy'yi besleyip yatağa gitmekti.

"Aşçıdan sana biraz yemek göndermesini isteyeceğim, olur mu? Kızarmış somon ve mantar kokusu alıyorum."

Scanned with CamScanner

"Mantarlar burnunun dibinde olmadıkça kokmaz," dedi kadın esnerken. "Ama evet, lütfen."

Rachel üst katta gözden kayboldu ve Ian gidip geldiklerini haber vermek için döndü. Ancak tam bu sırada yukarıdaki sahanlıkta ayak sesleri duyunca arkasını döndü. Silvia kızlarla birlikte oradaydı. Prudence ve Patience aklanmış paklanmış, başlıklarının altındaki saçları sıkıca örülmüştü.

Ian kızlara gülümseyerek, "Sizi görmek ne güzel, yoldaşlar," dedi. Ona iyi akşamlar dilediler ama belli ki biraz telaşlıydılar, anneleri de öyle.

"Yardım etmem gereken bir durum var mı?" diye sordu Ian sessizce, anneleri yanına inerken. Kadın başını sallasa da Ian onun bir topacın ipi kadar gergin olduğunu gördü.

"Biz iyiyiz," dedi Silvia, fakat güçlükle yutkunurken bir eliyle eteğini sıkı sıkı tutuyordu. "Gabriel'le buluşacağız. Salonda."

Patience ve Prudence'ın edepli davranmaya çalıştıkları belliydi ama heyecan ve endişe karışımı bir duygu içinde oldukları da bir o kadar açıktı.

"Öyle mi?" dedi Ian, ardından Silvia'ya dikkatle bakıp alçak sesle konuşmaya devam etti. "Onlarla konuştun, değil mi?"

Silvia başını salladı ve düzgün durduğundan emin olmak için başlığına dokundu. "Onlara babalarına ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anlattım," dedi. Bir an dudaklarını birbirine bastırdı. "Geri kalab her şeyide onlara anlatacağını söyledim."

Belki de anlatmaz, diye düşündü Ian ama onları selamlayıp salona doğru ilerlemelerini istedi. Prudence'ın ağzından küçük bir kıkırdama kaçınca bir eliyle ağzını kapattı.

Silvia, Ian'ı şaşırtarak salonun kapısını açtı ve kızlara içeri girmelerini işaret etti ama hemen ardından kapıyı kapattı. Kapının yanındaki duvara yaslandığında yüzü bembeyazdı, gözleri kapalıydı. Ian onu bırakmamak en iyisi diye düşündü ve karşı duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak beklemeye başladı.

Scanned with CamScanner

"Baba?" dedi kızlardan biri salonda, neredeyse fısıltıyla. Kız kardeşi daha yüksek sesle, "Baba" diye seslendi, sonra ikisi birden "*Baba, Baba, Baba!*" diye bağırdı ve ahşap zeminde takırdayan ayak sesleri ve bir sandalyenin ayaklarının zeminde geriye giderken çıkardığı gıcırtı duyuldu.

"Prudie!" Gabriel'in sesi boğuk ve sevinç doluydu. "Pattie! Ah, canlarım, ah, sevgili kızlarım!"

"Baba, baba!" deyip duruyorlardı, haykırışları birbirlerinin yarım yamalak sorularını ve bakışlarını bölüyordu. Gabriel ise kaybolmalarına karşı bir büyü gibi isimlerini tekrar tekrar söylüyordu. Herkes ağlıyordu.

"Sizi çok özledim," dedi Gabriel kısık sesle. "Ah, bebeklerim. Benim tatlı, canım bebeklerim."

Silvia da ağlıyordu ama sessizce, buruşuk beyaz bir mendili ağzına bastırmıştı. Ian'a eliyle işaret etti, Ian da koluna girerek koridorda ona yardım etti çünkü Silvia sarhoş gibi yürüyor, duvarlara ve Ian'a çarpıyordu. Kadın dışarı çıkmak istedi ve Ian kapının yanındaki kancadan bir pelerin alıp aceleyle onun omuzlarına attı, ardından ahşap merdivenlerden inmesine yardım etti.

Onu annesiyle Sachem'in atış talimi için kullandıkları ağaca götürdüğünde Ian dalgın dalgın onların –ya da birinin– yine atış talimi yaptığını anladı çünkü pembe patiska bir mendilin yırtık köşesi bir çividen sarkıyordu, alt kenarları yırtık ve yanık kahverengiydi. Ama yakında bir bank vardı ve Ian, Silvia'yı oraya oturtup yanına yerleşti. Silvia titreyerek ağlarken omzu omzuna değiyordu.

Silvia birkaç dakika sonra durdu ve ıslak mendili ellerinin arasında çevirerek hareketsiz oturdu.

"Bir yol bulmaya çalışıp duruyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ama bulamıyorum."

"Bir yol mu?" diye sordu Ian temkinli bir şekilde. "Kızların babalarıyla kalmasına izin vermek için mi?"

Silvia yavaşça başını salladı. Gözleri, ince karın çiğnendiği ve ayak izlerinin toprak, kar ve yarı donmuş erimiş su lekeleri bırakarak aşındırdığı yere sabitlenmişti.

Scanned with CamScanner

"Ama yapamam," dedi tekrar ve burnunu sümkürdü. Ian, genç kadının çiğ ve kırmızı burnuna sürdüğü ıslak mendilin buruk görüntüsünden hoşlanmadı ve cebinden çıkardığı kuru ama boya lekeli bir mendili ona uzattı. "Kızlarımdan ikisi onun ama benim üç tane kızım var. Öyle olsa bile..."

Ian genzinden küçük bir ses çıkarınca Silvia ona sertçe baktı.

"Ne?"

"Konuşuyor olsaydınız eminim sana kendisi söylerdi," dedi Ian. "Thayendanegea bu sabah bana onun bir kadından iki küçük çocuğu olduğunu söyledi... ee..." *Nasıl olsa öğrenecekti*, diye sessizce savundu Ian kendini ama yine de kendini suçlu hissediyordu, kadının yüzündeki bariz ihanet ifadesi de bu duyguyu iyileştirmiyordu.

"Yüksek sesle küfretmek işe yarıyor mu?" dedi Silvia sonunda.

"Şey... evet. Biraz faydası oluyor. Yine de hiç küfür bilmiyorsun, değil mi?"

Silvia kaşlarını çatarak bunu düşündü.

"Bazı kelimeler biliyorum," dedi. "Evime gelen adamlar, özellikle de içki getirmişlerse ya da birden fazlaysalar ve kavga etmişlerse, sık sık çılgınca şeyler söylerlerdi."

"*Mac na galladh*," diye mırıldandı Ian.

"Bu bir İskoç küfrü mü?" diye sordu ve daha dik oturdu, mendil hâlâ elindeydi. "Belki de kötü sözleri başka bir dilde söylemek daha kolaydır."

"Hayır, Galcede küfür etmek farklı bir şeydir. Hem... şey, duruma göre bir küfür uydurursun. Aslında kötü sözlerimiz yok ama '*Karnında kurtlar üresin ve çıkarken seni boğsunlar*' gibi bir şey söyleyebilirsin. Bu pek iyi bir şey değil," dedi özür dileyerek. "Sadece anlık bir şey, anlıyor musun? Jamie Dayı hiç düşünmeden saçını mahvedecek bir küfür uydurabilir ama ben o kadar iyi değilim."

Silvia gülmeye yakın olmayan küçük bir ses çıkardı ama artık ağlamıyordu.

"O zaman daha demin ne dedin?" diye sordu bir anlık sessizlikten sonra. "Galcede."

Scanned with CamScanner

"Ah, *mac na galladh*? Bu sadece 'orospu çocuğu' demek. Tanımlamak için söyleyebileceğin bir şey belki. Ya da söyleyecek daha iyi bir şey bulamayıp bir şey söylemek ya da patlamak zorunda kalırsan."

"*Mac na galladh*, o zaman," dedi Silvia ve sustu. Birkaç dakika sonra konuşmasına yeniden devam etti. "Benimle kalmana gerek yok."

"Saçmalama," dedi Ian dostça ve bir süre birlikte oturdular. Ta ki arka kapı açılana ve koltuk değnekli bir adamın siyah silueti ışıkta belirinciye kadar. Kapı kapandı ve Ian ayağa kalktı. "Tanrı seni korusun, Silvia," dedi usulca ve veda etmek için kısa bir süre Silvia'nın omzunu sıktı.

Elbette, fazla uzağa gitmedi. Sadece yakındaki bir karaçamın altındaki gölgelere sığındı.

"Silvia?" diye seslendi Gabriel karanlığa bakarak. "Burada mısın? Bayan Brant dışarı çıktığını söyledi."

"Buradayım," dedi Silvia. Ses tonu tamamen tarafsızdı ve Ian bunu yapmanın ona fazlasıyla ağır geldiğini tahmin edebiliyordu.

Kocası samanlarla kaplı çamurda ilerleyerek yanına geldi ve gölgeler arasından ona bakmak için eğildi.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıt verdi Silvia. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Gabriel bir süre homurdandı ama koltuk değneklerini yere bırakıp doğruldu.

"Peki o zaman. Kızların burada kalmasını istiyorum. Onlar da bunu istiyor," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra.

"Elbette, isterler," dedi Silvia, sesinde herhangi bir duygu yoktu. "Seni sevdiler. Kalplerinde bir değişiklik yok, seni hâlâ seviyorlar. Onlara yeniden evlendiğini, başka bir ailen olduğunu söyledin mi?"

Bir sessizlik oldu ve bir süre sonra Silvia acı acı güldü.

"Peki, onlara kız kardeşleriyle ilgili hiçbir şey yapmayacağını söyledin mi? Yoksa Chastity ile ilgili fikrini mi değiştirdin?"

Scanned with CamScanner

"*Evliliğimizle* ilgili fikrini mi değiştirdin? Dediğim gibi iki karım olabilir. Belki, yakınlarda bir yer bulabilirsin, orada çocukla birlikte yaşayabilirsin, Prudence ve Patience da ziyaret edebilirler. Elbette, ben de."

"Fikrimi değiştirmedim," dedi Silvia, sesi gece kadar soğuktu. "Ne senin metresin olacağım ne de Patience ve Prudence'ın burada kalmasına izin vereceğim."

"Zengin değilim ama masrafları karşılayabilirim, *karşılayacağım*," diye söze başladı Gabriel fakat Silvia sözünü keserek ayağa fırladı, şimdi evin soluk ışığında görülebiliyordu.

"Lanet olsun '*masraflara*,'" dedi öfkeli bir sesle. "Söylediklerinden sonra benden..."

"Ne dedim ben?" diye sordu. "Eğer şaşkınlıktan dediklerimi diyorsan..."

"Fahişe olduğumu söyledin."

"Ben o kelimeyi kullanmadım!"

"Kullanmana gerek yoktu! Ne demek istediğin yeterince açıktı."

"Ben... onu kastetmedim." Gabriel söze başladıysa da Silvia öfkeden alev alev yanan gözleriyle ona baktı.

"Ama öyle demek *istedin*. Şimdi ne dersen de yine öyle demek istiyorsun. Eğer yatağına girseydim, senden önce gelen adamları düşünmekten kanın çekilirdi ve rezil olmana neden olduğum için bana karşı daha fazla öfke duyardın."

Silvia homurdanırken burun deliklerinden aniden buhar yükseldi.

"O adamların sana tercih edilip edilmediğini merak edeceksin. Bedenine dokunduğumda onlardan herhangi birini düşündüm mü, seni zayıf ve iğrenç buldum mu diye endişeleneceksin. Seni *tanıyorum* Gabriel Hardman ve bu zamana kadar diğer erkekler hakkında da çok şey öğrendim. Ama sen buna nasıl cüret edebilirsin!" Silvia şimdi bağırıyordu ve sesi ahırdan bile duyulabilirdi. "Sırf böyle şeyler yapan insanlarla birlikte yaşadığın için yatağına birden fazla kadın almanın dindarca ve kabul edilebilir olduğunu söylemeye cüret ediyorsun!"

Scanned with CamScanner

Gabriel'in öfkeden beti benzi atmıştı ama kendini kontrol edebiliyordu. Kızlarını istiyordu.

"Söylediklerim için özür dilerim," dedi dişlerini sıkarak. "Şaşkınlıktan ne dediğimi bilmiyordum. Çılgınca konuştuğum için beni nasıl suçlayabilirsin?"

"Prudence ve Patience'ı benden alacağını söylediğinde çılgınca konuşmuyordun," diye cevap verdi Silvia.

"Ben onların babasıyım ve onları *alacağım*!"

"Hayır, almayacaksın," dedi kadın sertçe ve Ian'ın gölgesine sığındığı ağaca doğru döndü. "Alacak mı?"

Ian ağacın arkasından çıktı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Almayacak."

Gabriel dudaklarını yaladı ve kocaman, beyaz bir iç çekti.

"O zaman ne yapacağız, Silvia?" dedi açıkça sakinleşmeye çalışarak. "Benim onların yanında olmak istediğim kadar kızların da benimle olmak istediğini biliyorsun. Şu anda benim hakkımda ne düşünürsen düşün, onları benden alacak kadar nasıl kalpsiz olabilirsin?"

"Sana gelince, *diğer* çocuklarının seni teselli edeceğini umuyorum," dedi Silvia, Ian'ın hiç duymadığı kadar acımasız bir ses tonuyla. Bir elini yüzünde sertçe ovuşturarak sakinleşmeye çalıştı. "Hayır. En azından bu konuda haklısın. Seni ne kadar sevdiklerini biliyorum ve seni onların gözünde karalayacak hiçbir şey söylemeyeceğim. Yine de onlara buradaki çocuklarından bahsetmen gerektiğini düşünüyorum. Bunu anlayacaklardır ama gerçeği neden onlardan sakladığını *anlamayacaklardır* ve benden olmasa da er ya da geç öğreneceklerdir."

Gabriel topal ayağını sürüyerek ışığa doğru ilerledi. Kabukları soyulmuş yaşlı bir huş ağacı gibi garip, benekli bir görünüme bürünmüştü.

"Onları burada bırakıp gitmeyeceğim," dedi Silvia, duygularını biraz olsun kontrol edebilmişti. "Ama bir ev bulduğumuzda sana yazacağım. O zaman sen de onları ziyarete gelebilirsin. Sana yazmaları için onlara yardım edeceğim. Belki de buraya

Scanned with CamScanner

gelip seni tekrar görebilirler, eğer güvenli görünüyorsa." Sırtını dikleştirip önlüğünü düzeltti.

"Seni affediyorum, Gabriel," dedi sessizce. "Ama bir daha asla senin karın olmayacağım."

89

İPEK FABRİKASI

Savannah
30 Eylül 1779

Alfred Brumby kaçakçıya benzemiyordu ya da en azından Brianna'nın kafasındaki kaçakçıya *benzemiyordu*. Öte yandan profesyonel kaçakçı olan ya da kaçakçılık yapmış olan tanıdığı kişilerin sadece babası ve Fergus olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bay Brumby orta boylu, sağlam yapılı ve güzel giyimli bir beyefendiydi ve onunla karşılaştığında başını arkaya atıp eliyle gözlerini siper ederek ona bakmış, sonra da gülerek selam vermişti.

"Görüyorum ki Lord John iyi ressamın değerini biliyor," dedi gülümseyerek. "Ücretinizi santim olarak mı hesaplıyorsunuz, hanımefendi? Çünkü eğer öyleyse, size para yetiştirebilmek için arabamı satmak zorunda kalabilirim."

"Gerçekten de santim başına ücret alıyorum, efendim," demişti Brianna ona kibarca ve küçücük karısına başıyla selam vermişti. "Ama esas olan ressamdan ziyade resmin büyüklüğüdür."

Adam içtenlikle gülmüştü, genç karısı da öyle. *Tanrım*, diye düşündü Brianna, *daha on sekizinde bile değil!* Adam, Roger'dan yana dönüp tokalaştıktan sonra hararetli bir sohbete dalarken karısı Angelina, güzel elbisesine aldırmadan yere diz çöküp Mandy ve Jem'le konuştuktan sonra ayağa fırladı ve onları gelip annelerinin atölyesini görmeye davet etti.

Scanned with CamScanner

Misafirperver Bay Brumby'nin önerdiği anlaşmaya göre MacKenzieler Brianna'nın görevi süresince onun evinde yaşayacak ve ailenin bir üyesi gibi muamele göreceklerdi. Akşam yemeğine kadar herkes Brumbylerin evine sorunsuz bir şekilde uyum sağlamıştı; çok sayıda hizmetçisi, mükemmel bir aşçısı ve Angelina'nın dadısı olan ve Bay Brumby'yle evlendikten sonra onunla birlikte gelmekte ısrar eden iriyarı, çok becerikli Alman hizmetçi Henrike'nin de olduğu büyük ve neşeli bir evdi.

"Karınız resimle uğraşırken siz vaktinizi nasıl geçirmeyi düşünüyorsunuz, Bay MacKenzie?" diye sordu Bay Brumby, konyaklı elma püresi eşliğinde lezzetli bir domuz rostosu yerken.

"Yerine getirmem gereken çeşitli görevler var, efendim," dedi Roger. "Charles Town Papaz Evi adına, bana teslim etmem için çeşitli mektuplar emanet ettiler. Ayrıca kayınpederim Albay Fraser adına yapmam gereken birkaç küçük iş var."

"Ah, anladım." Bay Brumby'nin gözleri gözlüğünün ardından parladı. "Albay Fraser'ın adını duymuştum. Kim duymamıştır ki? Ama bu kadar kaliteli viski yaptığından haberim yoktu." Roger'ın yemekten önce kendisine uzattığı şişeyi başıyla işaret etti; masaya getirmişti ve yemek sırasında uşağın sık sık yenilediği gümüş kadehten küçük yudumlar almaya devam ediyordu. "Bunu daha geniş bir pazara satmakla ilgilenirse..."

Roger gülümseyerek Bay Brumby'ye Jamie'nin viskiyi sadece kendi kişisel kullanımı için yaptığını söyleyince Bay Brumby yüksek sesle güldü ve Roger'a abartılı bir göz kırpıp parmağını burnuna götürdü.

"Çok mantıklı," dedi, "gerçekten de çok mantıklı. Gümrük ve tüketim vergileri böyle olunca, fahiş bir fiyatla satılmadıkça, bunu ticari olarak sunmak pek para kazandırmaz. Elbette, bunun da kendine özgü zorlukları var."

Brianna yemekten ve iyi bir mimar tarafından inşa edilmiş evden çok hoşlanmıştı. Brumbylerin her birine sırayla takdirle başını sallama çabası -her ikisi de durmadan ve sık sık aynı anda konuşuyorlardı- onu yıpratmıştı ve beyefendiler için puroyla

Scanned with CamScanner

konyak getirilmesini ayağa kalkıp çocukların hâlâ bıraktıkları yerde olup olmadıklarına bakmak için bahane olarak kabul etti.

Çocuklar, MacKenzielere tahsis edilen iyi döşenmiş misafir odasının bitişiğindeki geniş giyinme odasına yerleştirilmiş tekerlekli yataklara yatırılmışlardı ve içeri girip baktığında ikisi de temizdi ve aşçı Bayan Upton tarafından daha önce beslendikleri için mışıl mışıl uyuyorlardı.

"Buna alışabilirim," dedi Roger, daha sonra içeri girip ceketini çıkarırken esneyerek. "Dışarıda silahlı bir kuşatma olduğunu düşünmezsin, değil mi?" Brumbylerin evi Reynolds Meydanı'nda, ipekböceği yetiştirme tesisi olan fabrikanın karşısındaydı ve söz konusu ipekböceklerinin beslenmesi için gerekli olan beyaz dut ağaçlarından oluşan geniş koru da dahil olmak üzere ağaçların bolluğu buraya kırsallara özgü huzur hissi veriyordu.

"Takvimi kontrol ediyorsun, değil mi?" Bree geceliğini başının üzerinden geçirdi ve kokusundan yarın Brumbylerin çamaşırcısıyla konuşması gerektiğini anladı. "Kıyametin kopmasına *kaç* gün kaldı?"

"Üç haftadan az," dedi daha ağırbaşlı bir ifadeyle. "Baban savaş hakkında fazla ayrıntı vermedi ama Amerikalıların kaybedeceğini biliyoruz. Kuşatma ekimin on birinde kaldırılacak."

"Sen de burada güven içinde olacaksın, değil mi?" Brianna kaşlarını kaldırınca Roger gülümseyerek onun elini tuttu.

"Olacağım," diyerek elini öptü.

90

BATAKLIK TİLKİSİ

Savannah
8 Ekim 1779

Roger bu durum için giyinmişti. Neyse ki kalaylı düğmeli aynı siyah çuha takım elbise, sahip olduğu tek takım olduğu

Scanned with CamScanner

için her ikisi için de yeterliydi. Brianna saçlarını güzelce örüp taramış ve o kadar temiz tıraş olmuştu ki çenesi parlıyordu. Boynuna sarılmış yüksek beyaz bağıyla saygın bir din adamı olduğunu umuyordu. White Bluff Yolu'ndaki barikattaki İngiliz muhafızlar ona ilgisiz bir bakış attıktan sonra başlarıyla selam vermişlerdi. Şehrin dışındaki Amerikan muhafızlarının da papazlar hakkında aynı ilgisizliği hissettiklerini umabilirdi.

Doğuya dönüp Amerikalıların kuşatma hatlarına doğru geri dönmeye başlamadan önce şehirden fazlasıyla uzaklaşıp görüş alanına girdiğinde öğlen olmak üzereydi.

Amerikan kampı kaba saba ama düzenliydi; bir dönüm kadar çadır, kapana kısılmış martılar gibi rüzgârda çırpınıyordu ve nehrin ötesinde, sık sık top ateşiyle patlayan ve gürültüden ürken dağınık martı ve istiridye kuşu bulutlarıyla birlikte bataklıklar boyunca sürüklenen büyük beyaz duman bulutları çıkaran inanılmaz büyüklükteki Fransız savaş gemileri görünüyordu.

Çobanpüskülü çalılarının arasına gözcüler yerleştirilmişti, içlerinden biri bir anda ortaya çıktı ve Roger'a tüfeğini ciddiyetle doğrulttu.

"Dur!"

Roger dizginlerini çekti ve ucuna beyaz mendil bağladığı sopasını kaldırırken kendini aptal gibi hissediyordu. Yine de işe yaradı. Muhafız, dişlerinin arasından ıslık çalarak bir arkadaşını çağırdı, o da yanına geldi ve ilk adamın başını sallamasıyla atının dizginini almak için öne çıktı.

"Adın ne ve ne istiyorsun?" diye sordu adam gözlerini kısıp Roger'a bakarak. Sıradan bir ormancı pantolonu ve avcı gömleği giymişti ama asker çizmeleriyle ezilmiş bir piskopos şapkasına benzeyen tuhaf bir üniforma kepi vardı. Yakasındaki bakır rozette *Çavuş Bradford* yazıyordu.

"Benim adım Roger MacKenzie. Presbiteryen bir papazım ve General Lincoln'e, General Washington'un Monmouth komutanlığından General James Fraser'dan bir mektup getirdim."

Çavuş Bradford'un kaşları şapkasının altından görünmeyecek şekilde kalktı.

Scanned with CamScanner

"General Fraser," dedi. "Monmouth mu? Karısıyla ilgilenmek için askerlerini terk eden adam mı?"

Bu alaycı bir tonla söylenmişti ve Roger bu sözleri midesine inen bir darbe gibi hissetti. Jamie'nin görevinden dramatik bir şekilde istifa etmesi Kıta Ordusu'nda genellikle böyle mi algılanıyordu? Eğer öyleyse, şimdiki görevi beklediğinden biraz daha hassas olabilirdi.

Roger tarafsız bir sesle, "General Fraser benim kayınpederim, efendim," dedi. "Onurlu bir adam ve çok cesur bir asker."

Adamın yüzündeki küçümseme ifadesi tam olarak kaybolmadı ama kısa bir baş sallamayla hafifledi ve adam çenesini sallayarak Roger'ın da isterse onu takip edebileceğini işaret ederek arkasını döndü.

General Lincoln'ün çadırı büyük ama yıpranmış yeşil bir brandadandı, dışında bulunan bayrak direğinde Büyük Birlik bayrağının kırmızı ve beyaz şeritleri sudan gelen rüzgârla dalgalanıyordu. Çavuş Bradford girişteki nöbetçiye bir şeyler mırıldandı ve başıyla selam vererek Roger'ın yanından ayrıldı.

"Rahip MacKenzie, değil mi?" dedi muhafız, şüpheci bir tavırla onu baştan ayağa süzerek. "Ve General James Fraser'dan bir mektup, doğru anlamış mıyım?"

Tanrım. Jamie onun hakkında konuşulanları biliyor muydu? Roger, Jamie'nin mektubu ona uzatırken bir an tereddüt ettiğini hatırladı. Belki de biliyordu.

"Evet, öyle, doğru anladınız," dedi Roger kararlılıkla. "General Lincoln beni kabul edebilir mi?" Mektubu bırakıp Francis Marion'la konuştuktan sonra –eğer varsa– cevap için geri dönmeyi planlıyordu ama şimdi Benjamin Lincoln'ün Jamie'nin eylemleri hakkındaki bu belirgin olumsuz görüşü paylaşıp paylaşmadığını öğrenmesi gerektiğini düşündü.

"Burada bekle." Asker –Kıta Ordusu'ndan, üniformalı bir onbaşıydı– soğuk esintiye karşı kapalı tutulan çadır kapısının altına eğildi. Roger bir anlık boşluktan, bir karyolaya kıvrılmış, geniş mavi sırtı kapıya dönük, üniformalı iri bir adam gördü.

Scanned with CamScanner

Kulaklarına hafif bir horlama uğultusu ulaştı ama görünüşe göre onbaşının General Lincoln'ü uyandırmaya niyeti yoktu ve bir dakikalık gecikmeden sonra -Roger inandırıcılık uğruna diye düşündü- onbaşı yeniden ortaya çıktı.

"Korkarım general şu anda meşgul, Bay...?"

"Rahip," diye tekrarladı Roger kararlılıkla. "Rahip Roger MacKenzie. General Lincoln müsait olmadığına göre..." *Marion'ın rütbesi neydi acaba?* "...Yüzbaşı Francis Marion ile konuşabilir miyim?"

"Yarbay Marion, demek istediğinizi sanıyorum." Onbaşı onu kesin bir dille düzeltti. "Belki onu Yahudi mezarlığının orada bulursunuz. Bir süre önce birkaç *chasseurs* ile o tarafa gittiğini gördüm. Nerede olduğunu biliyor musun?" Eliyle batı yönünü işaret etti.

"Ben bulurum. Teşekkür ederim." Muhafız ondan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu ve Roger geniş kenarlı şapkasını rüzgârın çekiştirmesine karşı tutarak gösterilen yöne doğru ilerledi.

Kampın kalabalık atmosferi, uyuyan komutanının kısa görüşüne çok ters düşüyordu. Adamlar bir amaç uğruna sağa sola hareket ediyordu; uzakta çok sayıda at gördü. Süvariler dikkatini çekmişti. Ne yapıyorlardı?

Toplanıyorlar. Jamie'nin kulağına her zamanki gibi gerçekçi bir şeyler söylediğini hissetti ve midesi kasıldı. *Hazırlanıyorlar.*

Bu 8 Ekim'deydi. Frank Randall'ın kitabına göre Savannah kuşatması 16 Eylül'de başlamıştı ve 11 Ekim'de kaldırılacaktı.

Bunun sana ne yararı olabilir ki, mankafa? Bininci kez, daha fazlasını bilmediği, Amerikan Devrimi hakkında okunması gereken her şeyi okumadığı için kendini suçluyordu ama kendini suçlarken bile herhangi bir kitap bilgisinin deneyiminin gerçekliğine benzeme şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyordu.

Küçük bir pelikan sürüsü hep birlikte uzaktaki suyun üzerine alçaldı ve gemileri, topları, atları, bağıran adamları ve hızla

Scanned with CamScanner

bulutlanan gökyüzünü görmezden gelerek dalgaların hemen üzerinde sakin bir şekilde süzüldü.

Onları izlemek güzel olmalı, diye düşündü. *Bir sonraki balığın nereden geleceğinden başka düşünecek bir şey yok...*

Arkasında bir yerde tüfek patladı, pelikanlardan birinden bir tüy bulutu fırladı ve pelikan bir taş gibi kanatlarını açarak suya düştü. Arkasından gelen alkış ve ıslık sesleri, cephaneyi boşa harcadığı için nişancıyı azarlayan öfkeli bir subayın sesiyle aniden kesildi.

Tamam, anlaşıldı.

Tüfekçiye destek verircesine uzaktan bir patlama sesi geldi, ardından bir tane daha. *Kuşatma topu*, diye düşündü ve bu düşünceyle tüm bedeni heyecandan ürperdi. *Menzile giriyor.*

Bir an yolunu kaybetti ama yanından geçen bir onbaşı onu doğru yola soktu ve onunla birlikte büyük bir taş geçitle işaretlenmiş mezarlığa geldi.

"Bu Yarbay Marion olmalı, peder," dedi refakatçisi işaret ederek. "Onunla işinizi hallettiğinizde, adamlarından biri sizi General Lincoln'ün çadırına geri götürecek." Onbaşı gitmek için döndü, fakat sonra bir uyarı eklemek için geri döndü. "Tek başınıza dolaşıp durmayın, peder. Güvenli değil. Kamptan ayrılmaya da kalkmayın. Gözcüler General Lincoln'den izin almadan ayrılmaya çalışan herkesi vur emri aldı."

"Tamam," dedi Roger. "Yapmam." Ama onbaşı cevap beklememişti; kampın ana gövdesine doğru aceleyle geri dönerken çizmeleri beyaz istiridye kabuğunda çıtırdıyordu.

Çok yakındı, düşündüğünden çok daha yakındı. Tüm kampın uğultusunu, gergin enerjiyi, hazırlık yapan adamları hissedebiliyordu. Ama kesinlikle bunun için çok erkendi.

Sonra mezarlığın Davut Yıldızı'yla süslü yüksek taş kapısından içeri girdi ve hemen Yarbay Francis Marion olması gereken kişiyi gördü, şapkası elindeydi ve mavi-beyaz üniforma ceketini omuzlarına atmış, üç ya da dört subayla derin bir sohbete dalmıştı.

Scanned with CamScanner

Roger'ın aklına gelen talihsiz kelime "kukla" oldu. Francis Marion, Jamie'nin deyimiyle çelimsiz bir adamdı. Roger'ın tahminine göre 1,80'den uzun değildi, cılızdı ve çok belirgin bir Fransız burnu vardı. "Bataklık Tilkisi" lakabının çağrıştırdığı gibi biri değildi.

Görünüşünü daha da dikkat çekici kılan saç şekliydi; ince telli saçları, kelleşmiş bölgenin üzerinde özenle taranmış ve başının her iki yanında kulaklık gibi iki büyük kabarıklık oluşturmuştu. Roger adamın kulaklarının böyle bir kılık değiştirmeyi gerektirecek kadar neye benzediğini merak ediyordu ama iradesini kullanarak bunu bir kenara bıraktı ve sabırla yarbayın işini bitirmesini bekledi.

"*Chasseurs*" demişti. O hâlde Fransız piyade birlikleriydi ve öyle görünüyorlardı, yeşil astarlı mavi ceketleri ve beyaz küçük giysileriyle çok derli topluydular. 4 Temmuz maytapları gibi eğri şapkalarının önünden sarkan gösterişli sarı tüylü şapkaları vardı. Ayrıca inkâr edilemez bir şekilde Fransızca konuşuyorlardı, hem de çoğu aynı anda.

Öte yandan... siyahiydiler ki bunu hiç beklemiyordu.

Marion bir elini kaldırdı ve çoğu konuşmayı kesti, yine de ayak ayak üstüne atmalar ve genel bir sabırsızlık havası vardı. Öne doğru eğildi, kendisinden beş santim kadar uzun olan bir subayın yüzüne doğru konuştu ve diğerleri kıpırdanmayı bırakıp dinlemek için eğildi.

Roger ne söylendiğini duyamıyordu ama grubun içinden geçen gerilimin kuvvetle farkındaydı; kampa hâkim olan gerilimin aynısıydı ama daha kuvvetliydi.

Yüce Tanrım, savaşmaya hazırlanıyorlar. Şimdi.

Hiç canlı bir savaş alanında bulunmamıştı ama babasıyla birlikte birkaç tarihi savaşta bulunmuştu. Rahip Wakefield keskin bir savaş tarihçisi ve iyi bir hikâye anlatıcısıydı; Sheriffmuir'deki açık araziden karmakarışık, panik içinde bir savaş duygusu ve Culloden'ın lanetli toprağından kıyamet ve katliam duygusu uyandırabiliyordu.

Scanned with CamScanner

Roger da aynı duyguyu hissediyor, mezarlığın sessiz toprağından bedenine doğru yükseliyordu ve acilen elinde bir silah hissi duymak isteyerek yumruklarını sıktı.

Hava serin ama nemliydi. Gök, denizin üzerinde belli belirsiz gürlerken vücudunda ter yoğunlaşıyordu. Marion'ın büyük, kirli bir mendille kendi yüzünü sildiğini, sonra sabırsız bir hareketle mendili bir kenara bıraktığını ve *chasseur* subayına yaklaşarak sesini yükseltip başını arkalarındaki nehre doğru salladığını gördü.

Söylediği her neyse –Fransızca konuşuyordu ve mesafe Roger'ın şurada burada bir cümleden fazlasını anlaması için çok uzaktı– homurdanan ve kendi aralarında başlarını sallayan, sonra subaylarının arkasında toplanan ve gemilere doğru koşar adımlarla yola koyulan subayları sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Marion onların gidişini izledikten sonra gözle görülür bir şekilde içini çekti ve mezar taşlarından birinin üzerine oturdu.

"İyi günler, efendim," dedi hafifçe eğilerek. "Böldüğüm için özür dilerim. Görüyorum ki..." Söyleyecek yeterli sözü olmadığından elini uzaktaki kampa doğru salladı.

Marion alçak sesle keyifli bir şekilde kahkaha attı.

"Evet," dedi az önce konuştuğu Fransızcaya hafifçe benzeyen bir aksanla. "Çok açık, değil mi? Yine de bilmediğinizi varsayıyorum, yoksa...?" Tek kaşı yukarı kalktı.

"Yoksa burada olmazdım," diye bitirdi Roger. Marion omuz silkti.

"Gönüllü olmak için gelmiş olabilirsiniz. Kıta Ordusu seçici değildir, gerçi ara sıra gelen papazların genellikle savaşmak için en iyi kıyafetlerini giymediklerini söylemeliyim." Roger'ı baştan ayağa süzerken yüzündeki alaycı ifade daha da derinleşti. "Peki, siz neden *buradasınız*, efendim?"

"Adım Roger MacKenzie ve General James Fraser'ın damadıyım, son..."

"Gerçekten mi?" Her iki kaş da olabildiğince yukarı kalkmıştı. "Fraser sizi General Lincoln'e elçi olarak gönderdi ve Benjamin uyuduğu için sizi bana mı gönderdiler?"

Scanned with CamScanner

"Tam olarak değil." En iyisi bunu açıkça söylemesiydi. Jamie'nin Kıta Ordusu'ndaki itibarı ne olursa olsun, Marion'la olan işi yeterince açıktı.

"Sanırım General Fraser'ın savaştan sonra görevinden istifa ettiğini biliyorsunuz..."

"Monmouth, evet." Marion cılız kalçalarını taşın üzerinde kaydırdı. "Sanırım artık herkes biliyor. İstifa mektubunu bir asteğmenin sırtına yazdığı ve onu çamurlu bir gömlekle Lee'ye gönderdiği doğru mu?"

"Karısının kanıyla yazılmıştı," dedi Roger, "ama evet."

Bu, Marion'ın gözlerindeki eğlence ifadesini yok etti. Hafifçe başını sallarken tepesindeki ağarmış saçları, altındaki düşüncelerden rahatsız olmuş gibi yükselen esintide kıpırdandı.

"Mösyö Fraser'ı şahsen tanımıyorum," dedi, "ama tanıyanlarla konuştum." Başını bir yana eğerek Roger'a baktı. "Benden ne istiyor?"

"Bir milis topluyor," diye yanıtladı Roger aynı açıklıkla. "Partizan bir grup. Kıta Ordusu'yla daha fazla bir ilgisi olsun istemiyor... ve sanırım bu duygu karşılıklı... ama savaşmaya niyetli."

"Sanırım savaşmak zorunda kalacak." Bu gerçek bir ifadeydi, hiçbir duyguya kapılmadan söylenmişti ama *burada*, etraflarındaki hava bir şimşek fırtınası gibi canlı ve tehlikeliyken söylendiğinde Roger'ın göğsüne bir darbe gibi indi.

"Evet."

"Ayrıca orduyla bir irtibat istiyor, belki? Bir bağlantı ama resmi bir bağlantı değil. Sadece öyle." Marion'ın dudakları ince ve kansızdı; birbirine sıkıca bastırıldığında kayboluyor, onu menteşeli, oyma çeneli bir kukla gibi gösteriyordu.

"O da sizi tanıyor," dedi Roger dikkatle. "Milis birlikleri kurma ve... onları... resmi bir askeri bağlamda etkili bir şekilde kullanma konusunda deneyiminiz olduğunuzu?"

"Onları bu bağlamın dışında istihdam etmek çok daha etkili," dedi Marion mezarlık duvarına doğru bakarak. Atların

Scanned with CamScanner

ve adamların yükselen gürültüsü, silahlar sustuğu için artık duyulabiliyordu. İri kara gözleri geri dönüp Roger'ın yüzüne odaklandı. "Bunu ona söyleyin. Ordudan uzak durmalı. Onun milislerini kullanacakları kesin, bulabildikleri her adama ihtiyaçları var. Ama onun için... kişisel olarak... risk çok büyük. Lee'nin duruşması ve La Fayette'in nüfuzlu sözü olmasaydı, Fraser, Monmouth'tan sonra askeri mahkemeye çıkarılırdı. Hatta belki de asılırdı."

Marion kayıtsızca konuştu ama Roger boğazındaki yara izinin yüksek beyaz yakasının gizlediği yerde gerilerek yandığını hissetti ve aniden kollarını savurup ip ve çaresizlik anısını patlatmak için kontrol edilemez bir dürtü duydu.

Yutkundu ve konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime gelmedi. Onun yerine şiddetle topuğunun üzerinde döndü, yerden bir taş aldı ve taşı duvara fırlattı. Taş, kurşun gibi bir çatırtıyla duvara çarptı ve duvarın üzerinde oturan bir martı çığlık atarak havalandıktan sonra iki adamın arasındaki yere ıslak, büyük bir dışkı sıçrattı.

Marion endişeyle ona baktı.

Roger boğazını temizleyerek yere tükürdü. Özür dilemedi; söyleyebileceği bir şey yoktu.

"Ona söyleyeceğim," dedi boğuk ve resmi bir sesle. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim, efendim."

Titriyordu. Bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissi kaybolmamıştı, bilakis giderek artıyordu. Yer titriyor gibiydi ama titreyen kendisi olmalıydı.

Davut Yıldızı'nın altındaki kapıdan genç bir teğmen girdi, yüzü korku ve heyecanla aydınlanmıştı.

"Sizi bekliyorlar, yarbay."

Marion çocuğa başıyla selam verdi ve ayağa kalktı.

"Korkarım gidemezsiniz," dedi Roger'dan özür dileyerek. "Yakında başlayacak. Savaşmak ister misiniz? Size iyi bir tüfek verebilirim."

"Ben... Hayır." Roger boğazındaki boyun bağına dokundu. Marion'ın dikkati mezarlık duvarının arkasından gelen seslere

Scanned with CamScanner

odaklanmıştı. Hayır, bu onun hayal gücü değildi; yer titriyordu. *Atlar. Atlar...* "Ama yardım etmek isterim. Eğer yapabilirsem."

"*Bon*," dedi Marion usulca neredeyse dalgın bir tavırla. Kollarını ceketinin kollarına soktu ve omuzlarına attı, bakma gereği duymadan düğmelerini iliklediği. Ama dikkati bir an için Roger'a geri döndü.

"O zaman kampa geri dönün," dedi. "Ve bekleyin. İşler ters giderse, bizi gömmeye yardım edebilirsiniz. Ya da işler yolunda giderse, sanırım."

Marion kapıya doğru baktı ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Bu konuda içimde iyi bir his yok, hayır," dedi kendi kendine ve peşinde genç teğmenle uzaklaşmaya başladı.

Roger bir an tereddüt etti, sonra yetişmek için koşar adımlarla onu takip etti.

"Tüfekle aram iyi değildir," dedi. "Ama bana bir kılıç verebilirseniz sizinle gelirim." Marion ona kısa bir bakış atıp başıyla onu onayladı ve teğmene küçük bir hareket yaptı.

"*Bon*," dedi. "Hadi o zaman."

91

KUŞATMA ALTINDA

Brianna mutfakta Mandy için biraz kızarmış tavuk keserken pencereden bir tıkırtı duydu. Şaşkınlıkla başını kaldırdığında dışarıda üniforma içerisinde Lord John'u gördü. Yüzünü buruşturdu ve başını sallayarak yağmurdan korunmak için içeri girmek istediğini belirtti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Brianna, arka bahçeye açılan kapıyı açarak. Geldiklerinden beri onunla iki kez çay içmişti ama bu gayriresmi ziyareti beklemiyordu.

"Seni bir dakikalığına görmek istedim," diye cevap verdi Lord John, içeri girip ona uzattığı havluyu aldı, "fakat Bay ya da Bayan Brumby'ye nezaket gösterecek vaktim yok. Teşekkür

Scanned with CamScanner

ederim, hayatım." Şapkasını çıkarıp yüzünü sildi ve mavi pelerininin omuzlarını sildirdikten sonra havluyu geri verdi.

Jem, Mandy ve aşçı Bayan Upton'a dikkatle bakarak, "Sana kuşatmanın yakında sona ereceğini söylemeye geldim," dedi.

"Gerçekten mi? Bu..." Brianna onun yüzünü görünce aniden durdu. "Böyle... düşünmene neden olan nedir?" diye dikkatle sorup hafifçe gülümsedi.

"Amerikalılar silahlarını hareket ettirmeye başladılar," dedi.

"Ah, öyle mi? Yeterince zaman var!" dedi Bayan Upton, gözlerini çırptığı yumurtalardaydı. "Efendi, Fransızların ve gemilerinin yakında yola çıkacağını düşündüğünü, kasırgalar tarafından parçalanmak istemediklerini söyledi."

"Kasırgalar mı?" dedi Jem canlanarak. "Burada kasırga var mı?"

Bayan Upton, yağmurun vurduğu pencereye başıyla işaret ederek, "Elbette var, Efendi Jem," dedi. "Şu yağmuru görüyor musun? Rüzgârın ne kadar sert estiğini anlayabilirsin. Damlaların camdan aşağıya doğru eğik bir şekilde aktığını görüyor musun? Yılın bu zamanlarında rüzgâr yükselir ve bazen hızını kesmez. Günlerce."

"Fazla zamanın olmadığını biliyorum," dedi Bree, John'a bakarak, "ama atölyeme gelir misin? Bir konuda fikrini almak istiyorum."

"Benim için zevktir. *Bonsoir*, mösyö, matmazel." Lord John, Jemmy'ye başıyla selam verdi, sonra ciddiyetle Mandy'nin tombul elini, tabii çatal ve tavuğuyla birlikte, tutup onun çığlık atmasına ve kıkırdamasına neden olan gizli bir öpücük kondurdu.

"Bayan Upton bir noktaya kadar haklı," dedi Bree'ye, koridorda güvenli bir şekilde ilerlediklerinde. "D'Estaing filosunun yarısını bir kasırgada kaybetmek *istemez*. Fakat almaya geldiği şeyi elde etmeye çalışmadan yelken açmak da istemiyor."

"Yani...?"

"Yani Amerikalılar gerçekten de küçük silahlarını taşıyorlar ama gemilere geri dönmüyorlar. Çok sayıda birlik şehrin güne-

Scanned with CamScanner

yine doğru hareket ediyor gibi görünüyor, bataklıkların etrafından dolaşıyor, bu benim şahsen yapacağım bir şey değil, ama komuta tarzları değişiyor."

Brianna fark etmeden ellerini sıkmıştı. Şimdi bu dikkatini çekince küçük bir çabayla ellerini rahatlattı.

"Yani şehri... ele geçirmeye mi çalışacaklar? Şimdi mi?"

"Kesinlikle *deneyecekler*," diye güvence verdi Lord John ona. "Bunu başaracaklarını sanmıyorum fakat bizden çok fazla adamları var, bu da onları iyimser yapıyor. Her ihtimale karşı..." Omzuna astığı çantasına uzanmak için pelerinini geriye itti ve bir paket hâlinde katlanıp iple bağlanmış küçük bir kumaş demeti çıkardı.

"Bu bir Amerikan bayrağı," dedi Lord John ona uzatarak. "Hal bunu bir mahkûmdan aldı. Eğer... Amerikalılar içeri girerse –ki 'çok düşük bir ihtimal' demek istiyorum– bunu pencereden sarkıt ya da ön kapıya as."

Roger. Yutkundu. Bryan Neck adlı küçük bir yerleşim biriminde yaşayan yaşlı, emekli bir Presbiteryen papazı ziyarete gitmişti. Şansına şu anda Savannah *yakınlarında* değildi. Ancak Bataklık Tilkisi'nin Amerikan kampında olması hâlinde Jamie adına Francis Marion'ı görmeye gidebileceğinden söz etmişti... ama bunun... *şimdi* olmaması gerekiyordu... Kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başlayınca onu sakinleştirmek için bir elini göğsüne koydu.

"Daha fazla adamları var dedin." Brianna bunu sorduğunda Lord John pelerinini düzeltirken gitmeye hazırdı ama başını kaldırıp ona baktı. "Kaç kişi?"

"Ah, üç ile dört bin arasında," diye yanıt verdi Lord John. "Tahminen."

"Peki, siz kaç kişisiniz?"

"O kadar çok değil," dedi Lord John. "Ama biz majestelerinin ordusuyuz. Bu tür şeyleri nasıl yapacağımızı biliriz." Gülümsedi ve ayak parmaklarının üzerinde hafifçe yükselerek onun yanağını öptü. "Merak etme, hayatım. Eğer ciddi bir şey olursa, elimden geldiğince seni yalnız bırakmayacağım."

Scanned with CamScanner

Neredeyse arka kapıya varmıştı ki Brianna yaşadığı şoku atlatıp peşinden koşmaya başladı.

"Lord John!"

Lord John hemen dönüp kaşlarını kaldırınca Brianna bir an için onun ne kadar genç göründüğünü düşündü. Savaşın yakınlığından dolayı heyecanlıydı. *Roger. Ah, Tanrım, Roger...*

"Kocam," diyebildi Brianna, nefesi kesilmişti. "Bir iş için eve dönüyor. Akşam yemeğine yetişebileceğini düşünüyordu...?"

Lord John başını iki yana salladı.

"Eğer şimdi burada değilse gelemez." Lord John kadının yüzündeki ifadeyi görünce konuşmasına devam etti. "Demek istediğim, şehre giremez. Yol kapalı ve şehir ağaç barikatlarla çevrili. Ama şehir muhafızlarının komutanına haber göndereceğim. Kocanın adı ne ve nasıl biri, bana hatırlatır mısın?"

"Roger," dedi kadın boğazındaki yumrunun arasından. "Roger MacKenzie. Uzun boylu, esmer ve Presbiteryen bir rahip." *Tanrı'ya şükür bugün iyi kıyafetlerini giydin*, diye düşündü tutkuyla, ortalıkta olmayan kocasına.

Lord John tamamen onun sözlerine odaklansa da bu onu gülümsetti.

"Bu durumda kimsenin onu vurmayacağından eminim," dedi ve kadının elini kaldırarak kısaca öptü. "*Au revoir*, hayatım."

"İyi..." diye yanıt verdi Brianna ama sonra dondu kaldı. Lord John nazik bir tavırla bunu duymamış gibi yapıp genç kadının yanağına hafifçe dokundu, sonra döndü ve yağmura karşı şapkasını indirerek dışarı çıktı.

Ertesi sabah yumuşak bir ışık onu uyandırdı. Bir süre aklı karışmış hâlde öylece uzandı. Sorun neydi?

"Anneciğim, anneciğim!"

Parlak kahverengi gözleri olan küçük kıvırcık siyah bir kafa göz hizasında belirdi ve gözlerini kırpıştırarak ona odaklanmaya çalıştı.

Scanned with CamScanner

"Anneciğim! Bayan Upton kahvaltıda krep ve kıymalı patates kavurması olduğunu söylüyor! Acele et!" Mandy gözden kayboldu ve Bree iki çocuğun da merdivenlerden gürleyerek indiğini duydu, ikisi de çoktan giyinmişti. Doğruydu. Aşağıdaki yemek odasından baştan çıkarıcı yemek ve kahve kokuları yükseliyordu.

Brianna ayağa kalkıp ayaklarını yataktan dışarı salladı. Ortalık sessizdi. Silahlar susmuştu. Beş gün boyunca uzaktaki Fransız gemilerinin bombardıman talimleriyle karanlık şafakta sarsılarak uyandıktan sonra bugün evde huzur hâkimdi. Doğan güneş sisin arasından âdeta bal gibi huzurla sızıyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı ve istavroz çıkardı, bir yandan Roger için, bir yandan da babası, ilk babası için dua etti. Kitapta söylediklerine inanmıştı; Savannah kuşatması başarısız olacaktı. Ama tarih etrafınızda patlarken ona tam anlamıyla inanmak zordu.

"Teşekkürler baba," dedi ve korsesine uzandı.

92

YERE DÖKÜLÜP DE BİR DAHA BİR ARAYA GELEMEYEN SU GİBİ

Savannah'nın Dışındaki Bataklıklarda
Gece yarısını bir saat geçe
9 Ekim 1779

Tüy kalem son bir kelime yazmaya kararlı inatçı eller tarafından parçalanmış yağlı bir tüyden başka bir şey değildi. Roger bu gece, yazamayan ya da ne söyleyeceklerini bilmeyen adamlar için birden fazla kelime yazmıştı. Şimdi kampın dört bir yanı –huzurla– uyuyordu ve o da aynı sorunla karşı karşıyaydı.

Scanned with CamScanner

Canım Bree, diye yazdı ve devam etmeden önce bir nefes almak için durakladı. Söylenecek tek bir şey vardı. *Özür dilerim*, diye yazdı. Ama o daha fazlasını hak ediyordu ve kelimeler yavaş yavaş kâğıda döküldü.

Burada bulunmak niyetinde değildim lakin burada olmam gerektiğine dair güçlü bir his var içimde. Tam olarak "Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?" değildi ama buna yakın bir şeydi ve benim cevabım da bu oldu.

Tanrı'nın izniyle yakında görüşürüz. Şu an ve her daim senin kocan olarak kalacağım ve seni seviyorum.

Roger

Son birkaç kelime yağmur lekeli, pürüzlü kâğıt parçasında hayalet gibiydi; mürekkebin son kalıntıları. Adı çizikten başka bir şey değildi ama bunun sorun olmadığını düşündü. Brianna bunu kimin yazdığını bilecekti.

Mürekkebin kurumasına izin verdi ve kâğıdı dikkatlice katladı. Sonra bunu göndermenin bir yolu olmadığını fark etti; üzerine Bree'nin talimatını yazacak mürekkebi de kalmamıştı. Diğer mektuplar Marion'ın bölük kâtibine verilmişti, şu anda nöbet ateşlerinden birinin yanında bir battaniyenin altında horluyordu.

Yavaş elleriyle mektubu ceketinin göğüs cebine soktu. Eğer sabah ölürse, birisi bunu üzerinde bulabilirdi. Francis Marion bu savaştan sağ çıkabilirdi; Roger en azından... Jamie'ye göndermesi için ona güvenebilirdi.

Vıcık vıcık toprağa uzanıp ruhunu Tanrı'ya teslim etti ve uykuya daldı.

Şafaktan iki saat önce
9 Ekim 1779

Gökyüzünün doğusunda bir ışık pırıltısı vardı ama bataklıkların üzerinde o kadar yoğun bir sis hâkimdi ki şehir görünmü-

Scanned with CamScanner

yordu. Orada olmadığına, karanlıkta yönlerini kaybettiklerine ve şimdi Savannah'dan uzağa, iç kısımlara baktıklarına inanmak kolaydı. Emir verildiğinde, ölüm perileri gibi bağırarak huzurlu tarım arazilerine saldıracaklarına, uyuyan inekleri ve işlerinin başındaki köleleri ürküteceklerine inanmak kolaydı.

Ancak ıslak, durgun hava kıpırdandı ve Roger aniden Savannah'daki fırınlardan gelen ekmek kokusunu aldı; hafif ama o kadar baş döndürücüydü ki boş midesi guruldadı.

Brianna. Oradaydı, sisin içinde bir yerde, taze pişmiş ekmekle birlikte.

Birisi kelimeleri yakalayamayacak kadar alçak sesle Fransızca bir şeyler mırıldandı, ama belli ki espriliydi çünkü bir kahkaha dalgası oldu ve gerginlik bir anlığına gevşedi.

Şimdi dört kol hâlinde dizilmişlerdi; her kolda sekiz yüz kişi vardı. Sessiz kalmaya gerek yoktu. İngilizler burada olduklarını kesinlikle biliyordu. Şehrin kenarındaki tabyalardan birinden gelen ve siste tuhaf bir şekilde yankılanan bağırışları duyabiliyordu. Spring Hill diyorlardı oraya. Solda bir yerde başka bir tabya daha vardı ama ona ne dendiğini hatırlamıyordu.

Hava soğuktu, çok erkendi ama yüzünün kenarından ter damlıyordu. Kirli sakalını sıvazlayarak akan teri sildi. Subayların hepsi şafaktan önce tıraş olmuş, boğa güreşçileri gibi en iyi üniformalarını giymişlerdi ama adamlar battaniyelerinden ve yatak çuvallarından korkuluklar gibi çatık kaşlarla kalkmışlardı. Yine de uyanıktılar. Ve hazırdılar.

Yanlış gün. Kesinlikle yanlış gün...

Roger başını şiddetle salladı. O da bir tarihçiydi ya da bir zamanlar öyleydi. Tarihin ne kadar kesin olmadığını herkesten çok onun bilmesi gerekirdi. Ama işte buradaydılar, dönen sisin içinde yutulmuşlardı, şafak vakti görünmez silahlı bir şehirle karşı karşıyaydılar. Yanlış günde.

Derin ve titrek bir nefes aldı.

Bu seferkini kaybedeceğiz.

Frank Randall öyle demişti.

Scanned with CamScanner

Kasılan midesi açlığı unuttu.

Tanrım, yapmamı istediğin şeyi yapmama yardım et... ama oğlun Mesih adına, yaşamama izin ver.

"Çünkü yapmazsan karıma hesap vereceksin," diye mırıldandı ve ödünç aldığı kılıcının kabzasına dokundu.

General Marion eyerinden eğilmiş, Saint-Domingue'den gelen iki subayla Fransızca konuşuyordu. Ne kadar puslu olursa olsun, subayların yakalarının ve rozetlerinin parlak sarı rengini görebilecek kadar yakındı. *Sarı göğüslü ağaçkakanlar*, diye düşündü.

Konuşmalarından anladığı kadarıyla onlar da öyle olabilirdi. Roger teorik olarak Fransızca biliyordu ama tıslama ve gırtlaktan çıkan seslerle dolu bu tür bir Fransızca konuşmuyordu.

Kimse sessiz olmaya çalışmıyordu. İngiliz garnizonu da dahil olmak üzere herkes ne olacağını biliyordu. Amerikalılar ve müttefikleri şehrin önündeki mevzilerini terk etmiş ve –hantal toplarını karanlıkta bataklıkların içinden sürükleyerek– Savannah'nın etrafını sarmıştı. Ordu, Louisville Yolu'nun güneyinde, şehrin savunmasını yarabilecekleri iki noktanın önünde yeniden toplanıyordu.

Tanrım, onlara yardım et. Onlara yardım etmeme yardım et. Lütfen bizi kurtar.

Bunun boş bir dua olduğunu biliyordu, yine de tüm kalbiyle dua etti.

"*Les abatis sont en feu!*" Ordunun gürültüsü, mırıltısı ve tangırtısı arasında bu haykırışı duydu ve kalbinde bir şimşek gibi umut sarsıntısı hissetti.

Birisi ağaç barikatını ateşe vermeyi başarmıştı! Haber bataklıkta hızla yayılıyordu ve Marion sisin arasından bakmak için üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı.

Roger tuzun tadını alarak dudaklarını yaladı. İngilizler bir kuşatmaya karşı nasıl savunma yapacaklarını biliyordu; tüm şehir kara tarafından bolca ağaç barikatları, toprağa saplanmış sivriltilmiş kütükler, uçları dışa doğru olan siperlerle çevrilmişti.

Scanned with CamScanner

Duman kokusunu alabiliyordu, fırınların kokusundan ya da kasabanın baca dumanından farklı bir kokuydu bu; daha vahşi, daha sert bir duman.

Ama sonra rüzgâr değişti ve duman kesildi. Çeşitli dillerde iniltiler ve küfürler duyuluyordu. Belli ki ateş sönmüştü, İngilizler tarafından söndürülmüştü ya da nemden tutuşamamıştı, kim bilir?

Ancak ağaç barikatlar ve tabyaların arasındaki topraktan nişan alan toplar yerinde duruyordu. Yavaş yavaş gözden kaybolurlarken hayranlıkla baktı. Sis dağılmaya başlamıştı ve emirler haykırılıyordu. Belli belirsiz bir gayda sesi duyuluyordu; tabyada İskoçyalılar vardı. Topların siyah burunları incelmekte olan sisin arasından görünüyordu ve şimdi topu ateşlemek için yavaşça yanan fitilin çıkardığı başka bir duman vardı.

Vakit gelmişti, kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

"İsterseniz geri dönebilirsiniz, peder." Atından öne eğilen Marion'dı, soğuk havada nefesi görünüyordu. "Burada olmak için ne yemin ettiniz ne de para aldınız."

"Kalacağım." Roger bunu söylemiş miydi, yoksa sadece düşünmüş müydü bilemiyordu ama Marion doğruldu ve kılıcını kınından çekip kalçasına dayadı. Başında mavi renkte üç köşeli şapkası vardı ama kulaklarını örten saç tutamları bile çiyden ıslanmıştı.

Roger ödünç kılıcını eline aldı ama onunla ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi. *Tanrı bilir.* Aslında bu rahatlatıcı bir düşünceydi ve bir an için derin bir nefes almasına yardım etti.

"Belki hayatını kurtarır," demişti Teğmen Monserrat dün kılıcı uzatırken. "Savaşmak istemesen bile."

Savaşmak istemiyorum. Neden buradayım?

Çünkü onlar burada. Etrafındaki adamlar, soğukta terliyor, taze pişmiş ekmek kokusuyla birlikte ölüm kokuyorlardı.

İlk koldan sahaya yayılan bir kükreme duydu ve o an paniğe kapıldı.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Scanned with CamScanner

Yakındaki havan topları ani bir patlamayla ateşlendi! Dizlerinin ve ellerinin titrediğini fark etti, acilen işemesi gerekiyordu.

Ayı, Amy Higgins'i öldürdüğünde ne yapacağını bilemedin, dedi kafasının içinde ona ait olabilecek bir ses. *Yine de bir şeyler yaptın. Yapmasaydın her şey daha kötü olurdu, o kadarını biliyorum. Gitmem gerekiyor.*

Aniden koşmaya başlayan ilk kol, düzenli sıralar hâlinde değil bir güruh olarak tabyaya ve tüfek seslerine doğru ilerliyordu. Koşarlarken avazları çıktığı kadar bağırıyor, bazıları ateş ediyor, bazıları sadece koşuyor ve çığlık atıyor, ellerinde bıçaklarla barikatların üzerinden tırmanıyorlardı. Mermiler isabet ettikçe düşüyorlardı, daha uzaktakiler seken gülleler tarafından bovling lobutları gibi yere seriliyordu. Paniğe kapılmış bir kurbağa, Roger'ın ayağının yakınındaki sarı otların arasından aniden fırlayıp bir su birikintisine atladı ve orada gözden kayboldu.

Marion patlamalar arasındaki kısa bir anda, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi. Başını iki yana salladı. "Hayır, hiç hoşuma gitmiyor." Kılıcını kaldırdı. "Tanrı sizinle olsun, peder."

Yanında bulduğu Tanrı değildi ama ondan sonraki en iyi şeydi. Binbaşı Gareth Barnard, babasının arkadaşlarından biri, eski bir ordu papazıydı. Barnard uzun boylu, uzun yüzlü bir adamdı ve ağarmış saçlarını ortadan ayırdığı için yaşlı bir av köpeğine benziyordu ama kara bir mizah anlayışı vardı ve on üç yaşındaki Roger'a bir erkek gibi davranmıştı.

"Birini öldürdün mü hiç?" diye sormuştu binbaşıya, bir akşam yemekten sonra masanın etrafında oturup savaş hikâyeleri anlatırlarken.

"Evet," diye yanıtladı binbaşı tereddüt etmeden. "Ölürsem adamlarımın işine yaramazdım."

"Onlar için ne yaptın?" diye sormuştu Roger merakla. "Yani... bir papaz savaşta ne yapar?"

Binbaşı Barnard ve rahip kısa bir bakış alışverişinde bulunmuşlardı ama rahip başını olumlu anlamda sallayınca Barnard

Scanned with CamScanner

öne doğru eğilip kollarını önündeki masaya kavuşturdu. Roger bileğindeki dövmeyi gördü; bir tür kuş, kanatlarını üzerinde Latince bir şeyler yazılı bir parşömenin üzerine açmıştı.

"Onların yanında ol," dedi binbaşı sessizce fakat gözleri Roger'ınkilere odaklıyken son derece ciddiydi. "Onlara güven ver. Onlara Tanrı'nın yanında olduklarını söyle. Benim de onlarla birlikte olduğumu. Yalnız olmadıklarını söyle."

"Elinden geliyorsa onlara yardım et," demişti babası da yumuşak bir sesle, gözleri masayı kaplayan yıpranmış gri muşambadaydı. "Elinden gelmiyorsa da ellerini tut ve dua et."

Roger bir topun patladığını gördü, gerçekten gördü. Kafası büyüklüğünde alev gibi parlak bir kıvılcım sisin içinde çiçek açarcasına tıpkı bir havai fişek gibi yanıp söndükten sonra kayboldu. Patlamanın ardından sis geri çekildi ve her şeyi bir saniyeliğine apaçık bir şekilde yeniden gördü, daha fazlasını değil; topun siyah gövdesindeki açık, yuvarlak ağzı, üzerinde yuvarlanan sisten daha kalın dumanı, su gibi yere düşen sis, sıcak metalden yükselen buhar, mavi ve kahverengi karıncalar gibi çılgın gibi topun etrafına doluşan topçular... Derken dönen beyaz sisin içinde bir anda kayboldular.

Sonra etrafındaki dünya kaosa gömüldü. Bunu subayların bağırışlarıyla birlikte topun patlaması takip etti. Bunu sadece Marion'a ağzının açık olduğunu görecek kadar yakın durduğu için biliyordu. Ama şimdi önündeki siperin loş şekline doğru hızla koşan askerlerden güçlü bir kükreme yükseliyordu.

Elinde kılıcı öylece haykırarak koşuyordu.

Meşaleler sisin içinde belli belirsiz parlıyordu. Askerler ağaç barikatlarını yeniden ateşe vermeye çalışıyor, diye düşündü belli belirsiz.

Marion gitmişti. Ama generalin sesine benzeyen tiz bir ses duyuluyordu.

Toplar... kaç taneydi acaba? Bilemiyordu ama ikiden fazlaydı. Ateş muazzam bir hızla devam ediyor, her yarım dakikada bir kemiklerini titretiyordu.

Scanned with CamScanner

Roger durup eğildi, ellerini dizlerine koydu, soluk soluğa kalmıştı. Top patlamaları arasında boğuk, ritmik çarpışmalar hâlinde tüfek sesleri duyduğunu sandı. İngiliz ordusunun nizami yaylım ateşi.

"*Doldur!*"

"*Ateş!*"

"*Geri çekilin!*" Bir subayın bağırışları, bir çarpışma ile diğeri arasındaki sessizliğin kalp atışları arasında aniden çınladı.

Sen asker değilsin. Eğer ölürsen... onlara yardım edecek kimse olmayacak. Geri çekil, aptal.

Sıranın en arkasında, Marion'la birlikteydi. Ancak şimdi etrafı adamlarla çevriliydi, birbirlerine sokuluyor, itişiyor, her yöne koşuyorlardı. Emirler yağdırılıyordu ve bazı adamların itaat etmek için mücadele ettiğini *düşündü*. Rasgele bağırışlar duydu, on iki yaşından fazla olamayacak siyahi bir çocuk gördü. Çocuk kendisinden daha uzun bir tüfeği doldurmak için amansız bir çaba sarf ediyordu. Koyu mavi bir üniforma giyiyordu ve sis bir anlığına dağıldığında parlak sarı fuları göründü

Roger yerde yatan birine takıldı ve dizlerinin üzerine düştü, pantolonundan sular damlıyordu. Ellerini yere düşen adamın üzerine koymuştu ve soğuk parmaklarındaki ani sıcaklık onu kendine getiren şokun ta kendisiydi.

Adam inleyince Roger ellerini çekti, sonra kendini toparladı ve el yordamıyla adamın elini aradı. Eli yerinde yoktu ve kendi eli mezbaha gibi kokan sıcak bir kan fışkırmasıyla dolmuştu.

"Tanrım," dedi ve elini pantolonuna silerek çantasındaki diğer bezlerle boğuştu, beyaz bir şey çıkarıp onu bağlamaya çalıştı... Çılgınca bir bilek aradı ama o da gitmişti. Bir kol parçası buldu ve olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı doğru ilerledi ama adam öldükten bir an sonra sağlam olan üst kola ulaştı. Elinin altındaki bedenin bir anda gevşediğini hissedebiliyordu.

Hâlâ elinde kullanılmamış bir bezle diz çökmüştü ki biri *ona* takılıp büyük bir gürültüyle yere düştü. Roger ayağa kalktı ve eğilerek düşen adama doğru yürüdü.

Scanned with CamScanner

"İyi misin?" diye bağırdı öne doğru eğilerek. Başının üzerinden bir şey ıslık çaldı ve kendini adamın üzerine attı.

"Yüce İsa!" diye haykırdı adam, Roger'ı çılgınca yumruklayarak. "Çek şu şeytanı üzerimden, seni hergele!"

Bir süre çamurda ve suda boğuştular. Her biri ayağa kalkabilmek için diğerini âdeta kaldıraç gibi kullanmaya çalıştı, o sırada top ateş etmeye devam ediyordu. Roger adamı itti ve çamurun içinde dizlerinin üzerine yuvarlanmayı başardı. Arkasından yardım çığlıkları gelince o yöne döndü.

Patlamalar yüzünden sis neredeyse yok olmuştu ama top dumanı engebeli zeminde beyaz ve alçak bir şekilde süzülüyor, parça parça dağılırken anlık renk ve hareket parıltılarını açığa çıkarıyordu.

"Yardım edin, yardım edin!"

Sonra elleri ve dizleri üzerinde bir bacağını sürükleyerek ilerlemeye çalışan adamı gördü ve ona ulaşmak için su birikintilerini sıçrata sıçrata yürüdü. Fazla kan yoktu ama bacağın yaralı olduğu belliydi; adamın kolunu omzuna alıp ayağa kaldırdı ve onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde siperden uzağa, menzil dışına götürdü.

Hava tekrar paramparça oldu ve yeryüzünün ayaklarının altında kaydığını hissetti. Yardım ettiği adamla birlikte yerde yatıyordu, adamın çenesi kırılmıştı, sıcak kan ve parçalanmış dişleri göğsüne batıyordu. Panik içinde, seğiren bedenin altından çıkmaya çalıştı. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım, hâlâ yaşıyordu. Sonra çamurda kayarak adamın yanında diz çöktü ve bir elini onun göğsüne bastırdı, kan fışkırırken atan kalbi hissedebiliyordu. *Ah, İsa, yardım et!*

Çılgınca kelimelerini aradı. Hepsi gitmişti. Aklındaki tüm o rahatlatıcı sözler, tüm birikimi...

"Yalnız değilsin," diye soludu, sanki adamı içinde erimekte olduğu toprağa bağlayabilecekmiş gibi kabaran göğsüne sertçe bastırdı. "Ben buradayım. Seni bırakmayacağım. Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın." Bunu tekrarlayıp ellerini sertçe bas-

Scanned with CamScanner

tırmaya devam etti ve sonra, katliamın tam ortasında, yaşamın bedeni terk ettiğini hissetti.

Öylece... gidivermişti.

Roger nefes nefese yere çömelip otururken olduğu yerde donakaldı, bir eli sanki oraya yapıştırılmış gibi hareketsiz bedenin üzerindeydi, sonra davullar...

Ritmik silah sesleri arasında belli belirsiz bir gümbürtü. Kemikleri farkına varmadan bunu duyumsamıştı; ilk tüfek sırası geri çekildiğindeki alçalmayı ve ikinci sıra tabyanın kenarına ulaşıp ateş ettiğinde yaşanan yükselmeyi hissedebiliyordu. Zihninin gerisinde bir şey sayıyordu... *bir... iki...*

"Bu da nesi," dedi boğuk bir sesle ve başını sallayarak ayağa kalktı. Yanında üç adam vardı, ikisi hâlâ yerdeydi, üçüncüsüyse ayağa kalkmaya çalışıyordu. Roger ayağa kalkıp sendeleyerek yanlarına gitti, canlı adama elini uzattı ve hiçbir şey demeden onu yukarı çekti. Diğerlerinden birinin öldüğü barizdi, diğeri de neredeyse ölmek üzereydi. Tuttuğu adamı bıraktı ve ölmekte olanın yanında dizlerinin üzerine çöktü, adamın soğuk yüzünü ellerinin arasına aldı, koyu gözleri korkudan ve akan kandan kararmıştı.

"Ben buradayım," dedi Roger, ancak top ateşlendi ve sözleri hiçliğe karıştı.

Davullar. Şimdi onları net bir şekilde duyuyordu ve bir tür bağırış, bir sürü adamın birlikte bağırması. Sonra bir gümbürtü, ezilme, sıçrama ve birden her yerde koşan atlar... Silahlarla dolu lanet olası tabyalara doğru koşuyorlardı.

Bir silah gümbürtüsüyle birlikte süvariler ikiye ayrıldı. Atların yarısı geri dönüp uzaklaştı, geri kalanı dağıldı, düşmüş adamların arasında dans etti, cesetlere basmamaya çalıştı, dizginlerle savaşırken atların büyük kafaları sarsıldı.

Roger kaçmadı, kaçamazdı. Yavaşça ilerledi, kılıcı yanında sallanıyordu, yerde yatan bir adam gördüğünde durdu. Bazılarına yardım edebiliyordu, bir içkiyle ya da bir arkadaşı yaranın etrafına bir bez bağlamaya çalışırken yaranın üzerine bastır-

Scanned with CamScanner

mak için bir el ile. Bir kelime, yapabildiği yerde bir kutsama. Bazıları ölmüştü ve onlara veda etmek için elini uzattı, hızlı bir dua ile ruhlarını Tanrı'ya teslim etti.

Yaralı bir çocuk buldu ve onu kucağına alarak dumanlarla su birikintilerinin arasından toplardan uzağa taşıdı.

Bir kükreme daha. Dördüncü kol, kendilerini tabyadaki savaşa atmak için engebeli araziden koşarak geliyordu. Elinde bir çeşit bayrak olan bir subayın bağırarak koştuğunu, sonra da başından vurularak yere düştüğünü gördü. Küçük bir çocuk, mavi ve sarı giysili küçük siyahi bir çocuk bayrağı kaptı, sonra bedenlerin arasında kayboldu.

"Tanrım," dedi Roger, çünkü söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Çocuğun kalbinin elinin altında attığını ceketinin ıslanmış kumaşından hissedebiliyordu. Ve sonra durdu.

Süvari hücumu tamamen durmuştu. Atlar sürülüyor ya da götürülüyordu, birkaçı bataklık zemine düşmüş, ölü hâldeydi ya da iri bedenleri panik içinde kişneyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Gösterişli üniformalı bir subayın ölü bir atın yanından sürünerek uzaklaştığını gördü. Roger çocuğun cesedini yere bırakıp ağır adımlarla subayın yanına koştu. Adamın kalçasından ve yüzünden kan fışkırıyordu. Roger cebini karıştırdı, yanında hiçbir şey kalmamıştı. Adam iki büklüm olmuş, elleriyle kasıklarına bastırıyor ve Roger'ın ne olduğunu anlayamadığı bir dilde bir şeyler söylüyordu.

"Her şey yolunda," dedi adama onu kolundan tutarak. "İyi olacaksın. Seni bırakmayacağım."

"*Bóg i Marija pomó cie mi*," diye soludu adam.

"Evet, doğru. Tanrı seninle olsun." Adamı yan çevirdi, gömleğinin eteğini çekip kopardı, sonra da elini adamın pantolonunun içine sokup sıcak ıslaklığa bastırdı. İki eliyle yaranın üzerine eğildi ve adam çığlık attı.

O sırada orada birkaç süvari vardı, hepsi aynı anda birden fazla dilde konuşuyordu. Roger'ı iterek yoldan çekildiler ve yaralı subayı alıp götürdüler.

Scanned with CamScanner

Artık ateşin çoğu kesilmişti. Top sesleri de öyle ama kulakları sanki kafasının içinde ateş çanları çalıyormuş gibi hissediyordu; canı yanıyordu.

Roger yavaşça çamurun üzerine oturunca yüzünden akan yağmurun farkına vardı. Gözlerini kapattı. Bir süre sonra birkaç kelimenin kendisine geri geldiğini fark etti.

"*Derinliklerden sana sesleniyorum, Tanrım. Tanrım, sesimi duy.*"

Titremesi durmadı ama kısa bir süre sonra ayağa kalktı ve ölülerin gömülmesine yardım etmek üzere uzaktaki bataklıklara doğru sendeleyerek uzaklaştı.

93

ÖLÜ ADAMIN PORTRESİ

Havada hâlâ yanık kokusu hâkimdi ve akşam saatlerinde esen rüzgâr bataklıkların olağan kokusuna hafif bir ölüm kokusu eklemişti. Ancak savaş bitmiş, Amerikalılar yenilmişti. Lord John öğleden sonra barut dumanıyla lekelenmiş ama neşeli bir şekilde gelip savaşın bittiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

Brianna ona bağırdığını *sanmıyordu*, ama söylediği her neyse, Lord John'un barut dumanıyla kaplı yüzünün sert bir ifadeye bürünmesine ve elini sertçe sıkarak, "Onu bulacağım," demesine neden olmuştu. Ve gitmişti.

Ertesi gün Lord John'dan bir not almıştı. *Yardımcılarımla birlikte tüm araziyi dolaştım. Onu bulamadık, ne ölü ne de yaralı. Yüz kadar esir alındı ve o aralarında değil. Hal, General Lincoln'e resmi bir yazı gönderdi.*

"*Onu bulamadık, ne ölü ne de yaralı.*" Bunu gün boyunca nefesinin altında tekrar tekrar fısıldadı, böylece kendini dışarı çıkıp o kanlı tarlayı didik didik aramaktan, her kum tanesini ve otu çevirmekten alıkoymaya çalışıyordu. Akşam olduğunda

Scanned with CamScanner

Lord John yine yorgun argın ama temiz bir yüz ve gülümsemeyle gelmişti.

"Kocanın Yüzbaşı Marion ile konuşmak istediğini söylemiştin, ben de bir ateşkes bayrağıyla Amerikan kampına girdim. Görünüşe göre kendisi şimdi bir yarbay ama Roger'la konuşmuş ve bana Roger'ın onunla birlikte alandan yara almadan çıktığını ve ölen Amerikalıların gömülmesine yardım etmeye gittiğini söyledi."

"Ah, Tanrım." Brianna'nın dizlerinin bağı çözülmüş ve duyguları karmakarışık bir hâlde yere oturmuştu. *Ölmemiş, yaralanmamış*. Bunun verdiği rahatlama hissi muazzamdı ama anında şüphe, sorular ve derin bir korkuyla sarsıldı. *Eğer yaşıyorsa, neden burada değil?*

"Nerede?" diye sormayı başardı Brianna bir süre sonra. "Onları... nereye gömdüler?"

"Bilmiyorum," dedi Lord John, alnı biraz kırışmıştı. "İstersen öğrenebilirim. Ama sanırım gömme işlemleri şimdiye kadar tamamlanmış olmalı. Sahada büyük bir katliam oldu ama Yarbay Maitland iki yüzden fazla ölü olmadığını düşünüyor. Kendisi tabyanın komutanıydı," diye ekledi onun boş bakışlarını görünce. Boğazını temizledi.

"Belki de," dedi çekingen bir sesle, "yaralılara yardım etmek için ordu cerrahlarıyla birlikte gitmiş olabilir mi?"

"Ah." Brianna ciğerlerini tamamen dolduran bir nefes almayı başardı; son üç gündür ilk kez. "Evet. Bu... kulağa çok mantıklı geliyor." *Ama hangi akla hizmet bana bir pusula göndermedi ki?*

Ayağa kalkıp Lord John'a teşekkür etmek ve elini uzatmak için yeterli gücü topladı. Lord John elini tutup onu kendine çekti ve kucakladı, Roger'ın gidişinden beri hissettiği ilk sıcaklık onun kollarıydı.

"Her şey yoluna girecek, hayatım," dedi Lord John usulca sırtını sıvazlayarak, ardından geri çekildi. "Eminim, her şey yoluna girecek."

Scanned with CamScanner

Brianna da emin olmak ve hiç emin olmamak arasında gidip geliyordu ama kanıtlar Roger'ın muhtemelen (a) hayatta ve (b) makul ölçüde sağlam olduğunu gösteriyordu ve bu yarı mahkûmiyet, en azından şüphesini terebentinle boğmaya çalışarak işine dönmesine izin vermek için yeterliydi.

Angelina Brumby'nin portresini yapmanın, bir kelebeği ağ olmadan yakalamaya çalışmaya mı, yoksa bütün gece bir su birikintisinin kenarında yatıp şanslıysa birkaç fotoğrafını çekmek için utangaç bir vahşi hayvanın birkaç saniyeliğine ortaya çıkmasını beklemeye mi benzediğine karar veremiyordu.

"Şu anda Nikon'um için neler vermezdim..." diye mırıldandı nefesinin altında. Bugün saç günüydü. Angelina, Savannah'nın en popüler kuaförünün elleri altında neredeyse iki saat geçirmiş, sonunda özenle kıvrılmış bukleler ve lülelerden oluşan bir bulutun altından çıkmıştı, bunlar pudralanmış ve rastgele yerleştirilmiş bir düzine kadar payetle daha da süslenmişti. Kafasının üzerinde taşıdığı şey o kadar büyüktü ki sanki bu parlayan bulut şimşek çakması misali Angelina'nın kendi fırtınasını taşıdığı izlenimini veriyordu.

Bu fikir Brianna'nın gülümsemesine neden oldu ve oldukça endişeli görünen Angelina da buna karşılık olarak canlandı.

"Beğendin mi?" diye sordu umutla, başını hafifçe yoklayarak.

"Beğendim," dedi Bree. "Dur, ben..." Yeni yapılmış saçını aşağıya bakacak kadar eğemeyen ya da eğmek istemeyen Angelina, bakıcının sandalyesinin üzerine tünediği küçük platforma çarpmak üzereydi.

Angelina yerleştikten sonra her zamanki hâline büründü; geveze ve dikkati dağınıktı. Ellerini sallayarak, başını çevirerek, gözlerini açarak, sürekli sorular sorarak hep hareket hâlindeydi. Öte yandan tuvale aktarması zor olsa da izlemesi büyüleyiciydi ve Bree, beş dakika boyunca *hareketsiz kalmasını* sağlamak için göğsüne bir şapka iğnesi saplamak zorunda kalmadan neşeli kelebekten bir şeyler yakalamaya çalışırken sürekli olarak kızgınlık ve hayranlık arasında gidip geliyordu.

Scanned with CamScanner

Yine de Angelina'yla neredeyse iki haftadır uğraşıyordu ve şimdi masanın üzerine bir vazo dolusu mum çiçeği koyup Angelina'nın gözlerini buna dikip yaprakları sayması için kesin talimatlar verdi. Daha sonra iki dakikalık bir kum saatini çevirdi ve modelinden saat bitene kadar konuşmamasını ya da hareket etmemesini istedi.

Aralıklarla tekrarlanan bu prosedür, elinde eskiz defteriyle Angelina'nın etrafında dönmesine, boyun kıvrımından aşağıya dökülen lüleyle birlikte başın ve boynun kaba taslak çizimlerini yapmasına, Angelina'nın soluk pembe kulaklarından birinin üzerindeki derin bir dalganın görsel notlarını almasına izin verdi... Sabah güneşi pencereden geliyor ve kulaklarına tatlı bir şekilde vuruyordu. O pembeyi yakalamaya çalışmak istiyordu.

Belki kollar ve eller üzerinde çalışmak için zaman vardı... Şimdilik saçtan ihtiyacı olduğu kadarını almıştı ve Angelina'nın üzerinde kollarını dirseklerine kadar çıplak bırakan yumuşak gri ipek bir örtü vardı.

"Aah! Artık beni mi çiziyorsun?" Angelina daha dik oturdu ve taze terebentin kokusu karşısında burnunu kırıştırdı.

"Birazdan," diye teminat verdi Bree paleti ve fırçaları yerleştirirken. "Eğer birkaç dakika esnemek istersen, şu an iyi bir zaman olabilir."

Angelina bir eliyle sallanan saçlarını tutarken diğer eliyle dengesini sağlamaya çalışarak yere indi ve hiç ısrar etmeden gözden kayboldu. Brianna onun evin arka tarafındaki güneş ışığına doğru koşarak çıktığını ve yan komşunun küçük Henderson'ıyla bahçede top oynayan Jem ile Mandy'ye seslendiğini duyabiliyordu.

Bree derin bir nefes alarak anlık yalnızlığın tadını çıkardı. Havaya güçlü bir sonbahar esintisi hâkimdi, ancak güneş pencereden parlak bir şekilde görünüyordu. O sırada geç kalmış tek bir yaban arısı yavaşça içeri girdi, hayal kırıklığı yaratan mum çiçeklerinin etrafında dolaştı ve tekrar dışarı çıktı.

Dağlar yakında kışa teslim olacaktı. Yüksek kayalıklara, köknarın, karın ve çamurun temiz kokusuna, korunaklı hay-

Scanned with CamScanner

vanların yakın ve sıcak kokusuna karşı bir özlem duydu. Daha çok da anne babasına, ailesinin yanında olduğu hissine. Bu hissiyatla hareket ederek eskiz defterinin sayfalarını çevirdi ve babasının yüzünü bir an için yakalamaya çalıştı; profilden bir iki çizgi, düz uzun burun ve güçlü kaş. Ve ağzının köşesine gizlenmiş, gülümsemesini çağrıştıran küçük kavisli çizgi.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Onun varlığının rahatlatıcı duygusuyla, kendi yaptığı küçük kurşun folyo tüpleri, uçlarını katlayarak kapattığı ve elle öğütülmüş küçük boya kaplarını sakladığı kutuyu açtı ve basit paletini hazırladı. Kurşun beyazı, bir tutam lamba isi ve bir tutam da kök boya. Bir an tereddüt ettikten sonra ince bir çizgi kalay sarısı ve çok az da kobalta en yakın şey olan –*şimdilik* diye düşündü kararlılıkla– mavi cam tozu ekledi.

Aklında gölgelerin rengiyle, duvara yaslanmış küçük tuval koleksiyonunun yanına gitti ve Jane'in bitmemiş portresini alarak sabah ışığını yakalayabileceği masanın üzerine koydu.

"İşte, sorun da bu," diye mırıldandı. "Belki..." Işık. Narin çene çizgisini belirginleştirmek için sağdan düşen hayali bir ışık kaynağıyla yapmıştı bunu. Ama bunun ne *tür* bir ışık olduğunu hayal etmeyi düşünmemişti. Sabah ışığının oluşturduğu gölgeler bazen soluk bir yeşil renkte olurken, gün ortasındaki gölgeler esmerleşiyor, doğal cilt tonlarında hafif bir kahverengileşmeye neden oluyor, akşam gölgeleriyse mavi ve gri, bazen de derin bir lavanta rengini alıyordu. Peki ama gizemli Jane'e günün hangi saati yakışıyordu?

Portreye kaşlarını çatarak baktı, kızı hissetmeye, Fanny'nin sözleri ve duyguları aracılığıyla onun hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştı.

O bir fahişeydi. Fanny orijinal çizimin genelevdeki müşterilerden biri tarafından yapıldığını söylemişti. O hâlde gece yapılmış olmalıydı? *Ateş ışığında mı, yoksa mum ışığında mı?*

Düşünceleri Angelina'nın kahkahası ve koridordaki ayak sesleriyle kesildi. Eğlenen bir erkek sesi, Bay Brumby. *Peki, şu*

Scanned with CamScanner

anda ne düşünüyordu? Savaştan memnun mu, yoksa dehşete mi kapılmış?

"Bay Salomon ofisimde, Henrike," diyordu içeri girerken omzunun üzerinden. "Ona yiyecek bir şeyler götürür müsün? Ah, Bayan MacKenzie. Size de günaydın hanımefendi." Alfred Brumby kapı aralığında durakladı ve ona gülümsedi. Angelina koluna yapışmış, ona gülümsüyor ve yeşil ceketinin koluna beyaz tozlar döküyordu ama adam bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "İşler nasıl gidiyor diye sorabilir miyim?"

İlerleme raporu istemekten ziyade gerçekten sormak için izin istiyormuş gibi görünecek kadar nazikti.

"Fevkalade, efendim," dedi Bree ve geri çekilerek eliyle işaret etti, böylece içeri girip masanın üzerinde yelpaze şeklinde dizili duran, şimdiye kadar yaptığı kafa eskizlerini görebilecekti: Angelina'nın kafası ve boynu farklı açılardan, saç çizgisinin yakından görünüşü, yandan ve önden, çeşitli küçük detaylar, dalgalar ve parıltılar.

"Çok güzel, çok güzel!" diye haykırdı. Üzerlerine eğilirken cebinden tek camlı gözlüğünü çıkardı ve çizimleri incelemek için kullandı. "Seni tam olarak yakalamış canım, itiraf etmeliyim ki prangalar kullanmadan bunun mümkün olduğunu düşünemezdim."

"Bay Brumby!" Angelina onu tersledi ama bir haziran gülü gibi kızararak güldü.

Tanrım, bu renk! Ama bunun üzerinde çalışacak kadar zamanı yoktu. Bu ânı aklında tutup daha sonra denemesi gerekecekti. Taze paletinin üzerindeki cezbedici kökboyasına özlem dolu bir bakış attı.

Bay Brumby'nin kendi zamanına ve dolayısıyla onunkine de saygısı vardı. Adam birkaç övgü dolu sözden sonra karısının elini öpüp Angelina'yı hâlâ pembenin büyüleyici bir tonunda bırakarak Bay Salomon'la buluşmak üzere ayrıldı.

"Otur," dedi Bree aceleyle eliyle işaret ederek. "Kuşluk kahvaltımızdan önce ne kadarını yapabiliriz bir bakalım."

Scanned with CamScanner

Gerçek yağlı boyaların verdiği huşu –belki de terebentin ve keten tohumu yağı dumanlarının da yardımıyla– Angelina'yı sakinleştirmiş gibiydi. Genç kadın alışılmadık bir sertlikle otursa da şu anda bunun pek önemi yoktu ve atölye geçici olarak küçük seslerden oluşan huzurlu bir sessizlikle doldu: Dışarıdaki çocuklar, köpeklerin tırmalamaları ve homurdanmaları, mutfaktan gelen boğuk tencere sesleri ve konuşmalar, hizmetçiler ocakları süpürürken, tencereleri boşaltırken ve çarşafları havalandırırken tepeden gelen ayak sesleri ve mırıltılar, sokaktan geçen arabaların takırtıları...

Pencereden esen rüzgârla birlikte uzaktan gelen tek bir gümbürtüyle bir an için kaskatı kesildi ama başka bir şey olmayınca tekrar çalışmaya koyuldu, fakat şimdi Roger'ın sol omzunun üzerinde onu izlediğini düşünüyordu. Bir an için Roger'ın kolunu beline doladığını hayal etti ve ensesindeki tüyler sıcak bir nefes beklentisiyle diken diken oldu.

Koridorun sonundaki misafir odasının şömine rafındaki saat, ağır bir sesle on biri vurdu ve Bree karnının beklentiyle guruldadığını hissetti. Sabah saat altıda kahvaltı etmişti ve bir dilim kekle bir fincan çaya ihtiyacı vardı.

"Dudam üzeinde mi çaışıosun?" Bayan Brumby her ihtimale karşı dudaklarını mümkün olduğunca az kıpırdatarak konuştu.

Brianna gülümsemesini bastırarak, "Hayır, konuşabilirsin," dedi. "Yine de ellerini hareket ettirme."

"Ah, elbette!" Yoğun bukleleriyle oynamak için bilinçsizce havalanan eli bir taş gibi kucağına düştü ama sonra kıkırdadı. "Yemek yemem şart mı? Henrike'nin geldiğini duyuyorum."

Yaklaşık doksan kilo ağırlığındaki Henrike'nin ortaya çıkmadan bile geldiği duyulabilirdi, ayakkabılarının tahta topukları salonun çıplak döşeme tahtalarına bir bas davulun gümbürtüsü gibi ölçülü bir adımla vuruyordu.

"İstediğin zemin rengini boyamalıyım," dedi Bree, Angelina gülene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Ah, pekâlâ," dedi. "Sana söyleyecektim, Bay Brumby ananaslı tasarımı tercih ettiğini söyledi, acaba haftaya çarşambaya

Scanned with CamScanner

kadar bitirebilir misin? General Prévost ve subayları için harika bir akşam yemeği vermek istiyor. Şehri cesurca savunduğu için ona şükranlarını sunacakmış." Bir anlık tereddütle küçük pembe dili dudaklarına dokunmak için dışarı fırladı. "Sence... şey... aksi... olmasını... istemem."

Brianna uzun, yavaş bir fırça darbesiyle kremle karışmış soluk pembe bir çizgi yardımıyla Angelina'nın narin ön kolunun yuvarlaklığında ışığın parlaklığını yakaladı.

"Her şey yolunda," dedi zar zor dikkat ederek. "Parmaklarını oynatma."

"Hayır, hayır!" Angelina suçlulukla parmaklarını oynattı, sonra da nasıl olduklarını hatırlamaya çalıştı.

"Böyle iyi, kıpırdama!"

Angelina dondu kaldı ve Henrike toparlanırken Bree parmaklarının arasında gri bir gölge iması yaratmayı başardı. Bree'yi şaşırtan şeyse ne kahve tıkırtılarının duyulması ne de sabah giyinirken kokusunu aldığı kekin kokusuydu.

"Ne oldu, Henrike?" Angelina hâlâ dimdik oturuyordu ve konuşmasına izin verilmiş olmasına rağmen gözlerini çiçek vazosundan ayırmıyordu. "Sabah kahvemiz nerede?"

"*Da ist ein Mann*," dedi Henrike duyulmasını engellemek istercesine sesini alçaltarak.

"Kapıda biri mi var yani?" Angelina gözlerini tekrar aynı hizaya getirmeden önce stüdyonun kapısına meraklı bir bakış fırlattı. "Nasıl biri?"

Henrike dudaklarını büzdü ve Brianna'ya başını salladı.

"*Ein Soldat. Er will sie sehen.*"

"Bir asker mi?" Angelina pozunu bozdu ve şaşkınlıkla Brianna'ya baktı. "Ve Bayan MacKenzie'yi mi görmek istiyor? Bundan emin misin, Henrike? Bay Brumby'yi görmek istiyor olmasın?"

Henrike genç hanımını çok severdi ve gözlerini devirmek yerine Bree'ye başını sallamakla yetindi.

"Onu," dedi İngilizce. "*Er sagte, 'die* Leydi Ressam." Ellerini önlüğünün altında kavuşturdu ve daha fazla talimat için sabırla bekledi.

Scanned with CamScanner

"Ah." Angelina'nın ne yapacağını bilemediği ve aynı şekilde duruşunu da kaybettiği açıktı.

"Gidip onunla konuşabilir miyim?" diye sordu Bree. Sincap tüyü fırçasını terebentin içinde sallayıp nemli bir bez parçasına sardı.

"Hayır, onu buraya getirirsin, değil mi Henrike?" Angelina açıkça bu ziyaretin ne hakkında olduğunu bilmek istiyordu. Bree, Angelina'nın telaşla saçlarını karıştırdığını görünce içten içe gülümseyerek portresini yaptırmanın heyecan verici bir durum olduğunu düşündü.

Söz konusu askerin Kıta Ordusu üniforması giymiş çok genç bir adam olduğu ortaya çıktı. Angelina onu görünce nefesi kesildi ve sol elinde tuttuğu eldiveni düşürdü.

"Siz kimsiniz, efendim?" diye sordu olabildiğince dik oturarak. "Ve buraya nasıl geldiğinizi sorabilir miyim?"

"Ateşkes bayrağı altında bir mesaj getirmek için geldim. Teğmen Hanson, hizmetinizdeyim, hanımefendi," diye cevap verdi genç adam eğilerek. "Sizin de, hanımefendi," diye Brianna'ya döndü. Ceketinin koynundan mühürlü bir not çıkardı ve Brianna'ya selam verdi. "Sormamın sakıncası yoksa siz Bayan Roger MacKenzie misiniz?"

Bree aniden kendini buzlu bir uçurumdan aşağı bırakılmış gibi hissetti, buz gibi soğuk ve buz gibi kördü. Savaş filmlerinde gördüğü sarı telgraflar, kuşatma silahlarının anısı kafasını karıştırmıştı. *Roger nerede?*

"Ben... benim," diye mırıldandı. Angelina ve Henrike ona bakarken durumu hemen kavradılar ve Angelina ona destek olmak için koştu.

"Ne oldu?" diye sordu Angelina şiddetle, Bree'yi belinden tutarken askere ters ters baktı. "Hemen bize anlatın!"

Henrike, Bree'nin omuzlarını sıkıca tutarken genç kadın arkasında Almanca bir duanın fısıltısını duyabiliyordu. "*Mein Gott, erlöse uns vom Bösen...*"

"Şey..." Genç adam –on altı yaşından fazla olamazdı, diye düşündü Bree belli belirsiz– şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ben... ee..."

Scanned with CamScanner

Bree boğazındaki düğümü kontrol altına aldı ve yutkundu.

"Savaşta mı öldürüldü?" diye sordu, olabildiğince sakin bir sesle. *Ah, Tanrım, çocuklara söyleyemem, bunu yapamam... Ah, Tanrım...*

"Şey, evet, hanımefendi," dedi asker gözlerini kırpıştırarak. "Ama siz bunu nereden bildiniz?" Hafifçe uzattığı not hâlâ askerin elindeydi. Brianna kadınlardan kurtuldu ve notu çocuğun elinden kaptı, mührü kırmak için çılgınca çabaladı.

Bir an için tanımadığı bir elle yazılmış sözcükler gözlerinin önünden geçti ve bakışları imzaya kaydı. *Bir doktor, yüce Tanrım...* Sonra gözleri selamlama cümlesine kaydı.

Yoldaş MacKenzie

"Ne?" dedi Brianna, genç askere bakarak. "Bunu kim yazdı?"

"Doktor Wallace, hanımefendi," dedi asker, kadının kullandığı dil karşısında şoke olmuştu. Sonra durumun farkına vardı. "Ah. O bir Quaker, hanımefendi." Yine de mektubun metnine döndüğü için dikkatini vermiyordu.

Kocanız size en iyi dileklerini iletmemi ve Tanrı izin verirse üç gün içinde Savannah'da olacağını söylememi istedi. Brianna gözlerini kapadı ve başını döndürecek kadar derin bir nefes aldı. *Bunu kendi eliyle yazacaktı ama başparmağında rahat yazmasını engelleyen küçük bir çıkık vardı.*

Yarbay Marion için kısa ama acil bir iş için yola çıktı. Bu arada cömertlik ve merhametin sanatsal hizmetini yerine getirmek için Savannah'daki Amerikan kampına gelip gelemeyeceğinizi soruyor (ateşkes bayrağı altında getiren asker size eşlik edecek).

Amerikan süvari komutanlarının en saygınlarından biri savaşta öldürüldü ve General Lincoln, General Pulaski'ye ait somut bir hatıraya sahip olmayı diliyor. Yoldaş Roger, generalin arkadaşlarını teskin edip General Lincoln'ün kalıcı bir anıya sahip olamamaktan duyduğu üzüntüyü duyduktan sonra yakınlarda olduğunuz için defnedilmeden önce gelip beyefendinin bir resmini yapmak isteyebileceğinizi önerdi.

Scanned with CamScanner

Bu noktada şaşkınlığı şokunun önüne geçmeye başladı ve daha yavaş nefes aldı. Hâlâ başı dönüyordu ve kalbi çarpıyordu, ister istemez bir elini göğsüne koydu ama sayfadaki kelimeler oradaydı.

Pulaski. Bu isim ona belli belirsiz tanıdık geliyordu; okulda duymuş olmalıydı. Amerikan davasına katılmak için gelen Avrupalı gönüllülerden biri. New York'ta onun adını taşıyan bir yer vardı, değil mi? Ve şimdi –*şimdi*, bugün, iki yüz yıl geçmişte değil– ölmüştü.

Angelina, Henrike ve genç askerin kendisine farklı derecelerde endişe ve kaygıyla baktıklarını fark etti.

"Her şey yolunda," dedi Brianna. Sesi titriyordu, boğazını temizledi ve baş dönmesini gidermek için başını salladı. "Her şey yolunda," diye tekrarladı, daha kararlı bir şekilde. "Kocam iyi."

"Ah..." Angelina'nın yüzü rahatladı ve ellerini kavuşturdu. "Ah, çok sevindim, Bayan MacKenzie!"

Angelina'nın arkasında duran Henrike, ciddi bir ifadeyle istavroz çıkarırken gözlerindeki korku azaldı. Asker öksürdü.

"Evet, hanımefendi," dedi özür dileyerek. "Doğrudan söylemeliydim. Ama hiç düşünmemiştim..."

"Sorun değil," dedi Bree. Elleri terliydi ve onları kurulamak için nispeten temiz bir bez aldı, sonra notu dikkatlice katlayıp cebine soktu. Kalbi yavaşlıyor ve beyni yeniden çalışmaya başlıyordu.

"Bayan Brumby... Angelina... Benim bu beyefendiyle gitmem gerekiyor. Sadece birkaç saatliğine," diye ekledi Brianna hemen, Angelina'nın iri kahverengi gözlerinin endişeye büründüğünü görerek. "Kocam benden bir şey rica etmiş, onun için yapmam gereken acil bir iş var. Ama elimden geldiğince çabuk döneceğim. Belki de... çocuklar?" Özür dileyerek Henrike'ye baktı ama kâhya başıyla onayladı.

"*Ja*, onlara ben bakarım. Ben..." Pirinç kapı tokmağının sesi onu böldü ve sertçe döndü. "Ah! *Mein Gott!*" Brianna'nın anlam veremediği ama "*Lanet olası bir şey değilse başka bir*

Scanned with CamScanner

şeydir..." gibi bir şey olduğunu tahmin ettiği bir şeyler mırıldanarak kararlılıkla uzaklaştı.

"Cook'a sana biraz yiyecek hazırlamasını söyleyeceğim. Bayan MacKenzie'nin bir ata ihtiyacı olacak mı?" Angelina kızaran genç askere sertçe döndü.

"Hanımefendi için iyi bir binek katırı getirdim, hanımefendi," dedi. "Kamp çok uzak değil."

"Kamp mı?" Angelina düşünmesini yarıda keserek boş boş konuştu. "*Amerikan*... kampına mı? Kuşatma hatlarının arkasını kastetmediğinize emin misiniz?"

Bu iş içinden çıkılmaz bir hâl alabilirdi.

"Bu bir dostluk meselesi, Angelina," dedi Bree kararlı bir tavırla. "Kocam bir rahip. Bu savaşın her iki tarafında da pek çok insan tanıyor ve benim gelmemi isteyen de onun bir arkadaşı, Doktor Wallace adında bir cerrah."

"Doktor Wallace... Ah! Valiyi ameliyat eden Doktor Wallace'ı kastetmiyorsun değil mi?" Bu sırada Angelina'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, telaşlanmıştı ama aciliyet duygusuyla da heyecanlanmıştı.

"Ben... muhtemelen," dedi Brianna şaşırmış bir hâlde. "Onunla henüz tanışmadım. Eminim..."

"Bayan MacKenzie ile görüşmek istiyorum," dedi koridorun aşağısından gelen tok bir erkek sesi. "Arkadaşım bir portre için onunla görüşmek istiyor. Lord John Grey onu ziyaret etmemizi önerdi, ortak bir tanıdığımız. Lütfen kendisine bir mektup getirdiğimi ve..."

"*Mein Gott*," dedi Brianna belli belirsiz. John Grey mi? Bu da ne...?

Sesi İngiliz ve eğitimli olan beyefendi Henrike'nin direnişiyle karşılaştı. Brianna çoktan kalemleri, karakalem çubuklarını toplamış, ölü bir adamın resmini yapmak için ihtiyaç duyabileceği bir kutu dolusu şeyi karıştırıyordu. Zaman yoktu.

"Angelina," dedi omzunun üzerinden. "Bu adama acil bir iş için çağrıldığımı söyleyebilir misin? Yarın ya da... ya da belki

Scanned with CamScanner

ertesi gün geri gelebilir," diye ekledi kuşkuyla. Ne kadar süreceği belli olmazdı.

"Elbette!" Angelina kararlı bir şekilde koridora yöneldi ve Brianna gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Önce çocuklar. En azından onlara babalarının yakında onları görmeye geleceğini söyleyebilirdi. Sonra... bu tür bir görev için ne giymeliydi? Bir katıra binmek için de yıpranmış elbisesini giymeliydi herhalde, kuşatma kampındaki koşullar ne olursa olsun. Siperleri var mıydı? Merak etti.

Koridordaki sesler yükselmişti ve sayıları artmıştı. Angelina ile Henrike şu anda *iki* adam olduğu belli olan birileriyle tartışıyorlardı. Ne olursa olsun her ikisi de Bayan MacKenzie'yi görmeye kararlı görünüyordu.

Bunun için zaman yoktu. Sabırsızlanarak ziyaretçileri yollarına gönderme niyetiyle koridora çıktı. Sabah güneşi açık ön kapıdan içeri doluyor, bir gölge insan kalabalığını, siyah bedenleri, yüzsüz kafaları, hareket ettikçe kıvılcım saçan ışıkla belirginleşen uzuvları siluet hâline getiriyordu. Hiç beklenmeden gerçekleşen o ani, güzel manzaralardan biriydi ve bunu zihnine kazımak için tek bir kalp atışı kadar durakladı. Sonra uzun boylu figürlerden biri hareket ederek dönünce Brianna parmaklarının kısa süre önce çizdiği aynı uzun, düz burnu, aynı yüksek alnı ana hatlarıyla gördü.

"Bir dakika!" dedi. Koridorda nasıl yürüdüğünü hatırlamıyordu ama birden onunla yüz yüze geldi ve artık gölge yoktu, sabah güneşi şok edici derecede tanıdık bir çift mavi ve çekik gözü aydınlatıyordu.

"Lanet olsun," dedi adam, tamamen irkilmişti. "Bu sensin!"

"Erkek kardeşin mi?" Angelina dayanamayacağı kadar heyecanlanmıştı. "Ve ne sen onun ne de o senin burada olduğunu biliyordu? Ne şaşırtıcı!"

"Evet," dedi Bree. "Evet... inanılmaz." Brianna şaşkınlık içinde delikanlıya elini uzattı. William bir kez göz kırptıktan

Scanned with CamScanner

sonra elini kavradı ve üzerine eğilerek hafifçe öptü. William'ın nefesini terebentinle yıkadığı elinin üzerinde hissedince ön kolundaki tüyler diken diken oldu. Brianna parmaklarını ister istemez sıktı. William doğruldu ama geri çekilmedi, o da genç kadının elini sıktı.

"Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi William. Brianna tıpkı kendisi gibi onun da gözlerine bakmaya çalıştığını görebiliyor, hatta hissedebiliyordu.

"Ah, önemli değil," dedi tam tersini kastederek. William bunu anlayıp biraz gülümsedi ve elini bıraktı. "Sizi Lord John'un gönderdiğini mi söylediniz?"

"Evet, o gönderdi, düzenbaz adam. Ee... özür dilerim, hanımefendi." Bakışlarını bir an için ondan ayırdı ve diğer delikanlıya döndü. Bu uzun boylu, iri yapılı, melez bir delikanlıydı ve yumuşak kırmızımsı kahverengiye çalan sık buklelerden oluşan şapkası dikkat çekiciydi.

"Arkadaşım Bay John Cinnamon'ı takdim etmeme izin verin," dedi William. Angelina ve Henrike eteklerini savurarak hemen reverans yaptılar. Bay Cinnamon dehşete düşmüş gibi görünüyordu fakat William'a hızlı bir bakış attıktan sonra saygıyla eğildi ve mırıldandı, "En itaatkâr hizmetkârınız... hanımefendi. Ve... şey... hanımefendi."

"Ee... hanımefendi? Bayan MacKenzie?" Her biri kendisinden bir karış daha uzun olan William ve Bay Cinnamon'ın gölgesinde kalan Teğmen Hanson, Brianna'nın dikkatini yeniden çekmek için büyük bir çaba harcadı. "Gitmeliyiz hanımefendi, yoksa sizin... şey... yapmanız için zamanında varamayız." Boğazını temizledi.

"Peki siz kimsiniz, sorabilir miyim?" William teğmenin mavi-beyaz üniformasına kaşlarını çatarak bakıyordu. "Burada ne işiniz var sizin?"

Bree yüksek sesle kendi boğazını temizledi.

"Teğmen Hanson acil bir görev için beni almaya geldi," dedi. "Ben... o haklı. Eşyalarımı toplayıp üstümü değiştirir değiştir-

Scanned with CamScanner

mez gitmemiz gerekiyor. Çocuklara söyledim. Benimle... benimle atölyeme gelir misin? Eşyalarımı toplarken konuşabiliriz."

William, arkadaşı ve Teğmen Hanson'ı, kek, kahve ve belki de soğuk jambon dilimleri hakkında konuşmaya başlamış olan Angelina ve Henrike'nin merhametine bırakarak onu takip etti.

Brianna'nın midesi jambonlu sandviç düşüncesiyle guruldadı ama o an için bunu bastırdı ve William'a döndü. *Kardeşim.*

"Sana söylemek istedim," dedi hemen, kapıyı kapatıp sırtını kapıya dayayarak. "İlk karşılaştığımızda. Hatırlıyor musun? Wilmington'daki rıhtımda. Roger -kocam- yanımdaydı, Jem ve Mandy de. Onlarla tanışmanı, onları görmeni istemiştim, senin kim olduğumuzu bilmesen bile.... senin."

William gözlerini kaçırdı ve bir elini masanın üzerine koyarken sadece parmak uçlarıyla tahtaya dokundu. Brianna kürekkemiklerine yaslanan sert kapıyı hissederek fiziksel desteğe olan ihtiyacını anladı.

"Benim mi?" dedi William yumuşak bir sesle, masanın üzerindeki kâğıt ve fırçadan oluşan dağınıklığa bakarak.

"Muhtemelen 'sadece istiyorsan' gibi kibar bir şey söylemeliyim," dedi Brianna. "Ama bu..."

"Bunun için biraz geç," diye sözlerini tamamladı William ve ona baktı, gözleri temkinli olsa da doğrudan ona bakıyordu. "Gerçek hakkında yalan söylemek için yani." Dudağının bir tarafı biraz yukarı kalktı ama Brianna bunun bir gülümseme olduğundan emin değildi. "Özellikle de yüzündeki burun kadar açıksa. Ve benimki."

Brianna ister istemez kendi burnuna dokundu ve biraz gergin bir şekilde güldü. Burnu onunkine benziyordu, gözleri de öyle. Yine de bronzlaşmış, koyu kestane rengi saçları bir kuyruk hâlinde toplanmıştı ve yüzü babasınınkine -ikisinin de babası- çok benzese de ağız yapısını başka birinden almıştı.

"Şey. Yine de özür dilerim. Sana söylemediğim için."

Scanned with CamScanner

William dört kalp atışı boyunca ifadesiz bir şekilde ona bakarken Brianna her küçük gümbürtüyü belirgin bir şekilde göğsünde hissetti.

"Özrünü kabul ediyorum," dedi kuru bir sesle. "Yine de dürüst olmak gerekirse, bana söylemediğin için memnunum." Durakladı, sonra bunun kulağa nezaketsizce gelebileceğini düşünerek ekledi: "Böyle bir ifşaya nasıl karşılık vereceğimi bilemezdim. O zaman."

"Peki, şimdi biliyor musun?"

"Hayır, kesinlikle bilmiyorum," dedi açık yüreklilikle. "Ama amcamın da geçenlerde belirttiği gibi en azından beynimi uçurmadım. On yedi yaşındayken olabilirdi."

Brianna'nın yanakları hafiften kızardı. William şakalaşmıştı.

"Ne kadar gurur verici," dedi ve ona bakmamak için dönüp eskiz kutusunu düzenlemeye devam etti. William'ın nefesinin altından hafifçe homurdandığını duydu, sonra da ayak seslerinden ona yaklaştığını anladı.

"*Ben* özür dilerim," dedi sessizce. "Sana ya da... ailene yönelik aşağılayıcı bir imada bulunmak istememiştim..."

"*Senin* ailen demek istedin sanırım," dedi Brianna arkasına dönmeden. Gümüş uçlu kalem mi? Hayır, karakalem ve grafit; gümüş kalem bunun için fazla narindi.

William boğazını temizledi. "Bunu sadece kendi durumumla ilgili olarak söyledim," dedi resmi bir tavırla. "Diğer konuyla hiçbir ilgisi yok..."

William birden sustu. Brianna ona bakmak için arkasına dönünce William'ın âdeta bir hayalet görmüş gibi duvara yaslı olan Jane'in portresine baktığını gördü. Yüzü tebeşir rengini alırken yumruklarını sıkıyordu.

"Bunu nereden buldun?" dedi. Sesi kısılmıştı ve boğazını şiddetle temizledi. "Şu resim. Şu... kız."

"Ben yaptım," diye yanıtladı Brianna basitçe. "Fanny için."

William bir an için gözlerini kapadıktan sonra açtı, hâlâ resme bakıyordu. Bir süre sonra başını çevirse de Brianna onun güçlükle yutkunduğunu görebildi.

Scanned with CamScanner

"Fanny," dedi William. "Frances. O zaman onu tanıyorsun. Nerede o? Nasıl?"

"O iyi," dedi Bree emin bir şekilde ve aralarındaki birkaç metrelik mesafeyi geçerek elini onun koluna koydu. "Kuzey Carolina'da ailemin yanında."

"Onu gördün mü?"

"Evet, elbette... ama aslında onu eylül başından beri görmedim. Charleston... Charles Town'da bir süre durduk," diye düzeltti, "benim... şey, sanırım o benim üvey kardeşim ve Marsali, şey, o da benim üvey kız kardeşim sayılır, ama tam olarak... değiller."

William yine ihtiyatla bakıyordu. Yine de ondan uzaklaşmadı ve Brianna ceketinin kumaşının arasından kolunun sıcaklığını hissetti.

"Bu insanlar da benim akrabalarım mı?" diye sordu, sanki cevabın evet olmasından korkuyormuş gibi.

"Sanırım öyle. Babam Fergus'ı evlat edindi. O bir Fransız ama... şey, bu önemli değil. Paris'te bir yetimdi. Sonra babam evlendi... şey, bu da önemli değil, ama Marsali –Fergus'ın karısı– ve kız kardeşi Joan, onlar babamın üvey kızları, yani... hımmm. Fergus ile Marsali'nin çocukları... şu anda beş çocukları var, yani onlar da..."

William bir adım geri çekildi ve elini kaldırdı.

"Yeter," dedi kararlılıkla. Uzun işaret parmağını ona doğrulttu. "Seninle başa çıkabilirim ama diğerleriyle değil. Bugün olmaz."

Brianna güldü ve sabahın serin saatlerinde çalışmak için atölyede tuttuğu eski püskü şalını eline aldı.

"Bugün olmaz," diye kabul etti. "Gitmem gerek, William. Gidelim mi..."

"Görevin," dedi ve aklını toplamak istercesine başını salladı. "Neymiş o?"

"Eğer bilmek istiyorsan, ölü bir süvari komutanının resmini çizmek için Amerikan kuşatma kampına gidiyorum."

Scanned with CamScanner

William gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerinin açıldığını, bakışlarının Jane'in portresine kaydığını fark etti. Güneş hareket etmişti ve resim gölgede kalmıştı. Şalı yarıya kadar omuzlarına saran Brianna durdu ve onun yüzündeki ifadeden irkildi. Ama bu bir andan fazla sürmedi, sonra dönüp eskiz kutusunu alıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Ölülerin portrelerini yapmak senin uzmanlık alanın mı?" diye sordu William hafif bir tedirginlikle.

"Henüz değil," diye cevapladı Brianna aynı şekilde. "Eskiz kutumu bana verebilirsin."

"Ben taşırım," dedi William ve onun için kapıyı açmaya uzandı. "Ben de seninle geliyorum."

94

MÜFREZE

Nehirdeki sis nihayet dağılmış, güneş ılık yüzünü yeniden göstermişti.

Teğmen Hanson'ın kendisi için getirdiği katırın uzun boylu ve iri yapılı, ham kemikli, tavşan kulaklı ama dost canlısı olması onu rahatlatmıştı. Kendisini, ayakları tozun içinde sürünen, iri atlar üzerinde iri adamlarla çevrili, tepesinde yükselen bir eşeğe binerken hayal etmişti. Oysa William ve John Cinnamon'ın sağlam ama dikkat çekici olmayan kısrakları vardı ve teğmenin kendisi de daha küçük bir katıra biniyordu. Teğmen mutlu değildi.

William, Brumbylerin evinin önünde kendi atını çözerken kararlı bir şekilde, "Kız kardeşimin yanında kimse olmadan bir ordu kampına gitmesine izin vermem," demişti.

"*Mais oui*," dedi Bay Cinnamon ve Brianna'yı eyerine oturtmak için eğildi.

"Ama... ben ona eşlik edeceğim! General Lincoln, Bayan MacKenzie'yi getirmemi bekliyor!"

Scanned with CamScanner

William gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerinin açıldığını, bakışlarının Jane'in portresine kaydığını fark etti. Güneş hareket etmişti ve resim gölgede kalmıştı. Şalı yarıya kadar omuzlarına saran Brianna durdu ve onun yüzündeki ifadeden irkildi. Ama bu bir andan fazla sürmedi, sonra dönüp eskiz kutusunu alıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Ölülerin portrelerini yapmak senin uzmanlık alanın mı?" diye sordu William hafif bir tedirginlikle.

"Henüz değil," diye cevapladı Brianna aynı şekilde. "Eskiz kutumu bana verebilirsin."

"Ben taşırım," dedi William ve onun için kapıyı açmaya uzandı. "Ben de seninle geliyorum."

94

MÜFREZE

Nehirdeki sis nihayet dağılmış, güneş ılık yüzünü yeniden göstermişti.

Teğmen Hanson'ın kendisi için getirdiği katırın uzun boylu ve iri yapılı, ham kemikli, tavşan kulaklı ama dost canlısı olması onu rahatlatmıştı. Kendisini, ayakları tozun içinde sürünen, iri atlar üzerinde iri adamlarla çevrili, tepesinde yükselen bir eşeğe binerken hayal etmişti. Oysa William ve John Cinnamon'ın sağlam ama dikkat çekici olmayan kısrakları vardı ve teğmenin kendisi de daha küçük bir katıra biniyordu. Teğmen mutlu değildi.

William, Brumbylerin evinin önünde kendi atını çözerken kararlı bir şekilde, "Kız kardeşimin yanında kimse olmadan bir ordu kampına gitmesine izin vermem," demişti.

"*Mais oui*," dedi Bay Cinnamon ve Brianna'yı eyerine oturtmak için eğildi.

"Ama... ben ona eşlik edeceğim! General Lincoln, Bayan MacKenzie'yi getirmemi bekliyor!"

Scanned with CamScanner

"Ve Bayan MacKenzie'yi de görecek," diye teğmene güvence verdi, eteklerini düzeltip dizginleri eline aldı. "Görünüşe göre atlılarla birlikte."

Teğmen Hanson, William'a derin bir şüpheyle bakmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yok diye düşündü Brianna. William eyerde dimdik, rahat bir şekilde oturuyordu ve üzerinde pek de moda olmayan eski püskü, lekeli bir takım elbise vardı ama Teğmen Hanson'dan çok daha az tecrübesi olan biri onun bir bakışta asker olduğunu anlardı ve sadece asker olarak da değil... Komuta etmeye alışkın bir subay. William'ın aksanı ve duruşunun son derece sıradan kıyafetiyle çelişmesi muhtemelen daha da üzücüydü.

Brianna teğmenin düşüncelerini rahatlıkla okuyabiliyordu. Kayıtsız görünse de muhtemelen William için de öyleydi. Sivil kıyafetler içinde bir İngiliz askeri miydi? Bir casus mu? Ceketini çıkarıp Kıtalılarla birlikte görev almak isteyen bir İngiliz askeri miydi? Bay Hanson'ın bakışlarının John Cinnamon'ın cüssesine kaydığını ve uzaklaştığını gördü. Peki ya o kimdi?

Öte yandan başka seçenek yoktu. Teğmen Hanson bir ressamı almaya gönderilmişti ve onsuz geri dönemezdi. Omuzlarını düşürerek katırının başını White Bluff Yolu'na doğru çevirdi.

Brianna yanına gelerek, "Bana General Pulaski'den bahset," dedi. "Daha bu sabah mı öldürüldü?"

"Ah, hayır, hanımefendi. Yani," dedi Hanson, belli ki kesin konuşmaya çalışıyordu, "bu sabah gemide *öldü*. Ama o..."

"Ne gemisi?" diye sordu Brianna şaşkınlıkla.

"Sanırım adı *Wasp*." Hanson omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı ve sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. "General iki gün önce vuruldu, süvarilerini iki kol arasında koşturuyordu ama..."

"Bir süvari hücumunu... topa karşı mı yönetti?" Belli ki Teğmen Hanson sesini yeterince alçaltmamıştı çünkü soru arkadan gelen William'a aitti. Sesi duyduğuna inanmıyor ve biraz da alay ediyor gibiydi; Bree dönüp ona ters ters baktı.

Scanned with CamScanner

William bakışları görmezden geldi ama atını Hanson'ın katırına doğru itti. Teğmen ateşkes bayrağını taşıyordu ve bunun üzerine içgüdüsel olarak onu hareket ettirerek mızrak dövüşü mızrağı gibi William'a doğrulttu.

"Generali aşağılamak istememiştim," dedi William yumuşak bir sesle, bir elini umursamaz bir savunmayla kaldırarak. "Kulağa çok atılgan ve cesur bir hamle gibi geliyor."

"Öyleydi," diye yanıtladı Hanson kısaca. Bayrağını biraz kaldırıp William'a arkasını dönerek John Cinnamon'ın arkadan gelmesiyle birlikte kardeşleri yan yana at sürerken bıraktı. Bree, William'a çenesini kapalı tutması gerektiğini ima edercesine gözlerini kısarak baktı. William bir an ona baktı, sonra da yüzünde bariz bir yumuşaklıkla gözlerini kaçırdı.

Gülmek istediği kadar onu keskin bir şeyle dürtmek de istiyordu ama kendi ateşkes bayrağından yoksun olduğu için duyulabilir bir homurtuya benzer hapşırıkla yetindi.

"*À vos souhaits*," dedi Bay Cinnamon kibarca arkasından.

"*Merci*," dedi Brianna aynı nezaketle. William homurdandı.

"*À tes amours*," dedi Bay Cinnamon, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. Birkaç dakika sonra şehrin kenarına gelene kadar başka bir şey konuşulmadı. İskoç Dağlılarından oluşan bir müfreze yolun sonunu koruyordu, her ne kadar yolun kendisi İngilizler tarafından kazılmış ve nehre bakan tarafta görünen birkaç büyük tabya tarafından korunuyor olsa da. İskoçyalı askerlerin görüntüsü ve birbirleriyle Galce konuşan sesleri, genç kadının içinde tuhaf bir burukluk hissi uyandırdı. Bir kamp kazanı küçük bir ateşin üzerinde kaynarken kahve ile kızarmış ekmek kokusu ağzını sulandırdı. Kahvaltı yapmayalı uzun zaman olmuştu ve aceleyle ayrılırken Henrike'nin yiyecek bohçasını da geride bırakmışlardı.

Ateşin başında yemek yiyen birkaç adama aç gözlerle bakıyor olmalıydı ki William atını yaklaştırıp, "Kampa varır varmaz karnını doyuracağım," diye mırıldandı.

Brianna ona baktı ve başını sallayarak teşekkür etti. Willam'ın tavırlarında artık eğlenen ya da beklenmedik hiçbir

Scanned with CamScanner

şey yoktu. Teğmen Hanson komutasındaki İskoç subayla konuşurken eyerinde rahat bir şekilde oturuyor, dizginleri elinde gevşetiyordu ama gözleri askerlerden hiç ayrılmıyordu.

Kontrol noktasından sessizlik içinde geçtiler. Askerlerin gözlerini teninde hissedebiliyordu ve saçları bile diken diken olmuştu. *Düşman...*

Amerikan kuşatma hatları yarım kilometreden daha uzakta değildi, kamp da belki yarım kilometre ötesindeydi ama Teğmen Hanson, Amerikan tabyalarını ve gemilerden karaya taşınan Fransız topçularını çevrelemek için onları hemen iç kesimlere yönlendirdi. Toplar sessizdi *–Tanrı'ya şükür–* fakat onları açıkça görebiliyordu, sabahın sisinden belirmeye başlayan karanlık şekiller, burada nehrin yakınında hâlâ yoğundu.

"Bana General Pulaski'den bahsediyordun," dedi Brianna, teğmenin yanına yaklaşarak. Topa bakıp şehirdeki Jem ve Mandy'yi ya da Savannah'nın nehre yakın evlerinde gördüğü delikleri ve yanmış çatıları düşünmek istemiyordu. "Bir gemide olduğunu mu söylemiştin?"

Teğmen, Savannah'dan çıktıktan sonra biraz rahatlamıştı ve ona Casimir Pulaski'nin korkunç ama cesur ölümünü anlatmaktan memnuniyet duyar gibiydi.

"Evet, hanımefendi. Dediğim gibi geminin adı *Wasp*'tı. General yere düştüğünde adamları onu hemen geri getirdiler, elbette, ama çok kötü yaralandığı belliydi. Doktor Lynah –kampın cerrahıdır, hanımefendi– onun yarasını sardı, ama sonra General Pulaski gemiye gitmek istediğini söyledi. Neden bilmiyorum..."

"Çünkü Fransızlar daha fazla oyalanmayacak," diye araya girdi William. "Kasırga mevsimindeyiz. D'Estaing tedirgin olacaktır. Sanırım Pulaski de bunu biliyordu ve Amerikalılar kuşatmayı bırakırsa –yani bıraktığında– yaralı olarak geride kalma riskini göze almak istemedi."

Hanson eyerinde döndü, öfkeden beti benzi atmıştı.

"*Sen* bu işlerden ne anlarsın ki... seni züppe herif?"

Scanned with CamScanner

William ona vızıldayan bir sivrisineğe bakar gibi baksa da yeterince kibar bir cevap verdi.

"Benim de gözlerim var, efendim," dedi. "Eğer doğru anladıysam, General Pulaski tüm Amerikan ordusunun kara komutanıdır. Bu doğru mu?"

Hanson dişlerini sıkarak, "Doğru," diye cevap verdi. "Ne olmuş yani?"

Bree bile bunun tamamen retorik olduğunu anlayabiliyordu ve William sadece bir omzunu silkmekle yetindi.

"Generalin süvari hücumunu duymak istiyorum," dedi John Cinnamon ilgiyle. "Eminim iyi bir nedeni vardır," diye kibarca ekledi, "ama bunu neden yaptı?"

Bree aceleyle, "Evet, bunu ben de duymak isterim," diye ekledi.

Teğmen Hanson, William ve John Cinnamon'a ters ters baktı ama sadece "...iyi tavla oynayan bir çift..." kelimelerini yakaladığı mırıltılı bir sözden sonra Omuzlarını sertleştirdi ve biraz geriye çekildi, böylece Brianna dar yolda onun yanında ilerleyebildi. Buradaki kırsal alan düz ve açıktı, fakat toprak kumluydu ve atların ayaklarına takılan bir tür kaba, pürüzlü kenarlı otla sıkça büyümüştü.

Yine de yolun son zamanlarda yoğun bir şekilde kullanıldığını görebiliyordu. Toynak izleri, ayak izleri, at pislikleri, araba tekerlekleri... Yol bozulmuş ve çamurlanmıştı, kenarları hızla ilerleyen birlikler tarafından çiğnenmişti. Rüzgâr değişip de ordunun kokusunu alınca sırtı ürperdi. Terle etin, metalle yağın vahşi kokusu, sodalı sabun, gübre, yarı yanmış yiyecek ve barut kokusuyla karışmıştı.

Bay Hanson dinleyicilerinin tüm dikkatinin kendisinde olduğunu görünce biraz rahatlamıştı ve Amerikalılar ile Fransız müttefiklerinin Spring Hill üssündeki İngiliz kuvvetlerine bir saldırı planladıklarını ve uyguladıklarını anlatıyordu. "Buradan görebilirsiniz, hanımefendi," diyerek denizi işaret etti. Bu saldırının bir parçası olarak, General Pulaski'nin süvarileri ilk

Scanned with CamScanner

piyade saldırısını takip edecekti, "Böylece düşman arasında karışıklığa neden olacaktı, görüyorsunuz."

Süvari hücumu belli ki bu mütevazı hedefe ulaşmıştı ama genel saldırı başarısız olmuş ve Pulaski'nin kendisi de iki İngiliz topları arasındaki çapraz ateşte kalarak ölmüştü.

"Çok yazık," dedi William hiçbir alay duygusu taşımadan. Teğmen Hanson ona baktı, ama kısa bir baş sallamayla dediğini kabul etti.

"Öyleydi. *Wasp*'ın kaptanının generali denize gömmek istediğini duydum ama onunla birlikte gemiye binen arkadaşlarından biri, hayır, gömülmemeli, demiş ve bu sabah şafaktan hemen sonra bir sandalla cesediyle birlikte karaya çıkmış."

"Arkadaşı neden onun denize gömülmesini istemedi?" diye sordu Brianna, soruyla herhangi bir eleştiri ima etmemeye dikkat ederek.

"Adamları," dedi William, Teğmen Hanson cevap vermeden önce. Ağırbaşlı bir kesinlik içinde konuşuyordu. "O onların komutanı. Ona veda etmeleri gerekecek. Düzgün bir şekilde."

Teğmen üzengilerinde hafifçe yükselmişti, sözünün kesilmesine öfkelenmeye hazırdı ama bunu duyunca sakinleşti ve Brianna'ya bakıp başını olumlu anlamda salladı.

"Aynen öyle, hanımefendi," dedi.

Topçu birliğini arkalarında bıraktıktan sonra çamur içindeki çadırlar ve askerlerden oluşan bir dönümlük alandan geçtiler. Etraflarındaki hava deniz kokusu, barutun buruk hayaleti ve ötelerindeki hasat edilmiş tarlalardan gelen tarlaların çürümesinin garip bir karışımına bürünmüştü. Brianna derin, meraklı bir nefes aldı ve aceleyle dışarı verdi. Lağım çukurları.

Büyük çadırlardan oluşan bir kümeye doğru gidiyorlardı. Burası General Lincoln'ün sahra karargâhı olmalıydı; sabah havasında, başlarını birleştirmiş konuşan bir grup arkadaş gibi hafifçe dalgalanıyor ve hareket ediyordu. Bu hoş yanılsama, arkalarında bir top patlamasıyla bir anda paramparça oldu.

Scanned with CamScanner

Brianna irkilerek dizginleri bir anda sertçe çekti. Belli ki bu tür şeylere alışık olan katırı, sabırsızca başını sallayarak geri çekildi. Teğmen Hanson'ın katırı ve atlar bu gürültü karşısında daha az soğukkanlıydı ve burun deliklerini açarak şiddetle ürktüler.

"Bu sabah oldukça geç başladınız, değil mi?" William, atını sakinleştirmek için bir daire çizerek Hanson'a seslendi. *Sana ata binmeyi kim öğretti kardeşim?* diye düşündü Brianna onu görünce. Lord John iyi bir biniciydi ama Jamie Fraser, William'ın büyüdüğü malikânede seyislik yapmıştı.

"Sis," diye yanıtladı Hanson kısaca. "Top ateşi onu dağıtıyor." Katırının başını büyük çadırlardan birine doğru çevirdi. "Gelin. Yüzbaşı Pinckney'yi göreceksiniz."

Brianna ilerlemeye devam ettiklerinde kendini William'ın yanında buldu ve onunla sessizce konuşmak için ona doğru eğildi.

"Geç kaldıklarını söylemiştin, topçu ateşini mi kastediyordun?"

"Evet." William kara kaşlarından birini kaldırarak ona baktı. "Endişelenmene gerek yok; bu sadece bir jest."

"Ben..." diye başladı ama durdu. Endişeliydi, belki de babasının yanılmış olmasından, kuşatmanın devam etmesinden... "Peki, tamam, öyleydim," diye kabul etti. "Jest demekle neyi kastediyorsun?"

William, Teğmen Hanson'a hızlı bir bakış atarak, "Kaybettiler," dedi. "Ama kuşatmayı resmen kaldırmadılar. Muhtemelen General Lincoln bu konuda D'Estaing ile tartışıyordur."

Brianna ona sert bir ifadeyle baktı.

"Kasabaya yeni gelen biri için bu konuda çok şey biliyor gibisin."

"Biri mi?" William kaşlarını daha da yukarı kaldırdı ama bunu önemsemeyince rahatladı. "Ben bir *askerdim*, biliyorsun. Bir askeri kampın nasıl hissettirdiğini, nasıl hissettirmesi gerektiğini bilirim. Bu..." Bir elini yırtık pırtık çadır sıralarına doğru kaldırdı. "Bunu kabul etmiyorlar –bombardıman bu yüzden– ama... Dizginleri sıkı tut, yine geliyor."

Scanned with CamScanner

Meydan okuyan bir topçu ateşi daha duyuldu ama katırlar ve atlar bu kez şaşırmamış, sadece ileri geri gidip homurdanmışlardı.

"Ama?" dedi Brianna, onun yanındaki yerine dönerek. William ona hafifçe gülümsedi.

"Ama sonun yaklaştığını biliyorlar," diye bitirdi. "Durum hakkındaki bilgime gelince, bunun gözlemden daha fazlası olduğunu itiraf etmeliyim. Babam..." Yüzünü bir an buruşturduysa da bu ifade hemen kayboldu. "Lord John bana savaştan bahsetti. Sonuçtan hiç şüphesi yoktu, benim de yok."

"Yani kuşatma kalkmak üzere mi?" diye ısrar etti, kesinlik istiyordu.

"Evet."

"Ah, güzel," dedi Brianna ve omuzlarının rahatlayarak çökmesine izin verdi. William ona tuhaf, ilgili bir bakış attıysa da başka bir şey söylemedi ve atını daha hızlı yürümeye teşvik etti.

Yüzbaşı Pinckney belki otuzlarındaydı ve muhtemelen de yakışıklıydı ama uykusuzluk ve yenilgi onu bitkin düşürmüştü. Bree yardım almadan katırından inip onu selamlamak için döndüğünde gözlerini kırpıştırdı. Genç kadın ondan beş on santim kadar uzundu. Yüzbaşı bir an için gözlerini kapayıp tekrar açtı ve kusursuz bir nezaketle onun önünde eğildi.

"Hizmetinizdeyim, Bayan MacKenzie, size General Lincoln ve birliklerin en içten selamlarını iletiyorum. Ayrıca nazik yardımlarınızdan dolayı derin minnet ve şükran duygularını da iletiyorum."

Bir İngiliz gibi konuşuyordu ama Brianna sesli harflerinde güneyli bir yumuşaklık olduğunu düşündü. Reverans yapmaya çalışmadı ama karşılığında onu selamladı.

"Yardım edebildiğime çok memnunum," dedi. "Anladığım kadarıyla... durumun biraz aciliyeti olabilir. Belki bana General Pulaski'nin şu anda nerede olduğunu gösterebilirsiniz?"

Scanned with CamScanner

Yüzbaşı Pinckney atlarından inmiş olan William ile John Cinnamon'a baktı ve dizginlerini yüzbaşıya eşlik eden teğmene teslim etti.

"William Ransom, efendim, hizmetinizdeyim." William eğildi ve doğrulurken Cinnamon'a başıyla işaret etti. "Arkadaşım ve ben kız kardeşime eşlik etmek için geldik. Burada kalacağız ve işi bittiğinde onu geri götüreceğiz."

"Kız kardeşiniz mi? Ah, güzel." Yüzbaşı Pinckney, ondan tek başına sorumlu olmayacağının ortaya çıkmasıyla büyük ölçüde rahatlamışa benziyordu. "Hizmetinizdeyim, efendim. Beni takip edin."

Silahlar tekrar patladı, düzensiz bir yaylım ateşi. Brianna bu kez sıçramadı.

Ölü general nehir kıyısında, kamptan ayrı, küçük, yıpranmış yeşil bir çadırda yatıyordu. Bu yerleştirme bir saygı göstergesi olabilirdi fakat Brianna'nın Yüzbaşı Pinckney kolundan buruşuk ama temiz bir mendil çıkarıp da ona uzattıktan sonra nazikçe çadırın kapısını kaldırdığında fark ettiği gibi bunun pratik bir yönü de vardı.

"Teşekkür ederim... Aman Tanrım." Birkaç sinek cesetten ağır ağır yükseldi, yüzünü ve vücudunun üstünü örten temiz çarşaftan daha iyi bir şekilde onu örten, yükselen bir koku üzerinde dolaştı.

"Kangren," dedi William onun arkasından belli belirsiz. "Tanrım." John Cinnamon bir kez ağır ağır öksürdü ve sustu.

"Özür dilerim, Bayan MacKenzie," dedi Pinckney. Sanki kaçmasından ya da bayılmasından korkuyormuş gibi onun dirseğini tutmuştu.

Brianna mendilin kıvrımları arasından, "Sorun değil," demeyi başardı. Öyle değildi ama doğruldu, mide kaslarını gerdi ve Casimir Pulaski'yi yatırdıkları derme çatma tabut sehpasına doğru yaklaştı. William hemen onun yanına geldi. Hiçbir şey

Scanned with CamScanner

söylemedi ya da ona dokunmadı ama genç kadın onun varlığından memnundu.

Yüzbaşı Pinckney, bayılmak üzere olmadığından emin olmak için yan gözle bakarak çarşafı indirdi.

General solgundu, gözleri kapalıydı, teni morumsu alt tonlarla hafifçe beneklenmişti ve çene çizgisinde yeşilimsi bir belirti vardı. Bunu ayarlaması gerekecekti; bir ölüm portresi istiyor olabilirlerdi ama aslında onun gerçekten *ölü* görünmesini istemediklerinden emindi; sadece... gerçekçi olmayan bir ölü. Yutkundu ve kalın, tatlı ve pis havanın tadını aldı, bezin içinden bile. Öksürdü, burnundan güçlü bir şekilde nefes verdi ve yaklaştı.

"Gerçekçi olmayan" doğru kelime, diye düşündü. Yüksek bir alnı (ve hafifçe çekilmiş bir saç çizgisi...), uçları yukarı kalkacak şekilde özenle şekillendirilmiş küçük, koyu bir bıyığı vardı ve yüz hatları güç ve narinliğin ilginç bir karışımıydı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; ölmeden önce bilincini kaybetmiş olmalıydı (ve eğer öyleyse bu iyiydi, zavallı adam...).

"Bir karısı var mıydı?" diye sordu, bir an için Roger'ın...

"Hayır," dedi Pinckney. Gözleri Pulaski'nin yüzüne sabitlenmişti. "Hiç evlenmedi. Parası yoktu, elbette. Kadınlara da hiç ilgi duymadı."

"Ailesi Polonya'da mı?" Brianna bunu sormaya cesaret etti. "Belki de onlar için bir benzerini yapmalıyım?"

Yüzbaşı Pinckney o anda bakışlarını kaldırdı ama sadece Teğmen Hanson'la bir an bakıştılar, o kadar.

"Onlardan bahsetmedi, efendim," dedi teğmen ve ölü adama bakarak dudağını ısırdı. "O..." Sesli bir şekilde yutkundu. "Bizim onun ailesi olduğumuzu söyleyecek kadar kibardı."

"Anlıyorum," dedi Brianna sessizce ve anlamıştı da. "O zaman hepiniz için."

Brianna cesede baktı, dalgınca ona giydirdikleri temiz üniformanın ayrıntılarına dikkat etti ve hastalıklı bir şekilde tam olarak nerede ve nasıl yaralandığını merak etti. Sorabilir miydi?

Scanned with CamScanner

Pulaski'nin kafasında, şakaklarından birinin hemen üstünden başlayan derin bir kesik vardı, yara kırmızımsı siyahtı ve kenarlarında kararmış deriden küçük çıkıntılar bulunuyordu. Daha yakından baktığında, yaranın generalin saçlarının altında kaybolduğu yerde bir şey fark ettiğini düşündü... Hiç düşünmeden parmağını uzattı ve soğuk kafatasının dokunuşuyla hafiflediğini hissetti. Yüzbaşı Pinckney'nin keskin bir nefes aldığını duyunca aceleyle parmağını çekti.

"Şarapnel?" diye sordu William hafifçe ilgilenmiş gibi bir sesle.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Yüzbaşı Pinckney, kendisine yönelik olduğunu hissettiği kasvetli bir azarlama havasıyla. "Vücudunun ve kafasının çeşitli yerlerinden vurulmuş."

"Zavallı adam," dedi Brianna usulca. Ona tekrar dokunmak için güçlü bir istek duydu. Elini üniformasının gümüş şeritli kırmızı kaplamasıyla örtülü göğsüne hafifçe koydu. Üniformanın yüksek bir yakası vardı, bir tür beyaz kürkten yapılmıştı... Hayır, kuzu yünündendi ve kirli pembe kadifeyle astarlanmıştı ama yüzbaşının kınayan bakışları altında bunu yapamayacağını hissetti.

"Doktor... doktorumuz onun kurtarılabileceğini düşündü." Pinckney sesini ihtiyatlı bir şekilde alçaltmış, doğrudan William'la konuşuyordu. "Bilinci yerindeydi, konuşuyordu... ama *Wasp*'a götürülmek için ısrar etti ve donanma doktoru..." Boğazını patlarcasına temizledi ve derin bir nefes aldı. "Kasığındaki yara kötüleşmiş ya da bana öyle söylendi."

"Çok yazık, efendim," dedi William ve ciddiydi. "Çok cesur bir beyefendiydi."

"Evet, efendim," dedi yüzbaşı ve William'a ısındığı her hâlinden belliydi.

"Anladığım kadarıyla kız kardeşim generalin bir benzerini yapacak," dedi William. O an Brianna başını kaldırıp baktı. Ona başını salladı, sonra başını yüzbaşıya doğru eğdi. "Yüzbaşı Pinckney'ye bu görev için nelere ihtiyacın olduğunu söyler misin, kardeşim?"

Scanned with CamScanner

William'dan yeniden "*kardeşim*" kelimesini duymak göğsünün ortasında garip bir sıcaklık patlamasına neden oldu.

"Ve eşyalar hazırlanırken," diye ekledi, o daha konuşamadan, "belki ona yiyecek bir şeyler verilebilir. General Lincoln'ün isteğine cevap vermek için hemen geldik."

"Ah, elbette. Elbette." Yüzbaşı omzunun üzerinden baktı. "Teğmen Hanson, hanımefendi ve refakatçileri için bir şeyler bulabilir misiniz?"

William kesin bir tavırla, "Başka bir yerde yenecek," dedi.

Işık. Bu ilk şeydi. Ve oturacak bir yer. Aletlerini koyacak bir yer. Bir bardak su.

Brianna sessiz çadıra doğru bir bakış atarak, "Tek ihtiyacım olan bu," dedi. Bir an tereddüt etti. "Generalin bir resmini mi, yoksa sadece bir çizim ya da çizimler mi istediğinizi düşünüyordunuz, bilmiyorum. Notta sadece bir benzerlikten bahsediliyordu, yani ne isterseniz yapabilirim, ancak bugün yapabileceğim tek şey daha resmi bir benzerlik için eskizler ve notlar almak."

"Ah." Yüzbaşı Pinckney kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı ve gözlerinin bir an için yana kaydığını, sonra tekrar ona döndüğünü gördü. Omuzlarını dikleştirdi. "Buna henüz karar verildiğini sanmıyorum, Bayan MacKenzie. Ama sizi temin ederim ki benzerlik her ne şekilde olursa olsun, size yeterli ödeme yapılacaktır. Bunu bizzat garanti edeceğim."

"Ah. Bu konuda endişelenmemiştim." Utancından hafifçe kızardı. "Ödeme yapılmasını beklemiyordum. Ee... Yani... Baştan beri niyetim... bunu iyi niyet göstergesi olarak yapmak. Orduyu desteklemek için."

Dört adam da farklı ölçülerde bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Brianna daha da kızardı.

Lord John'un William'a onun bir asi olduğunu söylemediği aklına gelmemişti. Doktor Wallace şüphesiz onun siyasi bağlılığını biliyordu ama belki de bundan bahsetmemenin daha ih-

Scanned with CamScanner

tiyatlı olacağını düşünmüştü. İngiliz işgali altındaki bir şehirde sadık bir evde kalıyor, çok tanınmış bir Sadık tarafından istihdam ediliyordu.

Artık her şey açığa çıkmıştı. William'a düz bir bakış attı ve tek kaşını kaldırdı. William da ona bir kaşını kaldırıp başka tarafa baktı.

Öğleden sonraydı. Gün ışığı çoktan kaybolmuştu, birkaç saat içinde hava kararacaktı. Yüzbaşı Pinckney ona istediği kadar mum bulunacağını söyledi. Ya da bir fener, belki?

"Belki," dedi. "Elimden geldiğince çok eskiz yapacağım. Ee... ne kadar sürer?" Ölü adamın pis kokusuna bakılırsa onu mümkün olduğunca çabuk yeraltına götürmek istiyor olmalılar diye düşündü.

Yüzbaşı Pinckney onun sorusunu doğru yorumlayarak, "Onu yarın sabah uygun törenle defnedeceğiz," dedi. "Adamlar bu akşam yemekten sonra saygılarını sunmak için gelecekler. Hımm... sorun olur mu?"

Brianna bu ziyaret sürecini hayal ederek bir an şaşırıp kaldı.

"Evet, kesinlikle olur," dedi kararlılıkla. "Onları da çizerim."

95

*POZEGNANIE**

Brianna gölgelerin arasında tek başına oturuyordu. Başını eğmiş, kömürünün yumuşak sesi boğazların temizlenmesinde, giysilerin hışırtısında kaybolmuştu. Öte yandan Brianna askerler birer, ikişer, üçerli gruplar hâlinde çadırın kapısından eğilerek içeri girip generalin yanına gelirken onları izledi. Orada her biri durup mum ışığında sakin görünen generalin yüzüne baktı ve o anlarda Brianna kendi yüzlerinden geçen duyguları yakalayabildiği kadar yakaladı: keder ve üzüntü gölgeleri, bazen korkudan kararmış ya da şok ve yorgunluktan boş bakan gözler.

* Lehçede elveda anlamına gelir. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

Çoğu zaman ağlıyorlardı.

William ile John Cinnamon onun iki yanında, hemen arkasında sessiz ve saygılı bir şekilde duruyorlardı. General Lincoln'ün emir eri onlara tabure getirebileceğini söylemişti ama kibarca reddetmişlerdi ve o da onların destekleyici varlıklarını tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu.

Askerler bölük bölük geliyordu, üniformaları (bazı durumlarda sadece milis rozetler) değişiyordu. John Cinnamon arada bir ağırlığını değiştiriyor, ara sıra derin bir nefes alıyor ya da boğazını temizliyordu. William ise hiçbir şey yapmadan öylece durdu.

Ne yapıyordu? Brianna merak etmeden duramadı. Askerleri mi sayıyordu? Amerikan birliklerinin durumunu mu değerlendiriyordu? Perişan hâldeydiler, kirli ve dağınıktılar ve saygılı tavırlarına rağmen bölüklerden çok azı düzen kavramına sahip görünüyordu.

İlk kez William'ın buraya gelmekteki amacının ne olduğunu merak etti. Onunla karşılaştığına o kadar sevinmişti ki kız kardeşinin askeri bir kampa refakatsiz gitmesine izin vermeyeceği yönündeki ifadesini düşünmeden kabul etmişti. Yine de bu doğru muydu? Lord John'un söylediği kadarıyla William'ın ordudaki görevinden istifa ettiğini biliyordu ama bu taraf değiştirdiği anlamına gelmiyordu. Ya da Amerikan kuşatmasının durumuyla ilgilenmediği *veya* bu ziyaret sırasında edindiği herhangi bir bilgiyi aktarmaya niyetli olmadığı anlamına da gelmiyordu. "*Ben bir askerdim*," demişti. Belli ki hâlâ İngiliz ordusunda tanıdıkları vardı.

Bu düşünce omuzlarının ürpermesine neden oldu ve dönüp ona bakmak istedi. Bir anlık tereddütten sonra bunu yaptı. Adamın yüzü ciddiydi ve ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu William fısıltıyla.

"Evet," diye yanıt verdi Brianna, onun sesiyle rahatlamıştı. "Sadece ayakta uyudun mu diye merak ettim."

"Henüz değil."

Scanned with CamScanner

Brianna gülümsedi ve bir şey söylemek, onu ve arkadaşını bütün gece dışarıda tuttuğu için özür dilemek için ağzını açtı. Ancak William küçük bir parmak hareketiyle onu durdurdu.

"Sorun değil," dedi usulca. "Ne yapmak için geldiysen onu yap. Biz seninle kalacağız ve sabah seni eve götüreceğiz. Ciddiydim, seni yalnız bırakmayacağım."

Brianna yutkundu.

"Biliyorum," dedi aynı yumuşak ses tonuyla. "Teşekkür ederim."

Dışarıda duyulabilir bir kıpırtı vardı. Ayaklarını sürüyen askerlerin geçit töreni durmuştu. Brianna doğruldu ve arkasındaki iki adamın kıpırdandığını hissetti. William'dan alçak sesle bir mırıltı duydu.

"Sanırım bu General Lincoln olacak."

John Cinnamon meraklı bir oflama sesi çıkardı ama hiçbir şey söylemedi. Bir an sonra çadırın kapısı iyice geriye çekildi ve tam kıta üniforması giymiş, şapkası eğik, oldukça şişman, tıknaz bir adam topallayarak içeri girdi. Onu çeşitli üniformalar giymiş, birbirine yakın bir grup subay izledi. Yağmur yağmaya başlamıştı ve serin, nemli hava da onlarla birlikte içeri girdi.

Brianna eskizlerini yazı masasına bıraktı ve birkaç yeni sayfa çıkardı fakat hemen işine dönmedi; dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Bu... bu tarihti ve tam önünde gerçekleşiyordu.

Kalbi akşam boyunca sessiz kalmıştı ama şimdi hızlandı ve ağır bir şekilde çarpmaya başladı, bu da onu çıldırmak üzere olduğundan endişelenmesine neden oldu. Bir elini sertçe elbisesinin yakasına bastırdı ve sanki kalbi büyük, asi bir köpekmiş gibi içinden şiddetle *Dur!* diye söylendi.

General, cesedin yanında kısa bir süre durup öksürdü, herkes öksürdü. Gecenin serinliğine rağmen koku giderek kötüleşiyordu. Sonrasında general şapkasını yavaşça çıkardı. Hemen yanında duran adama bir şeyler mırıldanmak için döndü. Fransız mıydı? Pek maharetli olmasa da Lincoln'ün Fransızca konuştuğunu düşündü. Yağmurun ve gecenin kokusunu bir kez

Scanned with CamScanner

daha alırken adamın şapkasından silkelediği damlacıkların gölgeli tozda lekeler oluşturduğunu gördü.

Lincoln üç adamı öne çağırdı. *Fransızca*, dedi zihninin gerisindeki tarafsız gözlemci ve kalemiyle hızlı vuruşlar yaparak nakışların, apoletlerin, dökümlü mavi ceketlerin, kırmızı yeleklerin ve pantolonların kaba kesimlerini çizmeye başladı.

Üç adam –deniz subayları?– öne çıktılar. Biri öndeydi, cömertçe altın bağcıklı şapkasını ciddiyetle göğsüne dayamıştı. William'ın boğazından alçak sesle mırıldandığını duydu; bu Amiral d'Estaing'in ta kendisi miydi?

Brianna biraz öne eğildi, şimdi çizim yapmıyordu ama hafızasına kazıyordu, çadırın duvarından subayın yüzüne vuran ateş ışığını, yukarıdaki brandaya vuran yağmur damlalarını ezberliyordu. Amiral –eğer öyleyse– ince ama yuvarlak yüzlü, çelimsizdi fakat tuhaf bir şekilde çocuksu geniş gözleri ve dolgun küçük bir ağzı vardı... Resmi bir Fransızcayla birkaç kelime mırıldandı, sonra öne doğru eğilip elini General Pulaski'nin göğsüne koydu.

General osurdu.

Uzun, gürültülü, gümbür gümbür bir osuruktu ve geceyi o kadar korkunç bir koku kapladı ki Brianna ciğerlerindeki tüm havayı boşuna dışarı atmaya çalıştı.

Birisi şaşkınlıktan kahkaha attı. Tiz bir kıkırdamaydı ve Brianna bir an için bunu kendisinin yaptığını düşünerek elini ağzına götürdü. General Pulaski'nin iç organlarının çürüyen özü atmosferi doldururken çadır, soluk alıp vermeler ve boğulmalarla noktalanan utanmış, yarı boğuk kahkahalara dönüştü. Amiral d'Estaing aceleyle yana dönüp köşeye kustu.

Brianna nefes almak zorundaydı... Sanki koku ona yumruk atmış gibi homurdandı ve midesi burkuldu. Kokmuş domuz yağı solumak gibiydi, burnunun ve boğazının içini kayganlaştıran yağlı bir pislik.

"Haydi." William onu bir kolundan, John Cinnamon da diğer kolundan yakaladı ve General Lincoln'ün yanından geçerek onu acımasızca bir anda çadırdan dışarı çıkardılar.

Scanned with CamScanner

Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu. Brianna olabildiğince derin nefes alarak havayla suyu yuttu.

"Ah, Tanrım, ah, Tanrım, ah, Tanrım..."

"Sence bu, Gareon'un yukarısındaki ormanda bulunan ölü ayıdan daha mı kötüydü?" diye sordu John Cinnamon düşünceli bir sesle William'a.

"Hem de çok," diye teminat verdi William. "Tanrım, kusacağım. Hayır, bir dakika..." Eğildi, kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve bir an için derin derin yutkundu, sonra doğruldu. "Hayır, sorun yok, kusmuyorum. Sen nasılsın?" Gözleri Brianna'daydı. Brianna başını iki yana salladı. Yüzünden aşağı soğuk su akıyordu ve elbisesi kollarına yapışmıştı ama umurunda değildi. Kendini *bundan* arındırmak için kutup buzundaki bir delikten atlayabilirdi. Çürümüş soğandan oluşan bir balçık damağına yapışmış gibiydi. Boğazını sertçe temizledi ve yere tükürdü.

"Eskiz kutum," dedi ağzını silip çadıra doğru bakarak. Genel bir kaçış yaşanmıştı ve adamlar her yöne dağılmıştı. Amiral d'Estaing ve subayları bir patikadan aşağı, uzakta işlenmemiş bir zümrüt gibi parlayan büyük, ışıklı yeşil bir çadıra doğru itişip kakışıyorlardı. General Lincoln, şapkası yağmurla dolmuş, emir subayları ve emir erleri boş yere bir meşale yakmaya çalışırken çaresizce etrafına bakınıyordu. Buna karşın General Pulaski'nin dinlenme yeri terk edilerek zifiri karanlığa boğulmuştu.

"Mumları söndürmüş," dedi William ve kıs kıs güldü. "İyi ki çadır patlamamış."

"Bu çok eğlenceli olurdu," dedi Cinnamon bariz bir pişmanlıkla. "Ayrıca bir kahraman için de çok uygun olurdu. Yine de kız kardeşinin çizimleri... Onları kimin almaya gideceğini görmek için seni öneriyorum." Cebini karıştırdı ve bir şilin çıkardı.

"Yazı," dedi William hemen. Cinnamon parayı fırlattı, bir tokatla elinin tersiyle yakaladı ve ona baktı.

"Göremiyorum." Ay varsa bile yağmur bulutlarıyla örtülüydü ve yağan gece ıslak, siyah bir battaniye gibi karanlıktı.

Scanned with CamScanner

"İşte." Brianna uzandı ve parmak uçlarını madeni paranın ıslak, soğuk yüzünde gezdirdi. Bu bir yüzdü ama kime ait olduğunu söyleyemiyordu. "Tura," dedi.

"*Stercus*," dedi William kısaca ve ıslak şalını çözerek ağzıyla burnunu kapadı, ardından karanlık çadıra doğru patikadan aşağı yürümeye başladı.

"*Stercus* mu?" Bree, John Cinnamon'a dönerek tekrarladı.

"Latincede 'kahretsin' anlamına geliyor," diye açıkladı iri Kızılderili. "Katolik değilsin, değil mi?"

"Öyleyim," dedi Brianna şaşırarak. "Ve biraz Latince biliyorum. Ama '*stercus*'un ayinde geçmediğinden eminim."

"Daha önce hiç duymadım," diye onu temin etti. "Yine de Katolik olmayacağını düşünmüştüm. William Katolik değil."

"Hayır." Brianna bir an tereddüt etti, bu adamın William ve ortak ebeveyn durumu hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyordu. "Sen... William'la bir süredir mi seyahat ediyorsun?"

"Birkaç aydır. Ama bana senden bahsetmedi."

"Sanırım bahsetmemiştir." Durakladı, William'ın ona ne söylediğini –eğer bir şey söylediyse– sorup sormayacağından emin değildi.

O daha karar veremeden William soluk soluğa ve öğürerek geri döndü, kolunun altında bir eskiz kutusu vardı. Kutuyu ona doğru itip şalı yüzünden aşağı çekti ve yana dönüp kustu.

"*Filius scorti*," dedi nefes nefese ve tükürdü. "Bu en kötüsüydü..."

"Bayan MacKenzie?" Tanıdık bir ses karanlığın içinden çıkıp sözünü kesti. "Siz misiniz, hanımefendi?" Teğmen Hanson'dı, sırılsıklamdı ama elinde karanlık bir fener tutuyordu. Yağmur metaline çarpıyor ve ışık yarığından su buharı süzülüyordu.

"Bu tarafa!" diye seslendi Brianna ve fener onlara doğru döndü, yağmur aniden ışığın içinden düşen gümüş iğneleri görünür hâle getirdi.

"Benimle gelin, hanımefendi," dedi Teğmen Hanson onlara ulaşarak. "Sizin ve... hımm... için bir sığınak buldum."

Scanned with CamScanner

"Tanrı'ya şükür," dedi William. "Teşekkür ederim, teğmen," diye ekledi reverans yaparak.

"Elbette. Efendim," dedi Hanson kararsızca. Feneri kaldırarak onlara yolu gösterdi ve Bree ona teşekkür ederek William ile Cinnamon'ın peşinden yola koyuldu. Yine de içlerinden birinden küçük bir ses duydu ve arkasını döndü. Teğmen Hanson durmuş, Casimir Pulaski'nin karanlıkta yattığı çadıra doğru bakıyordu.

Hanson selamlamak için feneri biraz kaldırdı ve alçak, net bir sesle, "*Pozegnanie*," dedi. Sonra kararlılıkla dönüp bekleyen misafirlerinin yanına geldi.

"Lehçede 'elveda' anlamına geliyor," diye açıkladı Brianna'ya kesin bir ifadeyle. "Gece yanımızdan ayrıldığında bunu söylerdi."

96

KIYMETLİ

Brianna, çürük pervazın altından eğilip içeri girerken Teğmen Hanson'ın onlara eşlik ettiği küçük ahşap yapının aslında bir tavuk kümesi olabileceğini düşündü. Yine de içinde biri yaşıyordu; yerde üzerine battaniye serilmiş iki palet, aralarında yontulmuş, lekeli bir çömlek ibrik ve leğen ile çok daha iyi durumda emaye teneke bir lazımlık vardı.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi Teğmen Hanson onuncu kez. "Ama çadırlarımızın yarısı havaya uçtu ve adamlar geri kalanları tutuyor." Elindeki feneri havaya kaldırdı ve bir duvarın tahtalarından sızan koyu lekelere kuşkuyla baktı. "Sızıntı çok yok gibi görünüyor. Henüz."

Brianna, iki iriyarı refakatçisinin arkasına sıkışabilmesi için kamburunu çıkararak, "Gayet iyi," diyerek onu temin etti. Kulübenin içinde dört kişi olunca, bırakın uzanmayı, dönecek yer bile kalmıyordu ve Brianna pelerininin altındaki eskiz kutusunu ezilmesini istemediği için sıkıca kavradı.

Scanned with CamScanner

"Tanrı'ya şükür," dedi William. "Teşekkür ederim, teğmen," diye ekledi reverans yaparak.

"Elbette. Efendim," dedi Hanson kararsızca. Feneri kaldırarak onlara yolu gösterdi ve Bree ona teşekkür ederek William ile Cinnamon'ın peşinden yola koyuldu. Yine de içlerinden birinden küçük bir ses duydu ve arkasını döndü. Teğmen Hanson durmuş, Casimir Pulaski'nin karanlıkta yattığı çadıra doğru bakıyordu.

Hanson selamlamak için feneri biraz kaldırdı ve alçak, net bir sesle, "*Pozegnanie*," dedi. Sonra kararlılıkla dönüp bekleyen misafirlerinin yanına geldi.

"Lehçede 'elveda' anlamına geliyor," diye açıkladı Brianna'ya kesin bir ifadeyle. "Gece yanımızdan ayrıldığında bunu söylerdi."

96

KIYMETLİ

Brianna, çürük pervazın altından eğilip içeri girerken Teğmen Hanson'ın onlara eşlik ettiği küçük ahşap yapının aslında bir tavuk kümesi olabileceğini düşündü. Yine de içinde biri yaşıyordu; yerde üzerine battaniye serilmiş iki palet, aralarında yontulmuş, lekeli bir çömlek ibrik ve leğen ile çok daha iyi durumda emaye teneke bir lazımlık vardı.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi Teğmen Hanson onuncu kez. "Ama çadırlarımızın yarısı havaya uçtu ve adamlar geri kalanları tutuyor." Elindeki feneri havaya kaldırdı ve bir duvarın tahtalarından sızan koyu lekelere kuşkuyla baktı. "Sızıntı çok yok gibi görünüyor. Henüz."

Brianna, iki iriyarı refakatçisinin arkasına sıkışabilmesi için kamburunu çıkararak, "Gayet iyi," diyerek onu temin etti. Kulübenin içinde dört kişi olunca, bırakın uzanmayı, dönecek yer bile kalmıyordu ve Brianna pelerininin altındaki eskiz kutusunu ezilmesini istemediği için sıkıca kavradı.

Scanned with CamScanner

"Size minnettarız, teğmen." William alçak tavanın altında neredeyse iki büklüm olmuştu ama Hanson'a doğru başını sallamayı başardı. "Yiyecek?"

"Hemen, efendim," diye güvence verdi Hanson. "Ateş olmadığı için üzgünüm ama en azından yağmurdan kurtulmuş olacaksınız. İyi geceler, Bayan MacKenzie ve tekrar teşekkür ederim."

John Cinnamon'ın cüssesinin yanından kıvrılarak geçti ve şapkasını kafasına geçirerek fırtınalı gecenin içinde kayboldu.

"Şuraya geç," dedi William, Brianna'ya, başıyla sızdıran duvardan en uzaktaki yatak yığınını göstererek. "Cinnamon ve ben diğerini nöbetleşe kullanacağız."

Brianna onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Eskiz kutusunu yere bıraktı, battaniyeyi salladı ve içinden tahtakurusu, bit ya da örümcek çıkmayınca, ipleri yeni kesilmiş bir kukla gibi hissederek oturdu.

Gözlerini kapadı, William ile John Cinnamon'ın hareketlerini duyarken alçak seslerin dışarıdaki rüzgâr ve yağmur gibi üzerine çökmesine izin verdi. Gözlerinin önünden görüntüler geçiyordu; kıyı şeridindeki patikanın ezilmiş otları, şehrin kenarındaki İskoçyalıların şüpheli yüzleri, ölü adamın yüzündeki sürekli değişen ışık, erkek kardeşinin çenesini tıpkı babasının yaptığı gibi sallaması... Fener ışığında gümüş rengi tahtaların üzerinde koyu renkli su çizgileri ve tavuk dışkısının beyaz izleri... ışık... Angelina Brumby'nin küçük tatlı kulağından sabah güneşinin pembe parıltısını izlemesinin üzerinden bin yıl geçmiş gibiydi... ve Roger... en azından Roger hayattaydı, şu anda her neredeyse...

Brianna omzunda bir el hissederek gözlerini karanlıkta açtı.

"Bir şeyler yemeden uyuyup kalma," dedi William, sesi eğleniyor gibiydi. "Karnını doyuracağıma söz verdim ve sözümden dönmek istemem."

"Yemek mi?" Brianna gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. William'ın arkasında ani bir parıltı yükseldi ve büyük

Scanned with CamScanner

Kızılderili'nin az önce yaktığı güdük mumun yanına kilden bir ateş kabı koyduğunu gördü. Mumu ters çevrilmiş çömleğin dibine eğdi, sonra erimiş balmumunun içine soktu ve balmumu sertleşene kadar tuttu.

"Kusura bakma, önce senin işemek isteyip istemediğini sormalıydım," dedi Cinnamon, özür dilercesine ona bakarak. "Ama mumu koyacak başka yer yok."

"Hayır," dedi Brianna ve kendini toparlamak için başını salladı. "Sorun değil. İçecek bir şey var mı?" Gün ve akşam boyunca neredeyse hiçbir şey içmemişti. Nem içinde kalmasına rağmen kendini bir kış kabuğu gibi kuru hissediyordu.

Teğmen Hanson birkaç şişe bira, kenarları yağlanmış birkaç dilim soğuk domuz rostosu, bir somun kuru, kara ekmek, bir kap hardal ve büyük bir parça ufalanmış peynir bulmayı başarmıştı. Hayatında hiç bu kadar iyi bir şey yememişti.

Hiç konuşmadılar. Delikanlılar da onun gibi aynı kararlılıkla yemeklerini yediler. Brianna son kırıntısını bitirince battaniyenin üzerine uzanıp pelerinini üzerine sardı ve tek kelime etmeden uykuya daldı.

Uyku ile uyanıklık arasındaki tedirgin ürpertiye kapılmış bir hâlde rüya gördü. Erkekleri hayal etti. Kederle çevrelenmiş gölge gibi adamlar... İş başındaki adamlar, çıplak kollarından akan terler, yaralı sırtlar... Sıra sıra yürüyen adamlar, üniformaları ıslaklıktan simsiyah olmuş, çamura bulanmış, kim oldukları belli değil... Büyük bir azimle göğsünü yumruklarken çaresiz olduğunun farkında olmayan küçük bir çocuk...

Arada sırada kısa süreliğine uyanıyordu ama nadiren rüyasından sıyrılarak yavaşça uykuya geri dönüyordu, insan ve tavuk kokuları güneşe doğru uçan bir adama garip, güdük kanatlar ödünç veriyordu...

Göğsünde kanat çırpma hissiyle yavaşça uyandı.

"Kahretsin," dedi ama yumuşak bir sesle ve avcunu sertçe göğüs kemiğine bastırdı. Her zamanki gibi bu hiçbir işe yaramadı ve hareketsiz yattı, durmasını umarak olabildiğince sığ

Scanned with CamScanner

nefes aldı. Yan yatıyordu ve erkek kardeşinin yüzü onunkinden bir adım ötedeydi, gölgede kalmıştı ama diğer paletin üzerinde uyurken görülebiliyordu.

Yağmur durmuş, rüzgâr azalmıştı ve barakanın saçaklarından damlayan suyun sesini duyabiliyordu. Ay ışığı tahtalardaki çatlaklardan süzülüyor, bulutlar hızla geçip giderken bir belirip bir kayboluyordu. Göğsündeki çarpıntı hafifledi ve kalbi iki ya da üç kez çarptı, sonra her zamanki ritmine geri döndü.

Brianna dikkatli bir nefes aldı ve William'ı uyandırmamak için yavaşça doğruldu fakat adam ölü gibi uyuyordu, uzun bedeni yorgunluktan gevşemişti.

"Su var," dedi sağından gelen yumuşak bir ses. "Biraz ister misin?"

"Lütfen." Dili susuzluktan yapış yapıştı ve Brianna, John Cinnamon olması gereken geniş gölgeye doğru uzandı. Ters çevrilmiş bir lazımlığın üzerinde oturuyordu; öne doğru eğildi ve küçük bir matarayı kızın eline tutuşturdu.

Su taze ve serindi, tenekeden gelen hoş bir metalik tadı vardı. Suyu kana kana içerken matarayı tamamen boşaltmadan durmayı başardı. İsteksizce matarayı geri verdi ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Teşekkür ederim." Cinnamon cevap olarak hafifçe homurdanıp arkasına yaslandı. Bu hareketiyle baraka duvarının tahtaları itiraz edercesine gıcırdadı. Şimdi gerçekten işemesi gerektiğini fark etti. Başka yolu yoktu.

Beceriksizce ayağa kalkerken Cinnamon da çok daha zarif bir şekilde ayağa kalktı ve düşmesini engellemek için onu kolundan yakaladı.

"Ben... bir dakikalığına dışarı çıkıyorum."

"Ah." Cinnamon tereddütle Brianna'nın kolunu bıraktı ve düzeltmek istercesine baş aşağı duran lazımlığa doğru hafifçe döndü.

"Hayır, her şey yolunda. Yağmur durdu." Kulübenin kapısı sıkışmış, nemden şişmişti. Cinnamon onun yanından uzandı ve

Scanned with CamScanner

avcunun bir hareketiyle kapıyı kurtardı. Kulübenin içine taze soğuk hava doldu. Brianna, William'ın hareket ettiğini duydu.

"Önce ben gideceğim," diye fısıldadı Cinnamon, bir şekilde onun yanından geçerken kulağına fısıldadı. "Ben çağırana kadar bekle."

"Ama..." Ama Cinnamon gitmiş, kapıyı hafifçe aralık bırakmıştı. Brianna, William'a hızlıca bir göz attı fakat o tekrar uykuya dalmıştı; karanlıktan hafif bir horlama sesi duyunca gülümsemeden edemedi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde köhne kapıyı iterek açtı ve başını dışarı uzattı. Gece sessiz bir telaşla tepesine yayılıyor, parlak kenarlı bulutlar parlak bir yarım ayın yanından hızla geçiyordu.

Kümesin yanında duran büyük bir ağacın yapraklarından düşen su damlalarını burada daha net duyabiliyordu. Durmadan akan bir su şırıltısı da duyabiliyordu ve tekrar gülümsedi. John Cinnamon bu fırsatı kendi rahatlaması için kullanmıştı.

Diğer yöne döndü ve damlalara rağmen büyük ağacın gölgesinin altına çekildi, burada kendi işini basit bir şekilde halletti.

"Buradayım," dedi Brianna, Cinnamon'ın onu çağırmasını engellemek için tam zamanında ortaya çıkarak. Kulübenin kapısından sertçe döndü, sonra onu görünce başını salladı.

Kulübeye doğru meraklı bir hareket yapsa da Brianna başını salladı.

"Henüz değil. Biraz hava almam lazım." Başını arkaya eğip nefes aldı, gecenin tazeliğine, tepesinde belirip kaybolan yıldızlara ve geçen bulutların süpürdüğü siyah gece parçalarına minnettardı.

John Cinnamon konuşmasa da ona eşlik ediyordu. Onun iri ve güven verici varlığını hissedebiliyordu.

"Kardeşimi uzun zamandır mı tanıyorsun?" diye sordu sonunda.

Cinnamon kararsız bir tavırla omzunu kaldırdı.

"Hem evet hem hayır," dedi. "Quebec'te bir kışı birlikte geçirmiştik, ne zaman? Belki üç yıl önce. Onun için bir rehber, bir

Scanned with CamScanner

keşif eriydim. Sonra tesadüfen tekrar karşılaştık... Üç ay önce? O civarda."

"Bu sefer nerede karşılaştınız?" diye sordu merakla. "Kanada'da mı?"

"Hayır. Virginia'da." Ani bir çatırdama sesiyle başını çevirdi ama sonra önemsemedi. "Düşen kırık bir dal. Josiah Dağı diye bir yerdi. Orayı biliyor musun?"

"Adını duymuştum. Seni oraya getiren neydi?"

Küçük bir mırıldanma sesi çıkardı ama başını sallayarak ona anlatmaya karar verdi.

"Lord John Grey. Lord hazretlerini tanıyor musun?"

"Evet, hem de çok iyi," dedi Brianna gülümseyerek. "O zaman Virginia'da mıydı?"

"Hayır," dedi Cinnamon düşünceli bir ifadeyle. "Ama kardeşin oradaydı."

"Ah. O da mı Lord John'u arıyordu?"

"Sanmıyorum." Bir an sessiz kaldı, sonra konuşmasına devam etti. "Başka şeyler arıyordu. Belki o sana anlatır, ben anlatamam."

"Anlıyorum," dedi Brianna merakla. William'la karşılaştığında şoke olmuş ve duygulanmıştı, onu Savannah'ya neyin getirdiğini, ordudaki görevinden neden istifa ettiğini, iki babası hakkında ne düşündüğünü... kendisi hakkında ne düşündüğünü... hatta kim olduğunu düşündüğünü sormak şöyle dursun, merak edecek zamanı bile olmamıştı.

Babası, William hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti ve o da sormamıştı. Yeterince zaman olduğunu düşünmüştü. Ama belli ki zamanı gelmişti.

Yine de Jamie Fraser hakkında bir şey bilip bilmediğini ya da ne bildiğini sorarak John Cinnamon'ı rahatsız etmek istemiyordu.

"William bir portre yaptırmak istediğini söyledi, daha doğrusu sen..." dedi daha güvenli görünen bir zemine geçerek. "Bunu yapmaktan çok mutlu olurum. Şanslı bir hanımefendi için mi?"

Scanned with CamScanner

Bu onu şaşırttı ve alçak, sıcak bir sesle güldü.

"Hayır, benim bir yarenim yok. Bunu babama göndermek istiyorum," dedi.

"Babana mı? Kendisi nerede?" Bulutlar parçalanmış ve batmakta olan ayın ışığı ona sıcak bir ifadeyle bakan gözleriyle düşünceli yüzünü geniş yüzünü göstermişti. Resmini yapmak harika olurdu.

"Londra'da," dedi onu şaşırtarak. Cinnamon onu şaşırttığını gördü ve utanarak başını eğdi.

"Ben bir piçim," dedi özür diler bir tonla. "Babam bir İngiliz askeriydi. Beni Kanada'da birlikte olduğu bir Kızılderili kadın dünyaya getirmiş."

"Anlıyorum." Söyleyebileceği başka bir şey yok gibiydi ve ona utangaç bir tavırla gülümsedi.

"Evet. Yıllarca... Lord John'un babam olduğunu düşündüm. Annem öldüğünde beni alan oydu. Henüz bebekken... ve beni Gareon'daki manastırda kalan rahiplere verdi. Bana bakmaları için para göndermiş."

"Bu... tam onun yapacağı bir iş," dedi Brianna, ama aslında onun böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdi.

"O nazik bir adam. *Çok* nazik," diye ekledi kararlılıkla. "William onunla konuşmam için beni Savannah'ya getirdi. William da Lord John'un babam olduğunu düşünüyordu... ve bana gerçeği söyleyen Lord hazretleri oldu. Gerçek babam beni terk etti, böyle şeyler yaygındır."

Sesi gerçekçiydi; muhtemelen böyle şeyler *yaygındı*.

"Bu *doğru* olduğu anlamına gelmez," dedi Brianna meçhul babaya kızarak.

Cinnamon omzunu silkti.

"Ama Lord John bana adını ve yerini söyledi. Resmi ona nasıl göndereceğimi biliyorum."

"Seni terk eden bir adam için portre mi istiyorsun? Ama neden?" Brianna temkinli konuşuyordu. Bu genç adam açıkça gerçekçiydi; şimdi büyümüş olan melez çocuğunun portresinin,

Scanned with CamScanner

bencil, taş kalpli bir serseriyi harekete geçireceğini gerçekten düşünüyor muydu?

"Beni kabul edeceğini sanmıyorum," diyerek ona güvence verdi. "Tanımasını istemiyorum. Para ya da onun değer verebileceği herhangi bir şey istemiyorum. Ama istediğim tek bir şey var ve umarım yüzümü görürse onu bana verir."

"Nedir o?"

Ağaçlardan damlayan sular bile artık kesilmişti. Gece o kadar sessizdi ki onun yutkunduğunu duyabiliyordu.

"Adımı bilmek istiyorum," dedi, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Brianna onu güçlükle duydu. "Annemin bana verdiği ismi bilmek istiyorum. Bunu bilen tek kişi o."

Brianna'nın boğazı konuşamayacak kadar düğümlenmişti. Ona doğru bir adım attı ve kollarını ona doladı, eğer yaşasaydı annesinin onun büyüdüğünü görebileceği gibi sarıldı.

"Sana söz veriyorum," diye fısıldadı konuşabildiğinde. "Yüzün onun yüreğine işleyecek."

Cinnamon nazik bir tavırla onun sırtını sıvazlayıp geri çekildi.

"Çok naziksin," dedi. "Artık uyumalısın."

97

MÜKEMMEL SORU

John Cinnamon, William ve Brianna'nın ağaç barikat hattının enkazından şehre geri dönmelerinden kısa bir süre sonra, nehir kıyısında bir işi olduğunu ve William'ı daha sonra Lord John'un evinde göreceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı.

"Arkadaşını çok sevdim," dedi Brianna, Cinnamon'ın geniş sırtının adını bilmediği bir meydanın güneş ışığında kayboluşunu izlerken.

"Ben de öyle. Umarım..." William kendini kontrol etti ama kız kardeşi ona döndü, yüzünde sempatik bir ifade vardı.

Scanned with CamScanner

"Ben de," dedi. "Londra'yı ve şu Matthew Stubbs'ı mı kastediyorsun?"

"Malcolm, ama evet."

"Nasıl bir adam?" diye sordu merakla. "Onunla karşılaştın mı?"

"Evet, hatırladığım kadarıyla iki kez. Bir kez Ascot'ta, bir kez de Lord John'un kulüplerinden birinde." Fark edip etmediğini anlamak için ona baktı ama elbette, fark etmişti.

"Lord John'a baban demekte bir sakınca yok," dedi Brianna, yüzündeki sempati ifadesi ona da geçmişti. "Babam için sakıncası yok."

William'ın yanakları kızardı ama Jamie Fraser'ın bu konudaki tercihleri hakkında ne düşündüğünü söylemekten Brianna'nın hemen Malcolm Stubbs konusuna dönmesiyle kurtuldu.

"Peki, nasıl biri bu Stubbs?"

"Bu Stubbs" deyişinin şüpheli tonu karşısında gülümsemesine engel olamadı.

"Görünüşe bakılırsa, aynı ismi gibi. Kısa ve gür; saçları tıpkı Cinnamon'ınki gibi, ama kumrala çalan bir sarı. Gerçi şimdiye kadar ağarmış olabilir," diye ekledi. "Toplum içinde her zaman peruk takar."

Brianna ona kaşlarını kaldırdı; bir kadına göre kalın ve kırmızı kaşları vardı ama çok anlamlıydı.

"Bilmiyorum," dedi William dürüstçe, onun ifadesine yanıt olarak. "Yardımcı olabilecek tek bir şey var. Ba-babam yani," dedi, ona yorum yapması için cesaretlendiren kısa bir bakış atarak, "bana siyahi bir karısı olduğunu söyledi. Stubbs'ın yani," diye düzeltti. "Babamın değil."

Brianna gözlerini kırpıştırdı.

"*Londra*'da mı?"

Brianna'nın sesi öyle şaşkın çıkmıştı ki William güldü.

"Yer neden fark etsin ki? Sanırım burada da aynı derecede şaşırtıcı olurdu." Aziz James Meydanı'nı çevreleyen görkemli, paramparça evlere elini salladı. "...daha fazla olmasa bile."

Scanned with CamScanner

"Hımm!" dedi Brianna, sonra merakla konuşmasına devam etti. "Onu kölelikten kurtardı ve sonra onunla evlendi mi?"

"O bir köle değildi," dedi William biraz şaşırarak. "Babamın dediğine göre, o ve Stubbs onunla Küba'da tanışmışlar. Stubbs'ın ilk karısı bir tür hummadan yeni ölmüştü ve o da bu kadını –Inocencia, adı buydu, bir tür İspanyol erdemi olduğunu biliyordum– Londra'ya getirip onunla evlenmişti. Her neyse," dedi, konuşmayı asıl noktaya getirerek, "babamın Stubbs'ın bu kadından çocukları olduğunu söylediğine eminim."

"Yani John Cinnamon'a sırf... olduğu kişi için sırtını dönmezdi." Brianna elini sallayarak Cinnamon'ın gözle görülür Kızılderililiğini işaret etti.

"Evet." William verdiği yanıtın kesinliğine rağmen kuşkuluydu. Alışılmadık bir renk tonunda çocuk sahibi olmak yorumlara neden olabilirdi, ancak meşru oldukları sürece, ki küçük Stubbslar kesinlikle öyleydi, skandal yaratacak bir şey değildi. Devasa ve yasal olmadığı çok açık olan yetişkin bir Kızılderili'nin ortaya çıkıp ebeveynlik iddiasında bulunması tamamen farklı bir konuydu. Yine de John Cinnamon'ın incinmemesini istediğini fark etti.

Brianna dilini şaklatınca atı mecburen canlı meşelerin gölgesinden Jones Sokağı'na doğru hareket etti. William dışarıda çok sayıda insan olduğunu gördü; bir gecede, kuşatmayla birlikte korku dolu baskı duygusu ortadan kalkmıştı ve yanık kokusu hâlâ havayı sarıp kırık ağaç dalları her yere saçılmışken, insanların yemek yemesi ve işlerin yapılması gerekiyordu. Günlük hayatın normal akışı hızla devam ediyordu.

"Onunla gidecek misin? Londra'ya?" diye sordu Brianna omzunun üzerinden. Atını iki topuğuyla dürterek onu karşıdan gelen fıçılarla dolu ve mis gibi bira kokan bir arabanın önünde dizginledi.

"Londra mı?" diye tekrarladı William. "Bilmiyorum." Bilmiyordu ve sesindeki belirsizlik o kadar belirgindi ki kız kardeşi onu beklemek için biraz kenara çekildi, sonra Baptist kili-

Scanned with CamScanner

sesinin arkasından geçen bir yola doğru başını sallayarak onu takip etmesini işaret etti.

Kilisenin soğuk gölgesine girdiklerinde, "Bu beni ilgilendirmez," dedi Brianna, "ama ne yapmayı planlıyorsun? Yani, artık kuşatma kalktı, sanırım istediğin yere gidebilirsin..."

Mükemmel bir soru.

"Bilmiyorum," dedi William dürüstçe. "Gerçekten bilmiyorum."

Brianna başını salladı.

"Şey, seçeneklerin var, değil mi?"

"Seçenekler mi?" diye sordu William. Hoşuna gitmişti ama bu sözcük ona hâlâ canlı bir yılan balığı yutmuş hissi veriyordu. *Hiçbir fikrin yok, kardeşim...*

"Lord John, Virginia'da küçük bir çiftliğinin olduğunu söylüyor," diye belirtti Brianna. "İngiltere'ye dönmek istemiyorsan orada yaşayabilirsin sanırım?"

"Bu mümkün, sanırım." William kendi sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu, Brianna da duyabiliyordu; kaşlarını kaldırarak ona sertçe baktı.

"Burası bir harabe," dedi William, "yine de tarlalar oldukça iyi durumda tutulmuş. Ama savaş..." En yakındaki evi işaret etti, top mermileriyle delik deşik olmuş, parlak mavi boyası kavrulmuş ve bir tarafı ateşten kararmıştı. "Sanırım bu, sudaki bir kaya gibi etrafımda akıp gitmeyebilir, biliyorsun."

Genç kadının yüzünde garip bir ifade belirirken William büyük bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Aklına bir şey mi geldi?" diye sordu William.

"Evet, ama bu -yani- şu anda konuyla ilgili değil." Aklından geçen her neyse elinin tersiyle itti. "Lord John'u ve amcanı biliyorum... Dük kendini hâlâ amcan olarak görüyor, biliyorum..."

"Ben de öyle," dedi William alaycı bir ifadeyle, fakat bu düşünce karşısında küçük bir rahatlama duygusu hâkimdi. Hal Amca gerçekten de bir kayaydı, üzerinden seller akıp gitmiş ama onu yerinden oynatmamıştı.

Scanned with CamScanner

"İngiltere'ye dönmeni istiyorlar," dedi Brianna. "Ben de merak ediyordum, sen bir kontsun... Bu, insanların olduğu anlamına gelmiyor mu? Toprak? İlgilenmen gereken şeyler?"

"Bir mülk var, evet," dedi sertçe. "Ben... ne oluyor?" Atı durmuştu ve Brianna'nın bineği rahatsız edici bir kokuya doğru kişneyerek ara sokakta dönmeye çalışıyordu.

Sonra onun zayıf koku alma duyusu da bunu algıladı: ölüm kokusu. Sokağın sonunda bir araba duruyordu, yanları siyah kumaşla örtülüydü, bu kumaş yıpranmış ve paslı kıvrımlara dönüşmüştü. Arabanın yuları çözülmüştü ve ortada ne at ne de katır vardı, ama hem siyah hem de beyaz, kabaca giyinmiş küçük bir grup adam, sokağın ağzının hemen ötesinde tetikte duruyordu.

Uzaktan bir ses duyuldu, hafifti ama birkaç taneydi, mırıldanmalar aniden bekleyen adamların irkilmesine ve omuzlarını kamburlaştırarak başka tarafa bakmasına neden olan delici bir feryatla kesildi.

Brianna eyerinde dönüp omzunun üzerinden baktı ve dizginlerini topladı, belli ki geri dönmek istiyordu ama arkalarından sokağa giren insanlar vardı. Bunlar koyu renkli duvaklar ve kolluklar takmış yas tutan kişilerdi. Bree, William'a baktı, o da başını sallayarak kendi atını onunkine doğru itti ve yeni gelenlere geçmeleri için yer açmak üzere sokağın kenarına doğru ilerledi. Bu şekilde hareket ettiklerinde birkaçı atlılara şöyle bir baktı. Bir iki tanesinin gözleri etekleri yukarı sıyrıldığı için baldırları görünür hâlde ata binen Brianna'yı fark edince açıldı ama çoğu gösteriye kayıtsız kalacak kadar mevcut kedere odaklanmıştı.

Arabanın yakınındaki bir hareket William'ın dikkatini tekrar çekti; cesetleri getiriyorlardı.

Şapkasını çıkarıp kalbine bastırdı ve başını öne eğdi. Hayretler içinde kalan Brianna da aynısını yaptı.

Tabut yoktu; bu bir yoksul cenazesiydi. Kaba kefenlere sarılmış iki küçük beden kalaslar üzerinde taşındı ve yavaşça arabaya kaldırıldı.

Scanned with CamScanner

"Hayır! Hayır!" Çocukların annesi olduğu anlaşılan bir kadın, onu tutanların kollarından kurtulup arabaya doğru koştu ve içine girmeye çalışarak avazı çıktığı kadar, "Hayıııır!" diye bağırdı. "Hayır, hayır! Bırakın onlarla gideyim, onları benden almayın, *hayır*!"

Dehşete kapılmış, şaşkın arkadaşlarından oluşan bir dalga kadının etrafını sararak onu geri çekti ve merhametlerinin gücüyle onu susturmaya çalıştı.

Brianna boğuk bir sesle, "Aman Tanrım," dedi. William ona bakınca gözyaşlarının yüzünden süzüldüğünü gördü, gözleri acınası sahneye sabitlenmişti ve bir şokla Brumbylerin evinin dışında oynadıklarını duyduğu çocukları hatırladı.

William bir elini uzatıp onun kolunu kavradı. Brianna o eliyle dizginleri bıraktı ve can havliyle onun eline yapıştı, bir kadın için olağanüstü bir güçtü bu. Birkaç adam şaftları almak için gelmişti ve arabanın tekerlekleri gıcırdayarak hareket edince küçük kafile kederli yolculuğuna başladı. Anne artık feryat etmeyi bırakmıştı; arabanın peşinden uyurgezer gibi ilerliyor, onu tutan iki kadının desteğine rağmen birkaç adımda bir dizleri tutmadığı için tökezliyordu.

"Kocası nerede?" Brianna, William'dan çok kendi kendine fısıldadı ama William cevap verdi.

"Muhtemelen orduyla birliktedir." Büyük olasılıkla o da ölmüştü ama kız kardeşi de bunu en az onun kadar iyi biliyordu.

Kendi kocası... Nerede olduğunu Tanrı bilirdi. William sorduğunda cevap vermekten kaçınmıştı ama MacKenzie'nin bir asi olduğu açıktı. Eğer son savaşa katıldıysa... ama hayır, en azından o savaştan sağ çıkmıştı, diye hatırlattı William kendine. *Biz kamptayken onu sormadı... neden sormasın ki?* Yine de kız kardeşinin elindeki küçük, sürekli titremeyi hissedebiliyordu ve ona güven vermeye çalışarak elini sıktı.

"Mösyö?" Sol üzengisinin yanından gelen tiz bir ses onu irkiltti ve eyerinde sarsılarak atının kaymasına ve tepinmesine neden oldu.

Scanned with CamScanner

"Ne?" dedi William aşağıya bakarak. "Sen de kimsin?"

Küçük siyahi çocuk –Tanrım, üzerinde koyu mavi üniforma paçavraları vardı, demek ki bir davulcu olmalıydı ya da öyleydi– ciddiyetle reverans yaptı. Yüzü, kulağı ve elinin bir tarafı isle kaplanmıştı, giysilerinde de fazlasıyla kan vardı ama yaralıya benzemiyordu.

"Pardon, mösyö. *Parlez-vous Français?*"

"*Oui,*" diye yanıtladı William şaşkınlıkla. "*Pourquoi?*"

Çocuk –hayır, göründüğünden daha büyüktü; dik durup William'ın gözlerinin içine baktı, belki on bir ya da on iki yaşındaydı– bir öbek siyah balgam çıkarıp tükürdü, sonra aklını başına toplar gibi başını salladı.

"*Votre ami a besoin d'aide. Le grand Indien,*" diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

"John Cinnamon hakkında bir şey mi söylüyor?" diye sordu Brianna kaşlarını çatarak. Yüzünü kaplayan gözyaşlarını sildi ve aklını başına toplayarak dik oturdu.

"Evet. O... Sanırım Fransızca bilmiyorsun?"

"Biraz." Ona bir bakış attı.

"Pekâlâ." Hafifçe sağa sola sallanan, görünmez bir şeye bakan, yorgunluğun pençesinde olduğu her hâlinden belli olan çocuğa döndü. "*Dites-moi. Vite!*"

Çocuk bunu hayranlık uyandıran bir sadelikle yaptı.

"*Stercus,*" diye mırıldandı William, sonra kız kardeşine döndü. "Fransız gemilerinden bir müfreze grubu Cinnamon'ın kıyıda biriyle Fransızca konuştuğunu duyduğunu söylüyor. Onu takip etmişler ve götürmeye çalışmışlar. Cinnamon onlardan kaçmış ama saklanıyormuş. Çocuk bir mağarada olduğunu söylüyor ama bu pek mümkün görünmüyor... Her neyse onun yardıma ihtiyacı var."

"O zaman gidelim." Brianna dizginlerini elinde topladı ve dönüş alanını değerlendirmek için arkasına baktı.

William ona şaşırmaktan neredeyse vazgeçmişti ama belli ki tam olarak bunu başaramamıştı.

Scanned with CamScanner

"Sen deli misin?" diye sordu olabildiğince kibarca. "*Steh*," diye sertçe ekledi kendi atına.

"Şimdi hangi dilde konuşuyorsun?" dedi Brianna sabırsızlanarak.

"'*Steh*' Almancada 'kıpırdamadan durmak' anlamına gelir, bir atla konuşurken... ve '*stercus*' da 'kahretsin' demek," diye sertçe bilgilendirdi onu. "Senin de çocukların var, hanımefendi, az önce gözyaşı döktüğün o çocuklar gibi. Eğer seninkilerin de aynı şekilde acı çekmesini istemiyorsan eve gidip onlarla ilgilenmeni öneririm."

Sanki biri derisinin altında bir ateş yakmış gibi yüzüne kan fışkırdı ve bir eliyle dizginlerinin gevşek uçlarını toplayarak ona ters ters baktı.

"Seni küçük p..." diye başladı Brianna, sonra dudaklarını birbirine bastırarak lafını yarıda kesti.

"Piç," diye tamamladı William onun yerine. "Evet, öyleyim. Evine git." Ardından ona sırtını dönerek bir elini çocuğa uzattı ve üzengiye bir ayağını koyup arkadan tırmanana kadar onu kaldırdı.

"*Où allons-nous?*" diye sordu kısaca ve çocuk arkalarında kalan nehre doğru işaret etti.

Tam o sırada iri, kadınsı bir el atın dizginini kavradı. At homurdandı ve itiraz edercesine başını salladı ama Brianna atı tutuyordu.

"Dikkatsiz davranmanın seni öldüreceğini söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu Brianna, oğlanın kibar ses tonunu taklit ederek. "O kadar umurumda olduğundan değil ama muhtemelen bu çocuğun yanı sıra John Cinnamon'ın da ölümüne neden olacaksın."

"Çocuk mu?" ağzından çıkmaya çalışan kelimelerin çarpışması nedeniyle söyleyebildiği tek şey buydu.

"Çocuk, evlat, delikanlı, *o*!" diye söylendi Brianna, çenesiyle arkasındaki küçük davulcuyu işaret ederek.

"*Quel est le problème de cette femme?*" diye sordu çocuk öfkeyle.

Scanned with CamScanner

"*Dieu seul sait, je ne sais pas*," dedi William omzunun üzerinden kısaca. Tanrı bilir, ben bilmiyorum.

"Şu lanet olasıca dizginleri bırakacak mısın?" dedi William kız kardeşine.

Brianna koyu mavi gözleriyle ona bakarak, "Bir dakika içinde, evet," dedi. "Beni dinle."

William gözlerini devirdi ama karşılığında kısa, keskin bir baş sallaması ve ters bir bakış attı. Eyerinde biraz geriye oturdu ama bırakmadı.

"Güzel," dedi Brianna. "Amerikalılar gelmeden önce neredeyse her gün o kıyıda bir aşağı bir yukarı yürürdüm ve çocuklarım o kayalıklardaki her oyuğu didik didik ederdi. Mağara denebilecek sadece dört yer var ve bunlardan sadece biri Cinnamon'ın boyunda birinin saklanabileceği kadar derin."

Nefes almak için durakladı ve boştaki elini burnunda sürterek dikkatini verip vermediğini görmek için ona baktı.

"Seni duyuyorum," dedi William. "Ve?"

"Ve bu bir mağara değil. Bir tünelin sonu."

Öfkesi aniden onu terk etti.

"Diğer ucu nerede?"

Brianna hafifçe gülümseyip dizgini bıraktı.

"Gördün mü? Pervasız olabilirsin ama aptal olmadığını biliyordum. Diğer ucu Broad Caddesi'ndeki bir meyhanenin mahzeninde. Oraya Korsanların Evi diyorlar ve kasabadaki konuşmalardan anladığım kadarıyla bunun iyi bir nedeni var. Ama senin yerinde olsaydım..."

William bir an homurdanıp dizginleri elinde topladı. Sokağın sonu artık temizdi; arabalardan, yas tutanlardan ve kefenlenmiş küçük bedenlerden arınmıştı.

"Sen benim kız kardeşimsin, hanımefendi," dedi ve bir anlık tereddütten sonra ekledi, "ve bundan memnunum. Ama benim annem değilsin. Aslında *ben* aptal değilim, John Cinnamon da öyle." Yine durakladıktan sonra konuşmasına devam etti. "Yine de teşekkür ederim."

Scanned with CamScanner

"İyi şanslar," dedi Brianna basitçe ve dönüp giderken oturup onu izledi.

Brianna sokağı hemen terk etmedi. William'ın ata binişini izledi, sırtı kararlılıkla kaskatı kesilmişti, çocuk onun beline yapışmıştı. Görünüşe bakılırsa çocuk daha önce hiç ata binmemişti, çok korkmuştu ve bunu itiraf ederse lanetlenirdi. Onunla William arasında, John Cinnamon'ın müttefik olarak daha kötüsünü seçmiş olabileceğini düşündü. William'ı takip etme, yalnız gitmesine izin vermeme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordu fakat William haklıydı, lanet olsun ona! Jem ve Mandy varken başına bir şey gelme riskini göze alamazdı.

Dizginlerini toplayıp dilini şaklattı. Meydandan kiliseye doğru daha fazla insan geliyordu. Ağırbaşlı giyinmiş, birbirlerine yakın yürüyorlardı. Bu kilisenin çanı yoktu ama şehrin öbür ucunda bir yerde bir çan çalıyordu. Daha fazla cenaze var, diye düşündü ve kalbi sıkıştı. Yavaşça, yas tutanların arasından atını sürüp Abercorn Sokağı'na saptı.

Aynı anda kaç kişi için endişelenebilirsin? diye merak etti. Jem, Mandy, Roger, Fanny, anne babası, şimdi de William ve John Cinnamon... Ölen çocuklar ve anneleri onu hâlâ sarsıyordu; Casimir Pulaski'yle bataklıkta geçirdiği gecenin üzerine bir de bu eklenince derisi yüzülüyormuş gibi hissetti. Generali son görüşüne dair ani bir anı zihninde canlandı ve aklını tamamen yitirmiş bir şekilde kıkırdadı. Aynı anda boğazına safra kaçtı ve midesi altüst oldu. "Ah. Tanrım."

Mide bulantısını bastırmaya çalıştı ama insanların ona baktığını gördü ve deli gibi gülmenin yanı sıra bir elinde hâlâ üç köşeli şapkasını tuttuğunu, saçlarının uçuştuğunu, bacaklarının çizik ve sivrisinek ısırığı içinde olduğunu, dizlerinden çizmelerine kadar çıplak olduğunu fark etti, ıslak çoraplarını bir gece önce çıkarmış ve sabah bulmayı unutmuştu. Yan bakışlardan ve fısıltılardan aniden utanarak meydan okurcasına doğrulup omuzlarını geriye attı. İri bir el bacağının çıplak baldırını kav-

Scanned with CamScanner

radı ve bir çığlık atarak şapkasıyla her kimse ona vurunca atın şiddetle ürkmesine neden oldu.

O kişi Roger'dı ve o da şiddetle ürktü.

"Tanrım!"

"La... yani L ile başlayan kelime!" dedi atını tekrar kontrol altına alarak. "Bunu neden yaptın?"

"Seslendim ama beni duymadın." Atın yan tarafına hafifçe vurdu ve bir elini ona doğru uzattı. Yorgun görünüyordu ve gözleri endişeyle kırışmıştı. "Aşağı in de bana neler olduğunu anlat. Amerikan kampına mı gittin? Sana sormamalıydım... Tanrım, ölü gibi görünüyorsun."

Brianna'nın elleri gerçekten titriyordu ve gerçekten kendini ölü gibi hissettiğini fark etti. Ayakları yere değdiğinde neredeyse onun kollarına düşecek, ona sarılacak ve yeniden yaşamaya başlayacaktı.

98

MINERVA JOY

Lord John, İngiliz yaralılarla birlikte uçan kıymıklar ya da ev yangınları nedeniyle yaralanan Savannah sakinlerinin tedavi edildiği yerel hastaneye yaptığı ziyaretten döndüğünde, ağabeyini çalışma odasındaki masasında âdeta yıldırım çarpmış gibi bakarken buldu.

"Hal?" diye seslendi John telaşla. "Ne oldu?"

Hal'in ağzı açıldı ama sadece küçük bir hırıltı çıktı. Masanın üzerinde açılmış bir mektup vardı, sanki yağmur ve çamurda epey yol katetmiş ve muhtemelen yol boyunca bir at tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu. Hal bunu bir şey demeden ona doğru itince John da aldı.

Yoldaş Pardloe,

Zihnen ve ruhen acı çekerek yazıyorum. Bunu şimdi sizinle paylaşmak zorunda olduğumu bildiğim için bu acı daha da artıyor. Beni affedin.

Scanned with CamScanner

Dorothea, Minerva Joy adını verdiğimiz sağlıklı bir kız çocuğu doğurdu. Minerva, Stony Point'teki hapishanenin sınırları içinde doğdu çünkü ben orada hapsedilmiştim ve Dorothea'nın sağlığını, yeterliliğinden şüphe duyduğum yerel ebeye emanet edemezdim.

Mina (biz ona böyle diyorduk) annesi gibi gelişti ve çiçek açtı. Yine de hapishanede bir ateş salgını oldu ve sağlıklarından endişe ederek onları şehre, bir Quaker ailenin yanına gönderdim. Ne yazık ki ayrılmalarının üzerinden bir hafta bile geçmedi ki bu ailenin kocasından kendi ailesinden iki kişinin kanlı ishale yakalandığı ve benim yakınlarımın da aynı hastalığın belirtilerini gösterdiği yönünde korkunç haberler içeren bir mektup aldım.

Ailemi tedavi etmek için hemen izin istedim ve (isteksizce) bu amaçla geçici bir izin aldım. (Hapishane komutanı, hastalara olan hizmetlerime değer verdiği için uzun süre gitmemi istemedi).

Kızımı hayatının son saatlerinde kucağıma almak için tam zamanında geldim. Bu armağan için ve kızımın ebeveynlerine ancak bir armağan olduğu gerçeğini tattırdığı için Tanrı'ya şükrediyorum.

Dorothea çok hastaydı ama Tanrı'nın merhameti sayesinde kurtuldu. Hâlâ hayatta ama hem bedensel hem de zihinsel olarak büyük bir baskı altında ve kasabada hâlâ çok fazla hastalık var. Onu bırakamazdım.

Askeri onur anlayışınızı biliyorum fakat Yoldaşlar insan yasalarını Tanrı'nın yasalarından üstün tutmazlar. Çocuğumu gömdüm, sonra şartlı tahliyemi bozarak Dorothea'yı Tanrı'nın merhametiyle iyileştirebileceğim daha güvenli bir yere götürdüm.

Bu mektubun ele geçirilmesinden korktuğum için bulunduğumuz yerin adını yazmaya cesaret edemiyorum. Yakalanırsam şartlı tahliyemi bozduğum için ne ceza çekeceğimi bilmiyorum, umurumda da değil ama yakalanırsam, asılırsam ya da vurulursam Dorothea yalnız kalacak ve o yalnız bırakılacak durumda değil.

Ona olan sevginizi biliyorum, bu nedenle mümkün olan yardımı göndereceğinize inanıyorum. Onun nerede olduğunu bilen ve bize çok yardımcı olan bir arkadaşım var. Sanıyorum ki kardeşin, onun adını ve nerede olduğunu anlayacaktır.

Denzell Hunter

Scanned with CamScanner

John mektubu sanki yanıyormuş gibi yere bıraktı.

"Ah. Tanrım. Hal..."

Artık masasında olmayan ağabeyi, yüzünü saran tıpkı yerdeki kirli, buruşuk mektup gibi bembeyaz dehşet ifadesiyle sallanıyordu, ayakta duracak hâli yoktu.

John ağabeyini yakaladı ve elinden geldiğince sıkı tuttu. Hal, John'un kollarında kendini bir terzi kuklası gibi hissediyordu, sadece içinden uzun, dalgalar hâlinde geçen derin bir ürperti vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Hal ve kolları ani, sarsıcı bir güçle John'un omuzlarına dolandı. "*Hayır!*"

"Biliyorum," diye fısıldadı John. "Biliyorum." Ağabeyinin sırtını ovalarken kırmızı çuhanın altındaki kürekkemiklerini hissediyordu. Hal titreyip soluk soluğa kalırken aralıklarla, "Biliyorum," diye tekrarladı.

"Şişşt," dedi John, kardeşinin isteksiz ağırlığıyla birlikte bir o yana bir bu yana salınarak. Hal'in susmasını beklemiyordu elbette; aklına gelen tek yatıştırıcı şey buydu. Bir sonraki doğal şey, "Her şey yoluna girecek," demek olurdu ama doğal olarak asla girmeyecekti.

Buraya daha önce de gelmişti, diye düşündü belli belirsiz. Dağınık bir ofiste değil. Havana'da eski bir evin salonunda, alçı duvarda soluklaşan kanatlarını açmış boyalı bir melek, kuzeni Olivia ve küçük kızının ölümü üzerine ağlayan annesine sarılırken onu şefkatle izlemişti.

Boğazında golf topu büyüklüğünde bir yumru vardı ama Havana'da olduğu gibi şimdi de pes edemezdi.

Hal ciddi ciddi hırıldamaya başlamıştı; John onun içine çektiği nefesin soluğunu, dışarı çıkarken çıkardığı hafif ıslığı duyabiliyordu.

"Otur," dedi John ve onu bir sandalyeye yönlendirdi. "Artık durmalısın. Biraz daha devam edersen nefes alamayacaksın ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. O yüzden artık durmalısın," diye ekledi sertçe.

Hal oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin

Scanned with CamScanner

arasına aldı. Hâlâ titriyordu ama kederin ilk şoku geçmişti ve John onun şimdi Claire Fraser'ın astımdan ölmemesi için ona öğrettiği teknik olsa gerek, ritmik ve ölçülü bir şekilde nefesini üfleyip tekrar içine çektiğini duyuyordu. John –ortak tanışıklıkları boyunca ilk kez– o kadına minnettardı.

Başka bir sandalye çekip oturdu, sanki içi dışına çıkarılmış gibi hissediyordu. Birkaç saniye boyunca düşünemedi. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Zihni tamamen boşalmıştı. Yine de Hal'in ötesindeki küçük bir masaya bakıyordu ve masanın üzerinde bir şişe vardı. Ayağa kalkıp şişeyi aldı, mantarı dişleriyle çekti ve ne olduğunu umursamadan içinden bir yudum aldı.

Şaraptı. Yutkunup nefes aldı, sonra Hal'in elini tutup şişenin etrafına sardı.

"Dottie yaşıyor," dedi yerine oturarak. "Unutma, o *yaşıyor.*"

Hal nefes alıp verirken, "Yaşıyor mu?" dedi. "Hastaydı, yani hastaymış. Hem de çok. O da öyle söylemiş."

"Hunter bir doktor ve iyi bir doktor," dedi John kararlı bir şekilde. "Onun ölmesine izin vermez."

"*Torunumun* ölmesine izin verdi," dedi Hal hararetle, nefes almayı unutarak. Öksürdü ve boğuldu, avuçları şarap şişesinin boynunda beyazlaştı.

"O çocuk onun kızıydı," dedi John şarap şişesini onun elinden alarak. "Onun ölmesine izin vermedi. İnsanlar ölür, bunu biliyorsun. Konuşmayı kes de *nefes al*, tamam mı?"

"Bunu... en... iyi... ben... bilirim," diyebildi Hal, ardından öksürük krizine girdi. Saçından bir tutam gevşeyerek yüzüne yapışmıştı. Koyu renk saçlar beyaza boyanmıştı; John ne kadarının pudra olduğunu anlayamıyordu.

Hal biliyordu, elbette. İlk çocuğu doğum sırasında annesiyle birlikte ölmüştü. Bu yıllar önceydi ama böyle şeyler asla tamamen unutulmazdı.

"Nefes al," dedi John sertçe. "Dottie'yi getirmek zorundayız, değil mi? Onu bulduktan sonra ilk iş olarak ona *senin* öldüğünü söyleyemem."

Scanned with CamScanner

Hal gülmekten uzak bir ses çıkardı ama daha fazla nefesi olsaydı gülebilirdi. Dudaklarını büzdü ve üfledi, ancak çıkan hava sadece bir iplik gibiydi. Sonra göğsü gevşedi; bir parçadan fazla değildi ama görülebiliyordu ve John kendi derin nefesini aldı. Hal elini masanın üzerindeki mektuba doğru uzattı ve John mektubu onun için aldı.

Kâğıt topunu yavaşça aldı ve masanın üzerinde düzleştirdi.

"Neden... lanet... olası *tarihi*... yazmadı?" Hal doğrulup kaba bir hareketle eliyle yüzünü sıvazladı. "Olayın... üzerinden ne kadar zaman... geçtiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Dottie şimdiye kadar ölmüş olabilir!"

John, eğer durum böyleyse, Hal'in Hunter'ın mektubunun tarihini bilmesinin hiçbir fark yaratmayacağını belirtmekten kaçındı. Mantık yürütmek için uygun bir an değildi.

"Yine de gidip onu almamız gerekiyor, değil mi?"

"Evet, hem de şimdi!" Hal ayağa fırlayıp yüksek sesle hırıldayarak etrafındaki şeylere baktı, sanki herhangi birinin yoluna çıkmasına cesaret ediyormuş gibi.

Belki de sadece biraz mantık...

"Ordu Hunter'ı yakalarsa ona ne yapar bilmiyorum," dedi John. "Ama eğer gidersen *sana* ne yapacaklarını çok iyi biliyorum. Sen de öyle." Bunu söylemesine gerek yoktu.

Hal kendini kontrol altına almıştı. Gergin ağzı ve nemli gözleriyle mektuba öfkeyle bakıyordu, sonra başını kaldırıp John'a baktı. Dudaklarını büzüp üfledi ve soluk soluğa, "Peki, ne demek istiyor... arkadaşının... adını *senin*... '*anlayacağın*' konusunda? Neden sen?"

"Bilmiyorum. Şuna bir daha bakayım." Mektubu yavaşça aldı, taşıdığı kederin ağırlığını hissediyordu. Hunter'ın ıstırabının derinliğini anlamak için gözyaşlarıyla –bazen de kendi gözyaşlarıyla– lekelenmiş yeterince mektup görmüştü.

Hunter'ın "*anlamak*" derken neyi kastettiği hakkında iyi bir fikri vardı. Adam Jamie Fraser'la birlikte seyahat etmişti, o kadarını biliyordu ve Fraser'ın diğer şeylerin yanı sıra Paris'te bir

Scanned with CamScanner

Jakobit casusu olduğunu da biliyordu. "Casus" kelimesi ona huzursuzca Percy'yi hatırlattı ama bunu bir kenara itti, sirke ya da sütle yazılmış gizli bir yazı olması ihtimaline karşı kâğıdı ışığa tuttu. Bazen kâğıdın yüzeyindeki yansımadaki soluk farkı görebilirdiniz, kelimeler ancak ısıtıldığında ortaya çıksa bile.

Bundan daha basitti. Mektubun arkasında kurşun kalemle hafifçe yazılmış kelimeler vardı. Latince yazılmış kısa bir paragrafa benziyordu. Kelimeler gerçekten de Latinceydi ama anlamsız bir şekilde bir araya getirilmişti. Hal bile bunun şifreli bir mesaj olduğunu anlayabilirdi ama ne yapacağını bilemezdi.

Durumun ciddiyetine rağmen biraz gülümsedi. Bu bir şifreydi ve anahtarı "arkadaş"tı.

Beş dakikalık bir çalışmayla ismi buldu: Elmsworth, Wilkins Corner, Virginia.

"William'ı göndeririz," dedi Hal'e, elinden geldiğince kendinden emin bir şekilde. "Merak etme. Onu geri getirecektir."

William göğsüne bir gülle isabet etmiş gibi hissetti. Ağzı açılıp kapandı, bir kuklanın tahta çeneleri gibi istemsizce hareket ettiğini hissedebiliyordu ama bir an için hiçbir şey diyemedi.

Sonunda boğuk bir sesle, "Bu çok korkunç," diyebildi. "Otur baba. Düşeceksin."

Babası sanki biri iplerini kesmiş gibi görünüyordu. Bembeyazdı ve William bir bardak konyak uzatırken eli titriyordu. William'ın John Cinnamon'la paylaştığı küçük kulübenin içine daha önce hiç görmemiş gibi baktı, sonra oturup konyağı içti.

"İyiyim," dedi, öksürdü ve boğazını temizledi. "İyiyim."

William ona bakarak, "O kadar da iyi değil," dedi. "Hal Amca nasıl?" Kendi şok duygusu yatışmaya başlamıştı ama göğsünde hâlâ demirden bir ağırlık vardı.

"Tahmin edebileceğin gibi," dedi babası ve derin, ıslak bir nefes aldı. "Aklı başında değil," diye ekledi daha net bir şekilde, büyük bir yudum daha aldıktan sonra. "Hemen atına atla-

Scanned with CamScanner

yıp Dottie'yi kendisi almak istiyor. Onu suçladığımdan değil." Bir yudum daha aldı. "Ben de bunu yapmak istiyorum. Ama Sör Henry'nin bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliyim. Savaş, biliyorsun."

Evet, savaş. Alayın yarısı salı günü Charles Town'da Clinton'ın birliklerine katılmak üzere harekete geçecekti. Vücudundaki ağırlık azalmıştı ve artık nefes alabiliyordu.

"Elbette, gideceğim," dedi William ve daha yumuşak bir tonda konuşmasına devam etti. "Merak etme, baba. Onu geri getireceğim."

99

YEŞAYA 6:8

"Özür dilerim," dedi Roger sonunda. "Yapmak zorundaydım..."

"Sorun değil," dedi Brianna, sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Geri döndün. Önemli olan tek şey bu."

"Belki de önemli olan *tek* şey bu değildir," dedi Roger, sesinde belli belirsiz bir kahkaha tınısı vardı. "Dünkü kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve yanmış çöp gibi kokuyorum."

Roger'ın midesi yüksek sesle guruldayınca Brianna gülerek onu bıraktı.

"Hadi," dedi atına dönerek. "Eve vardığımızda çocuklara merhaba de ve yıkan. Ben gidip Henrike'ye yemeğe ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim..."

"*Bir sürü* yemek."

"...bir sürü yemek. Git!"

Henrike ve Angelina'yı mutfakta aşçının yanında buldu. Hepsi heyecanla onu karşılaşmıştı. Hemen üzerine atladılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve sorularla dolup taşıyorlardı. Bay MacKenzie savaşı görmüş müydü? Yaralanmış mıydı? Savaş hakkında ne söylemişti? Orada General Prévost'ı ya da Lord John'u görmüş müydü?

Scanned with CamScanner

Brianna, sanki Angelina karnını yumruklamış gibi hissetti. Lord John'un ağabeyiyle birlikte savaşta olduğunu biliyordu. Sadece bunun ne anlama geldiğini düşünmemişti. Elbette, savaşmışlardı. Greylerden biri ister silah sıkmış ister kılıç çekmiş olsun, şüphesiz emirler vermiş, Amerikalı kuşatmacıları havaya uçuran ve öldüren fitilin ateşlenmesine yardım etmişlerdi.

Hafızasında Lord John'un yumuşak ve güven verici sesini duydu: "*Biz* majestelerinin ordusuyuz. Bu tür şeylerin nasıl yapılacağını biliriz."

Yüzündeki tüm kan çekilirken kendini soğuk ve terli hissediyordu. Roger'ın İngiliz ordusundan olduğunu düşünecekleri hiç aklına gelmemişti. Ama elbette düşüneceklerdi.

Tanıdığı, sevdiği, hayranlık duyduğu adamların daha birkaç gün önce aynı hisleri beslediği başka adamları öldürdüğü aklına gelmemişti. Casimir Pulaski'nin fener ışığında ölü yattığı çadırın soğuk, kokuşmuş karanlığını hissetti. O an askerler vedalaşmaya gelirken hüznü, kederi, öfkeyi ve sevgiyi resmettiği sırada ağrıyan kaslarını ve kalemle teni arasındaki ter katmanı hissederken sağ eli kasıldı.

Pozegnanie.

Yemek gönderilmesini ve Roger için banyo ayarlanmasını istemeyi başardı ve odasına yöneldi, merdivenleri çıkarken her bir ayağını basamaklara dikkatlice yerleştirdi. Roger'ın atılmış giysileri pencerenin yanında yerde duruyordu ve havada keskin bir savaş kokusu vardı.

Roger'ın siyah takım elbisesinden geri kalanları dikkatle topladı. Kirliydi, ceketi ve pantolonu omuzdan dize kadar çamur içindeydi, salladığında eteklerinden gri kumlar dökülüyordu. Ceketin göğsünde bir şeyin kuruduğu, siyah çuhayla neredeyse aynı renkte, büyük, pürüzlü bir iz olduğunu gördü ama ıslak bir bezle sildiğinde bunun kan lekesi olduğunu anladı.

Göğüs cebinde küçük, sert bir şey vardı. Parmağını içeri sokunca kahverengimsi bir yumru çıkardı; bunun bir diş olduğu anlaşıldı, yarılmış, çürük ve kökünün yarısı eksikti.

Küçük bir hoşnutsuzlukla onu masaya bıraktı ve cekete döndü; cebinde başka bir şey daha vardı, bir tür kâğıt.

Scanned with CamScanner

Küçük bir nottu, bir kez katlanmış ve paltoya bulaşan kanla birbirine yapışmıştı fakat kan kurumuştu ve çakısının bıçağıyla kanı sıyırarak katları hassas bir şekilde ayırabildi.

Şaşırmaması gerekirdi. Roger onu kucakladığında barut dumanının kokusunu almıştı. Kan ise çok daha ani bir şeydi. Sadece savaşın yakınında değil, içinde de bulunmuştu ve bu düşünceye daha çok kızması mı, yoksa daha çok korkması mı gerektiğinden emin değildi.

"Neyin var senin?" diye mırıldandı belli belirsiz. "Neden, Tanrı aşkına?"

Kâğıdı yarıya kadar açmıştı; kendi adını görecek kadar. Çok dikkatli bir şekilde kurumuş kanın son damlasını da kopardı ve lekeli, buruşuk kâğıdı masanın üzerine yaydı.

Canım Bree,

Burada bulunmak niyetinde değildim lakin burada olmam gerektiğine dair güçlü bir his var içimde. Tam olarak "Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?" değildi ama buna yakın bir şeydi ve benim cevabım da bu oldu.

Brianna temiz, sağlam karyolası ve lekesiz yastıkları olan yatağa yavaşça oturdu ve mektubu tekrar okudu. Birkaç dakika öylece oturdu, yavaş ve derin nefes alarak kendini sakinleştirdi.

İncil namına pek bir şey bilmezdi fakat bu bölümü biliyordu. Yılda en az bir kez ayinlerde okunuyordu ve okulunda din dersi veren genç rahip, sekizinci sınıf öğrencilerine meslekler hakkında konuşurken bu alıntıyı kullanmıştı.

Yeşaya peygamberin bir melek tarafından uykudan uyandırıldığı, bir meleğin onu temizlemek ve Tanrı'nın sözünü söyleyebilecek hâle getirmek için dudaklarına sıcak bir kömür dokundurduğu hikâyeydi bu. Bundan sonra ne olacağını bildiğini sanıyordu ama kalktı ve sessiz koridordan geçerek raflarında İncil olduğunu sandığı kütüphaneye gitti. Orada, koyu siyah ciltli hoş bir kitap vardı ve oturup aradığı şeyi hiç zorlanmadan buldu.

Yeşaya, 6. bölüm, 8. ayet:

Scanned with CamScanner

Ayrıca Rab'bin sesini duydum: Kimi göndereyim, bizim için kim gidecek? O zaman, İşte buradayım, beni gönder, dedim.

Dudaklarının kıpırdadığını, "gönder beni" diye tekrarladığını hissediyordu ama dudakları sessizce kıpırdıyordu ve sözcükler sadece kendi kulaklarında çınlıyordu.

Beni gönder.

Oturdu, açık kitap dizlerinin üzerinde ağırlaşıyordu. Elleri terlese de parmakları soğuktu ve sayfayı çevirirken el yordamıyla ilerledi.

Sonra dedim ki, Tanrım, ne kadar sürecek? O da, Kentler insansız, evler insansız kalana, ülke büsbütün ıssızlaşana dek, diye yanıtladı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Brianna. Roger bu çağrıyı duymuştu ve buna yanıt vermişti. Genç kadın boğazındaki yumrunun geçmesi için güçlükle yutkundu.

"Sen bir aptalsın," diye fısıldadı Brianna fakat bu lafı kocasına değil kendineydi. Eğer papazlığın gerçekten mesleği olduğundan emin olursa ona yardım etmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. Rahipler ve rahibeler tarafından eğitilmişti, mesleğin ne olduğunu biliyordu. Ama öyle görünüyordu ki aslında bilmiyordu.

Özür dilerim, diye yazmıştı ona yazdığı notta.

"Hayır, *ben* özür dilerim," dedi yüksek sesle ve kitabı kapatıp birkaç dakika oturarak ateşe baktı. Etrafını saran ev sessizdi, akşam yemeği hazırlıkları başlamadan önceki o huzurlu saate bürünmüştü.

Brianna onun Tepe'de yaptıklarını daha resmi bir şekilde yaptığını hayal etmişti: kendilerini dinleyecek birine ihtiyaç duyan insanları dinlemek, dertlilere tavsiyelerde bulunmak, ölmekte olanları teselli etmek, çocukları vaftiz etmek, insanları evlendirmek ve gömmek... ama bir savaş alanında, top ateşinin ortasında ölen adamları teselli ettiğini ya da onları gömdükten sonra cebinde bir yabancının parçalanmış dişiyle kanlar içinde

Scanned with CamScanner

eve döndüğünü hayal etmemişti. Ama bir şey onu çağırmıştı ve o da bunu yapmaya gitmişti.

Tanrı'ya şükür ona geri dönmüştü. Ona ihtiyacı vardı. Uzun, yavaş bir nefes verdi ve ayağa kalkarak İncil'i yerine yerleştirmeye gitti.

Kimi göndereyim ve bizim için kim gidecek?

"Şey, *bu* çetrefilli bir soru," dedi. "Bunu onun yerine yapabilecek başka kimse yok, değil mi?" Bir nefes aldı ve açık pencereden içeri denizin temiz havası girdi.

"Beni gönder."

100

NEFSİN GÜCÜ

Savannah

Kuşatma kaldırılmıştı, top mermisi delikleri ve savaşa en yakın evlerdeki küçük yangınlar dışında şehre büyük ölçüde dokunulmamıştı. Savannah zarif bir şehirdi ve insanlar çok az telaşla hayatlarına devam ederken zarafeti hâlâ belirgindi.

John Grey, Bayan Fleury'nin az önce ikinci kez düşürdüğü mendili aldı ve yine başıyla selamlayarak geri verdi. Bunun bir flört olduğunu düşünmüyordu, eğer öyleyse bile bu konuda çok kötüydü. Ayrıca kendisinden çeyrek asır büyüktü ve hem gözleri hem de dili hâlâ keskin olsa da öğleden önce çay fincanını eline aldığında kaşığın tabağında nasıl tıkırdadığını fark etmişti.

Elleri felçli olsa da aklı öyle değildi.

"Şu kız," dedi kadın dudaklarını büzerek, odanın diğer tarafında duran ve tanımadığı genç bir adamla sohbet eden Amaranthus'a doğru. "Kim o kız?"

Grey kibarca, "O Vikontes Grey, hanımefendi," dedi. "Ağabeyimin gelini."

Scanned with CamScanner

Bayan Fleury'nin hafif kırmızılıkla çevrelenmiş gözleri daha yakından incelemek için kısıldı.

"Kocası nerede?"

Grey, Ben'den söz edildiğinde her zamanki iç sıkıntısını hissetse de sakin bir şekilde cevap verdi.

"Yeğenim Brandywine'da isyancılar tarafından yakalanma talihsizliğine uğradı, hanımefendi. O zamandan beri kendisinden pek haber alamadık ama yakında bize döneceğini umuyoruz." *Bir tabutun içinde olsa bile...* Hal daha fazla belirsizliğe dayanamazdı ve yakında Minnie'ye yazmak *zorunda* kalacaktı.

"Hımm." Yaşlı kadın tek camlı gözlüğünü kaldırdı. Evet, kesinlikle felçliydi, John, zincirin göğsünde titrediğini görebiliyordu, ardından kadın Amaranthus'a sertçe baktı.

"Şu genç bayan pek de onun için yanıp tutuşuyormuş gibi davranmıyor, değil mi?"

Açıkçası öyle davranmıyordu ama Grey, dulluğunu avantaja çeviren ve dedikoduda oldukça başarılı olduğu belli olan Bayan Fleury ile evlilik vasıtasıyla yeğeni olan kadını tartışmak istemiyordu.

"Cesurca direniyor," dedi. "Size bir fincan çay daha getirmeme izin verin, hanımefendi."

Bu işle uğraşırken, merhum Bay Fleury'nin peruklu ve erik rengi kadife giysiler içindeki büyük portresinin altında birbirleriyle sohbet eden Amaranthus ve William'ın yanından geçmeyi başardı. Başarılı bir tüccarın bu güzel izlenimi, ressamın başka türlü zayıf bir figüre müreffeh bir göbek ekleme çabasıyla biraz bozulmuştu. Değişiklik Bay Fleury'nin duruşunda aceleyle bir ayarlama gerektirmiş, dikkatsizce yapılan fazla boyama, beyefendinin William'ın sol kulağının arkasında belirsiz bir şekilde gezinen hayalet gibi bir üçüncü bacağa sahip olduğu izlenimine neden olmuştu.

Duruşlarında hiçbir uygunsuzluk yoktu ama aralarında gergin bir hava olduğunun da farkındaydı. Birbirlerine dokunmamak için gösterdikleri çabadan da anlaşılıyordu bu.

Scanned with CamScanner

Grey onlara yaklaşırken Amaranthus, William'dan bir tabak keki öyle zarif bir tavırla kabul etti ki kendini neredeyse tuzağa düşmüş gibi hissetti. William ise onu tanıyan herkesin okuyabileceği ve Amaranthus'un kesinlikle *anladığı* bir ifadeyle gülümseyerek bakıyordu.

Yüce Tanrım. Eminim yapmamışlardır... belki de yapmamışlardır ama lanet olasıca bunu düşünüyorlardır. İkisi de.

Bu birçok açıdan rahatsız ediciydi. Bir kere Amaranthus'u gerçekten çok seviyordu. İkincisi, William'ın üvey babası olarak, çocuğun evli bir kadına, hele hele kendi kuzeninin karısına hitap etmeyecek kadar iyi yetiştirildiğini düşünmek istiyordu.

Ancak nefsin gücünü çok iyi biliyordu. En azından Bayan Fleury tarafından görülebilecek kadar güçlüydü.

"John," dedi arkasından yumuşak bir ses ve kaskatı kesildi.

"Perseverance," dedi Grey, eski üvey kardeşi gülümseyerek yanına gelirken başını sallayarak. "Dünya üzerinde kimsenin böyle hoş bir adı olmamıştır."

"İyi görünüyorsun, John," dedi Percy bunu duymazdan gelerek. "Mavi kadife sana her zaman yakışıyor. Anne babamızın düğününde giydiğimiz takımları hatırlıyor musun?" O yumuşak kahverengi gözlerin derinliklerindeki gülümseme gerçekti ve Grey bu gülümsemenin omurgasından aşağıya doğru inip hayalarını sıktığını hissederek şaşırıp sinirlendi.

Evet, o düğünü ve o takım elbiseleri çok iyi hatırlıyordu. Percy'nin de açıkça istediği gibi annesi Percy'nin üvey babasıyla evlenirken kilisede Percy'nin yanında durduğunu, kendi eliyle Percy'ninkinin birbirine değdiğini, kraliyet mavisi kadife ceketlerin içinde gizlendiğini, parmakların yavaşça birbirine dolandığını, dokunuşun bir söz olduğunu hatırlıyordu. Percy'nin bozduğu bir söz.

"Ne istiyorsun, Perseverance?" diye sordu açıkça.

"Ah, pek çok şey," diye yanıtladı Percy, gülümsemesi artık dudaklarına ulaşmıştı. "Ama esasen... Fergus Fraser'la konuşmak istiyorum."

Scanned with CamScanner

"Konuştun," dedi Grey, yarısı boş bardağını yanından geçen bir hizmetçinin tepsisine bırakırken. "Coryell's Ferry'de. Seni duydum. Ve *onu* da duydum," diye ekledi. "O zaman seninle işi yoktu ve fikrini değiştirdiğini sanmıyorum. Ayrıca istesem bile bu konuda ne yapabileceğimi sanıyorsun ki?"

Percy hâlâ gülümsüyordu ama gözleri Grey'in cevabını esprili bulduğunu belli edecek şekilde kırıştı.

"Yazın Bayan Prévost'ın öğle yemeğinde oğlunla tanışma şerefine nail oldum."

Hayır. Tanrı aşkına, kesinlikle hayır.

"Ve kısa bir süre önce Charles Town'da Bay Fergus Fraser'la tekrar kısa bir süre karşılaşmış olsam da General Fraser'ı Monmouth'tan önceki müzakereler sırasında yakından görme ayrıcalığına da sahip oldum."

"Yani?" Grey kayıtsızca gülümsemeye devam etse de Percy'nin onun gözlerinden ne düşündüğünü okuyabildiğinin farkındaydı.

Percy gözlerini kırpıştırıp bir kez öksürdü ve bakışlarını kaçırarak Bay Fleury'nin hayalet bacağına dikti.

"Defol Percy," dedi Grey gayet kibarca ve Bayan Fleury'nin çayını götürmeye gitti.

Yine de sıcaklık hissi ve hafif cinsel gerilim, Percy'nin gözlerinin rahatsız edici derecede ona baktığı heyecan verici bir hisle birlikte onunla kaldı. Onun dokunuşunu hissetmeyeli uzun yıllar olmuştu ama bunu hatırlıyordu. Canlı bir şekilde.

Bu duyguyu keskin bir şekilde kendinden uzaklaştırdı. Percy'nin fiziksel cazibesine ya da beceriksizce yaptığı şantaja boyun eğecek gibi görünmüyordu. Ya Percy, William'ın bir İskoç asi generaline olan benzerliğini oldukça çarpıcı bulduğunu tüm dünyaya söylemeye karar verirse? Kısa bir süre için dedikoduları canlandırabilirdi ama William ordudan ayrılmış ve bir kont olarak kalmıştı. Unvanı gerçekten tehlikeye atılamazdı. William'ın kendisine herhangi bir soru sorulması durumunda yapması gereken tek şey, soruyu soran kişiye buz gibi bir bakış atmak ve onu görmezden gelmekti.

Scanned with CamScanner

Yine de Percy'nin neyin peşinde olduğunu ve nedenini öğrenmesi gerekecekti. Sanki biri ensesinden aşağı sıcak kahve dökmüş gibi sırtından aşağı bir sıcaklık aktı.

Odanın öbür ucunda Amaranthus'un uzun işaret parmağının William'ın göğsünde hafifçe durduğunu ve bariz bir şeyi işaret ettiğini gördü.

Parmağı yeleğindeki böceklerin en büyüğüne, siyah uçlu boynuzları olan, parlak sarı ipek rengindeki, iki buçuk santimlik bir canavara belli belirsiz dokunuyordu. Elbette, minik kırmızı gözlere...

"*Dynastes tityus*," dedi onaylayarak. "Doğu Herkül böceği."

"Gerçekten mi?" dedi William gülerek. "*Dynastes tityus*, yanılmıyorsam Titan asisi anlamına geliyor. Herkül bir Titan mıydı?"

"Değil miydi?" Amaranthus başını yana yatırıp tek kaşını kaldırdı. Kaşları yumuşak ama belirgin, saçlarından daha koyu bir sarıya çalıyordu.

"Evet. Belki de bu şeye adını veren kişinin kastettiği buydu ama neden isyan etsin ki? Bu adam asi olarak mı biliniyor?" Burnunun ucuyla göğsüne ve Amaranthus'un uzun, ince işaret parmağına baktı. Alyansı dördüncü parmağında parıldıyordu ve derin bir nefes alarak işaret parmağının koyu sarı kabuğa hafifçe batmasını sağladı. Kadın ona gülümseyip parmağını yavaşça geri çekti.

"Böceğe gelince, bilemem. Ama sen öylesin, değil mi?"

"Ben mi? Nasıl yani?"

"Demek istediğim, hayatını başkalarının beklentilerini karşılamak için yaşamaya niyetli değilsin. Öyle mi?"

Bu beklediğinden çok daha açıktı ama karşısındaki bu kadın şaşırtıcı derecede açıktı.

"Senin beklentilerin mi?" diye sordu William.

"Ah, hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Ben hiçbir şey beklemiyorum, William. Senden ya da bir başkasından." Bir

Scanned with CamScanner

an durakladı ve gözleri onunkilerle sabitlendi. Menekşe rengi saten bir elbise giydiği için artık griydiler ve pencere camındaki yağmur gibi saydamdılar. "Tabii, sana yaptığım mütevazı önermeyi* kastetmiyorsan?"

İçindeki mücadeleye rağmen Jonathan Swift'e yaptığı göndermeye gülümsedi, aslında kendi teklifi de Swift'in yoksulluğa çare olarak bebek yamyamlığını savunan hicivli makalesi kadar şoke ediciydi.

"Benim aklımdaki de buydu, evet."

"Bunu düşündüğünü bilmek beni memnun etti," dedi ve gamzesi yanağını terk etmiş olsa da sesinde açıkça duyuluyordu.

William böyle bir şey yaptığını inkâr etmek için ağzını açtı ama onun çirkin önerisini düşünmeyi kesin bir dille reddetmiş olsa da vücudunun çoktan bunu düşündüğünü ve aynı derecede kesin sonuçlarını ona bildirdiğinin farkındaydı.

Öksürdü ve gelişigüzel bir şekilde odaya göz gezdirdi. Babası Fransız diplomatla konuşuyordu ve Tanrı'ya şükür ona doğru bakmıyordu.

"Pekâlâ." Boğazını temizledi ve ellerini arkasında kavuşturdu. "'Düşünmek' tam olarak doğru kelime mi bilmiyorum ama bu konu şu an için önemsiz. Bu öğleden sonra seni görmeye geldim..."

"Gerçekten mi?" Genç kadın memnun görünüyordu.

"Sabah yola çıkacağımı ve ne zaman döneceğimi bilmediğimi söylemek için."

Amaranthus artık hoşnut görünmüyordu. William buna üzüldü ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

"Gel," dedi ve bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru başıyla işaret ederek onun eline dokundu. "Sana nedenini söyleyeceğim."

Amaranthus onun ruh hâlini hemen anladı ve hafifçe başını salladı.

---

* Jonathan Swift'in 1729 yılında kaleme aldığı, İrlanda'nın İngiltere tarafından ağır bir şekilde sömürülmesini konu alan *A Modest Proposal* (Mütevazı Bir Öneri) adlı hiciv türündeki eserine atıfta bulunuyor. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"Birlikte olmaz," dedi. "Önce ben gideceğim. Git ve bir içki iç, sonra da ön kapıdan çıkıp etrafı dolaş."

William sonunda onu buldu. Amaranthus, Bayan Fleury'nin devasa bahçesinin en ucunda, içinde taştan bir aşk tanrısının, oyma taş havuzunun ortasında duran, yuvarlak gözleri akıntının altında simsiyah parlayan bir kurbağanın üzerine işediği küçük bir mağarayı seyrediyordu.

"Bu gerçek bir kurbağa," dedi ve dikkatini söz konusu canlıya vermeden önce kısa bir süre ona baktı. "Bir tür *scaphiopus*. Çoğunlukla yeraltında yaşarlar ama suyu severler."

"Belli," dedi William ama onun dikkatini dağıtmasına izin vermedi ve hiç vakit kaybetmeden Denzell Hunter'ın Hal Amca'ya gönderdiği mektuptan bahsetti. Kadın bembeyaz kesildi ve ani bir ürpertiye kapılmış gibi pelerinini vücuduna sımsıkı sardı.

"Ah, hayır. Hayır. Zavallı kadın!" Genç kadının gözlerinin yaşarması William'ı şaşırtmıştı. Ama sonra onun da bir çocuğu olduğunu hatırladı, muhtemelen Trevor'ı bu şekilde kaybetmeyi hemen hayal etmiş olmalıydı.

"Evet," dedi William, boğazına bir yumru oturmuştu. "Bu çok korkunç. Hal Amca doğal olarak Dottie'yi burada, onunla ilgilenebileceği, güvende olduğundan emin olabileceği bir yerde istiyor. Ben de gidip onu getireceğim."

"Elbette." Amaranthus'un sesi alışık olmadığı kadar kısıktı, sert bir şekilde boğazını temizledikten sonra pelerinini bırakarak doğruldu. "Kuzeninin ailesine kavuşacak olmasına sevindim. Böylesine korkunç bir kayıpla yalnız kalmak... Yolculuğun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi William. "Her şey yolunda giderse, belki bir ay, altı hafta. Eğer gitmezse –hastalık, kötü hava koşulları, seyahat aksilikleri– birlik hareketleri..." Her zamanki gibi orduyu ve onun içerdiği sürekli amaç duygusunu düşününce hafif bir sızı hissetti. "Daha uzun sürebilir."

Scanned with CamScanner

Amaranthus başını salladı. Kurbağa aniden boğazını şişirdi ve muazzam bir şekilde vırakladı. William ve Amaranthus onu şaşkınlıkla izlerken bu haykırışı birkaç kez tekrarladı, sonra onlara suçlayıcı bir bakış attıktan sonra havzasından çıkıp yeşil bir yaprağın altına girdi.

Amaranthus kıkırdadı ve William bu sesten etkilenerek gülümsedi. Aralarındaki gerginlik sona ermişti ve William doğal bir şekilde uzanıp pelerini Amaranthus'un omuzlarından geri çekti. Amaranthus da aynı doğallıkla William'ın kollarına atıldı ve ne o anda ne de sonrasında kimse bu öpücüğün kimin fikri olduğunu söyleyemedi.

101

YİNE YOLLARDA

John Cinnamon, William'ın eyer çantalarını kısrağa yükledi, sonra hayvanı dikkatle inceleyerek kısık gözlerle etrafında dolaştı, ön ayaklarını kaldırıp gemini sıkmaya çalıştı (ve bu sırada gevşetti) ve genel olarak atı rahatsız etti. Cinnamon, Saint-Domingue donanmasından kurtarıldığı için biraz utanmıştı ve maceradan bu yana baş belası olmamaya özellikle dikkat ediyordu.

"İyi bir attır ama onu rahatsız etmeyi bırakmazsan muhtemelen seni tekmeler." William eğleniyordu ama Cinnamon'ın beceriksizce gösterdiği ilgiden de etkilenmişti. Adamın kendisine eşlik etmek istediğini biliyordu. Muhtemelen Dottie'yi tutuklanmadan, kazayla asılmadan ya da haydutlar tarafından öldürülmeden tek başına geri getirme görevini yerine getirebileceğine güvenmiyordu ama portresi önceliğiydi.

"Her şey yoluna girecek," dedi William, Cinnamon'ın omzuna vurarak, ardından eğilip atın gemini yeniden sıktı. "Virginia'ya vardığımda neredeyse kış gelmiş olacak. Ordular kışın savaşmaz. Ben de ordudaydım, bilirim."

"Evet, *imbécile*," dedi Cinnamon yumuşak bir sesle. "Biliyorum. En son ordudayken bir Alman asker kaçağı tarafından

Scanned with CamScanner

kafana vurulduğunu ve bir vadiye atıldığını, orada ölmek üzere olduğunu ve nefret ettiğin İskoç kuzenin tarafından kurtarılmak zorunda kaldığını söylememiş miydin?"

William biraz soğukkanlılıkla, "Ian Murray'den nefret etmiyorum," dedi. "Ne de olsa hayatımı ona borçluyum."

"İşte, bu yüzden ondan nefret ediyorsun," dedi Cinnamon ve William'a kendi en iyi bıçağını, boncuklu kılıfıyla birlikte uzattı. "Al bunu, onun karısını istiyorsun. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleme. Benimleyken başının ne tür belalara girdiğini gördüm. Sen kuzeninle dönene kadar her gün Kutsal Bakire'ye bir mum yakacağım."

"*Merci beaucoup*," dedi William, ince bir alaycılıkla. "O kadar paran yok." Ama ciddiydi ve Cinnamon ona sırıttı.

"Kalın bir pelerinin var mı? Ve taşaklarını sıcak tutacak yünlü iç çamaşırın?"

William ayağını üzengiye koyarak ona, "Sen kendi taşaklarına bak," diye öğüt verdi. "Kendine dikkat et ve kız kardeşimin sana söylediklerini yap."

Cinnamon gözlerini fal taşı gibi açıp bir istavroz çıkardı.

"Aksini yapmaya cesaret edebileceğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Korkunç bir kadın. Güzel," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "ama iri ve tehlikeli. Ayrıca portremin bana benzemesini istiyorum. Eğer onu kızdırırsam..." Gözlerini şaşı yaptı ve dilini ağzının kenarından dışarı çıkardı.

William güldü ve bıçağı kemerine sokup dizginleri eline aldı.

"Hak ettiğini buldun, *gonze. Adieu!*"

Cinnamon başını salladı.

"*Au revoir*," diye düzeltti ciddiyetle. "*Et bon voyage!*"

102

KIŞ RÜZGÂRLARI

Birkaç sağanakla bir gün şiddetli yağmur dışında hava güzeldi ve yollar fena değildi. Ordulara gelince...

Scanned with CamScanner

Onun işi Dottie'yi alıp eve getirmekti. Muhtemelen hâlâ kaçak bir savaş esiri olan kocasından kimse bahsetmemişti. Denzell Hunter, Virginia'da Dottie'nin yanında olabilirdi ama eğer değilse... Kuzenini iyi tanıyordu. Denzell Hunter'ı da iyi tanıyordu ve Dottie güvende olduğunda Hunter'ın hem kişisel inancı hem de askeri görevi gereği Kıta Ordusu'na dönmüş olabileceğini düşünüyordu. Hal Amca ona resmi telgrafları göstermiş ve General Prévost'ın hem İngiliz hem de Amerikan birliklerinin mevzilenmesiyle ilgili olarak doğru olduğunu düşündüğü şeyleri anlatmıştı. Kış geliyordu ve kuzeydeki tüm düşmanlıklar esasen sona ermişti. Sör Henry Clinton, Monmouth'tan beri New York'ta pusuya yatmıştı ve George Washington da –Hal'in gönderdiği ve amcasının büyük olasılıkla doğru olduğunu düşündüğü haberlere göre– ana birliğini hâlâ New Jersey'deki kışlık karargâhta tutuyordu.

Yine de Washington'ın generallerinden biri, başarısız Savannah kuşatmasını yöneten Lincoln, birlikleriyle birlikte kuzeye gitmişti ve şu anda Charles Town şehrini elinde tutuyordu. Clinton da burayı istiyordu.

"Son haberlere göre Sör Henry, D'Estaing'in kurbağaları New York'tan ayrıldıktan sonra burayı ele geçirmek için kıyıya on dört bin kadar asker göndermeyi planlıyordu ama Fransızların bir sonraki durağı olan Newport'u korumak zorunda kaldığı için gecikti." Hal Amca, yarım gözlüğünün ardından bakarak küçük bir yığın sevk raporlarını karıştırdı. "Sonra bu Fransız kurbağaları buraya geliyor! D'Estaing'in kendisini gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Kendi gözlerimle gördüm," dedi William, kısa bir süre homurdanan amcasına.

"Lincoln'ün kuşatma başarısız olduktan sonra buradan ayrıldığını ve Charles Town'ı ele geçirmek için yukarı çıktığını biliyoruz, bu da Clinton'ın yoluna bir engel koyuyor," diye ekledi Lord John.

"Kış yaklaştığından, Sör Henry'nin niyeti hava koşulları ve Benjamin Lincoln'ün Charles Town'ı teslim ederek hemen

Scanned with CamScanner

yükümlülük altına girmemesi durumunda on dört bin askerini barındırma gibi küçük bir sorun nedeniyle daha da gecikmiş olabilir. Durum böyleyken, Charles Town'a ya da yakınlarına gidersen ne bulabileceğin konusunda hiçbir fikrim yok ama..."

"Ama Charles Town'ın etrafından dolaşmaktansa içinden geçmek çok daha hızlı olur," diye bitirdi William gülümseyerek. "Merak etme, Hal Amca. Elimden geldiğince çabuk Virginia'ya varacağım."

Hal Amca'nın yorgunluk ve endişeyle gölgelenmiş yüzü, her şeyin yolunda gideceğini hissettiren o nadir, büyüleyici gülümsemelerden birine dönüştü çünkü kesinlikle dünya ona karşı koyamazdı.

"Yapacağını biliyorum, Willie," dedi şefkatle. "Teşekkür ederim."

William böylece sıcak bir yürek, sağlam çizmeler, iyi bir at ve altın dolu bir keseyle görevine doğru yola çıkmıştı. Hal Amca, Dorothea'yı babasının kollarına geri götürürken hiçbir eksiğinin olmayacağından emin olmak istiyordu. Bu işlerde Denzell Hunter'ın herhangi bir rolü olduğundan bahsetmemişti ama Lord John sonunda söylemişti.

"O bir Quaker, elbette," dedi William'a özel olarak, "ama aynı zamanda Kıta Ordusu'nda bir cerrah. *Ve* kaçak bir savaş esiri... Şartlı tahliyesini bozmuş, öyle diyor. Şu anda Washington'la birlikte olabilir, bu da muhtemelen New Jersey'de olduğu anlamına gelir. Eğer öyleyse, onu orada bırak ve Dottie'yi sana ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın hemen geri getir."

"O artık bir Quaker, değil mi?" diye sordu William. "Şiddet içeren bir şey yapmaz."

Lord John ona bir bakış attı.

"Nedense bu dini inancın Dorothea'nın aileden gelen zorbalık eğiliminin üstesinden gelmeye yeteceğinden şüpheliyim. Babasının kim olduğunu unutma."

"Hımm," dedi William kayıtsızca. Aslında en son genç bir Quaker kadına –Denzell Hunter'ın lanet olası kız kardeşi– ona

Scanned with CamScanner

vurmayacağını söylediğinde, kadının yüzüne tokat attığını hatırlıyordu. Kadın ayrıca ona horoz demişti ki William buna çok içerlemişti.

William, Dottie'nin kurtarılması tartışılırken Denzell'ı pek düşünmemişti ama düşünseydi, o da babası ve Hal Amca'yla aynı sonuca varırdı. En azından Denzell'a Dottie'nin nerede olduğu ve iyi olup olmadığı konusunda haber göndereceğini düşündü.

William kendini biraz kahramanca, duygusal ve yüce gönüllü hissediyordu. Bunun nedeni büyük ölçüde Amaranthus'la ilgili şu anki karışık ama son derece hoş duygularıydı. Bir yanı Amaranthus'un kendisine önerdiği planın ilk adımını gerçekleştirmek için Bayan Fleury'nin yazlık evinden yararlanmış olmayı diliyordu. Diğer yarısı ise bunu yapmadığına oldukça memnundu.

Aslında büyük ölçüde Dottie'nin bebeği ve Amaranthus'un onun ölüm haberine verdiği tepki nedeniyle hoşnut değildi, bu da çocuğu onun için aniden gerçek kılmıştı. Amaranthus'un ani gözyaşlarını görmeden önce, durumun üzüntüsünü kendisi de hissetmişti ama bu soyut bir üzüntüydü, kendinden güvenli bir şekilde uzaktı. Ancak Amaranthus çocuk için ağladığında küçük Minerva Joy'un gerçek bir insan olduğunu ve ölümünün onu sevenleri kısa bir süreliğine de olsa derinden yaraladığını fark ederek aniden ve acı bir şekilde sarsılmıştı.

Amaranthus'a dokunmasına, onu öpmesine neden olan şey, şehvet kadar bu düşüncenin yarattığı şefkatti.

William elinin tersiyle kendi dudaklarına dokundu. Ne kadar tuhaf bir öpücüktü ama bir şekilde harikaydı. Dudaklarının buluştuğu, vücutlarının birbirine yapıştığı, ıslak ve soğuk bahçede birbirlerini yaktıkları o birkaç dakika boyunca sanki aralarında bir bağ oluşmuştu... sanki artık onu kelimelerin ötesinde bir şekilde tanıyordu.

Lanet olsun ki onu çok daha fazla tanımak istiyordu... ve bu karşılıklıydı. Bir noktada, elini kızın eteklerinin altındaki uzun

Scanned with CamScanner

ve çıplak uyluğundan yukarı kaydırmış, avucuyla kadınlığını okşarken dolgunluğunu, kayganlığını, onu istediğini hissetmişti. Parmak uçları yarı bilinçli bir şekilde avucuna sürtünüyor, karıncalanıyordu.

Yutkundu ve Amaranthus'la ilgili anılarını bir kenara bırakmaya çalıştı. Şimdilik.

Ama şefkat ve bebek düşüncesi hâlâ aklındaydı. Bu yüzden durmuştu. Çünkü aniden yaptığı şeyin aslında gerçek birinin doğmasına neden olabileceği aklına gelmişti.

Bir şekilde o kişiyi –haklı ya da haksız– kendisine ait olan yükleri üstlenmeye mecbur bırakmasının doğru olmadığını düşündü.

Ama onunla evlenirsem ve hamile kalır da gitmezsem... Oğlu –Tanrım, ne düşünce ama, oğlu!– yine de Ellesmere'in ve Dunsany'nin unvanını miras alacaktı ancak buna hazır olana kadar değil. Çocuğu hazırlayabilir, ona... gösterebilirdi.

"Tanrım." William başını şiddetle iki yana sallayıp düşünceleri kovdu ya da kovmaya çalıştı. Bu düşünce yeniydi, korkutucuydu ve bir bakıma oldukça heyecan vericiydi. Bu düşünceyi bir kenara itti, zihni Amaranthus ve onun yumuşak sarı kaşları, şırıl şırıl akan su, keskin otlar ve dikkatli kurbağanın parıldayan siyah gözleriyle ilgili anılarına geri döndü.

Atının toynaklarının altındaki kilometrelerce yolu zar zor fark etti ve ancak karanlık yolun kaybolmasına neden olduğunda durdu.

103

VIRGINIA REEL*

William, Richmond'un yaklaşık elli kilometre kuzeyindeki bir mezrada gecelemek için mola verdi. Josiah Dağı'nın çekiciliğini hissediyordu. Kendisini oraya götürecek yolun birkaç kilometre yakınından geçmişti ve birkaç dakikalığına ruhen

* On yedinci yüzyılda Amerika'da bir halk dansı. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

oradaydı, Manoke ve John Cinnamon ile kırık verandada oturmuş, kızarmış yayın balığıyla toprakta tütsülenmiş domuz eti yiyor, akşam esintisinde tütünün hafif tatlı kokusu yayılıyordu.

Kısa bir süre Dottie'yi bir süreliğine oraya götürüp götürmemesi gerektiğini düşündü. Hava gittikçe soğuyor, yağmurlar şiddetini artırıyordu. Hastalık yüzünden zayıf düşüp yasta olan bir kadının haftalarca fırtına ve çamur içinde yolculuk etmemesi gerekiyordu. Eğer Manoke hâlâ evde oturuyorsa, o Kızılderili ile birlikte evin onlara barınak sağlayacak kadarını kolayca onarabilirlerdi.

Hayır. Bu bir hayaldi, yıkık dökük merdivenlerinde oturup bir şeyler düşünme arzusundan doğmuştu. Dottie'yi bir an önce Hal Amca'ya geri götürmesi gerekiyordu, orada ona bakılabilir, ailesinin bağrında iyileşebilirdi. *Ayrıca*, dedi zihninin gerisindeki küçük hain bir ses, *çok geçmeden Amaranthus'u tekrar görmek isteyebilirsin.*

"O da var," dedi yüksek sesle ve atını daha hızlı koşması için dürttü.

Dottie'yi faytonla geri getirecek kadar parası vardı ama bu, bir fayton bulabilirse geçerliydi. Wilkins Corner yerleşiminde üç öküz, bir katır, küçük bir keçi sürüsü ve bir iki domuz vardı. Sadece dört ev bulunuyordu ve keçi sağan bir kadının kısa sorgusu onu doğrudan Korku Saçan Elmsworth'ün kapısına götürdü.

Bu beyefendi seksen yaşlarında ve oldukça sağırdı, fakat çok daha genç olan karısı -altmış yaşlarında ya da daha genç– kulağına iki santim mesafeden bağırarak William'ın kimliğini ve görevini ona anlatmayı başardı.

"Dorothea mı dedin?" Bay Elmsworth gür kaşlarını William'a doğru kaldırdı. "Ondan ne istiyormuş?"

"Ben... onun... *kuzeniyim*," dedi William eğilip yaşlı beyefendiye en yüksek sesle hitap ederek.

"Kuzen mi? Kuzen?" Yaşlı adam bu beklenmedik ifadeyi onaylamak için karısına baktı ve onay aldıktan sonra başını salladı. "Ona hiç benzemiyorsun."

Scanned with CamScanner

William karısına döndü.

"Lütfen kocanıza Dorothea'nın babasının benim amcam, kardeşinin de üvey babam olduğunu söyler misiniz?"

Kadın bunu duydu ama soyağacı bilgisi karşısında şaşkınlığa uğradığı belliydi çünkü bir an için ağzını açtıktan sonra kaşlarını çatarak kapattı.

William sabrını koruyarak, "Boş verin," dedi. "Lütfen Dorothea'ya burada olduğumu söyleyin."

"Dorothea burada değil," dedi Bay Elmsworth, bir şekilde bunu anlamıştı. Şaşırmış görünüyordu ve karısına baktı. "Dorothea burada mı?"

"Hayır, değil," dedi Bayan Elmsworth, o da şaşkın görünüyordu.

William derin bir nefes aldı ve Bayan Elmsworth'ü kafası sarsılana kadar sarsmanın bir beyefendiye yaraşır bir davranış olmayacağına karar verdi.

"Peki, nerede?" diye sordu nazikçe.

Bayan Elmsworth şaşırmış görünüyordu.

"Neredeyse bir ay önce erkek kardeşi gelip onu aldı."

William, Bayan Elmsworth'ün yanıtına karşılık başını otomatik olarak olumlu anlamda salladı ancak sonra kadının ne dediğinin *farkına vararak* âdeta bir arı sokmuş gibi irkildi.

"Erkek kardeşi," diye dikkatle tekrarladı ve her iki yaşlı da başını salladı. "Kardeşi. Adı neydi?"

Uzun saplı kil piposunu yakmakta olan Bay Elmsworth, piposunu ağzından çıkararak, "He?" dedi.

"Bilmiyor," dedi Bayan Elmsworth, başlıklı başını özür dilercesine sallayarak. "Adam geldiğinde bahçede işlerim vardı ve geri döndüğümde birlikte gitmişlerdi. Dorothea ona baktığımız için bize teşekkür eden tatlı bir not bırakmıştı ama notta kardeşinin adıyla ilgili hiçbir şey yazmıyordu ve kocam da ona işaret etmeleri dışında ne dediklerini anlayamayacak kadar sağır."

Scanned with CamScanner

"Ah."

Bay Elmsworth'ün durumu tamamen yanlış anlamış olması mümkündü, diye düşündü William, ama Henry olması da *mümkündü*. Henry Grey'i en son gördüğünde, Philadelphia'da dul olup olmadığı belli olmayan çok hoş bir siyahi ev sahibesiyle birlikte yaşıyor, karnından vurulduktan sonra bağırsaklarının bir ya da iki ayağını kaybettiği için yavaş yavaş iyileşiyordu. William, Denzell'in New Jersey'ye giderken Philadelphia'da durup Henry'ye Dorothea'nın varlığından söz ederek ondan gidip onu getirmesini istemiş olabileceğini ya da Henry'nin bunu kendi başına yapmaya karar vermiş olabileceğini düşündü.

Sonra aklına ani bir fikir geldi ve ciğerlerini şişirerek Bay Elmsworth'ün kıllı kulak deliğine doğru eğilerek, "*Üniforma* giyiyor muydu?" diye bağırdı.

Bay Elmsworth irkildi ve piposunu yere düşürdü. Neyse ki karısı pipoyu yere düşüp kırılmadan önce yakaladı.

"Tanrım, genç adam," dedi azarlayarak. "İçeride bağırmak görgüsüzlüktür. Gençken bana hep böyle öğretildi."

William biraz daha alçak bir sesle, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Anlayacağınız üzere Bayan Hunter'ın... iki erkek kardeşi var, hangisi olduğunu merak ettim."

Henry ordudan atılmıştı fakat William'ın üç kuzeninden ortancası olan ağabeyi Adam bir piyade taburunda yüzbaşıydı.

"Ah, ah," dedi Bayan Elmsworth ve tiz bir sesle kocasını sorgulamaya koyuldu, sonunda genç adamın bir tür üniforma giymiş olabileceğine dair şüpheli bir fikir ortaya çıkardı, ancak bugünlerde silahlarla, renkli pantolonlarla ve süslü düğmelerle dolaşan bu kadar çok insan varken, bunu söylemek zordu.

"Kibirle işimiz olmaz," diye açıkladı William'a. "Yoldaş olmak gibi. Ordularla ya da silahlarla da değil, avlanmak için olmaları dışında. Avlanmak iyidir. İnsanlar yemek yemeli, biliyorsun," diye ekledi William'a hafifçe suçlayıcı bir bakış atarak.

William sabrını korudu, başka çaresi yoktu ve daha umut verici bir düşünceyle ödüllendirildi. Bayan Elmsworth'e döndü.

Scanned with CamScanner

"Kocanıza sorar mısınız lütfen, Dorothea'yı almaya gelen adam ona benziyor muydu?" Henry ve Benjamin babaları gibi ince yapılı, koyu renk saçlıydılar ama Adam annesine benziyordu, Dottie de öyle, ikisi de sarı saçlı, pembe yanaklı, yuvarlak çeneli ve iri, hülyalı mavi gözlüydü.

Bay Elmsworth sorgulama sırasında biraz gerilmişti ve piposunu tedirgin bir havayla üflüyordu, ama bu soru sorulduğunda rahatladı. Büyük bir mavi duman bulutu çıkarıp sertçe başını salladı.

"Benziyordu," dedi. "Çok benziyor, çok benziyor." *Adam.* William da rahatladı ve Elmsworthlere bol bol teşekkür etti, ancak teşekkür karşılığında para almayı reddettiler.

Ayrılmaya hazırlanırken aklına başka bir şey daha geldi.

"Hanımefendi, kuzenimin size yazdığı not hâlâ duruyor mu?"

Bu istek, bir çeyrek saat boyunca küçük evin içinde telaşla dolaşmasına, yapış yapış konserve kavanozlarını toplayıp tekrar yerine koymasına neden oldu ve Bay Elmsworth'ün notu mumunu yakmak için kullandığını geç de olsa hatırlamasıyla sonuçlandı.

Bayan Elmsworth onun hayal kırıklığını görerek şefkatli bir ses tonuyla, "Fazla bir şey yoktu, oğlum," dedi. "Sadece onu sakladığımız için bize teşekkür etti ve kardeşinin onu kocasına götüreceğini söyledi."

Saat geç olmuştu, atı yorulmuştu ve yemeğe ihtiyacı vardı, bu yüzden hemen yola çıkma isteğine rağmen Elmsworthlerin küçük ahırında gecelemeyi isteksizce kabul etti. Onu akşam yemeklerini de paylaşmaya davet etmişlerdi, ama akşam yemeklerinin birkaç damla pekmezli mısır unu lapası ve birkaç dilim sert, bayat ekmekten ibaret olduğunu görünce eyer çantasında biraz yiyecek olduğuna dair onları temin etti ve kendi düşüncelerinin sığınağına gitmeden önce Betsy'nin ihtiyaçlarını karşılamak için ahıra çekildi.

Scanned with CamScanner

Aslında pörsümüş elmayla yağı akan hafif küflü küçük parça sert peynir vardı. Yine de az miktardaki akşam yemeğine pek dikkat etmedi, aklı bir sonraki adımda ne yapacağıyla meşguldü.

Adam. Adam olmalıydı. Sorun şu ki Adam'ın nerede olması gerektiğini bilmiyordu. Kuzenini bir yıldan uzun süredir görmemişti. Son zamanlarda babası ve Hal Amca'yla yaptığı sohbetlerde Adam'dan hiç söz edilmemişti, herkes Benjamin'in ölümüyle meşguldü.

Adam'dan en son haber aldığında kuzeni piyade yüzbaşısıydı ama (akıllıca olduğunu düşünüyordu) babasının alayında değildi. Hal'in oğullarının hepsi, askeri kariyerlerinin başlarında, babalarıyla iyi ilişkiler kurma şanslarının onun altında görev yapmamalarına bağlı olduğu sonucuna varmış ve buna göre görevlerini satın almışlardı.

"Peki, o zaman diğer uçtan başla, eşek," dedi sabırsızlıkla. "Adam'ın Dottie'nin nerede olduğunu öğrenmesinin tek yolu Denzell'dı. Denzell'ın Washington'la birlikte olduğunu varsayıyoruz ve Hal Amca, Washington'ın New Jersey'de kışlada olduğunu söylüyor."

Tamam o zaman. Hafifçe geğirdi, elmanın yumuşak noktalarının tatlı çürümesini tattı ve biraz rahatladı, paltosunu kulaklarının etrafında kamburlaştırıp ayak parmaklarını soğuk, nemli botlarının içinde kıvırdı. Eğer bu mantık doğruysa, Adam'ın nerede olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ama Adam'ın Clinton'ın ordusuyla birlikte New York'ta olduğunu tahmin ediyordu; eğer hâlâ New York'talarsa. Clinton, Charles Town'ı ele geçirmeye niyetliyse bunu yılın bu kadar geç bir döneminde yapmazdı herhalde? Yine de Hunterlar Washington'la birlikte New Jersey'de değillerse Adam onların nerede olduğuna dair tek bilgi kaynağıydı.

Betsy kuyruğunu kaldırdı ve William'ın ters çevrilmiş bir kovanın üzerinde oturduğu yerden iki adım öteye dumanı tüten bir dışkı çağlayanı bıraktı. William eğildi ve donmuş ellerini sıcaklığın üzerinde ovuşturarak düşündü.

Scanned with CamScanner

Denzell'ın güvenlik için Elmsworthlerin yanına yerleştirdiği Dottie'yi neden çağırmaya karar verdiğini merak ediyordu ama bu önemli değildi. Kendi seçimi net görünüyordu: Ya New York'a gidip Adam'ı arayacak ya New Jersey'ye gidip Denzell'ı arayacak ya da geri dönüp Savannah'ya gidecek ve Hal Amca'ya öğrendiklerini anlatacaktı.

Bu son seçeneği göz ardı etti.

Bulunduğu yerden New York ya da New Jersey aşağı yukarı aynı uzaklıktaydı; yaklaşık beş yüz kilometre. Açık yarım kapıdan dışarı, bulutlu gökyüzüne baktı. Yollar düzgünse belki bir hafta.

"Ki öyle olmayacak," dedi, henüz tam olarak kar olmayan küçük sert parçacıkların sürüklenip ellerine ve yüzüne konmasını, küçük soğuk tanecikler hâlinde erimesini izlerken. "Yine de yapacak başka bir şey yok, değil mi?"

William, Morristown'a varmadan önce yeni yıl gelmişti. Kararını vermek için yolda bol bol vakti olmuştu. Denzell'ın orada bulunması ve Dottie'nin de muhtemelen şimdiye kadar onunla birlikte olması nedeniyle Morristown'ın araştırmalarına başlamak için en mantıklı yer olduğuna kendini inandırmış olsa da vicdanı bu kararın mantık kadar korkaklığın da bir öğüdü olduğunu acı bir şekilde gözlemledi. Sör Henry Clinton'ın karargâhına pejmürde giyimli bir sivil olarak girmek ve tanıdığı adamların –kaba sorularıyla olmasa bile– bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu.

İstemiyordu işte.

Morristown'da iki kilise, iki taverna, elli kadar evden oluşan bir küme ve şehrin kenarına yakın büyük bir malikâne vardı. Bu evi süsleyen bayraklardan ve önündeki nöbetçilerden, buranın artık Washington'ın karargâhı olduğu anlaşılıyordu. William adamı görmeyi umursamazdı ama merakı bekleyebilirdi.

Yine de merakı, kasabanın yeşil alanındaki birine bu kadar çok insanın neden kiliselerin dışında beklediğini, sıraya girdiği-

Scanned with CamScanner

ni ve soğuğa karşı ayaklarını yere vurduğunu sormasına neden oldu.

"Çiçek hastalığı," denildi ona. "Aşılar. General Washington'ın emri. Askerler ve kasaba halkı ister beğensin ister beğenmesin. Her pazartesi ve çarşamba kiliselerde yapıyorlarmış."

William çiçek aşısını duymuştu. Claire Anne bir keresinde Philadelphia'da bundan söz etmişti. Aşı demek doktor demekti ve Washington'ın adı da ordu doktorları anlamına geliyordu. Muhbirine teşekkür ederek sıranın başına doğru yürüdü ve kapıdaki kişiye şapkasını eğerek, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi içeri girdi.

Bir doktor ve asistanı kilisenin ön tarafındaki vaftiz kurnasının yanında çalışıyor, malzemeleri için mihrabı kullanıyorlardı. Doktor, Denzell Hunter değildi fakat başlangıç için bir yerdi ve William koridorda kararlı adımlarla ilerleyerek bekleyen insanların şaşkın bakışlarını üzerine çekti.

Kulaklı şapkasını alnına indirmiş, kanlı bir önlük giyen şişman bir beyefendi olan doktor, vaftiz kurnasının yanında duruyordu. Bu yapının üzerine geçici olarak aşılama aletlerinin bulunduğu geniş bir tahta parçası yerleştirilmişti: iki küçük bıçak, bir çift pens ve çok ince, koyu kırmızı solucanlara benzeyen şeylerle dolu bir kâse. William yaklaşırken, doktorun nefes nefese bir hâlde yüzünü başka tarafa çevirmiş olan bir kadının elinde küçük bir kesik açtığını gördü. Doktor hızla akan kanı silip solucanlardan birini aldı. Bunlar iğrenç bir şeyle ıslatılmış ipliğe benziyordu; çiçek hastalığı mı? William anlık bir ürpertiyle bunu merak ederken doktor bunu pensiyle yaranın içine soktu.

Kadın elini bir mendile sararken, William ustalıkla sıranın başına geçti.

William kibarca, "Affedersiniz efendim," dedi ve eğilerek selam verdi. "Doktor Hunter'ı arıyorum. Ona önemli bir mesajım var."

Doktor gözlerini kırpıştırıp gözlüğünü çıkardı ve gözlerini kısarak William'a baktı, sonra gözlüğünü tekrar takıp bıçağını eline aldı.

Scanned with CamScanner

"Bugün Jockey Hollow'da," dedi. "Muhtemelen Wick House'da ama kulübelerin arasında da olabilir."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi William ciddi bir ifadeyle. Doktor dalgın dalgın başını salladı ve sıradakine işaret etti.

Başka bir soruşturma onu yokuş yukarı, oldukça dağlık bir bölge olan Jockey Hollow'a yönlendirdi –Washington dağları çok severdi– ve burada muazzam bir yıkım manzarası önüne serildi. Sanki bir meteor ormanlık bir alana çarpmış, ağaçları parçalamış ve toprağı çalkalamış gibiydi. Kıtalı askerler en az bin dönümlük bir alanı kaplayan ağaçları kesmişlerdi; kütükler çamurdan yırtık parmaklarını çıkarıyor, kampın her yerinde, donmuş ellerini sıcağa uzatan bir grup askerin bulunduğu, atılmış dallardan oluşan şenlik ateşleri tütüyordu.

Her yere kaba bir düzen içinde kütükler yığılmıştı ve William aslında oldukça büyük kulübeler inşa edildiğini gördü. Burası belli ki yarı kalıcı bir kamp olacaktı ve küçük bir kamp da değildi.

Çoğu sade giyimli ya da askeri ceketler giymiş askerler karınca gibi üşüşmüşlerdi. Eğer Denzell içerideyse onu dışarıya çıkarmak hiç de zaman almayacaktı. En yakındaki şenlik ateşine doğru yürüdü ve etrafındaki adam çemberine doğru ilerledi. Tanrım, sıcaklık harikaydı.

"Wick House nerede?" diye sordu yanındaki adama, içini ısıtan sıcaklığın yayılmasına yardımcı olmak için ellerini birbirine sürterek.

"Yukarıda." William'dan birkaç yaş küçük olan genç adam çenesini sallayarak uzaktaki bir tepenin zirvesinde, mütevazı görünümlü bir evi işaret etti. Çocuğa teşekkür etti ve üzgün bir şekilde, ağır duman kokan ateşin yanından ayrıldı.

Wick House, mütevazı boyutuna rağmen açıkça varlıklı bir adamın mülküydü: yakınında nalbant, tahıl değirmeni ve büyükçe bir ahır vardı. Zengin adam ya bir asiydi ya da zorla tahliye edilmişti çünkü kapının yanına dikilmiş alay bayrakları ve dışarıda mavi burunlu bir nöbetçi vardı, belli ki istenmeyen ziyaretçileri ayıklamak için oradaydı.

Scanned with CamScanner

Bir kez işe yaramıştı... William omuzlarını geriye attı, başını kaldırdı ve sanki buranın sahibiymiş gibi kapıya doğru yürüdü.

"Doktor Hunter'a bir mesajım var," dedi. "Kendisi burada mı?"

Nöbetçi çapaklı, kan çanağına dönmüş gözleriyle ona baktı.

"Hayır, değil," dedi.

"O zaman nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Nöbetçi boğazını temizledi ve tükürdü, mukus topağı William'ın botunun burnunu kıl payı kaçırmıştı.

"İçeride. Ama onu göremeyeceksin çünkü seni içeri almıyorum. Bir mesajın varsa bana söyleyebilirsin."

William kararlı bir şekilde, "Doktorun kendisine iletmeliyim," dedi ve kapı koluna uzandı.

Nöbetçi yana doğru iki adım atıp kapının önünde durdu, tüfeği göğsündeydi ve mavi burnu haklı olarak korkutucu görünüyordu.

"İçeri giremezsin, dostum," dedi. "Doktor, Tuğgeneral Bleeker'la birlikte ve rahatsız edilmek istemiyor."

William tam olarak hırlama sayılamayacak alçak bir ses çıkardı. Yine de Mavi Burun'u etkilemedi ve tekrar denedi.

"Peki ya Bayan Hunter? Kampta olabilir mi?" Tanrım, umarım değildir. Omzunun üzerinden aşağıdaki dağınıklığa baktı.

"Ah, evet. O içeride." Nöbetçi başparmağını geriye doğru sallayarak evi işaret etti. "Doktor ve tuğgeneralle birlikte."

"Tuğgeneral... bu...?"

"General Bleeker. General Ralph Bleeker."

William derin bir iç çekti.

"Peki, ben içeri giremiyorsam, içeri girip ona kuzeninin kocasına bir mesaj getirdiğini söyleyebilir misin? Dışarı çıkıp kendisi de öğrenebilir, elbette."

Neredeyse işe yarıyordu. Adamın yüzünde şüpheyle görevin savaşını görebiliyordu ama görev kazandı ve Mavi Burun inatla başını sallayıp bir el salladı.

"Kışt."

Scanned with CamScanner

William topuklarının üzerinde dönerek denileni yaptı. Arkasına bakmadan tepeden aşağı indi ve çalılarla küçük ağaçlar onu nöbetçinin görüş alanından gizler gizlemez yana döndü.

Tepenin etrafından dolaşıp tahıl değirmenine doğru dikkatlice ilerlemesi biraz zaman aldı ama orada unlarını öğütmek için bekleyen insanların arasına karışmayı başardı ve evi kolayca görebildi. Evet, bir arka kapı vardı. Hayır, Tanrı'ya şükür, nöbetçi yoktu; en azından şu anda yoktu.

Küçük kalabalık onu umursamayı bırakana kadar bekledi ve işemeye giden bir adamın yarı ürkek tavrıyla uzaklaştı. Nalbandı hızla geçip kapıya kadar gitti ve... içeri girdi.

Bir zevk dalgasıyla arka kapıyı arkasından kapattı.

"Efendim?" Arkasını döndüğünde kendini mutfakta, bir aşçı ve birkaç mutfak hizmetçisinin bakışları arasında buldu. Hava kızarmış et kokusuyla doluydu. Geniş ocakta şişin üzerinde dönen kocaman bir domuz vardı ve kokusuyla iştahı kabarmıştı ama yemek bekleyebilirdi.

Eğildi ve aşçıya kısaca şapkasını çıkarıp selam verdi.

"Affedersiniz, hanımefendi. Doktor için bir mesajım var."

"Ah, salonda," dedi genç hizmetçilerden biri. Kadın hayranlıkla William'ın vücuduna bakarken William da ona gülümsedi. "Sizi ben götürürüm!"

"Teşekkür ederim, hayatım," dedi ve onu takip etmeden önce tekrar kibirli bir tavırla eğildi.

Ev rahattı ama içinde epeyce insan varmış gibi görünüyordu; sesleri ve ayak tıkırtılarını duyabiliyordu. Evin arka kısmında ikinci bir kat vardı. Hizmetçi onu kapalı bir kapıya götürdü ve reverans yaptı. William ona tekrar teşekkür etti ve kapının porselen tokmağına uzandığında, kuzeni Dottie'nin gürleyen kahkahasının kusursuz sesini duydu. O an yüzünde koca bir gülümsemenin açtığını fark etti.

Odaya girdiğinde hâlâ sırıtıyordu. Dottie şöminenin yanındaki sandalyede oturmuş, kucağında bir çeşit örgü örüyordu; ocağın yanında duran Kıta Ordusu üniformalı adam ona bir şeyler söylerken yüzünde canlı bir ifade vardı.

Scanned with CamScanner

Denzell da pencerenin yanındaydı fakat William adamın sesiyle olduğu yerde donup kaldığı için fark etmedi bile.

"William!" diye haykırdı Dottie örgüsünü bırakarak. Ocağın yanındaki adam sertçe döndü.

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla bakarak. "Burada ne işin var *senin*?" Paltosunun mavisi, kış mavisi gözlerine delici bir parıltı veriyordu.

William karnına bir katır tarafından tekme yemiş gibi hissettiyse de nefes almayı başardı.

"Merhaba Ben," dedi düz bir sesle.

104

GENERAL LANET OLASI BLEEKER

Ben soğuk bir resmiyetle ona bakarak, "General Bleeker diyebilirsiniz, efendim," dedi. Bu bir espri olarak algılanabilirdi fakat kesinlikle değildi ve öyle olması da gerekmiyordu.

"Bleeker," dedi William neredeyse soru sorarcasına. "Pekâlâ, madem öyle. Ya *Ralph*?"

Ben'in yüzü karardıysa da öfkesine hâkim oldu.

"Ralph değil," dedi kısaca. "Rafe."

"Ben'in isimlerinden biri de Raphael," dedi Dottie çay masasında sohbet ediyormuş gibi hoş bir sesle. "Anne tarafından büyükbabamızın adı. Adı Raphael Wattiswade."

"Öyle mi?" William irkilerek ona baktı. "Annenin babasının öldüğünü sanıyordum." Bakışlarını tekrar kuzenine çevirdi. "Ben de *senin* öldüğünü sanıyordum."

Dottie ve Denzell eşlerin anlayacağı şekilde bir an bakıştılar.

Denzell, Ben'e bakmamaya özen göstererek, "Yoldaş Wattiswade'in bu izlenimi vermek için epeyce zahmete girdiğine inanıyorum," dedi. "Otursana, William? Biraz şarap var." Cevap beklemeden ayağa kalktı ve boş sandalyeyi işaret ederek kapının yanındaki küçük masadan bir sürahi almaya gitti.

Scanned with CamScanner

William hem daveti hem de sandalyeyi görmezden geldi. Ben babasından biraz daha uzun olsa da William'dan on beş santim kısaydı ve William ona tepeden bakma avantajından ödün vermiyordu. Ben doğrularak ona ters ters baktı.

"Tekrar ediyorum, burada ne halt ediyorsun?"

"Kız kardeşini bulmaya geldim," diye yanıtladı William ve Dottie'ye hafif bir selam verdi. "Baban Savannah'ya dönmeni istiyor, Dottie." Şimdi ona bakma fırsatı bulduğu için Hal Amca'nın bunu istemekte haklı olduğunu düşündü. Çok zayıftı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, elbisesi kemiklerinin üzerinde sallanıyordu ve genel olarak, içinden bir çatlak geçen ve kenarı kırılmış güzel bir porselen parçasına benziyordu.

"Sana söyledim, ona yazmamalıydın," dedi kadın Denzell'a sitemle. Denzell ona bir kadeh şarap uzattı ve William'ın diğerini kabul etmeyeceğini görünce oturup kendisi de bir yudum aldı.

"Ben de *sana* evine gitmen gerektiğini söylemiştim," diye karşılık verdi Denzell, ama herhangi bir öfke belirtisi yoktu. "Burası hiçbir kadına göre bir yer değil, hele ki..." Dottie'nin bakışını yakalayınca aniden durdu. Dottie'nin yanaklarında telaşlı bir kızarıklık oluşmuş, dudakları sımsıkı kenetlenmişti. William onun ya gözyaşlarına boğulacağını ya da elinin altında duran sopayla Denzell'ın beynini dağıtacağını düşündü.

İhtimaller eşit, diye karar verdi ve burun delikleri beyazlaşan Ben'e döndü.

"Benimle dışarı gel," dedi William. "Bana ne halt ettiğini ve neden yaptığını anlat. *Ayrıca* neden doğruca Savannah'ya dönüp babana söylememem gerektiğini. Eğer istersen."

Dışarısı soğuktu ve kurşun rengindeki gökyüzü, basık ve ağırdı. William, Ben'in kürekkemikleri arasında bir delik açan gözlerinin uğursuzluğunu hissetti.

Kuzeni aniden, "Bu taraftan," dedi ve döndüğünde Ben'in kapıyı iterek açtığını, içinden sıcak, yoğun bir duman ve yağ kokusunun süzülerek etraflarını sardığını gördü.

Scanned with CamScanner

İçeride koku daha güçlüydü ama hava ılıktı ve William minnettarlıkla ellerinin karıncalandığını hissetti; parmakları günlerdir yarı donuk vaziyetteydi. Geyiklerin, koyunların ve domuzların gövdeleri kirişlerden sarkıyor, yağ çizgileri aşağıdaki hendekten yavaşça süzülen dumanın arasından gri ve beyaz renklerini gösteriyordu. Wick House'u işgal eden subayları beslemek için etlerin götürüldüğü yerlerde büyük boşluklar var diye düşündü ve Washington'ın kış boyunca birliklerini nasıl beslemeyi düşündüğünü merak etti. Oyuktaki kamp binasına dair aceleyle yaptığı değerlendirmeye göre burada yaklaşık on bin adam olmalıydı; sandığından çok daha fazla.

"Adam görevinden istifa ettiğini söyledi." Ben kapıyı kapatırken gıcırtıyla birlikte gümbürtü duyuldu. "Bu doğru mu?"

"Doğru." Kuzenine baktı ve ağırlığını biraz kaydırdı. Ben'in ona vurmaya çalışacağını düşünmek için bir nedeni yoktu ama daha gün yeni başlamıştı.

"Neden?"

William açıkça, "Seni ilgilendirmez," diye cevap verdi. "Demek Adam hâlâ seninle konuşuyor, öyle mi? O *nerede*?"

"New York'ta, Clinton'la birlikte." Ben başını sola doğru salladı. Yüzü gri ışıkta solgundu.

"Onunla konuşarak başını ciddi bir belaya sokabileceğin aklına geliyor mu? Tutuklanıp askeri mahkemeye çıkarılabileceğin, hatta *asılabileceğin*? Yoksa bu düşünce yeni sadakatine ters düşmüyor mu?" William'ın kalbi Ben'i canlı bulmanın şokuyla hâlâ hızlı atıyordu ve lafı dolandıracak hâli yoktu.

"Bu ne cüret?" dedi William, öfkesi birdenbire yükselmişti. "Hain olmayı boş ver, sen lanet olası bir korkaksın! Ceketini değiştirip bu konuda dürüst olamadın değil mi... Ah hayır! Ölmüş gibi davranıp babanı kedere boğmak zorundaydın. Peki, annen bunu duyduğunda ne hissedecek sanıyorsun?"

Loş ışığa rağmen Ben'in yüzüne kan hücum ettiğini ve yumruklarını sıktığını görebiliyordu. Ben yine de sakin bir sesle konuşmaya çalıştı.

Scanned with CamScanner

"Bir düşün, *Willie*. Babam hangisini tercih ederdi, ölmemi mi, yoksa bir hain olduğumu mu? *Bu* onu öldürürdü!"

"Ya da seni öldürürdü," dedi William acımasızca. Ben dikleşti ama cevap vermedi.

"Peki, sorun neydi?" diye sordu William. "Rütbe mi, *General* Bleeker? Para olamaz."

"Anlamanı beklemiyorum," dedi Ben dişlerini sıkarak. Devam edecekmiş gibi bir nefes aldı, ama sonra durup gözlerini kısarak baktı. "Ya da belki anlıyorsundur. Buraya bize katılmak için mi geldin?"

"Ne... Senin gibi Washington'ın yalakası olmak için mi? Hayır, lanet olsun, bunun için gelmedim. Dottie'yi bulmaya geldim. Nasıl şaşırdığımı anlayabiliyorsundur." Mavi-beyaz üniformasına doğru küçümseyici bir hareket yaptı.

"O zaman neden görevinden istifa ettin?" Ben ona tepeden tırnağa baktı, kaba saba giysilerini, kirli çamaşırlarını, kalın çizmelerini ve üzerlerine geçirilmiş yün çoraplarını inceledi. "Peki, sen neden böyle giyindin?"

"Tekrar ediyorum, seni ilgilendirmez. Politik bir şey değildi ama," diye ekledi ve kısa bir süre neden böyle davrandığını merak etti.

"Eh, benim için politikti." Ben derin, bilinçli bir nefes aldı ve kapıya yaslandı. "Paine diye birini duydun mu? Thomas Paine?"

"Hayır."

"O bir yazar. Yani, Kraliyet Gümrük ve Vergi Dairesi'nde çalışıyormuş ama işten atılmış ve politika hakkında düşünmeye başlamış."

"Sanırım insan işsiz kalınca böyle yapar."

Ben ona sakin bir tavırla baktı.

"Onunla Philadelphia'da bir tavernada tanıştım. Onunla konuştum. İlginç... biri olduğunu düşündüm. Tuhaf görünümlü bir adam, ama... bilgili, sanırım öyle diyebilirsin." Ben derin bir nefes alıp öksürdü. William da kendi göğsündeki dumanın baskısını hissedebiliyordu.

Scanned with CamScanner

"Sonra, daha sonra, Brandywine'da esir düştüğümde..." Ben boğazını temizledi. "Onun kitapçığını okuma fırsatım oldu. Adı *Sağduyu*. Yanımda olan subayla konuştum ve... şey, bu sağduyu, lanet olsun." Omuz silkti, sonra omuzlarını düşürdü ve meydan okurcasına William'a baktı. "Amerikalıların haklı olduğuna ikna oldum, hepsi bu ve vicdanen artık kraliyetin yanında savaşamazdım."

"Seni kendini beğenmiş ahmak." Ben'e vurma dürtüsü giderek güçleniyordu. "Hadi, gidelim buradan. Senin için sakıncası olmasa bile etrafta tütsülenmiş jambon gibi kokarak dolaşmak istemiyorum."

Bu argüman, en azından Ben'in aklında bir şeyler bırakmıştı. Dışarı çıktılar ve Ben yolu yokuş aşağı, kasabadan uzak bir noktaya doğru yürümeye başladı. Kampa doğru kereste taşıyan adamların birkaçının dikkatini çekseler de Ben onları görmezden geldi.

"Eğer bir generalsen, insanlar neden etrafında bir sürü yaverin ve dalkavuğun olmadığını merak etmez mi?" William, Ben'in ensesini yokladı ve soğuğa rağmen kızardığını görünce memnun oldu. Dışarısı donuyordu; kar kalın, hızlı taneler hâlinde yağmaya başlamış, önceki fırtınaların kirli donmuş tümseklerini örtmüştü.

"İşte, bu yüzden kimsenin bizi göremeyeceği bir yere gidiyoruz," diye tersledi Ben ve soğuktan sertleşmiş çamurdan oluşan bir patikadan aşağı, donmuş bir derenin yakınındaki büyük bir kulübeye doğru ilerledi. Asma kilitliydi. Ben'in anahtarı açması birkaç dakika sürdü, hem anahtar hem de elleri buz gibi olduğundan işbirliği yapmıyordu.

"Bana bırak." William ellerini ceplerinde tutuyordu ve soğuk olmasına rağmen parmakları hâlâ esnekti. Anahtarları Ben'den alarak onu kenara itti.

"Kıtalıların elinde kilit altında tutmaya değecek ne var?" diye sordu ama gerçekten gücendirmek gibi bir niyeti yoktu. Ben cevap vermediyse de kapıyı iterek açtı ve silahların gölgeli

Scanned with CamScanner

uzun şekillerini ortaya çıkardı. İki ve üç kiloluk top arabası, aceleyle sayıldığında dokuz tane ve arkada gizlenen birkaç havan topu vardı. Görünüşe göre burası Kıta topçu yeriydi. Soğuk metal, nemli ahşap ve kara barut hayaletleri kokuyordu.

"Duman barakası biraz daha sıcaktı," diye gözlemledi Ben, William'a dönerek. "Donmadan önce işimiz neyse bitirelim."

"Anlaştık." William'ın nefesi bembeyaz kesilmişti ve şimdiden ölü domuzların arkadaşlığını, onların ateşini özlemeye başlamıştı. "Dottie'nin benimle Savannah'ya gelmesini istiyorum. Yiyeceğe, sıcaklığa... ailesine ihtiyacı olduğunu görebiliyorsundur herhalde?"

Ben homurdandı, nefesi burun deliklerinden kızgın bir boğanınki gibi püskürüyordu.

"*Bonne chance*," dedi. "Hunter gitmeyecek çünkü burada ona çok ihtiyaç var. Dottie de onu bırakmaz. İşte, bu kadar."

Ben'in bariz kızgınlığına rağmen sesinde tuhaf bir şey vardı. Neredeyse bir özlem diye düşündü William ve bu düşünce zihninin gerisinde fark etmeden yavaş yavaş büyüyen bir farkındalığı ateşledi.

"Amaranthus," dedi aniden ve Ben irkildi. Lanet olasıca *irkildi*, alçak ödlek!

"Senin ölmediğini biliyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Ben dişlerini sıkarak. "Onun yüzünden ben... Boş ver lanet olası. Dottie'yi bir çuvala bağlayıp bir arabaya yüklemeden onu gönderemem. Sence sen..."

"Karın yüzünden ne?" *Karın*. Kelimeler midesinde kurtçuklar gibi kıvrıldı. İstemsizce yumruğunu sıkarken avucunun ısındığını hissetti. "Ona ne yapacağını söylediğini ve onun da..."

"Ben bir tutsaktım! Ona hiçbir şey söyleyemezdim. Ta ki... iş bitene kadar." Ben ona ters ters bakıyordu ama bu noktada gözlerini kaçırdı. "O zaman... ona yazdım. Elbette, yazdım. Ona ne yaptığımı anlattım. Hiç memnun olmadı," diye ekledi kasvetli bir sesle.

Scanned with CamScanner

"Anlat bakalım," dedi William elinden geldiğince alaycı bir tavırla. "Ölmüşsün gibi davranmak onun fikri miydi? Eğer öyleyse onu suçladığımı söyleyemem."

"Öyleydi," dedi Ben sert bir sesle. Gözleri hâlâ yakındaki bir topun açık siyah ağzına sabitlenmişti. "Bir... hain olduğumun bilinmesine izin veremeyeceğimi söyledi. Sadece onun ya da babamın iyiliği için değil, Trevor'ın iyiliği için de. Babam ölmüş olmamı atlatırdı, özellikle de bir asker olarak ölmüş olsaydım. Beni asla unutamazdı..."

"Hain olmanı," diye bitirdi William yardımsever bir şekilde. "Hayır, kesinlikle unutamazdı. Küçük Trev de insanların senin ve onun hakkında neler söylediğini anlayacak kadar büyüdüğünde vârisin olarak hoş anları olmazdı. Tüm aileni yediğin haltla lekeledin, değil mi?" William bir anda öfkelendi.

"Kapa çeneni!" diye tersledi. "Bu yüzden adımı değiştirdim ve öldüğüme dair resmi bir yazı gönderttim, Tanrı aşkına! Hatta o kadar ileri gittim ki Middlebrook Kampı'ndaki bir mezara adımın yazılmasını bile sağladım, olur da biri aramaya gelirse diye!"

"Biri yaptı," dedi William göğsündeki öfke alevlenerek. "*Ben* yaptım, seni piç! O mezardaki cesedi gecenin bir yarısı, lanet olası yağmurun altında ben çıkardım. Yerine gömmek için bir hırsız seçmemiş olsaydın, yaptığın yanına kâr kalabilirdi, lanet olsun sana ve keşke kalsaydı!"

Öfkesinin altında göğsünde keskin bir acı vardı. Tam Herkül böceğinin ve Amaranthus'un uzun ince parmağının olduğu yerde.

"Karın..."

"Bu seni ilgilendirmez!" diye homurdandı Ben yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir hâlde. "Neden burnunu dışarıda tutamıyorsun? Peki, ya benim karım? *Onunla* ne işin var senin?"

"Bilmek mi istiyorsun?" Sesinden âdeta zehir akan William, yumruklarını sıkarak Ben'e doğru eğildi. "Onunla ne işim olduğunu *bilmek* mi istiyorsun?"

Ben ona vurdu. Darbe sert bir şekilde karnına inmişti. William, Ben'i kolundan yakalayıp burnuna yumruk attı. Tat-

Scanned with CamScanner

min edici bir çıtırtı sesi geldi ve parmak eklemlerinden sıcak kan fışkırdı.

Ben daha kısa ve zayıftı ama Grey Ailesi'nin porsuklar gibi dövüşme ve zorlukları hesaba katma özelliğine sahipti. William geriye doğru büyük silahlardan birinin üzerine düşerken Ben boğazına yapışmıştı ve kuzeni onu ciddi bir şekilde boğmaya çalışırken mavi ceketin yırtıldığını duydu. William öfkeliydi; Ben delirmişti.

William zorlukla bir dizini aralarına soktu ve Ben'in sıkı tutuşunu, ensesine yumruk atacak kadar uzun süre kırmayı başardı. Ben, karnından vurulmuş panter gibi bir ses çıkarıp başını eğerek William'ın göğsüne vurup onu devirdi, sonra da iki dizini William'ın karnına koyarak onun üzerine düştü. İki top arabasının arasındaki boşlukta yerde boğuşuyorlardı. William'ın parmak eklemleri Ben'in ağzına vurmaktan olduğu kadar tahtaya ve metale vurmaktan da kabarmıştı.

Bir an, kuzeninin yüzünü bir ışık huzmesi içinde gördüğünde Ben'in onu öldürmek istediğine gerçekten inandı.

Sonra aniden yumruklar durdu ve üzerindeki ağırlık kalktı. Ben ayaktaydı, üzerinde sallanıyordu, kan damlıyordu ve William, dövüşün sersemliği ve topun gölgeleri arasından ışığın kulübenin açık kapısından geldiğini ve sesler olduğunu fark etti.

"Bir sabotajcı," diye homurdandı Ben ve kan tükürdü. Tükürüğü toplardan birine çarptı ve soğuk demir kıvrımından yavaşça damlayarak William'ın bileğine düştü. "Onu palankaya* götürün. Kimseyle konuşmayacak. Götürün onu dedim!"

William hiçbir şekilde yemek seçen biri değildi ve çok soğuk bir gecenin ardından kendisine ikram edilen ılık fasulyeyle kuru mısır ekmeği, çenesi ağrısa bile çiğnemesi zor olmayan bir yemekti.

---

* Etrafı hendeklerle çevrili ahşap ya da topraktan surlara sahip küçük kale, hisarcık. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

Burası gerçekten küçük olsa da bir çitin içinde tuğladan örülmüş yarım düzine hücrenin bulunduğu bir bloktan ve dışarıda bir nöbetçi kulübesinden oluşan bir hapishaneydi. Işık ve hava sağlamak için tuğlalarda on beş santimlik bir delikten fazlası yoktu ve hücre bir kış denizine batmış olabilirdi. Hava dışarıdan sızan sisle soğuk, loş ve nemliydi. Mısır ekmeğinin son parçasıyla ahşap tabağını sıyırdı, sonra parmaklarındaki son fasulye suyunu yaladı. Mevcut olsaydı üç katını yiyebilirdi ama kendisine verilen azcık birasını içip geğirdi, kemerini sıktı ve hücrenin tek mobilyasını oluşturan ahşap bankta beklemek için oturdu.

Bolca çürük ve sıyrığı vardı, nefes aldığında kaburgaları ağrıyordu ama yorgunluktan bütün gece uyumuş ve bu sabah yüzünü bir kova suyla yıkamıştı, gerçi önce yarım santim buzunu kırması gerekmişti. Küçük yaralar onu fazla rahatsız etmiyordu. Kuzeni Ben'i hatırlatması dışında.

Mantıken Ben'in William'ı sabotajcı olarak idam ettirmesi gerekiyordu. Tuğgeneral Bleeker hakkındaki iğrenç gerçeği ortaya çıkarmasını engellemenin tek kesin yolu buydu: Hal Amca'ya, Minerva Yenge'ye, Ben'in alayına, Londra gazetelerine...?

Gazeteler değil, hayır. Bunun açık bir skandala dönüşmesine izin vermek Tugay Komutanı Bleeker'a söylediği gibi tüm aileyi yok ederdi.

Ben'e Adam'ın başını belaya sokacağını söylediğinde de abartmamıştı. Sör Henry, Adam'ın bir düşman savaşçısıyla sessizce konuştuğunu öğrenene kadar beklesin bakalım! Çünkü bunu yapmaya devam ederlerse öğrenecekti ve söz konusu düşmanın Adam'ın kardeşi olması durumu daha da kötüleştirecekti. Eğer *bu* bilinirse, herkes Adam'ın da bir dönek olduğunu ve kardeşine bilgi aktardığını düşünecekti.

Babasının ona bir sırrın sadece tek bir kişi bildiği sürece sır olarak kalacağını söylediğine dair silik bir anı hatırlıyordu.

Bu anı, derin, koyu lavanta rengi bir gökyüzü ve ufkun hemen üzerinde parlak bir mücevher olan Venüs'ün görüntüsüyle birlikte geldi. Hepsi bu kadardı. Josiah Dağı'ndaki iskelede,

Scanned with CamScanner

Manoke yeni tuttukları taze balıkları temizleyip ızgara yaparken yıldızların ortaya çıkışını izliyorlardı.

Bir yanı ketenin tozlu kokusunu, mısır ununa bulanıp tereyağında kızartılmış balığın ağız sulandıran zengin aromasını koklamayı umarak özlem dolu bir iç çekti. Mısır ekmeğinin kalıcı tadı bir an için ona bunu verdi, sonra geri çekildi ve onu hücresinin köşesindeki pislik kovasının kokusuyla baş başa bıraktı. Kalkıp kovayı kullandı, sonra giysilerini düzeltti ve yüzüne bir avuç su daha çarptı.

Emin olduğu tek şey çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacağıydı. Ben onu insanların merak edebileceği bir yerde uzun süre tutmaya cesaret edemezdi.

"Sen de bana sabotajcı demekten daha iyi bir şey düşünemedin," dedi kuzenine yüksek sesle. "Bu *herkesi* meraklandırır, seni ahmak."

William da bundan sonra neler olabileceğini merak ediyordu ama aslında Ben'in onu idam ettireceğinden pek de endişe etmiyordu. William'ın zihni, Amaranthus konusu açıldığında Ben'in yüzünün aldığı şekil üzerinde durakladı. Evet, kesinlikle o anda William'ı öldürmek istemişti ve şüphesiz hâlâ da istiyordu.

Amaranthus'un düşüncesi onu sanki fiziksel olarak karşısında duruyormuş gibi çağırdı, mavi-gri gözleri gülümsemesiyle kırışıyordu. Uzun boylu ve dolgundu, üzüm yaprağı kokuyordu, hafif tatlı bir pirinç tozu ve bebek kakası kokusuyla. Ve uzun, ince, su gibi serin parmakları onunkilere dokunuyordu.

Omuzlarını dikleştirdi ve nefesini üfledi. Buradan çıktığında *onunla* uğraşmak için yeterince zamanı olacaktı.

Eğer Ben onu şafakta vurdurmazsa onu öldürmeyecekti. William'ın idam mangasına giderken suçlayıcı şeyler bağırmaya başlayacağı korkusu bir yana, bir de Dottie vardı. William'ın Dottie'nin Ben, Adam ve Henry'yi sevdiğinden hiç kuşkusu yoktu; birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aileydi. Ancak Dottie *ona* da düşkündü ve bunun da ötesinde, artık bir Quaker'dı. Rachel ve Denzell Hunter'la bir süre seyahat etmiş olan

Scanned with CamScanner

William, genel olarak Quakerlara büyük saygı duyuyordu ve Dottie'nin doğuştan değil de sonradan Yoldaş olduğunu düşünse de doğuştan Quakerlara taş çıkartacak kadar doğal bir inatçılığa sahip olduğu kesindi.

Bu nedenle bir saat sonra bir gardiyan hücresinin kapısını aniden açtığında ve Denzell Hunter elinde yıpranmış doktor çantasıyla içeri girdiğinde şaşırmadı.

"Umarım iyisindir, yoldaş," dedi. Sesi hoş ve kayıtsızdı ama gözlüğünün arkasındaki gözleri sıcaktı. "Bu sabah nasılsın?"

"Daha iyiyim," dedi William kapıya bir bakış atarak. "Eminim bir bardak konyak ve biraz Latince bana iyi gelecektir."

"Konyak için biraz erken ama elimden geleni yapacağım. Pantolonunu çıkar ve bankın üzerine eğil lütfen."

"Ne?"

Denzell başını kapıya doğru sallayarak, "Sinirlerini yatıştırmak için sana lavman yapacağım," dedi. "Elbette, buzlu su bu amaç için *en iyi* araç değil..." Kapıya doğru yürüyüp sertçe vurdu. "Yoldaş Chesley? Bana bir kova ılık su getirir misin lütfen?"

"Ilık su mu?" Muhafız elbette kapının hemen dışında durmuş dinliyordu. "Ee... tabii, efendim... Sanırım onun yanında güvende olduğunuzdan eminsiniz, efendim? Belki de ben suyu getirirken siz dışarıda dursanız iyi olur."

Denzell, William'a banka uzanmasını işaret ederek, "Hayır, yoldaş, tehlike yok," dedi. "Diğer şeylerin yanı sıra başından da yaralanmış, ayakta durabileceğinden şüpheliyim."

Chesley kapının sürgüsünü açıp şüpheyle içeri bakarken bir sürtünme sesi duyuldu. William belli belirsiz inleyip kendinden geçerken bir elini alnına bastırmış, diğer eli baygın olduğunu gösterircesine banktan sarkıyordu.

"Ah," dedi Chesley ve kapıyı tekrar kapattı. Ayak sesleri uzaklaştı.

William aniden doğrulup, "Kapıyı sürgülememiş," diye fısıldadı. "Şimdi kaçayım mı?"

"Hayır, fazla uzağa gidemezsin ve buna gerek de yok. Dottie, Benjamin'e kahvaltısını veriyor ve onu yapılacak en iyi

Scanned with CamScanner

şeyin General Washington'ın karargâhına götürülmen için emir vermek olduğuna ikna ediyor, Morristown'daki Ford evi. Bu öğleden sonra kilisede çiçek aşısı yapmam gerekiyordu. Bu nedenle sana Washington'a kadar eşlik etmekte ısrar edeceğim, güçsüzlüğünde sana destek olmak için." Bunu söylerken bir an susup William'a baktı ve kısaca sırıtıp başını salladı. "İnandırıcı bir şekilde hırpalanmış görünüyorsun. Sanırım beynine kan sıçrayabilir ve ne yazık ki biz generale ulaşamadan ölebilirsin."

"Ne muhteşem bir hekimsin," dedi William. "İnandırıcı olmak için kriz geçirip ağzımdan köpükler mi saçmalamalıyım?"

"Yüksek sesle inleyip altına yapmak yeterli olacaktır sanırım."

105

DÜŞÜNMEK İÇİN ALTI YÜZ KİLOMETRE

Yollar ya yarı donmuş sulu kar ya da diz boyu çamurdu ve ağaçlar kahverengi yapışkan tomurcuklarını dallarına sıkıca tutmuş, tek bir yaprağın bile bu konuksever olmayan iklime başını uzatmasına izin vermeyi reddediyordu. Yine de William havadaki huzursuzluğu hissedebiliyordu; yumuşak, yağlı kar taneleri arasında havada hareket eden canlı ve vahşi bir şey hissi.

Morristown'da Denzell'dan ayrıldıktan sonra, Virginia'ya ulaştığında Josiah Dağı'na gitme dürtüsüne direnmişti. Gerçi şimdi yalnızlığa ya da düşünmeye ihtiyacı yoktu; seçim yeterince açıktı ve yapması gereken tüm düşünme işini at sırtında yapabilirdi.

Kararını vermek için yaklaşık altı yüz kilometre ve üç hafta ata binmişti, bu yeterince uzun sayılmazdı. *Neyse ki düşünmek için altı yüz kilometre daha var*, diye düşündü, attan sertçe indi ve atın çamurla tıkanmış sol ön ayağını tuttu. Betsy topallamıştı ve William bunun sadece bir taş olduğunu, kemikte bir gerilme ya da kılcal bir çatlak olmadığını umuyordu. Onu vurup kurtlarla tilkilere bırakma düşüncesi, buz ve çamurda elli kilometre daha yürüme düşüncesinden daha kötüydü ama o kadar da değil.

Scanned with CamScanner

Betsy uysal bir attı ve William'ın incik kemiğini tutup bacağını sıkarak kıç eklemini nazikçe çalıştırmasına izin verdi. Buraya kadar her şey yolundaydı. Parmakları kısrağın toynağının etrafına yapışıp donmuş çamurda ilerledi, başparmakları nalın içine girdi ve işte oradaydı. Keskin bir taş, nalın kenarının altına sıkışmıştı.

"Aferin kızıma," dedi rahat bir nefes alarak. Sonunda taşı çıkarıp Betsy'yi biraz yürüttü, neyse ki kısrak sağlam görünüyordu ve her zamanki hızlarına devam ettiler, yolun izin verdiği kadar hızlı gidiyorlardı. Düşünmekten yorulmuş ve acıkmış olan William, hava kararmadan önce bir köye ulaşmanın ötesindeki tüm endişeleri aklından uzaklaştırdı.

Bunu başardı ve ancak Betsy'yle ilgilenip iyi bir akşam yemeği yedikten ve ateşsiz bir odaya, küflü mısır kabuklarıyla doldurulmuş bir şiltenin bulunduğu soğuk ve nemli bir yatağa çekildikten sonra düşüncelerine yeniden başladı.

Önce kim?

Her gün, kafası uğuldayana ve yol gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar zihninde ileri geri, ileri geri gidip geliyordu.

Hepsiyle konuşması gerekecekti ama önce kime söylemeliydi? Haklı olarak, Hal Amca olmalıydı. Benjamin onun oğluydu; bilmeliydi. Ama amcasına söyleme düşüncesi, onun bitkin yüzünde aydınlanmanın oluştuğunu görme düşüncesi... William birden fazla İngiliz babanın, oğlunun bir korkak ya da hain olmasındansa ölmesini tercih edeceğini şiddetle söylediğini duymuştu. Acaba kaç tanesi gerçekten böyle düşünüyordu ve Hal Amca da böyle düşünenlerden biri miydi?

İçindeki güçlü dürtü önce kendi babasına gitmekti. Babasına her şeyi anlatmak, tavsiyesini almak ve... yumruğunu yumuşak şilteye vurmak. Kimi kandırmaya çalışıyordu? Bildiklerinin yükünü babasına devretmek ve *onun* Hal Amca'ya anlatmasına izin vermek istiyordu.

"Korkak," diye mırıldandı huzursuzca arkasını dönerek. Yatağa tamamen giyinik ve paltosuyla girmiş, sadece çizmelerini çıkarmıştı ve hareket etmek, oluşturmayı başardığı kırılgan sıcaklık katmanını yok etmişti.

Scanned with CamScanner

Korkak.

Bilinçli olarak bir seçim yapmadan yavaş yavaş bunu anlamıştı ve şimdi, bu nemli, karanlık, ateşsiz, donmuş ter ve yanmış et kokan odada, bu kelime sonunda ona cevabını veriyordu.

Kadın. Söyleyen o olmalıydı.

Kendi kendine bunun yapılacak en adil şey olduğunu söylemeye çalıştı: Amaranthus'un önce Ben'i keşfettiğini bilmesi gerekiyordu ki gerçek ortaya çıktığında kendini korumak için her türlü önlemi alabilsin. Ama yalanlardan ve yalan söylemekten bıkmıştı, şimdi kendine yalan söylerse lanetlenirdi. O kadın onu aptal yerine koymuş ve neredeyse ağına düşürmüştü.

Amaranthus'a söylemek istiyordu çünkü söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

Kararını verip kendini uykunun kollarına bıraktı ve rüyasında minik kırmızı gözlü böcekler gördü.

William, New Bern'e vardığında ilk kez paltosunu çıkardı. Yağmur yağıyordu ama bahar kokan yumuşak bir yağmurdu ve teni havaya, tazeliğe, uzuvları da iyice esnemeye hasretti. Başka bir şey yapmadan önce havanın iyice ısınması gerekiyordu ama Betsy için ahırı olan bir han buldu ve atın ihtiyaçlarını giderdikten sonra kıyıya yürüdü, çizmeleriyle kirli çoraplarını rahat bir nefes alarak çıkardı ve gelgitin üzerindeki soğuk, ıslak kumlara doğru yürüdü.

Alacakaranlıktı ve sahilde kimse yoktu ama uzaktaki bir baraka kümesinden odun ateşiyle kaynayan yengeçlerin kokusunu alabiliyordu. Karnı gurulduyordu.

"Kendime geliyor olmalıyım," dedi yüksek sesle, sesi kulaklarına kaba ve çatlak geliyordu. Morristown'da başına aldığı darbeden sonra iyileştiğinden beri bilinçli olarak yemek düşünmemişti. Denzell Hunter o zaman onu beslemiş, eve doğru yola çıkmadan önce bir şeyler yemesi için ısrar etmişti. Denzell'ın o günkü tüm istihkakının bu olduğunu bildiği için reddetmeye

Scanned with CamScanner

çalışmıştı ama açlık ve Hunter'ın ısrarı galip gelmişti. Elbette, güneye giderken ara sıra bir şeyler yemişti ama ne olduğunu pek fark etmemişti.

Hunter Ailesi'ni kendisiyle birlikte dönmeye ikna edebilmiş olmayı diliyordu ama en azından Dottie ailesi için bir mektup yazmıştı. Paltosunun iç cebine dokundu ve kâğıdın çıtırtısıyla rahatladı.

Rüzgâr azalmıştı ve gelgitin yumuşak tıslamasından başka ses yoktu.

Dottie'nin mektubu aklına Hal Amca'yı getirdi; çok uzakta olduğundan değil. Ayaklarının altındaki kum hissi ve kendi uzun, taraklı ayak izlerinin görüntüsü, onu takip eden bir dizi virgül gibi Savannah'daki bataklığın yanındaki o konuşmayı tekrar hatırlattı. *İhanet.*

"En azından lanet timsahlar yok," diye mırıldandı ama refleks olarak omzunun üzerinden baktı, sonra homurdanıp kendine güldü. Haftalardır bir o yana bir bu yana koştururken kontluk ikilemini aklının ucundan bile geçirmemişti ve şaşkınlıkla fark etti ki kendisiyle barışıktı ve bu yükü tekrar sırtına almak istemiyordu. Kim olduğu umurunda değildi ama Kont Ellesmere Kontu değildi. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti ama şimdi değil.

En azından Amaranthus'un önerisi doğru çıktı. Bırak o kadını kabul etmeyi, artık kocasının hâlâ hayatta olduğunu bildiğinden bu fikri elinin tersiyle itti.

Söz konusu el istemsizce kapandı, yağmurla ıslanmıştı ve parmaklarını avucuna sürttü, dilinin ucundan gelen küçük sıcak bir dokunuşla orada bıraktığı öpücüğün anısını sildi.

Lanet olsun Ben'e. Bencil herif.

Ani bir deniz suyu hücumu ayak bileklerine kadar yükseldi, soğuk bir leyden kavanozundan gelen elektrik şoku gibi vücudundan geçti, su ayaklarının altındaki kumu emdi. Geriye doğru sendeleyip kirpiklerindeki yağmuru kırpıştırdı ve gömleğinin nemli, ceketinin omuzlarının ıslak olduğunu fark etti.

Scanned with CamScanner

Esen rüzgârla bir kez daha yemek kokusu duydu ve kumsaldan ayrıldı, gelgitle birlikte ayak izleri arkasında kayboldu.

106

YÜKSEK YER

Kings Mountain, Tennessee County
Nisan 1780

Yüksek yerleri ele geçirmek askeri stratejinin temel taşlarından biriydi. Jamie'nin babası ona bunu bir keresinde Murtagh'la geç saatlere kadar ateşin karşısında oturup viski içerek konuştuklarında söylemişti. Jamie köpeklerle birlikte bir köşede yere çömelmiş, gözlerden uzak kalmayı umarak dinlemeye devam etmişti.

Gerçi iki adam da dikkatsiz değildi ve onu çok geçmeden fark etmişlerdi ama o zamana kadar birkaç kadeh içmişlerdi ve bu yüzden babası kalmasına izin vermişti. Şimdi oturduğu yerde babasının yanına kıvrılmıştı, ateş ve babasının sert vücudunun sıcaklığıyla ısınıyordu, viski bardağı tutmayan büyük eli Jamie'nin sırtında dalgın bir şekilde duruyordu.

"Çalıların arasında saklandığını hatırlıyor musun?" Murtagh gözleri anılarla parlayarak konuşuyordu. "Tepenin yamacında, savaşın başlamasını beklediğini?" Babasının kaburgalarının altından gelen küçük bir kahkaha Jamie'nin kulağını gıdıklamıştı.

"İşemek için ayağa kalktığını, arkandaki Enoch Grant'ın yayının ucuyla kıçını dürttüğünü ve seni tekrar yere yatırmak için dişlerinin arasından bir yılan gibi tısladığını hatırlıyorum. Kendini yere bıraktığından değil," diye ekledi babası adil bir şekilde.

Murtagh hoşnutsuz bir şekilde homurdanınca Jamie onun yerine ne yaptığını sormaya cesaret etti.

Scanned with CamScanner

Sonuç daha yüksek bir hıh! oldu ve babası yine güldü, bu kez yüksek sesle.

"Dönüp Enoch Grant'ın üzerine işedi, sonra da boğazına atlayıp dirseğinin kabzasıyla onu öldürdü."

"Hımm," dedi Murtagh açıkça bu anıdan zevk alıyordu.

Talihsiz Grant daha kötü bir yara almaktan kurtulmuştu çünkü tam o sırada subaylar bağırmaya başlamış ve düşman –son iki saattir Sheriffmuir'deki alanda görülebiliyordu– hareket etmişti.

"Ve birkaç dakika sonra, bir *brobhadan** sürüsü gibi çalıların arasından fırladık ve okçular oklarını fırlatıp kılıçlarıyla mavzerleri olan bizler *Sassunaich*'ın üzerine koştuk," dedi babası Jamie'ye.

"Evet, *yüksekte* olmak bizim yararımızaydı," dedi Murtagh hafifçe öfkeyle. "Neredeyse kahvaltı ederken kendi adamlarımızdan bir ok yedim. Gömleğimin kolunu delip geçti!"

"Enoch Grant'ın üzerine işedin," dedi babası makul bir şekilde. "Ne yapmasını bekliyordun ki?"

Jamie kendi kendine gülümsedi, ikisinin konuşmasını gün gibi açık bir şekilde duyuyor ve Lallybroch'taki şömineli odanın sıcaklığına sarılmış uykunun rahatlığını iliklerinde hissediyordu.

Şimdi sıcaktı, tırmanıştan dolayı terliyordu ama uykusu yoktu. Küçük bir dağdı, bir İskoç dağının yarısı kadar bile değildi ama kenarları dik ve sık ormanlıktı. Dağın yüzü boyunca uzanan bir sığır izini takip ediyordu –yöre halkı hayvanlarını bazen dağın tepesinde otlatıyordu çünkü burada iyi bir mera vardı– ama meşe ve akçaağaç fidanlarıyla alçak çalılardan oluşan bir örtü bu izi kaplıyordu ve çamlardan oluşan bir perdenin arasından zirveye ulaştığında iz tamamen kaybolmuştu.

Eyer şeklinde bir çukurun içinde büyüyen uzun çayırın kenarında duruyordu. Akşam üzereydi ve birkaç geyik uzak uçta, ağaçların korunağına yakın bir yerde otluyordu. Bir ya da ikisi başlarını kaldırıp ona baktıysa da Jamie hareketsizdi, sonrasında geyikler büyüyen gölgeler arasındaki işlerine geri döndüler.

---

* Galcede çekirge anlamına gelir. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

Ovanın kenarlarına yakın kayalık çıkıntılar vardı. Büyük değillerdi ama tek bir tüfekçi için iyi bir görüş noktasıydı; tabii, o kadar uzağa gidebilir ve dağın yamacında mücadele ederken avlanmazsanız.

Evet, Patrick Ferguson'ın ne düşüneceğini yeterince iyi görebiliyordu. Bol miktarda cephane ve iyi silahlanmış bir milis grubuyla, kenarlara yakın bir yere sığınmak ve saldırganlara yokuş aşağı ateş etmek basit bir mesele olurdu.

Ancak Frank Randall'ın anlattığı gibi, bu strateji saldırganlar belli bir mesafede tutulduğu sürece işe yarayacaktı. Çok yükseğe çıkmalarına, küçük çayıra çok yaklaşmalarına izin verin ve Ferguson o noktada süngü taktiklerine geçsin. Ancak sorun şuydu, yeterince yükseğe çıkmayı başaran ve süngülerden kurtulan saldırganlar, silahları dolu olarak kenardan geliyor ve süngü yerine kasap bıçaklarıyla donatılmış boş silahlarla savaşan Sadıklar'ı biçiyorlardı. Lanet olası kitaba göre, Ferguson'ın savaş deneyimi çok azdı –savaştığı tek muharebede dirseğinden vurulmuş ve bu yara onu sakat bırakmıştı– ve ne araziyi ne de o dağa tırmanacak adamların karakterini anlamıştı.

Randall bundan bahsetmemişti ama Jamie, Ferguson'ın kendi kama doldurmalı tüfeğini kullanacağından emindi; sakat dirseğiyle normal bir silahı dolduramadığı için hep onu kullanırdı.

Bu adamın, bu Ferguson'ın şu anda bir yerlerde kendi işine baktığını ve başına geleceklerden habersiz olduğunu düşünmek garipti.

Ama sen de aynısının başına geleceğini biliyorsun. Bacaklarının arkasından garip bir titreme geçti ve bunu durdurmak için sırtını gerip yumruklarını sıktı.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Frank Randall'ın gölgesine meydan okurcasına. "Buraya gelmedin, gelmeyeceksin de. Sırf sen yazdın diye sana inanacak değilim, tamam mı?"

Yüksek sesle konuşmuştu ve geyik duman gibi gözden kaybolmuş, onu alacakaranlığın içinde yalnız bırakmıştı.

Akşam huzurluydu ama çayır öyle değildi. Yanından esip geçen rüzgâr, sanki küçük yaratıklar kovalanıyormuş ve canla-

Scanned with CamScanner

rını kurtarmak için koşuyorlarmış gibi, otların arasında uzun, dalgalı yarıklar açıyordu.

Birinin ölümle yüzleşmesi için bir ritüel olmalıydı ve aslında pek çok ritüel vardı ama hiçbiri bu durum için uygun görünmüyordu. Yine de başka bir fikri olmadığından güneşe doğru döndü ve çimenlerin kenarından yürüyerek dağın zirvesinin ve gelecek savaşın gölgelerinin etrafında bir daire çizdi. Aklına gelen ilk güneş tılsımı, yeni bir çocuğu kutsadığı ve onu zarardan koruduğu söylenen şans tılsımıydı.

William. Elbette William olacaktı, her zaman zihninin arkasında, kalbinin iç odalarında. Bu çocuğuna bırakabileceği tek değerli şey bu olabilirdi ve yüksek sesle söylerken duanın kalbini doldurmasına izin verdi:

Yılanın bilgeliği senin olsun,
Kuzgunun bilgeliği senin olsun,
Yiğit kartalın bilgeliği.

Kuğunun sesi senin olsun,
Balın sesi senin olsun,
Yıldızların oğlunun sesi.

Peri kadınının azizi senin olsun,
Elf okunun azizi senin olsun,
Kızıl köpeğin azizi senin olsun.

Denizin bereketi senin olsun,
Toprağın bereketi senin olsun,
Cennetin Babası'nın lütfu.

Her gün mutlu ol,
Hiç kötü gün görmeyesin,
Her daim neşeyle dolan bir hayatın olsun.

Ancak dağın zirvesinden ayrılıp akçaağaçlarının çırpınan yeni yaprakları arasından kaygan, kayalık, garip inişe başladığında, bu kutsamanın aslında ne kadarının kendisine ait olduğunu fark etti. Küçükken anne babasından biri onun için bu duayı söylemiş miydi?

Scanned with CamScanner

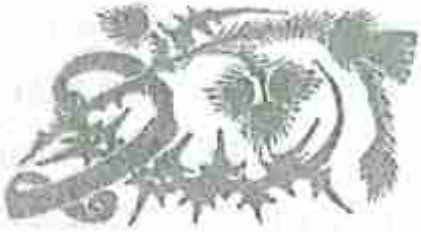
"Her daim neşeyle dolan bir hayat," diye mırıldandı kendi kendine ve içinin huzurla dolmasına izin verdi.

Dağın dibine ulaştığında öleceği zaman babasının ya da annesinin onu karşılayıp karşılamayacağını merak etti.

"Ya da belki Murtagh," dedi ve bu düşünceye gülümsedi.

Scanned with CamScanner

BEŞİNCİ BÖLÜM

EVDEN UZAKTA

Scanned with CamScanner

UZAKTAKİ YEMLİKTE

Fraser Tepesi

Yaz aylarında biri çoğunlukla beyaz ve siyah benekli, diğeri ise çoğunlukla kırmızı ve beyaz benekli iki düveyi satın almıştık. Mandy'ye göre isimleri Moo-Moo ve Pinky'di ama Jemmy benim *Merck El Kitabı*'ma göz atmış ve onlara Leprosy ile Rosacea lakaplarını takmıştı. Jamie pratikte onlara ne ad verildiğinin pek de önemli olmadığını, zaten adının hakkını veren bir inekle hiç karşılaşmadığını söyledi; onlara Ruaidh ve Ban, yani Galcede "Kırmızı" ve "Beyaz" diyordu.

Şu anda kırmızı olana Galcede kabaca "Zehirli bir tırtılın kötü yola düşmüş kızı" diye çevirdiğim bir şey diyordu ama sanırım daha ince tonları kaçırıyor olabilirdim.

"Bu onun suçu değil," dedim azarlayarak.

Çimento karıştırıcısı gibi İskoçlara has bir ses çıkardı ve dişlerini sıktı. Bir kolunu dirseğine kadar Rosacea'nın kıçına sokmuştu ve titreyen fener ışığında yüzü Rosacea'nın derisi kadar kızarmıştı.

Bu gerçekten de zavallı ineğin suçu değildi. Henüz küçükken çiftleştirilmişti ve ilk buzağısını doğurmakta çok zorlanıyordu ama onu da suçlamıyordum. Çeyrek saattir buzağıyı çekebilmek için her iki ayağını da tutmaya çalışıyordu fakat Rosy ürkekti ve arkasını savurmaya devam ediyordu. Buzağının burnu arada bir dışarı çıkıyor, burun delikleri panik olduğunu düşündüğüm bir şekilde açılıyordu. Ben de aynı şekilde hissediyordum ama buna karşı koyuyordum.

Yardım etmek, çok daha küçük olan ellerimi ineğin içine sokmak ve en azından toynakların yerini tespit etmek istiyordum. Ancak gün içinde sağ elimi kötü bir şekilde kesmiştim ve

Scanned with CamScanner

Jamie'nin şu anda uğraştığı şey için ham bir yarayı açığa çıkarmayı göze alamazdım.

"*Nic na galladh!*" dedi geri çekilip elini sallayarak. Kargaşada ve zayıf ışıkta elini yanlışlıkla yanlış deliğe sokmuştu. Şimdi çok ıslak, taze gübre tabakasını çıkarmak için kolunu çırpıyordu. Yüzümü gördü ve pislik içindeki tehditkâr bir parmağını bana doğrulttu.

"Gül de yüzünü o pisliğe bulayayım, Sassenach."

İçim titremesine rağmen sargılı elimi ciddiyetle ağzıma kapattım. Jamie homurdanıp kirli elini gömleğine sildi ve tekrar işinin başına dönerek bir şeyler mırıldandı. Ancak birkaç dakika içinde bu mırıldanmalar acil dualara dönüştü. Ardından Jamie buzağının ayaklarını yakalamıştı.

Ben de dua ediyordum. Zavallı inek önceki geceden beri doğum sancısı çekiyordu ve sallanmaya başlamıştı, başı yorgunluktan sarkıyordu. Bunun yardımı olabilirdi. Rahatlayacak kadar yorulduysa... Jamie yaptığı halatları –aslında ortak bir iple birbirine bağlanmış iki küçük ilmik– kaptı ve elinden kaymadan önce minik toynakların üzerine itti. Sonra Rosy'nin arkasına çömelip var gücüyle çekmeye başladı. Kasılmalar hafiflediğinde durdu, nefes nefese alnını ineğin kalçasına dayadı.

Ahır karanlıktı; ön tarafında bir kapısı olan küçük bir mağaraydı ve kayaya çakılmış bir çiviye asılı küçük bir yağ fenerinden başka ışık yoktu. Yine de yeni bir kasılmanın başladığını gördüm ve Jamie'ye doğru eğilip kendi gücümü ona aktarmaya, yardım etmeye çalıştım.

Jamie ayaklarını samana sertçe bastırıp insanlık dışı bir ses çıkararak çekti ve buzağı bir kanla balçık çağlayanı içinde dışarı kaydı.

Jamie yavaşça ayağa kalktı. Çabasından dolayı nefes nefese kalmıştı, yüzü ve giysileri kan ve gübreyle kaplanmıştı ama gözleri buzağıdaydı. Yüzü, yeni anneyi izlerken hissettiğim sevincin aynısıyla parlıyordu. Anne son olaylar düşünüldüğünde son derece sakin bir tavırla yeni yavrusunu koklayıp dilinin uzun, ritmik hareketleriyle onu yalamaya başladı.

Scanned with CamScanner

"İyi bir anne olacak."

Bir an için bunu Jamie'nin söylediğini sandım ama bana dönüktü, şaşkın görünüyordu ve arkamda belli belirsiz bir hareket oldu. Küçük bir çığlıkla arkamı döndüm ve bizimle birlikte sessizce ahıra giren adamı gördüm.

"Kim bu..." El yordamıyla bir silah aramaya başladım ama Jamie adamı selamlamak için elini kaldırmıştı.

"Bay Cloudtree," dedi ve ön kolunu kanlı yüzüne silmek için durakladı. "Umarım siz ve aileniz iyisinizdir?"

"Yeterince iyiler," diye cevap verdi genç adam, gözlerini benden ve elime geçirdiğim tahta kürekten ayırmadan. "Fırsat bulmuşken size teşekkür etmek istedim, hanımefendi. Bebeklerim için yani."

"Ah," dedim oldukça boş bir şekilde. *Cloudtree*. Hafızamın parçaları bu isim etrafında bir araya geldi. Ahırın bereketli kokusu, kan ve doğum suyu bataklığı, küçük bir kulübede zamanın dışında geçirdiğim o geceyi, bitmek bilmeyen çabayı ve ellerimde küçük mavi bir ışık tutup sönmemesi için tüm kalbimle dua ettiğim zamansız sonsuzluğu geri getirdi. Yutkundum.

"Rica ederim, Bay Cloudtree," dedim. *Aaron*. Bu, Agnes'ın iğrenç üvey babasının adıydı: Aaron Cloudtree. Ona çok daha az iyilikle baktım ama dikkatini Jamie'ye ve önümüzde duran sahneye verdiğinden fark etmedi.

'İyi iş çıkarmışsınız, dostum," dedi Jamie'ye, Rosy ve buzağısını onaylarcasına başını sallayarak. Buzağı iri gözleriyle şaşkın görünüyordu, tüyleri her yöne savrulmuştu. "Neredeyse eşinizin çıkardığı iş kadar iyi."

"*Taing*," dedi Jamie ve kirli keten havluyu almak için eğildi, ayağa kalkarken yüzünü sildi. "Gecenin bu saatinde sizi bize getiren nedir, Bay Cloudtree?"

"Daha erken geldim ama siz masadaydınız," dedi Cloudtree omuz silkerek. "Yaşlı cadı da oradaydı, ondan önce konuşamazdım."

Jamie bana baktı ve yavaşça ellerini silerek yerine oturdu.

Scanned with CamScanner

"Şimdi konuşabilirsiniz," dedi.

"Yaşlı cadının oğlu Cunningham. Sınırın öbür tarafındaki Cherokee köylerine kadar ticaret yaptığını biliyor musunuz?"

Jamie başını salladı, gözleri Cloudtree'nin yüzüne sabitlenmişti. Melezdi, ipeksi uzun kahverengi saçları olan yakışıklı bir adamdı ama ağzında huysuz bir kıvrım vardı.

"Herkes onu dinlemez," diye güvence verdi Cloudtree. "Ama aşağıda birkaç adamı var, belki yirmi, onu takip edecekler. Onlara milis diyor ama daha önce Kızılderililerle savaşmadı, yoksa bunu akıl edebilirdi. Yine de silahlarını, barutunu ve madalyalarını alırlar ve muhtemelen bir süre için onun istediğini yaparlar."

"Ne istiyormuş?" Jamie ellerini silmeyi bırakmıştı ve şimdi havluyu iki elinin arasında tutuyordu.

Cloudtree eğilip sesini alçaltarak, "Bunu ondan duymadım," dedi, "ama Keowee'de para verdiği iki adamdan duydum. Ferguson adında kırmızı urbalı bir subay varmış, dağlarda bir o yana bir bu yana gidip Sadık milisleri topluyor, asileri tutukluyor, adamları asıyor, evleri yakıyormuş. Cunningham, Ferguson'a bir mektup yazarak senin adını verdi ve birlikleriyle buraya gelmesini çünkü senin isyancılar arasında bir kral kunduz olduğunu ve postunun alınmasına zahmete değeceğini söyledi."

Ahırdaki tüm hava çekilmiş gibiydi. Yine de bir süre sonra Jamie uzun bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi.

"Ne zaman olacağını biliyor musun?" diye sordu sakince.

Cloudtree omzunu silkti.

"Ferguson'ı bilmem. Bulunduğu yerde onu meşgul edecek çok şey var gibi görünüyor. Ancak Cunningham cevap beklemekten bıktı. Konuştuğum adamlar seni kendisinin tutuklayıp Ferguson'a götüreceğini söylüyorlar... Böylece Ferguson seni ibret olsun diye asabilecekmiş. Dediklerine göre..." Ellerine baktı ve parmaklarını aşağı doğru katlayarak saydı. "...dünden itibaren sekiz gün. Cunningham, Partland adında bir adamı bekliyor, o da birkaç adamla birlikte Doksan Altı'dan geliyor."

Scanned with CamScanner

Jamie'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda aynı şeyi düşündüğümüzü anladım: Bundan yedi gece sonrası Loca gecesiydi. Jamie için geliyorlarsa bunu yapmak için en mantıklı zaman buydu. Doksan Altı'dan Tepe'ye kadar üç yüz kilometre yol vardı ama Partland ve arkadaşları bunu başarabilirdi.

"Şu lanet *yılan*!" dedim. Telaşlı ve öfkeliydim ama öfke kesinlikle en üst seviyedeydi. "Bu ne cüret?"

"Silahlarını ellerinden aldım, Sassenach," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Sana buna içerleyeceklerini söylemiştim."

Aaron'a düşünceli bir ifadeyle baktı ve dalgın bir hâlde elinin tersiyle ağzını sildi. Yüzünü buruşturup elini pantolonuna sürdü ve samana tükürdü.

"Evet," dedi. "Bana bir iyilik yaptınız, Bay Cloudtree, bunu unutmayacağım. Scotchee Cameron adında bir adam tanıyor musunuz?"

Aaron ilgiyle etrafına bakınıyordu ama bu ismi duyunca dikkat kesildi.

"Herkes tanır," dedi ilgisini Jamie'ye çevirerek. "Kızılderili ajan, değil mi? Arkadaşınız mı?"

"Arada bir pipomuzu paylaşırdık. Bir dönem Kızılderili casusuydum."

Jamie'ye baktım. Cherokeeleri ziyaret ettiğinde onlarla tütün içtiğini biliyordum ama bunun ne tür bir sohbeti içerdiğini hiç sormamıştım. Aynı şekilde Alexander Cameron'la da hiç tanışmamıştım ama herkes gibi onun adını biliyordum. Bir İskoç olan Cameron evlenmiş ve Kızılderililer arasında yaşamayı, avlanmayı ve ticaret yapmayı seçmişti. Jamie'nin istifasından sonra Kızılderili casusu olmuştu ama Jamie'nin bir asi olduğu artık herkesçe bilindiğinden Cherokee topraklarında ticaret yaparken kibarca Scotchee'yi aramamıştı. Yine de Jamie'nin söylediğine göre Cameron hâlâ saygı duyulan, güvenilen ve her yerde tanınan biriydi.

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Jamie.

Scanned with CamScanner

Aaron dudaklarını büzdü, düşünüyordu. *Cameron'ın nerede olduğunu mu düşünüyor?* diye merak ettim. *Ya da bu durumdan ne çıkarabileceğini mi merak ediyor?*

"Evet," dedi ama sesinde bir parça şüphe vardı. Düşünceye yardımcı olmak için başını kaşıdı.

"Overhill halkıyla birlikte yaşıyor ama geçen hafta Nensanyi'deydi, yani muhtemelen şimdiye kadar Keowee'ye gelmiştir. Biz de orada yaşıyoruz," dedi bana dönerek. "Susannah, küçükler ve ben." Bana karşı kendini haklı çıkarmak istiyor gibiydi, muhtemelen –benim de kesinlikle hatırladığım gibi– annesinin doğum yaptığı gece Agnes'a tokat attığını hatırlıyordu. Ayrıca Agnes'ın kendisi hakkında bana söylediklerinden korkuyor olabilirdi.

"Bir yer bulduğunuzu duyduğuma sevindim," dedim ona biraz sertçe gülümseyerek. "Lütfen Susannah'ya selamlarımı iletin ve bir daha doktora ihtiyacı olursa lütfen bana haber vermesini söyleyin, hemen gelirim."

Yüz ifadesi hafifledi ve bana başını salladı.

"Çok naziksiniz, hanımefendi. Ah... Scotchee'yi bulmamı ve ona bu sorununuzdan bahsetmemi ister misiniz... efendim?" diye ekledi Jamie'ye, kararsız görünüyordu. "Sadıklar'la ilişkisi olan herhangi bir Cherokee ile mantıklı bir şekilde konuşabilir."

"Öyle," dedi Jamie. İneklere hızlıca bir göz attı ama yeni buzağı sendeleyerek ayağa kalkmış, başını sallıyordu. Kendi kendine başını salladı, sonra eğilip kullandığı kirli havluyu aldı.

"Eve gelir misiniz, Bay Cloudtree? Ben Scotchee için bir şeyler yazarken karım da size yiyecek bir şeyler hazırlasın. İsterseniz sizin için bir yatak da ayarlayabiliriz."

Cloudtree başını salladı.

"Geceleri yürümeyi severim," dedi basitçe. "Benimle konuşur. Ama bir şeyler yiyip içmeye hayır demem, hanımefendi."

Scanned with CamScanner

Jamie ve Bay Cloudtree'ye bir tabak peynirle doldurulmuş ekmek ve Branston turşusunun taşra versiyonunu ikram ettikten sonra yatak odamıza geldim ama uyuyacak hâlim yoktu. Aaron'ın hikâyesi karşısında ürkmüştüm ve iç organlarım öfkeli bir sıcaklıkla zonklasa da bir nebze bile çözülmemişti.

Jamie'nin yatağın yanına bıraktığı *İki Kule*'yi okuyarak zihnimi dağıtmaya çalışıyordum ama Yüzbaşı Cunningham'ı altın işlemeli şapkalı Shelob* olarak hayal etmeye ve şıringama İğne adını verip veremeyeceğimi düşünmeye devam ediyordum.

"Yüce İsa," diye mırıldandım, kitabı bir kenara bıraktım ve yataktan fırladım. Yer ayaklarımın altında soğuktu ama umurumda değildi. Kulübedeki bir köpek gibi odanın içinde öfkeyle volta attım. Korkuya kapılmamak için öfkemi körüklediğimin farkındaydım ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Elspeth Cunningham'ın yüzüne nasıl bakacaktım? Daha önce olmasa bile pazar günü onu görmek zorundaydım. Kiliseden kaçmak işe yaramayacaktı, eğer hasta olduğumu düşünürse hemen gelip bana ilaç vermeye kalkacaktı.

Yüzbaşının neyin peşinde olduğunu biliyor muydu? Ocağın önündeki paçavra halının üzerine yan yatarak uykuya dalmış Adso'nun üzerinden geçerken bunu merak ediyordum Biliyorsa ne yapabilirdi?

Muhtemelen hiçbir şey. Ne de olsa beni uyarmıştı. Ben de *onu* uyarmıştım.

Yanan bir çubuk keskin bir çatırtıyla ocakta çatırdadı ve kıvılcımlar küçük bir fıskiye hâlinde yukarı püskürdü. Birkaç tanesi Bree'nin yaptığı ateş perdesine takıldı ve sönmeden önce bir anlığına kırmızıya boyandı. Kedi bir kulağını kıpırdattı ama rahatsız olmadı.

Ön kapının kapandığını duymak yerine hissettim: evin kemiklerine doğru boğuk bir titreşim yayılmıştı. Aaron Cloudtree

---

* *Yüzüklerin Efendisi* serisinde yer alan Shelob, Cirith Ungol'da yaşayan dev tehlikeli örümcektir ve kötü ruhlu bir Maia olan Ungoliant'ın kızıdır. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

gitmişti. Şalıma sarındım ve Adso'yu ateşin yanında bırakarak aşağıya indim.

"Sence bu Scotchee yardımcı olabilir mi?" diye sordum kuşkuyla. Bay Cloudtree viski ve turşuyla birlikte cebinde Galce yazılmış ve yakalanma ya da patavatsızlık ihtimaline karşı dikkatlice imzalanmamış mühürlü bir notla ayrılmıştı. Biz de mutfak ateşinin yanında oturmuş, etrafımızı saran evin huzuruyla viskinin geri kalanını paylaşıyorduk. Saat çok geçti, dışarıdaki havanın derin, soğuk durgunluğuna bakılırsa belki de sabahın iki ya da üçüydü ama ikimiz de yatmak istemiyorduk.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jamie. İki eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra başını salladı, saçları dağınık ve uçuktu, tepesinden yükselen kısa tüyler ateş ışığında kırmızıydı. Esneyip gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı, uykusunun geldiğini kabul etmekten çok zihnindeki sisi dağıtmak için diye düşündüm.

Jamie düşünceli bir tavırla viskisini yudumladıktan sonra, "Duruma göre değişir," dedi. "Nerede olduğu, kiminle konuşabildiği. Ve hâlâ Galce okuyup okuyamadığına?" diye ekledi acıklı bir gülümsemeyle. "Eğer değilse, eskisinden daha kötü durumdayız demektir. Eğer şanslıysak, Cunningham'ın Cherokeeler arasında kimlerle iş yaptığını öğrenebilir ve belki de o köyün şefine bir şeyler söyleyebilir."

Başımı salladım, kuşkuluydum. Cherokee Bölgesi yüzlerce köyün bulunduğu uçsuz bucaksız bir ülkeydi. Öte yandan Jamie, Scotchee'den önceki Kızılderili ajanı olarak orada iyi tanınıyordu ve Charles Cunningham'ın suç ortakları Cherokee şeflerinden bazılarını tanıyor olsa da Cunningham'ın kendisinin neredeyse kesinlikle tanımadığını düşündüm. Alexander Duff ve oğlu Cunningham'ın kulübesine çeyrek kilometre mesafede yaşıyordu. Donald MacGillies ise Dufflara bir taş atımı mesafede... Sandy Duff ve Donald MacGillies Ardsmuir'in güvenilir adamlarıydı ve Antlaşma Hattı'na gelip gidenleri izlediklerini biliyordum.

Scanned with CamScanner

"Cunningham'dan aldığınız tüfekleri ne yaptınız?" diye sordum, bir bardak daha sıcak süt doldurup biraz bal ekleyerek.

"Çoğunu güvenebileceğim adamlara verdim. Bu arada..." dedi Jamie ve tekrar esnedi. "Ah, Tanrım. Overmountain'a haber göndermem gerekecek. Ama hepsine zamanında ulaşamam. Yine de Sevier gelebilir, en yakınımızdaki o ve sağlam bir adam. Kızılderilileri de pek sevmez."

108

LOCA GECESİ

Yedi gün sonra

Jamie, önceki geceden beri ağzına tek bir lokma atmamasına rağmen akşam yemeğini yiyememişti. Ağzı düğümlü bir eldiven gibi kapalıydı ve açlık hissetmiyordu; açlık kemiklerini keskinleştirmiş ve kafasını boşaltmıştı. Kendini sakin hissediyordu ama sanki bir camın arkasında durmuş kendini izliyordu.

"Hım?" Claire ona bir şey söylemişti ama o duymamıştı. Özür dilercesine bir hareket yaptığında Claire gözlerini ona dikti, kızgın değildi, endişeliydi.

"Sorun yok, Sassenach," diye ona güvence verdi. "Cunningham ölmemi istemiyor. En kötü ihtimalle bu gece beni esir alır."

"Peki ya ondan sonra ne olacak?" diye sordu. Claire yeni bir saat gibi gergindi. Jamie onun küçük dişlilerinin döndüğünü görebiliyordu ve gülümsedi. Claire bir kaşını kaldırınca Jamie eğilip onu öptü.

"Endişelenme, *a nighean*. Bundan sonra yüzbaşı bir seçim yapmak zorunda, değil mi? Ya beni Tepe'den indirecek –ve eğer tercihi buysa ona iyi şanslar– ya da o zavallı piç kurusu şu anda her neredeyse, Ferguson'a ulaşmak için beni Hat'tan ve Cherokee topraklarından geçirmeye çalışacak. Cunningham'ın

Scanned with CamScanner

arkadaşlarının Cherokeeler arasında dostları var, benim de var ve eğer Aaron Cloudtree, Scotchee Cameron'ı bulursa ya da bu konudan başkasına bahsederse... ki bahse girerim bahsetmiştir, boşboğazın teki olduğu her hâlinden belli... yüzbaşı beni bir yere götürürken sandığından çok daha fazla sorun yaşayabilir."

"Ah, güzel," dedi Claire ve kaşlarının arasındaki çizgi biraz gevşedi. "Yani sen Antlaşma Hattı üzerinde küçük bir savaş başlattıktan sonra yüzbaşı seni tek başına öldürmek zorunda kalacak."

Jamie omuz silkti. O kadarını düşünmemişti ama önemli değildi.

"Deneyebilir."

Claire'in endişesi dinmemişti ama kendisine rağmen ona gülümsedi. Bunu görmek Jamie'nin aniden ve acilen ona sahip olmak istemesine neden oldu. Bu da açıkça yüzünden okunuyordu çünkü gülümsemesi derinleşti; yine de Claire'in kapıya yan gözle bakması, onu masanın üzerine eğip küçük Aggie gelmeden önce işini bitirmeye çalışmasına izin vermeyeceğine ikna etti.

"O zaman Loca'dan sonra," dedi Jamie ona sırıtarak.

Claire derin bir nefes alıp başını olumlu anlamda salladı.

"Loca'dan sonra," dedi onun kadar emin konuşmaya çalışarak.

Merck'imi karıştırıyordum, plevral bozukluklar ve torasentez kullanımından rektal mukoza iltihabının sürükleyici bir anlatımına kadar sayfalar arasında dolaşıyordum, ancak beyinciğim anlık bir dikkat dağınıklığına ikna edilebilirken beyin sapım, omuriliğim ve sakral sinirlerim buna izin vermiyordu. Eğer bir kuyruğum olsaydı, bacaklarımın arasına kıstırılmış olurdu. Gerginlik ile mide bulantısı arasında bir şeyin küçük sarsıntıları beklenmedik bir şekilde karnımda âdeta patlamalar yarattı.

Kızlar bir şeyler olduğunu anlamıştı. Akşam yemeğinde fareler kadar sessizdiler, hipnotize olmuş gibi Jamie'ye bakıyor-

Scanned with CamScanner

lardı. Daha sonra giyinmesini izlerken ben de aynı şekilde hipnotize olmuştum.

Masayı toplamaya, yemekten artakalanları kaldırmaya ve mutfak ocağındaki ateşi tüttürmeyi sağlamak için kalmıştım ve yatak odamıza geldiğimde, onu odanın uzak tarafında, benden uzağa bakarken buldum. Arkasını dönmedi, belki de içeri girdiğimi duymamıştır diye düşündüm. Yüzü önünde durduğu pencereye yansımıştı ama yansımasına bakmadığını görebiliyordum.

Hiçbir yere bakmıyordu. Gözleri sabit ve karanlıktı, parmakları hızla hareket ediyordu, düğmeleri çözüp boyun bağını açıyor, pantolonunu gevşetiyordu. Sanki başka bir yerdeymişçesine ellerinin ne yaptığından tamamen habersizdi. Dövüşmeye hazırlanıyordu.

Tartanı, temiz bir gömlek ve deri ceketiyle birlikte yatağın üzerinde duruyordu. Muhtemelen onu almak için dönünce beni gördü. Boş boş baktı ve sonra hayat ona geri aktı.

"Hayalet görmüş gibisin, Sassenach," dedi neredeyse normal bir sesle. "Biraz yaşlandığımı biliyorum ama eminim o kadar da kötü değildir?"

"Şeytan'ı bile korkutursun," dedim. Şaka yapmıyordum ve o da bunu biliyordu.

"Biliyorum," dedi basitçe. "Saldırıdan hemen önce nasıl olduğunu hatırladım. Drumossie'de. Halk bağırıyordu ve tarlanın karşısındaki *gunna mòr*'u görebiliyordum ama hiçbir anlamı yoktu. Elbiselerimi çıkarıyordum çünkü kılıcımı çekip bozkırda koşmaktan başka çarem kalmamıştı. Diğer tarafa asla geçemeyeceğimi biliyordum ve umurumda da değildi."

Konuşamadım. O da konuşmadı ama sessizce yıkanıp temiz gömleğini ve kemerli tartanını giymeye devam etti. Ayağa kalktığında, gözlerinde hâlâ anılar olmasına rağmen bana gülümsedi.

"Endişelenme, Sassenach. Cunningham beni Patrick Ferguson'a teslim edip övgü almak istiyor. Sadık güçler arasında adını duyurmak için en iyi şansı bu."

Scanned with CamScanner

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım, bir kavgayı başlatma nedeninin çoğunun olayların nasıl sonuçlandığıyla hiçbir ilgisi olmadığını onun kadar iyi biliyordum.

Jamie kapıya doğru ilerledi, sonra durdu ve beni bekledi. Yavaşça yanına gidip ona dokundum. Henüz ceketini giymemişti ve kolu gömleğinin kumaşının arasından sert ve sıcaktı.

"Bugün mü olacak?" diye söyleyiverdim. Daha önce iki kez beni bir savaş alanının kenarında bırakmış, bir gün onun ve benim ayrılabileceğimizi ama bunun bugün olmayacağını söylemişti. İkisinde de haklı çıkmıştı.

Jamie bir eliyle yanağımı kavrayıp uzun bir süre bana baktı; az önce benim ona yaptığım gibi onun da beni hafızasına kazıdığını biliyordum.

"Sanmıyorum," dedi sonunda, ağırbaşlı bir şekilde. Elini çekince yanağıma dokunduğu yer aniden serinledi. "Ama sana yalan söylemeyeceğim Claire, bence kötü bir gece olacak."

Loca gecesi, geleneğe göre, herkesin yemeğini sindirmesi, akşam işlerini bitirmesi ve yaşadığı yerden yola çıkması için akşam yemeğinden yaklaşık iki saat sonra başlardı. Bazı çiftlikler Toplantı Evi'nden yaklaşık on kilometre uzaktaydı.

Jamie hem herhangi bir pusuya karşı önlem almak hem de Cunningham'ın yakındaki ormana adam yerleştirme ihtimaline karşı etrafı kolaçan etmek için oraya erkenden varmak istiyordu. Ama yapmadı. Hayvanlarının durumunu kontrol etmek için ahırda durdu, sonra domuz ağılına gitti ve samanların arasında kümelenmiş gölgeli, horuldayan bedenleri sayıp samanların bu hafta değiştirilmesinin en iyisi olduğuna karar verdi.

Ardından yavaşça tepeden yukarı, Toplantı Evi'ne doğru yürüdü. Hava aniden ısınmıştı ve yarasalar ağaçların arasında havada uçuşuyor, göremeyeceği kadar hızlı böcekleri yakalıyordu. Brianna ona bunu nasıl yaptıklarını anlatmıştı ve dikkatle dinlerse bazen cam kırıkları gibi ince, keskin olan tiz çığlıklarını yakalayabileceğini düşünmüştü.

Scanned with CamScanner

Tom MacLeod ağaçların arasından çıktı ve sessizce "Mac Dubh" diyerek onun yanına geldi. Ardsmuir'deki adamlarından birinin ona böyle seslenmesi bazen tuhaf bir duyguya kapılmasına neden oluyordu. Hapishane anıları, zordu ama aynı zamanda onları hayatta tutan ve ömür boyu bağlayacak olan akrabalığın geçici, düzenli nabzını sağlıyordu. Ayrıca kalbinin derinliklerinde her zaman babasına, oğlu olduğu Kara Olan'a dair zayıf bir his vardı.

"*Dean Urnaigh dhomh*," diye fısıldadı. *Benim için dua et baba.*

Artık ağaçların arasından, dağ patikalarından birler, ikiler ve üçler hâlinde gelen adamları duyabiliyor, sesleri tanıyordu: MacMillan, Airdrie, Wilson, Crombie, MacLean, MacCoinneach, Lindsay kardeşlerden ikisi, Bobby Higgins, arkasından geliyorlardı... Bobby'yi düşününce gülümsedi. Bobby bu gece bahsettiği on adamdan biriydi. Bobby birkaç yıldır arada sırada karşısına çıkan rakunlar dışında kimseyle dövüşmemişti ama bir askerdi ve nasıl dövüştüğünü hatırlıyordu. Bu on adam arasında, bir İngiliz askeri olmasına rağmen Bobby Higgins hayatı pahasına güvenebileceği adamlardan biriydi.

Boş yere pişmanlık duymazdı ama bir an için yanında Genç Ian ve Roger Mac yanında dursalardı, Germain ve Jeremiah da dışarıda bekleyip gerektiğinde daha fazla yardım için koşmaya hazır olsalardı bu gecenin ne kadar farklı olabileceğini düşündü.

En azından hiçbirinin ölmesine neden olmayacaksın. Bunun kendi düşüncesi mi, yoksa babasının sesi mi olduğundan emin değildi ama küçük bir teselliydi.

Crombyler ve Gillebride MacMillan Toplantı Evi'nin dışında bekliyorlardı. Belki Cunningham'ın, belki de Cunningham'ın olmayan, sessiz Sadıklar olduğunu bildiği birkaç adam da öyleydi ama iş oraya varırsa onu kurtarmak için ellerini bile kıpırdatmayacaklardı. İçlerinden bir ya da ikisinin kendisine tuhaf tuhaf baktığını düşündü ama pencerelerin üzerindeki yağlı örtülerin arasından loş bir ışık sızıyordu; emin olamadı ve bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Scanned with CamScanner

Henüz içeri girmek için bir harekette bulunmadı, işe koyulmadan önce dışarıda biraz sohbet etmek âdettendi. Konuşulanlara cevap veriyor, arada bir gülüyordu ama kendisine söylenenleri çok az anlıyordu. Cunningham'ı hissedebiliyordu. Arkasındaki karanlık ağaçların arasında bekliyordu.

Kaç adamım olduğunu görmek istiyor.

Jamie, Cunningham'ın kaç adamı olduğunu ve kim olduklarını görmek istiyordu. Bu amaçla Aidan Higgins, Tepe'nin batı kısmından Toplantı Evi'ne giden ana patikanın yanındaki çalılıklarda, Murdo Lindsay de doğu kısmından gelen patikanın yanında saklanıyordu. Eğer herhangi bir Cherokee bu gece yapılacaklara katılmak için gelirse, bu yoldan gelecekti ve Tanrı'nın ve Murdo'nun izniyle, harekete geçmek için zamanında haber alacaktı.

109

*DE PROFUNDIS**

Sağ elim, kalp atışlarımla eş zamanlı olarak zonkluyordu. Avucumdaki kesik yüzeysel olarak iyileşmişti ama derideki sinirlerin yaralanmasına neden olacak kadar derindi ve arada bir uyanıp hakareti protesto ediyorlardı. Elimi ters çevirdim, şişlik ya da gecikmiş kan zehirlenmesinin kırmızı çizgilerini boş yere kontrol ettim, ancak bu tür bir şey olmadığını gayet iyi biliyordum.

Sadece kırık şeyler her zaman düşündüğünüzden daha uzun süre acıtır.

Açıkçası Jamie az çok tek parça hâlinde eve dönene kadar uyumayacaktım. Muayenehanemdeki küçük şömineyi yaktım ve yeni ateşi ceviz yongalarıyla besledim. "Lanet olası Vestal

---

* Oscar Wilde'ın Reading Hapishanesi'ndeki tutukluluğu sırasında "Bosie"ye yazdığı bir mektuptur. İlk yarısında, Wilde önceki ilişkilerini ve sonunda Wilde'ın ağır ahlaksızlıktan mahkûm edilmesine ve hapsedilmesine yol açan abartılı yaşam tarzlarını anlatır. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

gibi," diye mırıldandım kendi kendime, fakat filizlenen ışıktan hafif bir rahatlık hissettim.

Acil durumlar için saha çantamı çoktan kontrol edip yenilemiştim. Kapının yanında her zamanki çivisinde asılı duruyordu. *Merck El Kitabı*'nı bir kenara koymuştum. Kendimi okumaya veremiyordum.

Bluebell ve Adso bana eşlik etmek için muayenehaneye girmişlerdi. Köpek sandalyemin altında uyuyordu ve Adso da tezgâhın üzerinde iri gözleri yarı kapalı, uzaktaki bir motosikletin devri gibi kısa aralıklarla mırlıyordu.

"Bu küçük merhamet için teşekkürler," dedim ona, sadece sessizliği bozmak için. "En azından Jamie motosiklet sürerken boynunu asla kırmayacak."

Başka pek çok şeyi de asla yapamayabilir...

Bu düşünceyi kısa kestim ve kedinin üzerinden uzanarak kararlı bir şekilde dolaptan şişelerle kavanozları çıkarmaya başladım. Belki de envanter çıkarmak, farmasötik olarak aktif olamayacak kadar eski şeyleri atmak, Jamie bir dahaki sefere bir kasabaya gittiğinde (evet, gidecek!) ihtiyacımız olan şeylerin bir listesini yapmak ve belki de sadece Charles Cunningham'ın yüzünü taşlıyormuşum gibi yapmak için birkaç şeyi öğütmek... ya da belki kralın...

Bluebell aniden başını kaldırdı ve küçük bir uyarı sesi çıkardı. Adso anında harekete geçerek sargı bezleriyle cerrahi aletlerimi sakladığım uzun dolabın üstüne sıçradı. Belli ki bir misafirimiz vardı.

"Daha çok erken," dedim yüksek sesle. Jamie evden ayrılalı bir saatten fazla olmamıştı. Elbette, henüz hiçbir şey olmamıştı. Ama bedenim düşüncelerimin çok önündeydi ve bunu tamamlayamadan ön kapıya ulaşmıştım. Jamie gittikten sonra kapıyı kilitlememiştim fakat gömme cıvatalı kilidi vurmuş ve şimdi keskin, kararlı bir gümlemeyle açmıştım! Kimin bana ne söylemeye geldiğinin bir önemi yoktu. Bilmek zorundaydım.

Ürkmüştüm ama gerçekten şaşırmamıştım.

Scanned with CamScanner

"Elspeth," dedim. Bir rüyadaymışım gibi hissederek geri adım attım.

"Gelmek zorundaydım," dedi. Bir hayalet kadar beyazdı ve tıpkı benim hissettiğim gibi paramparça görünüyordu.

"Biliyorum," dedim ve hemen. "İçeri gel," diye ekledim.

"*Biliyor* musun?" dedi ve sesinde hem şüphe hem de şüphe kalmadığını fark etmenin dehşeti vardı.

Kapıyı kapatıp muayenehaneme gitmek için arkamı döndüm, onu istediği gibi takip etmesi için bıraktım.

İkimiz de muayenehaneye girdiğimizde, hâlâ kapı görevi gören ve bizi geceden koruyan ağır yorganı indirdim. Bluey ayağa kalkmış, dizimin hemen arkasındaydı ve alçak sesle, tehditkâr bir şekilde hırlıyordu. Elspeth'i tanıyordu ve normalde dostça bir koklama, okşama için ona giderdi. *Bu gece olmaz Josephine*, diye düşündüm, ama "Git başımdan köpek. Her şey yolunda," dedim.

Cehennemin kendisi burada, diyen Bluebell'in suratından her şey okunuyordu ama hırlamayı kesti ve yavaşça ocak halısına doğru geri çekili. Sonra orada uzandı ama tüyleri hâlâ kabarıktı ve derin bir şüpheyle Elspeth'e baktı, kadın bunu fark etmemiş gibiydi.

Elspeth'e iki sandalyeden birine geçmesini işaret ettim. Sormadan JF Special şişesini indirdim ve iki kupayı ağzına kadar doldurdum. Elspeth kendi bardağını aldı ama ihtiyacı olduğu belli olmasına rağmen hemen içmedi. Ben de kendi içkimi almakta tereddüt etmedim.

"Seninle birlikte dua edebileceğimi düşünmüştüm," dedi.

"Pekâlâ," dedim düz bir sesle. "Artık yapabileceğimiz başka bir şey yok, değil mi?"

Haklı olduğumu ve oğlunun kocamı öldürdüğünü ya da yakaladığını söylemeye gelmediğini umarak içkimi yudumladım. Fakat bu yüzden gelmemişti, yüzünü sağlık yanılsamasıyla boyayan ateş ışığından bunu anlayabiliyordum. Bana korkuyla gelmişti, acımak için değil. Zayıf, yıpranmış ellerinin ikisi de

Scanned with CamScanner

kupaya sarılmıştı ve biraz daha sıkarsa kalayın bükülebileceğini düşündüm.

"Henüz olmadı mı?" diye sordum ve sesimin neredeyse sıradan çıkmasına şaşırdım.

"Bilmiyorum." Sonunda kupasını iki eliyle tutarak dudaklarına götürdü. Kupayı indirdiğinde endişesi biraz yatışmışa benziyordu. Yüzümü inceleyerek uzun bir süre sessizce oturdu. İlk kez yüzümden tüm hislerimin okunmasını dert etmedim. Bu duygularımı açıklayabilirdi.

Yapmıştı da... Elspeth içeri geldiğinde sarsılmış ve solgundu. Şimdi kıpırdanmıştı ve çökmüş yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

"Ne zamandır biliyor?" diye sordu. "Kocanız."

"Yaklaşık bir haftadır," dedim. "Tesadüfen öğrendik. Yani oğlunun arkadaşlarından hiçbiri ona ihanet etmedi." Ona neden böyle bir iyilik teklif ettiğimden emin değildim; sanırım artık aramızda iyiliğin hatırasından başka bir şey kalmamıştı.

Yavaşça başını salladı ve viskinin tütsülenmiş amberine baktı. Onun da sahibinin düşüncelerini saklamayan bir yüze sahip olduğunu fark ettiğimde şaşırdım ve bu fark ediş ona karşı olan hislerimin küçük bir kısmını geri getirdi.

"Biz her şeyi biliyoruz," dedim nazikçe. "Jamie de yüzbaşının kendisine zarar vermek istemediğini biliyor. Oğlunu öldürmeyecektir."

Mecbur kalmadıkça.

Bana baktı, ağzının kenarında bir sinir seğiriyordu.

"Mecbur kalmadıkça mı? Ben de size aynı güvenceyi vereyim, Bayan Fraser."

"Claire," dedim. "Lütfen." Ameliyathane ceviz dumanı ve şifalı otlar kokuyordu. "Bu duruma uygun iyi bir dua biliyor musun?"

Hem üyelerin masonik ideallerini sembolize etmek hem de daha pragmatik bir yaklaşımla bu ideallerin en azından saatlik

Scanned with CamScanner

toplantılar boyunca sürdürülme şansını artırmak için Loca'da silah yasaktı. Yine de Jamie öğleden sonra gelip dolu bir tabancayı kapının yanındaki taşın altına yerleştirmişti ve deri çantasında fişeklerle toplar vardı, Claire'in en iyi bıçağını kınına sokmuş ve sırtının görünmeyen kısmına yerleştirmiş, kabzasını paltosuyla gizlenmişti ve ucu şimdi poposunu gıdıklıyordu.

Kemerli tartanını Loca'da pek giymezdi ama bu gece zahmete girdiği için memnundu; esir alınıp geceyi bir ağaca bağlanarak ya da birinin sebze kilerinde kilitli olarak geçirmek zorunda kalırsa onu sıcak tutacaktı. Kemerinde de mason önlüğünün gizlediği *a sgian dubh* vardı. Her ihtimale karşı.

"*Ciamar a tha thu, a Mhaighister.*" Hiram Crombie'nın yüzü her zamanki gibi ekşi görünüyordu –bir tabak lahana turşusu gibi– ve Jamie bunu rahatlatıcı buldu. İkiyüzlülük Hiram'ın yeteneklerinden biri değildi ve eğer bir şeyler döndüğünü bilseydi, muhtemelen bu gece gelmezdi.

"*Gu math agus a leithid dhut fhein,*" dedi Jamie başıyla onu işaret ederek. Sana da.

"Sonra seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Hiram hâlâ Galce konuşarak.

"Evet, elbette." Jamie de ona aynı dilde cevap verdi ve Galce konuşmayan birkaç kiracının onlara baktığını gördü; acaba kuşkuyla mı bakıyorlardı?

"Konu küçük kardeşin mi?" diye sordu İngilizceye dönerek ve Uzun Ağaç'tan küçük kardeşi olarak bahsedildiğini duyunca Hiram'ın ağzının kenarının titrediğini görmekten memnun oldu.

"Evet."

Jamie kalbinin atışını duymazdan gelmeye çalışarak hoş bir sesle, "İyi o zaman," dedi. "Ama biliyorsun, *a charaid*, Frances'in on altı yaşına gelmeden evlenmesine izin vermeyeceğimi söyledim ve eğer istemezse o zaman da olmaz."

Crombie başını kısaca salladı.

"Bunun genç kızla bir ilgisi yok," dedi, ardından peşinde akrabaları ve yakın arkadaşlarıyla birlikte Toplantı Evi'ne girdi.

Scanned with CamScanner

Adamın kendisi de iki genç teğmeniyle birlikte geldi; yarı üniformalıydılar, kendisiyse soluk keten pantolon, açık gri bir pelerin ve yağmura karşı sarkık bir şapka takmıştı. Ona göre sade giyinmişti. Jamie, Kenny Lindsay'in sırıtışını gizlemek için başını eğdiğini fark etti ama Jamie o kadar emin değildi. Evet, bir denizcinin karanlıkta nasıl bir hedef olacağını düşünmemiş olması mümkündü ama Cunningham'ın kendisinin hedef olabileceğini düşünmemiş olması ya da Cloudtree'nin verdiği haberin yanlış olması ve pusunun –eğer bir pusu olacaksa– bu gece olmaması da mümkündü.

Sonra Cunningham açık kapıdan ışığa çıktı, Jamie'yi gördü ve ona doğru eğildi.

"Saygıdeğer Üstat," dedi.

"Yüzbaşı," diye karşılık verdi Jamie ve eğilirken kalbi hızla attı çünkü Cunningham iskambil oyuncusu değildi ve gerçek, gözlerinin kısılmasında, ağzının sertleşmesinde yazılıydı.

Resmi bir durum, öyle mi? Cunningham'ın zihninde bir anda düelloya hazırlandıkları canlandı; kilt etekleri, şapkaları ve mason önlükleriyle. Silahları ne olacaktı? Merak etti. Keskin kılıçlar mı?

"*Dèan ullachadh, mo charaidean,*" dedi yanında duran adamlara kayıtsızca. Hazır olun.

Toplantı dışarıdan bakıldığında yeterince iyi geçmişti. Ritüel, kardeşlik sözleri, dostluk, idealizm. Ancak bu sözlerin içinin boş olduğunu düşünüyordu; adamların arasında buz gibi bir his vardı, kalplerini örtüyor, birini diğerinden ayırıyor, herkesi ayazda bırakıyordu.

Konu işe geldiğinde her şey daha kolaydı: toplum meselesi olarak görülen küçük şeyler. Ölen kocasının mallarıyla ilgilenemeyen bir dul; bacasını tamir ederken kendi çatısından düşüp hem kolunu hem de bacağını kıran bir adam; MacDonaldlar ve MacQuarryler arasında Salisbury'deki pazar gününde yumruk yumruğa bir kavgayla patlak veren ve hâlâ kötü niyet bulutları üzerlerindeyken eve kadar gelen eski bir kavga.

Scanned with CamScanner

Aslında Loca'yı ilgilendirmeyen ama gündeme getirilmesi gereken şeyler: Howard Nettles'ın Beardsley's Trading Post'ta dükkân işleten, kocası mavnacı olan ve haftalarca evden uzak kalan bir kadınla ilişkisi olduğu konuşuluyordu.

"Burada Nettles'ın kulağını çıtlatacak kadar iyi tanıyan biri var mı?" diye sordu Jamie. "Eğer bahsedilen Bayan Appleton'sa kocasını gördüm ve Howard'ı ikiye katlardı."

Küçük bir kahkaha tınısı odayı sardı ve Geordie MacNeil, Howard'ı duymak istediklerini söyleyecek kadar iyi tanımadığını ama Esen Kaya yakınlarındaki küçük bir yerleşim yerinde yaşayan kuzenini tanıdığını ve bir dahaki sefere o yoldan geçtiğinde onunla konuşabileceğini söyledi.

"Pekâlâ, bu kâfi," dedi Jamie, Claire'in arılarının bunu duymaktan hoşlanacağını düşünerek. "Ve umarız Howard'ın boynunu kurtaracak kadar çabuk olur. Teşekkürler, Geordie. Biraya başlamadan önce başka bir şey var mı?" Göz ucuyla Cunningham'ın aniden hareket ettiğini ama sonra kendini tutup yatıştığını gördü.

O zaman dışarıda olacak. Derin bir nefes aldı ve kanında uzak bir *bodhránın* çalmaya başladığını hissetti.

Bu gece birayı Hiram Crombie getirmişti, sıra ondaydı. Cimri olabilirdi, bütün balıkçı halkları öyleydi, hayatları boyunca yoksulluk içinde yaşamışlardı ama neyin doğru olduğunu bilirdi ve bira da güzeldi. Jamie küçük Cyrus'ın nesi olduğunu merak ediyordu ama acil bir durum yok gibiydi...

Odanın öbür ucunda Cunningham konuşuyordu. Sadakat hakkında. Kraliyet Donanması'ndaki hizmeti hakkında. Krala olan sadakatinden bahsediyordu.

Jamie yavaşça ayağa kalktı. Doğru, Loca dışında siyaset ya da din konuşulmasını engelleyen bir şey yoktu ama bu yeterince dışarıda değildi ve bunu herkes biliyordu. Cunningham'ın etrafını saran adamlar sessizdi. Jamie yüzlerine dikkat etti ve diğerleri konuşulanları dinleyip duymaya başladıkça odaya bir soğukluk yayıldı.

Scanned with CamScanner

Sonra durdu. Cunningham, odadaki her bir yüzü sırayla not alan gözleri dışında kıpırdamadan duruyordu. Jamie dikkatle dinledi, Cunningham'ın sözlerini dinlemekten çok onlara cevaplar hazırlıyordu. Sonra Jamie ayağa kalktı. Kendi sözlerini bir kenara bıraktı ve onların yerine dilinden başka sözler yükseldi.

"Hepinize tek bir şey söyleyeceğim, *a charaidean*. Bu benim değil, dört yüzyıl önce atalarımızın söylediği bir şey." Belli belirsiz bir kıpırtı buz gibi havayı dağıttı ve adamlar taburelerinde kıpırdanarak dinlemek için ayağa kalktı. Etraftakilerin tepkisini görmek için yanlara bakıyorlardı.

Arbroath Bildirgesi'ni okumayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu ama unutulacak sözler değildi bunlar.

"*Bizden sadece yüz kişi hayatta kaldığı sürece hiçbir koşulda İngiliz egemenliği altına girmeyeceğiz. Gerçekte ne şan ne zenginlik ne de onur için savaşıyoruz...*" Durdu ve Cunningham'ın gözlerinin içine baktı. "*...sadece özgürlük için... yalnızca bunun için, dürüst bir adam yaşamın kendisinden başka bir şeyden vazgeçmez.*"

Cunningham'ın cevap vermesini beklemeden topuğunun üzerinde dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan çıktı ve dışarı çıkar çıkmaz elinde bıçakla koşmaya başladı.

Üç ya da dört kişi onu bekliyordu. Ama onun konuşmaya devam edeceğini düşünmüşlerdi ve onları aniden açılan kapıdan gelen ışıkta ay yüzlü bakışlarla yakaladı. Birinin çenesine vurdu, diğerini omuzlayarak yoldan çekti ve onlar kıpırdayamadan ormanın içine daldı. Toplantı Evi'ndeki adamlar ya dışarı çıkmaya ya da birbirlerini yumruklamaya çalışırken bağırışları ve kargaşayı duydu.

Ay henüz doğmamıştı ve orman zifiri karanlıktı ama saklanmak için büyük bir ladinin yanındaki kocaman bir kayayı seçmişti ve tabancayı birkaç dakika içinde eline almıştı. Dolu ve hazırdı ama henüz tetiği çekmemişti.

Çalıların arasından kayarken kalbi kulaklarında çarpıyordu; cesaret edemiyordu ama Cunningham'ın güverteden gelen

Scanned with CamScanner

kükremesini duyduğunu sandı. "Herkes binsin!" diye bağırıyordu ve Jamie nefesi olsaydı gülerdi.

Özgürlüğü –ve muhtemelen hayatı– şu anda iki şeye bağlıydı, hâl böyleyken de ikisi üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Scotchee Cameron notunu aldıysa ve Cherokee'yi Hat yüzünden çıkacak bir çatışmaya bulaştırmamaya değeceğini düşünüyorsa, yapacak bir şeyi yoktu. Diğeri konu da John Sevier'in Partland ve adamlarını Doksan Altı'da bulup onları durdurup durduramayacağıydı.

Anlaşıldığı kadarıyla Hiram Crombie ve diğerleri Cunningham ile adamlarını oyalıyorlardı. Ancak Cameron ya da Sevier onu hayal kırıklığına uğrattıysa bu, kanlı bir gece olacaktı.

Gece yarısını çoktan geçmişti. Kızları ve Bluebell'i iki saat önce yatağa göndermiştim. Şimdiyse yorgunluk mutfağın üzerinde alçak bir baca dumanı gibi asılı duruyordu. Her şeyi tüketmiştik: dua, sohbet, iş, yemek, süt ve hindiba kahvesi. Dindar bir Hristiyan olan Elspeth keyif için alkol kullanmazdı ve bu gece bir kupa viskiden fazlasını içmeyi reddetmişti. Kendimi unutmayı arzulasam da ayık kalmam, hazır olmam gerektiğini hissediyordum. Ne için olduğunu düşünmek istemiyordum; düşünmek de tükettiğim başka bir şeydi.

Bir süre boyunca Toplantı Evi'nde neler olabileceğinin gayet bilincindeydim. Loca toplantısını gözümde canlandırıyordum ya da en azından bildiklerimi zira Jamie masonların gizlilik yeminlerine uyuyordu ve önlük ile hançer konusunda benimle gülüşürken, ritüelleri hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Krizin nerede çıkacağını merak ediyordum.

"Toplantı sırasında hiçbir şey olmayacak, Sassenach," demişti, güven verme çabasıyla. "Cunningham bir subay, bir beyefendi ve Otuz Üçüncü Dereceden bir mason. Yeminini ciddiye alır."

"Böyle adamlar tehlikelidir," dedim *Julius Caesar*'dan alıntı yaparak. Neşeli olmaya çalışıyordum ama Jamie ağırbaşlı bir

Scanned with CamScanner

şekilde başını salladı ve tabancalarının en iyisini şöminenin üzerindeki yerinden aldı.

Ama şimdi zihnim bomboştu, sadece biçimsiz bir korkuya yer vardı. Ateşi karıştırarak alevlere baktım, yüzüm sıcaktı ama kucağımda duran ellerim buz gibi soğuktu.

"Yağmur yağıyor." Elspeth sessizliği bozdu, kapalı panjurlara çarpan yağmur damlalarının sesiyle başını kaldırdı. Yine mutfak ateşinin yanında oturuyorduk, muayenehaneden sapasağlam çıkmıştık. Taze bandajlar. Keten havlular. Yeniden temizlenmiş ve sterilize edilmiş cerrahi aletler tezgâhın üzerinde kendi temiz havlularının üzerine serilmişti. Mangal temizlenmiş ve yeni ceviz yongalarıyla doldurulmuştu, yanında da dağlama demirleri hazırdı. Ne yaptığımız hakkında tek kelime konuşmadan, ani ve korkunç bir acil durum için hazırlık yapmıştık.

"Evet, öyle." Tekrar sessizlik çöktü. Yine de yağmurun sesi düşüncelerimi yeniden canlandırmıştı. Bu yağmur onları Toplantı Evi'nde tutmaya yeter miydi?

Saçmalama Beauchamp, diye yanıtladı aklım. *Yağmur ne zaman bir İskoçyalıyı herhangi bir şey yapmaktan alıkoymuş ki? Ya da bir denizciydi, sanırım...*

"Özür dilerim," dedi Elspeth, ben de irkilerek ona baktım. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Yüzü solgundu ve konuştuğu için üzgünmüş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Bu senin hatan değil," dedim otomatik olarak, sonra daha bilinçli bir şekilde, "Benim de değil," diye ekledim.

Bunun üzerine dudakları biraz gevşedi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Bir süre sessiz kaldı ama boğazının hafifçe çalıştığını görebiliyordum, sanki kendisiyle bir şey hakkında tartışıyordu.

"Ne oldu?" dedim sonunda usulca. Bana baktı ve yutkunurken boğazının titrediğini gördüm.

"Beş yıl," diye ağzından kaçırdı.

"Ne?"

Scanned with CamScanner

Uzaklara baktı ama sonra başını benden yana çevirdi, koyu renk gözleri garip bir bakışla benimkilere sabitlenmişti, özür başka bir şeyle karışmıştı. Rahatlama mı? Zafer mi?

"Simon öldüğünde... torunum... iki yıl önce..."

"Lanet olasıca kör şeytan!" dedim ve kalbime gerçek bir korku saplandı. O sırada orada bulunan herkes gibi ben de Charles Cunningham'ın ilk vaazından, oğlunun ölüm hikâyesinden ve son sözlerinden derinden etkilenmiştim. *"Seni tekrar göreceğim. Yedi yıl sonra."*

"*Ne* dedin sen?" diye sordu Elspeth inanamayarak. Boş ver dercesine elimi salladım. Eğer yüzbaşı oğlunun sözlerine inandıysa –ki inandığı çok açıktı– o zaman aradan geçen yıllar boyunca aslında ölümsüz olduğu sonucuna varmalıydı. Artık beş yıl olmuştu.

"Yüce Tanrım," dedim, daha kabul edilebilir bir şaşırma nidası bularak. Kupamda çok az süt kalmıştı ve onu sanki kötü bir viskiymiş gibi başıma diktim.

Elspeth endişeyle öne doğru eğilerek, "Yani... bu kocanı öldüreceği anlamına gelmiyor," dedi. "Tabii kocan onu öldürmeye kalkmazsa."

"Bu seni rahatlatıyor olmalı."

Kızardı, utandı. Elbette öyleydi. Boğazını temizledi ve Charles'ın Jamie'yi öldürmek istemediğini, sadece onu esir alacağını söyleyerek teselli etmeye çalıştı.

"Ve onu asılması için Patrick Ferguson'a götürecek," diye sözümü tamamladım iğrenircesine bir ses tonuyla. "Kendi yükselişi uğruna!"

"Kralın hatırına ve o kralın bir subayı olarak onuru için!" diye tersledi Elspeth, bana ters ters bakarak. "Kocan affedilmiş bir hain ve şimdi bu affın lütfunu kaybetti! Bunu hak etti..." Aslında uzun zamandır düşündüğü şeyi sonunda dile getirdiğini fark edince ağzı bir kapan gibi kapandı.

Yağmur aniden doluya dönüştü ve dolu taneleri silah sesi gibi bir sesle panjurlara çarptı. Birbirimize baktık ama konuşmadık; konuşsaydık bile birbirimizi duyamazdık.

Scanned with CamScanner

Bir süre ateşin yanında, sandalyelerimiz yan yana, konuşmadan oturduk. *İki yaşlı cadı*, diye düşündüm. Bağlılıklar ve sevgiyle bölünmüş, korkularımızda birleşmiş.

Ancak korku bile bir süre sonra yorucu hâle gelince kendimi uyuklarken buldum, ateş kapanan gözkapaklarımda beyaz gölgelerin titreşmesine neden oluyordu. Elspeth'in nefesi beni uykumdan uyandırdı, boğuk, kaba bir sesti ve aniden yer değiştirdi, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi, yüzü ellerine gömülmüştü. Uzanıp ona dokundum, o da elimi tuttu ve sıkıca sarıldı. İkimiz de konuşmadık.

Dolu kesilmiş yağmur dinmişti, gök gürültüsü ve şimşek de kesilmişti. Fırtına bitmek bilmeyen sağanağa dönüşmüştü.

El ele tutuşarak bekliyorduk.

110

...KEŞMEKEŞ VE KANA BULANMIŞ GİYSİLER...

Bir süre sonra –artık zamanın bir anlamı kalmamıştı– onları duyduk. Bir grup insanın ve atların sesleri. Koşuşturmanın ve acelenin sesi.

Gürültü Fanny ve Agnes'ı uyandırmıştı; çıplak ayaklarıyla merdivenlerden indiklerini duydum.

Oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan kapıdaydım, gömme sürgüyü kurcalıyordum, Elspeth geldiğinde kapıyı kilitlememiştim. Ağır kapıyı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi içeri çektim ve karanlıkta, titrek mum ışığında Jamie'yi gördüm, çok başlı siyah bir karmaşa yığınının arasında, etrafındakilerden bir baş daha uzun hâliyle gözleri beni arıyordu.

"Bana yardım et, Sassenach," dedi ve tökezleyerek salona girdi, bir tarafa doğru yalpalayarak duvara çarptı. Düşmedi ama ıslak gömleğindeki kanı gördüm, sırılsıklamdı ve yayılıyordu.

Scanned with CamScanner

"Neresi?" Acilen kolunu tutup kanın kaynağını aramaya başladım. Kan, ceketinin kolunun altından koluna doğru akıyordu; eli de kanla ıslanmıştı. "Neren yaralı?"

"Ben değil," dedi, nefes alma çabasıyla göğsü kabarıyordu. Başını geriye doğru salladı. "O."

"Charlie!" Elspeth'in çığlığı, kapı girişinde duran Tom MacLeod ve Murdo Lindsay'in aceleyle kesilmiş dallara bağlanmış ceketlerden oluşan derme çatma bir sedyeyi, içindekini düşürmemeye veya yaralamamaya çalışarak taşıdıklarını görmek için dönmeme neden oldu. Sedyede gözle görülür bir şekilde kötü durumda olan Charles Cunningham yatıyordu.

Muayenehanenin nerede olduğunu biliyorlardı ve oraya doğru hızla ilerlediler. Jamie kendini duvardan iterek onlara kısık sesle Galce seslendi, bunun üzerine hemen yavaşladılar, neredeyse parmak uçlarında yürüyorlardı.

"Sırtından vurulmuş, Sassenach," dedi Jamie bana. "Belki... birkaç yerinden daha." Elleri duvara dayandığı yerde titriyordu ve parmaklarında kan vardı.

"Git, mutfakta otur," dedim hemen. "Fanny'ye üzerindeki kıyafetlerini çıkarmasını ve durumun ne kadar kötü olduğunu görmesini söylediğimi belirt, sonra yanıma gelip bana durumu anlatsın."

Sedyeyi taşıyanlar muayenehaneye ulaşmıştı ve ben de tam zamanında arkalarından koşarak yüzbaşının masama taşınmasına yardım ettim.

"Onu kaldırmayın!" Sedyeyi yere yatırmak üzere olduklarını görünce bağırdım. "Öylece masanın üzerine koyun!"

Cunningham yaşıyordu ve az çok aklı başındaydı. Elspeth çoktan masanın diğer tarafına geçmişti. Birlikte giysilerini olabildiğince nazikçe çıkardık, elleri fena hâlde titriyor olmasına rağmen onunla güven verici bir şekilde konuşuyordu.

Önden iki kurşun yarası vardı; sağ ön kolunda bileğinin hemen üstündeki kemiği kıran bir top mermisi ve sol kaburgala-

Scanned with CamScanner

rını sıyıran ama neyse ki vücuduna girmeyen bir kurşun. Yüzünün bir tarafı çizilmiş ve morarmıştı ama bazı çiziklerdeki ağaç kabuklarına bakarak, bir ağaçla yumruk yumruğa kavga etmek yerine karanlıkta bir ağaca çarpmış olabileceğini düşündüm.

"Jamie sırtından vurulduğunu söyledi," dedim onunla konuşmak için eğilerek. "Yaranın nerede olduğunu söyleyebilir misin? Üstte mi? Altta mı?"

"Altta," diye yanıt verdi Cunningham nefes nefese. "Merak etme anne, iyi olacağım."

"Sessiz ol, Charles!" diye tersledi Elspeth. "Ayaklarını oynatabiliyor musun?"

Yüzü bembeyazdı, sakalı derisine biber serpilmiş gibi duruyordu. Ellerimi altına sokmuş, sedyenin kumaşı ile altında sıkışıp kalmış kendi giysilerinin katmanları arasında yolumu bulmaya çalışıyordum. Giysileri sırılsıklamdı ama diğer tüm adamların da öyle; koridordaki yere damlayan suların sesini duyabiliyordum çünkü birkaç adam kapı aralığına sıkışmış dinliyordu. Bir elimi yavaşça altından çekip baktım. Bileğime kadar kıpkırmızıydı. Ayaklarına baktım. Bir tanesi seğirdi ve Elspeth'in nefesi kesildi. Oğlunun kolundaki kanı temizlemeye çalışıyordu ama bunu duyunca durup üzerine eğildi.

"Diğerini oynat, Charles," dedi ısrarla.

"Oynatıyorum," diye fısıldadı yüzbaşı. Gözleri kapalıydı ve saçlarından sular akıyordu. Masanın aşağısına baktım. İki ayağı da hareket etmiyordu.

Fanny kapıdaki adamların arasından sıyrılıp içeri girdi, saçları şalının üzerine dökülmüştü ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Bay Fraser'ın sağ omzundan göğsüne doğru kötü bir kesik var," dedi bana. "Sadece sol meme ucunu ıskalamış."

"Bu iyi haber," dedim hafif isterik bir gülme isteğini bastırarak. "Sen..."

"Üzerine kompres uyguladık," diye beni temin etti. "Agnes üzerine bastırıyor. Hem de iki eliyle!"

"Kan ne kadar hızlı akıyor?" Ellerimi tekrar Yüzbaşı Cunningham'ın altına sokmuş, yaranın tam yerini bulmak için sı-

Scanned with CamScanner

rılsıklam kumaş katmanları arasında yolumu bulmaya çalışıyordum.

"İlk kompres sırılsıklam oldu ama ikincisi daha iyi," diye beni temin etti. "Viski istiyor, sorun olur mu?"

"Onu ayağa kaldırın," dedim yüzbaşının pantolonunun kemerine uzanarak. "Otuz saniye dik durabilirse viski içebilir. Kalkamazsa, ballı su verin ve onu yere yatırın. *Ne* söylediğinin önemi yok."

"Ona zaten ballı su verdik," dedi ve hastamıza yakından baktı. "Yüzbaşı da biraz içebilir mi?" Bir elim yüzbaşının uyluk atardamarındaydı. Pantolonunu, ceketini ve gömleğini önden kesip kumaşları vücudundan çekmiştik. Diğer elim de altındaydı. Nabzı şaşırtıcı derecede güçlüydü, bu da beni cesaretlendirdi. Kan masadan damlarken elime sıçramaması da öyle. Atışın büyük bir damara isabet etmediğini düşündüm. Öte yandan... ayakları hâlâ hareket etmiyordu.

"Evet," dedim. "Biraz getir, ben şuna bakarken Bayan Cunningham ona verebilir."

Elspeth oğlunun sargılı kolunu nazikçe karnına koydu ve ıslak saçlarını alnından çekip havluyla yüzünü sildi.

"İyi olacaksın, Charles," dedi. Şimdi nazikçe konuşuyordu ama sesi kaya gibi sağlamdı. "Kısa sürede ısınacak ve kuruyacaksın."

Ellerimin bana söylediklerini daha iyi dinleyebilmek için gözlerimi kapattım. Sırtındaki yarayı bulmuştum ve iyi değildi. Son göğüs omuru ile ilk bel omuru arasına bir top mermisi girmişti. Hâlâ omurların arasındaydı; orta parmağımla hissedebiliyordum, küçük sert bir yumruydu ve sıkıca yapışmıştı. Biraz ittiğimde hareket etmiyordu. Sırtının eti sert ve soğuktu, tüm kasları gergindi.

Oda oldukça sıcak olmasına rağmen titriyordu. Elspeth'e üzerine bir battaniye örtmesini söyledim, dolabın üstünde düzgünce katlanmış hardal sarısı yün örtüyü başımla işaret ettim.

Onu getiren adamlar hâlâ koridorda alçak sesle konuşuyorlardı. Sesleri tanıdım; Jamie'nin güvendiği adamlardı.

Scanned with CamScanner

"Gilly!" Omzumun üzerinden seslendim ve Gillebride MacMillan kapı pervazından dikkatle baktı.

"*Seadh, a bhana-mhaighister?*"

"Yaralı kimse var mı? Yüzbaşı ve Jamie dışında yani?"

"Birkaç çürük ve kırık kaburgadan fazlası yok, hanımefendi ve sanırım Tòmas'ın burnu kırılmış olabilir."

Tezgâha geçip aletlerimi seçmeye başladım fakat aynı anda hem düşünüyor hem de konuşuyordum.

"Peki ya diğerleri? Yüzbaşıyla birlikte olan adamlar?"

Bir omzunu kaldırdı ama gülümsedi ve koridordaki birinden kısa bir kahkaha duydum. Kazandıklarını ve zaferin adrenalininin onları hâlâ ayakta tuttuğunu fark ettim.

"Alasdair MacLean'in kafasında bir kürek kırdığım dışında bir şey söyleyemem, *a bhana mhaighister*. Bıçaklanmalar oldu ve toprak kaymasında iki ya da üç kişi hayatını kaybetti yani..."

"Heyelan mı?" Omzumun üzerinden ürkmüş bir hâlde ona baktıktan sonra başımı salladım. "Boş ver, bunu daha sonra anlatırsın."

"Benim... evime gitmiş olabilirler," dedi Elspeth yumuşak bir sesle. "Buraya gelmeyen yaralı Sadıklar. Gidip onlarla ilgilenmem gerekecek." Yine de oğlunun elini tutuyordu, parmakları onunkilerle sıkıca kenetlenmişti ve ona baktığında yüzü ıstırapla doluyordu.

Başımı olumlu anlamda sallarken boğazım şefkatle düğümlendi. Ne düşündüğünü anlamak için yüzündeki ifadeyi görmeme gerek yoktu: görev bilinciyle yoğrulmuş sevgi ve korku vardı sadece. İçinde filizlenmeye başlayan yoğun korkuyu ya aşinaydım. Gözleri adamın çıplak ayaklarına sabitlenmiş, hareket etmelerini istiyordu.

"Gilly, mutfağı gidip Agnes'ı getirir misin?"

Gilly gidince Elspeth'ten yana döndüm.

"Ölmeyecek," diye fısıldadım kararlı bir şekilde. "Tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmiyorum... yürüyebilir de yürüyemeyebilir de. Top mermisi omuriliğinin tamamını delip

Scanned with CamScanner

geçmemiş ama belli ki bir miktar hasar vermiş. İyileşebilir. Mermiyi çıkarıp yarayı saracağım, şişlik indiğinde ve morluk iyileştiğinde..." Umut ve şüphe arasında gidip gelen küçük bir hareket yaptım.

Elspeth uzun, titrek bir nefes alıp başını salladı.

"Ben mermiyi çıkarırken yanımda kal," dedim ve elini tutmak için uzandım. "Uzun sürmez, böylece hayatta olduğundan emin olursun."

111

GÜN DOĞDU

Hâlâ yağmur yağıyordu ama gün doğmak üzereydi. Mutfağın loş ışığına doğru yavaşça ilerledim, geçerken duvarlara tam olarak yaslanmadım ama parmak uçlarımın ara sıra onlara dokunmasına izin verdim, sırf nerede olduğumu düşündüğümden emin olmak için. Ev hareketsizdi, kan ve yanık kokuyordu ama hava şafakla birlikte serin ve griydi. Jamie'nin çalışma odasındaki masa ve sandalyeler duvara resmedilmiş tek renkli bir tablo gibi duruyordu, yine de kapının önünden geçerken parmak uçlarım boş havanın içinden geçti, sanki bu eve musallat olan bir hayaletmişim gibi kendi ayak seslerimi bile duyamıyordum.

Adamların çoğu kendi evlerine gitmişti ama salonda birkaç kişi vardı. Charles Cunningham'ı bol miktarda afyonun etkisiyle masanın üzerinde uyurken, Elspeth'i de ameliyat koltuğumda uyuklarken bırakmıştım, başı bir karahindiba gibi boynunun üzerinde sallanıyordu. Onu uyandırmayacaktım; Sadık yaralılar kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydı ya da eşleri bakacaktı.

Mutfakta Fanny, geniş tezgâhlardan birine yüzüstü uzanmış, bir bacağı komik bir şekilde yana sarkmış, mışıl mışıl uyuyordu. Bluebell onun altına kıvrılmış, o da mışıl mışıl uyuyordu ve Jamie ocaktaki halının üzerine sırtüstü uzanmış, ateşin sön-

Scanned with CamScanner

mekte olan ışığında kutsallıktan yoksun bir mezar heykeline benziyordu. Ateşin dumanı tütüyordu ve kimse ateşi söndürmeye yeltenmese de neredeyse sönmek üzereydi. Ayak seslerimi duyunca gözlerini açtı ve bana baktı, gözleri kapalı ama uyanıktı.

"Gel otur, Sassenach," diye mırıldandı ve yakındaki bir tabureye belli belirsiz işaret etti. "Benden daha kötü görünüyorsun."

"Mümkün değil," dedim. Ama oturdum. Yorgunluk ayaklarımın ağrıyan tabanlarından yukarı doğru tırmanıyor, bedenimde bir dalga gibi yükselirken gözlerimin kapanmasına neden oluyordu. Suların yıkadığı kum, keskin deniz kabuğu ve yosun parçalarıyla dolu bahar gelgiti. Sıcak bir el bileğime dolandı ve orada kaldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandım. Bilmek istiyordum ama ona bakmak için gözlerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum.

"Ben yaparım. Şu küçük kavanozu bana ver, Sassenach." Jamie bileğimi bıraktı ve küçük alkolle dikiş kavanozunu tuttuğum kucağıma doğru yükseldi. "Ben yaparım."

"*Neyi* yapacaksın?" Gözlerimi açıp ona baktım. "Kendi göğsünü mü dikeceksin?"

"Bunun seni uyandırabileceğini düşündüm." Kolunu indirdi. "Kalkmama yardım et, *a nighean*. Üç günlük yulaf lapası gibi kaskatıyım ve beni dikmek için yere çömelmeni istemiyorum. Ayrıca beni inletirsen küçük kızı uyandırabilirim."

"İnlemek mi?" dedim biraz sinirlenerek. "Bunu hak etmediğini söylemem. En azından seni ayağa kaldırmaya çalışmadan önce bir bakayım." Etrafındaki zemin kurumuş kanın yanı sıra ıslak bezlerle doluydu ve döşeme tahtalarının geniş bir bölümüne bulaşmıştı. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Burası mezbaha gibi kokuyor." Kan, çamur ve duman ama en çok da şiddetin pıhtılaşmış teri.

Jamie başını arkaya yaslayıp iç çekti ve gözlerini kapatarak göğsüne bakmama izin verdi. Kızlar ısınması için ıslak tartanını

Scanned with CamScanner

üzerine örtmüşlerdi ve altında suya batırılmış katlanmış keten bir havlu vardı. Yaradan taze kanın keskin bakır tadıyla birlikte hafif bir lavanta ve çayır çiçeği kokusu yayılıyordu. Şaşırdım ve hangisinin yaranın kenarlarını nemli tutmak için ıslak bir kompres kullanmayı düşündüğünü merak ettim. Her kimse, bacaklarını yğkseltmek için ayakkabılarını çıkarıp rulo hâline getirilmiş ceketle gömleğinden oluşan yığını ayaklarının altına koymayı da düşünmüştü. Ya da belki Jamie onlara söylemiştir, diye düşündüm belli belirsiz.

Fanny'nin yara tarifi tamamen doğruydu; sağ köprücükkemiğinin ortasından aşağıya, göğsünün ortasına doğru uzanan derin bir kesikti; bıçağın neredeyse göğüs kafesine değdiği çiğ kırmızı sıyrığın altında beyaz kemiğin soluk gölgesini görebiliyordum ve sıyrık sol meme ucunun iki santim altında bitiyordu. Meme ucuna dokunduğumda küçük, koyu pembe bir yumruya dönüşerek sertleşti. Refleks olarak diğerine de dokundum.

"İkisi de iyi durumda," dedi Jamie gözlerini kısıp göğsüne bakarken. "Aletim de öyle, eğer merak ediyorsan."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Nabzını kontrol etmek için bileğini tuttum, gerçi boynunda atan damarı görebiliyordum, sakin bir hızda düzenli olarak çarpıyordu. Onun sıcaklığını ve sağlamlığını hissetmek, kendi bedenime dair duygularımı yeniden canlandırıyordu. Aniden esnedim ve oksijen akışı kanımı hızlandırdı. Kendimi biraz daha uyanık hissetmeye başladım.

"Kendi başına kalkmaya çalışırsan canın çok yanacak," dedim. Kollarına herhangi bir baskı uygulamak, kopan kasları ve deriyi gerecekti.

"Biliyorum," dedi ve hemen bunu yapmaya çalışmaya başladı.

"*Ve* daha çok kanatacaksın," diye ekledim, onu durdurmak için bir elimi boğazına koyarak. "Akacak fazla kanın yok, delikanlı. Olduğun yerde kal." Bunu bir köpeğe söyler gibi sertçe dile getirmiştim. Bu onu güldürdü... ya da gülecekti. Bir an yüzünün rengi atınca nefesi kesildi.

Scanned with CamScanner

"Gördün mü?" dedim sarsak bir hâlde ayağa kalkarak. "Gülme. Hemen geleceğim."

Muayenehaneye dönerken çok daha iyi hareket ediyordum, kafam berraklaşıyor ve beynim yeniden çalışmaya başlıyordu. Göğsündeki fena bıçak yarası dışında yaralanmamış görünüyordu. Şok ya da hafıza kaybı belirtisi yoktu ve yara temizdi, bu iyiye işaretti.

Elspeth hâlâ ameliyat koltuğumda oturuyordu ama uyanıktı. *Merck El Kitabım* kucağında açık duruyordu. Kapı aralığında durdum ama geldiğimi duymuştu. Başını kaldırıp bana baktı, yüzü bembeyazdı ve derisi kemiklerinin üzerinde o kadar gerilmişti ki ölü hâlinin nasıl görüneceğini açıkça görebiliyordum.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldadı, bir elini saklamak istercesine sayfaya uzatmıştı. Sayfanın üstündeki "Omurilik Yaralanmaları" yazısını görebiliyordum.

"Kızım bunu bana... İskoçya'dan getirdi," dedim bir anlık panikle doğaçlama yaparak. Ama sonra hatırladım, telif hakkı sayfasını yok etmiştim. Ailedekiler dışında kimse bilmiyordu, başkalarının da bilmesi mümkün değildi, tekrar nefes aldım.

"İstersen Fanny'den senin için bazı bölümleri kopyalamasını isteyebilirim. Gerçi ne kadar işe yarayacaklarını bilmiyorum," diye ekledim isteksizce. "Bahsettikleri bazı prosedürler kolonilerde ya da Avrupa'nın çoğunda henüz mevcut değil." Önlüğümün altından parmaklarımı çapraz yaptım. *Dünyanın başka hiçbir yerinde de yok,* diye düşündüm. "Ve orada bahsedilen bazı şeyler ne kadar gelişmiş olursa olsun... hususi endişelerin için yararlı olmayabilir."

Bunu söylerken Charles Cunningham'a baktım ve bu kez şans için tekrar parmaklarımı çaprazlamak istedim. Bunun yerine masanın ayak ucuna doğru ilerledim ve hardal sarısı örtünün altını hafifçe kaldırarak çıplak ayaklarını ortaya çıkardım. Tamamen normal görünüyorlardı.

Elbette, öyle görünüyorlardı. Omuriliği zedelenmemiş olsa bile –ki öyle olduğunu sanmıyordum– belli ki bir dereceye ka-

Scanned with CamScanner

dar sıkışmış ve hasar görmüştü. Ayrıca omurilik yaralanmaları genellikle kalıcı olurdu. Ama gözle görülür etkilerin –kasların erimesi, uzuvların bükülmesi– ortaya çıkması biraz zaman alacaktı. Keskin bir koku burun deliklerimin seğirmesine ve sıkışmasına neden oldu.

Bağırsak ve mesane kontrolü kaybı. Beklenen bir şeydi ama iyi değildi.

"Daha önce böyle birini gördün mü?" Elspeth'in sesi keskindi ve oğlunu savunmak istercesine ayağa kalktı.

"Evet," dedim ve sesimdeki her şeyi duydu, o da sırtından vurulmuş gibi tekrar yerine oturdu.

Tanrım, bu adamı kim vurdu? Lütfen, Tanrım, Jamie olmasın...

Örtüyü geri kapattım ve ıslak bir bezle onu nazikçe temizledim. Bilinci yerinde değildi ve kıpırdamadı. Ellerimin altında hiçbir şey kıpırdamayınca dudaklarım gerildi. Jamie'nin bana az önce gösterdiği gibi erkeklerin ereksiyon tepkileri üzerinde çok az bilinçli kontrolü vardı ve oldukça ciddi yaraları olan pek çok erkeğin dokunuşumla sertleştiğini görmüştüm. Ama bu öyle değildi. Yine de libidinal tepkiyi gerçekten etkileyen şey afyon olabilirdi.

Bir an için o küçücük umut kırıntısına tutundum ve yüzbaşının üzerini tekrar örttüm. Elspeth şimdi dik oturuyordu fakat dalgındı ve benimle aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum: hiçbir umudu olmayan sevgili çocuğuna bakmak. Son çocuğuna. Aylar, yıllar –*beş yıl*– kıçını silmek, çarşaflarını değiştirmek, körelmesini önlemek için ölü bacaklarını günde dört kez hareket ettirmek gibi yakıcı düşünceler geldi aklıma. Hayatını kaybetmiş ama ölmemiş bir adamın acısıyla uğraşmak.

Panjurların ardında solgun ve sulu da olsa bir ışık vardı artık; yağmurun sesi bütün gün süren sağanak yağışın sabit davul sesine dönüşmüştü. Elspeth'in arkasından yürüyüp panjurları açtım, sonra da pencereyi aralayarak odaya soğuk, temiz ve nemli havanın girmesine izin verdim.

Scanned with CamScanner

Gidip Jamie'ye bakmalıydım, burada yapabileceğim başka bir şey yoktu. Dönüp ellerimi Elspeth'in omuzlarına koydum ve siyah şalının altında sert, kırılgan olan kemiklerini hissettim.

"Konuşabilecek ve yemeğini yiyebilecek," dedim. "Bunun ötesini... zaman gösterecek."

"Hep öyle olur," dedi, sesi yağmur gibi renksizdi.

112

DÜRÜST OLALIM...

Muayenehaneden çıktığımda ön kapı arkamdan açıldı ve Teğmen Esterhazy içeri girdi. O da bu sabah herkes gibi şoke olmuş ve dağılmış görünüyordu ama en azından ayaktaydı ve gözle görülür bir hasarı yoktu.

"Benimle gelin," dedim onu kolundan tutarak. "Yüzbaşı uyuyor ve bir süre size ihtiyacı olmayacak ama benim var."

"Elbette, hanımefendi," diye mırıldandı ve beni mutfağa kadar takip etmeden önce ağır bir düşünceden kurtulmak istercesine başını salladı.

"Teğmen Bembridge nerede?" diye sordum omzumun üzerinden bakarak. Bir yanım kapıdan gelmesini bekliyordu; iki teğmen o kadar nadiren ayrı kalıyorlardı ki bazen hangisinin hangisi olduğunu unutuyordum.

"Bilmiyorum, hanımefendi," dedi sesi biraz titreyerek. "Ne dün gece ne de bu sabah buluşma yerine geldi. Toplantı Evi'nin oraya gittim ve etrafta dolaşıp seslendim. Ben de onu biraz daha aramaya gitmeden önce yüzbaşıya rapor vermeye geldim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim içtenlikle. "Dün gece bir toprak kayması olduğunu duydum, o sırada orada mıydınız?"

"Hayır, hanımefendi. Ama duydum. Gilbert geri gelmeyince, belki de..."

"Anlıyorum. Peki ya hakkında çok şey duyduğum şu toprak kayması?" Bir dirseğinin üzerinde doğrulmayı başarmış olan ve teğmene biraz ihtiyatla bakan Jamie'ye sormuştum. "Ne oldu?"

Scanned with CamScanner

"Yağmurla birlikte yamacın büyük bir kısmı kaydı," diye yanıt verdi Jamie. "Ağaçlar, kayalar ve çamur. Ama bundan fazlasını söyleyemem. Olay olduğunda nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Belki araba yoluna yakın bir yerde." Yüzünü buruşturarak göğsüne hafifçe dokundu.

"*Bu* bir heyelanda mı oldu?" Bir keser yarasını gördüğümde tanırdım ve bunu kanıtlamak için sol kolumun iç kısmında yirmi santimlik bir yara izi vardı.

"Hemen önce," dedi sertçe. Gözlerini genç Esterhazy'den ayırmıyordu ve sonunda teğmenin Jamie'yi kendi evinde esir alabileceğini düşünecek kadar genç, aptal ve zihinsel baskı altında olabileceği aklıma geldi. Bir tabanca ve bir subay kaması taşıyordu. *Jamie silahlı değil.* Küçük, soğuk bir parmak enseme dokundu ama sonra dikkatle genç adama, sonra da Jamie'ye baktım. Başımı salladım.

"Hayır," dedim basitçe. "Arkadaşı için endişeleniyor. Ve muhtemelen yüzbaşı için de," diye ekledim. Esterhazy sertçe dönüp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yüzbaşıya ne oldu? Uyuduğunu söylemiştiniz!"

"Vuruldu," dedim kısaca. "Yaşayacak ama şu an için hiçbir yere gitmiyor."

"Onu siz mi vurdunuz, efendim?" Genç adam, Jamie'ye ciddi bir ses tonuyla hitap etti.

"Denedim," diye cevap verdi Jamie kuru bir sesle. "Elindeki denizci kamasıyla üzerime gelirken ateş ettim. Onu vurup vurmadığımı bilmiyorum ama onu sırtından vuran ben değildim, o kadarını söyleyebilirim. Şimşekte yüzünü açıkça gördüm. Sonra da dağ üzerimize çöktü," diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

"Sırtından mı vuruldu?" Esterhazy şoke olmuş bir hâlde bana döndü.

"Lanet olasıca kör şeytan," dedim belli belirsiz. "Evet. Top mermisini çıkardım ve şu anda rahatça dinleniyor. Şimdi, sakıncası yoksa, teğmen, Albay Fraser'ı kanlı zeminden kaldırıp

Scanned with CamScanner

yatağına götürmeme yardım etmenizi istiyorum. *Şimdi*," diye tekrarladım, daha fazla soru sormaya eğilimli olduğunu görerek.

Bu konuşma Fanny'yi uyandırdı ve Agnes uykudan uyanmış çatık kaşlarla yukarıdan göründü. Her ikisi de teğmen tarafından gecelikleri ve şallarıyla görülmekten utandılar ama gidip lapa için soğan dilimlemeye, altınmühür kökü öğütmeye ve Teğmen Esterhazy ile ben Jamie'yi usulca ayağa kaldırıp önce Bluebell'in endişeyle burnunu çektiği ve çıplak dizlerini yaladığı banka oturtup sonra da onu dirseklerinden tutarak can havliyle sağa sola sallanırken bayılmanın eşiğine geldiği anlarda götürürken Bayan Cunningham'la ihtiyaçlarını gidermeye koyuldu.

Ben onu belinden kavradım, teğmen de bir kolunu arkadan göğüs kafesine doladı ve polis tarafından kovalanan sarhoşlar gibi mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmandık.

Onu bir çimento torbası gibi yatağın üzerine bıraktığımızda eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koymak zorunda kaldım, küçük siyah lekeler görüş alanımdan çıkana kadar nefes nefese kalmıştım. Tekrar ayağa kalkabildiğimde, yüzü kıpkırmızı olan ve buhar makinesi gibi nefes alan teğmene teşekkür ettim ve içecek sıcak bir şeyler alması için onu aşağıya gönderdim. Sonra ateşi harlamaya ve panjurları açmaya gittim; hem ısıya hem de ışığa ihtiyacım olacaktı.

Jamie yatakta yatıyordu, balmumu gibi solgundu, lekeli kompres göğsüne acımasızca bastırılmıştı. Bir elimi onunkinin üzerine koydum ve sert parmaklarını çözdüm. Güneş ışığında penceremizden gelen ıslak gün ışığında yara kötü görünüyordu ama çok ciddi değildi. Herhangi bir tendonu kopmamıştı, göğüs kasını da tamamen delip geçmemişti ve köprücükkemiğini zar zor sıyırdığını düşünmüştüm.

"Göğüs kafesinden sekmiş," dedim ona, hafifçe orayı burayı dürttüğümde. "Aksi takdirde, göğsünün bu tarafını derinlemesine keserdi."

"Ah, iyi," diye mırıldandı. Gözkapakları sımsıkı kapalıydı ama altlarındaki gözlerin huzursuzca sağa sola hareket ettiğini görebiliyordum.

Scanned with CamScanner

"Pekâlâ." Bölgeyi tuzlu suyla dikkatlice temizledim ve kavanozdan ipek dikiş ipliği çıkardım. "Ben bunu dikerken ısıracak bir şey ister misin, yoksa bana dün gece neler olduğunu anlatmayı mı tercih edersin?"

Kan çanağına dönmüş gözlerini açıp bir süre beni süzdü, sonra tekrar kapadı ve içinde "İspanyol Engizisyonu..." kelimelerini seçebildiğimi sandığım bir şeyler mırıldandı, ardından iki yumruğunu da yatak örtüsüne bastırdı, derin bir nefes aldı ve bu koşullar altında mümkün olduğunca rahatladı.

"Yanında bir parça kâğıt var mı, Sassenach?" diye sordu. O an günlüğümü bıraktığım komodine baktım; derin düşünceler ya da ruhani meditasyonlar gibi bir şey değil, daha çok yaşadığım ufak tefek olayları not ediyordum. Küçük bakır tencere ateşin üzerinde çok uzun süre kalmış ve üzerinde küçük bir delik oluşmuştu; Bobby Higgins gelecek hafta Salem'e gittiğinde tamir edilmesi için tencereyi onunla göndermeyi unutmamalıydım; Bluebell korkunç bir şey yemişti ve kızların odasındaki ocak halısı kaynatılmalıydı...

"Evet," dedim ve hızlı bir hareketle derisini deldim. Homurdandı ama hareket etmedi.

"O zaman yanına kâğıt kalem alır mısın Sassenach? Gider ayak sana isimleri söyleyeceğim."

Üç dikiş daha attım, sonra günlüğü almak için döndüm. Normalde yatakta yazdığım için mürekkep ve tüy kalem yerine bir bez parçasına sarılı küçük bir kömür çubuğu kullanırdım ve onu da getirdim.

"Ateşle bakalım isimleri," dedim işime dönerek. "Göndermemi mazur görebilirsen tabii."

Jamie keyifle homurdandı.

"Benim için sakıncası yok. Dün gece Cunningham'la birlikte olan Sadıklar'ın bir listesi. Geordie Hallam, Conor MacNeil, Angus MacLean ve..."

"Bekle, o kadar hızlı değil." Kalemi elime aldım. "Neden bu adamların listesini istiyorsun? Belli ki kim olduklarını hatırlıyorsun."

Scanned with CamScanner

"Ah, dün geceden evvel de kim olduklarını biliyordum," dedi biraz acımasızca. "Bu liste sen, Bobby ve Lindsayler için, önümüzdeki birkaç gün içinde beni öldürürlerse diye."

Kömür çubuk elimde kırıldı. Onu yere bıraktım, elimi ıslak bir bezle dikkatlice sildim ve olabildiğince sakin bir sesle "Ne?" dedim.

"Evet," dedi. "Dün gece meselenin çözüldüğünü düşünmedin, değil mi Sassenach?"

Yüzbaşı Cunningham'ın şu anki durumu göz önüne alındığında, aslında öyle düşünmüştüm. Sertçe yutkundum ve iğneyi tekrar elime aldım.

"Yani Cherokeeler tarafından ziyaret edilme ihtimalimiz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde, "ya da belki Nicodemus Partland, dağın ötesinden bir grup adamla birlikte. Olmayabilir de," diye ekledi yüzümü görünce. "Olursa da benim adamlarım hazır olacak. Ama her ihtimale karşı gidersem buradaki Sadıklar'dan kurtulmanız gerekecek. Bu yüzden onların kim olduğunu bilmen gerek, tamam mı?"

Yeni bir dikiş ipliği almak için durakladım ve dikkatlice nefes aldım, gözlerim işimdeydi.

"Onlardan kurtulmak mı?"

"Şey, kiracım olarak kalmalarına izin vermek istemedim," dedi makul bir şekilde. "Dün gece beni öldürmeye çalıştılar. Ya da beni asmaya götürdüler, ki bu hiç de iyi sayılmaz," diye ekledi ve bunun altındaki ince öfkeyi sezmiştim.

"Bu da bir sebep, evet." Yaradaki kanı temizledim ve iki dikiş daha attım. Ateşi harlayıp taze odun ekledim ama ilikleri-me kadar üşüdüğümü hissettim. "Onlara gitmelerini söylersen gidecekler mi?"

Jamie tavana bakıyordu ama şimdi başını çevirip bana baktı. Koca bir antilobu gerçekten yiyip yiyemeyeceği sorulan bir aslanın sabırlı bakışıydı bu.

"Hımm," dedim ve boğazımı temizledim. "Bana heyelandan bahset."

Scanned with CamScanner

Yüzü aydınlandı ve bana Loca'dan kaçışını, dört ya da beş adamının arkasından yaklaşmasını, Sadıklar'ın onlarla karşılaşıp karanlığa doğru kaçarken gecikmelerini anlattı.

"Sapmayı düşündüğüm patika yağmurla yok oldu işte –ah– ve başka bir patika ararken biraz kayboldum. Sonra gök gürlemeye başladı, şimşekler kokusunu alabileceğim kadar yakınıma düşüyordu ama en azından ara sıra yolumu görebiliyordum."

Yeni Ev'i arkadan korumalarını ve o tarafa gelen Cunningham'ın adamlarını yakalamalarını söylediği kendi adamlarından bazılarıyla karşılaşmayı umarak evinin olduğunu düşündüğü yöne doğru geri dönmüştü.

"Onları yakalamak mı?" dedim bir dikişi bağlayıp kestikten sonra yeni bir iplik seçerken. "Onları nereye koyacaktınız? Umarım sebze kilerine değildir." Uzun bir kıştan sonra yiyecek seviyemiz tehlikeli derecede düşmüştü ve elimizdeki kuru meyveler ve sebzelerin hepsi kestane, ceviz ve fıstık çuvallarıyla birlikte o kilerdeydi. Bir sürü öfkeli esirin orada yaratabileceği tahribatı hayal edebiliyordum.

Başını salladı. Gözleri şimdi açıktı ve göğsüne bakmamak için tavan kirişlerine sabitlenmişti.

"Hayır, Bobby'ye yakaladıkları herkesi domuzların mağarasına bağlamaları gerektiğini söylemiştim."

"Yüce Tanrım. Ya Beyaz Domuz ortaya çıkmayı aklına koyduysa?" Efsanevi Tepe Canavarı şimdiki evin altında yeni bir in kurmayı reddetmiş olsa da –Tanrı'ya şükür– hâlâ dağın yamacında dolaşıyor, kestane yemişlerini ve canının çektiği her şeyi yiyordu ve arada sırada domuz ağılını ziyaret edip çoğu kendi soyundan olan sakinlerinden birkaçını da serbest bırakıyordu.

"Savaşın cilvesi," dedi duygusuzca. "Kral ile Tanrı arasında seçim yapamayan bir adamın peşinden gitmekten daha iyisini yapmalıydılar. Ah!"

"Yarısı bitti bile," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Yüzbaşıya gelince... Sadıklar'ın çoğu, kralı Tanrı atadığına göre, onun çıkarlarının da aynı yönde olduğuna seni ikna edecektir. Dün geceyi anlatmaya devam et."

Scanned with CamScanner

Homurdandı ve ağırlığını huzursuzca diğer tarafa kaydırdı ama sonra tekrar yerleşip temkinli bir nefes aldı.

"Evet. Nerede olduğumdan emin olduğumda Tom MacLeod'un evine yaklaşmıştım. Gillebride, Tom'un burnunun kırıldığını söyledi mi? Neyse oraya sığınmanın en iyisi olacağını düşündüm. Çamur ve çalıların arasında ilerliyordum, şimşek çaktığında görebildiğim kadarıyla nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum ve aniden gökyüzünü yaran bir gök gürültüsüyle birlikte beni âdeta kör eden korkunç bir şimşek çaktı ve yağmur bir anda doluya dönüştü." Parmaklarını şıklattı. "Ben de başımı korumak için tartanımı üzerine çektim. Tam o sırada yüzbaşının karanlıkta bana doğru koştuğunu gördüm. Ama kim olduğunu bilmiyordum, o da bilmiyordu, sonra şimşek tekrar çaktı ve ben tabancama davrandım, o da kılıcına davrandı ve..." Elini göğsündeki yarı dikilmiş yaraya doğru salladı.

"Anlıyorum. Ona ateş ettiğini mi söyledin?"

"Şey, denedim. Barutum nemliydi, buna şaşmamalı. Silah ateş aldı ama merminin ona ulaştığından bile şüpheliyim."

"Ulaşmış olabilir," dedim başka bir dikiş parçasına uzanırken. "Ön kolundan bir mermi çıkardım."

"Güzel. Bir yudum alabilir miyim, Sassenach?"

"Zaten uzandığına göre, evet."

Bir süredir Jamie'nin göğsünden başka bir şeye dikkatimi vermiyordum ama viskiyi almak için ayağa kalktığımda alt kattan sesler duydum. Yükselen sesler. Biri Teğmen Esterhazy'ninkine benziyordu ve bir kadın sesi olduğunu düşündüm; Elspeth? Tanıdık gelen başka bir ses daha vardı, ama...

Jamie aniden doğruldu ve köşeye sıkıştırılmış bir domuz gibi ses çıkardı.

"Lanet olsun uzan hemen!"

"Bu Cloudtree," dedi aceleyle. "Git getir onu, Sassenach."

Attığı kompresi alıp eline tutuşturdum ve elimi göğsünün kanayan dikişsiz tarafına doğru ittim.

"Lanet olasıca uzan hemen, dediğini yapacağım!"

Scanned with CamScanner

Gerçi buna gerek kalmadı. Gürültünün ardından merdivenleri gümbür gümbür çıkan ayak sesleri duyuldu ve kapı üstünkörü bir vuruşla açıldı.

"Ona yapamayacağını söyledim..." diye başladı Agnes, omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ama üvey babası onu iterek geçti, ancak öfkeli Teğmen Esterhazy onu kolundan yakaladı.

"Orada durun, efendim!"

"Bırak beni, seni pislik! Albaya söylemem gereken bir şey var."

"Teğmen!" dedim emredercesine. Bunu pek sık kullanma fırsatım olmamıştı ama nasıl söylemem gerektiğini hatırlamıştım ve teğmen durup ağzı açık bir şekilde bana baktı. Agnes ve Aaron Cloudtree de öyle.

"Albay onunla konuşmak istiyor," dedim yumuşak bir sesle. "Agnes, teğmeni aşağıya götür. Git ve yüzbaşının nasıl olduğuna bak."

Teğmen bana uzun bir süre ters ters baktıktan sonra bakışlarını Cloudtree'ye çevirdi. Cloudtree yağmurdan ıslanmış kolunu parmak izlerini silmek istercesine özenle siliyordu. Ardından teğmen, Agnes'ın peşinden gitti. Genç kız üvey babasına ters ters baksa da adam fark etmemişe benziyordu.

"Scotchee'yi gördüm, albay," diye başladı Cloudtree yatağa doğru yaklaşarak. Sonra Jamie'nin göğsünü görünce gözleri iri iri açıldı. "Tanrım, dostum! Sana ne oldu?"

"Epey bir şey olmuş," dedim kısaca. "Belki siz..."

"Peki, Scotchee ne dedi, Bay Cloudtree?" Jamie hâlâ ayakta duruyordu ve görünüşe göre kaburgalarından aşağı sızan kan damlalarından habersizdi.

"Ah." Aaron hatırlamak için bir an bekledi ama sonra Jamie'ye güven verici bir şekilde başını salladı.

"Bunun için ona çok şey borçlu olduğunu sana söylememi istedi ama ona borcunu ödeyecek kadar uzun yaşayacağını sanmıyor, o yüzden viski yoksa zahmet etmeyecekmişsin."

Scanned with CamScanner

VE ÖDEŞME ZAMANI

30 Mart 1780
Fraser Tepesi, Kuzey Carolina
Fraser Tepesi Mülk Sahibi James Fraser'dan

Aşağıdaki kişilere:

Geordie Hallam
Conor MacNeil
Angus MacLean
Robert McClanahan
William Baird
Joseph Baird
Ebeneezer Baird
William MacIlhenny
Ewan Adair
Peadair MacFarland
Holman Leslie
Alexander MacCoinneach
Lachlan Hunt

Her biriniz, ölümüme neden olmak amacıyla bana saldırıp tutuklamak için komplo kurduğunuz ve hareket ettiğiniz için aramızda imzalanan Kiracılık Sözleşmesi, bu tarih itibarıyla bütünüyle hükümsüz ve geçersiz kılınmıştır.

Üstlendiğiniz bu tür eylemlerle, güvenimi kırdınız ve yeminli sözünüze ihanet ettiniz.

Bu nedenle her biriniz ve hepiniz, şu anda işgal ettiğiniz araziden tahliye edildiniz, söz konusu arazi üzerindeki mülkiyetinizden mahrum bırakıldınız ve on gün içinde ailelerinizle birlikte Fraser Tepesi'ni terk etmeniz gerekmektedir.

Sahip olduğunuz yiyecek, giyecek, alet, tohumluk mısır, çiftlik hayvanları ve kişisel mülkleri götürebilirsiniz. Tüm binalarınız, müştemilatınız, sundurmalarınız, mısır ağıllarınız, ahırlarınız ve diğer yapılarınız hükmen sizin mülkiyetinizden çıkmıştır. Bunların yakılması ya da zarar görmesi hâlinde tutuklanacak ve eşyalarınıza el konulacaktır.

Fraser Tepesi'ne gizlice dönmeye çalışırsanız görüldüğünüz yerde vurulacaksınız.

Mülk Sahibi James Fraser

Scanned with CamScanner

"Atladığım bir şey var mı?" diye sordu Jamie yazdığımı okurken beni izleyerek.

"Hayır. Bu... oldukça kapsamlı." Midemde soğuk bir ağırlık hissettim. Bunların hepsi iyi tanıdığım adamlardı. Onları ve eşlerini Tepe'ye geldiklerinde karşılamıştım, birçoğunun sırtındaki giysilerden başka hiçbir şeyi yoktu, bu vahşi yeni dünyada bir yer edinebildikleri için umut ve minnettarlıkla doluydular. Kulübelerini ziyaret etmiş, çocuklarını dünyaya getirmiş, hastalıklarıyla ilgilenmiştim. Ve şimdi...

Jamie'nin de yüreğinde aynı ağırlığı hissettiğini görebiliyordum. Bunlar onun güvendiği, kabul ettiği, toprak ve alet verdiği, cesaretlendirdiği ve dostluk gösterdiği adamlardı. Mektubu yere bıraktım, parmaklarım üşümüştü.

"Geri gelirlerse onları gerçekten vurur musun?" diye sordum usulca.

Jamie bana sertçe baktı ve yüreği buruk olsa da bu yüreğin aynı zamanda derin bir öfkeyle yandığını gördüm.

"Sassenach," dedi, "bana ihanet ettiler ve kralın adaleti dedikleri şey uğruna beni kendi topraklarımda vahşi bir hayvan gibi avladılar. O adaletten yeterince çektim. Bir daha benim topraklarıma, görüş alanıma girerlerse onları öldüreceğim."

Dudağımı ısırdım. O da gördü ve elini benimkinin üzerine koydu.

Anladığımdan emin olmak için gözlerimin içine bakarak sessizce, "Yapılması gereken bu," dedi Jamie. "Sadece kendi başlarına bela açacakları için değil ama Tepe'de ve yakınlarda bu yöne meyilli olan tek adamlar bunlar değil, bunu gayet iyi biliyorum. Birçoğu şimdiye kadar sessiz kaldı, zayıf olup olmadığımı, düşüp düşmeyeceğimi ya da ele geçirilip geçirilmeyeceğimi izlediler. Binbaşı Ferguson gibi biri buraya gelecek mi? Kendilerini öyle ya da böyle ilan etmekten korkuyorlar ama onlara..." Bu farkındalıkla bir elini savurdu. "...merhamet gösterirsem, sadece hayatlarını değil topraklarını ve silahlarını da ellerinde tutmalarına izin verirsem, bu çekingen olanlara onlara katılmaları için güven verir."

Scanned with CamScanner

Sadece hayatları değil...

Dünyanın ayaklarımın altında hafifçe kaydığını hissettim. Şimdiye kadar Tepe'nin ardındaki dünyada ne olursa olsun burasının sağlam bir sığınak olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş.

Sadece onların hayatı değil. Bizimkiler de.

Jamie'nin Tepe'deki büyük çaplı bir ayaklanmayı tek başına bastırmak için yeterli adam ya da silaha sahip olamayacağını söylemesine gerek yoktu.

"Evet, anlıyorum," dedim ve yutkunarak mektubu yavaşça elime aldım, sadece erkeklerin isimlerini değil, kadınların yüzlerini de gördüm. "Sadece... eşler için üzülmekten kendimi alamıyorum." Bir de çocuklar, fakat en çok da eşler için. Evleri, ailelerinin ihtiyaçları ve kocalarının politikalarının tehlikesi arasında sıkışıp kalmışlardı. Şimdi evlerinden tahliye edileceklerdi, yanlarında taşıyabileceklerinden başka hiçbir şeyleri yoktu ve gidecek bir yerleri de yoktu.

Kaç kadının kocalarının fikirlerini paylaşabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama paylaşsınlar ya da paylaşmasınlar, bunun ceremesini çekmek ya da ölmek zorunda kalacaklardı.

"Çan, kitap ve mum," dedi Jamie, gözleri hâlâ yüzümdeydi ve şefkatle bakıyordu.

"Ne?"

"Çanı çal, kitabı kapat, mumu söndür," dedi sessizce ve dizimin üzerindeki kâğıda dokundu. "Bu aforoz edilme ayini, Sassenach ve ben de bunu yaptım."

Söyleyecek bir şey bulamadan merdivenlerden çıkan sert erkek ayak sesleri duydum ve bir an sonra kapı çalındı.

"Gel," dedi Jamie, sesi kayıtsızdı.

Kapı açıldı ve karşısında yaşından yirmi yaş büyük görünen Teğmen Esterhazy belirdi.

"Efendim," dedi resmi bir tavırla ve yatağın önünde durdu. "Benim... yani... Teğmen Bembridge geri dönmedi. Gidip onu arayabilir miyim?"

Scanned with CamScanner

Bunun üzerine irkildim ve tavrını koruyan Jamie'ye baktım. Teğmenin artık evin bir dostu değil de Jamie'nin tutsağı olduğu aklıma gelmemişti ama belli ki ikisi de öyle düşünüyordu.

Jamie ne düşündüğünü saklayabilecek durumdaydı ama şu anda bunu yapmaya zahmet etmiyordu. Esterhazy'nin gitmesine izin verirse karşısına kim çıkar da onlara ne söyleyebilirdi? Jamie'nin Tepe'de polislik yapmak şöyle dursun, kendini ya da evini savunacak durumda olmadığı açıktı. Ya teğmen dışarı çıkıp küçük bir çeteyle geri dönerse? Ya tamamen ayrılıp Ferguson'a katılmaya gider ve onu buraya geri getirmek niyetindeyse?

Çocuğun aklında böyle bir şey olmadığından emindim; şu anda arkadaşından başka bir şey düşünmüyordu. Ama bu, evden uzaklaştıktan sonra başka şeyler düşünmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Gidebilirsiniz," dedi Jamie, teğmen kadar resmi bir tavırla. "Bayan Fraser da sizinle gelecek."

114

TOPRAĞIN KAYDIĞI YER

"Yapmak zorundasın, Sassenach."

Bu sözler kulağımdan çıkmıyordu. Âdeta kulaklarımda vızıldayan tiz bir yankı gibi inatla içeride sıkışıp kalmıştı.

Oliver Esterhazy muayenehaneye gidip şefinden –daha doğrusu Elspeth'ten– izin almak için odadan çıktığında Jamie de böyle söylemişti.

"Başka kimse yok," dedi Jamie makul bir şekilde, yatak odasının boş köşelerine doğru hafif bir işaret yaparak. "Bobby'yi ya da Lindsayleri gönderemem çünkü onlara burada ihtiyacım var. Ayrıca," diye ekledi, hareket edip dikişlerini gerince yüzünü buruşturarak yastığına yaslandı, "Bay Bembridge'e bir şey olmamış olsaydı, şimdi burada olurdu. Burada olmadığına göre yaralanmış ya da ölmüş olma ihtimali yüksek. Bulunduğunda onunla ilgilenecek tek kişi sensin, tamam mı?"

Scanned with CamScanner

Mantıklı bir ifade olduğundan buna itiraz edemezdim ama yine de ettim.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım. Kendini savunacak durumda değilsin, eğer biri..."

"İşte *bu* yüzden Lindsaylere burada ihtiyacım var," dedi sabırla. "Onlar kapıyı koruyorlar. Kapıları," diye düzeltti. "Kenny ve Murdo sahanlıkta, Evan da arka tarafta."

"Peki, Bobby nerede?"

"Birkaç adam daha almaya ve haber vermeye gitti, yüzbaşının..." Tereddüt etti.

"Savaşamaz hâlde olduğunu söylemeye mi?" diye önerdim.

"Hareket edecek durumda olmadığını," dedi Jamie kesin bir ifadeyle. "Kimsenin evi basıp onu geri almaya çalışacaklarını düşünmesini istemiyorum."

Ona dikkatle baktım. Üzerini örten çarşaftan biraz daha beyazdı, gözleri yorgunluktan gölgelenmiş ve çökmüştü, eli yorganın üzerinde titriyordu.

"Peki, tüm bu düzenlemeleri ne zaman yaptın?" diye sordum.

"Tuvalete gittiğinde. Git, Sassenach," dedi. "Gitmek zorundasın."

Öyle yaptım ama aklım karışmıştı. Yaralı adamları bırakmak bana yanlış geliyordu, şu anda durumları iyi olsa ve aniden kötüleşmeleri beklenmese bile. Kendi kendime, Elspeth, Fanny ve Agnes'ın ortaya çıkabilecek herhangi bir küçük tıbbi acil durumla başa çıkabilecek kapasitede olduklarını söyledim.

"...ben de Teğmen Esterhazy'yle birlikte arkadaşını aramaya gidiyorum," dedim Elspeth'e, sahra teçhizatımı sakladığım çantamı kancadan indirirken. Jamie'den daha iyi görünmüyordu ama başını salladı, gözleri oğluna sabitlenmişti. Oğlu seğirmeye ve inlemeye başlamıştı.

"Ben burayı idare ederim," dedi sessizce ve birden bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgunluktan şişmişti ama tetikteydi. "Dikkatli ol."

...

Scanned with CamScanner

Durup ona baktığımda yanaklarının hafiften kızardığını gördüm.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama bana öyle geliyor ki her şey... çok huzursuz görünüyor."

"Nicodemus Partland'i mı kastediyorsun?" dedim açıkça. "Ve Doksan Altı'dan getirmesi gereken adamları mı?"

Yanaklarındaki pembelik donmuş bir çiçek gibi kayboldu.

"Hımm," dedim ve çıktım.

Oliver verandada beni bekliyordu ve hemen içinde sahra teçhizatı olan çantamı almayı teklif etti.

"Hayır, o bende kalsın. Sen bunu al." Ona içinde su, ballı su, biraz yiyecek, katlanmış bir battaniye, bir kavanoz sülük ve işe yarayabilecek birkaç şey daha olan başka bir çanta uzattım. "Pekâlâ, nereden başlayalım?"

Şaşkınlıkla verandadan dışarı baktı.

"Bilmiyorum." Dün gece herkes gibi o da uyumamıştı. Oldukça hoş, neşeli bir delikanlıydı, aslında hayatımda gördüğüm en zeki adamlardan biriydi. Şimdi endişe ve yorgunluk arasında hâlâ çalışan birkaç beyin hücresinden daha fazlasına sahip görünmüyordu. Kalan tüm sabrımı toplayarak serin sabah havasını içime çektim.

"Peki, onu en son nerede gördün?" diye sordum.

Bu soru her zaman kayıp eşyaları arayan ev halkının canını sıkardı ama Oliver Esterhazy önce gözlerini kırpıştırdı, sonra konsantre olarak gözlerini kıstı ve sonunda "Toplantı Evi'nin yanında," dedi.

"O zaman oradan başlayalım."

"Ben zaten oraya baktım."

"*Oradan* başlayacağız."

Yağmur durmuştu ama ağaçlardan su akıyordu ve daha yolu yarılamadan eteklerim dizlerime kadar ıslanmıştı. Aldırmadım. Kuşlar cıvıldıyor, hava kırmızı sedir ve ladin ağaçlarının keskin, taze kokularıyla canlanıyor, kızılcık ve orman gülü filizleniyor ve dağın yamacında düzinelerce küçük dere ve çay akıyordu.

Scanned with CamScanner

Havada bahar kokusu vardı. Sabah ormanının huzuru içime sızıyor, gecenin endişesi ve sabahın aciliyetleri kendi içinde harmanlanıyordu.

Jamie ölmemiş ya da ölme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Geri kalan her şey halledilebilirdi ve o da tam olarak bunu yapıyordu, sırtüstü yattığı ve kendi başına oturamayacak kadar zayıf olduğu hâlde...

Hâlâ onun yanında olmak istiyordum ama o haklıydı, bu şartlar altında gönderebileceği başka kimse yoktu. Gerçi Teğmen Esterhazy'nin Sadıklar'dan oluşan bir güruhu ayaklandırmaması için duyduğu endişe şu anda gereksiz görünüyordu. Yolda kimseyi ne gördük ne de duyduk ve herkes kasıtlı olarak gözden uzak duruyor gibi görünüyordu. Teğmen Bembridge'i sormak için yol üzerindeki iki kulübenin kapısını çaldık ama donuk yüzler ve olumsuz baş sallamalarıyla karşılaştık.

Toplantı Evi'nin kendisi terk edilmişti. Kapı açık bırakılmıştı, bankların yarısı devrilmişti, bira yere dökülmüştü ve içeride iki rakun, birinin düşürdüğü mason önlüğünü çiğnemekle meşguldü.

"Çıkın buradan!" Oliver yere düşmüş olan süpürgeyi kaptı ve rakunları bir Eski Ahit peygamberinin şevkiyle dışarı çıkardı, sonra da önlüğün kalıntılarını şefkatle aldı. Beyaz deriden, beyaz ipek pilili kenarlı ve kanvas bağcıklı, biraz kemirilmiş lüks bir önlüktü. Üzerine büyük bir ustalıkla masonik pusula çizilmişti.

"Yüzbaşının mı?" diye sordum giysiyi katlamasını izlerken, o da başını salladı.

Uzun soluklu konuşmacıları serinletmek için kullanılan tahta kova ve kepçe gibi küçük aksesuarlar ve çocukların kullandığı bir yığın kâğıt yelpaze odanın her tarafına saçılmıştı. Bir an sessizlik içinde durup enkaza baktık ama ikimiz de ironiden –eğer bu bir kelimeyse– teorik olarak özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ideallerine adanmış bir Mason toplantısının isyan ve kargaşaya dönüşmesinden bahsetmeyi tercih etmedik. Loca'da politika konuşmamak buraya kadarmış.

Scanned with CamScanner

Dışarı çıkınca Oliver kapıyı dikkatlice kapattı. Sonra Gilbert Bembridge'in adını haykırıp daireler çizerek bir o yana bir bu yana yürüdük.

"Acaba yüzbaşının... yandaşlarından birine sığınmış olabilir mi?" diye sordum nazikçe Toplantı Evi'nin dışında tekrar bir araya geldiğimizde. "Yaralandıysa, belki?"

"Bilmiyorum." Oliver'ın endişesi giderek artarken arkadaşının bir ağacın arkasından fırlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyordu. "Sanırım belki de o adamlarla birlikteydi, şey..."

"Kocamı mı kovalıyordu?" dedim oldukça sert bir şekilde. "Hangi yöne gittiler?"

Emin olmadığını söyledi ama ani bir kararlılıkla yokuş aşağı inmeye başladı, ben de ani su baskınlarının patikalarda açıkta bıraktığı taş ve çakıllarda bileğimi incitmemek için daha temkinli bir şekilde onu takip ettim.

Teğmen Esterhazy'nin davranışlarında bir tuhaflık olduğunu düşünmeye başlamıştım. Orman hâlâ çok soğuk olmasına rağmen aşırı terliyordu ve zaman zaman bir kenara çekilse de bunu kendi seçtiği bir yola dönmeden önce kısa, düzensiz patlamalar hâlinde yapıyordu. Nereye gittiğini *bildiğini* düşündüm ve aniden ormanın olmadığı bir noktaya geldiğimizde gerçekten şaşırmadım.

Budaklı meşe fidanlarından oluşan bir çalılığın kenarında duruyorduk ve ayaklarımızın altındaki toprak, kırılmış ağaçlar ve paramparça olmuş çalılarla dolu ham siyah topraktan bir yuvarlanmayla düşüyordu; düşmeyle yerinden oynamış ve şimdi toprağa yarı gömülü, alt kısımları açıkta, çamurla lekelenip ıslanmış büyük gri kayalar ve yerinden oynamış solucanlar göz önündeydi.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Pekâlâ," dedim. "Demek meşhur toprak kayması bu. Olay olduğunda burada mıydınız?"

Başını iki yana salladı. Saçları düzgün örgüsünden çıkmış ve terleyen yüzüne dağılmıştı. Dalgın bir şekilde saçını eliyle geriye itti.

Scanned with CamScanner

"Hayır," dedi sonra daha kesin bir şekilde "hayır," diye tekrarladı.

Çok büyük bir toprak kayması değildi ama karanlıkta duran biri için yeterince ürkütücü olabilirdi. Dağın yamacının yaklaşık elli metrelik kısmı kaymış, dik bir granit yamaçtan aşağıya doğru gürleyerek inmiş ve küçük bir derenin önünü yarı yarıya kapatmıştı.

"Sizce..." diye başladı genç adam, sonra durdu ve yutkundu, iri âdemelması boğazında sallanıyordu. "Gilbert orada olabilir mi?"

"Sanırım bu mümkün," dedim molozlara kuşkuyla bakarak. "Eğer öyleyse bile..." Bir heyelanı çıplak ellerimizle kazacak donanıma sahip olmadığımız açıktı ve ben de tam bunu söylemek üzereydim ki teğmen irkilerek kolumu tutup aşağıyı işaret etti.

"İşte orada! Orada!"

Çamura bulanmış ve neredeyse ıslak toprağın rengini almış lacivert bir leke, durduğumuz yerden yaklaşık yirmi metre ötede topraktan dışarı çıkıyordu ve ben bir şey söyleyemeden Oliver ıslak toprak parçalarının arasından kayarak sendeleyip bir dizinin üzerine düştü, sonra tekrar kalktı ve ilerlemeye devam etti.

Acil durum çantamı kavrayarak peşinden tökezledim, ancak ilk sarsıcı sıçrayıştan sonra kalbim bir taş gibi çökmüştü. Yaşıyor olamazdı.

Oliver bir kolun etrafındaki toprağı kazıdı ve ayağa fırlayarak tüm gücüyle kolu çekmeye başladı. Bir şeylerin çatırdadığını duydum ve Gilbert'ın kafası, ölü beyaz yüzüyle, toprak ve çakıl yağmuru içinde yerden fırladı.

Oliver, Gilbert'ın kolunu sanki çok sıcakmış gibi bir anda bırakmıştı ve şoktan az ya da çok saçmalıyordu fakat ona ayıracak zamanım yoktu. Dizlerimin üzerine çöküp bir elimi Gilbert'ın yüzüne sertçe sürttüm. Düşündüm... ama hayır. Haklıydım, gözkapaklarında bir seğirme görmüştüm, sonra tekrar gördüm ve kalbim hızla atmaya başladı.

Scanned with CamScanner

"Lanet olasıca kör şeytan! Oliver! Sanırım yaşıyor, onu çıkarmama yardım et!"

"O... ne... olamaz!"

Çantamı bırakmış, çıplak ellerimle bir porsuk gibi yeri kazıyordum. Sıcak bir şey tenime dokundu; bir nefes kırıntısı.

"Gilbert... Gilbert! Dayan, dayan, seni oradan çıkaracağız..."

"Hayır," dedi Oliver'ın sesi arkamdan. Boğuk ve tiz bir sesti, omzumun üzerinden bakınca onun çamurdan kopmuş bir dalı çıkardığını gördüm.

"Hayır," dedi tekrar daha güçlü bir şekilde. "Hiç sanmıyorum."

Jamie ateşlendiği bir uykudan uyandığında Frances'in yatağının yanında ciddi bir ifadeyle durduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu. Boğazı kum gibi kurumuştu ve sözcükler hafif bir hırıltıyla çıkıyordu. "Karım nerede?"

"Henüz dönmedi," dedi Frances. "O ve Teğmen Esterhazy daha bir saat önce ayrıldılar, biliyorsunuz." "*Biliyorsunuz*" kelimesi belli belirsiz bir soru tonuyla çıkmıştı ağzından ve Jamie de gülümsemeye çalıştı. İyi bir gülümseme değildi; yüzü de geri kalanı gibi yorgundu. Frances ona değerlendirici bir gözle baktı, sonra elindeki fincanı kaldırdı.

"Bunu içeceksiniz," dedi kararlılıkla. "Her saat başı bir dolu fincan. O öyle söyledi." "*O*" yerel tanrıya duyulan saygıyla söylenmişti ve gülümsemesi daha da genişledi.

Jamie başını içmeye yetecek kadar kaldırmayı başardı ancak bunu yaparken kızın bardağı tutması gerekiyordu. İçilemeyecek kadar korkunç değildi ve Frances, sevgili çocuk, Claire'in "biraz viski ile" talimatını sadece kelimenin tam anlamıyla değil, bolca anlamıştı. Başını yastığa yasladı, biraz başı dönüyordu ama bu sadece kan kaybettiğinden de olabilirdi.

Frances ona aynı sert tonda, "İrin sızıp sızmadığını kontrol edeceğim," dedi.

Scanned with CamScanner

"Seni durduracak durumda değilim, kızım."

Sargıyı çözüp ıslak kompresi göğsünden kaldırırken, Jamie kıpırdamadan yatıyor, derin ve yavaş nefes alıyordu. Kızın, vücudunu en ufak bir tereddüt ya da vicdan azabı duymadan incelediğini görmek ilgisini çekmişti; yumuşak kara kaşlarının arasında küçük bir çatıklıkla yarasındaki dikişin orasına burasına bastırıyordu. Gülmek istedi ama gülmedi; aldığı nefes bile oldukça acıtıyordu.

"Ne düşünüyorsun, *a nighean*?" diye sordu Jamie. "Yaşayacak mıyım?"

Frances onun şaka yaptığını anladığını belli edercesine hafifçe yüzünü buruşurdu ama kaşları çatıktı.

"Evet," dedi ama bir an durup kaşlarını çatarak adamın yamalı göğsüne baktı. Sonra bir şeye karar vermiş gibi göründü ve kompresin yerini değiştirip bandajı bir iş gibi tekrar sardı.

"Size bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Bayan Fraser'ın dönmesini beklerdim ama Teğmen Esterhazy onunla birlikte olacak."

"Konuş bakalım," dedi Jamie onun resmiyetine uyarak. "İstersen otur." Elini yakındaki tabureye doğru salladı ve ortaya çıkan hisle nefesini sertçe içine çekti. Frances ona endişeyle baktı ama bir süre sonra ölmeyeceğine karar verip oturdu.

"Konu Agnes," dedi sadede gelerek. "Hamile olduğunu düşünüyor."

"Aman Tanrım!"

"Aynen öyle," dedi başını sallayarak. "Gilbert'tan, yani Teğmen Bembridge'ten olduğunu düşünüyor."

"O olduğunu mu *düşünüyor*? Başka kim olabilir ki?"

"Şey, Oliver," dedi. "Ama bunu onunla sadece bir kez yaptı."

"*Sasannaich clann na galladh!*"

"Bu ne demek?"

"Şeytanın İngiliz oğulları," dedi ona kısaca. Dirseklerini oturacak kadar bükmek için mücadele ediyordu. Bu, düz yatarak başa çıkabileceği bir haber değildi. "O şerefsizlerden herhangi biri... şey... seninle birlikte olmaya çalıştı mı?"

Scanned with CamScanner

Şaşkınlık genç kızın yüzündeki çatık kaşları sildi.

"Ben *asla* bir erkekle yatmayacağım," dedi tam bir kesinlikle, sonra ona baktı. "Yapmak zorunda olmadığımı söylemiştiniz."

"Zorunda değilsin ve asla olmayacaksın," diye güvence verdi ona Jamie. "Eğer biri denerse, onu öldürürüm. Bunu... Agnes'ın durumunu ne zamandır biliyorsun?"

"Buraya gelmeden hemen önce söyledi," dedi Frances, omzunun üzerinden biraz suçlu bir bakışla. "Size söylemem gerektiğinden emin *değildim* ama... Oliver'ın dün gece Gilbert'ı öldürdüğünden *korkuyor* çünkü onun... olduğunu öğrenmiş."

"Öğrendiğinden emin mi?"

Frances ciddiyetle başını salladı.

"Ona söylemiş. Dün söylemiş. Ona evlenme teklif etmiş ama Agnes yapamayacağını söylemiş çünkü..."

Jamie aşağıya inip Agnes'ı aptal kafası çatırdayana kadar sarsmayı çok istiyordu ama daha da kötüsü kafasına dank edince acıya ve baş dönmesine aldırmadan ayağa kalkmaya çalıştı.

"Aşağı in ve benim için Kenny Lindsay'yi getir," dedi acilen. "*Hemen*, Frances."

"Hiç *sanmıyorum* da ne demek?" dedim Oliver Esterhazy'ye bakarak.

"Yani o öldü, Bayan Fraser! Uzak durun, ona dokunmayın!" Oliver kolumu tuttu ama ben onu savuşturdum.

"Ölmedi," dedim, "ama eğer onu dışarı çıkarmazsak birkaç dakika içinde ölebilir. Buraya gel ve bana yardım et!"

Ağzı yarı açık bana baktı, sonra çılgınca Gilbert'a baktı; gerçekten de ölü görünüyordu ama...

"Yardım et bana!" dedim ve ıslak, ağır toprağı eşelemeye başladım. Delicesine kazıyor, Gilbert'in göğsünü nefes alabileceği kadar açmaya çalışıyordum. Çoğunlukla yan yatıyordu ve neyse ki vücudunun üst kısmında çok fazla toprak yoktu, ancak bacakları daha derine gömülmüş gibi görünüyordu. Keşke

Scanned with CamScanner

onu göğüs kompresyonu yapabilecek kadar serbest bırakabilseydim ve kemikleri paramparça olmasaydı...

Oliver yanıma çömeldi. Nefesinin altında durmadan küfrediyordu ve şimdi beni kenara itmeye çalışarak dürttü.

"Bırak ben yapayım," dedi sertçe. "Ben daha güçlüyüm."

"Ben..."

"Çekil!" dedi şiddetle ve beni yana doğru itti. Dengemi kaybettim, yayılarak düştüm ve gevşek toprak altımda hareket etti. Islak toprak yığınının içinde yuvarlandım, kollarım ve bacaklarım dışarı fırladı ve yamacın aşağısında, kökünden sökülmüş bir ağacın açıkta kalan kök yumağına doğru kayarak durdum. Sersemlemiş ve korkmuştum, kalbim küt küt atıyordu. Gilbert Bembridge'i kurtarmakla o kadar ilgilenmiştim ki kayan toprağın yeni yatağına hiçbir şekilde yerleşmediği ve kolayca daha da kayabileceği aklıma gelmemişti. Ellerimle dizlerimin üzerine yuvarlandım ve dengemi kaybetmeden yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde yamaçtan yukarı sürünmeye başladım.

Oliver Esterhazy kazıyordu ama arkadaşının etrafında değildi. Çamurdan yarı yarıya kurtulmuş kırık bir çam dalını pençeledi, sonra ayağa kalktı ve çekerek kurtardı. Gilbert'ın çıkıntılı kafasına doğru döndü ve kararlı bir ifadeyle çamurda sendeleyerek dalı Gilbert'ın üzerine doğru salladı.

"Seni... *domuz*..." diye bir ses geldi çamurlu çam iğnelerinin altından. Güçlükle çıkan boğuk bir sesti ama nefes aldığı belliydi. Ben daha ayağa kalkamadan Gilbert'ın serbest kalan kolu havaya kalktı ve dalın ucunu yakaladı.

Tamamen paniğe kapılan Oliver dalı bıraktı ve geri sıçradı. Çizmeli bir ayağının baldırına kadar gevşek toprağa battığını gördüm, sonra o da dengesini kaybetti ve boğuk bir çığlıkla geriye doğru devrilerek yamaçtan aşağıya hantal bir kızak gibi savruldu.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve bir dakika nefes aldım. Şapkamı kaybettiğim için saçım karmakarışıktı. Saçımı yüzümden çekerek zahmetli tırmanışıma bir kez daha başla-

Scanned with CamScanner

dım. Oliver kendini toparlayıp bana yetişmeden önce Gilbert'a ulaşıp onu kurtarmalı ya da kendimi silahlandırmalıydım (acil durum çantamda bir neşter ve iki sonda vardı, geçen sefer dışarı çıktığımda topladığım birkaç zehirli mantardan bahsetmiyorum bile).

Omzumun üzerinden baktım. Oliver yamaçtan yaklaşık kırk metre aşağıdaydı ve heyelana dayanmış sağlam bir kavağa sarılmıştı. Yanında biri duruyor ve ona bakıyordu.

Tekrar bakmak için döndüm. Sadık ya da asi, umurumda değildi; ikisi de bana yardım edebilirdi.

Kollarımı sallayıp, "Merhabaaa!" diye bağırdım ve adam başını kaldırıp baktı. Bir Kızılderili'ydi ve tanımadığım biriydi. Scotchee Cameron'ın bizi yüzüstü bırakmış olabileceğini düşünerek kısa süreli bir panik yaşadım ama ikinci bir bakış bana bu adamın Cherokee olmadığını söyledi. Orta boylu, ince yapılıydı ve gri saçı ensesinde topuz şeklinde toplanmıştı. Bir pantolon ve tozluk giymiş, üzerine de işlemeli ipek bir yelek geçirmişti; belinden yukarısı gümüş bileziklerden başka bir şeyle kaplı değildi. Bir elini bana doğru sallarken şıngırdıyordu.

İngiliz aksanına benzer bir sesle, "Hanımefendi!" diye seslendi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet!" diye bağırdım ve Oliver'ın bedenini işaret ettim. "Bu adam öldü mü?"

Kızılderili yere baktı ve Oliver'ın kalçasına vurdu. Oliver seğirdi, inledi ve baş belasını uzaklaştırmak için arkasına uzandı.

"Hayır," dedi ve elini kemerine götürdü, şimdi orada bir çeşit bıçak taşıdığını görüyordum. "Öyle olmasını mı istiyorsunuz?"

Ayağa kalktım ve yamaçtan aşağıya doğru yengeç adımlarıyla ilerleyerek yabancıyla –ve gözleri kısılmış ama bilincinin açık olduğu ve öyle olmamasını dilediği belli olan Oliver'la– konuşma menziline girdim.

"Sizin ölmeniz pek çok sorunu çözecektir," dedim ona. "Ama bana iki yanlışın bir doğru etmediği söylendi."

Scanned with CamScanner

"Gerçekten mi?" dedi Kızılderili gülümseyerek. "Bunu size kim söyledi?"

"Boş ver," dedim. "Şu anda bu adama bakmam ve kötü yaralanmadığından emin olmam gerekiyor, eğer yaralanmadıysa, o zaman oraya geri dönmem gerekiyor." Başparmağımla arka tarafı işaret ettim. "Gömülü olan adamı kazıp çıkarmalıyım, böylece onunla ilgilenebilirim."

"Ölmemiş mi?" diye sordu Kızılderili, yamacı incelerken eliyle gözlerini siper ederek. "Ölü gibi görünüyor."

Öyle görünüyordu ama görünüşün aldatıcı olabileceğini umuyordum. Tam bunu söyleyecektim ki ıslak çalıların arasından gelen hafif bir hışırtı başka birinin geldiğini gösterdi ve Genç Ian elinde parmağını emen ve bana dikkatle bakan küçük bir çocukla dışarı çıktı.

"Ah, işte buradasın, yenge," dedi Genç Ian, beni görünce yüzü aydınlandı. "Sesini duyduğumu sandım!"

Sanki rahatlayarak eriyecek ve yokuş aşağı akarak dibe çökecekmişim gibi hissettim.

"Ian!" Çamurdan çıkıp ona tek kolumla sarıldım. "Nasılsın? Bu Oggy mi? Ne kadar da büyümüş! Rachel nerede?"

"Ah, bütün kadınlar ormanda eğleniyor," dedi omuz silkerek. Yaşlı Kızılderili'ye başıyla selam verdi. "Görüyorum ki Sachem'le tanışmışsın. Bu benim yengem, Okàrakarakh'kwa, sana bahsettiğim kişi."

"Ah," dedi Sachem ve elini işlemeli yeleğinin üzerine koyarak reverans yaptı. "Benim için bir zevk, onurlu cadı."

"Ben de öyle," diye cevap verdim kibarca, çamura bulanmış eteğimle selam vermeye çalışarak. Sonra Ian'a döndüm.

"Ne demek '*bütün kadınlar*?' Ve kim," diye ekledim, birdenbire ormanın gölgesinde utangaç bir şekilde gezinen yedi ya da sekiz yaşlarında iri bir çocuk gözüme ilişti, "bu kim?"

"Bu *Tsi'niios'noreh' neh To'tis tahonahsahkehtoteh*," dedi, boştaki elini çocuğun omzuna koyarken gülümseyerek. "Benim büyük oğlum. Biz ona Tòtis diyoruz."

...

Scanned with CamScanner

Yağmur alışılmadık bir güçle yeniden başladı ve Gilbert Bembridge'in tamamen kazılması, şok için üstünkörü tedavi edilmesi, küçük bir beyin sarsıntısı teşhisi konması ve yarasının –arkadaşının onu bıçaklamaya çalıştığı kürekkemiği üzerinde uzun ama sığ bir kesik– sahada temizlenmesi biraz zaman aldı. Oliver Esterhazy de şok ve birkaç kırık kaburga nedeniyle tedavi edildi. Neyse ki Kenny Lindsay ve Tom MacLeod tam bu noktada, şapkalarından yağmur damlayan iki tüfek ve bir katırla ortaya çıktılar. İki teğmeni de Kenny'nin iki kilometreden daha uzakta olmayan kulübesine götürmek üzere yanlarına aldılar.

Kenny elinin tersiyle büyük kırmızı burnunu silerek, "Endişelenmeyin, hanımefendi," dedi. "Yağmur durana kadar karım onlara bakabilir. Lord felç geçirmeden önce eve gitseniz iyi olur, eğer geçirmediyse."

"İyi bir inme için yeterince kanı kalmadı," dedim ve Kenny güldü, görünüşe göre esprili olduğumu düşünüyordu.

Ian'ın grubu ormanda yeniden toplanmış, arabalarını bıraktıkları yola inmiş ve geniş bir kireçtaşı rafı ve birkaç parça mumlu brandanın yetersiz koruması altında –yüklenmemiş atlarla birlikte– toplanıyorlardı.

Çoktan doyma noktasına ulaşmıştım, ellerim soğuktan benek benek maviye dönmüştü ve ayaklarımı hissedemiyordum. Yine de Rachel'ın yüzünü küçük sığınaktan dışarı bakarken gördüğümde bir sevinç dalgası hissettim. Yüzündeki endişeli ifade yerini mutluluğa bıraktı ve yağmurun altında koşarak donmuş ellerimi kavradı ve beni sıcak bir beden yığınının içine çekti. Bu yığının içinden sorular, haykırışlar ve çok sayıda çocuktan geliyormuş gibi görünen aralıklı çığlıklar yükseliyordu.

"İşte," dedi yanımdaki tanıdık bir ses ve Jenny bana bir matara uzattı. "Hepsini iç, *a leannan*, fazla kalmadı." Dışarıdan

Scanned with CamScanner

o kadar ıslak olmama rağmen susuzluktan kavruluyordum, bal ve suyla karıştırılmış, baharatlı bir şarap gibi görünen içeceği yuttum. Harikaydı, boş matarayı geri uzattım, artık etrafıma bakabilecek kadar kendime gelmiştim.

"Kim...?" diye mırıldandım elimi sallayarak. "*Bütün kadınlar*," demişti Ian ve yaşını hesaba katarsak bunu kastetmişti. Rachel ve Jenny'ye ek olarak, atlardan birinin yanına toplanmış solgun, sopa gibi ince bir kadın, bacaklarına yapışmış ve sırılsıklam olmuş iki yuvarlak gözlü genç kız, kucağında belki de iki yaşında bir bebek vardı.

"Bu Silvia Hardman, yenge," dedi Ian sığınağa girip Oggy'yi Rachel'a verirken. "Jamie Dayı Philadelphia'da sıhhati yerinde mi diye bakmamı istemişti. Öyle ya da böyle onunla çocukların bizimle gelmesinin iyi olacağını düşündüm. Böylece... onlar da geldi."

Bu sıradan "*öyle ya da böyle*"nin arkasında bir ima sezdim ve Bayan Hardman da hafifçe irkildi ama sonra cesurca kendini toparlayıp elleri sıska küçük kızlarının omuzlarında bana gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Kocanızla iki yıl önce tesadüfen tanıştım, Yoldaş Fraser. Yeğenini bizim... zor durumumuz hakkında bilgi almak için göndermesi büyük incelikti. Umarım bir süreliğine burada bulunmamız sizi rahatsız etmez."

Bu sonuncusu tam olarak bir soru değildi ama yüzüm soğuktan ve yorgunluktan kaskatı kesilmiş olmasına rağmen gülümsemeyi başardım. Omurgamdan aşağıya doğru yavaşça akan ılık bir su damlasının, tenime yapışan ıslak kumaş katmanları arasından kendine yol bulduğunu hissedebiliyordum.

"Ah, hayır," dedim. "Ne kadar çok o kadar iyi, öyle demezler mi?" Kirpiklerimdeki suyu temizlemek için gözlerimi kırpıştırdım ama bir faydası olmadı. Her şey griydi ve kenarları bulanıklaşıyordu ve şarap midemde küçük kırmızı bir sıcaklık yaratıyordu.

"Claire," dedi Jenny dirseğimi tutarak. "Yüzüstü düşmeden önce otur, tamam mı?"

Scanned with CamScanner

Yüzüstü düşmedim ancak başım Rachel'ın kucağında, ıslak ama neşeli çocuklarla çevrili bir şekilde vagonla taşındım. Şimdiye kadar tek kelime etmemiş olan Kertenkele, Ian, Silvia ve Sachem'le birlikte yürümeyi tercih ederken, Jenny arabayı sürüyor ve omzunun üzerinden küçük kızların ilgisini çeken şeyleri işaret edip onlara güven vererek sürekli konuşuyordu.

"Annenizle birlikte yaşayabileceğiniz küçük bir kulübeniz olacak," diye onlara güvence verdi. "Bir daha hiçbir erkek onu rahatsız etmeyecek. Kardeşim bununla ilgilenecek."

"Ne oldu?" diye sordum Rachel'a. Alçak sesle konuştum ama pejmürde küçük kızlardan biri beni duydu ve dönüp bana ciddiyetle baktı. Güzel değildi ama hem o hem de ona yakın yaştaki kız kardeşinde, yaşlarıyla çelişen tuhaf bir asalet vardı.

"Babamızı Kızılderililer kaçırdı," dedi bana kesin bir ifadeyle konuşarak. "Annem bizi bahçesinden ve bizi ziyarete gelen adamlardan aldığı küçük hediyelerle geçindirmek zorunda kaldı."

"Bazıları hiç de nazik değildi," diye ekledi kız kardeşi ve ikisi de dudaklarını büzüp yağmurun damladığı ormana baktılar.

"Anlıyorum," dedim ve muhtemelen anladığımı düşündüm. Jamie bana çok kısaca, beli tutulduğunda bir iki günlüğüne evinde ona bakan Quaker dulundan bahsetmişti, orada George Washington'la buluşmuştu. George Washington'ın orada ne halt ettiğini merak etmiştim ama o zamanki olayların yoğunluğu nedeniyle sormamıştım.

"Bayan Murray haklı," diye onları temin ettim. "Bay Fraser sizin için bir yer bulacaktır." Ne de olsa kısa bir süre sonra Jamie'nin tahliye edilen kiracıları tarafından boşaltılan birkaç kulübemiz olacaktı.

Patience ve Prudence –bunlar en büyük kızların adlarıydı ve küçük olanın adı Chastity'ydi– birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

"Anneme Jamie'nin bizi aç bırakmayacağını söyledik," dedi içlerinden biri, beni duygulandıran sade bir güvenle.

Scanned with CamScanner

"Kızılderililerle kalmak eğlenceli olurdu," dedi kız kardeşi biraz da hüzünle. "Ama babam yüzünden bunu yapamadık."

Babalarına tam olarak ne olduğunu merak ederek şefkatle mırıldandım. Rachel, nemli ama sırılsıklam olmayan pazen tartanın kenarıyla yüzümü sildi.

"Yoldaş Jamie'den bahsetmişken," dedi bana gülümseyerek, "nerede o? İki İngiliz'le birlikte nasıl toprak kayması arasında kaldığını duymak için sabırsızlanıyorum. Onlar asker mi? Sanırım biri teğmen olduğunu söylemişti. Peki, Jamie evde mi?"

"Tüm samimiyetimle öyle olmasını umuyorum," dedim. "Dün gece onun deyimiyle bir tür çatışma oldu ve yaralandı. Ama kötü değil," diye ekledim aceleyle. "Her şey yolunda. Şimdilik."

Bunu duyan Jenny arkasını döndü ve bana delici bir bakış attı. Mümkün olduğunca güven verici görünmeye çalıştım ve hafifçe homurdanarak geri döndü, atları hızlandırmak için dizginleri şaklattı.

Kendimi arabanın kenarına yaslayarak temkinli bir şekilde doğruldum. Başım kısa bir süre dalgalandı ama sonra her şey duruldu. Gökyüzü hâlâ koyu gri ve çalkantılıydı fakat yer seviyesinde hava durulmuştu ve kanatlarının altından başlarını çıkarıp dünyadan geriye ne kaldığını görmek için etrafa bakan kuşların temkinli cıvıltılarıyla seslerini duydum.

"Birinin bana Oggy'nin sonunda bir ismi olduğunu söylediğini hatırlıyor gibiyim," dedim Rachel'a, başını Patience ya da Prudence'ın kucağında kıvrılmış olan Oggy'ye doğru sallayarak. Diğer kızın kucağında da tüyleri diken diken olmuş, sırılsıklam ama mışıl mışıl uyuyan iri, kalın tüylü bir köpek yavrusu vardı. Rachel gülünce onun ne kadar güzel olduğunu düşündüm, yüzü soğuk havadan tazeydi ve eve doğru yol aldıkça ruhunun hafifliği artıyordu.

"Öyle," dedi ve oğlunun poposunun yuvarlak kısmına şefkatle dokundu. "Adı Hunter James Ohston'ha Okhkwaho Murray. 'James' büyük dayısı için elbette," diye ekledi.

Scanned with CamScanner

"Jamie buna bayılacak," dedim kendi kendime gülümseyerek. "İsminin Mohawk kısmı ne anlama geliyor?"

"Kurt'un Oğlu," dedi arabanın arkasına bir bakış atarak. "İstersen Küçük Kurt da diyebilirsin."

"Kurt mu?" diye sordum. "Sıradan bir kurt değil yani?" Başını salladı ve ilgisini çekmiş gibi görünen Tòtis'e domuz sucuğu anlamına gelen kan pudingi kavramını açıklayan Ian'a baktı.

Rachel, "Mohawk dilinde bunu tam olarak söyleyemezsin ama burada önemli olan tek bir Kurt olduğundan oldukça eminim," dedi. Bunu söylerken yüzünde hafif bir gölge oluştuğunu düşündüm ama eğer öyleyse, kardeşi için Hunter ismini seçip seçmediğini sorduğumda gölge kayboldu.

"Hayır," dedi Rachel ve yeniden gülümsedi. "Ian'ın ilk eşi bu adı seçti. Ruhun rehberliğinde, şüphesiz," diye ekledi ihtiyatla. Bir elini uzatıp yavru köpeğin başını kaşıdı ve onun coşkuyla kıpırdanıp kucağına tırmanarak parmaklarını yalamasına neden oldu.

"Ama *adını* ben seçtim," dedi eteğindeki çamurlu pati izlerini görmezden gelerek. "Ona Skénnen deniyor."

"Anlamı ne?"

"Barış."

116

YENİ DOSTLARIN TANIŞTIĞI YER

Bahçeye vardığımızda bir eylem planı tasarlayacak kadar kendimi toparlamıştım. Bu iyi bir şeydi çünkü kapı açıldı ve Bluebell dışarı fırladı, sanki işgalci bir ordu gelmiş gibi havlıyordu. Arabadan inerken bunun gerçekten çok da uzak olmadığını düşündüm. Eteklerimdeki yarı kurumuş çamuru silkelemek için durakladım, sonra herkesi merdivenlerden yukarı gönderdim.

Scanned with CamScanner

"Jenny, herkesi mutfağa götürür müsün? Fanny birazdan burada olur. İşte buradasın tatlım! Misafirlerimiz var ve hepsi de aç. Sen ve Agnes kileri ve turta kabını karıştırıp en azından herkes için ekmekle tereyağı bulabilecek misiniz diye bakar mısınız? Ayrıca akşam yemeği için bir şeyler hazırladınız mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi Fanny, ön kapıda biriken sıra sıra insanlara, Prudence ve Patience'a, sonra da ayaklarının dibine çömelip su birikintisi yayan yeni köpek yavrusuna ilgiyle bakarak.

"Ah, çok *tatlısın*!" diye bağırdı ve her şeyi unutarak Skénnen'i sevmek için çömeldi, Bluebell arkasında pusuya yatmış, hoşnutsuz homurtularla dirseğine burnunu sokuyordu.

"Mutfak," diye tekrarladım Jenny'ye, o da zaten herkesi toparlıyordu. "Sen hariç," dedim Genç Ian'ı kolundan yakalayarak.

"Ben sadece Jamie Dayı'yı görmeye gidiyorum," diye itiraz ederek merdivenleri işaret etti.

"Ah, güzel," diyerek gülümsedim. "Ben de bunu yapmanı istiyordum. Seni gördüğünde orada olmak istiyorum. Bir saniye bekle ama..." Yorgan muayenehane kapısını örttüğünden diğer taraftan gelen sesleri duymadım. Yorganı başımı içeri sokacak kadar kaldırdım ve yüzbaşının masada uyukladığını, Elspeth'in de benim büyük koltuğumda uyuduğunu gördüm; başı arkaya düşmüş, uzun gri saçları tokalarından ayrılmış ve neredeyse yere kadar uzanıyordu.

Zavallıcıklar, diye düşündüm, ama en azından birkaç dakika bekleyebilirlerdi.

Yatak odasının kapısı kapalı olduğundan hafifçe tıklattım. Ben daha kapıyı açamadan diğer taraftan sert bir erkek sesi seslendi: "İşiyorum, Frances ve bu konuda yardım istemiyorum! Pınar evine git de biraz süt getir, olur mu?"

Genç Ian kapının tokmağını çevirip kapıyı açtı ve Jamie'nin üzerinde gömleğiyle yatağın kenarında oturduğunu, yatak çarşaflarının buruşup bir kenara itildiğini gördü. Aslında lazımlığı

Scanned with CamScanner

kullanmıyordu ama solgun ve ter içinde kalmıştı, yumruklarını iki yanındaki şilteye sertçe bastırmıştı, belli ki ayağa kalkmaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Küçük kızlara yalan söylüyorsun, değil mi dayı?" dedi Ian sırıtarak. "Duyduğuma göre bu tür şeyler için cehenneme gidebilirmişsin."

"Peki, sen nereye *gittiğini* sanıyorsun?" diye sordum Jamie'ye. Cevap vermedi. Beni duyduğunu bile sanmıyordum. Ian'ı görünce yüzü sevinçle doldu ve ayağa kalktı. Sonra gözleri irileşti, bembeyaz kesildi ve yeri sarsan bir gürültüyle yığılıp kaldı.

Jamie yatağına tekrar döndüğünde, etrafı ona kaşlarını çatarak bakan birkaç kadınla çevriliydi. Göğsünde keskin bir ağrı vardı; Claire'in, düştüğü sırada koptuğu anlaşılan bazı dikişleri onardığı yerdeydi ama ne iğneden ne de yiyeceği azardan rahatsız olmayacak kadar mutluydu.

"Döndünüz demek," dedi, önce kız kardeşine, sonra da onun yanında duran Rachel'a gülümseyerek. "Küçük adam nasıl?"

"*Bonnie*," diye güvence verdi ona. "Yoksa söz konusu olan bir oğlansa, 'braw' mı demeliydim?"

"Sanırım ikisi de olabilir," dedi bir elini belirsiz bir şekilde sallayarak. "Her ikisi de iyi anlamı taşıyor ama dilimizdeki *braw* daha çok karakter için kullanılır. Cesur anlamında? Eminim ki böyle bir anne babaya sahip olan delikanlı da öyle olmalı. Eğer hâlâ sana benziyorsa, Tanrım!" Claire dikişin sonuna gelmişti ve tek kelime etmeden bir fincan dolusu dezenfektan solüsyonu ham yaranın üzerine döktü.

Sadece Rachel, Frances ve Agnes'ın önünde diline gelen kelimeleri söyleyemediği için susup kalan Jamie, kör edici acıya rağmen nefes nefeseydi. Kadınlar ona sempatiden şiddetli kınamaya kadar değişen ifadelerle bakıyorlardı ama hepsinin yüzünde –Rachel'ınkinde bile– kadınların bir erkeğe üstünlük

Scanned with CamScanner

sağladıklarını düşündüklerinde göstermeye meyilli oldukları kendini beğenmişlik vardı.

"Ian nerede?" dedi karısının dudaklarından yükselen azarlamayı önleyerek. Adını koyamadığı bir duygunun garip parıltısı kadınların içinden geçti. Eğlence mi? Kaşlarını çattı, bir o yüze bir bu yüze baktı ve kaşlarını kaldırarak kız kardeşine baktı. Ona gülümsedi ve yüzünde rahatlamayla mutluluk gördü, her ne kadar yorgunluktan çizgiler oluşmuş ve saçları solmuş şapkasından dağılmış olsa da...

"Seni aramaya gelen bir adamla konuşmak için dışarı çıktı," dedi ona. "Ne yaptığını bilmiyorum..."

Merdivenleri ikişer üçer çıkan Ian'ın ayak seslerini duydu ve doğrulmaya çalışarak kadınların telaş çığlıklarına neden oldu.

"Bırak beklesin, Sassenach," dedi Jamie, Claire'in elinden bezi alarak. "Ben yaparım."

Ian elinde bir mektup ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle içeri girdi.

"Bay Partland'dan bir ziyaret bekliyor muydun, dayı?" diye sordu.

Jamie ihtiyatla, "Bekliyordum," diye cevap verdi. "Neden?"

"Geleceğini sanmıyorum." Ian düzgün bir kâğıda yazılmış, birinin başparmağı ve bir parça mumla mühürlenmiş mektubu uzattı. Jamie mührü kırdı, kalbi hızlanırken kanından geriye kalanlar çenesini kaşındırıyordu.

Fraser Tepesi, Kuzey Carolina'dan Albay James Fraser'a

Efendim,

Ayın 10'undaki talimatınızı aldığımda, yirmi kadar adamdan oluşan bir grup oluşturduğumu ve adını verdiğiniz beyefendinin orada olup olmadığını, kargaşa çıkarıp çıkarmayacağını görmek için gecikmeden Doksan Altı'ya doğru yola çıktığımı söylemek için yazıyorum.

Beyefendiyi simaen tanıyordum ve birkaç adamla birlikte Powder Mill Yolu'ndan aşağıya doğru gittiğini fark edince ona

Scanned with CamScanner

yaklaştım ve amacını öğrenmek istedim. Bana biraz kızgın bir şekilde küfretti ve benim işim olmayan bir şeyi bana söylemeden önce cehenneme gitmemi istedi. Arazimin yakınında at üstünde bir grup silahlı adamın olduğu her işin beni ilgilendirdiğini ve bana gerçeği bir an önce söylemesi gerektiğini söyledim.

Bunun üzerine, benim de tanıdığım adamlarından biri tabancasını çekti ve bir kadın yüzünden uzun süredir anlaşmazlık yaşadığı adamlarımdan birine ateş etti. Atışı hedefini ıskaladı, ancak atlardan birkaçı gürültüden rahatsız olup tepinmeye başladı, bu yüzden adamlara yaklaşmak ve onlarla çatışmak zordu. Tüfeğini kaldırıp bana ateş etmeye çalışan beyefendi, kendi atı bir başkasıyla çarpışınca talihsiz bir şekilde yerinden oldu ve biraz sürüklendi. Atı korkuya kapıldı ve kendisi de üzengisine dolanınca kapana kısıldı.

Bunu gören yardakçılarının çoğu kaçtı ve adamlarım diğerlerinden daha yavaş olan üç kişiyi ve zor durumdan kurtardığımız beyefendiyi yakaladı.

Bu adamları, ilginizi bildiren bir notla birlikte bölge şefi olan Bay Cleveland'a koruma altında gönderdim.

En itaatkâr hizmetkârınız olarak
kalacağım, efendim,
John Sevier

Jamie uzun, yavaş bir nefes alıp mektubu düzgünce katladı ve gözlerini kapatarak sessizce Tanrı'ya şükretti. Böylece her şey sona ermişti. Şu an için Tepe güvendeydi. Ian, Rachel ve Jenny geri dönmüşlerdi ve her ne kadar toparlanması gereken birkaç yarım kalmış iş varmış gibi görünse de... Gözlerini açtı, Ian az önce ona bir şey söylemişti.

"Ne?"

"Dedim ki," diye tekrarladı Ian sabırla, "birileri sana saygılarını sunmak istiyor, dayı." Gözleri eleştirel bir bakışla Jamie'deydi. "Eğer hanımefendiyle görüşmeye uygunsan."

Scanned with CamScanner

Jamie'ye göre Silvia Hardman bir kaya akçaağacı kıymığına benziyordu: hoş, ince bir damarı vardı ama ince, keskin ve iğne görevi görecek kadar sertti, eğer biri iplik geçirmek için onda bir delik açabilirse. Kimsenin yapabileceğini sanmıyordu ve bu düşünceye gülümsedi.

Gülümseme onu biraz rahatlatmış gibi görünse de her an bir ayı tarafından yenmeyi bekliyormuş gibi bakmaya devam etti. Etrafında kızları olmadan korkunç derecede yalnız görünüyordu ve adam bir dürtüyle ona elini uzattı.

"Seni gördüğüme sevindim, Yoldaş Silvia," dedi nazikçe. "Gelip yanıma oturup biraz şarap içmez misin?"

Kadın kararsızlık içinde bir sağa bir sola baktı, ama sonra aniden başını salladı ve gelip yatağının yanına oturdu. Jamie elini tutana kadar göz göze gelmedi.

Jamie yastıklarına, kadın da taburesine yaslanarak oturdular ve birkaç dakika birbirlerine baktılar.

"Seni son gördüğüm zamankinden çok daha iyi görünmüyorsun, yoldaş," dedi sonunda. Sesi kısıktı ve boğazını temizledi.

"Ah," dedi rahatça, "iyi olacağım. Dökülen birkaç damla kandan başka bir şey değil. Küçük kızların iyi mi?"

Sonunda Silvia titreyerek de olsa gülümsedi.

"Tereyağlı ve ballı kreplere boğulmuş durumdalar," dedi. "Sanırım şimdiye kadar tıkabasa doymuşlardır." Bir an tereddüt ettiyse de konuşmasına devam etti. "Yeğenini bana gönderdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, yoldaş. Sana bizi içinde bulduğu zor durumdan bahsetti mi?"

Jamie yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Bunun bir önemi var mı? Beni sorgusuz sualsiz kabul ettin ve bakımımı üstlendin, aynısını senin için yapmama izin vermeyecek misin?"

Silvia'nın yüzü kızardı ve hırpalanmış ayakkabılarına baktı. Birinin yan tarafı sökülmüştü ve Jamie onun kirli küçük parmağını görebiliyordu. Elini geri çekeceği sırada Jamie bırakmadı.

"Söylemeye çalıştığım..."

Scanned with CamScanner

"Yani sana evimin yardımını ve sığınağını sunuyorum, tıpkı senin bana yaptığın gibi. Elbette, sırtıma cehennem ateşini sürdün ve Tanrı'ya şükür artık böyle bir hizmete ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Ama umarım Tepe hoşuna gider, eğer öyleyse, aramızda yaşamayı kabul edersen onur duyarım."

Silvia'nın yüzü şimdi alev alevdi.

"Yapamam. Kiracıların beni bir skandal olarak görürler."

Jamie bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Toplantıda kalkıp çocuklarını açlıktan kurtarmak için ne yapmak zorunda kaldığını herkese anlatmayı mı planlıyordun?"

Kadın ona bön bön baktı.

"Toplantı mı? Burada *yoldaşlar* mı var?" Kadın ayağa kalkıp kaçmak ister gibi bakınca Jamie elini biraz daha sıktı.

"Sadece Rachel," diye ona güvence verdi. "Ama bir Toplantı Evi'miz var ve İlk Gün Toplantısı için kendisine katılmayı seçen herkesle birlikte orada. Şaşırtıcı olmaz değil mi?"

İnce yanaklarındaki kızarıklık hafifçe soldu.

"Hayır," diye itiraf etti ve dudaklarına küçük, alaycı bir gülümseme dokundu. "O zaten en kötüsünü biliyor. Yeğenin, kız kardeşin, Philadelphia Yıllık Toplantısı'nın tamamı, Joseph Brant ve çok sayıda Mohawk Kızılderilisi de öyle."

"Peki o zaman," dedi ve kızın elini bırakarak okşadı. "Eve hoş geldin, yoldaş."

117

MANTAR, KUNDUZLAR VE GÜZEL YILDIZLAR

Heyelanla ilgili samimi tanışmamızın ötesinde Sachem'i çok az görmüştüm. Fanny ve Agnes çocuk odası dediğimiz yerdeydiler, Silvia ve kızları Brianna ile Roger'ın odasında kalıyorlardı. İkinci kattaki üçüncü yatak odası misafir odasıydı, ancak daha çok bir geceden uzun süre kalması gereken hastalar için kullanı-

Scanned with CamScanner

lıyordu. Ona üçüncü kattaki çatı katında bir yatak teklif etmiştim. Burası artık hava koşullarına dayanıklı ve duvarla çevriliydi, camı olmayan pencerelerin üzerine post ya da yağlı parşömen asabilirdik. Yine de zarafetle reddetmiş, şimdilik kurtlarla kalacağını söylemişti; görünüşe göre bu onun Murrayler için kullandığı terimdi. Mohawk dilinde konuşmak için Ian'a sahip olmanın mı, yoksa... Jenny'nin mi onu cezbettiğinden emin değildim.

"Senin şu adamla konuşayım mı?" diye sormuştu Jamie Ian'a, Sachem'in ziyaretinden bir ya da iki hafta sonra. Jamie benimle birlikte Crombyleri ziyarete gelmişti ve eve dönerken Ian ile Rachel'la vakit geçirmek için durmuş, Sachem'i verandadaki sallanan sandalyede oturmuş, Jenny'nin tereyağı çalkalamasını izlerken bulmuştuk.

"Eğer ona niyetini sormam gerektiğini düşünüyorsan," dedi Ian, "sordum. Güldü ve anneme söyledi. O da güldü."

"Ah, tamam o hâlde," diye mırıldandı Jamie ama gözlerini kendisine neşeyle gülümseyen Sachem'e dikti. Dönüp Jenny'ye bir şeyler söyledi, o da başını sallayıp çalkalamaya devam etti. Ayağa kalktı ve merdivenlerden inerek bize doğru geldi.

"Saygıdeğer cadı," dedi eğilerek. "Boş vaktiniz var mı?"

"Tabii," dedim ihtiyatla. "Neden?"

"Tuhaf bir şey buldum, *ohnekèren'ta*, ama tanımadığım bir şey. Ona bakmak için benimle gelir misiniz? Sanırım bir gücü var ama iyiliğe mi, yoksa kötülüğe mi yaradığını bilemiyorum."

Ian sorgulayan bakışlarıma cevap olarak, "Zehirli bir mantar," dedi. "Ya da belki yenilebilir bir mantar, daha önce görmedim."

Jamie temkinli davranıyordu ama Ian başıyla onu onayladı.

Omzunu silkti ve Galce, "Eğer bir şey peşinde olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurdum," dedi.

"Aynen öyle," dedi Sachem gülümseyerek.

Jamie'nin kaşları kalktı. "*Gàidhlig* biliyor musunuz?"

Scanned with CamScanner

"Ah, hayır," dedi Sachem, ardından omzunun üzerinden Jenny'ye baktı. "Ama belki öğrenirim."

Beni Aziz'in Gölü'ne, başında büyük beyaz bir taş olan pınara götürdü.

"Buranın azizi kim?" diye sordu, çimenlerin üzerine diz çöküp bir avuç su alarak içerken. "Londra'da birçok azizle ilgili hikâyeler duydum. Lawrence diye birini biliyor musunuz? Onu bir pencerede görmüştüm. Bir ızgarada canlı canlı kızartılmıştı ama eti buharlaşıp yarılırken ve kanı kızarırken şakalar yapıyordu. İyi bir Mohawk olurdu," dedi övgüyle.

"Sanırım olurdu," dedim anlattıklarının gerçekten birinin diri diri yakıldığını *gördüğüne* dair çok az şüphe bıraktığı düşüncesini yutmaya çalışarak. Ben de... daha sert yutkundum.

"Bu gölün azizine gelince... İskoç Dağlık Bölgesi'nde böyle bir göl... şey... yerel azize ait olurdu. Sanırım insanlar buraya bazen dua etmeye geliyor çünkü burası onlara İskoçya'daki bu gibi yerleri hatırlatıyor. Ama sanırım burada kendilerine yardım edebileceğini düşündükleri kişiye dua edebilirler."

"Peki, sizce ölüler yaşayanlarla ilgilenir mi?"

Bir an tereddüt ettim, fakat bilmiyormuş gibi davransam da bu gerçekten şüphe etmedim.

"Evet, ilgilenir. Çoğu İskoçyalı da öyle. Ölüleriyle çok yakın bir ilişkileri var." Merakımdan sormaya cesaret ettim. "Peki siz ölülerin yaşayanlarla ilgilendiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bazıları ilgileniyor." Ayağa kalkarak kendisini takip etmem için işaret etti. Söz konusu mantar kısa bir mesafe ötede, ölü bir kayın kütüğündeki yarıkta yetişiyordu. Büyük bir küme vardı, tek tek mantarlar uzun, narin saplar üzerinde dengelenmişti, hem kıvrımlı başlıkları hem de sapları morumsu kızılın gözle görülür bir tonundaydı.

"Bunları daha önce de görmüştüm," dedim eteğimi toplayıp kütüğün önünde yanına çömelmek için. "İnsanlar onlara

Scanned with CamScanner

kanayan peri başlıkları ya da bazen sadece kan lekeleri diyor." Aslında hemen hemen toplardamar kanı rengindeydiler ve saplarını keserseniz, içlerinden çok inandırıcı bir kan benzeri sıvı sızıyordu.

"Zehirli olup olmadıklarını bilmiyorum ama ben olsam kimseye yedirmezdim." Tepe'deki İskoçyalılardan herhangi birinin bir tane deneyeceğini varsayarsak... Yulaf ezmesinin sadece kahvaltı için olmadığı, gıda yoksunu bir ortamda büyümüş olan yaşlı insanların çoğu, garip görünen ya da yabancı olan her şeye, özellikle de bitkisel olanlara karşı derin bir şüphe duyuyordu.

"Hayır," dedi şef düşünceli bir ifadeyle. "Kanları yapışkandır... gerçek kan gibi, bilirsiniz... ve küçük yaraları kapatmak için kullanıldığını gördüm ama hayvanların onları yediğini hiç görmedim. Domuzların bile."

"Yani onlara *aşinasınız*?"

"Ah, evet. *Bunu* daha önce hiç görmedim." Yanımda çömelip uzun, yumrulu parmağını mantarın görünmeyen kısmına doğru uzattı. Kapaklar küçük şemsiyeler gibi tamamen açılmıştı ama her birinin üzerinde ince, hafif yanardöner soluk dikenlerden oluşan karışık bir başlık vardı, sanki kapak aniden küçük iğnelerden bir ürün yetiştirmişti.

Onlara dokunmadım ama daha yakından bakmak için gözlüğümü çıkardım.

Sachem bana gülümsedi. "Büyük baykuşları bilir misiniz?" dedi, işaret parmaklarını kulaklarının yanına koyarak. "*Hu–hu* diye seslenen, sonra bir başkası *Huu* diye cevap verenler? Onları en çok kışın ilk günlerinde, çiftleştikleri zaman duyarsınız."

"*Huu*," dedim ciddiyetle ve daha yakına eğildim. Daha iyi odaklandığımda, minik dikenlerin uçlarındaki minik top şeklindeki spor keselerini seçebiliyordum.

"Adının ne olduğunu bilmiyorum ama bir parazite benziyor; parazitin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Adam ciddiyetle başını salladı.

Scanned with CamScanner

"Uçlarında... meyve veren... küçük şeyler olduğunu görüyorum. Daha büyük olanlarla beslenen farklı bir mantar türü olabilir."

"Mantar," dedi ve mutlulukla tekrarladı. "Mantar. Ne hoş bir kelime."

Gülümsedim.

"Şey, 'saprofit'ten daha iyi. Yani tam olarak bitki sayılmazlar ama ölü şeylerin üzerinde yaşayan, büyüyen şeylere denir."

Gözlerini kırpıştırdı ve eleştirel bir şekilde kan lekelerinden bana baktı.

"Tüm canlılar ölülerin üzerinde yaşamaz mı?"

Bu ifade *gözlerimi* kırpmama neden oldu.

"Şey... sanırım yaşıyorlar," dedim yavaşça ve o da memnun bir şekilde başını salladı.

"İstiridyeleri yutsanız bile, kaldı ki onları yediğinizde genellikle canlı olurlar, midenizde çok çabuk ölürler."

"Ne kadar nahoş bir düşünce," diye tepki verdiğimde Sachem güldü.

"Ölü olmak ne demek?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve kendimi biraz tedirgin hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Neden *bana* soruyorsunuz?"

O da ayağa kalkmıştı ama oldukça rahattı. Aynı zamanda gözlerine yeni bir parıltı hâkimdi. Hâlâ canlıydılar ve kuşkusuz dostça bakıyorlardı ama şimdi arkalarında başka bir şey vardı. O anda ellerim aniden soğudu.

"Kurt'un Kardeşi Thayendanegea'ya dayısının karısının bir *Wata'ènnaras* olduğunuzu söyledi. Ama aynı zamanda senin zamanın içinde yürüdüğünü ve bir Mohawk hayaletiyle birlikte yol aldığını da söyledi. Kurt'un Kardeşi yalan söylemez, ne Quaker karısı ne de erdemli annesi gibi, bu yüzden bunun sizin yaptığınız doğru bir şey olduğunu düşündüğüne inanıyorum."

Bu koşullar altında inancının iyi bir şey olup olmadığından emin değildim ama söylediklerini başımı hafifçe sallayarak onayladım.

Scanned with CamScanner

"Bu doğru."

O da başını salladı, şaşırmamıştı ama ilgileniyordu. "Thayendanegea, Kurt'un Kardeşi'ne bunu bana anlatmasını söyledi ve o da anlattı. Bu yüzden buraya döndüğünde onunla geleceğimi söyledim. Bunu sizin ağzınızdan duymak ve bana söyleyebileceğiniz başka ne varsa öğrenmek için."

"Oldukça uzun bir istek," dedim. Üşüdüğümü ve nefesimin kesildiğini hissederken kulaklarım gök gürültüsünün ardından gelen sesle çınladı. "Size anlatırken bir yandan yürüyelim mi, tabii sakıncası yoksa?"

Hemen başını salladı ve kaliko gömlekli, gümüş bileziklerle süslü kolunu Lord John ya da Hal'in yapabileceği bir tarzla bana uzattı, ben de tedirginliğime rağmen güldüm.

"Hikâyeye karşılık hikâye. Ben size ne olduğunu anlatacağım, siz de bana Londra'ya neden gittiğinizi anlatacaksınız."

"Ah, bu yeterince basit." Beni dikkatlice dağın bu kısmından aşağıya doğru akan küçük çakıllı derelerden birinin üzerinden geçirdi. "Gittim çünkü Thayendanegea gitti. Yabancı bir yerde konuşacak bir dosta ihtiyacı vardı, ona öğüt verebilecek, onun için insanları yargılayabilecek, tehlike anında onu koruyabilecek ve... belki de gördüğümüz, duyduğumuz şeylere başka bir bakış açısı sunabilecek birine."

"Peki, *o* neden gitti?"

"Onu kral davet etti," dedi Sachem. "Bir kral sizi bir yere davet ettiğinde, ona karşı savaşacağınızı zaten bilmiyorsanız, reddetmek genellikle iyi bir fikir değildir. Bu da bizim bildiğimiz bir şey değil."

"Sağduyulu bir karar," dedim. Hem kralın hem de Brant'ın açısından öyle olmuştu. Kral –ya da en azından hükümet– yeni başlayan bir isyanı bastırmak için Kızılderilileri kendi taraflarında tutmak istiyordu. Brant da doğal olarak bu isyanın kazanan tarafında olmak istiyordu ve baskıya girdiği sırada İngilizler inkâr edilemez bir şekilde en iyi bahis gibi görünüyordu.

Düz bir zemine ulaştığımızda alabalık avladığımız küçük göle doğru hafifçe inen bir patikaya doğru ilerledim.

Scanned with CamScanner

"Evet," dedim ve derin bir nefes aldım. "Karanlık ve fırtınalı bir geceydi. Hayalet hikâyeleri genellikle böyle başlamaz mı?"

"Sizin halkınız sık sık böyle hikâyeler anlatır mı?" Sesinden oldukça ürktüğü anlaşılıyordu. Omzumun üzerinden ona baktım. Patika bu noktada daralmıştı ve o da arkamdan yürüyordu.

"Hayalet hikâyeleri mi? Evet, sizinkiler anlatmıyor mu?"

"Evet, ama genelde böyle başlamazlar. Bana sonra ne olduğunu anlatın."

Ben de anlattım. Gece dağda fırtınada mahsur kalmamdan, Susamuru Dişi ile yüz yüze gelmeme kadar her şeyi anlattım; benim ona, onun da bana söylediklerini. Biraz tereddütle de olsa ona Susamuru Dişi'nin kafatasını ve onunla birlikte, geri dönüş bileti olarak sakladığı büyük opali bulduğumu anlattım, taşların arasından güvenli dönüşünün simgesiydi.

Elbette, sonra ona taşlardan bahsetmek zorunda kaldım. Çekik kıvrımlara sahip bir insanın gözlerinin gerçekten irileşmesi tabiatı gereği mümkün değildir ama o buna yakın bir girişimde bulundu.

"İşte, bu yüzden o hayaleti biliyorum. Adım çok sonra öğrendim... neden... benim zamanımdan geldiğini de... Bunu dişlerindeki gümüş dolgulardan anladım. Çürük kısmı çıkardıktan sonra dişi güçlendirmek için kullanılan metal. Bu zamanda yapılan bir şey değil. Şu an aklıma gelmiyor ama... iki ya da üç nesil sonra bu işlem yapılmaya başlanacak. İşte, bakın..."

Ağzımı açtım ve dolgularımı görebilsin diye yanağımı kenara çekerek ona doğru eğildim. Sachem eğilip ağzımın içine baktı.

"Nefesiniz ne kadar tatlı," dedi nazikçe doğrularak. "Peki, onun adını nasıl öğrendiniz? Geri gelip size kendisi mi söyledi?"

"Hayır. Arkasında, Snaketown yakınlarında Mohawklarla yaşarken yazdığı bir günlük bırakmış. Kim olduğunu yazmış... İngilizce adı Robert Springer'mış ama 'Ta'wineonawira' adını almış. Latince biliyor musunuz?"

Scanned with CamScanner

Güldü, bu da gerginliği biraz azalttı. "Bir rahibe benziyor muyum?"

Bu beni biraz şaşırttı. "Siz rahip değil misiniz? Ya da onun gibi bir şey? Şifacı?" Ian'ın bana Sahte Yüz Topluluğu'ndan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum, hasta bir kişi için dua ve şarkılar sunmak üzere toplanan şifacılar.

"Şey, hayır." Bir parmağını hafifçe üst dudağına sürttü ve bir kez olsun bana gülmemeye çalıştığını düşündüm. Ama hayır, sadece ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"'Sachem' kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor musunuz?"

"Bilmediğim çok açık," dedim biraz sinirlenerek. "O zaman ne anlama geliyor?"

Yarı bilinçli bir şekilde doğruldu. "Bir sachem halkın yaşlısıdır. Bir sachem, halkının büyük bir kısmına danışmanlık ve liderlik yapabilir. Ben yaptım."

Bu onun kendine olan güvenini açıklıyordu.

"Neden artık bir sachem değilsiniz?"

"Öldüm," dedi basitçe.

"Ah." Etrafımıza bakındım. Soğuk bronz bir ışıkla parıldayan alabalık gölüne gelmiştik; güneş batmak üzereydi ve etrafımızı çevreleyen orman çoğunlukla gökyüzüne karşı karanlık çam ile huş ağaçlarından oluşuyordu. İnsan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu. Rüzgârla yaklaşan karanlığı içime çektim. Tepeden aşağı inerken kolunu tutmuştum. Eti sıcak ve sağlamdı; kemiklerinin sertliğini hissetmiştim.

"Hayalet değilsiniz, değil mi?" dedim ve garip bir şekilde her iki cevaba da inanabileceğimi düşündüm.

Cevap vermeden önce birkaç dakika bana baktı.

"Bilmiyorum," dedi.

Devrilmiş bir kütük bulup oturduk. Gölün uzak ucunda bir kunduz ailesi, gölden çıkan küçük derenin üzerine bir baraj inşa etmişti. Kulübenin tepesinde bir kunduz görebiliyordum, tıknaz formu ışığa karşı siluet hâlindeydi, başını rüzgâra doğru kaldırmıştı.

Scanned with CamScanner

"Jamie çoğunlukla geceleri çıktıklarını söylüyor," dedim başımla onu göstererek. "Ama onları gündüzleri de sık sık görüyoruz."

"Sanırım kendilerini güvende hissediyorlar. Çok fazla kurt sesi duymadım. Küçük Hunter dışında; o çok iyi uluyor ama henüz kunduz avlayacak kadar büyük değil. Ailesi de geceleri dışarı çıkmasına izin vermiyor."

"Haha," dedim kibarca. "Nasıl öldünüz? Bir kaza mı?"

Gözle görülür şekilde aşınmış ama çoğunlukla yerinde duran dişlerini göstererek bana sırıttı.

"Çok az insan bunu bilerek yapar. Beni bir yılan ısırdı." Gömleğinin sol kolunu geriye sıyırıp bana kolunun alt tarafındaki yara izini gösterdi: etinde yaklaşık birkaç santim uzunluğunda derin, düzensiz bir oyuk. Elini tuttum ve daha iyi görebilmek için çevirdim. Çok zayıftı ve iyi su içmişti; büyük kan damarları açıkça görülebiliyordu, derinin altında sıkıydı.

"Yüce Tanrım, sanki seni tam ana damarından ısırmış gibi görünüyor. Ne tür bir yılandı?"

"Siz ona çıngıraklı yılan diyebilirsiniz." Elimi çekmedi ama diğer elini elimin üzerine koydu. "Beni öldürdüğünü hemen anladım. Kolumda büyük bir acı vardı ve bir an sonra zehrin kalbime bir ok gibi saplandığını hissettim. Gün ılık olmasına rağmen önce ısındım, sonra o kadar üşüdüm ki dişlerim takırdadı. Gözlerim karardı ve çok uzun sürmeyeceğini umarak bir solucan gibi kıvrıldım."

Üç gün ve üç gece sürmüştü.

"Bu hiç hoş değildi," diye beni temin etti. "Sahte Yüz Topluluğu geldi, yaranın üzerine lapa koyduktan sonra etrafımda dans ettiler... Bazen rüyamda hâlâ onların ayaklarını görüyorum; ayakkabıları yüzümün önünden geçiyor, birbiri ardına, durmadan... ve maskeler üzerime eğiliyor, küçük bir davul çalıyor. Bazen onu da duyabiliyorum ve kendi kalp atışım kararsız, durup başlıyor ve davul hâlâ çalıyor..."

Bir an durdu ve ben de boştaki elimi onunkinin üzerine koydum. Bir süre sonra derin bir nefes alıp bana baktı.

Scanned with CamScanner

"Ve ben öldüm," dedi. "Üçüncü gecenin derinliklerindeydi. Olay olduğunda uyuyor olmalıydım çünkü kendimi kulübenin kapısında durmuş, ormana bakarken ve yıldızları izlerken buldum; daha önce ya da o zamandan beri hiç görmediğim yıldızları," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Çok huzurlu, çok güzeldi."

"Biliyorum," dedim aynı ses tonuyla. Birkaç dakika kendi anılarımızı hatırlayarak sessizce oturduk.

Kunduz kulübenin kenarından aşağı kayarak yüzdü ve parlayan gölde koyu renkli bir su oku oluşturdu ve Sachem iç çekerek ellerimi bıraktı.

"Yürüdüm. Sanırım siz buna yürümek diyebilirsiniz, gerçi ayaklarım yok gibiydi ama ormana girdim ve her şeyden uzaklaştım. Bir yere gidiyordum ama nereye gittiğimi bilmiyordum. Sonra ikinci eşimle tanıştım." Durakladı, yüzünde bir sıcaklık ve özlem ifadesi belirdi.

"Beni gördüğüne sevindiğini ve şimdi olmasa bile tekrar göreceğini söyledi. Henüz gelmemem gerekiyordu, yapmam gereken şeyler vardı, geri dönmem gerekiyordu. Ben istemedim," dedi bana bakarak. "Onunla gitmek istedim, şeye doğru..." Omzunu silkerek sözünü kesti.

"Ama geri döndüm. Uyandığımda şifa kulübesindeydim ve kolum çok ağrıyordu ama hayattaydım. Bana saatlerdir ölü olduğumu söylediler ve şoke oldular. Kaderime... terk edilmiştim."

"Ama eskiden olduğun kişi değildin," dedim.

"Hayır. Onlara artık Sachem olmadığımı söyledim. Yeğenimin savaşta adamlara liderlik edebileceğini görebiliyordum ve onun danışmanı olacaktım, ama şimdi ona bakmaları gerektiğini söyledim."

"Peki... şimdi hayaletleri görüyor musunuz?" Jenny bana Yaşlı Ian ve bacağı hakkında söylediklerini anlatmıştı. *Vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ettiğini* söylemişti ve benim de ensem diken diken olmuştu.

"Şimdi hayaletleri görüyorum," dedi Sachem sakin bir sesle.

"Her zaman mı?"

Scanned with CamScanner

"Hayır, böyle olmadığına minnettarım. Arada sırada karşıma çıkıyorlar. Çoğunlukla benimle ilgilenmiyorlar, benim de onlarla işim yok, sadece bir ışık gibi yanımdan geçip gidiyorlar. Ama sonra..."

Bana düşünceli bir şekilde bakınca tüylerim biraz daha ürperdi.

"Benim... hayaletlerim mi var?" diye sordum pire gibi bir şey olmadığını umarak.

Sanki beni inceliyormuş gibi başını iki yana eğdi.

"Ellerini birçok insanın üzerine koyup onları iyileştirmeye çalışıyorsunuz. Bazıları ölüyor elbette ve sanırım bazıları da kısa bir süre için sizi takip ediyor. Ama yollarını buluyorlar ve sizi terk ediyorlar. Bazen yanınızda küçük bir çocuk oluyor ama çok zayıf. Yanınızda bir kereden fazla gördüğüm tek kişi bir adam. Gözlük takıyor." Baş ve orta parmaklarıyla daireler çizerek gözlük takarmış gibi yaptı. "Ve kısa kenarlı tuhaf bir şapkası var. Sanırım taşların karşısındaki evinizden olmalı çünkü hiç böyle bir şey görmemiştim."

O an gerçekten kalp krizi geçirdiğimi sandım. Göğsümde muazzam bir baskı vardı ve nefes alamıyordum. Yine de Sachem koluma dokununca basınç hafifledi.

"Endişelenmenize gerek yok," diye beni temin etti. "O sizi sevmiş bir adam, size zarar vermek istemiyor."

"Ah. Güzel." Soğuk terler dökmeye başlamıştım ve el yordamıyla bir mendil arıyordum. Mendille yüzümle boynumu sildiğim sırada Sachem ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Tuhaf olan," dedi ben ayağa kalkarken, "bu adamın kocanızı da takip ediyor olması."

Eve döndüğümde doğruca Jamie'nin çalışma odasına gittim. Jamie orada değildi; haftada iki kez yaptığı gibi damıtmadaki işlerini kontrol etmeye gitmişti. Evde kimseyi duymadım ama kendimi bir hırsız gibi usulca yürürken buldum ve tam olarak

Scanned with CamScanner

kime gizlice yaklaştığımı merak ettim. Bunun cevabı belliydi ve yankıların düşebileceği yere düşmesine izin vererek normal sert adımlarıma devam ettim.

Kitap hâlâ defterlerin arkasındaydı. Patlayacağı ya da fotoğrafın kapaktan fırlayıp bana saldıracağı hissiyle kitabı çevirdim. Yine de hiçbir şey olmadı ve fotoğraf sadece bir fotoğraf olarak kaldı. Kesinlikle Frank'in bir görüntüsüydü, onu hatırladığım kadarıyla fakat Frank'in varlığını hissetmiyordum. Bu düşünce aklıma gelir gelmez omzumun üzerinden baktım. Orada hiçbir şey yoktu.

Olsaydı bilir miydim? Bu düşünce kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden olsa da düşünceyi kafamdan attım.

"Bilirdim," dedim yüksek sesle ve gün ışığında görebilmek için kitapla birlikte pencerenin yanına gittim. Frank fotoğrafta her zamanki siyah çerçeveli gözlüğünü takıyordu ama şapka yoktu.

"Peki, onun haklı olduğunu varsayarsak," dedim suçlayıcı bir şekilde fotoğrafa, "beni *ya da* Jamie'yi takip mi etmekle ne halt ediyorsun?"

Buna yanıt alamayınca Jamie'nin sandalyesine oturdum.

Sachem, Frank'in –her ne kadar gördüğünün Frank olduğunu varsaysam da... bundan emin olmaya başlamıştım– "sizi sevmiş bir adam" olduğunu söylemişti. *Sevmiş*, geçmiş zaman. Bu iki türlü acı hissetmeme neden oldu: biri kayıp, diğeri güvence. Muhtemelen ölüm sonrası kıskançlık söz konusu değildi? Ama ya öyle değilse...

Ama Jamie'nin bu lanet kitap konusunda haklı olduğunu bile bilmiyorsun!

Kitabı açıp tek bir kelimesini bile anlamadan bir sayfa okudum ve tekrar kapattım. Hiçbir önemi yoktu. İster Frank'in niyeti –kötü niyetli olsun ya da olmasın– isterse Jamie'nin hayal gücünün bir ürünü olsun, güncel olayların baskısıyla ya da yanlış bir suçluluk duygusunun kıpırtılarıyla harekete geçmiş olsun... Jamie ne düşünüyorsa onu düşünüyordu ve İlahi Vahiy dışında hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Scanned with CamScanner

Gözlerimi kapatıp öylece durdum. Henüz bir saatimiz yoktu, yine de saniyelerin geçişini duyabiliyordum. Vücudum, kalp atışlarım ve kanımın nabzı, uyku ve uyanıklığın gelgitleri arasında kendi zamanını tutuyordu. Eğer zaman sonsuzsa, ben neden değildim? Ya da belki de sadece zamanı tutmayı bıraktığımızda ebedi oluyorduk.

Üç kez neredeyse ölüyordum: Faith'i kaybettiğimde, yüksek ateşe yakalandığımda ve sadece bir yıl önce Monmouth'ta vurulduğumda. Hatırlamadığımdan değil ama her deneyimin sadece küçük, canlı anlarını hatırlıyordum. Ölümü düşünürken kendimi çok sakin hissediyordum. Korktuğum bir şey değildi, sadece bana ihtiyacı olan insanlar varken gitmek istemiyordum.

Jamie benden daha sık ve çok daha şiddetli bir şekilde ölümün eşiğine gelmişti, onun da bundan korktuğunu sanmıyordum.

Ama hâlâ sana ihtiyacı olan insanlar var, lanet olsun!

Bu düşünce beni hem Frank'e hem de Jamie'ye karşı öfkelendirdi ve ayağa kalkıp kitabı defterlerin arkasına ittim. Saatim olmasa bile akşam yemeği vaktinin yaklaştığını biliyordum. Patates, soğan ve biraz kurutulmuş mısırla yaptığım bir çeşit çorba vardı ama pek iyi değildi... Pastırma! Evet, kesinlikle domuz pastırması.

Tabağımda birkaç pastırmayla tütsü odasından çıktığım sırada kesinlikle düşünmediğim bir şey daha zihnimde belirdi. Bree bana ve Jamie'ye Frank'in ona bıraktığı mektuptan bahsetmişti. Birçok açıdan son derece rahatsız edici bir mektuptu. Ama şu anda aklımın bir köşesinde yankılanan şey o mektubun son paragrafıydı:

Ve... işte o. Annen Fraser'ın onu bana geri gönderdiğini, onu... ve seni koruyacağımı bildiğini söyledi. Annen hemen ardından onun öldüğünü düşünmüş. Ama ölmedi. Onu aradım ve buldum. Belki ben de onun gibi, onun beni tanıdığı gibi, onun da seni hayatıyla koruyacağını bilerek seni geri göndermem gerek.

Scanned with CamScanner

İlk kez, Jamie haklıysa ve Frank ona bir şey söylemeye çalışıyorsa bile bunun bir tehditten çok bir uyarı olabileceği aklıma geldi.

118

VİKONTES

Savannah

William, Savannah'ya vardığında doğrudan Lord John'un evine gitmedi. Bunun yerine Körfez Caddesi'ndeki bir berbere uğrayıp çok ihtiyacı olan tıraşını oldu, saçlarını kestirdi ve düzgün bir şekilde bağlattı. Eyer çantasından yarı temiz bir gömlek çıkarıp dükkânda onu giydi, şimdilik yapabildiği bu kadardı. Ustura yanığı ve defne romu yüzünü acıtıyorken ve bunu maskeleyen kendi kokusunun derinden farkındayken, atını ahırda bıraktı. Ardından Oglethorpe Sokağı'na yürüdü ve bir an düşündükten sonra babasının evinin etrafından dolaşıp arkadaki aşevine girdi.

Lord John kardeşiyle dışarıdaydı. Şaşkın aşçı ona kampa gittiğini söyledi. Peki ya Vikontes? Salonda iğne işi yapıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve eve girdi, kuru çamurun bir kısmını temizlemek üzere çizmelerini basamağa vurmak için kısa bir süre durakladı.

Koridordaki boyalı yer döşemesine boğuk bir davulun düzenli gümbürtüsüyle çarparken ayak seslerini bastırmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Salonun kapısına vardığında, kadın dimdik ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde oturuyordu; kucağında yarı işlemeli beyaz ipekten büyük bir parça, elinde de kırmızı ipli bir iğne vardı.

"William," dedi ve başını iki yana eğdi. Ne kadın ne de William gülümsemedi. Kapı pervazına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak sabit bir şekilde ona baktı.

Scanned with CamScanner

"Onu buldum."

Kadın uzun bir süre ona baktı, sonra sanki sivrisineklerin saldırısına uğramış gibi başını şiddetle salladı.

"Nerede?" diye sordu, sesi biraz boğuk çıkmıştı ve William boştaki elinin ipeğin üzerine kapanıp onu ezdiğini gördü.

"Morristown diye bir yer. New Jersey'de."

"Mezarı mı? New Jersey'deydi ama içinde olmadığını söylemiştin..."

"Kesinlikle mezarında değil," diye güvence verdi ona, sesindeki alaycı tonu saklamaya çalışmadan.

"Yani... o zaman yaşıyor?" Kadın yüzünü kontrol altında tutuyordu ama yanakları beyaz değil pembeydi ve delikanlı, onun değişken gözlerinin ardındaki düşünceleri görebiliyordu.

"Ah, evet. Ama sen bunu biliyordun." Bir süre onu düşündü, sonra ekledi. "O artık bir general. General Raphael Bleeker. *Bunu* biliyor muydun?"

Uzun, yavaş bir nefes alıp gözlerini onunkilere dikti.

"Hayır," dedi kadın sonunda. "Ama şaşırmadım." Dudakları kısa bir süre büzüldü. "O zaman Washington'la birlikte. Baba Pardloe isyancıların New Jersey'deki kışlaklarına gittiklerini söyledi."

Kadın kucağındaki ipeği hiç umursamadan yere düşürdü. Aniden ayağa kalkıp yumruklarını sıkarken ona sırtını döndü.

"Bunun senin fikrin olduğunu söyledi," dedi William yumuşak bir sesle. "Ölmüş gibi davranması gerektiğini."

"Onu durduramadım." Sarı duvar kâğıdına doğru dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Bunu yapmaması için ona yalvardım. Ona *yalvardım.*" Sonra arkasını döndü ve ona ters ters baktı. "Ama senin şu Greylerin nasıl olduklarını bilirsin. Kararlarını verdikten sonra hiçbir şeyin onlar için önemi yoktur, hiçbir şeyin. Ve hiç kimsenin."

"Ben öyle demezdim," dedi William. Onu ilk gördüğünde kalbi biraz yavaşlamıştı ama yeniden hızlanmaya başlamıştı. "Fikirlerini değiştiremeyeceğin doğru ama bazen umursarlar.

Scanned with CamScanner

Ben önemsedi." Boğazını temizledi. "Senin için." Bunu kanıtlayacak çürükleri vardı.

Hâlâ da var. Bunu yüksek sesle söylemedi ama kızın yüzünden söylemesine gerek olmadığını anladı.

"Yeterli değil," dedi Amaranthus kısaca ama sesinde bir titreme vardı. "*Neredeyse* yeterli değil. Sadece ona vatan haini bir babaya sahip olmanın, Trevor'a ne yapacağını söylemem, sonunda babasıyla hararetli bir kavga etmek ve değerli asileriyle zafere koşmak yerine sessizce ortadan kaybolmayı kabul etmesini sağladı. O da bunu isterdi," diye ekledi, ağzında acı ya da gönülsüz bir alay olabilecek bir seğirmeyle.

Odada bir an sessizlik oldu. William üst katta bir yerlerden ayak sesleri ve Trevor'a ait olduğu kuşku götürmeyen boğuk bağırışlar duyabiliyordu. Amaranthus'un gözleri yukarı doğru kaydı ama kıpırdamadı. Bir an sonra, ayak sesleri belli ki küçük çocuğa ulaştı çünkü bağırışlar aniden kesildi. Amaranthus'un omuzları biraz gevşedi ve William ilk kez koyu mavi bir elbise giyip de şal takmadığını fark etti, bu yüzden dolgun beyaz göğüslerinin kıvrımı kumaşın üzerinde görünüyordu.

Onun fark ettiğini gördü ve ona doğrudan bir bakış attı.

"Ben bir *korkak* istiyordum, biliyorsun," dedi. "Tehlikeden, kandan ve tüm bu şeylerden uzak duracak bir adam."

"Ve sen de benim öyle biri olabileceğimi mi düşündün?" William gücenmek yerine meraklanmıştı.

Amaranthus hafifçe oflayıp başını salladı.

"İlk başta. John Amca görevinden istifa ettiğini söyledi ve Baba Pardloe ile birlikte bundan rahatsız olduklarını görebiliyordum."

"Sanırım öyleydiler," dedi sesinde hiçbir şey belli etmemeye dikkat ederek.

"Ama senin ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Hâlâ da öylesin." Yumrukları yavaş yavaş gevşemişti ve bir eli dalgınca eteğini kıvrımlar hâlinde topluyordu.

Onun ne olduğunu düşündüğünü sormak istiyordu ama bu bekleyebilirdi.

Scanned with CamScanner

"Ben," dedi William sertçe. "Hal Amca'ya söylemek zorundayım. Ama demek istediğim, onun, yani Ben'in hayatta olduğunu, nerede... ve... ne olduğunu bilmek zorunda. Ama belki de senin bunu bildiğini bilmesine gerek yoktur."

Hal Amca'nın ağzından çıkan kelimeleri duyana kadar onun bildiklerini Hal Amca'dan gizlemeyi bir an bile düşünmemişti.

Amaranthus'un yüzü bir damla cıva gibi değişti ve tekrar arkasına döndüğünde bir terzi kuklası gibi kaskatı duruyordu. William, kalbinin atışını, sırtındaki dar mavi korsenin hafifçe titreyişini görebildiğini düşündü.

William birden orada elleri yumruk olmuş bir şekilde durduğunu fark etti ve kendini rahatlattı. Bir damla ter ensesinden aşağı aktı. Şömine yanıyordu ve oda sıcaktı. Defne romunun hayaleti, yanan odun ve mum kokuları arasında dolaşıyordu.

Amaranthus küçük bir ses çıkardı, belki de boğuk bir hıçkırıktı bu ve kollarını kendine doladı.

William ona doğru bir adım attıysa da kararsızdı ve durdu. Hal Amca onun ikiyüzlülüğünü öğrenirse ne yapabilirdi? Amcasının Trevor'ı ondan alabileceğini ve onu uzaklara gönderebileceğini düşündü.

"Onu asacaklar," diye fısıldadı Amaranthus, o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki bir an için sadece içindeki ıstırabı duydu ve bu ıstırap onun yanına gidip ellerini omuzlarına koymasına neden oldu. Sanki içi eriyormuş gibi derin bir ürperti kapladı içini ve kollarını ona doladı.

"Yapmayacaklar," diye fısıldadı saçlarına doğru ama Amaranthus başını iki yana salladı ve ürperti durmadı.

"Evet, yapacaklar. Konuştuklarını duydum. Subaylar, politikacılar, partilerdeki *ahmaklar*... Washington ve generallerinin bir darağacında asılı olduğu düşüncesiyle eğleniyorlar." Derin, içli bir nefes aldı. "Çürük meyve gibi. Hep böyle derler, çürük meyve gibi."

Midesiyle birlikte kolları da gerildi.

"Demek onu hâlâ seviyorsun," dedi William sessizce, uzunca bir süre sonra.

Scanned with CamScanner

Başı çenesinin altına düzgünce yerleşmişti ve sıcaklığını hissedebiliyor, saçlarının kokusunu alabiliyordu; babasının İtalyan kolonyasını sürmüştü. Gözlerini kapadı ve her seferinde bir nefes alarak sedir korularını, zeytin bahçelerini ve antik taşların üzerindeki güneşi hayal etti.

Ve bir bahçede damlayan suyu ve bir kurbağanın parıldayan siyah gözlerini...

Bir an sonra kapı açıldı.

"Ah, William," dedi Lord John yumuşak bir sesle. "Döndün demek."

William kollarını Amaranthus'a dolayarak bir süre daha öylece durdu. Bu olayda suçlu değildi, yani pek sayılmazdı ve suçluymuş gibi davranmayı reddetti. Geri çekildi ve babasıyla yüzleşmek için dönmeden önce kollarını rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Lord John tam teçhizatlı üniforması ve bir elinde şapkasıyla orada duruyordu. Sakin ve hoş görünüyordu ama gözleri açıkça bir sonuca varıyordu, muhtemelen de yanlış bir sonuca.

"Ben'i buldum," dedi William ve babasının gözleri hemen keskinleşti. "Yaşıyor ve Amerikalılara katılmış. Takma bir isimle," diye ekledi.

"Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Lord John, yarı nefes nefese, sonra şapkasını yaldızlı sandalyelerden birine fırlattı ve hâlâ duvara dönük, başı önde duran Amaranthus'un yanına gitti. Genç kadının omuzları titriyordu.

"Oturmalısın, hayatım." Lord John onu bir kolundan sıkıca tutup kendin yana çevirdi. "William, git de aşçıya çay istediğimizi söyle lütfen, bir de yiyecek bir şeyler. Midene bir şeyler girerse kendini daha iyi hissedersin," dedi Amaranthus'a ve onu kanepeye doğru yönlendirdi. Amaranthus kanepeye doğru gitmişti. Yumurtalı muhallebi rengindeydi ve gözleri yerdeydi. William alaycı bir tavırla, belli belirsiz gözlerini saklamak için diye düşündü. Ağlamıyordu, yanaklarında gözyaşı yoktu. Onu hiç ağlarken görmemişti ve ağlayıp ağlayamayacağını merak etti.

Scanned with CamScanner

"Hal Amca nerede?" diye sordu William eşikte duraklayarak. "Gidip onu getireyim mi?"

Amaranthus sanki karnına yumruk yemiş gibi irkildi ve gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. Babası da hemen hemen aynı şekilde tepki verdi ama daha metanetli ve askerce bir tavırla.

"Tanrım," dedi William usulca. Bir an hareketsiz durup düşündü, sonra silkinerek kendine geldi.

"Charles Town'a doğru yola çıktı," dedi Lord John ve uzun bir nefes verdi. "Tahkimatlara bir göz atmaya gidiyor. Bir ya da iki hafta içinde dönecek."

William ve Lord John kısa bir bakış alışverişinde bulundular, birlikte Amaranthus'a baktılar, sonra tekrar birbirlerine döndüler.

"Bunun... saklamakla bozulacak bir haber olduğunu sanmıyorum," dedi William beceriksizce. "Ben... gidip aşçıdan çay isteyeyim."

"Bekle." Amaranthus'un sesi onu kapıda durdurunca William arkasına döndü. Hâlâ solgun ve berbat görünüyordu, elleri sanki kalbinin kaçmasını engellemek istercesine göğüslerinin hemen altında düğümlenmişti. Yine de kendine gelmişti ve bakışlarını Lord John'a odakladığında sesi sadece biraz titriyordu.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor, John Amca."

"Hayır," dedi William çabucak. "Şu anda bir şey söylemene gerek yok, kuzen. Sadece biraz dinlen. Bir şok geçirdin. Hepimiz öyle."

"Hayır," dedi ve başını hafifçe sallayarak birkaç sarı saç telini yerinden oynattı. "Söylemem gerek." William'a gülümsemek için çaba sarf ettiyse de oldukça korkunç bir etki yaratmıştı. William kalbinin taş kesildiğini hissetse de gülümsemek için elinden geleni yaptı.

Lord John elini yüzüne sürdü, sonra büfeye gidip bir şişe aldı ve tecrübeli bir edayla salladı. İçki güven verici bir şekilde şırıldadı.

"Otur Willie," dedi. "Çay bekleyebilir. Konyak bekleyemez."

Scanned with CamScanner

William, babası ve amcasının bir yıl içinde ne kadar konyak içtiklerini merak ediyordu. Konyak, sosyal işlevlerinin ötesinde, fiziksel, politik ya da duygusal herhangi bir krizle karşılaşan her iki adamın da ilk başvurduğu şeydi. Ortak meslekleri göz önüne alındığında, bu tür krizlerin düzenli olarak meydana gelmesi kaçınılmazdı. William'ın konyak içtiğine dair ilk anısı, Lord John'un ahırdaki atının sırtına binmek için ahır merdivenine tırmandığı -ki bunu yapması kesinlikle yasaktı- ve ürken at tarafından hemen fırlatıldığı, ahırın arka tarafındaki duvara çarptığı ve sersemlemiş bir hâlde atın arka toynaklarının arasındaki samana gömüldüğü beş yaşlarına dayanıyordu.

Onu sonradan fark eden at, üzerine basmamaya çalışarak etrafı çiğnemişti ama kocaman siyah toynakların, nallardaki çivileri görebileceği kadar başına yaklaştığını ve bir tanesinin yanağını sıyırdığını hâlâ hatırlıyordu. Çığlık atacak kadar nefes alabildiğinde büyük bir yaygara kopmuş, babası ve seyis Mac ahırın koridorunda çizmelerini şangırdatarak koşturup bağırmışlardı.

Mac sürünerek ahıra girmiş, atla kendi tuhaf dilinde sakince konuşmuş ve William'ı ayaklarından tutup dışarı çekmişti. Bunun üzerine Lord John hemen kan ve kırık kemik olup olmadığını kontrol etmiş, hiçbir şey bulamayınca poposuna sağlam bir şaplak atmış, ardından küçük bir şişe çıkararak şok için bir yudum konyak içmesini sağlamıştı. Konyağın kendisi de neredeyse onun kadar büyük bir şoktu ama hırıltı ve öksürükleri bittikten sonra kendini daha iyi hissetmişti.

Aslında şimdi biraz daha iyi hissediyordu, ikinci bardağını bitiriyordu. Babası onun bardağının neredeyse boş olduğunu gördü ve sormadan şişeyi alıp doldurdu, sonra da kendisi için aynısını yaptı.

Amaranthus kendi kadehini zar zor yudumlamıştı ve iki eliyle küçük kadehe sarılmış oturuyordu. Hâlâ solgundu ama titremesi dinmişti. William, her zamanki soğukkanlılığının bir kısmını yeniden kazanmış olduğunu görebiliyordu.

Scanned with CamScanner

William, babasının da onu izlediğinin farkındaydı ve küçük bir endişe ürpertisi bedenini sararken, yeniden kazandığı sükûnet duygusunun konyak kadar Lord John'un varlığıyla da ilgili olduğunu fark etti. Olmak üzere olan her neyse, babası bununla başa çıkmasına yardım edecekti ve bu büyük bir rahatlamaydı.

Amaranthus da böyle düşünüyor gibiydi çünkü kadehini küçük bir çınlamayla bıraktı ve sırtını dikleştirerek Lord John'un gözlerinin içine baktı.

"Bu doğru," dedi. "William'a Ben'i bildiğimi söyledim... yani ona şimdi söyledim, daha önce bilmiyordu. Ben'in başına gelen gerçekten buydu." Havayı gözle görülür bir şekilde içine çekti ama onunla birlikte dışarı atacak başka bir kelime bulamadı, burnundan sesli bir şekilde nefes alıp konyaktan küçük bir yudum daha aldı.

"Anlıyorum," dedi Lord John usulca. Kendi kadehini avuçlarının arasında bir o yana bir bu yana yuvarlayarak düşüncelere dalmıştı. "Sanırım sana inanmayacağını düşündüğün için bize –daha doğrusu Hal'e– söylemeye korktun?"

Amaranthus başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Bana *inanacağından* korktuğum için ona söylemeye korktum." Elbisesinin koyu çivit rengi gözlerini saf, soluk bir maviye dönüştürmüştü. *Samimiyetin resmi*, diye düşündü William. Yine de bu yalan söylediği anlamına gelmiyordu. Tam olarak değil.

"Ben bana aile hakkında çok şey anlattı," dedi genç kadın. "Tanıştıktan sonra. Annesi, kardeşleri ve senin hakkında. Ve dük hakkında." Yutkundu. "Ben... ne yapacağına karar verdiğinde beni çağırttı. Onunla Philadelphia'da buluşmaya gittim. Adam orada Sör Henry'nin yanındaydı ve Ben ona da, yani Adam'a, Sör Henry'ye değil, bunu söylemek istedi."

"Öyle mi?" Bu bir soru değildi. Lord John'un bakışları Amaranthus'un yüzüne sabitlenmişti. Bu son derece hoş bir ifadeydi fakat William bunun babasının satranç oynayan, hızla olasılıkları düşünen ve aynı hızla onları bir kenara atan yüzü olduğunu fark etti.

Scanned with CamScanner

"Ben ve Adam... kavga ettiler." Amaranthus yere baktı ve William ellerinin kısa bir süre için kenetlendiğini gördü, sanki o da hemen o kavgaya katılacakmış gibi. *Muhtemelen katılırdı*, diye düşündü, her şeye rağmen hafif bir eğlencenin farkındaydı. "Yumruklarıyla yani. Ben orada değildim," diye ekledi, başını kaldırıp özür diler bir ifadeyle bakarak. "Olsaydım onları durdurmaya çalışırdım. Ancak Ben bu olaydan sonra benim yanıma geldi, profesyonel bir boksörden bir iki yumruk yemiş bir hâli vardı." Ağzının bir kenarı seğirmişti.

"Sen profesyonel bir boks maçı izledin mi?" diye sordu Lord John, dikkati dağılmış bir hâlde. Kadın şaşırmış görünüyordu ama başını salladı.

"Evet. Bir kez. Connecticut'ta bir boks ahırında."

"Şey, senin hassas biri olduğunu düşünmemiştim," dedi babası gülümseyerek.

"Hayır," dedi kız, kendi küçük, alaycı gülümsemesiyle. "Benjamin ayakkabı derisi kadar sert olduğumu söyledi, gerçi bunu bir iltifat olarak söylememişti." Bu noktada yarısı dolu kadehini fark edince aldı ve içkisini büyük yudumlarla içti.

"Her neyse," dedi kısık sesle kadehini yere bırakarak, "bana babasından bahsetti ve Adam'la olan kavgadan sonra babası hakkında bir sürü şey söyledi. Washington savaşta gözünü sildiğinde yaşlı adama nasıl hizmet edeceğini ve ne kadar vahşi olacağını, yani dükün kendisi demek istiyorum, özellikle de kendi lanet olası vârisinin... Özür dilerim," diye özür dileyerek ekledi. "Ben'den alıntı yapıyorum, görüyorsunuz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lord John. "Ama ona Ben'den bahsedersen Hal'in sana inanacağından korktuğunu söylediğinde...?"

"Ne yapacağını düşünüyorsun?" diye sordu Amaranthus basitçe. "Daha doğrusu, eğer gidip ona anlatırsam ne yapacağını düşünüyorsun?" Yine solgun görünmeye başlamıştı ve William öne eğilip şişeyi kaparak kadehini doldurdu. Sormadan babasının kadehini de doldurdu, sonra şişenin kalanını kendi kadehine boşalttı.

Lord John derin bir iç çekti, tazelenmiş kadehini eline alıp içti.

Scanned with CamScanner

"Dürüst olmak gerekirse, onun ne *yapacağını* tam olarak bilmiyorum. Ama nasıl hissedeceğini biliyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. William bunu bozdu, birinin bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu.

"Yani ona Ben hakkındaki gerçeği söyleseydin, seni ve Trevor'ı... kulaklarınızdan asacak kadar üzülebileceğini... yani delicesine öfkelenebileceğini... düşündün. Yani Ben'le birlikte şeytana gitmenizi söyleyebilir. Sanırım Ben'i evlatlıktan reddedebilir, başka oğulları da var."

Amaranthus dudaklarını sıkıca bastırarak başını salladı.

"Oysa," diye devam etti William şefkatli bir ses tonuyla, "Ben'in dul eşi olsaydın, seni kollarını açarak kabul etmesi daha muhtemel olurdu."

"Ve açık bir cüzdanla," diye mırıldandı Lord John, konyağının derinliklerine bakarak.

Amaranthus başını sertçe ona doğru çevirdi, gözleri aniden kararadı.

"Hayatınızda bir gün bile aç kaldınız mı, *lordum*?" diye tersledi. "Çünkü ben aç kaldım ve bunun oğlumun başına gelmemesi için seve seve fahişe olurum."

Amaranthus ayağa kalkıp arkasına döndü ve elindeki kadehi tam isabetle şömineye fırlattı. Sonra arkasında mavi alevler bırakarak dışarı çıktı.

119

ANKOSTİK*

Savannah

Artık bitmişti. Brianna geç bir öğleden sonrasının sessiz ışığında durmuş, fırçalarını yavaşça temizleyerek işini sonlandı-

* Eriyik hâlde bulunan balmumu ve boya maddesi kullanılarak icra edilen resim tarzı. Antik Yunan, Roma, Bizans ve Rönesans geleneklerinde sıkça görülen ankostik teknikle yapılan eserler yüzyıllar boyunca bozulmadan durabilmektedir. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

rıyordu. Bu garip bir süreçti, aylardır içinde yaşayan bir şeyi bırakmak, beynini, kalbini, parmaklarını kavrayan ve giderek büyüyen dokunaçlardan yavaş yavaş kurtulmak.

İnsanlar –genellikle böyle şeyler yapmayan insanlar– bunu doğuma benzetiyordu. Kitap yazmak, resim yapmak, ev ya da bir katedral inşa etmek diye düşündü, biraz gülümseyerek. Elbette, mecazi paralellikler vardı, özellikle de sona geldiğindeki o rahatlama ve coşku duygusunun karışımı. Ama Bree'ye göre, resim yapmış, bir şeyler inşa etmiş *ve* doğum yapmış biri olarak, aradaki fark oldukça belirgindi. Bir sanat eserini ya da maddeyi bitirdiğinizde o iş *bitmiş* oluyordu, oysa çocuklar asla bitmiyordu.

"Tam *şurada*," dedi derin bir memnuniyet duygusuyla, nemli fırçasının sapını önündeki duvara dizilmiş dört portreye doğrultarak. "İşte oldu. İşimiz bitti. Artık hep o duvarda olacaksın." Babasının sesinin yankısını duydu ve güldü.

Bu arada enerjisi bitmeyen çocukları arka bahçede bağırıyorlardı ve kısa bir süre sonra beslenmek, temizlenmek, yeniden giydirilmek, sakinleştirilmek, dinlenmek, tekrar beslenmek, kitap okumak, soyunmak ve nihayet uzun bir süre kalacaklarını umabileceği yataklarına girmek için taleplerle içeri doluşacaklardı.

Yine de Roger'ı düşünmek yüreğini ferahlatıyordu. Savaştan perişan, bitkin ve değişmiş olarak dönmüştü. Köklü bir değişim değildi bu. Çok uzun zaman önce başlayan bir değişimin son aşamasıydı. Sessizdi ama neden orada kalmak zorunda olduğunu hissettiğini ve savaşta neler yaşandığını anlatmıştı. Brianna onun şoka girdiğini (*kim girmezdi ki?* diye düşündü) ama bu şokun onu gözle görülür bir şekilde daha kararlı yaptığını söyleyebilirdi. Hem de bazen neredeyse görebildiğini hayal ettiği garip, sessiz bir tür ışıkla.

"Ankostik," dedi yüksek sesle ve kıpırdamadan durdu, gözlerini kısarak portrelere baktı ama onları göremedi. Parmakları, temizlediği fırçayı yerine oturtmak için kıpırdadı, resim yapmak istiyordu.

Scanned with CamScanner

"*Şimdi* olmaz," dedi onlara ve fırçayı kutusuna koydu. Roger'ın resmini yapmak istediğini hissedebiliyordu. Ankostik resim, sıcak balmumuna karıştırılan boya maddeleriyle yapılan bir resim tekniğiydi. Canlı bir görüntü veriyordu fakat kendine özgü yumuşaklık ve derinlik duygusu da vardı. Kendisi bunu hiç yapmamıştı ama Roger'ın ışığını yakalamak için doğru tekniğin bu olacağına inanıyordu.

Başka düşünceler, ön kapının uzaktan gelen sesi, erkek seslerinin mırıltısı ve ardından Henrike'nin tahta topuklu ayakkabılarının ananaslı yer döşemesinde tıkırdaması ve onu takip eden ağır çizmelerin daha yüksek sesle çarpmasıyla kesintiye uğradı.

Henrike kapıyı açarak, "*Ist deine Bruder*," diye duyurdu. "*Und* onun Kızılderili'si."

"Kızılderili" ona reverans yapıp sırıtarak doğruldu. Gerçi artık onun yüzüne, endişeyi örten kabadayılığı fark edecek kadar aşinaydı. O da gülümsedi ve düşüncesizce onun elini tuttu, hafifçe sıkarak güvence verdi; resim olmasa da durum hakkında.

Cinnamon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, sonra elini beceriksizce kaldırdı, belli ki öpmesini istediğini düşünüyordu. Yine de bunu yapacak gücü kendinde bulamadı ve şaşkınlık içinde kızın parmak eklemlerini solumakla yetindi. Brianna başını kaldırdı ve erkek kardeşinin gözleriyle karşılaştı. Bir İngiliz subayının soğukkanlılığını koruyordu ama gözlerinde bir parça mizah da vardı.

"Teşekkür ederim, Bay Cinnamon," dedi Brianna elini nazikçe çekerek. Eteklerini yana açıp ona reverans yaptı, bu da onun iri bir erik gibi kızarmasına ve William'ın gözlerini aceleyle başka tarafa çevirmesine neden oldu.

Yine de William bekleyebilirdi, bitmiş portresini görmeye gelen biri vardı.

"Gel de bak," dedi Cinnamon'ı çağırarak. Cinnamon ona ilk adıyla hitap etmesine izin vermediği gibi Brianna diye de

Scanned with CamScanner

seslenmiyordu, belli ki bunun uygunsuz olduğunu düşünüyordu. William ona görgü kuralları dersi veriyor olmalıydı ya da belki de Lord John...

Keten tohumu yağı ve kurumakta olan boyaya ölümcül bir çekicilik hisseden sivrisinek ile akrepleri uzak tutmak için portrenin üzerine ince bir tülbent asmıştı ve şimdi bir kenara çekilip onu ustalıkla kaldırdı.

"Ah," dedi Cinnamon. Yüzü tamamen ifadesizdi. Brianna'nın kalbi, delikanlılar içeri girdiğinde hızlanmıştı ve tabloyu sunma ânı yaklaştığında daha da hızlandı. John Cinnamon kadar heyecanlı değildi ama onun gergin heyecanının bir yankısını inkâr edilemez bir şekilde hissediyordu.

Delikanlı ağzı şaşkınlıktan açık, gözleri irileşmiş hâlde portreye bakıyordu. Biraz endişeyle William'a baktı, onun da bakışları portreye sabitlenmişti ama yüzünde şaşkın bir memnuniyet ifadesi vardı. Brianna nefes aldı ve gülümseyerek rahatladı.

"Yapmışsın," dedi William ona dönerek. "Gerçekten yapmışsın." Tabloya geri döndüğünde yumuşak bir sevinçle güldü. "Bu inanılmaz!"

"Bu..." diye başladı Cinnamon, sonra durdu, hâlâ kendi portresine bakıyordu. Başını hafifçe salladı ve William'a döndü. "Gerçekten böyle mi görünüyorum?"

"Kesinlikle böyle görünüyorsun," diye güvence verdi William. "Ama bu kadar temiz değilsin. Tıraş olurken hiç kendine bakmaz mısın?"

"*Oui*, ama..." Boşluğun yerini hayranlık alıyordu ve ihtiyatla portreye yaklaştı. "*Mon Dieu*," diye fısıldadı.

Brianna onu sadece bir tane olan gri takım elbisesiyle birlikte kar beyazı bir gömlek ve erkeksi göğsünün üzerine dantelli bir yaka örtüsü ile resmetmişti. William, Cinnoman'a ortası pembe topazdan yeşil yapraklarla çevrili çiçek şeklindeki küçük bir altın rozet hediye etmişti.

Brianna onu peruk takmaması ve bazen buklelerini yatıştırmaya çalıştığı ayı yağı pomadından vazgeçmesi için ikna etmiş,

Scanned with CamScanner

dahası onu kendine özgü kızıl-kahverengi saçlarını kafasının güzel geniş kıvrımı ve çenesiyle elmacık kemiklerindeki soluk yansıması üzerine dökülmesi için serbest bırakarak resmetmişti. Yüzünde soğukkanlı ve çekingen bir ifade bırakmak için elinden geleni yapmıştı ama çizimler sırasında onunla konuşarak o kadar çok zaman geçirmişti ki eğlendiği zaman gözlerinde dans eden ışığı yakalayabilmişti. Bu ışık, portresinde limon sarısıyla dokunmuş küçük bir beyaz benekte dans ediyordu.

"Bu..." Cinnamon başını salladı ve gözlerini kırpıştırdı. Brianna gözyaşlarını tutamadığını görebiliyordu ve ona karşı bir sempati duyduğunu hissetti ancak verdiği yanıttan duyduğu sevinç neredeyse her şeyi bastırdı.

Kendi duyguları da öyle yoğundu ki aniden döndü ve onu sımsıkı kucakladı.

"Teşekkür ederim!" diye fısıldadı saçlarına doğru. "Ah, teşekkür ederim!"

Yeniden çağrılan Henrike, bir şişe şarapla üç kadeh getirdi ve John Cinnamon ile portresinin şerefine içtiler.

"Bir portrenin sağlığına içebilir misin?" diye sordu Brianna ve yine de içti.

"Gördüğüm en içilesi portre," dedi William bir gözünü kapatıp kırmızı şarap kadehinin içinden gözlerini kısarak resme bakarak. Döndü ve kadehini Brianna'ya doğru kaldırdı. "İstersen ressama da içebiliriz, değil mi?"

"Şerefine!" dedi Cinnamon, kadehini Brianna'ya doğru kaldırdı ve bir yudumda içti. Gözleri ışıl ışıl, tüyleri diken dikendi ve birkaç saniyede bir portresinin kaybolmadığından ya da aniden başka birine benzemeye başlamadığından emin olmak istercesine bakışlarını kaçırarak gülümsemesini durduramadı.

"Birkaç gün daha kuruması gerek," dedi Brianna gülümseyerek, ardından kadehini kaldırdı. "Hâlâ Londra'ya göndermeyi düşünüyor musun?" Babasına demek istemişti. "İstersen senin için paket yapabilirim. Böylece gemide zarar görmez."

Scanned with CamScanner

John Cinnamon bir an ona baktı, sonra bakışlarını portreye doğrulttu, ardından tekrar ona dönüp başını olumlu anlamda salladı.

"Olur," dedi yumuşak bir sesle.

William, "Babam bunun diplomatik bir yetkiliyle Londra'ya gitmesini ayarlayacaktır, eminim," dedi. "Ona sormamı ister misin?"

Cinnamon bir an durup düşündü ama sonra başını iki yana salladı. Yüzündeki parıltı kaybolmamıştı ama biraz geri çekilmişti.

"Ben sorarım," dedi ve aniden ayağa kalktı. "Şimdi gitmem gerek. Yerimde duramıyorum," diye özür dileyerek açıkladı Brianna'ya. "Çok mutluyum!" Parıltı geri döndü, yüzünü bir işaret fişeği gibi aydınlattı ve aceleyle selam verip ayrıldı, giderken William'ın sırtını neredeyse onu devirecek dostça bir darbeyle sıvazladı.

Brianna, William'ın da gitmesini bekliyordu ve William şapkasını aldı ama bir an olduğu yerde kaldı.

"Diğer portreler ne?" diye sordu William aniden ve hâlâ tülbentle örtülü olan üç portreyi başıyla işaret etti. "Onları görmemin bir sakıncası yoksa yani." Bunu özür diler bir ifadeyle söylemişti.

"Elbette, yok. Tüm şahısların gerçekte neye benzediğini bildiğin için senin fikrini almak isterim." En büyük parça olan Angelina Brumby'nin portresinin örtüsünü kaldırdı ama ilk tepkisini görmek için gözlerini kardeşinin yüzünden ayırmadı.

Önce pek umursamıyormuş gibi kısa bir süre baktı ama sonra gözlerini kırpıştırıp odaklandı, yaklaştı ve yüzünde koca bir gülümseme belirdi.

"Onu yakalamışım, değil mi?" dedi Brianna gülerek. Bu, Angelina'yla kanlı canlı tanışan her erkeğin yüzündeki ifadeydi.

"Başarmışsın," ded William, hâlâ gülümsüyordu. "O... onu nasıl parlakmış gibi gösterdin? Sanırım ışıltılı," diye düzeltti. "Evet, işte bu... parıldıyor."

"*Teşekkür ederim*!" dedi Brianna ve birbirlerini biraz daha uzun süredir tanıyor olsalardı ona sarılabilirdi. "Teknikleri ger-

Scanned with CamScanner

çekten bilmek istemezsin ama temelde renklerle alakalı. Küçük beyaz lekeler, ışıltının arkasındaki yüzeyden yansıyan daha da küçük bir renk parçası."

William hâlâ gülümseyerek, "Sözüne güveniyorum," dedi. Portre sırasına geri döndü. "Bütün kişileri tanıdığımı söyledin... Bunlardan biri Amerikalı general mi? Süvari birliği mi?"

Brianna başını salladı ve tek kelime etmeden Casimir Pulaski'yi örten örtüyü kaldırdı.

William'ın yüzü o anda canlandı. Tabloya doğru ilerledi ve uzun bir süre konuşmadan önünde durdu. Brianna hâlâ onun yüzünü izliyordu ve Cinnamon'la paylaştığı, arkasında durduğu, o gecenin karanlığında ve kederinde onu koruduğu uzun saatlerin anısını görebiliyordu.

Bu portreyle mücadele etmişti. Karanlık çadıra ve birçoğu kaybedilen savaşın kanla barut lekelerini taşıyan kasvetli adamların bitmek bilmeyen alayına dair anıları, kangren ve yıkanmamış cesetlerin kokusu kadar yaygın bir şekilde çalışırken etrafında asılı kalmıştı, ara sıra bataklıklardan esen rüzgâr tek tesellisiydi.

"İlk başta ne yapacağımı bilemedim," dedi sessizce onun yanına gelerek. "Çok fazla şey vardı..." Belli belirsiz elini salladı ama William da oradaydı, çok fazla şeyin ne olduğunu biliyordu. Başını olumlu anlamda sallayıp ona bakmadan elini tuttu.

"Ama sonunda yaptın." Bunu bir soru olarak söylemedi ama eli onunkinde sıkılaştı, sıcak ve büyüktü. "'O' neydi peki?"

Brianna gözleri yaşlarla dolu olsa da güldü.

"Teğmen Hanson." Yutkundu ama sesinin titreyeceğini biliyordu. Yine de konuştu. "O... o durduğunda. Daha sonra, yağmur başladığında ve hepimiz çadırdan uzaklaştığımızda mı? Bana bir kelime söyledi, şimdi dilim dönmüyor, Lehçeydi..."

"*Pozegnanie*," dedi William sessizce. "Elveda."

Brianna başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Evet, bu. Bir anlığına o adamın olduğu şey... buydu." Brianna gözlerini kırpıştırarak akmak üzere olan gözyaşlarını savuşturdu. Boğazını temizleyip portreye baktı.

Scanned with CamScanner

"Zihnim buna odaklandığında," dedi, yeniden nefes alabiliyordu, "o sadece bir ceset değildi. Ya da bir kahraman... *Bunu* yapabilirdim –atının üzerinde hücum ederken ya da her neyse– ve belki ordu böyle bir kahramana sahip olmayı tercih ederdi, muhtemelen *ederdi* ama..."

"Ordu sandığından çok daha fazla duyguya sahiptir," dedi William yarım bir gülümsemeyle. "Bu genellikle hassas bir duygu değildir ama yine de bir duygudur. Ayrıca biz ölümü idrak edebiliyoruz. Bu mükemmel."

Brianna onun elini sıkıp bırakırken göğsündeki gerginliğin de azaldığını hissetti. Hâlâ örtülü olan son resme başını salladı.

"Bunu zaten görmüştün, gerçi o zaman bitmemişti. Görmek ister misin?"

"Jane," dedi William ve kadın dönüp ona baktı, sesinde bir şeyler duyuyordu. Ama delikanlının çenesi gerildi ve başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Şimdi olmaz." Derin bir nefes aldı ve güçlükle verdi.

"Sanırım şehirdeyken babamın evinde biraz zaman geçirmişsinizdir?"

"Evet," dedi Brianna dikkati dağılmış bir hâlde. "Neden?"

"O zaman Amaranthus'la tanıştın."

"Tanıştım."

"Seninle onun hakkında konuşmak istiyorum."

120

WILLIAM İÇİNİ DÖKÜYOR

Sonunda ona neredeyse her şeyi anlattı. Soğuk bahçelerden, sıcak kalçalardan ve kara gözlü kurbağalardan hiç bahsetmedi. Ama diğer her şeyi söylemişti: Dottie ve bebek, Denzell, General Raphael Lanet Piç Bleeker ve Amaranthus'un, kocasıyla ilgili anlattıkları.

Scanned with CamScanner

Kız kardeşi çok az konuştu ama uzun boylu ressam tabu-resinde öne doğru eğilmiş, ayaklarını basamakların arkasına sokmuş, onu izliyordu. Boyuna uygun bir yüzü vardı; fazlasıyla güzel ve hiçbir hakareti kabul etmeyen ama sıcak görünen gözleri de cabasıydı.

"Babama, yani Lord John'a öğrendiğim her şeyi anlattım." Babası, William anlatırken solgun ve dikkatli bir şekilde dinlemişti. Çok açık bir şekilde bunu kardeşine anlatması gerektiğini düşünüyordu, acımasız hikâye devam ettikçe parmak eklemleri daha da beyazlaşmıştı.

"Kolay olmamıştır," dedi kız kardeşi usulca. William başını iki yana salladı.

"Hayır ama benim için olması gerekenden daha kolaydı. Ben bir korkağım. Yapamadım. Hal Amca'ya söylemeye kendimi *zorlayamadım*. Onun yerine babama söyledim ve... kirli işi ona bıraktım."

Brianna başını bir yana yatırıp bir an için bunu düşündü. Başında başlığı yoktu ve saçları toplu değildi; omzunun üzerinden parıltılı bir dalga hâlinde umursamazca dökülüyordu. Sonra başını salladı ve bir tutam saçını kulağının arkasına doğru iterken parmaklarında gözden kaçmış beyaz bir boya izi bıraktı.

"Sen bir korkak değilsin," dedi. "Lord John kardeşini dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor, muhtemelen majestelerinin karısı da dahil," diye ekledi biraz kaşlarını çatarak. "Bir adama böyle bir şeyi söylemenin *iyi* bir yolu yoktur herhalde..."

"Yoktur."

"Ama babanın, kardeşi hakkında konuştuğunu duydum. Amcanın ne hissettiğini bilir ve o sert biri, Lord John'u kastediyorum, gerçi muhtemelen Hal de öyledir. Hal çıldırırsa, yani gerçekten üzülürse, buna karşı koyabilir," diye düzeltti Brianna, William'ın yüzündeki ifadeyi görünce. "Ona söyleyebilirsin ve muhtemelen eninde sonunda söylemek zorunda kalacaksın." Bunu şefkatle dile getirmişti. "Nahoş ayrıntıları senden

Scanned with CamScanner

duymak isteyecektir. Ama bunu duyduktan sonra ona belki de ihtiyacı olan şeyi veremezsin, ki bu sert bir içki de olabilir..."

"Eminim, bu ihtiyacı olan *ikinci* şey olacak," diye mırıldandı William. "İlki vuracak biri."

Bunun üzerine Brianna'nın ağzı seğirdi ve William bir an için onun güleceğini sandı fakat onun yerine başını salladı ve boyalı saç tutamı yanağına doğru düştü.

"Peki," dedi Brianna, iç çekerek doğruldu, "Amaranthus hâlâ kocasına âşık ve o da hâlâ ona âşık. Ya sen...?"

"Ona karşı bir şeyler hissettiğimi mi söyledim?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Hayır, söylemedin." *Söylemene gerek yoktu, seni zavallı aptal*, dedi yüzü.

"Bunun önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Brianna yumuşak bir sesle. "Artık onun dul olmadığını biliyorsun. Yani... öyle bir şey düşünmezsin..." Tanrı'ya şükür, bu düşünceyi olduğu yerde bıraktı ve o da görmezden geldi. Boğazını temizledi.

"Peki ya Amaranthus?" diye sordu. "Sence şimdi ne yapacak?"

William onun yapabileceği pek çok şey düşünebilirdi ama kendi hayal gücünün o hanımefendininkine denk olmadığını çoktan öğrenmişti.

Belki... belki de bundan keyif alıyordur.

"Bilmiyorum," dedi huysuzca. "Muhtemelen hiçbir şey. Hal Amca'nın onu sokağa atacağını sanmıyorum. Ona, krala, ülkeye, orduya ve diğer her şeye ihanet etmedi. Ayrıca Trevor'ın annesi ve Trevor da Hal Amca'nın vârisi." Omzunu silkti. "Başka ne yapabilirdi ki?"

Amcasının sesinin yankısını yabani otlarla su sesinin üzerinde duydu: *"Eğer ihaneti ve kralına, ülkene ve ailene ihanet etmeyi kişisel sorunlarını çözmek için uygun bir yol olarak görüyorsan, William, o zaman belki de John sana sandığım kadar iyi eğitim vermemiştir."*

"Boşanmak?" diye önerdi kız kardeşi. "Bu... daha temiz görünüyor. Böylece yeniden evlenebilir."

Scanned with CamScanner

"Hımm." William, Amaranthus'un önerisini kabul ettikten sonra Benjamin'in hayatta olduğunu keşfetseydi, muhtemelen bir gün baba olduktan sonra... neler olabileceğini hayal ediyordu.

"Hayır," dedi aniden ve Brianna gülünce irkildi.

"Bu durumun *komik* olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi William aniden öfkelenerek.

Brianna başını salladı ve özür dilemek için elini kaldırdı.

"Hayır. Hayır, özür dilerim. Sorun durum değil, çıkardığın gürültüydü."

William gücenmiş bir ifadeyle ona baktı.

"Gürültü derken ne demek istiyorsun?"

"Hımm."

"Ne?"

"Boğazından çıkardığın o ses, hımm. Muhtemelen bunu duymak istemezsin," diye ekledi fena hâlde gecikmiş bir nezaketle, "ama babam her zaman böyle sesler çıkarır ve senin sesin de... tıpkı onunki gibiydi."

William dişlerinin arasından nefes alarak, hiçbiri centilmence olmayan bir dizi lafı geri püskürttü. Belli ki yüzü onun adına konuşuyordu çünkü kızın yüzü değişti, eğlenme ifadesini kaybetti ve taburesinden kayarak onun yanına gelip sarıldı.

William onu itmek istediyse de yapmadı. Çenesi omzuna dayanacak kadar uzundu ve boyalı saçlarının serin dokunuşunu alev alev yanan yanağında hissetti. Brianna'nın bedeni bir ağaç gövdesi kadar sağlamdı ve kolları kendi iradesiyle ona sarıldı. Evde insanlar vardı; uzaktan konuşmalar, ayak sesleri, gümbürtüler ve tıngırtılar duyabiliyordu. Çay mı servis ediliyordu? diye düşündü belli belirsiz. Önemli değildi.

"*Üzgünüm*," dedi Brianna usulca. "Her şey için."

"Biliyorum," dedi William aynı ses tonuyla. "Teşekkür ederim."

William onu bıraktı ve nazikçe ayrıldılar.

"Boşanmak basit bir mesele değil," dedi boğazını temizleyerek. "Özellikle de taraflardan biri vikont ve bir düklüğün vâri-

Scanned with CamScanner

siyse. Lordlar Kamarası'nın bu konuda oy kullanması ve onay vermesi gerekecek –her şeyin tam bir açıklamasını dinledikten sonra– ve *her şeyi* kastediyorum. Tüm bunlar gazeteler ve broşürler için malzeme olacak, kahvehaneler, tavernalar ve Londra'daki tüm *salonlardaki* dedikodulardan bahsetmiyorum bile.

"Yine de," diye devam etti şapkasına uzanarak, "boşanmanın pekâlâ kabul edilebileceğini düşünüyorum. Kocanın vatana ihanetten hüküm giymesi yeterli bir gerekçe gibi görünüyor. Yine de sonuçlar buna değmeyebilir." Şapkasının tepesini yumruklayarak tekrar şekle soktu ve başına geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar ve eğildi.

"Rica ederim," dedi Brianna. "Her zaman." Kadın ona gülümsedi ama bu titrek bir gülümsemeydi ve William onu dertleriyle endişelendirdiği için pişmanlık duydu. Gitmek için döndüğünde bir kez daha portreler sırasına takıldı, biri hâlâ örtülüydü.

Onun portreye baktığını gördü ve küçük, yarıda kesilmiş bir hareket yaptı.

"Ne oldu?" diye sordu William.

"Önemli bir şey değil. Seni tutmak istemiyorum..."

"Şu an vakit ayırmamı bekleyen pek bir şey yok," dedi William gülümseyerek. "Nedir o?"

Brianna kuşkuyla baktı ama sonra gülümsedi.

"Fanny'nin kız kardeşinin resmi. Orijinal çizimin gündüz mü, yoksa gece mi yapıldığını bilip bilmediğini merak ettim. Gündüzmüş gibi çizdim ama aklıma sonradan..."

"Mesleği ve müessesenin bir müşterisinin onu çizdiği gerçeği göz önüne alındığında, akşam olabilirdi," diye bitirdi William onun cümlesini. "Haklısın, neredeyse kesinlikle öyleydi." Örtünün ardında görünmeyen Jane'e başıyla işaret etti.

"Gece olmalı. Salonda bir ateş vardı, en azından benim bulunduğum bir zamanda. Duvarlar kırmızıydı, ortamda öyle bir hava hâkimdi. Ama onu sadece mum ışığında gördüm. Pirinç mumluk hem arkasında ve biraz üstünden başına doğru ışık yayıyordu ve yüzünün yanından aşağı akıyordu."

Scanned with CamScanner

Bir kadına göre kalın olan kaşları kalktı.

"Onu çok iyi hatırlıyorsun," dedi yargılayıcı bir ton kullanmadan. "Hiç resim yaptın mı ya da çizdin mi?"

"Hayır," dedi William şaşkınlıkla. "Yani çocukken bir resim öğretmenim vardı. Neden?"

Sanki bir sır saklıyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

"Büyükannemiz bir ressamdı. Sana ondan bir şeyler... miras kalmış olabileceğini düşünüyordum. Benim gibi."

Bu düşünce ellerinin kıvrılmasına neden oldu, hafif bir şok ön kol kaslarından geçti. *Büyükannemiz...*

"Tanrım," dedi William.

"Bana çok benziyormuş," dedi Brianna kayıtsızca ve kapıyı açmak için uzandı. "Ve sana. Burnumuz onunkine çekmiş."

121

MERHAMET ESİNTİSİ

Fraser Tepesi

Muayenehanede tohumları ayıklıyor ve başarılı bir istifçiliğin keyfini çıkarıyordum ki birden ön kapının belli belirsiz çalındığını duydum. Kapı, evin temiz hava almasını sağlamak için açıktı ve normalde kapıda kim varsa seslenmesi gerekirdi. Dışarıda belli belirsiz fısıltılar ve ayak sesleri duydum ama kimse seslenmedi, bu yüzden ziyaretçilerin kim olabileceğini görmek için başımı dışarı uzattım.

Şaşırtıcı bir şekilde verandada oldukça kalabalık bir grup vardı; bir dizi kadın ve çocuk beni görünce telaşla kıpırdandılar. Kadınlardan biri lider gibi görünüyordu, cesaretini toplayıp öne çıktı ve onun Bayan MacIlhenny olduğunu gördüm. Herkes ona Harriet Anne diyordu: beyaz saçlı, üç kez dul kalmış, on üç çocuk ve sayısız torun sahibi bir anne.

Scanned with CamScanner

"İzninizle, *a bhana-mhaighister*," dedi, sesi tereddütlüydü, "lordun kendisiyle konuşabilir miyiz?"

"Ee..." dedim şaşkınlıkla. "Evet, elbette. Ona burada olduğunuzu söyleyeceğim. Ah... içeri gelmez misiniz?"

Sesim neredeyse onunki kadar tereddütlüydü ve muhtemelen aynı nedenden ötürü öyleydi. Harriet Anne dışında beş kadın daha vardı: Doris Hallam, Molly Adair, Fiona Leslie, Annie MacFarland ve Gracie MacNeil. Hepsi de Jamie'nin aforoz ettiği kiracıların eşleri ya da anneleriydi ve neden geldikleri oldukça açıktı. Yanlarında yirmiye yakın çocuk getirmişlerdi; saçları özenle örülmüş on yaşındaki kızlardan, eteklerine sarılmış küçük çocuklara ve kundaktaki bebeklere kadar hepsi tepeden tırnağa temizlenip paklanmıştı. Sodalı sabun kokusu neredeyse gözle görülür bir bulut hâlinde üzerlerinden yükseliyordu.

Çalışma odasının kapısını arkamdan kapatarak içeri girdiğimde Jamie elinde tüy kalemle masasında oturuyordu. Kapıya doğru baktı; fısıldaşmalar ve susmalar açıkça duyuluyordu.

"Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Evet," dedim. "Beş kişiler. Çocuklarıyla birlikte. Seninle konuşmak istiyorlar."

Nefesinin altından Galce bir şeyler söyledi, ellerini sertçe yüzüne sürdü ve sandalyesinde dik oturup omuzlarını dikleştirdi.

"Tamam. Pekâlâ, içeri gelsinler."

Harriet MacIlhenny başı yukarıda çenesi titreyerek içeri girdi. Jamie'nin masasının önünde aniden durdu ve bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine çöktü, ardından diğer eşler ve çocukların yarısı koridora döküldü, hepsi şaşkın ama itaatkâr görünüyordu.

"Merhametinizi dilemeye geldik, lordum," dedi, neredeyse yere kadar eğildiğinden sesi zeminle konuşuyor gibi çıkmıştı. "Kendimiz için değil, çocuklarımız için."

"Bunu size kocalarınız mı yaptırdı?" diye sordu Jamie. "Tanrı aşkına, kendinize gelin."

Scanned with CamScanner

"Hayır, lordum," dedi Harriet. Yavaşça ayağa kalktı ama ellerini birbirine o kadar bastırmıştı ki eklemleri ve tırnakları bembeyaz görünüyordu. "Kocalarımız size gelmemizi yasakladı, kapıdan dışarı adımımızı atarsak bizi döveceklerini söylediler. Ahmaklar gururları uğruna bizi ve çocuklarımızı feda edeceklerdi ama biz yine de geldik."

Jamie İskoçça bir tiksinti sesi çıkardı.

"Kocalarınız aptal ve korkak. Aptallıklarının bedelini ödeyecekler. Cunningham'la kumar oynamayı seçtiklerinde neyi riske attıklarını biliyorlardı."

"Bir kumarbaz hiç kaybedeceğini düşünür mü, lordum?"

Jamie başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama bu kurnazca hamle karşısında sustu. Harriet MacIlhenny neredeyse kuruluşundan beri Tepe'de yaşıyordu ve ormanın bu yakasındaki en büyük kumarbazın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hımm," dedi Jamie ona bakarak. "Evet. Pekâlâ. Her ne olursa olsun, söyleyeceğimi söyledim ve sözümden dönmeyeceğim. Bu adamları haklı sebepten dolayı kovdum ve bu sebep ortadan kalkmadı, kalkacak gibi de görünmüyor."

"Hayır," diye onayladı Harriet, sesinden pişmanlık akıyordu. Örtülü başını yeniden öne eğdi. "Ama altı yetişkin oğlum size ve özgürlük davasına sadık, lordum, ayrıca dört erkek kardeşim de öyle. Bu iyi kadınların çoğu da aynı şeyi söyleyebilir." Arkasında hâlâ yerde diz çökmüş olan kadınları işaret etti. "ve söylüyorlar." Arkasındaki kalabalıktan bir onay mırıltısı geldi ve küçük bir kız Harriet'ın önlüğünün arkasından başını uzatarak parlak bir sesle, "Ağabeyim sizi heyelandan kurtarmaya yardım etti, efendim!" dedi.

Harriet çocuğu gizlemek için eteklerini oynattı ve öksürdü, bu kesinti Jamie'ye kadınlara bakıp aralarında kaç oğulları, kardeşleri, amcaları, torunları ve kayınbiraderleri olduğunu, bunlardan kaçının çetesine dahil ettiği ya da etmek istediği erkekler olduğunu hesaplamak için yeterli zamanı verdi. Boynuna doğru yükselen rengi gördüm ama omuzlarının hafifçe çöktüğünü de gördüm.

Scanned with CamScanner

Harriet da gördü fakat fark etmemiş gibi davranacak kadar akıllıydı. Ellerini önünde kavuşturdu ve kalan kartlarını alçakgönüllülükle masanın üzerine koydu.

"Adamları neden sürgün ettiğinizi biliyoruz, efendim. Bize ve ailelerimize her zaman gösterdiğiniz nezaketi de öyle. Bu yüzden size yemin edeceğiz, lordum... Aziz Gelin ve Aziz Mikail adına çok bağlayıcı bir yemin... Kocalarımız bir daha hiçbir konuda size karşı ellerini ya da seslerini yükseltmeyecekler."

"Hımm." Jamie yenildiğinin farkındaydı ama henüz teslim olmuyordu. "Peki, onların iyi davranışlarını nasıl garanti edeceksiniz, *a bhana-mhaighister*?"

Harriet omzunun üzerinden onlara bakmak için başını çevirdiğinde, yaşlı hanımların içinden duyulamayan ama sevince benzeyen bir duygu geçtiyse de bu his bir anda kayboldu. Geri döndüğünde gözleri Jamie'ye değil, bana sabitlenmişti, bu da beni ürküttü.

"Sanırım bunu karınız sizin için cevaplayabilir, lordum," dedi ihtiyatlı bir şekilde yanağının içini ısırarak. Bakışları tekrar Jamie'ye kaydı. "Erkeklerin hiçbiri yemek yapamaz. Ama bir kadının, başının üstünden evini ve çocuklarının ağzından yemeğini alan bir kocaya neler yapabileceğine güvenmiyorsanız... belki de o eşlerin erkek kardeşlerinin ve oğullarının ona neler yapabileceğini hayal edebilirsiniz. İsterseniz benim çocuklar da gelsin ve aynı yemini size etsinler..."

"Hayır," dedi Jamie, yavan bir sesle. "Ben dürüst bir kadının sözüne itibar etmeyecek bir adam değilim." Yavaşça kalabalığa baktı ve ellerini masanın üzerine koyarak içini çekti.

"Tamam. Peki o zaman. Yapacağım şey şu. Kocalarınız için sürgün mektubunu iptal edeceğim ama onlarla kiracı olarak yaptığım sözleşmeler geçersiz kalacak. Siz de kocalarınızı bana gönderip sadakat yemini ettireceksiniz. Topraklarımda bana karşı komplo kurabilecek adamlar istemiyorum.

"Ama kendim ve siz hanımların her biri arasında, içinde yaşadığınız arazi ve binaların kiralanması için yeni sözleşmeler

Scanned with CamScanner

yazacağım... eee... aynı şeyi sadakatle sürdürdüğünüze tanıklık etmek için." Odada kesin bir kıkırdama oldu ve durumun ciddiyetine rağmen gülümsedim.

Jamie gülmedi ama öne doğru eğildi ve gözlerini sırayla her bir kadına dikti.

"Unutmayın, bu her birinizin, her birinizin diyorum, kiralar ve sözleşmesinin diğer şartları. Eğer kocalarınızın tavsiyesini ve yardımını kabul etmek istiyorsanız, bu iyi ve güzel bir şey ama toprak sizin, onların değil ve eğer size ya da bana yalan söylerlerse bunun hesabını bana ölecekleri güne kadar verirler."

Harriet ciddiyetle başını salladı.

"Aynı fikirdeyiz, lordum. Nazik hoşgörünüz için minnettarız ve sizi kadınları, çocukları açlığa terk etme suçundan kurtarmamıza izin verdiği için Tanrı'ya daha da minnettarız." Ona yerlere kadar eğildiği bir reverans yaptı, sonra döndü ve dışarı çıktı, takipçilerini sırayla ona reverans yapmaları ve suskun, kırmızı kulaklı ev sahibine teşekkürlerini mırıldanmaları için bıraktı.

Heyecan içinde birbirlerine mırıldanarak ve kapıyı buldukları gibi açık bırakarak ayrıldılar. Koridordan sodalı sabunun hayaletini taşıyan serin bir esinti geldi.

Ellerimi Jamie'nin omuzlarına koydum. Kaya gibi sertti ve başparmağımın altındaki boyun kasları da öyle.

"Doğru olanı yaptın," dedim sessizce ve sıkı kaslara masaj yapmaya, düğümleri aramaya başladım. Derin bir iç çekti ve omuzları biraz düştü.

"Umarım öyledir," dedi Jamie. "Muhtemelen koynumda küçük bir engerek yavrusu besliyorum ama bu, kalbimdeki yükü hafifletiyor." Bir süre sonra hâlâ masasına bakarak konuşmasına devam etti. "Diğer adamları düşündüm, Sassenach. Kardeşleri ve oğulları yani. Ama ben onların kadınlara ve çocuklara bakacaklarını, onları besleyeceklerini, kocaları bir yer

Scanned with CamScanner

bulamazsa onları yanlarına alacaklarını düşünmüştüm. Hiç düşünmemiştim ki... Tanrım, kendi silahlarımın alınıp bana doğrultulması gibi bir şeydi bu!"

"Sen doğru olanı yaptın," dedim tekrar ve başının tepesini öptüm. "Ayrıca biliyorsun ki artık tüm o kadınlar ve çocuklar, Tepe'nin batı tarafında herhangi bir takiye ihtimaline karşı şahinler gibi gözlerini dört açacaklar." Başını çevirdi ve bana bir göz attı.

"Takiyenin ne olduğunu bilmiyorum, Sassenach, ama Tanrı korusun, ben bilmeden başıma gelebilir. Bulaşıcı mı?"

"Hem de çok. Ne mutlu merhametli olanlara zira onlar merhameti hak edenlerdir."

"Sizi böyle merhametle dolu bulduğuma sevindim, albay," dedi kapı aralığından gelen kuru bir ses. "Umarım hepsini tüketmemişsinizdir." Elspeth Cunningham eşiğin diğer tarafında duruyordu, uzun boylu ve dimdikti, siyah giyinmişti, bembeyaz bir şal onun zayıf yüz hatlarını sert bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Ellerimin altındaki kaslar bir an için beton kadar sertleşti. Ellerimi bıraktım ve Jamie ayağa kalkıp eğildi.

"Hizmetinizdeyim, madam," dedi. "İçeri buyurun."

Eşikten adımını attı ama parmaklarının arasında tuttuğu eteğiyle bir an tereddütle durdu.

"Sakın ola önümde diz çökmeyi düşünmeyin," dedi Jamie az önceki konuştuğu ses tonuna uyarak. "Olduğunuz yerde durun ve bana ne istediğinizi söyleyin."

Masaya gidip onun için ziyaretçi koltuğunu çektim. Elspeth derin gözleri hâlâ Jamie'ye sabitlenmiş hâlde koltuğa oturdu.

"Agnes'ı istiyorum," dedi söze girmeden.

Jamie gözlerini kırpıştırdı, oturdu, tekrar gözlerini kırpıştırdı ve biraz rahatlayarak arkasına yaslandı.

"Onu ne için istiyorsunuz?" diye sordu ihtiyatla.

"Belki de onu kurtarmaya geldiğimi söylemeliydim," dedi kadın gülümseyerek. "Eğer doğru terim buysa?"

Scanned with CamScanner

"Sadece onu evlendirmek istiyorsanız," dedi Jamie. "Sanırım bunu kastediyorsunuz. Teğmenlerden hangisini düşünüyorsunuz ve Agnes bu konuda ne diyor?"

Elspeth içini çekti ve ona uzattığım viski fincanını kabul etmek için kavuşturduğu ellerini açtı.

"Şu anda durum karışık," diye itiraf etti. "Aptal yaratık ikisi arasında karar veremiyor ve ona çocuğunun babasının hangisi olduğunu bilmenin hiçbir yolu olmadığını söylediğim için hiçbiri onun sevgisi üzerinde diğerinden daha fazla hak iddia edemiyor."

"Sanırım çocuk doğana kadar bekleyebilir ve kime benzediğini görebilirsiniz," diye önerdim. Yüksek ihtimalle kan gruplarını ayırt edebilirdim. Bunun yardımı olabilirdi ama şu anda bunu önermemeyi düşündüm.

İkisi de beni görmezden geldiği için iyi de oldu.

"Bu yüzden Agnes'ı istediğimi söyledim," dedi. "Oğlum ve ev halkı için ulaşım sağlama teklifinizi kabul etmem gerektiğine karar verdim. Kendisini takip eden adamları sürgün ettiğinizi duyunca, destekçileri olmadan ve sizin merhametinize sığınarak burada daha fazla kalamayacağını söyledi."

"Benim merhametim," diye mırıldandı Jamie parmaklarını kısa bir süre masaya vurarak. "Hımm. Belli ki içimde sonsuz merhamet denizi var. Ee?"

"Gilbert ve Oliver, bize eşlik edecekler, elbette," diye devam etti yaşlı kadın, bunu duymazdan gelerek. "Doğal olarak Agnes'ı bırakmak istemiyorlar..."

Jamie sabırsızca, "Agnes'ın bir evi var," diye araya girdi. "İşte. Onu bırakabilirsiniz!"

Elspeth güçlü gri kaşlarını sert bir baykuşa benzetecek şekilde indirerek, "Elbette, kıza karşı sorumluluklarınız olduğunu kabul edeceksiniz," dedi.

"Tabii," dedi. "Ama o gitmek istemedikçe ve ben onun gelecekteki refahından emin olmadıkça onu evinden mahrum bırakmayacağım. Ona burada iyi bir koca bulabilirim, anlıyor musunuz?"

Scanned with CamScanner

"Size tam olarak böyle bir güvence veriyorum," diye tersledi yaşlı kadın. "Onun herhangi bir şekilde istismar edildiğini göreceğimi ima etmeye cüret mi ediyorsunuz?"

"Siz yaşlı bir kadınsınız," dedi Jamie oldukça kaba bir şekilde. "Ya oğlunuzu götürdüğünüz yerde ölüp kalırsanız?"

"Ee... onu nereye götürüyorsun?" Bilmek istediğimden çok konuşmanın rayından çıkmasını engellemek umuduyla araya girdim.

"Birinin size tamamen bağımlı olduğunu bilseniz ölür müydünüz?" diye karşılık verdi Elspeth beni duymazdan gelerek.

Jamie bir an durakladı ve sakin bir şekilde cevap vermeden önce nefes aldı.

"Bu konuda her zaman seçme şansınız var, Elspeth."

Elspeth'in burun delikleri nefes alırken alevlendi ama sakin bir şekilde cevap verdi.

"Evet, var. Kalbinden vurulmak ya da yıldırım çarpması dışında," diye ekledi dürüst olmak zorunda olan biri gibi. "Ama yaşlı bir kadın olmanın birkaç avantajından biri de kimsenin onları vurmamasıdır. Yıldırıma gelince, o Tanrı'nın elinde ama ona olan güvenim oldukça büyük.

"Gideceğimiz yere gelince," dedi sanki Jamie artık yokmuş gibi bana dönerek, "Charles Town. Orada donanmaya ait savaş gemileri, çok sayıda küçük fırkateyn ve askeri nakliye gemisi var. Charles, Sör Henry Clinton'a mektup yazarak bunlardan biriyle İngiltere'ye geri dönme lütfunda bulunmasını istedi. Sör Henry ailemizi uzun yıllardır tanıyor ve bize bu nezaketi kesinlikle gösterecektir. Şimdi Agnes'a gelince..." Odağını tekrar Jamie'ye çevirdi. "Onu yanımıza alma isteğimin sadece onun iyiliği için olmadığını itiraf etmeliyim, açıkçası ona ihtiyacım var."

Bu basit açıklama havada asılı dururken uzun bir sessizlik ânı yaşandı.

Gerçekten de ihtiyacı vardı. İki genç teğmen yolculuğun fiziksel zorluklarıyla başa çıkabilir ve Charles ile ona koruma

Scanned with CamScanner

sağlayabilirlerdi. Ama hem oğlunun zorlu fiziksel ihtiyaçlarıyla hem de kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için yardıma ihtiyacı olacaktı. Gerçi kolaylıkla bir hizmetçi tutabilirdi ama Agnes'ın hassas durumu göz önüne alındığında...

Kimse bu durumun diğer yönünden yüksek sesle bahsetmemişti, ama Elspeth –diğer her şey bir yana– Jamie için dualara bir cevap olduğu gerçeğini kavrayacak kadar anlayışlıydı.

Hamileliğin yaklaşık üç aylık olduğunu tahmin ediyordum ve Agnes'ın durumunun Tepe'nin her yerinde bilinmesi günler değilse bile haftalar almıştı. Doğal olarak bu durumu kamuoyunu tatmin edecek bir şekilde çözmek, işvereni olarak Jamie'nin sorumluluğundaydı. Genç adamı sorumlu tutmak ve onu Agnes'la evlenmeye zorlamak olağan bir şey olurdu ama bu şartlar altında... Evli olmayan hizmetçinizin evinizde gözle görülür bir şekilde hamile kalması –ya da açıkça baba olmayan biriyle alelacele evlendirilmesi– onun durumuyla bir ilginiz olduğuna dair spekülasyonlara davetiye çıkarmak anlamına gelirdi. Hem ikimiz de bunu daha önce yaşamıştık... Malva'nın *"O yaptı!"* suçlamasının yankısı kulaklarımda çınlayınca ürperdim.

"Agnes'ın... ee, diğer sorumlu ebeveyni olarak konuşuyorum..." dedim. Jamie ve Elspeth istemsizce gülümsediler ama ben onları görmezden gelerek devam ettim. "Küçük bir şart öne süreceğim. Agnes'ı ikna etmene yardım edeceğim çünkü içinde bulunduğu durumla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Ama eğer sizinle gelmeye karar verirse, ona eğitim vereceğinize dair bir güvence istiyorum..."

"Agnes?" İkisi birlikte konuşmuştu ve Jamie'nin tonlaması şüpheyi, Elspeth'inki ise sevinci işaret etse de aynı fikirde olmaları beni bir an duraksattı.

"Ne eğitimi, Sassenach?" diye sordu Jamie. "Fanny ona okumayı öğretti, adını yazabiliyor ve yüze kadar sayabiliyor. Başka ne işine yarayacağını düşünüyorsun?"

"Şey..." Agnes'ın güzel, cana yakın, nazik ve istekli olmasına ve tecrübeden doğan belli bir zekâya sahip olmasına rağmen doğal bir öğrenci olmadığı doğruydu. Yine de başına ne gelece-

Scanned with CamScanner

ğini bilemezdim ve onun güvende olmasını istiyordum.

"Parayı idare edebilecek kadar aritmetik bilmeli," dedim sonunda. "Ve idare edecek biraz parası olmalı. Kendi parası."

"Tamamdır," dedi Elspeth sessizce. "Oğlum ona mütevazı bir miktar ödeyecek, kocasından bağımsız olarak, her kim olursa olsun," diye ekledi biraz kasvetli bir şekilde. "Ve onun eğitimiyle ben ilgileneceğim."

Bir an için kimse konuşmadı ve ben evin normal seslerini duymaya başladım; tıkırtılar, gıcırtılar, tıkırtılar, havlamalar ve tartışmamızın gerginliğinin engellediği uzaktan gelen konuşma sesleri.

Ayak sesleri hızlı ve hafif bir şekilde başımızın üstünden tavanı geçti ve bir mırıltı ile eğlenen genç kızların kıkırdamalarını yakaladım. Biraz rahatladım. Fanny, Agnes'ı amansızca özleyecekti ama en azından Hardman kızları ona eşlik edecekti.

"Şimdi gidip Agnes'la konuşacağım," dedim.

122

MİLİSLER YOLA ÇIKTI

Jamie, çuval bezinden yapılmış çantanın dikişlerini açıp kapadı, üstünü katladı ve derin bir nefes aldı. Tüm havasını dışarı verdi ve daha derin nefes aldı, sonra düşünceli bir şekilde kokladı. Zengin, besleyici bir koku, cevizimsi ve tatlı. Küf kokusu yoktu, en azından üst kısımda. Ama en altta, nemin yerleştiği yerde...

Ayağa kalktı ve Bree'nin malt barakasının iki yanına yaptırdığı büyük sürgülü kapılardan birini geriye itti, böylece güzel havalarda açabileceklerdi. Ayrıca bugün güzel bir gündü, kuş seslerine, ormanda dolaşmaya ve belki günbatımına yakın biraz balık tutmaya uygun bir gün. Malt katında alev almış ve kavrulan tahılın tadını bozacak kadar kararmış bir tahtayı değiştirmek gibi küçük, huzurlu işler için uygun bir sabahtı. Eldeki arpanın kalitesini değerlendirmek için de uygun. Son-

Scanned with CamScanner

baharda kendi tarlalarından iki yüz kilo tahıl toplamış, ticaret merkezinden de bir yüz kilo daha satın almıştı ama erken gelen kış, kötü hava koşulları ve şubat ayında Loca'da yaşanan kargaşa yüzünden ancak yarısını malt yapmaya, demlemeye ve damıtmaya vakit bulabilmişlerdi. Göğsünü kaşıdı; yara izi iyice iyileşmişti ama kollarını açtığında hâlâ teninin çekildiğini hissedebiliyordu.

Çantayı ışık alması için açık kapının yanına sürükledi ve dikkatlice yere bıraktı. Diz çöküp elleriyle yaydı, filizlenme, nem, küf, böcek ya da viskinizde olmasını istemeyeceğiniz diğer şeylerden herhangi birini aradı. Son bir kontrol olarak birkaç taneyi çiğnedi ve sonra çimenlere tükürdü.

"İşte, matematik," diye mırıldandı ve ayağa kalktı. Kare malt küreğini mandallarından indirdi ve taze tahılı kürekle bir kenara atarak bir sonraki çuval için yer açtı.

Sürgülü kapıyı açtığında ılık bir esinti yanağını okşadı. Güzel bir gündü. Belki Ianlara uğrar ve Kertenkele'yi bu gece onunla birlikte göle götürürdü.

Bu hoş düşünceler, gelen bir şeyden rahatsız olan yakındaki bir güvercin sürüsünün ani kanat çırpışları ve çığlıklarıyla kesildi. İhtiyatlı davranarak küreği eline aldı ve dışarı baktı ama gelen, tek başına patikadan aşağı inen bir adamdı. Hiram Crombie. Loca'daki çatışmadan beri hiç konuşmamışlardı.

"Hiram," dedi Jamie, yaklaşıp selamlamak için çenesini kaldırdığında. Jamie'nin Hristiyan adını kullanması Crombie'nin yüzünü biraz olsun yumuşatmıştı. Hafifçe başını salladı ve yaklaştı, Jamie'nin aklında kürekle kafasına vurmak vardır diye hâlâ temkinli görünüyordu. Küreği tahıl yığınının üzerine koydu ve doğruldu, kolunu yüzüne sildi.

"Şunu söylemeye geldim..." Crombie başladı ama sonra durdu, emin değildi.

"Öyle mi?" Jamie, Crombie'nin ne söylemeye geldiğini gayet iyi biliyordu ama bunu ona yüksek sesle söyletmekten de çekinmiyordu. Yaşlı huysuz zaten kuru bir sopa gibi kaskatı

Scanned with CamScanner

kesilmişti ama kolları iki yanına yapışmış gibiydi. Yumrukları yavaşça kıvrıldı.

"Ben... biz... ben... pişmanım... olanlar için. Loca'da."

"Evet."

Sessizlik, sadece yakındaki çamlarda Jamie'nin uzaklaşmasını bekleyen ve böylece aşağıya inip dökülen taneleri avlayabilecek kuşların cıvıltısıyla bozuldu. Crombie uzun, kıllı burnundan derin bir nefes aldı. Bunu yaparken hafifçe ıslık çaldı ama Jamie gülmedi.

"Bilmeni isterim ki bunu ne ben ne kardeşim ne de kuzenlerim yaptı. Biz..." Durdu ve yutkundu. "...bunun için üzgünüm," diye mırıldandı.

"O kadarını biliyorum, Hiram," dedi Jamie sırtını gererek. Göğsündeki yara izi kürek çekmekten yanıyordu. "Kral hakkında ne düşünürsen düşün, onun yüzünden beni öldürmeye çalışacağını sanmıyorum."

Hiram'ın omuzları çökmeye başlamıştı ama o daha rahat edemeden Jamie konuşmasına devam etti. "Ama sanırım Cunningham'ın ne yapacağını biliyordun ve beni uyarmadın."

"Hayır." Bir an sonra bunun yeterli bir açıklama olmadığını düşünen Hiram nefesini üfledi ve başını salladı. "Hayır, uyarmadım. Ama Duff ve McHugh'nun kokusunu aldıklarını biliyordum, Cunningham kiliseden çıktığında, iki tilkinin bir kurdun geçişini izlemesi gibi onu izlediklerini gördüm. Ve onlar senin adamların. Bir şeyler olduğu konusunda seni uyaracaklarını düşünmüştüm. Ama Geordie Wilson, karımın kardeşi, Cunningham'ın adamlarından biri. O duymadan seninle konuşamazdım, sonra da..."

Jamie bir an durakladıktan sonra, "Evet," dedi. "Hiç kimse ailesinde sorun çıkmasını istemez ve bunun önüne geçilebilir."

Hiram'ın omuzları rahatlayarak çöktü. Bir süre kendi kendine başını salladı ve sonra tekrar konuştu.

"Kısa bir süre önce seninle bir konu hakkında konuşmak istediğimi söylemiştim."

Scanned with CamScanner

Jamie hatırlıyordu. Aslında Crombie o akşam Loca'ya giderken onun yanına gelmişti. Bu da adama karşı daha nazik hissetmesine neden oldu; o noktada Jamie'den bir iyilik istese-di, olanlarda parmağı olamazdı.

"İstedin. *A' Chraobh Ard* hakkında demiştin sanırım?"

"Evet. Onu milislerinizin bir üyesi olarak alıp alamayacağınızı sormak istemiştim."

Bu sürpriz oldu. Jamie'nin Cyrus'ın Frances'e resmen kur yapmasına izin vermesini istemesini bekliyordu ve buna hayır diyecekti. Ama bu...

"Neden?" diye sordu açıkça.

"On altı yaşında," dedi Hiram, sanki bu tam bir cevapmış gibi omuz silkerek. Gerçekten de öyleydi. O yaştaki bir çocuğun erkek olmaya başlamaya çok ihtiyacı vardı. Eğer bir erkeğin yapması gereken doğru dürüst bir işi yoksa...

Meselenin diğer tarafı da açıktı. Hiram Crombie ailesinin artık Jamie'nin yanında yer aldığının görülmesini istiyordu ve Cyrus onun önerdiği rehineydi. *Bu güven verici*, diye düşündü Jamie alaycı bir ifadeyle. *Kazanabileceğimizi düşünüyor.*

Jamie avucuna tükürüp elini uzattı.

"Tamamdır," dedi. "Onu yarın şafaktan hemen önce bana gönder. Onun için bir at bulacağım."

Silvia erkenden milisleri beslemek için galonlarca çorba ve yulaf lapası yapmaya gönüllü olmuştu. Sıcak, kremsi koku merdivenlerden yukarı süzüldü ve yanağıma dokunan yumuşak bir el gibi beni uyandırdı. Sıcak yatakta lüks bir şekilde uzandım ve bir leylek kadar uzun bacaklı, çırılçıplak bir hâlde mum ışığında tıraş olurken aynaya bakmak için lavabonun üzerine eğilmiş Jamie'nin görüntüsünün tadını çıkararak yuvarlandım. Şafak henüz karanlık pencerenin dışındaki yıldızların solmasından başka bir şey değildi.

"Çete için mi hazırlanıyorsun?" diye sordum. "Bu sabah onlarla resmi bir şey mi yapacaksın?"

Usturayı aşağı çekilmiş üst dudağının üzerinden geçirdi, sonra köpüğü leğenin kenarına savurdu.

Scanned with CamScanner

"Evet, at talimleri. Bugün sadece atlılar olacak. Uzun Ağaç'la birlikte yirmi bir kişi olacağız." Aynada bana sırıttı, dişleri tıraş sabunu kadar beyazdı. "İyi bir sığır baskını için yeterli."

"Cyrus ata binebilir mi?" Buna şaşırmıştım; Crombyler, Wilsonlar, MacReadyler ve Geohagenların hepsi Thurso'dan dolambaçlı ve zor yollarla bize gelen balıkçı halktan insanlardı. Çoğunlukla atlardan açıkça korkuyorlardı ve neredeyse hiçbiri ata binemiyordu.

Jamie usturayı boynundan yukarı çekti, sonuçları değerlendirmek için başını eğdi ve omuz silkti.

"Öğreneceğiz."

Usturayı duruladı, yıpranmış keten havlunun üzerinde kuruladı, sonra havluyla yüzünü sildi.

"Eğer bunu ciddiye almalarını istiyorsam, Sassenach, ciddiye aldığımı düşünseler iyi olur."

Gökyüzü aydınlanıyordu ama yer hâlâ karanlıktı ve Cyrus Crombie, Yeni Ev'in yukarısında kalan ağaçlıklı yoldan indiğinde adamların sadece birkaçı toplanmıştı. Adamlar şaşkınlıkla ona baktılar ama Jamie onu selamladığında hepsi başlarını sallayıp "*Madainn mhath*," diye mırıldandı ya da onaylarcasına homurdandı.

"Al bakalım, delikanlı," dedi Jamie, Uzun Ağaç'ın eline sıcak yulaf içeceği dolu tahta bir kupa tutuşturarak. "İçin ısınsın, gel de Miranda'yla tanış. Aslında Frances'e ait ama genç kız sana kendi atını bulana kadar kısrağı ödünç verebileceğini söyledi."

"Frances mi? Ah. Teşekkür ederim." Uzun Ağaç biraz parladı ve utangaç bir ifadeyle önce eve, sonra da ata baktı. Miranda iri bir kısraktı, iri yapılı, geniş sırtlıydı ve nazik, uysal bir tavrı vardı.

Genç Ian şimdi aşağı inmişti, sırtında geyik derisi ve ceketi vardı, saçlarını örmüş ve sırtından aşağı sarkıtmıştı, Tòtis de

Scanned with CamScanner

onu takip ediyordu. Başını sallayarak adam grubuna bir işaret attı, sonra Tòtis'in alnını öptü ve çenesini sundurmaya doğru kaldırdı. Sonra Ian kendi içeceğini alıp kaşlarını kaldırarak Cyrus'a doğru baktı.

"*A' Chraobh Ard* bize katılacak, *a bhalaich*," dedi Jamie kayıtsızca. "Ben adamlara ne yapacağımızı anlatırken, sen de ona nasıl Miranda'yı eyerleyip dizginleyebileceğini gösterir misin?"

"Tamam," dedi Ian sıcak arpa suyunu yutup beyaz bir buhar bulutu çıkararak. "Ne yapıyoruz peki?"

"Süvari talimleri." Bunun üzerine Ian iki kaşını kaldırdı ve omzunun üzerinden çiftçilere benzeyen adam grubuna baktı. Hepsinin atı vardı ve Tepe'den Salem'e kadar düşmeden at sürebilirlerdi ama bunun ötesinde...

"Basit süvari talimleri," diye açıkladı Jamie. "Yavaş sürme."

Genç Ian düşünceli bir ifadeyle hazır olda bekleyen Cyrus'a baktı.

"Pekâlâ," dedi ve haç çıkardı.

Sabun yapmaya başlamadan önce saçlarımı toplamak için yukarı çıktığımda, Silvia ve kızların dördünü de yatak odamda buldum; Frances, Patience ve Prudence milislerin çıkışını izlemek için pervazdan sarkıyorlardı. Beni fark etmediler bile ama Silvia utanmış bir hâlde biraz geri çekildi ve özür dilemeye başladı.

"Hiç merak etmeyin," dedim ve Patience'ın arkasına geçip dışarıya baktım. "Atlı bir grup adamla ilgili bir şey yapacaklar..."

"Tabanca ve tüfeklerle," dedi oldukça kuru bir şekilde. "Evet, kesinlikle yapacaklar."

Kızların, milis grubunun insanları öldürmek amacıyla talim ve eğitim yaptığı gerçeğini tam olarak kavrayamadıklarını düşünmüştüm fakat anneleri kesinlikle kavramıştı ve her zamanki bağırışlar ile kaba şakalar eşliğinde adamların dizilişini, ağzını çevreleyen çizgileri derinleştiren belirli bir acımasızlıkla izledi. Koluna hafifçe dokundum ve irkilerek başını çevirdi.

Scanned with CamScanner

"Biliyorum, sen ve kızların başkalarının sizi öldürmesindense ölmeyi tercih edersin ama biliyorsun ki siz bizim misafirimizsiniz. Jamie bir İskoçyalı ve misafirperverlik yasaları misafirlerini öldürtmesini yasaklıyor. Bu yüzden senden prensiplerini biraz esnetip sizi korumasına izin vermeni istemek zorundayım."

Silvia'nın dudakları kıpırdadı ve gözleri bir mizah parıltısıyla benimkilerle buluştu.

"Görgü kuralları gereği mi?"

"Kesinlikle," dedim gülümseyerek.

Kızlardan gelen bir çığlık bizi pencereye geri çekti. Jamie atına binmiş, adamlarının arasında yavaşça bir aşağı bir yukarı gidiyor, takımlarını ve silahlarını inceliyor, soru sorup şakalar yapmak için duraklıyordu. Atlardan ve adamlardan buhar yükseliyor, nefesleri soğuk şafak havasında bembeyaz görünüyordu. Cyrus sıranın sonundaydı ve Genç Ian ona hangi ayağıyını kullanması gerektiğinden başlayarak ata binmenin inceliklerini öğretiyordu.

"Ne kadar iyi görünüyor, değil mi?" Prudence hayranlıkla bakıyordu. Jamie, Genç Ian, yoksa Cyrus'ı mu kastettiğinden emin değildim çünkü hepsi aşağı yukarı aynı yerdeydi, yine de onaylayan sesler çıkardım.

Erkeklerin kendilerini organize etmeleri uzun zaman alacak gibi görünüyordu fakat birden hepsi çift sıra hâlinde itişip kakışarak yerlerini aldı. Jamie en önde yerini alıp tüfeğini başının üzerine kaldırdı. Bir tür şıngırtı bize ulaştı ve milisler, izlemesi oldukça heyecan verici olan gözle görülür bir amaç duygusuyla harekete geçti.

Cyrus, pişmemiş bir kuşkonmaz sapı gibi dimdik, sıradaki son çift olan Genç Ian'ın yanındaydı. Haç çıkardım, sonra kendi birliklerime döndüm.

"Evet, hanımlar... sabun yapmak için güzel bir gün. Sıraya girin!"

Scanned with CamScanner

Jamie ve Lindsay kardeşler Tom McHugh ve ortanca oğlu Angus'ın da yardımıyla, arazinin düz olduğu araba yolunun bir tarafındaki ağaçları ve çalıları kesmişlerdi, böylece yol ile orman arasında bir engel kalmamıştı. Yaklaşık otuz metre arayla sekiz büyük ağacı ayakta bırakmışlardı.

"Evet," dedi Jamie toplanan askerlerine ve başıyla ağaçları işaret etti. "Bu ağaçların arasından geçeceğiz, ilk sıranın bir tarafına, sonra diğerinin öbür tarafına ve böyle devam edeceğiz. Bunu yavaşça yapacağız, yavaşça ona kadar saydıktan sonra bir adam diğerini takip edecek."

"Neden?" dedi Joe McDonald gözlerini kısıp ağaçlara kuşkuyla bakarak.

"Öncelikle, ben öyle dediğim için, *a charaid*," dedi Jamie gülümseyerek. "Her zaman albayının dediğini yaparsın çünkü hepimiz aynı yöne gidersek daha iyi savaşırız ve bunun gerçekleşmesi için birinin hangi yöne gideceğine karar vermesi gerekir... ve bu benim, tamam mı?" Adamlar arasında bir kahkaha dalgası yayıldı.

"Ah, evet," dedi McDonald kararsızca. Joe gençti, sadece on sekiz yaşındaydı ve daha önce hiç savaşmamış, birinin ahırının arkasında yumruk yumruğa kavga etmemişti.

"Ama sana *bunu* neden yapmanı söylediğime gelince..." Jamie ağaçları işaret etti. "...bu atlar için. Biz atlı bir milis kuvvetiyiz, gerçi yaya askerlerimiz de olacak ve atlar çevik olmalı. Sen de onları garip arazide yönlendirebilmelisin. Süvariler bu tür talimler yaparlar. Buna yılan talimi denir çünkü yılan gibi kıvrılırsınız, değil mi?" Başka bir soru için duraklamadan Ian'a baktı ve başıyla yana doğru işaret etti.

Ian atını dürttü ve yavaşça grubun dışına döndü, ağaçlara bakacak şekilde dizginleri çekti, sonra öne doğru eğildi ve diğer tüm atların kişnemesine ve tepinmesine neden olan kan dondurucu bir çığlıkla topuklarını sıktı, ardından sanki kendisi ve atı bir silahtan ateşlenmiş gibi ilk ağaca doğru ateş etti. Çarpışmadan bir an önce kenara kaçıp bir sonrakine doğru fırla-

Scanned with CamScanner

dılar, ağaç sırasına o kadar hızlı girip çıkıyorlardı ki geçtikleri ağaçları saymak bile zordu. Sıranın sonuna geldiklerinde, dar alanda döndüler ve daha da hızlı bir şekilde geri döndüler, tiz bir Kızılderili viyaklamasıyla alkışlar arasında geldiler.

Jamie hem korkmuş hem de heyecanlı görünen Cyrus'a baktı, dizginleri göğsüne doğru tutuyordu.

"Şimdi yavaş yavaş yapacağız," dedi Jamie. "İlk sen başlamak ister misin, Joe?"

Bir saatin sonunda hem atlar hem de adamlar sıcak, esnek ve neşeliydiler; birbirlerine ya da ağaçlara çarpmaktan büyük ölçüde kaçınmışlardı. Güneş artık ufkun üzerindeydi, en iyisi geri dönmekti, böylece adamlar kahvaltı edip günlük işlerine devam edebilirlerdi. Tam onları yolcu etmek üzereydi ki Ian üzengilerinin üzerinde durdu ve adamların başlarının üzerinden seslendi.

"Dayı! Köşeye kadar yarışalım ve geri dönelim!" Bu öneri karşısında genel bir coşku dalgası yükseldi ve Jamie tereddüt etmeden atını dizginleyip Ian'ın yanına yanaştı.

"Haydi!" diye bağırdı Kenny Lindsay ve gittiler, toprak yolda toz duman içinde gürleyerek ve arkadan gelen İskoçyalı çığlıklarıyla cesaretlenerek. Ian'ın atı, Lucille adında kurnaz bir kısraktı ve kamçılanmaktan hiç hoşlanmıyordu ama Phineas da hoşlanmıyordu ve yol boyunca tüyleri diken diken olmuş, orman yanlarında yeşil bir bulanıklığa dönüşmüştü.

Yoldaki büyük viraja geldiler ve dönüş yapmak için hızla hareket ettiler. Lucille aniden yönünü diğer yana kırıp Phineas'ı neredeyse Jamie'yi yerinden oynatacak bir darbeyle omuzladı ve Jamie yolun ortasında bir araba gördü ama eyerde kalıp Phin'i tekrar kontrol altına almakla meşgul olduğu için bakmaya vakti olmadı.

Arkalarından bağırışlar, gürleyen toynaklar ve iki ya da üç el silah sesi geliyordu; bütün milis coşkunun taşmasına izin vermiş ve yarışa katılmıştı, lanet olsun. Phin kıvrılıp sarsılıyordu

Scanned with CamScanner

ve onu görevine geri döndürmek saniyelerden fazla sürmezken, bütün adam ve atlar bağırıp gülerek üzerlerine geliyordu. Lucille'i ürküten arabayı gördü, katırlar seğiriyor ve izlerini sürmeye çalışıyorlardı ama kaçmaya niyetlenecek kadar ürkmemişlerdi.

Öfkeli kalabalık arabanın etrafında döne döne, çamuru çalkalaya çalkalaya durmuştu ve bağrışmalar arasında bir anlık sessizlik oldu. Bree'nin katırları tuttuğunu ve bu işi çok iyi yaptığını gördü. Onun yanındaki Roger iki elini de havaya kaldırdı.

"Ateş etmeyin," dedi ciddiyetle. "Teslim oluyoruz."

Jamie son JF Spesiyal viskisini Roger'ın bardağına doldurdu, kendi bardağını aldı ve yemek masasının etrafındaki –ve mutfağa dağılmış olan– Genç Ian'ın ailesinin yanı sıra kendi ailesi, Silvia ve kızları, ayrıca Cyrus Crombie, Murdo Lindsay ve Bobby Higgins, milislerin tatbikatından sonra onunla birlikte geri dönen bekâr ve dul erkekler de dahil olmak üzere yemeğe katılanlara doğru kaldırdı.

"Yolcularımızın sağ salim dönüşü için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Ve..." Roger Mac'e doğru eğildi. "...yeni Kelam ve Ayin Rahibimizin rehberliği ve kutsaması için. *Slàinte mhath*!"

Roger Mac kolay kolay kızarmazdı ama hissettiği sıcaklık gözlerinden olduğu kadar yüzünden de okunuyordu. Ağzını açtı –muhtemelen alçakgönüllülükle, yaşlı papazların kıyıdan gelebileceği yaza kadar gerçek anlamda papaz olamayacağını söylemek için– ama Bree bir elini dizine koyup onu durdurmak niyetiyle sıkınca delikanlı gülümsemekle yetindi ve cevap olarak kupasını kaldırdı.

"Aileye," dedi, "ve iyi dostlara!"

Jamie, bağırışlar ve tabakları dans ettiren masaya vuruşlar arasında oturup gülümserken keyifliydi. Tüm oda ateş ışığıyla ve değişen yüzlerle titreşiyor, konuşmalarla, yiyecek ve içeceklerle canlanıyordu.

Fergus, Marsali ve çocuklarının da burada olmasını diledi ama Roger, Charles Town'dan MacKenzielerle birlikte ayrıl-

Scanned with CamScanner

dıklarını, sonra da kuzeye döndüklerini, baskı işlerine devam etmek için Richmond'a bir göz atmak istediklerini söylemişti. Onların güvenliği için kısa ve sessiz bir dua etti.

Claire bankta onun yanında oturuyor, küçük Mandy kucağında mışıl mışıl uyuyordu, kolunun yarısı bir tahıl çuvalı gibi sarkıyordu ve bir o kadar da ağırdı. Jamie uzanıp yavruyu kaldırıp göğsüne yasladı ve Claire ona doğru eğilip minnettarlıkla başını onun omzuna yasladı. Bir an için onun ve Mandy'nin saçlarını gördü, çılgın bukleleri birbirine karıştı ve öyle bir sevgi hissetti ki o anda ölse bile sorun olmayacağını düşündü.

Claire doğruldu ve başını kaldırıp yüzünde aynı ifadeyi taşıyan Roger Mac'i gördü. Gözleri mükemmel bir anlayışla buluştu. İkisi de masanın üzerine baktı, etrafa saçılmış kırıntı ve kemiklerin arasında gülümsüyorlardı.

123

VE ŞARKI DEVAM EDİYOR...

Hem yetişkin hem de küçük yolcular gece oldukça geç yattılar. Ne var ki çocuklar doğal olarak şafakla birlikte yataklarından fırlayıp mutfağı istila etmek için aşağı koştular. Jem ve Mandy, Agnes ve Hardman kızlarıyla hemen arkadaş olmuşlardı. Mandy, Chastity'den büyülenmişti ve ona kahvaltısını küçük lokmalar hâlinde yedirmekte ısrar ediyor, sanki Chastity yavru bir kuşmuş gibi ona anaç bir ses tonuyla mırıldanıyor, bu da Chastity'nin kıkırdamasına ve burnundan sütün gelmesine neden oluyordu.

Pınar evinden taze bir kova süt almak için dışarı çıktığımda, giyinmiş ama henüz tam olarak uyanmadığı belli olan Brianna'nın aşağıya indiğini gördüm.

"Nasılsın, tatlım?" Dikkatle baktığımda onu Savannah'ya gittiklerinde olduğundan daha solgun ve zayıf gördüm, ama Tanrı bilir hangi hava koşulları, savaş ve öngörülemeyen yiyecek kaynakları arasında yaklaşık beş yüz kilometrelik bir araba

Scanned with CamScanner

yolculuğu yapmak, iki at, bir koca ve iki çocuğu idare etmek, bir yandan da yarasa guanosuna bulanmış kaçak silah yükünün üzerinde oturmak, muhtemelen insanı yıpratırdı. Yine de mutlu görünüyordu.

"Bu eve inanamıyorum! Bu..." Bir elini uzatıp etrafına bakındı, sonra güldü. "Ama babam hâlâ muayenehaneye bir kapı takmamış."

"Bir yolunu bulacaktır." Mutfağa baktım. Uğultu ve kıkırdamalar huzur vericiydi ve koluna girerek onu kapısız muayenehaneye doğru çektim. "Kalbini dinlememe izin ver. Masanın üzerine çık ve uzan."

Brianna gözlerini devirmek ister gibi görünse de bir çekirge kadar atletik bir şekilde zıpladı ve kendini aşağıya bıraktı, gözlerini kapattı ve yeni dolgulu yüzeyi hissettiğinde zevkle iç çekti.

"Ah, Tanrım. Savannah'dan ayrıldığımızdan beri hiç bu kadar yumuşak bir yatağım olmamıştı. Kesinlikle bu kadar temiz değil." Rahat bir şekilde gerindiğinde omurlarının yumuşak patlamasını duyabiliyordum. "Lord John sevgilerini yolladı bu arada."

"Öyle mi dedi?" dedim Pinard'ıma uzanırken gülümseyerek.

"Hayır, çok daha zarif bir şey söyledi ama kastettiği buydu." Tek gözünü açtı ve beni kurnazca süzdü. "Ayrıca Dük Pardloe hazretleri en derin selamlarını iletmemi rica etti. Senin için bir nev, not yazdı."

"Bir nevi?" John'la kısa süren evliliğimiz sırasında Hal'den gelen bir ya da iki mektup görmüştüm ve John'dan onlar hakkında daha çok şey duymuştum. "Tam adıyla mı imzaladı?"

"Evet, ama oldukça üzgündü. Ama bilirsin işte, soğukkanlılık falan."

Ona bakakaldım.

"Üzgün mü? Hal? Ne için? Bağcıklarını çöz."

"Bu," dedi gözlerini kısıp bağcıkların üzerindeki parmaklarına bakarak, "uzun hikâye." Bana bir bakış fırlattı. "Sanırım babam bana gitmemi önerdiğinde William'ın Savannah'da olduğunu biliyordu?"

Scanned with CamScanner

"Lord John bundan bahsetmişti, evet, seni sosyetik bir kadının portresini yapmaya davet ettiği mektupta. Bu arada nasıl sonuç nasıl oldu?"

Güldü.

"Angelina Brumby ve kocası hakkında her şeyi daha sonra anlatacağım," dedi. Bir gözünü kapatıp diğeriyle bana baktı. "Konuyu değiştirmeye çalışma. William."

"Onunla görüştünüz mü?" Umudumu sesimden uzak tutamadım ve iki gözünü de açtı.

"Görüştüm." Son danteli ilmeğinden çekerken yere baktı. "Gerçekten çok iyiydi," dedi usulca. "Brumbylerin evine geldi... Lord John onu 'Bayan Ressam'ı görmesi için göndermişti ve ona benden de bahsetmemişti. Bu ikisinin nesi var?" diye sordu aniden başını kaldırarak. "Babam ve Lord John. Bunu neden yapsınlar ki? Birbirlerinin Savannah'da olduğunu bize söylemediler."

"Utangaçlık," dedim ve biraz alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ayrıca ikisinde de bir tür nezaket var; her ne kadar sen öyle düşünmesen de. Ne seni ne de William'ı herhangi bir beklentiye sokmak istediler." En azından Jamie, çocuklarının birbirlerini sevmemelerinden çok korkuyordu ve *sevmelerini* istemesi bana bile söylenemeyecek kadar önemliydi.

"Niyetleri iyiydi," dedim rahatça. "William *nasıl*?"

Yüzünde eve dönmüş olmanın verdiği sevinç hiç azalmadı ama küçük bir sempati ifadesiyle başını salladı.

"Zavallı William. O çok iyi bir çocuk, aman Tanrım! Bu kadar genç bir insan nasıl bu kadar karmaşık bir hayat yaşayabilir?"

"Hatırladığım kadarıyla yirmili yaşlarının başında hayatın o kadar da basit değildi..." İç etekliğinin kurdelesini çözdüm ve Pinard'ın düz çanını göğsüne dayadım. "Sanırım kötü bir ebeveyn seçimi. Derin nefes al, hayatım ve tut."

Brianna dediğimi yapınca ben de dinledim. Tekrar dinledim, Pinard'ı hareket ettirdim, dinledim... *Dum-DUM, dum-DUM,*

Scanned with CamScanner

dum–DUM... Bir metronom gibi düzenli ve iyi, güçlü bir ses. Her ihtimale karşı bir elimi solar pleksusuna koyup karın nabzını hissettim ama o da aynı derecede güçlüydü, karnının sert eti her vuruşta parmaklarımın altında biraz zıplıyordu.

"Her şey yolunda görünüyor," dedim ve başımı kaldırıp yüzünü gördüğümde şu anda ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Evinde. Güvende. *Hayatta.*

"İyi misin, anne?" dedi bana şüpheyle bakarak çünkü gözlerim hafifçe yaşarmıştı.

"Elbette," dedim ve boğazımı temizledim. "Ritim bozukluğuyla ilgili çok sorun yaşadın mı?"

"Hayır," dedi, sesi biraz şaşırmış gibiydi. "Charleston'a giderken iki ya da üç kez, oradayken de bir ya da iki kez oldu. Savannah'da sadece iki kez, en azından benim fark edebileceğim kadar kötüydü. Ama dönüş yolunda hiç olduğunu sanmıyorum ya da olduysa bile sadece birkaç saniyeliğine oldu.

"Söğüt kabuğu almaya devam ettim," diye beni temin etti. "Ancak bir süre sonra yaprakları öğütüp peynirle hap yapmaya başladım çünkü çay sürekli işememe neden oluyordu ve *her* on beş dakikada bir resim yapmayı bırakıp bir lazımlık bulamıyordum. Peynirin söğüt kabuğunu nötralize edeceğini *sanmıyorum*, değil mi?"

"Hayır," dedim gülerek. "Tebrikler, dünyanın ilk peynir aromalı aspirinini icat ettin. Mideni rahatsız etmedi mi?"

Başını salladı ve iç etekliğinin yakasını yukarı çekti.

"Hayır, ama peynirin asidi tamponlayabileceğini düşündüm; ülseri olan insanlara süt içmelerini söylemiyorlar mı?"

"Evet, o ya da antiasit. Bal aslında oldukça işe yarıyor..." Aniden durdum.

İç etekliğinin kurdelesini yeni bağlamıştı ve ben de ona vermek için bağcıklara uzanmıştım ama sol elim hâlâ karnının üzerinde, biraz daha aşağıdaydı. Ve hâlâ kalp atışlarını hissediyordum.

Hafif, hızlı bir kalp atışı. Minik, yoğun ve çok güçlü.

Dumdumdumdumdum...

Scanned with CamScanner

"Anne? Neyin var?" Bree telaşla doğrulmuştu. Tek yapabildiğim başımı ona doğru sallamaktı.

Tepe'nin en yeni sakinine, "Evine hoş geldin," diyebildim. Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Brianna'nın hamilelik haberinin yarattığı genel sevinç ve evin nüfusunu yeniden düzenleme telaşının ortasında Hardmanlar yarım kalmış üçüncü katı devraldılar, yağmurdan korunmak için pencerelere yelken bezi çektiler ve Roger ile Brianna her zamanki odalarına taşındılar. Artık kadın olan Fanny ve Agnes'a mahremiyet için çatı katında kendilerine ait bir bölüm verildi ama Hardmanların kızları gibi küçük çocuklarla birlikte kaygısızca uyumaya devam ettiler. Bu sebeple Brianna'nın bana verdiği notu hatırlamam biraz zaman aldı.

O sırada giydiğim önlüğün cebine koymuştum ve notu birkaç gün sonra, önlüğün hijyenik olamayacak kadar kirli olduğuna ve yıkanması gerektiğine karar verdiğimde buldum.

Not ortaya çıktı; karmaşık bir şekilde katlanmış küçük, düzgün bir blok kâğıttı ve üzerinde dolunayda uçan bir kuğu damgası vardı. *Bayan James Fraser'a, Fraser Tepesi, Kuzey Carolina'ya* olarak gönderilmişti ama John'un Hal'in yazışma alışkanlıklarıyla ilgili tarifine sadık kalınarak selamlama yoktu ve mesaj kesinlikle gerekli olandan biraz daha az kelimeden oluşuyordu. Yine de imzalamıştı.

Kardeşimle birbirinize ne yaptığınızı bilmiyorum ama belli ki arkadaştan biraz daha fazlasısınız. Eğer yapmak üzere olduğum şeyden geri dönmezsem, lütfen ona göz kulak olun.

Not: Bana öldürücü nitelikte bitkisel bir karışım önerebilir misiniz? Fareleri zehirlemek için.

Harold, Pardloe Dükü

Bunun altında büyük bir H harfi vardı, muhtemelen onu unvanından tanıyamamam ihtimaline karşı. Kâğıdı, ekmek yoğururken bakabileceğim turta kasasının üzerine yavaşça yerleştirdim.

Scanned with CamScanner

Gülmek istedim ve gülümsedim de ama gergin bir gülümsemeydi bu. *Fareleri zehirlemek için...* Hal'in kişiliği hakkında bildiklerime göre cinayet işlemeyi, intihar etmeyi ya da mahzenindeki kemirgenleri gerçekten yok etmeyi planlıyor olabilirdi. Ne yapmak üzere olduğuna gelince...

"Akıllara durgunluk veriyor," dedim nefesimin altında ve elastik hamuru unlu çalışma masasına vurup katlayıp yumruklayarak yeni bir top hâline getirdim. Bunu kâseye geri koydum ve üzerini nemli bir bezle örttüm, sonra sersemlemiş bir tavuk gibi orada durup gözlerimi kırpıştırarak Grey kardeşlerin hangi *haltın* peşinde olduğunu merak ettim. Başımı sallayıp kâseyi bacanın yanındaki küçük rafa koydum ve koridordan Jamie'nin çalışma odasına doğru yürürken ekmeği mayalanmaya bıraktım.

"Bir sayfa kâğıdın ve düzgün bir tüy kalemin var mı?" diye sordum.

"Evet, burada." Jamie sandalyesinde arkasına yaslanmış, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı ama masasının üzerindeki kavanozdan bir tüy kalem çıkarmak için öne doğru eğildi ve bana Bree'nin düz bez kâğıtlarından bir yaprak uzattı.

Başımı sallayarak teşekkür edip onları aldım ve masasının yanında durarak yazmaya başladım:

Pardloe Dükü Harold'a
Albay, 46. Piyade Alayı
Savannah, Georgia

Sevgili Hal,
Evet.
Yüksükotu yaprakları. Onları ezip sert bir çay yapın ya da salataya koyup fareleri yemeğe davet edin.

Eski baldızın,
C.

Not: Bir fare için bile ölmek için iyi bir yol değil. Vurmak çok daha etkilidir.

Scanned with CamScanner

Jamie yazarken beni izliyordu, mektubu zorlanmadan baş aşağı okuyordu ve bitirip notu kurutmak için havada salladığımda kaşlarını kaldırarak bana baktı. Hal'in notuyla birlikte mektubumu onun önüne bıraktım.

Okurken kaşları aşağı inmedi. Başını kaldırıp bana baktı.

"Bunun bir şaka olması gerekiyordu," dedim. "Yani yüksükotlarıyla ilgili olan kısım."

Ölçülü bir İskoç sesi çıkardı ve notları bana doğru geri itti.

"Belki şaka yapıyorsun, Sassenach ama o şaka yapmıyor. Sana *her ne* dediyse."

124

YÜZÜNÜ GÖRDÜĞÜM İLK AN

Savannah
5 Mayıs 1780

Majestelerinin Ordusu'ndan Emekli Yüzbaşı M. A. Stubbs'dan, Bay John Cinnamon'a

Sevgili Bay Cinnamon,

Portrenizi hangi duygularla karşıladığımı anlatamam. Gerçekten de göğsüm öylesine sıkıştı ki suçluluk ve sevincin baskısı arasında kalbimin patlayacağını düşündüm. Yine de cesur eyleminiz ve arkasında yatan cesaret için bu sefil kalple size teşekkür ediyorum.

Öncelikle, hak etmesem de affınıza sığınmak istiyorum. Quebec'te ağır yaralandım ve birkaç ay boyunca kendi işlerimle ilgilenemedim, bu süre zarfında İngiltere'ye geri gönderildim. Anneniz hakkında araştırma yapmalı ve ikiniz için bir şeyler ayarlamalıydım. Ama yapmadım. Beni bu görevden alıkoyanın sadece şok ve sakatlık olduğunu düşünmeyi tercih ederdim

Scanned with CamScanner

fakat gerçek şu ki bencillik ve tembellik yüzünden unutmayı seçtim. Ben iyi bir adam değilim. Bunun için özür dilerim.

Şimdi de -affınıza sığınarak- bana gelmenizi rica etmeme izin verin. Boya ve tuvale aktarılmış yüzünüzü görmenin bende yarattığı duyguların gücü ve yüzünüzü gerçekten karşımda görmek için içimde büyüyen ihtiyaç beni daha da şaşırttı. Sizin de benimkini görmek isteyeceğinizi ummaktan başka bir şey yapamam.

Eğer gelmek için beni bağışlarsanız, Londra'ya geçişinizi ayarlayacak ve seyahatiniz için para sağlayacak olan Lord John Grey'e talimatlar gönderdim.

Sizin en alçakgönüllü ve itaatkâr
hizmetkârınız ve babanız,
Malcolm Armistead Stubbs

Not: Sizin adınız Michel. Annenizin Fransız Büyükannesi tarafından kendisine verilen ve üzerinde başmelek Mikail'in siluetinin olduğu bir madalyon vardı ve onun korumasına sahip olmanızı diledi.

10 Mayıs 1780
Savannah

Fırtınalı bir gündü ve rıhtım soğuktu; kuvvetli bir rüzgâr nehirde beyaz dalgalar oluşturuyor ve onların şapkalarını da uçurmaya hazırlanıyordu. Gemi yüklemeyi neredeyse bitirmişti. Son yükü, demirde bekleyen ordu gemisi *Hermione*'nin kargo ambarlarına gidecekti.

"Hiç gemiye bindin mi?" diye sordu William aniden.

"Hayır. Sadece kano." Cinnamon gergin bir at gibi seğiriyordu, kaçmaya hazırdı. "Nasıl bir şey?"

"Bazen heyecan verici," dedi William güven verici olduğunu umduğu bir ses tonuyla. "Ama çoğunlukla sıkıcı. Al, sana bir veda hediyesi getirdim." Ceketinin cebine uzandı ve küçük bir kavanoz dolusu bulanık sıvı ile damlalıklı daha küçük bir şişe çıkardı.

Scanned with CamScanner

"Ne olur ne olmaz," dedi Cinnamon'a ve bunları uzattı. "Salatalık turşusu ve eter. Deniz tutması ihtimaline karşı."

Cinnamon hediyelere kuşkuyla baktı ama başını salladı.

"Miden bulanırsa turşu emersin," diye açıkladı William. "Eğer bu işe yaramazsa, altı damla eter al. İstersen biranın içine de koyabilirsin," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

"Teşekkür ederim." Rüzgâr Cinnamon'ın her zamanki kırmızı ışıltısını geri getirmişti. "Teşekkür ederim," dedi tekrar ve William'ın elini ezici bir ciddiyetle kavradı. "Kız kardeşine söyle... ne kadar... ne kadar..." Yükselen duygu dalgası onu boğdu ve başını sallayıp William'ın elini daha sıkı sıktı.

"Sen zaten söyledin," dedi William elini gevşetip parmaklarını sayma isteğini bastırarak. "Bunu yapmaktan mutlu oldu. Senin adına mutlu oldu. Ben de öyle," diye ekledi ve Cinnamon'ın kolunu şefkatle okşadı, hissettiği gerçek sevgiden olduğu kadar tekrar ele geçirilmekten kaçınmak için de. "Seni özleyeceğim, biliyorsun." Bunu çekingen bir tavırla söylemişti.

Özleyecekti ve bunun farkına varması kulağının arkasına bir darbe gibi çarptı. Birden kendini boşlukta hissetti ama söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"*Moi, aussi*," dedi Cinnamon ve boğazını temizleyerek yeni çizmelerine baktı.

"Herkes gemiye!" Geminin kaptanı olan deniz teğmeni onlara ters ters bakıyordu. "*Şimdi*, beyler!"

William, Lord John'un hediyesi olan yeni valizi aldı ve Cinnamon'ın eline tutuşturdu.

"Git," dedi, olabildiğince sert bir şekilde gülümseyerek. "Bana Londra'dan yaz!"

Cinnamon nutku tutulmuş bir hâlde başını salladı, sonra gemiden gelen bir başka öfke dolu bağırış üzerine döndü ve körlemesine gemiye çıktı. Geminin yelkenleri bir anda açılıp doldu ve bir dakika içinde nehrin ortasında, bilinmeyen geleceğe doğru uçuyorlardı. William küçük geminin gözden kaybolusunu izledi, sonra bir iç çekişle Körfez Caddesi'ne döndü, kayıp duygusu kıskançlıkla renklenmişti.

Scanned with CamScanner

"*Au revoir, Michel,*" dedi belli belirsiz. "Şimdi kiminle konuşacağım?"

125

İKİNCİ TÜRDEN BİR KADIN

Savannah

William, Cinnamon gittikten sonra babasının daveti üzerine paylaştıkları küçük evden Lord John'un evine taşındı. Amaranthus, demişti Lord John kesin bir dille, bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

"Amaranthus davetleri kabul etmez," demişti William'a, "ve arada sırada da dükkânlara gider..."

"Morali bozuk *olmalı*," dedi William. Şaka yollu söylemişti ama babasının ona dik dik bakışı utanmasına neden oldu. "Eminim ona kimsenin bilmediğini söylemişsindir?"

"Elbette, söyledim," dedi Lord John sabırsızca. "Şaşırtıcı derecede nezaketle Hal'e de söyledim. Genç kadın sadece başını eğiyor ve görülmeye dayanamadığını söylüyor. Hatta onun kullandığı ifadeyle tuhaf bir şekilde 'sergilenmek'."

"Ah," dedi William biraz aydınlanmış bir hâlde. "Şey, bu daha mantıklı geliyor."

"Öyle mi?"

"Eh," dedi William biraz acemice. "Genç bir dul ve Hal Amca'nın unvanının vârisinin annesi olarak... ilgi çekerdi – yani, ilgi *çekti*? Partilerde, yemeklerde ve bu tür şeylerde yani."

"Gördüğüm kadarıyla bu ilgiden çok hoşlanıyordu," dedi babası alaycı bir tavırla ona yan gözle bakarak.

"Oldukça." William yana döndü, büfeden bir Meissen tabağı alıp inceliyormuş gibi yaptı. "Ama şimdi... şey... tabiri caizse ifşa oldu... sadece aramızda olsa bile..." Öksürdü. "Belki de genç ve güzel bir dul rolünü oynayamayacağını düşünüyor ve..."

Scanned with CamScanner

"Ne Hal ne de ben orada olmasak bile muhtemelen duyacağımızı bilerek koca kafalı genç adamlarla flört ederken kendini biraz kötü hissediyordur. Hımm." Lord John bunu şüpheli ama makul buluyor gibiydi. Sonra da bir sonraki -kaçınılmaz, William'ın deyimiyle- çıkarımı yaptı.

"Neticede dokunduğu parlak genç kıvılcımlardan biri alev alıp onunla evlenmek istese ne yapardı?" Lord John kaşlarını çattı, aklına bir sonraki şey gelmişti. Aceleyle omzunun üzerinden baktı, sonra William'a yaklaştı ve sesini alçalttı.

"Böyle bir şey olsaydı ve biz gerçeği *bilmeseydik* ne yapardı?"

William omuz silkti ve tamamen cahil bir edayla ellerini iki yana açtı.

"Tanrı bilir," dedi tüm gerçekliğiyle. "Ama olmadı."

Lord John başka bir şey söylemek ister gibi baktıysa da bunun yerine sadece başını salladı ve tabağı iki santim kaydırarak tam yerine geri koydu.

"Belki öğle yemeklerine, çay partilerine ya da dikiş kurslarına gidebilir?" diye önerdi William. "Sadece kadınların olduğu şeyler yani."

Babası kısaca güldü. "Dünyada iki tür kadın vardır," dedi. "Kadınlarla birlikte olmaktan hoşlananlar ve erkeklerle birlikte olmayı tercih edenler. Şu ya da bu nedenle," diye ekledi, "bu her zaman şehvetle ya da evlilikle ilgili değildir."

"Ve sen Amaranthus'un birinci türden biri olmadığını ima ediyorsun."

"William, bu senin bile fark edeceğin kadar açık ve *seni* temin ederim ki diğer kadınlar da fark etti. Birinci tipteki kadınlar ikinci tipteki kadınlardan hoşlanmazlar, özellikle de ikinci tipteki kadın genç, güzel ve cazibeli ya da paralı ise." Bir elini hâlâ gür ve sarı olan ama yüzüne yakın yerlerde beyaz izleri görülen saçlarında gezdirdi. "Sanırım Bayan Holmes'a ya da Leydi Prévost'a Amaranthus'u bir tür bekârlığa veda partisine davet etmeleri için rica edebilirim ama gideceğinden oldukça şüpheliyim."

Scanned with CamScanner

CamScanner

"Onun ne yaptığını bildiğin hâlde," dedi William nazikçe, "ondan hoşlanıyorsun ve yalnız olduğu için endişeleniyorsun. Sonuçta bu durum onun suçu değil."

Babası derin bir iç çekti. Oldukça pejmürde görünüyordu ve üzerinden muhtemelen kömür rengi gömlek kolundaki iyi temizlenememiş beyazımsı lekeyle bağlantılı olarak hafif bozulmuş süt kokusu etrafına yayılmıştı. Trevor sütten kesilmişti ama henüz bardaktan içmenin sırlarını çözememişti.

"Senin bir bakıcıya ihtiyacın var," dedi William.

"Evet, var," dedi babası hemen. "Sana."

Oglethorpe Sokağı'na döndüğü için üzgün olduğunu söyleyemezdi. John Cinnamon'la birlikte yaşamak yeterince hoştu ve her daim elinin altında, başına gelenleri paylaşabileceği bir arkadaşının olması güzeldi. Ancak Cinnamon için biraz endişeli olsa da mutluydu. Bataklığın kenarında paylaştıkları küçük ev nemli ve ıssız görünüyordu. Güneş battığında, onu çamur ve ölü balık kokusuyla gölgelerde yalnız bıraktığında morali bozuluyordu. Buradaysa sabahları güneş ışığına ve aşağıdaki evde yaşayan insanların seslerine uyanmak artık güzeldi.

Bir de yemek vardı. Moira'nın ızgara domates konusundaki inadı bir yana kadın balık, kabuklu deniz ürünleri ve kayısı soslu kızarmış timsah konusunda bir muhteşemdi. Hatta biraz ikna ve iyi bir konyak hediyesiyle Lord John'un kendisine patates graten yapmayı öğretmesine bile izin vermişti.

Bir de Amaranthus vardı.

Lord John'un ne demek istediğini hemen anlamıştı. Amaranthus durgundu, gözleri kapalı bir şekilde dikiş işleriyle uğraşıyor, sadece biri onunla konuştuğunda konuşuyordu. Her zaman kibardı ama bir o kadar mesafeliydi, sanki düşünceleri başka yerdeydi.

Muhtemelen New Jersey'de, diye düşündü ve ona karşı bir tür sempati duyduğuna şaşırdı. Tüm bu olan bitenler gerçekten onun hatası değildi.

Scanned with CamScanner

William onu topluma kazandırmaya koyuldu ve bu süreçte, geçen yıl boyunca bir kenara bıraktığı kendi karakterinin bazı parçalarının aslında ölmediğini fark etti. Geceleri rüya görmeye başlamıştı, İngiltere hakkında.

Akşamları oyun oynuyorlardı. Satranç, dama, tavla, domino... Hal ya da bir başkası akşam yemeğine geldiyse iskambil oynuyorlardı ve üç adam da Amaranthus'un rekabet ateşiyle parladığını görünce gülümsüyordu. Amaranthus acımasız bir kart oyuncusuydu ve satrancı bir kedi gibi oynuyordu, fırıl fırıl gözleri satranç taşları sanki birer fareymiş gibi tahtaya sabitlenmişti, hayali bir kuyruk omzunun arkasında hafifçe sağa sola sallanıyordu, ta ki atağa geçip beyaz dişlerini gösterene kadar.

Yine de öylece geçen zaman hissi biraz bunaltıcıydı. Tüm şehir benzer bir atmosferle kaplanmıştı ancak tüm o hareketliliğin askıya alınmasını derin ve acil bir nedeni vardı. Fransız gemilerinin gitmesi, Lincoln ve Amerikalıların Charles Town'a çekilmesiyle Savannah ayaklanmaya başlamıştı: topların yıktığı evler olabildiğince çabuk onarılmıştı ama baharla birlikte yeni renkler gelmiş ve şehrin parlak pembeleri, sarıları ve mavileri yeniden çiçek açmıştı.

Şehrin dışındaki ağaç barikatlar ve tabyalar, fırtınalar ve yüksek gelgitlerin aşındırmasına rağmen hâlâ duruyordu. Amerikan kampının kalıntıları, köleler ve çıraklar tarafından talan edilmiş ve artık neredeyse yok olmuştu.

Öte yandan nasıl ki Benjamin'in New Jersey'de olduğu düşüncesi Amaranthus'un dışa dönük soğukkanlılığının altında yatıyorsa, Charles Town düşüncesi de Savannah garnizonunun zihninde tamamen kaplıyordu.

Sör Henry Clinton'ın sefer için birliklerini hazırladığı New York ve Rhode Island'dan sık sık haberler geliyordu. Hal'in kim olduğu ve John'un sadece kardeşi değil de aynı zamanda yarbayı olduğu düşünüldüğünde, ev halkı General Clinton'ın hava böyle bir maceraya izin verir vermez Charles Town'a saldırma niyetinin farkındaydı.

Scanned with CamScanner

Nisan ayı boyunca, giderek artan bir heyecan ve yoğunluk içinde, gemilerle atlılarla sevkiyatlar gelmişti. Kuşatma ilerledikçe Hal Amca evinin önünde bir o yana bir bu yana gidip geliyor, hapsedilmeye dayanamıyor ama bir anlık yokluğunda herhangi bir haber gelmesin diye de ayrılmak istemiyordu.

Lord John, az önce amcasını yavrularını doğurmayı bekleyen hamile bir kediye benzeten William'a, "Charles Town'a daha fazla adam göndermemiz gerekecek gibi görünmüyor," demişti. "Clinton'ın çok sayıda adamı ve topçusu var, Cornwallis de elinde ve diğer hataları ne olursa olsun, İngiliz ordusu kuşatmanın nasıl yapılacağını biliyor. Yine de şehir düşerse –daha doğrusu düştüğünde– bizi de *çağırabilirler* ve eğer çağırırlarsa çok acele edeceklerdir. Ama büyük ihtimalle burada öylece kalakalırız," diye uyardı William'ın yüzündeki hevesli ifadeyi görünce. Yine de duraklayıp düşünceli bir ifadeyle oğluna baktı.

"Böyle bir durumda görev almayı düşünür müsün?" diye sordu.

William'ın ilk dürtüsü elbette evet demekti ve babasının bunu gördüğü açıktı çünkü Lord John, William'a geleceğiyle ilgili bir şey söylemekten kaçınmak için elinden geleni yapmış olsa da bir görevden bahsetmek babasının yüzünde belli belirsiz bir umut parıltısı yaratmıştı.

William yine de derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Bunu düşüneceğim."

Savannah çiçek açmıştı, meydanlar ve zarif sokaklar manolya yaprakları ve açelya çiçekleriyle kaplıydı. Gardenyalar, yaseminler ve mor salkımlar havayı kokularına boğuyor, görenleri büyülüyordu. Lord John'un kış boyunca rahat ve sıcak olan evi birdenbire kapalı ve dayanılmaz derecede havasız göründü.

William, sabah havasının ve denizden gelen serin esintinin tadını çıkarmak için Amaranthus'u onunla birlikte yürüyüşe çıkmaya ikna etmişti. Genç kadın bundan hoşlanıyor gibiydi;

Scanned with CamScanner

başı gururla kalktı ve tanıdığı bayanlara hoş bir şekilde başını sallayacak kadar ileri gitti. Çoğu selam verdi ya da nezaketle başını salladı. William da gülümseyip selam verdi ancak geniş hasır şapkaların ve dantelli bonelerin altındaki yüzlerdeki şüpheli bakışları gördü. Birkaç dudak bükme ve yan bakışlar da vardı.

"Hayal kırıklığına uğramışlar," dedi Amaranthus, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Seni tuzağa düşürdüğümü düşünüyorlar."

"Bırak öyle düşünsünler," diye cevap verdi William, kolunun kıvrımında duran Amaranthus'un elini kısa bir süre okşayarak. "Yine de düşürdüğünü herkesin içinde sergilemekten çekiniyorsan sahile kadar yürüyebiliriz."

Körfez Caddesi'nin sonunda suya inen taş basamakların başında durup ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardılar; taş ıslak ve kaygandı ama William'ın çıplak ayak tabanlarında harika bir his uyandırıyordu. Kum daha da iyi hissettirdi ve Amaranthus'un elini bırakarak ceketini çıkarıp kumsalın aşağısına doğru koşmaya başladı, pantolonunun dizlerinin bağı çözülmüştü ve tepesinde deniz kuşları ötüyordu.

Mutlu bir şekilde geri döndüğünde, kızın şapkasıyla bonesini çıkarıp saçlarını çözdüğünü ve kumların üzerinde dans ettiğini, görünmeyen bir sevgiliye reverans yaptığını, ellerini uzatmış bir şekilde dönüp durduğunu gördü.

Adam güldü ve kıza arkadan yaklaşarak elini tuttu, onu kendine doğru çevirdi, eğildi ve parmak eklemlerini öptü. O da güldü ve ayak parmaklarının arasından nemli kumların yükseldiği kumsalda yavaşça yürüdüler. Sahile vardıklarından beri hiç konuşmamışlardı ve buna gerek de yoktu. Kumsalda birkaç kişi vardı; balıkçılar, sığlıklarda karides ağı çeken ya da istiridye arayan kadınlar ve kendileri gibi aylaklar. Kimse onlara gelişigüzel bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Sözsüz bir anlaşmayla dönüp kasabadan uzaklaştılar, otların arasından geçip nehre doğru ilerlediler, bir zamanlar ordu çadırı olan ve şimdi rüzgârda sallanan yarı gömülü bir branda kalıntısının yanından geçtiler.

Scanned with CamScanner

Sonunda durdular, yeterince ilerlediklerini biliyorlardı ve bir süre durup nehirden aşağı inen balıkçı kayıklarını ve mavnaları, birkaç deponun taşıdıkları malları beklediği diğer tarafa geçen sandalları ve kayıkları izlediler.

Amaranthus içini çekti ve William onun yüzünde hüzünlü bir ifade olduğunu düşündü, sanki o da suyun üzerinde özgürce yelken açabilmeyi diliyordu.

"Boşanabilirsin, biliyorsun," diye ağzından kaçırdı.

Kadın başını sertçe çevirdi, vücudu gerildi ve sanki bunun kötü zamanlanmış bir espri girişimi olup olmadığını anlamak istercesine onu baştan ayağa süzdü. Öyle olmadığı sonucuna varınca omuzlarını gevşetti ve bir çocuğa elini neden ateşe sokmaması gerektiğini anlatmak için kullanılan sabırlı bir ses tonuyla, "Hayır, yapamam," demekle yetindi.

"Elbette... yapabilirsin," diye düzeltti kendini, "eğer istersen. Yakında İngiltere'ye dönmem gerektiğini düşünüyordum. Bir şeylerle uğraşmak için. Benimle seyahat edebilirsin, benim korumam altında. Ben henüz dük değil ama hâlâ bir asilzade. Bu da boşanmanın Lordlar Kamarası tarafından onaylanması gerektiği anlamına geliyor ve General Bleeker'ı duyduklarında bunu hemen yaparlar. Sadakatsizlik bir şeydir, vatana ihanet bambaşka bir şey."

Genç kadının burun delikleri beyazladı ama öfkesine hâkim oldu.

"Demek istediğim *tam olarak* bu, William. Boşanmayı düşünmediğimi mi sanıyorsun? Oradan bakınca bir beyinsiz gibi mi duruyorum?"

Bu soruya verilebilecek iyi bir yanıt yoktu ve o da akıllıca davranarak bunu denemedi.

"O zaman 'tam olarak' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu onun yerine.

"Vatana ihanetten bahsediyorum," dedi kızgınlıkla. "Başka ne demek istemiş olabilirim ki? Dediğin gibi, Ben'in beni bir fahişe için değil de General Washington için terk ettiği gerekçe-

Scanned with CamScanner

siyle Lordlar Kamarası'na boşanmak için dilekçe verip kanıtlayabilseydim bunu anında kabul ederlerdi ve gerekirse de senin gelip tanıklık edeceğini düşünüyorum, William." Tartışmasına geri dönmeden önce ona alaycı tavırla gülümsedi.

"Gazeteler, bildiriler ve Londra'daki tüm salonlar haftalarca –hayır, aylarca!– bu konuda uğuldayacak. Bu amcana ne yapar? Karısına? Kardeşine? Ben'in kardeşlerine ve kız kardeşine? Bunu onlara nasıl yapabilirim?" Kollarını öfkeyle iki yana açtı.

"Birliği de var. Kral onu tamamen dağıtmasa bile Peder, Pardloe'ya bir daha asla güvenmez. Ordu da öyle."

"Anlıyorum," dedi William sert bir sesle, bir anlık sessizlikten sonra. Bir nefes aldı, sonra dikkatle onun elini tuttu. Kadın elini çekmedi ya da ona tokat atmadı ama dokunuşuna da karşılık vermedi.

"Sadece şunu söylemek istiyorum ki boşanmayı herhangi bir kişisel çıkar güdüsüyle önermedim," dedi sessizce. "Düşünebileceğini düşünmüştüm..."

Amaranthus sabit bir şekilde suya bakıyordu ama bunun üzerine dönüp onun gözleriyle buluştu. Bakışları düz ve ciddiydi, gözleri bulutlu gökyüzü kadar griydi.

"Olabilir," dedi usulca. Esintiyle kıpırdayan etekleri adamın çıplak baldırlarına dolanacak kadar yakındı ve parmak eklemlerini hafifçe öperek elini bıraktı.

"Düşündüm..." diye başladı ama sonra durdu, gözleri bir yere odaklanmıştı. "O da ne?"

William dönüp baktığında, sancağı rüzgârda uçuşan bir donanma gemisinin nehirde onlara doğru ilerlediğini gördü. Yanlarından geçerken, gemideki askeri üniformaların parıltısını yakaladı.

"Haber var," dedi. "Charles Town'dan. Gidelim!"

Aceleyle geri dönerken rıhtımdaki gemiyi gördüler, ardından küçük bir grup ordu ve deniz subayı kaygan taş merdivenlerden Körfez Caddesi'ne doğru zahmetle tırmanıyordu.

Scanned with CamScanner

William ciğerlerini şişirerek, "Charles Town kurtarıldı mı?" diye bağırdı.

Subayların çoğu onu görmezden geldi ama grubun sonundaki genç bir asteğmen dönüp yüzünde ışıltılı bir ifadeyle, "Evet!" diye bağırdı. Genç adam aceleyle kolundan tutularak sürüklendi ama grubun resmi bir azarlamayla vakit kaybetmeyecek kadar acelesi olduğu belliydi.

"Aman Tanrım." Amaranthus nefes nefese kalmış, elinin ayasını korsesine bastırıyordu. William heyecandan onu tamamen unutmuştu ama hemen diğer elinden ayakkabılarıyla çorapları aldı ve onu oturtup ayakkabılarını giymesine yardım etti.

Kadın oturdu ve soluk soluğa gülmeye başladı.

"Gerçekten. William. Beni ne sanıyorsun? Bir... kısrak mı?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle değil. Belki... tay." Ona sırıttı ve son çorabını dizine kadar çekti. Ayakkabısının düğmelerini açık bırakmak zorunda kaldı, düğme kancası yoktu ve olsaydı bile nasıl kullanacağını bilmiyordu ama jartiyerini hızlıca bağladı ve en azından böyle yürüyebilirdi.

William, Oglethorpe Caddesi'ne vardıklarında ona, "Prévost'ın karargâhına gitmiş olmalılar," dedi. "Seni babamın evine götüreceğim, sonra da ayrıntıları öğrenmeye gideceğim."

"Mümkün olduğunca çabuk gel," dedi Amaranthus. Rüzgâr esiyordu ve nefes nefese kalmıştı, kaldırım taşlarının üzerinde koşturmaktan yanakları kızarmıştı. "Lütfen, William."

William başını salladı ve onu kapıya kadar geçirdikten sonra General Prévost'ın karargâhına doğru yola koyuldu.

Döndüğünde çay saati çoktan geçmişti ama Moira, Amaranthus ve Lord John'un uzun boylu, asabi yeni kâhyası olan Bayan Crabb, onun için biraz kek ayırmıştı ve hepsi de sabırsızlıkla haberleri bekliyordu.

William ağzının kenarındaki bir kırıntıyı yalayarak, "Kısmen köleler yüzünden," diye açıkladı. "Sör Henry, İngiliz ordusu için savaşmayı seçebilecek asi bir Amerikalının kölesine özgürlük teklif eden bir bildiri yayımlamıştı ve bu Charles Town çevresin-

Scanned with CamScanner

deki kırsal kesimde tekrarlandığında, hem kırsal kesimden hem de şehirden büyük bir erkek akını oldu. Bunlar araziyi iyi bilen adamlar olduğu için sizin de söyleyebileceğiniz gibi..."

Moira çay fincanını yeniden doldurdu, gözleri gri çaydanlığın üzerinde parlıyordu.

"Siyah adamların efendilerine nasıl sırt çevirdiğini ve şehrin bu şekilde düştüğünü mü söylemek istiyorsun? Aferin onlara!"

"Bayan O'Meara!" diye haykırdı Bayan Crabb. "Bunu kastetmiş olamazsınız!"

"Kesinlikle öyle demek istemedim," dedi Moira sert bir sesle, çaydanlığı öyle bir kuvvetle masaya geri koydu ki çay örtünün üzerine sıçradı. "Siz de benim gibi bir 'takma diş' olsaydınız aynı şeyi kastederdiniz. Efendilere ölüm, diyorum!"

Amaranthus şoke olmuş bir hâlde kahkaha attı ve yüzünü bir mendile gömerek bunu öksürük nöbetine çevirmeye çalıştı.

"Anladığım kadarıyla Lord Cornwallis ve adamlarının teslim olmada parmağı var," dedi William yüz ifadesini biraz zorlukla koruyarak. "Sör Henry açıktaki adaları ele geçirirken o da birliklerini anakaraya çıkarmış, ardından şehri toplar ve siperlerle kuşatmış.

"Tüm bunlar olurken, nisan ayının ortalarında Sör Henry iki subayını Monck's Corner denilen yeri ele geçirmeleri için gönderdi. Banastre Tarleton, onu tanırım, çok güçlü bir subaydır ve Patrick Ferguson. Onlar..."

"Ban Tarleton'ı tanıyor musun?" diye sordu Amaranthus şaşkınlıkla. "Ben de onu tanıyorum. Ne kadar tuhaf! Sanırım yaralanmaktan kurulmuş?"

"Bildiğim kadarıyla evet," dedi William da şaşırarak. Yakın mesafeden atılacak bir güllenin Tarleton'a bir şey yapmayacağından emindi. Jane konusunda adamla irtibat kurmuştu ve bu düşünce onda uğraşmak istemediği bir dizi duyguyu uyandırmıştı. Çayını içip biraz öksürdü. "Ferguson'ı hiç duymadım, tanıyor musun?"

Scanned with CamScanner

Tanımasının garip olmadığını düşündü. Ben vatanına ihanet etmeden önce İngiliz ordusunda binbaşıydı ve taburu –William'ın bildiği kadarıyla– hâlâ Clinton'daydı.

Amaranthus hafifçe omzunu silkerek, "Bir keresinde Binbaşı Ferguson'la karşılaşmıştım," dedi. "Kolu sakat, ufak tefek, soluk benizli bir İskoç'tu. Yine de o solgun iri gözleriyle çok etkileyiciydi."

"Sanırım öyledir. Etkileyici yani. Sör Henry onu taşra milisleri için Sadıklar'ı toplamaya gönderdi ve anladığım kadarıyla oldukça iyi iş çıkarmış. Sadıklar, Binbaşı Tarleton'ın birlikleriyle birlikte Monck's Corner'ı almak için savaştılar ve bu da Amerikalıların ana geri çekilme hattını kesti. Sonra..."

Daha tüm duyduklarını anlatmadan masa boş tabaklar, dökülmüş tabaklar ve Clinton'ın ordusunun hareketlerini gösteren şeker, biber ve tuz çizgilerinden oluşan bir enkaza dönüşmüştü.

"Ve böylece Charles Town kurtarıldı, önceki gün," diye bitirdi William, konuşmaktan biraz kısık sesle. "Lincoln üç hafta önce adamlarının zarar görmeden çıkmasına izin verilirse şehri teslim etmeyi teklif etmişti. Ancak Clinton elinin daha güçlü olduğunu biliyordu ve Lincoln sonunda kayıtsız şartsız teslim olana kadar bombardımanı sürdürdü. Beş bin adamın esir alındığını söylediler. Koca bir ordu. Biraz daha çay var mı, lütfen, Moira?"

"Var," dedi kadın ağır ağır ayağa kalkarak. "Ama benim seçimim olsaydı, evlat, konyağı çıkarırdım. Böyle bir zafer bunu hak ediyor gibi görünüyor."

Bu fikir genel bir alkışla kabul edildi ve Lord John gece yarısını çok geçe eve vardığında, artık temiz bardak kalmamıştı ve son şişede sadece birazcık konyak vardı.

Lord John oturma odasının darmadağınık hâline bakıp omuz silkti, oturdu ve şişeyi eline alarak boşalttı.

"Nasılsın, baba?" William uyanık kalmış, kadınları yataklarına gitmeleri için yalnız bırakmış ve ateşin başında oturup düşünmeye başlamıştı. Zaferin genel coşkusunu paylaşıyordu, elbette ama zaferi kazanan erkekleri de kıskanıyordu.

Scanned with CamScanner

Ordunun yoldaşlığını özlemişti fakat bundan da öte, ortak amaç duygusunu, oynayacak bir rolü olduğunu, insanların ona bağlı olduğunu bilmeyi özlemişti. Ordunun katı kuralları vardı ve bunlar hiç de azımsanacak şeyler değildi ama buna karşın şimdiki hayatı amaçsızdı ve bir şeylerden yoksundu. Her şeyden.

"Ben iyiyim, Willie," dedi babası şefkatle. Lord John'un yorgun olduğu belliydi, üniforması onu ayakta tutuyordu ama belli ki keyfi yerindeydi. "Yarın sana her şeyi anlatacağım."

"Evet, elbette." William ayağa kalktı ve babasının ayaklarını altına aldığını ama sonra ne yapacağından emin değilmiş gibi tereddüt ettiğini görünce gülümseyerek Lord John'u sandalyesinden kaldırmak için eğildi. Sabit durduğundan emin olmak için bir an babasının koluna tutundu ve vücudunun katı sıcaklığını hissetti, bir adamın, bir askerin kokusunu aldı; ter ve çelik, kırmızı yün ve deri.

"Bir görev almayı düşünüp düşünemeyeceğimi sormuştun," dedi William aniden kendini şaşırtarak.

"Sordum." Lord John ayaklarının üzerinde biraz sallanıyordu –belli ki az önce içtiği bir avuç konyak akşamki pastasının kremasıydı sadece– ama gözleri kan çanağına dönmüş olsa da berraktı ve William'ınkileri kuşkulu bir onaylamayla karşıladı. "Yine de emin olmalısın."

"Biliyorum," dedi William. "Sadece düşünüyorum."

"Yeniden katılmak için kötü bir zaman değil," dedi babası mantıklı bir şekilde. "Eğlence bitmeden katılmak istiyorsun demek istiyorum. Cornwallis Amerikalıların bir kış daha dayanamayacağını söylüyor. Bunu aklından çıkarma."

"Öyle yapacağım," dedi William gülümseyerek. Kendi sarhoşluk seviyesi babasınınkinden çok da aşağı değildi ve orduya, İngiltere'ye ve hatta Cornwallis'e karşı sıcak bir yardımseverlik hissediyordu, her ne kadar normalde bu beyefendiyi sıkıcı bir herif olarak görse de. "İyi geceler, baba."

"İyi geceler, Willie."

Scanned with CamScanner

Bir savaşın başlangıcı genellikle sonundan çok daha iyi tanımlanırdı ve Charles Town resmi ve koşulsuz bir teslimiyetle sonuçlansa da sonrası her zamanki gibi uzun, yorucu, karmaşık ve dağınıktı.

Heyecanın sıkıcılığa oranı önemli ölçüde düşmüş olsa da sevkiyat seli azalmadı. Savannah garnizonunun daha büyük bir kısmı gerçekten de kuzeye gönderilmişti ama bu sadece şanlı bir savaşa katılmak yerine esirleri korumak ve onlara hapishane harabelerine ya da diğer sefil bölgelere kadar eşlik etmek içindi.

William babası ve amcasına, "En azından *bizim* kuşatmanın sonunda Lincoln, ordusunu da beraberinde götürdü," dedi. "Toparlanacak daha az şey kaldı yani."

"Onları kuzeye götürdü, böylece Cornwallis hepsini yakalayabildi demek istiyorsun." Hal Amca'nın ters davranmaya eğilimi vardı ama William hayatının büyük bir bölümünde askerlerin arasında yaşamıştı ve iyi bir savaşta atılamayan gerginliğin zehirli ve yavaşlatıcı doğasını fark etmişti, ki bu da huysuzluğa ve memnuniyetsizliğe neden oluyordu.

"En azından Ben orada değildi," diye ekledi Hal Amca, babasının ona sertçe bakmasına neden olan bir ses tonuyla. "Böylece asılmasını engellemek için onu kendim vurmak zorunda kalmadım." Ağzının bir köşesi, bunu bir şaka gibi gösterme çabasıyla yukarı kalktı. Ne kardeşi ne de yeğeni buna kanmıştı.

Kapıdan gelen boğuk bir soluk sesi üç adamın da dönüp bakmasına neden oldu ve Amaranthus'un patiska ceketiyle ve hasır şapkasıyla dışarıda olduğunu gördüler. Bir elini ağzına bastırmıştı, ya aklından geçenleri söylememek için ya da belki de kusmamak için, diye düşündü William. Kadın Lord John'un porselen heykelcikleri gibi bembeyazdı ve William bayılmak üzere olma ihtimaline karşı onun koluna girmek için hamle yaptı.

Amaranthus elini ağzından çekti ve William'ın onu bir sandalyeye götürmesine izin verdi, yürürken Hal Amca'ya dehşetle bakıyordu. Hal Amca kıpkırmızı kesildi ve güçlü bir kahkaha atarak boğazını temizledi.

"Öyle demek istemedim," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde.

Scanned with CamScanner

Amaranthus birkaç dakika nefes alırken göğsü soluk mavi şalının kıvrımlarını hareket ettirdi. Omzundaki bir meleğin tavsiyesini reddedercesine başını hafifçe salladı ve eldivenli ellerini dizinin üzerinde kenetledi.

"Gerçekten onun ölmesini tercih edeceğini mi söylüyorsun?" dedi kesik cam gibi bir sesle. "Onun bir hain olması senin oğlun olmasından daha mı önemli?"

Hal gözlerini kapadı, yüzü kardı. Lord John ve William ne yapacaklarını bilemez hâlde tedirgin bir ifadeyle bakıyorlardı.

Hal hafifçe yüzünü buruşturdu ve kış kadar soğuk soluk mavi gözlerini açtı.

"O kendi seçimini yaptı," dedi doğrudan Amaranthus'la konuşarak. "Bunu değiştiremem. Bir hain olarak yakalanıp idam edilmesindense temiz bir şekilde öldürülmesini tercih ederim. İyi bir ölüm ona verebileceğim tek şey olabilir."

Arkasını döndü ve sessizce odadan çıktı, arkasında yanan mumların tıslamasından başka bir ses bırakmamıştı.

William ertesi sabah kahvaltıya inmek için giyinirken kapısının çılgınca çalınmasıyla işi bölündü. Kapıyı açtığında Bayan Crabb'ı, kıpkırmızı kesilmiş Trevor'ı kucağında tutarken gördü.

"Kız gitmiş!" dedi kâhya ve uluyan çocuğu kollarına itti. "Neredeyse bir saattir böğürüyor. Dayanamayıp aşağıya indim ve *bunu* buldum!" Elini uzatacak hâli yoktu ama kadın katlanmış bir notu suçlarcasına ona doğru salladı, sonra da daha fazla buna katlanmak istemeyerek göğsüyle Trevor'ın arasına sıkıştırdı.

"Eee... okudun mu?" diye sordu olabildiğince kibar bir şekilde, notu gömleğinin önünden almak için Trev'i bir koluna doğru kaydırarak.

Kâhya cılız da olsa kızgın bir tavuk gibi kabardı.

"Beni terbiyesizlikle mi suçluyorsunuz, efendim?" diye sordu, Trevor'ın "Anneanneanne!" feryadının gürültüsü arasında. Sonra aşağıya baktı ve henüz pantolonunu giymemiş olan William'ın

Scanned with CamScanner

tıraşsız, yalınayak ve gömleğinden başka bir şey giymeden orada durduğunu fark etti. Nefes nefese kaldı, döndü ve kaçtı.

William belki de hiç uyanmadığını ve bir kâbusun ortasında olduğunu düşünmeye başlamıştı ki Trevor kolunu ısırarak bu düşünceye son verdi. Trevor'ı omzuna alıp işini bilen biri gibi sırtını sıvazladı ve onu –hâlâ çığlık atarak– yardım aramak üzere merdivenlerden aşağı taşıdı.

Kendini garip bir şekilde sakin hissediyordu, sanki kâbus görüyormuşçasına sadece korkunç şeylerin gerçekleşmesini izliyordu.

Kız gitmiş. Bayan Crabb'ın haklı olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu. Yine de Amaranthus'un ortadan kaybolduğu gerçeğinin ötesine geçemiyordu. *Kız gitmiş.* Zihninin soru sorabilen ve spekülasyon yapabilen kısmı ya hâlâ uyuyordu ya da felç geçirmişti.

Yemek odasının kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Lord John mor çizgili sabahlığıyla masada oturmuş, kızarmış ekmeğini haşlanmış yumurtanın sarısına batırıyordu ama William'ı ve yükünü görünce ekmeği bırakıp sandalyesini geriye itti.

"Ne oldu?" diye sordu sert bir ifadeyle ve hemen William'ın yanına geldi. Ardından Trevor'a uzandı. "Amaranthus nerede?"

"Gitmiş," dedi William ve bu sözleri yüksek sesle söyleyince göğsünün içinde sanki biri kalbini çıkarmış gibi ani bir oyuk açıldı. Elini dikkatle çözdü ve buruşmuş notu masanın üzerine bıraktı. "Bunu bırakmış."

"Oku şunu," dedi Lord John kısaca. Trevor'ın ağzına yumurtalı bir kızarmış ekmek atarak onu mucizevi bir şekilde susturdu ve çocuğu dizinin üzerine oturttu.

Sevgili John Amca, diye okudu William, kalp atışlarının kulaklarında güm güm attığının farkındaydı.

Sizden bu şekilde ayrılmak beni çok üzüyor ama daha fazla kalmaya da dayanamıyorum. Kendimi bataklıkta boğmaya gittiğimi söylemeyi düşündüm fakat Trevor'ın annesinin intihar ettiğine inanmasını istemem, yine de majestelerinin beni böyle bir yola sürüklediğine inanarak vicdan azabı çekmesine de aldırmam.

Scanned with CamScanner

Philadelphia'daki babamın evine dönmek için bir anlaşma yaptım. Canımın içini size emanet ediyorum, sizin yanınızda güvende olacağını biliyorum. Onu bırakmak kalbimi parçalıyor ama yolculuk güvenli değil. Bunun da ötesinde, Trevor, Majestelerinin Mülklerinin ve Unvanının Vârisi. Mirasının ve onunla birlikte gelen sorumluluklarının bilgisiyle yetiştirilmeli. Bunu sağlamak için majestelerine güveniyorum, bir çocuğun ihtiyaç duyduğu daimi sevgi ve güvenliği sağlamak için de size olan güvenim tam.

Lütfen bana ve oğluma gösterdiğiniz tüm nezaket ve ilgi için duyduğum minneti anlatmaya kelimelerimin kifayetsiz kalacağına inanın. Yolcuğum tamamlanır tamamlanmaz size yazacağım.

Sizi özleyeceğim.

Bu vedayı sanki kendi kalbimin kanıyla yazıyormuşum gibi hissediyorum ama sözlerime inanın.

Yeğeniniz Amaranthus, Vikontes Grey

126

GECE UYUDUĞUMDA ÖLÜRÜM

Fraser Tepesi
18 Haziran 1780

MacKenzielerin odası sessizdi. Ev halkı yatmıştı ve bir saat önce içeri girip Brianna'nın kucağına kıvrılan Adso bile rüyasındaki fareleri yakalamaya çalışırken çıkardığı küçük mırr! sesleriyle bölünen bir tür mırıltıyla horluyordu. Gürültü Roger'ı uykusundan uyandırmıştı; yan yatmış, kendisini terk eden ama çok da uzağa gitmeyen uykunun hoş sisi içinden karısını izliyordu.

Tüm kızıl saçlılarda olduğu gibi saçlarının rengi onu gören ışığa göre değişiyordu: Gölgede kahverengi, güneş ışığında pırıl

Scanned with CamScanner

pırıl ve az ateşin ışığında altın ipliklerle kıvılcımlanan, değişen renkte bir sonbahar. Yavaşça yazıyordu, ara sıra tüy kalemini kaldırıp bir kelimeyi ya da ifadeyi düşünürken kaşlarını çatarak sayfaya bakıyordu. Adso kıpırdanıp esnedi ve kadının karnını yoğurmaya başladı, pençeleri geceliğinin ve şalının arasından sızıyordu. Dişlerinin arasından tıslադı ve masadan geriye doğru sıçradı.

"İlham perisi gibisin," diye fısıldadı Brianna kediye, tüy kalemini bıraktı ve pençelerini dikkatlice üzerinde ayırdı. Onu kucağına alıp ayağa kalktı ve yorganların arasında kıvrılıp gözleri yarı kapalı olan Roger'ın yattığı yatağa götürdü. Adso'yu yatağın ayak ucuna bıraktı ve izlemek için geride durdu. Kedi zarafetle gerindi, sonra kendi gözlerini açmadan yavaşça yatağa doğru sızdı ve Roger'ın yüzü ile omzu arasındaki noktaya kıvrılıp yüksek sesle mırıldandı.

Roger bir elini Adso'nun altına kaydırıp onu kaldırdı ve kabaca yere bıraktı.

"Yatağa gelecek misin?" diye sordu uykulu bir şekilde, ağzındaki kedi tüylerini temizleyerek.

"Birazdan," dedi Brianna ona. Şalını omzundan sıyırıp yere attı; huysuzca gözlerini kırpıştıran Adso, kendisine sağlanan sıcak yuvayı hemen ele geçirdi ve üzerine yerleşti, gözleri yeniden mutluluk dolu çizgilere döndü. Brianna mumu üfleyerek söndürdüğünde Roger balmumu damlacıklarının masanın üstüne sıçradığını duydu.

"Bu kedinin sesi motorlu bir tekneye benziyor. Hem o neden burada? Dışarıda, ahırda haşarat avlıyor olması gerekmez mi?" Roger yorganları kaldırdı ve geriye doğru kıvrılarak onu içeri buyur etti. Daha önce yağmur yağmıştı ve bıraktığı gece serinliği çok lezzetliydi. Brianna bir rahatlama ürpertisiyle Roger'ın kollarının arasına yerleşti ve Roger elini onun güzel, çiçek açan karnının üzerine memnuniyetle koydu.

"Annem kedilerin çalışan insanlardan etkilendiğini, bu yüzden yollarına çıkabildiklerini söylüyor. Sanırım evde bu saatte bir şey yapan tek kişi benim."

Scanned with CamScanner

"Hımm." Roger'ın nefesi genç kadının kulağında gezindi. "Mürekkep gibi kokuyorsun, demek ki çizim değil, yazı yazıyordun. Mektup mu?"

"Hayır... sadece, bilirsin işte, düşünceler. Belki çocuk kitabı için bir şeyler, belki de değil." Sıradan görünmeye çalışıyordu ama *Zaman Yolcuları için Pratik Rehber*'den bahsetmesi onu tamamen kendine getirdi.

"Ah?" dedi temkinli bir şekilde. "Bilmem gerekir mi?"

"Muhtemelen hayır," dedi açık yüreklilikle, "ama sana bundan bahsetmek isterim. Yine de sabaha kadar bekleyebilir..."

"Sanki buralarda sabahları mantıklı bir konuşma yapmak mümkün olurmuş gibi," dedi ve esneyerek sırtüstü yuvarlandı. "Pekâlâ, anlat bakalım."

"Şey... kütle problemi hakkında düşündüğümü hatırlıyorsun."

"Belli belirsiz, evet. Ama neye karar verdiğini hatırlamıyorum."

"Karar vermedim," dedi açık yüreklilikle. "Yeterince bilgim yok ve hipotezle ilgili çözemediğim pek çok sorun var. Ama bu beni kütlenin ne olduğu konusunda düşünmeye itti."

"Hımm." Gözleri kapalıydı ama eli kadının sırtından aşağı kayarak arkasını kavradı, sıcak ve sağlamdı. Yavaşça salladı. "İşte burada. Bunun kütle olduğundan oldukça eminim."

"Evet. Bu da öyle." Brianna bir elini aralarına kaydırdı ve onun testislerini avuçladı. Hafifçe, ama bu onun gözlerini açmasına neden oldu.

"Anlaşıldı," dedi ve elini sırtının küçük kısmına götürdü. "Yani?"

"Öldüğümüzde bize ne olacağını düşünüyorsun?"

Bu onu tamamen uyandırdı ancak kelimeleri bir araya getirmesi biraz zaman aldı.

"Öldüğümüzde," dedi yavaşça. "Ruhlarımızı kastediyorsan gerçek şu ki henüz bilmiyoruz ama var olmaya devam edeceğimize dair inancımız var ve bu inanca sahip olmak için oldukça iyi bir nedenimiz var. Öte yandan kastettiğin bu değil, değil mi?"

Scanned with CamScanner

"Hayır. Bedenleri kastediyorum. Fiziksel olarak."

Hemen vitesi metafiziksel boyuta değiştirdi, tabii küçük bir gıcırtı ve iniltiyle birlikte.

"Çürümeden başka bir şey mi demek istiyorsun?"

"Şey, hayır, demek istediğim şey... bir tür... çürümenin ötesinde."

Roger yan tarafına dönünce Brianna da ona uyum sağladı, Adso gibi çenesinin altına sokuldu, saçları daha güzel kokuyordu.

"Çürümenin ötesinde... Seni geceleri uyutmayan şey bu mu? Tanrım, ne tür rüyalar görüyorsun? Burada biliminsanı olan sensin ama bildiğim kadarıyla süreç devam ediyor... ne, çözülme mi?"

"Çözülme. Evet, aynen öyle."

"Normal insanlar yatakta seks hakkında konuşurlar, değil mi?"

"Çoğu muhtemelen çocuklarının gün içinde yaptığı korkunç şeyden, tütünün fiyatından ya da hasta inekle ilgili ne yapacaklarından bahsediyordur. Tabii, uyanık kalabilirlerse. Her neyse, ben üniversitede sadece zorunlu fizik dersleri aldım, bu yüzden bu oldukça basit ve tamamen yanlış olabilir ve..."

"Ve hiç kimse bunu öyle ya da böyle kanıtlayamayacak, o yüzden bu kısmı dert etmeyelim," diye önerdi Roger.

"İyi fikir. Koklamaktan bahsetmişken..." Başını çevirdi ve hafifçe onun boynunu kokladı. "Barut gibi kokuyorsun. Avlanmadın, değil mi?" Sesinde belli belirsiz kuşku vardı. Sebepsiz değildi ama adam biraz sinirlenmişti.

"Avlanmadım. Baban benden *chraobh àrd*'a yeni tüfeğini nasıl dolduracağını ve dişlerini kırmadan nasıl ateşleyeceğini göstermemi istedi."

"Cyrus Crombie mi?" diye sordu Brianna. "Neden? Babam onu çetesine almıyor, değil mi?"

"Sanırım 'partizan çetesi' doğru terim," dedi Roger kibarca. "Ve hayır. Hiram, Jamie'den çocuğu yanına almasını ve ona dö-

Scanned with CamScanner

vüşmeyi öğretmesini istedi, yani silah ve kamayla. Eğer mesele yumruklar olsaydı, herhangi bir balıkçının bir toprak adamını hiç denemeden yassı balık gibi yere sereceğini söyledi ve muhtemelen haklıydı ama Thurso halkının hiçbiri buraya gelmeden önce eline silah bile almamış ve çoğu hâlâ almadı. Balık avlıyorlar, tuzak kuruyorlar ve et ticareti yapıyorlar."

"Hımm. Sence bu, Hiram'ın mı, yoksa Cyrus'ın kendi fikri miydi?"

"İkincisi. Frances'e kur yapıyor –kendine özgü bir şekilde– ama baban ona iyi bir koca olacağını düşünmedikçe hiç şansı olmadığını biliyor. Bu yüzden cesaretini kanıtlamak istiyor."

"Kaç yaşında?" diye sordu Brianna, sesinde endişe hâkimdi.

"Sanırım on altı," dedi Roger. "Savaşmak için yeterince büyük, o kadar."

"O kadar," diye mırıldandı Brianna, nefesinin altından biraz oflayıp puflayarak. Roger bunun nedenini biliyordu.

"Jemmy savaş bitmeden onlarla birlikte ata binecek yaşa gelmeyecek," diye güvence verdi ona. "Silah kullanmada ne kadar iyi olursa olsun."

"Harika. Böylece partizan çetesi –bir de annem çünkü babamın yalnız gitmesine izin vermez– ve muhtemelen *sen* kırsalda dolaşıp kıçlarına tekmeyi yerken o burada kalıp ben, Rachel, Jenny Hala ve Sachem'le birlikte surları koruyabilir."

"Fizik dersin hakkında söylediğin gibi...?"

"Ah." Düşüncelerini toparlamak için durakladı, kaşlarının arasında küçük, yumuşak bir çizgi oluşmuştu. "Şey. Atomlar, elektronlar ve bu tür şeyler hakkında her şeyi biliyor musun?"

"Hayal meyal."

"Şey, atom altı parçacıkları gibi bundan daha küçük şeyler de var ama kimse kaç tane olduklarını ya da tam olarak nasıl çalıştıklarını bilmiyor. Ancak biz sınıfta bunları dinlerken hoca her şeyin –evrendeki her şeyin ve muhtemelen birden fazla evren varsa bile– her şeyin yıldız tozundan yapıldığına dair bir şeyler söyledi. İnsanlar, bitkiler, gezegenler... ve sanırım yıldızlar.

Scanned with CamScanner

"'Yıldız tozu' bilimsel bir terim değil," diye ekledi, belki öyle olduğunu düşünmüştür diye. "Sadece her şeyin aynı sonsuz küçüklükteki madde parçacıklarından oluştuğunu söylüyorum."

"Evet?"

"Düşündüğüm şey şu... belki de birisi bir zaman mekânına adım attığında olan şey budur. Bunun bir *tür* elektromanyetik fenomen olduğundan neredeyse eminim çünkü ley hatları var."

"Ley hatları mı?" Roger şaşırmıştı. "Bir fizik dersinde bunlarla karşılaşacağını düşünmezdim."

Brianna ona bakabilmek için biraz yuvarlandı. Konuşurken nefesi göğsündeki tüyleri gıdıklıyor ve boynunu ısıtıyordu. Brianna da konuştukça ısınıyor ve Roger, konuşurken kelimelerin titreşimini sırtında hissedebiliyordu. Bu ilginç bir şekilde tahrik ediciydi.

"'Ley hattı' biraz gayriresmi bir terim ama... yer kabuğunun manyetik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bildiğimi söyleyemem ama sözüne inanmaya hazırım."

"Olabilir. Peki, mıknatısların yönlü olduğunu biliyor musun? Çocukken onlarla oynadın mı?"

"Yani pozitif uç, negatif uç ve iki mıknatısın pozitif uçlarını bir araya getirirsen birbirlerini iter mi? Evet, ama bunun ley hatlarıyla ne ilgisi var?"

"İşte, ley hattı bu," dedi Brianna sabırla. "Yeryüzündeki elektromanyetizma, paraleller hâlinde ilerler ve şeritler manyetik akımlarının yönüne göre değişir. Yine de tamamen düzgün ve düzenli değil, elbette. Birbirlerinden ayrılırlar, üst üste binerler ve bunun gibi şeyler. Bunları sana daha önce anlatmamış mıydım?"

"Muhtemelen." Pişmanlık duygusuyla ortaya çıkan aşk niyetinden vazgeçti. "Ama benim bildiğim ley hatları... Sınıflandırma açısından onlara ne diyeceğini bilmiyorum. Folklor mu, eski inşaatçılar mı? En azından Britanya Adaları'nda, muhtemelen çok daha eski ibadet yerleri üzerine inşa edilmiş olan eski tepe kalelerine, kiliselere ve... dikili taşlar gibi şeylere bakarsan, genellikle düz bir çizgi çizebileceğini görürsün. Çoğu durumda

Scanned with CamScanner

çok düz, sanki araştırılmış gibi... Bu tür iki, üç veya dört yerden geçen bir çizgi. Arkeologlar bunlara ley hatları diyor, gerçi bazı insanlar bunlara ruh yürüyüşleri diyor çünkü ölülerin... Aman Tanrım."

Tüm bedeni kısa süreli, kontrol edilemez bir şekilde ürperdi.

"Şeytan mı dürttü?" diye sordu Brianna, şefkati memnuniyet ifadesiyle hafifçe gölgelenmişti.

"Herkes bunu yapamaz," dedi Roger, hem sempatiyi hem de kendini beğenmişliği görmezden gelerek. Yorganı geriye itti ve doğrulup oturdu. "Taşların arasından. Bunu mu demek istiyorsun? *Geçemeyen* ya da düzgün geçemeyen insanlar bu ley hatlarında ölü bulunuyorlar, bu da doğaüstü bir şeyler olduğu varsayımına yol açıyor."

"Ruh yürüyüşlerini duymamıştım," diye itiraf etti Brianna. "Yani demek istediğimin bu olduğunu söyleyemem ama mantıklı, değil mi?" Onun bunu kabul etmesini beklemedi, kendi düşünce çizgisinde devam etti.

"Yani... Düşünüyorum da... zaman mekânları... farklı ley hatlarının birleştiği noktalar olabilir. Eğer öyleyse, o noktada elektromanyetizmaya ne olduğu konusu gerçekten ilginç olurdu ve zamanı erişilebilir kılan şey bu *olabilir* mi? Yani, Einstein'ın Birleşik Alan Teorisi..."

"Albert'ı bu işin dışında tutalım," dedi aceleyle. "En azından şimdilik."

"Pekâlâ," dedi Brianna memnuniyetle. "Einstein zaten hiçbir zaman işe yaramadı. Demek istediğim, belki de o yerlerden birine girdiğinde –eğer doğru genetiğe sahipsen– ölürsün. Fiziksel olarak. Yıldız tozuna dönüşürsün, eğer buna yıldız tozu denirse ve parçacıkların taşların içinden geçebilir çünkü taşları oluşturan atomlardan daha küçüktürler."

Roger bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayınca içinde belirgin bir kıpırdanma hissetti. Ölü olmak çok güçlü bir ifade değildi ama...

"Ama tekrar ortaya çıkıyoruz," diye belirtti. "Ölürsek, ölü kalmayız."

Scanned with CamScanner

"Bazılarımız kalmıyor." Brianna da oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. "Eğer Susamuru Diş'in günlüğüne ve o kokarca Wendigo Donner'a inanırsak, yoldaşlarından bazıları taşların arasından geçmeyi başarmış ama ölü olarak çıkmışlar. Geillis Duncan'ın günlüğünde de garip insanların, genellikle garip kıyafetler içinde taş çemberlerin yakınında ölü olarak bulunmaları gibi olaylar var."

"Evet," dedi, yeşil gözlü beş nesil büyük büyükannesinden bahsedildiğinde onu etkileyen hafif bir iç kıpırdanmasıyla. "Yani... bunun neden herkesin başına gelmediğine dair bir fikrin olduğunu düşünüyorsun."

"O kadarını bildiğimden emin değilim," diye itiraf etti Brianna. "Ama Hristiyanların inandığı şey hakkında söylediklerinle –ölümden sonra yaşamaya devam ettiğimizle– uyumlu. Nasıl bir his olduğunu düşünürsen..." Yutkundu. "...orada. Parçalanıyormuş gibi hissediyorsun ama bunu yapmamak için elinden geleni yapıyorsun. Bedenine dair hislerini korumak için sanırım."

"Evet," dedi.

"Yani belki de içinde bulunduğumuz şey ölümsüz parçamızdır. İstersen ruh diyebilirsin."

"Bir Hristiyan papaz olarak bunu sevdim," dedi Roger bu konuşmada biraz normallik aramaya çalışarak. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o hayalet soğuğu hatırlıyordu ve kollarıyla bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Yani...?"

"Ee, bak, sanırım değerli taşlar burada devreye giriyor," diye açıkladı Brianna. Ona yaklaştı, sıcak elini çıplak ve karıncalanan bacağına koydu. "Yandıklarında nasıl hissettirdiklerini biliyorsun; molekülleri ya da belki atomları veya atom altı parçacıkları arasındaki kimyasal bağlar koptuğunda. Kimyasal bir bağ parçalandığında çok fazla enerji açığa çıkar. Bu enerjiyi bizim çözünen madde bulutlarımızın içinde açığa çıkardığı için, belki de...?"

"Belki de bedenlerimizin parçalarını bir arada tutan şey budur, öyle mi diyorsun?"

"Hı-hım. Aslında bu şimdi aklıma geldi..." Brianna iri gözlerle ondan yana döndü. "Belki yolculuk sırasında birkaç par-

Scanned with CamScanner

çanı kaybedebilirsin, yine de kurtulabilirsin... sadece biraz hasarla. Düzensiz bir kalp atışı gibi."

İkisi de bir süre konuşmayıp bunu düşündü.

"O kitabı saklıyorsun, değil mi?" diye sordu Roger. Bu tartışma yeterince tedirgin ediciydi, aynı tartışmayı Jemmy ile yapma düşüncesi midesini bulandırdı.

"Evet," diye güvence verdi ona. "Eskiz kutumun dibinde saklıyordum ama Mandy bile artık onu nasıl açacağını biliyor."

"Belki de ilgilenmezler. Yani, bir başlığı ya da resimleri yok..."

Ona keskin bir bakış fırlattı.

"Buna inanma. Çocuklar burnunu sokar. Yani, belki *sen* iyi bir vaiz çocuğu olduğun için yapmamışsındır..." Brianna gülüyordu ama içten içe çok ciddiydi. "Ama ben her zaman ailemin eşyalarını karıştırırdım. Yani annemin sutyenlerinin ve külotlarının kaç beden olduğunu biliyordum."

"Eh, bunu bilmeye değerdi...Aslında ben de birkaç şey biliyordum," diye itiraf etti. "Peder'in donunu değil, yıl boyunca düğmeli uzun don giyerdi ama bilmemem gereken pek çok ilginç şey öğrendim, çoğunlukla da Peder'in cemaati hakkında. On üç yaşımdayken bana babamın savaştan kalma mektuplarını verdi ama ben onları iki ya da üç yıl önce onun masasında bulup okumuştum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Brianna dikkati dağılmıştı. "Sen de mi düğmeli uzun don giyiyordun?"

"Ben ve 1940'larda Invernes'taki diğer tüm gençler. Kışın oraların ne kadar soğuk olduğunu bilirsin ama aslında on üç yaşımdayken babamın kaybolduğunda eve gönderdikleri eski Kraliyet Hava Kuvvetleri üniformalarının olduğu bir sandık buldum." Yutkundu, babasını en son ne zaman gördüğüne dair beklenmedik bir anıyla sarsıldı, kaldı ki bu son anılarıydı, bundan emindi. "Diğer şeylerin arasında birkaç çift iç çamaşırı vardı. Peder bana el ilanlarında onlara 'don' dendiğini söyledi, Tanrı bilir neden... ama baksır şortu diyebileceğin şeylere benziyorlardı. Yazları onları giymeye başladım."

Scanned with CamScanner

"Don," dedi Brianna kelimenin tadını zevkle çıkararak. "Seni bunlarla mı, yoksa önü düğmeli uzun donla mı görmek istediğimden emin değilim. Her neyse, onu babamın çalışma odasında saklıyordum. Annem hariç herkes oraya girmeye korkuyor ve sanırım bunu ona da göstermem gerekiyor. Biraz daha düşündükten sonra."

"Dürüst olmak gerekirse, bence yazdığın şeyi görmek babanın aklını başından alır."

"Sanki tüm bunlar almayacakmış gibi."

Ve bu konuda yalnız da değil, diye düşündü Roger. Pencereden gelen yağmur kokulu serin bir hava sırtına dokundu.

"Bir biliminsanının bir hipotez ortaya attığında yapacağı bir sonraki şeyin onu test etmek olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Bunu test etmenin bir yolunu bulursan... bana söyleme, olur mu?"

127

MANZAAY SUNUNYOLCUAY LEAY İKATIBAY LENİNKÜTAY NUMUKORUAY LİEKİSAY

Ertesi gün Roger, Jamie ve Ian için bira aramak üzere malt katından aşağı indi ve Brianna'yı Jamie'nin ofisinde yazı yazarken buldu.

Elinde kalem, kaşlarını çatarak ona baktı.

"Domuz Latincesi* kaç yaşında, biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden?" Genç kadının omzunun üzerinden sayfaya baktı.

MANZAAY SUNUNYOLCUAY LEAY İKATIBAY: LENİNKÜTAY NUMUKORUAY LİEKİSAY

* Bir tür kuşdili; birinci ses kelimenin sonuna getirilir ve ay eklenir. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"*Zaman Yolcusunun El Kitabı* mı?" diye sordu Roger ona yan yan bakarak. Brianna'nın yüzü kızarmıştı ve kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı fakat bunların hiçbiri çekiciliğini azaltmıyordu.

Başını salladı, hâlâ kaşlarını çatmış sayfaya bakıyordu.

"Dün gece konuştuğumuz şey... Aklıma bir fikir geldi ve unutmadan önce onu bir kenara yazmak istedim ama..."

"Kimsenin es kaza okumasını istemiyorsun," diye bitirdi.

"Evet, yine de çocukların ya da en azından Jemmy'nin gerektiğinde okuyabileceği bir şey olmalı."

"Öyleyse bana şu değerli düşünceni söyle," diye önerdi Roger ve yavaşça oturdu. Son üç gündür Jamie'yle birlikte arpa çuvallarını taşıyor, sonra tüfek kasalarını –Scotchee Cameron'ın aracılığıyla yirmi tane daha almıştı– malt katının altında sakladıkları yerden ahır mağarasına taşıyor ve son olarak da söz konusu tüfekleri paketinden çıkarıp temizliyordu. Boynundan dizlerine kadar tüm kasları ağrıyordu.

"Demek Domuz Latincesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Brianna ona kuşkuyla bakarak. "Kütlenin korunumu ilkesi hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Roger gözlerini kapadı ve tahtaya yazı yazar gibi yaptı.

"Madde ne yaratılır ne de yok edilir," dedi ve gözlerini açtı. "Bu mu?"

"Aferin." Brianna onun elini okşadı, sonra elinin hâlini fark etti; kirli ve yarım yumruk şeklinde kıvrılmıştı, parmakları kaba çuvalları tutmaktan sertleşmişti. Elini kucağına çekip parmaklarını açtı ve masaj yapmaya başladı.

"Bütün resmi kaynaklar şöyle der: '*Kütlenin korunumu yasası, madde ve enerjinin aktarımına kapalı herhangi bir sistem için sistemin kütlesinin zaman içinde sabit kalması gerektiğini belirtir çünkü sistemin kütlesi değişemez, bu nedenle hacim ne eklenebilir ne de çıkarılabilir.*'"

Roger'ın gözleri yorgunluk ve coşkunun karışımı içinde yarı kapalıydı.

"Tanrım, bu çok iyi."

...

Scanned with CamScanner

"Pekâlâ. Düşündüğüm şey şu: zaman yolcularının kesinlikle kütlesi var, değil mi? Yani bir zamandan diğerine geçiyorlarsa, bu sistemin kütle açısından anlık olarak dengesiz olduğu anlamına mı geliyor? Yani, 1780'de olması gerekenden dört yüz yirmi beş kilo daha fazla kütle var ve tersine, 1982'de dört yüz yirmi beş kilo daha az mı?"

"Hepimizin ağırlığı bu kadar mı?" Roger gözlerini açtı. "Çocukların her birinin tek başına bu kadar ağır olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Eminim öyledir," dedi gülümseyerek ama düşünce akışını kaybetmek istemiyordu. "Elbette, zaman boyutunun 'sistem' tanımının bir parçası olduğunu varsayıyorum. Diğer elini ver."

"O da pis." Öyleydi ama kadın koynundan bir mendil çıkarıp adamın parmaklarındaki yağ ve kir karışımını silmekle yetindi. "Parmakların neden bu kadar yağlı?"

"Tüfek gibi bir şeyi okyanus ötesine gönderiyorsan tuzlu hava ve suyun onu aşındırmasını önlemek için yağla kaplarsın. Ya da guano tozunun mekanizmaya girmesini."

"Yüce Tanrım bizi korur," dedi Brianna ve bunu açıkça kastetmiş olmasına rağmen Roger onun Bostonlu Galce aksanına güldü.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi ona bir esnemeyi yutarak. "Tüfekler güvende. Kütlenin korunumu ile devam et, çok etkilendim."

"Eminim öyledir." Uzun, güçlü parmakları eklemlerini yokladı ve ovuşturdu, eklemlerini çekti ve –çoğunlukla– kabarcıklarından kaçındı. "Geillis'in büyü kitabını hatırlıyorsun, değil mi? Taş çemberlerin içinde ya da yakınında bulunan cesetlerle ilgili tuttuğu kayıtları?"

Bu onu uyandırdı.

"Hatırlıyorum."

"Peki. Bir kütle parçasını farklı bir zaman dilimine taşırsa, bunu farklı bir parçayı kaldırarak dengelemen gerekebilir mi?"

Roger ona bakınca Brianna onun bakışlarına karşılık verdi,

Scanned with CamScanner

hâlâ elini tutuyordu ama artık masaj yapmıyordu. Gözleri sabitti, beklenti içindeydi.

"Yani biri bir... portaldan geçerse, dengeyi doğru tutmak için o zamandan başka birinin ölmesi gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tam olarak değil." Masajına devam etti, artık daha yavaştı. "Çünkü ölseler bile kütleleri hâlâ orada. Belki de geçmelerini engelleyen şey budur diye düşünüyorum; kütle açısından kendilerine yer olmayan bir zamana mı gidiyorlar?"

"Ve... geçemiyorlar, bu da onları öldürüyor mu?" Bunda mantıksız bir şey var gibiydi ama beyni ne olduğunu söyleyecek durumda değildi.

"Tam olarak o da değil." Brianna başını kaldırıp etrafı dinledi fakat her ne duyduysa ses bir daha tekrarlanmadı. Ardından başını eğerek avucunun içine bakmaya devam etti. "Elin hep su toplamış, *kocaman* kabarcıklar var. Umarım törene kadar iyileşir, törenden sonra herkes elini sıkacak. Ama şunu düşün, Geillis'in haber kupürlerindeki cesetlerin çoğunun kimliği belirsizdi ve çoğunlukla tuhaf kıyafetler giyiyorlardı."

Roger bir süre ona baktı, sonra elini onunkinden çekip nazikçe esnetti.

"Yani bir yerlerden, başka bir zamandan geldiklerini ve taşların arasından geçtiklerini ama sonra öldüklerini mi düşünüyorsun?"

"Ya da," dedi Brianna nazikçe, "bu zamandan geldiler ama nereye gittiklerini biliyorlardı. Ya da gittiklerini *sandıkları* yere çünkü açıkça oraya varamadılar. Yani, bilirsin..."

"*Gidebileceklerini* nasıl öğrendiler?" diye bitirdi Roger onun yerine. Not defterine bir göz attı. "Belki de sandığından daha fazla kişi Domuz Latincesi okuyordur."

Scanned with CamScanner

TESLİMİYET

Fraser Tepesi
21 Haziran 1780

Roger, bedensel bir zorunluluktan değil, beş dakikalık bir yalnızlığa duyduğu acil ihtiyaçtan dolayı aile tuvaletinde oturuyordu. Ormana gidebilir, sebze kilerine ya da pınar evine bir anlığına sığınabilirdi fakat ev ve çevresi insan kaynıyordu ve kendi başına kalmak için sadece bu birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Hiçbir şekilde yalnız değildi ama insanlarla da değildi.

Davy Caldwell dün gece, Savannah'dan Rahip Peterson ve Charles Town'dan Thomas'la birlikte gelmişti. Ev, yarım düzine azimli kadının yapabileceği kadar hazırdı; kilise temizlenmiş, havalandırılmış ve o kadar çok çiçekle doldurulmuştu ki Claire'ın arılarının yarısı pencerelere küçük ekin tozlayıcıları gibi girip çıkıyordu. Mangalda pişirilmiş domuz eti, sirke ve hardal salatası ve kızarmış soğan kokuları duvarlardaki çatlaklardan süzülüyor, midesinin beklentiyle guruldamasına neden oluyordu. Gözlerini kapadı ve dinledi.

Şenliklerin hazırlanma seslerini, insanların konuşmalarının uzaktan gelen gürültüsünü, Claire'ın bahçesinde akort edilen keman ve davulları, hatta uzaktaki bir gaydanın gürültülü sesini. Bu Kadim Charlie Wallace'tı, papazları kiliseye sokar ve sayıları bir kişi artmış olarak tekrar çıkarırdı.

Rahip Thomas'ın kilisedeki müzikle ilgili görüşlerini göz önünde bulundurarak gayda sesi konusunda kararsız kalmıştı ama Jamie –herkes bir yana– gayda sesine müzik denemeyeceğini söylemişti.

"İnsanlar bununla dans ediyor," demişti Bree eğlenerek.

"Evet, eğer yeterince içki verirsen insanlar her şeyle dans

Scanned with CamScanner

eder," diye yanıtladı babası. "İngiliz hükümeti gaydanın bir savaş silahı olduğunu söylüyor ve ben de yanıldıklarını söylemekle yetinmeyeceğim. Şöyle söyleyeyim, kızım, ben müzik duymuyorum ama gaydaların ne söylediğini gayet iyi duyuyorum."

Roger bunu hatırlayınca gülümsedi. Jamie yanılmamıştı ve İngiliz hükümeti de öyle.

Makul, diye düşündü ve gözlerini kapattı. Yapmak üzere olduğu şeyin büyük bir savaşa giden yoldaki sayısız adımdan biri –ve önemli bir tanesi– olmadığı konusunda yanıldığını sanmıyordu.

Evet, diye düşündü daha önce cevapladığı ve ne kadar sık gelirse gelsin yine cevaplayacağı sessiz bir soruya cevap olarak. *Evet, korkuyorum. Ve evet, korkacağım.* Atan kalbinin dinginliğinde, tüm sesler büyük, kuşatıcı bir huzurun içinde kayboldu.

Jamie bir keresinde Paris'te, büyük katedralde bir papaz atama töreni görmüştü. Annalise de Marillac'la birlikte gitmişti, kardeşi Jacques da papaz adaylarından biriydi ve bu nedenle Annalise'in ailesinin yanında, her şeyi görebileceği bir yeri vardı. Töreni çok canlı bir şekilde hatırlıyordu, gerçi dürüst olmak gerekirse törenin ilk bölümlerine dair anıları daha çok Annalise'in göğsü ve burnunu keyiflendiren parfümlü, heyecanlı sıcaklığıydı. Bir katedralde tahrik olmanın bir tür günah olması gerektiğinden emindi ama günah çıkarırken bunu açıklayamayacak kadar utandığından "iffetsiz düşünceler" kisvesi altında geçiştirmişti. Boğazını temizleyip Claire'e baktı ve doğruldu.

Bu tören elbette oldukça farklıydı ama özünde çarpıcı bir şekilde aynıydı.

Sözler Latince değil İngilizceydi ama benzer şeyler söylüyorlardı.

Size lütuf ve barış olsun
Babamız Tanrı'dan ve Yüce İsa Mesih'ten.
Mesih'teki kız ve erkek kardeşlerimizle birlikte

Scanned with CamScanner

Cemaat ve Presbiteryen olarak
Roger Jeremiah MacKenzie'nin
bu cemaatin ve kilisenin rahibi olarak atanmasını sağlayan
Tanrı'ya şükürler olsun.

Notre Dame de Paris'in güçlü bir orgu ve birçok koristi vardı; sesin havayı nasıl sarstığını ve kemiklerini nasıl titrettiğini hatırlıyordu. Burada, açık pencerelerden gelen kuş sesleri dışında müzik yoktu, çam tahtalarının kokusu ve insanlar arasındaki hoş sabun ve ter kokusu dışında tütsü yoktu. Solundaki Brianna un ve elma kokuyordu, sağındaki Claire ise her zamanki yeşilliklerle çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Göz ucuyla küçük bir hareket yakaladı; bir arı onun başına, kulağının hemen üstüne konmuştu.

Gıdıklanma hissini yoklamak için dalgınca elini kaldırdı ama Jamie Claire'in elini yakaladı ve arı uçup gidene kadar birkaç saniye tuttu. Claire şaşkınlıkla ona baktı ama gülümseyerek tekrar önlerindeki manzaraya döndü.

Yaşlı papazlar teker teker konuştular ve ellerini Roger Mac'in üzerine koyarak başına, omuzlarına ve ellerine dokundular. Aynı şekilde piskopos da ellerini genç rahiplerin üzerine koymuştu ve o da aynı huşu duygusunu hissetmiş, neler olduğunu anlamıştı. Bu, yüzyıllardır saklanan bir Kelam'ın devam edişiydi. Bu Kelam'ın verildiği kişinin de onu sonsuza dek saklayacağına dair ciddi bir güvenin aktarılmasıydı.

Gözlerinin yaşardığını hissetti ve akmaması için dudağını ısırdı.

Yüce İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun!
İsa Mesih'in ölümden dirilişini sağlayan merhametine,
O bize yaşayan bir umutla yeni bir doğuş verdi.
Tanrımız Rab, Yüce Mesih için sana şükrediyoruz.
Kilisenin paydaşlığı için sana şükrediyoruz; bize aktardığın iman için
Bir nesilden diğerine senin kudretli eylemlerini anlatırken;
Dünyanın dört bir yanında sunulan ibadet için sana şükrediyoruz,

Scanned with CamScanner

Çağlar boyunca azizlerin tanıklığı ve hizmeti için sana şükrediyoruz.

Tanrımız Rab-Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, sana şükrediyoruz.

Âmin.

Paris'te genç adamlar –yirmi kişiydiler, onları saymıştı– temiz beyaz giysileri içinde taş zemine yüzükoyun uzanmış, ellerini başlarının üzerine kaldırmış, kendilerini teslim etmişlerdi. Teslimiyete eriyorlardı.

Yüce İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası,
Bizi merhametinle çağırırsın;
Gücünle bizi ayakta tutarsın.
Her nesil boyunca bilgeliğin ihtiyaçlarımızı karşılar.
Biricik Oğlun İsa Mesih'i gönderdin,
İnancımızın elçisi ve başrahibi olması için
ve ruhlarımızın çobanıdır.
Ölümü ve dirilişiyle ölümün üstesinden gelmiştir.
ve cennete yükseldikten sonra,
Ruhunun parçalarıyla
havarileri, peygamberleri, müjdecileri ortaya çıkarmıştır,
bazı papazları ve öğretmenleri,
herkesi hizmet çalışmaları için donatıp
onun bedeni olan kiliseyi inşa etmek için.

KUTSAL RUHUNU, SENİN ADINA VE SENİN İSTEĞİNE BAĞLI OLARAK, ELLERİMİZİ AÇARAK KUTSAL, KATOLİK VE APOSTOLİK KİLİSEMİZ İÇİN KUTSAL RAHİP GÖREVİNE ATADIĞIMIZ, SÖZÜNÜ VE KUTSALLARINI VAAZ ETME YETKİSİNİ VERDİĞİMİZ BU HİZMETKÂRIN Roger Jeremiah'nın ÜZERİNE YAĞDIRMAN İÇİN DUA EDİYORUZ.

Bunlar Presbiteryenlerdi ve gösterişten hoşlanmazlardı. Roger Mac derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve Jamie teslimiyetin tanıklığının kalbini parçaladığını hissederek titredi.

Scanned with CamScanner

Ilık damlalar kucağında kavuşturduğu ellerine düştü ama umurunda değildi. Kiliseden bir huşu ve sevinç mırıltısı yükseldi, ardından Roger Mac ayağa kalktı, gözyaşlarıyla ıslanan kendi yüzü de güneş gibi parlıyordu.

Yatağımıza ulaştığımızda neredeyse gece yarısı olmuştu. Uzaktan hâlâ kutlamaların devam ettiğini duyabiliyordum ama artık rastgele silah sesleri kesilmişti ve sadece şarkılar söyleniyordu –dini olmayan türden– ve tek bir keman sesler arasında çalınıp duruyordu.

Yorgunluktan ve güçlü duyguların etkisinden neredeyse ölmek üzereydim; Brianna'nın, bırakın Roger'ı, nasıl hâlâ ayakta durabildiğini hayal bile edemiyordum ama onları eve dönerken görmüştüm, sarmaş dolaş bir hâlde büyük bir siyah cevizin gölgesinde öpüşüyorlardı. Papazlığa atanmanın verdiği derin duygunun normalde cinsel arzuya dönüşüp dönüşmediğini, eğer bunun meşru bir nesnesi varsa... genç, yeni Katolik rahiplerin kendi sevinçlerini ifade etmek için neler yapabileceklerini belli belirsiz merak ettim.

Giysilerimi çıkardım ve başıma temiz bir gecelik geçirdim, korse tarafından sıkıştırılmış bedenimde havadan başka bir şey olmamasının verdiği sessiz coşkuyla iç çektim. Başımı geceliğimden dışarı çıkardığımda Jamie'nin kendi geceliğiyle yatakta uzandığını gördüm. Başını pencereye doğru eğmişti ve oldukça hüzünlü görünüyordu. Aşağıda dans ediyor olmayı tercih edip etmediğini merak ettim fakat durum buysa neden orada olmayacağını hayal edemiyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Jamie başını kaldırıp bana gülümsedi. At kuyruğunu çözmüştü ve saçları omuzlarına dökülmüş, mum ışığında parlıyordu.

"Ah... Sadece bir daha ayin yapıldığını duyup duymayacağımı merak ediyordum."

"Ah." Düşünmeye çalıştım. "En son ne zaman? Jocasta'nın düğününde mi?"

Scanned with CamScanner

"Evet, sanırım öyle."

Özellikle bir Katolik kolonisi olarak kurulan Maryland hariç, kolonilerin çoğunda Katoliklik yasaktı. Orada bile Anglikan Kilisesi resmi kiliseydi ve Katolik rahipler güney kolonilerinde çok azdı.

"Her zaman böyle olmayacak," dedim ve yavaşça omuzlarına masaj yapmaya başladım. "Brianna sana Anayasa'dan bahsetti, değil mi? Diğer şeylerin yanı sıra din özgürlüğünü de garanti altına alacak."

"Bana başlangıcını okudu." Jamie derin bir iç çekti ve başını eğerek beni boynunun uzun, sıkı kaslarını ovmaya davet etti. "'*Halkımız*...' Cesurca yazılmış. Bir gün Bay Jefferson'la tanışmayı umuyorum, gerçi onun da bazı cümleleri çalmış olabileceğini düşünüyorum ve bazı fikirleri tanıdık geliyor."

"Montesquieu'nun küçük bir etkisi olmuş olabilir," dedim eğlenerek. "Sanırım John Locke'tan da bahsedildiğini duymuştum."

Tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bana baktı.

"Evet, işte bu. İkisini de okuduğunu düşünmemeliydim, Sassenach."

"Şey, okumadım," diye itiraf ettim. "Ama Amerika'da okula gitmedim, sadece tıp fakültesine gittim ve orada sana tarih öğretmiyorlar, tıp tarihi dışında, cahil düşüncelerin ve korkunç uygulamaların korkunç örneklerini gösteriyorlar. Hemen hemen hepsini arada sırada kullandım, birinin kıçına tütün dumanı üflemek dışında. Bunu nasıl kaçırdığımı düşünemiyorum..." Öksürdüm. "Ama Bree beşinci ve altıncı sınıflarda Amerikan tarihi hakkında her şeyi öğrendi ve lisede daha fazlasını öğrendi. Bana Bay Jefferson'ın kelimelerle kurduğu hafif parmak oyunlarını anlatan oydu."

"Ama bir de Benjamin Franklin var, en azından bazı sözlerinin orijinal olduğunu düşünüyorum. 'Bir cumhuriyetiniz var... eğer onu koruyabilirseniz' dediğini hatırlıyorum. Savaşın sonunda söylediği, yani söyleyeceği şey buydu. Ama onlar, biz, bunu ***koruduk***. En azından önümüzdeki iki yüzyıl boyunca. Belki daha da uzun."

Scanned with CamScanner

"Böyle bir şey için savaşmaya değer, evet," dedi Jamie ve elimi sıktı.

Mumu söndürdüm ve onun yanında yatağa uzandım, vücudumdaki tüm kaslar sadece uzanmanın verdiği coşkuyla eriyordu.

Jamie yan dönüp beni kendine doğru çekti ve dışarıdaki kutlama seslerini dinleyerek rahatça sarmaş dolaş uzandık. İnsanlar evlerine doğru sendelemeye ya da altında uyuyacakları huzurlu bir ağaç veya çalı bulmaya başladıklarından artık daha sessizdi ama tek bir kemanın müziği hâlâ yıldızlara şarkı söylüyordu.

129

MUTLULUĞUN PEŞİNDE

William'ın Amaranthus'un peşinden gitmesi gerektiği sonucuna varması yaklaşık üç saniyesini almıştı ve günün geri kalanı da Amaranthus'un gidiş yolunu aramakla geçti. Ortadan kaybolmayı ne zamandır planladığını bilmiyordu. *Muhtemelen Morristown'dan döndüğümden beri*, diye düşündü acımasızca ama iyi iş çıkarmıştı.

Akşam eve geldiğinde bir plan hazırlamıştı, tabii buna plan denebilirse. Ardından akşam yemeğinde amcası ile babasını bu planın doğruluğuna ikna etmeye çalışmıştı.

"Atla, arabayla ya da gemiyle gitmiş olsun, bence Charles Town'a doğru gidiyor olmalı." Tereddüt etti ama onlara söylememek için hiçbir neden yoktu. "Charles Town düştüğünde Banastre Tarleton'dan bahsettiğimde onu tanıdığını söyledi. Sanırım bu, onun da Ben'i tanıdığı ya da bildiği anlamına geliyor."

"Tanıyordu, yani tanıyor," dedi Hal şaşırarak. "Aslında oldukça iyi. Kısa bir süre için aynı birlikteydiler. Ban ve Ben, insanlar onlara böyle derdi. Bilirsin, şaka olsun diye."

"Peki, o zaman," dedi William memnuniyetle. "Amaranthus, Ban'ın Clinton'la birlikte Charles Town'da olduğunu biliyor. Yolda yardıma ya da korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünse... ona gitmez miydi?"

Scanned with CamScanner

"Olabilir," dedi babası ama kuşkulu görünüyordu. "Belli ki hazırlanmak için fazla zaman ayırmamış."

"Hazırlanıp hazırlanmadığını bilmiyorum," dedi William kuru bir sesle. "Ben dönmeden önce bile bunu planlıyor olabilir. Ya da en azından bunu düşünüyordu. Nasıl gitmiş olursa olsun, henüz fazla yol katetmiş olamaz. Yolda onu yakalayabilirim ve eğer şans eseri yakalayamazsam, Ban onu görmüş ya da geçişinin bir sonraki bölümünü planlamış olabilir. Henüz o *adamın* bildiğini sanmıyorum. Yani Ben'i. Eğer bilmiyorsa ve ona Ben'e gitmek istediğini söylerse –tam olarak nerede olduğunu söylemeden– Ban kesinlikle ona yardım edecektir."

Hal Amca'nın yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi ama hemen ardından bu ifadeyi acımasızca yok etti.

"Peki, onu bulursan ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi Hal Amca sesi titreyerek. "Onu buraya zorla geri mi getireceksin?"

William sabırsızlıkla bir omzunu kaldırdı.

"Öncelikle, aslında ne yapmak istediğini öğreneceğim," dedi. "Philadelphia'daki babasının evine gidiyor *olabilir* ve eğer öyleyse, oraya sağ salim varmasını sağlayacağım. Eğer Ben ise..." Morristown'dan üzücü kaçışını kısaca hatırlayarak durakladı. "Onu Adam'a götüreceğim," diye bitirdi. "Adam onun güvenliğini sağlar ve eğer Ben'e gitmek *istiyorsa*..."

"Tanrım. Adam biliyor mu?" Hal'in sesi çatallaştı ve öksürdü. William babasının Hal'e sertçe baktığını ve bir hizmetçi çağırmak için zile doğru ilerlediğini gördü.

Hal kaşlarını çatıp onu durdurmak için sert bir hareket yaptı.

"Ben iyiyim," dedi kısaca fakat son kelimeyi zorla söylemek zorunda kaldı ve nefes alış verişi aniden kesildi.

"Hiç de bile değilsin," dedi babası ve Hal Amca'yı dirseğinden tutup kanepeye çekip yatırdı. "Willie, git ve Moira'ya kahve demlemesini söyle, çok sert ve bol miktarda. *Hemen*!"

"Ben..." diye başladı Hal ama öksürük sözünü kesti. Yumruğunu göğsüne bastırmıştı ve William'ı telaşlandıracak kadar kötü bir renge bürünmüştü.

"Baba, o..." diye başladı. Babası ona bir kaplan gibi saldırdı.

Scanned with CamScanner

"*Şimdi!*" diye bağırdı ve William odadan fırlarken babasının arkasından, "eyer çantamı getirin!" diye seslendiğini duydu.

Sonraki birkaç saat, insanların sağa sola koşuşturup bir şeyler getirdikleri ve endişeli, aptalca önerilerde bulundukları bir hareketlilik içinde geçerken, Hal kanepede oturup babasının elini boğulmakta olan bir yüzücüye atılmış bir ip gibi tutarak hava üflemek, soluk soluğa kalmak ve babasının heybesinden çıkardığı, içine bir çeşit bitki ufalanmış sade kahveyi içmek arasında gidip geldi.

William nasıl yardım edeceğini bilemediğinden ama yatmak da istemeyerek mutfakta tetikte bekleyip gerektiğinde daha fazla sıcak kahve taşımış fakat daha çok Moira ile Bayan Crabb'ı dinlemişti. Onlardan dükün astım denen bir hastalığa yakalandığını ve (alçak sesle, omzunun üzerinden temkinli bir bakışla) Lord John'un karısı –ama-gerçekte-olmayan-ve-her-şeyi–söyleyen kadının ünlü bir şifacı olduğunu ve Lord John'a kahvenin içine koyması için küçük kuru çubuklar verdiğini öğrenmişti.

Moira başını sallayarak, "Peki ya majesteleri gemide bir kez daha kriz geçirirse ne yapacak," dedi, "bilmiyorum!"

"Gemi mi?" diye sordu William elmalı turtasının üçüncü diliminden başını kaldırarak. "Bir yere mi gidecek?"

"Ah, evet," dedi Bayan Crabb ukala bir şekilde başını sallayarak. "İngiltere'ye."

"Lordlar Kamarası'nda konuşmak için," diye ekledi Moira.

"Savaş hakkında," dedi Bayan Crabb hemen, Moira'yı gölgede bırakmaya çalışarak. William gülümsemesini peçetesinin ardında saklasa da merak içindeydi. Hal Amca'nın savaşın gidişatı hakkında Lordlar Kamarası'yla paylaşmak istediği fikirleri olup olmadığını ya da İngiltere'ye –ve Minnie Yenge'ye– dönmek için iyi bir bahane arayıp aramadığını merak ediyordu.

Ne de olsa Hal'ın karısına Ben hakkında yazmaya cesaret edemediğini babasından *öğrenmişti.*

"Ne zaman gitmeyi düşünüyor?" diye sordu.

"Bir ay içinde," dedi Bayan Crabb dudaklarını büzerek.

Scanned with CamScanner

"Lord John da gitmek istiyor mu?" William bir parça umutla cevabın hayır olduğunu düşünüyordu. Hal Amca'nın bir gemide tek başına boğularak ölmesini istemese de kendisi, Amaranthus'un peşine düşerken babasının burada olmasını, işleri idare etmesini tercih ederdi.

İki kadın da başlarını salladı, ikisi de ciddi görünüyordu. Daha fazlasını da söyleyebilirlerdi fakat o anda babasının hızlı ayak sesleri koridordan geldi ve bir an sonra darmadağınık, sarışın başı kapıdan içeri girdi.

"Şimdi daha iyi," dedi hemen William'ın bakışlarını yakalayarak. "Gel de bana yardım et, yatağına gitmek istiyor."

Dük ertesi günün çoğunu yatakta geçirdi fakat William sağlık durumunu kontrol etmek için yanına gittiğinde dimdik oturmuş, dizlerinin üzerine koyduğu bir yazı masasında bir şeyler karalıyordu. William'ın geldiğini görünce, "Demek hâlâ onun peşinden gitmeye niyetlisin," diyerek soruların önünü kesti.

Bu bir soru değildi ve William sadece başını salladı. Hal da öyle yaptı ve yatağının başucundaki kitaplıktan temiz bir kâğıt aldı.

"O hâlde yarın," dedi.

Ertesi gün şafak sökerken William diz çoraplarını bağladı, devetüyü yeleğinin düğmelerini iliklediği, bir daha asla giymeyeceğini düşündüğü kırmızı urbasını giydi ve yeni cilalanmış çizmelerinin içinde adımlarını sıklaştırarak aşağı indi.

Babası ve amcası çoktan kahvaltıya oturmuşlardı. William gitmek için sabırsızlanmasına rağmen tereyağlı mısır ekmeği, yağda yumurta, taze jambon, şeftali reçeli, yengeç böreği ve ızgara deniz alabalığı kokusu onu herhangi bir tartışmaya gerek duymadan masaya oturmasını sağlamıştı. Hem babası hem de Hal Amca ona aynı onaylayıcı ve gizli bir endişe karışımı

Scanned with CamScanner

bakışla bakarken kendini gülmemek için zor tuttu, bunun yerine başını kısaca eğdi; ikisi de sabahları konuşkan değildi ama görünüşe göre bugün bir istisnaydı.

"İşte." Hal Amca balmumuyla mühürlenmiş ve katlanmış iki belgeyi masanın üzerinden ona doğru itti. "Kırmızı olan senin görevin, diğeri de emirlerin. Sana yüzbaşı rütbesi verdim ve emirlerine göre gitmek istediğin her yere serbestçe, hiçbir engelle karşılaşmadan gidebileceksin ve gerektiğinde majestelerinin subay ve birliklerinden yardım isteyebileceksin."

"Amaranthus'u geri getirmek için bir piyade koluna ihtiyacım olabileceğini mi düşünüyorsun?" William şeftali reçeli sürülmüş taze tereyağlı mısır ekmeğinden sıcak bir dilim ısırarak sordu.

"Sence gerekmez mi?" dedi babası kaşlarını kaldırarak. Lord John ayağa kalktı ve William'ın arkasına geçip aceleyle ördüğü saçını çözdü, sıkı ve düzgün bir şekilde yeniden ördü, sonra da iki kat hâline getirip kendi siyah kurdelesiyle bağladı. Babasının ellerinin sıcak ve hafif dokunuşu onu etkilemişti.

Bu sabah her şeyde bir tazelik ve nefes aldığı sürece gördüğü ya da dokunduğu her nesneyi, konuşulan her kelimeyi hatırlayacağını hissettiren bir his vardı.

Neredeyse hiç uyumamıştı ama zihni enerjiyle dolup taşıyordu, geçen ayın durgunluğu ve katılığı sanki hiç var olmamıştı. Kızın peşinden gideceğini söylediğinde hiçbir itirazla karşılaşmamıştı; hatta babası ve Hal Amca uzun uzun bakıştıktan sonra plan yapmaya koyulmuşlardı.

"Amaranthus'un bazı ayarlamalar yaptığını söyledi," diyordu babası, bir çatal dolusu deniz alabalığı yerken kaşlarını çatarak. "Ne tür düzenlemeler sence?"

"Hizmetçilerden birinin söylediği kadarıyla," diye yanıtladı Hal, "kilere bir baskın yapıp üç ya da dört gün yetecek kadar yiyecekle kaçmış, en sade giysilerini ve mücevherlerinin çoğunu yanına almış. Bir de..."

"Alyansını almış mı?" diye araya girdi William.

"Evet," dedi Lord John ve William omuz silkti.

Scanned with CamScanner

"O zaman Ben'e doğru gidiyor. Onunla işi bitmiş olsaydı yüzüğü bırakırdı."

Hal Amca ona az önce takla atmış bir pireye bakar gibi baktı ama babası peçetesinin arkasında hafifçe gülümsüyordu.

"Babasının evine gittiğinden emin olsak bile tek başına gitmesine izin vermeyiz," dedi. "Genç bir kadın yolda yalnız, en azından biz onun yalnız olduğunu *düşünüyoruz*," diye ekledi daha yavaş bir sesle. "Yine de sanırım..."

"Sanmaktan da öte," dedi Hal Amca acımasızca. "O genç kadın..."

"Senin gelinin," diye araya girdi Lord John. "Ayrıca vârisinin annesi. Bu nedenle onun güvenliğini sağlamak için her türlü yükümlülüğe sahibiz."

"Hımm." William adamın çıkardığı homurtuyu duyunca bir an için elinde yumurta dolu çatalıyla öylece kalakaldı, yumurtasının sarısı tabağına damlıyordu. *"Muhtemelen bunu duymak istemezsin... ama babam bu tür sesleri hep çıkarır."* Hızla babasına ve amcasına baktı ama ikisi de bu yanıtta bir tuhaflık olduğunu fark etmemiş gibiydi.

William'ın yeni kısrağı Birdie onu gördüğüne sevindi ve getirdiği elmaları aramak üzere burnunu uzattı ve onları bariz bir zevkle yedi, dizginini kulaklarının üzerinden çekerken kolundan aşağı salyalarını akıttı. Onun heyecanını sezdi ve kulaklarını dikip biraz homurdandı, dizgini sıkarken başını salladı. William Amaranthus'un ortadan kaybolmayı nasıl başardığını merak ediyordu. Ev halkına ait atlardan hiçbiri kayıp değildi, Amaranthus'un binmeye alışkın olduğu yaşlı kısrak bile.

Ya bir faytona binmişti –ki bu pek olası değildi, Hal Amca'nın muhtemelen fayton hanına gidip soruşturma yapacağını ve Amaranthus'un da bunu akıl etmiş olabileceğini düşündü– ya da özel bir araba veya bir at kiralamıştı. Ya da kaçmak konusunda yardım almış ve lanet yardımcısı onun ulaşımını sağlamıştı. Karamsar bir şekilde, kadının kendi amaçları doğrultusunda baştan çıkarmış olabileceği genç delikanlıların liste-

Scanned with CamScanner

sini gözden geçiriyordu ki Lord John'un bir elinde para kesesi, diğerinde küçük bir valizle ortaya çıkmasıyla yarıda kesildi.

"Sade bir takım elbise, çoraplar ve yeni bir gömlek," dedi kısaca ve para kesesini uzattı. "Ve para. İçinde bir de kredi mektubu var, her ihtimale karşı onu da cebine koyabilirsin."

"Onu bir haydut çetesinden fidyeyle kurtarmak zorunda kalırsam diye mi?" diye sordu William çantayı alarak. Ziyadesiyle ağırdı. Onu ceketinin içine soktu ve eyer çantasından tabancalarından birini alarak kemerine tıkıştırdı.

"Ha-ha," dedi babası kibarca. "William, eğer kız Ben'e gidiyorsa ve Ben'e ulaşırsa... sakın, tekrar ediyorum, onu Ben'den uzaklaştırmak için hiçbir çaba *gösterme*. Bir dahaki sefere –eğer bir dahaki sefer olacaksa– muhtemelen seni öldürür." Gururu aksini düşünse de bu görüşte William'ın tartışmamasına karar verecek kadar kesin bir ifade vardı.

"Yapmam," dedi kısaca ve gülümseyerek babasının omzunu sıvazladı. "Endişelenme."

130

HERR WEBER

Charles Town'ın düşüşünün üzerinden bir ay geçmişti ve burası hâlâ birilerinin tekmelediği bir karınca yuvasına benziyordu. Buranın tüm sakinleri dışarıda, taş ve kereste, toprak sepetleri ve boya kovaları taşıyor, temizlik ve onarımla meşgul olmayanlar ise bağırarak satış yapıyordu: et, meyve, sebze, kümes hayvanları, jambonlar, midyeler, karidesler, istiridyeler ve denizden çıkarıp yiyebileceğiniz diğer her lanet şey. Kızarmış balık kokusuyla birlikte yemek düşüncesi William'ın ağzını sulandırdı.

Ne yazık ki tuzlu balık satıcısının etrafı bir grup asker tarafından sarılmıştı; kadın ve kızı küçük, cızırdayan balıkları sıcak tuğlaların ve eski gazete parçalarının üzerinde iskambil kâğıdı

Scanned with CamScanner

dağıtır gibi karıştırırken, yanlarında çömelmiş küçük bir çocuk ezik bir tencerenin üzerinde askerlerden bozuk para alıyor ve her birini tencerenin içine atarak çınlamasını sağlıyordu.

Yüzbaşı üniformasıyla kalabalığın arasına dalarak dikkatleri üzerine çekmek istemediğinden çok sayıdaki tavernadan birinde yiyecek ve şüphesiz içecek de bulabileceği rıhtıma doğru döndü.

Ancak bulduğu şey Denys Randall'dı, dar bir rıhtımda bir aşağı bir yukarı boş boş yürüyor, görünüşe göre birini bekliyordu.

"Ellesmere!" diye bağırdı Randall onu görünce.

"Ransom," diye düzeltti William. Denys elini sallayarak hepsinin bir olduğunu gösterdi.

"Nereden çıktın sen?" diye sordu William'ın üniformasına şöyle bir bakarak. "Ve neden?"

"Ban Tarleton'ı arıyorum. Son zamanlarda onu gördün mü?"

Denys kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır. Yine de etrafa sorabilirim sanırım. Nerede kalıyorsun?"

"Şu anda hiçbir yerde. Uygun bir yer var mı?" Sepetleri, el arabalarını ve tahta çöp paletlerini kıyıya taşırken terden parıldayan bir dizi gömleksiz adama baktı. "Bütün bunlarla ne yapacaklar? Deniz duvarı mı inşa edecekler? Ya da daha doğrusu onaracaklar?" Kuşatma bombardımanlarından çok zarar görmüş olan mevcut deniz duvarının kalıntılarının dışında düzensiz bir tahkimat yığını vardı.

"Aslında inşa etmeleri lazım ama sanırım bunları suya atıp işi bitirecekler. Uyumak için Broad Caddesi'ndeki Bayan Warren'ın hanını deneyebilirsin." Denys şapkasını çıkarıp William'a hızlı bir el hareketi yaptı. "Tarleton'ı soracağım."

William başıyla onayladı ve Broad Caddesi'ni, Bayan Warren'ı ve yiyecek bir şeyler aramaya koyuldu. Elbette, bu sırayla olması gerekmiyordu. Tören alanının yakınındaki bir tezgâhta pirinç ve sosisle pişirilmiş kuru fasulye satan bir yeri çabucak buldu. Askerler talim yapmıyordu fakat her zamanki gibi ya-

Scanned with CamScanner

kınlarda bir ordu varken, obur bir parazit sürüsü gibi ordudan beslenen çok sayıda sivil –seyyar satıcılar, çamaşırcılar, yiyecek satıcıları, fahişeler– vardı.

Eh, ne yapalım, diye düşündü ve ikinci bir porsiyon için kâsesini fasulyeli pilav satıcısına geri verdi. Bunu biraz daha yavaş yiyerek, Amaranthus ya da Banastre Tarleton'dan bir iz var mı diye geçen kalabalığı taradı fakat hiçbir iz göremedi ve her ikisinin de canlı renklerde giyinmeyi sevdiklerinden hemen fark edeceğini düşündü.

Bitkin bir hâlde şehri yavaşça dolaşıp ana caddelerde bir aşağı bir yukarı yürüdü, dükkânlara, bankalara ve kiliselere baktı. Amaranthus'un ya da Ban'ın dindar olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, her nedense bundan kuşkuluydu ama kiliseler serindi ve birkaç dakika oturup sessizliği dinlemek, şehrin gürültüsünden uzaklaşmak iyi geliyordu.

Günbatımından hemen önce Bayan Warren'ın evine ulaştı ve çok iyi bir balık yemeğinden sonra yorgun ve moralsiz bir şekilde yattı.

Bu koşullar sabah tersine döndü ve zihni ile bedeni yenilenmiş, ruhu kararlı bir hâle bürünmüş vaziyette yataktan fırladı. Önce Cornwallis'in karargâhına gidecekti; önceki akşam gezintileri sırasında alay bayraklarının asılı olduğu evi görmüştü. Oradan biri en azından Banastre Tarleton'ın nerede olması gerektiğini biliyor *olmalıydı*.

Birisi biliyordu. Ancak haberler pek de iç açıcı değildi: Albay Tarleton iki hafta önce İngiliz Lejyonu'ndan bir bölüğü güneye, kaçan bir grup Amerikan milisini takip etmeye götürmüştü. Bir haberci, Waxhaws denilen yerin yakınlarında ufak ama fena bir çatışmanın sonucunu bildirmek için geri dönmüştü. Tarleton'ın birliği Amerikalıların üstesinden gelmiş, çoğunu öldürmüş ya da yaralamış ve geri kalanları esir almıştı. Ancak Albay Tarleton atının üzerine düşmesi sonucu yaralanmış ve henüz Charles Town'a dönmemişti.

Scanned with CamScanner

Pekâlâ, bu durum Ban'ı William'ın listesinden kesin olarak çıkarırdı. Tarleton'ın Amaranthus'a kaçması için yardım ediyor olması mümkün değildi. Sırada ne vardı?

Elbette rıhtım. Karnı acıkınca dün gece orayı araştırmaya başlamıştı. Ama söylediği gibi Philadelphia'ya gidiyorsa ve Savannah'dan bir gemiye binmediyse -ki binmemişti, kontrol etmişti- o zaman Charles Town bunu yapabileceği bir sonraki büyük limandı. Elbette, yalnız seyahat eden genç bir kadın (Tanrım, yalnız mıydı? Biriyle kaçmış olabilir miydi? Kesinlikle hayır...) askerler, lağımcılar, eski köleler ve ticari arabalarla dolu yollarda seyahat etme riskini almaktansa gemi yolculuğunu hem daha güvenli hem de daha rahat bulurdu.

Güzel bir gündü ve araştırmasına büyük bir titizlikle başladı; liman başkanının ofisinden son bir hafta içinde Philadelphia ya da New York'a giden gemilerin listesini (*Ben'e gidiyor olma ihtimaline karşı...*) ve bunları gönderenlerin gümrük bildirgelerini aldı. Kadının adı hiçbir listede yoktu ama kendi kendine, mutlaka olması gerekmez diye düşündü çünkü küçük bir gemiyle özel bir yolcu olarak denize açılmışsa, hiçbir yerde adı geçmezdi...

Sonunda zaten yapacağını bildiği şeyi yapmaya karar verdi: rıhtım boyunca yürüyerek ilerlemek ve karşısına çıkan herkese sorular sormak. Bu şekilde bir saat geçirdikten sonra, sisin bastırmasıyla güzel gün kararmaya başlamıştı. Susuzluğunu gidermeye karar verdi ve rıhtımdan yukarı doğru yürümeye başladı... Balıkçı kayıklarının ve küçük ticari gemilerin kıyıya yanaştığı küçük bir limana gidiyordu. Bulduğu şey ise Denys Randall'dı. Yine.

"Hey!" William yüksek sesle Denys'in arkasından yaklaşıp omzuna vurdu. "Rıhtımda mı *yaşıyorsun?*"

"Ben de sana aynısını sorabilirim," dedi Denys kısaca ve William şimdi onun yalnız olmadığını anladı; çizgili yüzüyle Noel fındıkkıranına benzeyen ufak tefek bir adamı William'ın görüşünden korumaya çalışıyordu. "Şimdi kimi arıyorsun?"

Scanned with CamScanner

"Genç bir kadın," dedi William yumuşak bir sesle. "Arkadaşın kim?"

Denys bir kez olsun o hafif alaycı ve kendini beğenmiş havasından sıyrılmıştı. William onun şu anda kızgın tuğlaların üzerindeki bir kediden hâllice olduğunu düşündü. Denys, Noel fındıkkıranına benzerliği her an daha da belirginleşen arkadaşına hızla baktı, sonra William'a döndü, gözle görülür bir şekilde ağzı seğiriyordu.

"Gidip biriyle konuşmalıyım," dedi. "Hemen. Bu Herr Weber. Ona göz kulak ol. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Bu sözlerle rıhtımdan suya doğru gözden kayboldu, acelesinden neredeyse koşuyordu.

William tereddüt etti, ne yapacağından emin değildi. Denys'in ürkmüş olabileceğinden korkuyordu. Elbette, korkmuştu ama neden korkmuştu? Bu durumda o adamla ne yapacaktı?

Weber iskelenin tahtalarına bakıyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. William boğazını temizledi.

"Bir içki alır mıydınız?" diye sordu kibarca ve kıyıdaki önü açık bir barakaya doğru başıyla işaret etti. Birkaç büyük fıçı ve yerde baygın yatan bir denizcinin varlığı muhtemelen içki satan bir işletmeye işaret ediyordu.

"*Ich sprache kein Englisch**," dedi adam ellerini kibarca özür diler gibi açarak.

"*Keine Sorge*," dedi William, eğilerek. "*Ich spreche Deutsch***." William, Almanca konuştuğunu basit bir şekilde ifade etmek yerine Bay Weber'e paçasının tutuştuğunu söyleyebilirdi. Fındıkkıranın yüz hatlarını bir telaş kapladı ve çılgınca dönerek o âna kadar ortadan kaybolmuş olan Denys'i aramaya başladı.

Weber'in kaçmak üzere olduğundan korkan William, onu kolundan yakaladı. Bu, keskin bir çığlığa ve William'ın midesine bir darbeye neden oldu. Weber'in cüssesi düşünüldüğünde fena bir deneme sayılmazdı ama William darbe karşısında ho-

---

* (Alm.) İngilizce bilmiyorum. (ç.n.)

** Sırasıyla; (Alm.) Endişelenme. Ben Almanca biliyorum. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

murdanıp adamın kolunu bıraktı ve adamı iki omzundan yakalayıp bir fare gibi salladı.

"*Still!*" dedi. "*Ich tue Euch nichts!*"*

Weber'e zarar vermek istemediğini söylemesi beyefendiyi sakinleştirmemiş gibi görünüyordu ama onu sarması en azından kaçmak için çırpınmasını durdurdu. William'ın kolları arasında gevşedi ve soluk soluğa kaldı.

"Neler oluyor?" diye sordu William sert bir Almancayla. Rıhtımın aşağısına doğru başını salladı. "O adam seni esir mi tutuyor?"

Weber başını iki yana salladı.

"*Nein. Er is mein Freund.*"**

"Peki, o zaman." William bıraktı ve geri çekildi, ellerini zarar vermeyeceğini göstermek için iki yana açtı. "*Meiner auch.*"***

Weber temkinli bir şekilde başını sallayıp yeleğini düzeltti fakat daha fazla konuşmayı reddederek vurdumduymazlığını sürdürdü. Arada sırada içinden ince bir titreme geçiyordu ama yüzünde hiçbir şey yoktu, yine de ara sıra rıhtımın sonunda derinleşen sise doğru bakıyordu. William şekiller görebiliyordu –çoğunlukla hava değiştikçe sisin içinden aniden çıkan direkler– ve yoğun hava, bir an ürkütücü bir şekilde uzakta, bir an sonra da yine aynı şekilde yakında duyulan rastgele bağırışları taşıyordu. Sis derinleşiyor, rıhtımın üzerinde yükseliyordu ve sanki dünya ayaklarının altında çözülüyormuş gibi ani bir bayginlığın yokladığını hissetti.

Sonra Denys aniden hiçbir uyarıda bulunmadan orada belirdi. Yüzü hâlâ endişeliydi ama kararlı bir ifade taşıyordu. Weber'in kolunu tutup William'a baktı ve kısaca, "*Kommt*," dedi. William tartışmak için zaman kaybetmedi, beyefendinin diğer kolunu da tuttu ve Denys'le birlikte küçük adamı sisin içine doğru iterek aniden önlerinde beliren iskeleye çıkardılar.

---

* Sırasıyla; (Alm.) Rahat dur. Sana zarar vermeyeceğim. (ed.n.)
** (Alm.) Hayır. O benim arkadaşım. (ed.n.)
*** (Alm.) Benim de. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

Mavi ceketli, uzun boylu bir adam güvertede belirdi, yanında iki denizci vardı. Denys'e dikkatle bakıp başıyla işaret ettikten sonra William'ı bir an için görünce şeytan görmüş gibi geri çekildi.

"*Bir* asker," dedi Denys'e sertçe, onu kolundan yakalayarak. "Bir dediler! Bu kim?"

"Ben..." diye başladı William ama Denys ayak bileğine bir tekme attı. "Arkadaşıyım," dedi William, Denys'e kayıtsızca başını sallayarak.

"Bunun için zaman yok," dedi Denys. Elini göğsüne attı ve küçük, kalın bir kese çıkarıp uzattı. Kaptan olmalı, diye düşündü William, bir an duraksadı, ona kuşkuyla bir kez daha baktıysa da parayı aldı.

Bir an sonra Denys'in aceleyle arkasından itmesiyle iskeleden aşağıya doğru savruldu. Rıhtıma sendeleyerek çarptı ama hemen dengesini yeniden sağladığında gemiyi gördü. Sisin içinden görebildiği kadarıyla küçük bir gemiye benziyordu, geri geri çekilirken son bir halat attı ve rüzgârın doldurduğu yelkenlerin hışırtısıyla yavaşça rıhtımdan uzaklaştı. Birkaç dakika içinde griliğin içinde kaybolmuştu.

"Az önce ne oldu öyle?" diye sordu William. Olanlar hesaba katıldığında oldukça yumuşak bir şekilde sormuştu bu soruyu. Denys birkaç kilometre koşmuş gibi nefes alıyordu ve fularının kenarı terden kararmıştı. Geminin gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı, sonra William'a döndü, nefesi yavaşlamaya başlamıştı.

"Herr Weber'in düşmanları var," dedi.

"Bugünlerde herkesin öyle. Bu Herr Weber de *kim*?"

Denys alaycı bir gülüşe benzer bir ses çıkardı. "Öncelikle... o Herr Weber değil."

"Bana onun kim olduğunu söylemeyi planlıyor musun?" diye sordu William sabırsızca. "Çünkü söyleyemeyeceksen benim başka bir yerde işim var."

"O kızı aramak dışında mı yani?"

Scanned with CamScanner

"Akşam yemeğini kastediyorum. Yeni arkadaşımızın kim olduğunu bana yolda söyleyebilirsin."

"Onun birkaç takma adı var," dedi Denys midyelerle dolu bir kâse çorbayı yarılamışken. "Ama adı Haym Salomon. O bir Yahudi."

"Ve?" William kendi çorbasını kaşla göz arasında içmişti ve kâsesini bir parça ekmekle sıyırıyordu. İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu fakat neden tanıdık gelmesi gerektiğini bilmiyordu. *Salomon. Haym Salomon...* Hafızasındaki eksik halkayı tamamlayan "Yahudi" kelimesiydi.

"Polonyalı olma ihtimali var mı?" diye sordu ve Denys'in boğazında bir midye takıldı.

"Ah, demek öyle." William elini garsona doğru kaldırdı ve yeniden doldurulmasını istediğini belirten bir hareketle boş kâsesini işaret etti. "New York'ta idam edilmekten nasıl kurtuldu?"

Denys öksürdü, öğürdü ve patlarcasına öksürerek masaya ekmek kırıntıları, çorba damlacıkları ve büyük bir midye parçası saçtı. William gözlerini devirdi ama bira sürahisine uzanıp bardaklarını yeniden doldurdu.

Denys taze çorba getirilinceye ve gözlerinin sulanması geçinceye kadar bekledi, sonra kâsesinin üzerine eğilip zor duyulan bir sesle konuşmaya başladı, tabak çanak gürültüsünden ve meyhanedeki konuşmalardan zar zor duyuluyordu.

"Tanrı aşkına bunu nereden biliyorsun?" dedi.

William omuz silkti. "Amcamın söylediği bir şeyden. Casus olduğu için New York'ta ölüme mahkûm edilen Polonyalı bir Yahudi'den bahsetmişti. Onun yaşadığını ve burada olduğunu duyunca çok şaşırmış," dedi çorbasından bir kaşık alarak. "Eğer küçük dostun buysa –ki öyle olduğu çok açık– o zaman bugünlerde senin kim olduğunu, daha doğrusu ne olduğunu merak ediyorum. Çünkü Bay Weber'in majestelerinin hizmetinde olmadığı ortada."

Scanned with CamScanner

Denys birasının geri kalanını dikkatle içti, William'ı süzerken kaşları çatıldı.

"Sanırım nasıl olduğunu bilmenin bir zararı yok, artık zaten ulaşılamaz durumda," dedi sonunda. Hafifçe geğirdi. "Affedersin." William sabırla beklerken biraz daha bira doldurdu.

"Bay Salomon bir bankacı," dedi Denys ve William'a az çok gerçeği söylemeye karar verdiği belli olan sözlerine devam etti. Polonya'da doğan Salomon gençliğinde New York'a gelmiş ve başarılı bir kariyer yapmıştı. Ayrıca devrimci siyasete –çok ihtiyatlı bir şekilde– karışmaya başlamış, yeni kongrenin ve gelişmekte olan devrimin yararına çeşitli mali işlemler düzenlemişti.

"Ama sandığı kadar tedbirli değildi ve İngilizler onu yakaladı ve gerçekten de ölüme mahkûm edildi... ama sonra affedildi, yine de onu Hudson'da bir gemiye koydular ve on sekiz ay boyunca Hessian askerlerine* İngilizce öğretmesini sağladılar." Birasından bir yudum daha aldı. "Hepsini firar etmeye teşvik ettiğini bilmiyorlardı ki görünüşe göre önemli bir kısmı gerçekten de bunu yaptı."

William kuru bir sesle, "Biliyorum," dedi. Monmouth sırasında bir grup Hessian asker kaçağı onu öldürmeye çalışmış ve buna çok yaklaşmıştı. Eğer sefil İskoç kuzeni onu bir vadinin dibinde kafatası çatlamış hâlde bulmasaydı... ama bunu düşünmeye gerek yoktu. Şimdi değil.

"O zaman inatçı bir adam," dedi. "Şimdi burada olduğuna ve etrafta kandırılacak bir Hessian olmadığına göre sanırım mali numaralarına geri dönmüştür?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Denys, şimdi tamamen kayıtsızdı. "Duyduğuma göre General Washington'ın iyi arkadaşıymış."

"Aferin ona," dedi William kısaca. "Peki ya *sen*? Burada oturmuş bana bunları anlattığına göre senin de artık Bay Washington'ın şahsi dostu olduğunu varsaymalı mıyım?" William aslında bunları duyduğuna pek de şaşırmamıştı.

---

* Amerikan Devrim Savaşı da dahil olmak üzere 18. yüzyıldaki birçok büyük savaş sırasında İngiliz Ordusu'na yardımcı olarak hizmet eden Alman askerleri. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

Denys bir mendil çıkardı ve dudaklarını nazikçe sildi.

"Ben değil, daha çok üvey babam," dedi. "Bay Isaacs, Bay Salomon'un iyi bir arkadaşıdır ve hem siyasi görüşlerini hem de mali zekâsını paylaşır."

William kaşlarını kaldırarak, "Öyle *mi*?" dedi. "Bana üvey babanın öldüğünü, bu yüzden soyadından 'Isaacs'i çıkardığını söylememiş miydin?"

"Öyle mi dedim?" Denys sıkıntılı görünüyordu. "Ee... birçok kişi onun öldüğüne *inanıyor*, bırakalım öyle kalsın. İnsanlar kiminle uğraştıklarını tam olarak bilmezlerse bazı şeyleri halletmek daha kolay olur."

William'ın kiminle uğraştığını bilmediği gerçeği acı verici bir şekilde ortaya çıkıyordu.

"Yani... sen bir döneksin ama aslında bunu saklama zahmetine bile katlanmadın, öyle mi?"

"Sanırım asıl terim *düzenbaz* olabilir, William, ama kelime kelimedir işte. On beş yaşımdayken üvey babamla çalışmaya başladım, finans ve politika dünyalarında yolumu öğrendim. Bu iki konu da savaşın içinden geçiyor, biliyorsun. Ve savaş pahalıdır."

"Ve bazen de kârlıdır?"

Denys'in sakin ifadesinin altında suça benzer bir şey gelip geçti ancak mağrur bir göz ardı hareketiyle yok oldu.

"Gerçek babam bir askerdi, biliyorsun ve bana bol miktarda para bıraktı, bunu bir görev satın almak için kullanmam şartıyla; erkek olursam, yani. Ben doğmadan önce ölmüş."

"Peki, ya kız olsaydın?" William birdenbire Denys'in kucağında, masanın altında dolu bir tabanca olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Para benim evlilik payım olurdu ve şüphesiz şimdi beni haftada bir döven, ayda bir beceren ve bunun dışında beni kendi hâlime bırakan zengin, sıkıcı bir tüccarın karısı olurdum."

William temkinli olmasına rağmen güldü.

"Annem benim bir din adamı olmamı istiyordu, zavallı kadın." Denys omzunu silkti. "Öyle de olsa..."

Scanned with CamScanner

"Öyle de olsa ne?" William'ın baldırları gerildi. Sol eli masanın altındaydı, hâlâ çorbasından kalan kaşığı tutuyordu, sapı yumruğunun sıkılı parmakları arasından dışarı çıkmıştı. Seçtiği silah bu değildi ama gerekirse Denys'in burnuna sokmaya hazırdı. Böyle bir konuşmanın tek bir sonu olabilirdi: William'ı Denys'in entrikalarına katılmaya davet etmek.

Bu durum onu yarı yarıya eğlendiriyordu. Biraz da sinirlenmişti ama temkinliydi. Eğer Denys böyle bir davette bulunursa ve William da bunu kesin bir dille reddederse, Denys tüm bunları tekrarlamak için William'ı serbest bırakmanın tehlikeli olacağını düşünebilirdi.

"Şey..." Denys üniformasına baktı. "Bana görevinden istifa ettiğini söylemiştin."

"İstifa ettim. Bu..." Boştaki eliyle kırmızı urbasını göstermişti. "...kuzenimin karısını ararken bana destek olmak ve güvenli bir geçiş sağlamak için."

Denys'in gözleri iri iri açıldı.

"Peşinde olduğun kız mı bu? Kayıp mı oldu?"

Hangi kuzen olduğunu sormadığını fark ettim. "Hayır, kayıp değil, kocasıyla arası bozuldu..." *En hafif tabirle.* "...ve babasının evine gitmeye karar verdi. Ama amcam yolda güvenliğinden endişe etti ve gideceği yere sağ salim ulaşması için beni gönderdi. Charles Town'dan geçerse, muhtemelen geçecektir, yardım için Ban Tarleton'a başvurabileceğini düşündüm. Kendisi ve kocası onu tanıyor."

"Ne yazık ki Binbaşı Tarleton, Charles Town'da değil." Arkasından gelen ses, zihninden önce bedeninin tanıdığı bir İngiliz sesiydi ve hızla dönüp kaşığını sertçe sıktı.

"İyi günler, Yüzbaşı Lord Ellesmere," dedi Ezekiel Richardson. Kaşığa kayıtsızca baktı ve hafifçe eğildi. "Böldüğüm için beni bağışlayacağınızı umuyorum, beyler. Binbaşı Tarleton'ın adını duydum. O ve Binbaşı Ferguson aslında güneye doğru kaçan birkaç Amerikan milis grubunun peşindeler."

William bir an duraksadı, öfkenin meraka karıştığı bir ifadeyle arada kalmıştı. Richardson bir tabure çekerek küçük, yu-

varlak masaya, William ile Denys'in arasına oturdu. Yakasından tutma, vurma ya da bıçaklama mesafesi içindeydi.

"Herr Weber sağ salim gitti mi?" diye sordu Richardson muhtemelen Denys'e ama gözleri William'a sabitlenmişti.

"Biraz ürkek," dedi Denys, "ama oldukça sağlam. Arkadaşımız William, ben gidip son düzenlemeleri yaparken onun iskeleden atlayıp eve yüzmesini engellemekte çok yardımcı oldu."

"Size minnettarız, Lord Ellesmere."

"Benim adım Ransom, efendim."

Seyrek kaşları kalktı.

"Gerçekten de öyle." Üniformalı olmayan ama düzgün gri bir takım elbise giyen Richardson, hafifçe omuz silkmiş olan Denys'e hızlı bir bakış fırlattı.

"Sanırım öyle," dedi üstü kapalı bir şekilde.

William masadan kalkarak, "Eğer düşündüğünüz şey benim de sizin haince oyunlarınıza katılacağımsa, beyler," dedi, "sizi bu fikirden vazgeçirmeliyim. İyi günler."

"O kadar çabuk değil," dedi Richardson bir elini William'ın koluna koyarak. "Lütfen lordum." Bu "lordum"da hafif alaycı bir ton vardı. En azından William'a öyle gelmişti ki o hiç de hafife alacak bir ruh hâlinde değildi.

"Görev yok, rütbe yok ve 'lordum' da değil. Elinizi çekme nezaketini gösterin efendim, yoksa ben çekerim." William kırılgan ama metalden yapılmış ve sapının ucunda üçgen bir çıkıntı olan kaşığıyla hafif bir hareket yaptı. Richardson durakladı ve William'ın kasları gerildi. Yine de elini tam zamanında kaldırdı.

"Denys'in önerisini düşünmenizi öneririm," dedi Richardson hafif bir ses tonuyla. "Görevinizden istifa etmeniz şüphesiz ordu çevrelerinde bazı dedikodulara neden olmuştur ve eğer size unvanınızla hitap edilmesini reddediyorsanız, bu daha da fazla dedikoduya neden olacaktır. Yine de eylemlerinizin ardındaki nedenin kamuoyuna açıklanması durumunda ortaya çıkacak dedikodulara mahal vermekten çekineceğinizi düşünüyorum."

"Nedenlerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, efendim." William ayağa kalkınca Richardson da hareketlendi.

Scanned with CamScanner

"Sizin bir Jakobit haini ve şu anda asi olarak bilinen James Fraser'ın gayrimeşru oğlu olduğunu biliyoruz," dedi kibar bir sesle. "Ve gazetelerde yan yana yer alan portreleriniz, kim olursa olsun bu gerçeğe ikna etmek için yeterli olacaktır."

William kısa bir kahkaha attıysa da sesi boğuk bir havlama gibi çıkmıştı.

"İstediğinizi söyleyin, efendim, kime söylemek istiyorsanız. Cehenneme kadar yolunuz var."

Ardından kaşığın sapını masaya vurarak uzaklaşmak için arkasını döndü. Richardson arkasından hâlâ kibar bir sesle konuşmaya devam etti.

"Kız kardeşinizi tanıyorum," dedi.

William'ın omuzları gerildi ama Charles Town rıhtımları geride kalana kadar yürümeye devam etti.

TEPEDE FIRTINA

4 Temmuz 1780

Albay James Fraser'a, Fraser Tepesi
John Sevier'den

Bay Fraser,

Öncelikle muhteşem viski hediyeniz için teşekkür etmek istiyorum. Geçenlerde Bayan Patton'ı ziyaret etme fırsatım oldu ve yanımdaki küçük bir şişeyi onunla paylaştım. Tavrına bakılırsa, doğru bir teklifle gelmeniz koşuluyla, istediğiniz zaman onun değirmeninde hoş karşılanacağınıza inanıyorum.

Ayrıca Nicodemus Partland'ın, yanlışlıkla viskinizin tadını çıkarmamdan sorumlu olsa da liberal bir toplum için başka bir hediye olmadığını söylemek için yazıyorum. Bay Cleveland, kale muhafızı sıfatıyla, Bay Partland ve üç arkadaşını huzuru bozmak suçlamasıyla hapsetmiştir. Onları üç hafta boyun-

Scanned with CamScanner

ca ahırında tuttu, sonraki üç hafta boyunca her hafta bir kişi olmak üzere ayrı ayrı serbest bıraktı, böylece Bay Partland'ın nihai olarak yeniden ortaya çıktığında büyük bir takipçi grubu tarafından karşılanmamasını sağladı.

Kulağımı dört açtım ama Antlaşma Hattı yakınlarında bir Saldırı Grubu (bu terim sık sık kötüye kullanıldığı için böyle bir yapılaşmaya Güvenlik Komitesi demeyeceğim) oluşturmak için yeni bir çaba olduğuna dair hiçbir şey duymadım.

Cherokee toprakları sakinse de diğer yerler sakin değil. Charles Town Kuşatması'nın ortasında Binbaşı Tarleton (bu beyefendinin adını bildiğinizi biliyorum) ve Sadık İngiliz Lejyonu ile birlikte güneye gönderilen, Charles Town yakınlarındaki Monck's Corner'da bir Amerikan Birliğini bozguna uğratan Binbaşı Patrick Ferguson'dan haber aldım. Binbaşı Ferguson'ı tanıyıp tanımadığımı sormuştunuz, artık tanıyorum.

Onunla ilgili yeni haberleri takip edeceğim.

Her daim hizmetinizde olan,
John Sevier

10 Temmuz 1780

Bütün hafta boyunca dağda fırtınalar kopmuştu ve gün, şafaktan bir saat kadar önce pencerelere çarpan kısa bir yağmur şarıltısı ve bacadan aşağı fırlayan, yanan közlere çarpan ve yatak odasının zeminine sıcak küller püskürten soğuk bir rüzgârla başlamıştı. Jamie yataktan fırlayıp ibrikteki suyu ocağın üzerine döktü, çıplak ayaklarıyla başıboş kıvılcımları söndürdü ve uykulu bir hâlde Galce mırıldandı.

Kalan közleri karıştırdı, aralarına birkaç parça yağlı çam ve daha uzun süre yanan bir ceviz kütüğüyle birlikte biraz taze çıra doldurdu ve gömleğiyle orada durup kollarını odanın soğuğuna karşı sıkıca kavuşturdu, taze odunun tutuştuğundan emin olmak için bekledi. Hâlâ yatağımdaydım, uykulu gözlerle

Scanned with CamScanner

göz kırptım ve karşımdaki manzarayı keyifle izledim. Yeni ateşin yükselen ışığı arkasında parlıyor ve şöminenin taşları üzerinde titreyerek uzun bedeninin gölgesini çarşafların arasından görünür kılıyordu. O bedenin dokunuşu hâlâ canlı bir şekilde tenime işliyordu ve uykum biraz daha hafiflemeye başlamıştı.

Yeni ateşin iyice yandığından emin olunca başını salladı ve bir şeyler mırıldandı, kendisine mi, yoksa ateşe mi, anlayamadım. Kuzey İskoçya'ya özgü ateş tılsımları vardı ve şüphesiz birkaçını biliyordu. Tatmin olmuş bir şekilde dönüp yatağa geri girdi, uzun ve soğuk bacaklarını bana dolayıp sıcaklığımla rahatlarken iç çekti, yellendi ve mutlu bir şekilde uykuya daldı.

Tekrar uyandığımda o gitmişti ve oda sıcaktı, terebentin ve ateşin hayaletleri gibi hoş kokuyordu. Yine de rüzgârın evin köşelerinde uğuldadığını ve hemen üstümüzdeki üçüncü kat duvarlarının yeni ahşap ve çıtalarının gıcırtısını duyabiliyordum. Bir fırtına daha geliyordu; havadaki taze havanın keskin kokusunu alabiliyordum.

Fanny ve Agnes ayaktaydı. Kahvaltı hazırlık sesleri arasında mutfaktan gelen boğuk sesleri duyabiliyordum. Agnes korku ve heyecan karışımı bir duyguyla Cunninghamlarla Charles Town'a, oradan da Londra'ya gitmeyi kabul etmişti. O zamana kadar teorik olarak iki teğmenden hangisinin kocası olacağına karar vermiş olacaktı. Yüzbaşı hayatta kalmıştı ama yola çıkmalarını geciktiren bir aksilik yaşamıştı. Kendini toparlamıştı ama sağlığı hâlâ yerinde değildi ve Jamie ona yollar daha güvenli hâle gelene kadar kalabileceğini söylemişti. Ata binme şansı yoktu; bacakları hâlâ felçliydi ancak ayaklarında his vardı ve sol ayak parmağında hafif bir seğirme gördüğümü *sandım*.

Silvia ve kızlar da ayaktaydı ama üçüncü katın tepelerinden bana sadece hafif bir ses mırıltısı ulaşıyordu. Jamie onlara Sadıklar'ın el konulan kulübelerinden birini vermeyi düşünmüştü fakat o, Jenny ve Ian, savaş ganimetlerinin Quakerlara miras kalmasının uğursuzluk getireceğini düşünmüşlerdi. O, Ian ve Roger kış gelmeden önce onlara yeni bir kulübe inşa edecekler-

Scanned with CamScanner

di. Bana gelince Hardmanların uzmanlığı patates kızartmak ve güveç yapmaktan öteye gitmese de evde yemek pişirebilecek üç kadın daha olduğu için çok mutluydum.

Seçici değildim. Sabun ve mum yapımı gibi şeylere yardım etmek bir yana, yemeği yemeğe dönüştürmenin daimi hokkabazlık gerektirmesiyle uğraşacak birkaç kişiye daha sahip olmanın yeniliğinin tadını çıkarıyordum. Ve çamaşır...

Roger ve Bree çömlekleri dokuma kumaşla takas etmek için arabayla Salem'e gitmişlerdi. Bree'nin dokuma tezgâhı kuracak ne zamanı ne de yeri vardı ama ev işleri için çok sayıda istekli el vardı.

Yüzümü soğuk suyla yıkayıp dişlerimi fırçaladım ve giyinip günü planlamaya başladığımda kendimi daha uyanık hissettim. Jamie bu sabah ava gitmemişti; aşağıda kızlarla sohbet ederken sesini duyabiliyordum. Eğer günü evde geçirecekse belki öğle yemeğinden sonra kısa bir dinlenme saati için benimle gelmesini sağlayabilirdim.

Bunu nasıl yaptığını merak ettim. Sesinin tınısı, tek kelime etmeden sadece yumuşak bir homurdanması, nasıl bana şafak öncesi yatağımızın sıcak karanlığını hatırlatabiliyordu?

Mutfağa vardığımda onu kaşığındaki sütün son damlalarını yalarken bulduğumda hâlâ belli belirsiz bir şekilde bunu düşünüyordum.

"Ne kadar da keyfine düşkünsün," dedim elimde küçük bir çanak bal ve yarım dilim ekmekle karşısına oturarak. "Yulaf lapan sütlü mü?" Kuzey İskoçyalıların çoğu böyle bir şımarıklığa burun kıvırır, bir tutam tuzdan başka bir şeyle süslenmemiş yulaf ezmesinin sert erdemini tercih ederdi. "Jenny seni kardeşlikten reddeder."

"Muhtemelen, dedi bu ihtimal karşısında hiç istifini bozmadan. "Ama Ban ve Ruaidh'in ikisi de yavruladığına göre sütümüz bol ve boşa gitmesine izin vermek doğru olmaz, değil mi? Bal mı o?" Bal çanağını yere koyar koymaz gözleri ona odaklanmıştı.

Scanned with CamScanner

Küçük bir parça ekmek kopardım, üzerine açık renkli bal-dan dikkatlice bir parça sürdüm ve ona uzattım.

"Tadına bak. Öyle değil!" dedim lokmayı yutmak üzere ol-duğunu görünce. Dondu kaldı, ekmek ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Ağzıma koymayacaksam nasıl tadına bakacağım?" diye sordu ihtiyatla. "Yutmak için yeni bir yöntem mi düşündün?" Fanny arkamdan kıkırdadı. Dirseğinin dibine bir tabak kızar-mış domuz pastırması koymuş olan Agnes, "yutmak" deyince gözlerini kısarak baktı ama bir şey söylemedi. Jamie lokmayı burnuna götürüp dikkatle kokladı.

"Yavaş yavaş. Tadını çıkarman gerekiyor," diye ekledim azarlayarak. "Bu özel bir şey."

"Ah." Jamie gözlerini kapadı ve derin derin içine çekti. "Güzel, hafif bir kokusu var." Kaşlarını kaldırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ve güzel bir çeşitlilik, kesinlikle... vadideki zambak, yanmış şeker, belki biraz acı bir şey..." Kaşlarını çatıp odaklan-dı, sonra gözlerini açıp bana baktı. "Arı gübresi mi?"

Ekmeği almak için hamle yaptım fakat Jamie ekmeği ka-pıp ağzını tıktı, gözlerini tekrar yumdu ve çiğnerken kendinden geçmiş bir ifade takındı.

"Bak bakalım *sana* bir daha ekşi ağaç balı verecek miyim!" dedim. "Onu saklıyordum!"

Jamie yutkundu, gözlerini kırpıştırdı ve düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Ekşi ağaç. Geçen hafta Bobby Higgins'e sıçması için verdi-ğin şey değil mi o?"

"O yapraklarıydı." Basit dolabın üstündeki uzun kavanoza el salladım. "Sarah Ferguson, ekşi ağaç balının fena hâlde iyi ve bir o kadar nadir olduğunu, Salem ve Cross Creek'teki halkın bir kavanozu için sana küçük bir jambon vereceğini söylüyor. Bree'yle biraz gönderdim."

"Öyle mi yapacaklar?" Bal çanağına daha saygıyla baktı. "Bu senin kendi balın, öyle mi?"

Scanned with CamScanner

"Evet, ama ekşi ağaçlar sadece altı hafta kadar çiçek açıyor ve şimdiye kadar sadece iki kovanı onların yakınına yerleştirdim. Bunu ağaçlar çiçek açmayı bırakır bırakmaz çektim. Bu yüzden böyle..."

Verandadan ve ön kapıdan gelen ayak sesleri beni bastırdı ve ortam "Büyükbaba!" diye bağıran heyecanlı çocuk sesleriyle doldu. "*A Mhaighister!*" "Bay Fraser!"

Jamie kafasını koridora uzattı.

"Ne?" dedi ve koşan ayaklar, nidalar ve soluk soluğa bağırışlar fırtınası içinde tökezleyerek durdu, bu arada ben tek bir kelime işitebilmiştim: "Kırmızı Urbalılar!"

Jamie daha fazlasını duymak için beklemedi. Ayağa kalktı, çocukları yolundan itti ve ön kapıya yöneldi.

Muayenehaneye koşup dolaptan büyük, kavisli bir bıçak kaptım ve Jamie ile çocukların peşinden koştum. Jem, Aidan ve iki arkadaşları hâlâ nefes nefese kalmış, şaşkın bir şekilde bir şeyler anlatıyorlardı. "Onlardan iki tane var!" "Hayır, üç tane var!" "Ama diğeri, o bir asker değil..." "O siyah bir adam, a *Mhaighister*!"

Siyah bir adam mı? Yüksek dağlar dışında Carolinas'ın hiçbir yerinde görülecek şey değildi bu. Brownsville'de birkaç özgür siyahi ve melez insanların yaşadığı küçük yerleşim yerleri vardı ama kırmızı urbalı bir siyahi?

Jamie bir gün önce tüfeğini kapının yanında bırakmış ve şimdi onu eline almıştı, yüzü gergin ve temkinliydi.

"*Bidh socair*," dedi çocuklara kısaca. "Mutfağa gidin ama içeride kalın ve gözünüzü dört açın. Herhangi bir çatışma duyarsanız, kadınları arka tarafta bir ağacın arkasına götürün. Sonra da gidip babalarınızı getirin, çabuk."

Çocuklar nefes nefese başlarını salladılar ve ben de *ne* olursa olsun beni arka kapıdan çıkarıp bir ağaca sindirmeyi akıllarından bile *geçirmemelerini* öneren kısa bir bakışla yanlarından geçip gittim. Hepsi kaygıyla baktı ama başlarını öne eğdi.

Scanned with CamScanner

Jamie kapıyı çekip açtı ve soğuk hava koridordan aşağıya doğru hışırdayarak eteğimin dizlerimin etrafında dalga dalga savrulmasına neden oldu.

Adamlar –üçü de at sırtındaydı– yavaşça eve doğru ilerliyorlardı. Tıpkı çocukların söylediği gibi üçü de kırmızı urbalı İngiliz askeriydi ve üçüncüsü, en öndeki adam, gerçekten de siyahiydi. Aslında hepsi öyleydi.

Jamie'nin etrafındaki ormana ve ileriye baktığını gördüm; yalnızlar mıydı? Endişeyle dirseğinin arkasından baktım ama aksi bir şey göremedim ya da hissedemedim. O da öyle, omuzları hafifçe gevşedi ve tüfeğini doldurulmuş olduğundan emin olmak için kontrol etti. Her zaman dolu tutardı... Ardından dikkatlice kapının arkasına yerleştirdi, sonra verandaya çıktı. Bıçağımı bırakmıyordum ama eteğimin kıvrımlarına saklamıştım.

Karşıdan gelen adamlar bizi verandada gördü; lider bir an için atını kontrol etti, sonra bize doğru bir el kaldırdı. Jamie de karşılık olarak elini kaldırdı ve ilerlemeye devam ettiler.

Böyle bir ziyaretin düzinelerce olası nedeni aklımdan geçiyordu ama en azından açıkça tehditkâr görünmüyorlardı. Lider, bağlama kazığının yanında durup aşağı indi ve dizginlerini bırakarak atını, atından inmeyen diğer askerlere bıraktı. Bu biraz güven vericiydi; belki de sadece yol sormak için gelmişlerdi –bildiğim (ve içtenlikle umduğum) kadarıyla İngiliz ordusunun bizimle bir işi yoktu. Açıkça görülüyordu ki bu Binbaşı Patrick Ferguson değildi.

Yine de içimde garip bir his vardı. Korku değil ama huzursuz bir şey. Bu adamda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Jamie'nin derin bir nefes aldığını ve dikkatle tekrar verdiğini hissettim.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi sesi kibar ama ifadesizdi. "Soyadınızı kullanmadığım için kusura bakmayın, ne olduğunu bilmiyorum."

"Stevens," dedi ziyaretçimiz ve şapkasını çıkararak beni selamladı. "Yüzbaşı Joseph Stevens. Hizmetinizdeyim, Bayan Fraser. Ve... sizin de, efendim," diye ekledi gözlerimi kırpıştır-

Scanned with CamScanner

Jamie kapıyı çekip açtı ve soğuk hava koridordan aşağıya doğru hışırdayarak eteğimin dizlerimin etrafında dalga dalga savrulmasına neden oldu.

Adamlar –üçü de at sırtındaydı– yavaşça eve doğru ilerliyorlardı. Tıpkı çocukların söylediği gibi üçü de kırmızı urbalı İngiliz askeriydi ve üçüncüsü, en öndeki adam, gerçekten de siyahiydi. Aslında hepsi öyleydi.

Jamie'nin etrafındaki ormana ve ileriye baktığını gördüm; yalnızlar mıydı? Endişeyle dirseğinin arkasından baktım ama aksi bir şey göremedim ya da hissedemedim. O da öyle, omuzları hafifçe gevşedi ve tüfeğini doldurulmuş olduğundan emin olmak için kontrol etti. Her zaman dolu tutardı... Ardından dikkatlice kapının arkasına yerleştirdi, sonra verandaya çıktı. Bıçağımı bırakmıyordum ama eteğimin kıvrımlarına saklamıştım.

Karşıdan gelen adamlar bizi verandada gördü; lider bir an için atını kontrol etti, sonra bize doğru bir el kaldırdı. Jamie de karşılık olarak elini kaldırdı ve ilerlemeye devam ettiler.

Böyle bir ziyaretin düzinelerce olası nedeni aklımdan geçiyordu ama en azından açıkça tehditkâr görünmüyorlardı. Lider, bağlama kazığının yanında durup aşağı indi ve dizginlerini bırakarak atını, atından inmeyen diğer askerlere bıraktı. Bu biraz güven vericiydi; belki de sadece yol sormak için gelmişlerdi –bildiğim (ve içtenlikle umduğum) kadarıyla İngiliz ordusunun bizimle bir işi yoktu. Açıkça görülüyordu ki bu Binbaşı Patrick Ferguson değildi.

Yine de içimde garip bir his vardı. Korku değil ama huzursuz bir şey. Bu adamda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Jamie'nin derin bir nefes aldığını ve dikkatle tekrar verdiğini hissettim.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi sesi kibar ama ifadesizdi. "Soyadınızı kullanmadığım için kusura bakmayın, ne olduğunu bilmiyorum."

"Stevens," dedi ziyaretçimiz ve şapkasını çıkararak beni selamladı. "Yüzbaşı Joseph Stevens. Hizmetinizdeyim, Bayan Fraser. Ve... sizin de, efendim," diye ekledi gözlerimi kırpıştır-

Scanned with CamScanner

mama neden olan belirgin bir alaycılıkla. Askeri bir peruk takıyordu ve birden onu daha önce tanıdığım hâliyle, River Run çiftliğindeki düzgün beyaz peruğu ve yeşil cübbesiyle hatırladım.

"Ulysses!" dedim ve bıçağı büyük bir gürültüyle yere düşürdüm.

Jamie, "Yüzbaşı Stevens"ı içeri davet etti, evin içindeki tüm silahların yerlerini zihninden geçirdiği anlamına gelen zarif bir nezaketle. Ulysses'i çalışma odasına götürdüğünü ve giderken ön kapının arkasında duran tüfeğe baktığını, yuvarlak gözlü çocuklara –ve pınardan çıkan aynı derecede yuvarlak gözlü Fanny'ye– başıyla işaret ettiğini gördüm.

"Fanny," dedim, "lütfen mutfağa git ve bir sürahi süt ile bir tabak bisküvi getir."

Fanny yardımsever bir tavırla, "Kahvaltıda bütün bisküvileri yedik, hanımefendi," dedi. "Yine de turta kabında yarım turta var."

"Teşekkür ederim, tatlım. Sen ve Agnes turtayla sütü verandadaki iki adama götürün lütfen. Ah... Aidan. Bunu ameliyathaneme götür, olur mu?" Ona Kral Arthur'un kılıcı *excalibur*'un verildiği gibi elimdeki bıçağı uzattım ve avuçlarının arasında nazikçe dengeleyerek taşıdı.

Çalışma odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ulysses'i en son Cross Creek yakınlarındaki Jamie'nin teyzesi Jocasta'ya kâhyalık yaptığı River Run Çiftliği'nde görmüştüm. Kibarca gergin denebilecek koşullar altında ayrılmıştı, Jocasta'nın yirmi yıl boyunca sadece uşağı değil, aynı zamanda âşığı olduğu ve en az bir adamı ve muhtemelen Jocasta'nın üçüncü kocası Hector Cameron'ı öldürdüğü ortaya çıkmıştı. Son yedi ya da sekiz yıldır ne yaptığını bilmiyordum ama şimdi Jamie'nin yanına gelmiş olması –üstelik silahlı bir refakatçi eşliğinde– son derece tedirgin ediciydi.

Scanned with CamScanner

"Bayan Fraser." Ben içeri girince benden yana dönüp reverans yaptı ve kâhya gibi olmayan bir bakışla beni inceledi. "Sizi iyi gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim. Siz de... oldukça iyi görünüyorsunuz, Yüzbaşı Stevens." Öyleydi. İyi dikilmiş üniforması içinde uzun boylu ve heybetliydi, geniş omuzlu ve formdaydı. Görünürdeki sağlığına rağmen yüzünde zorlu bir yaşamın izleri vardı ve gözleri farklıydı. Artık bir hizmetkârın kibar boşluğu yoktu. Bu gözler derin çizgiliydi, vahşiydi ve açıkçası bende geri adım atma isteği uyandırıyordu.

Bunu gördü ve keyifle dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılsa da başka tarafa baktı.

Jamie viski almak için dolabına uzanıyordu. Ulysses'e başıyla masanın karşısındaki ziyaretçi koltuğunu işaret etti ve kendi koltuğuna oturmadan önce içinde şişe ve bardakların olduğu kalaylı tepsiyi masanın üzerine koydu.

"Oturabilir miyim?" dedim ve Ulysses'in başını sallamasıyla hem ona hem de Jamie'ye birer kadeh içki doldurdum. Tabii, kendim için de. "Yüzbaşı Stevens"ın burada ne aradığını öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyecektim. Kadehimi aldım ve Jamie'nin hemen arkasındaki tabureye oturdum.

"*Slàinte.*" Jamie kadehini kısa bir süre kaldırdı ve Ulysses hafifçe gülümsedi.

"*Slàinte mhath*," dedi.

"O hâlde Galceyi unutmadınız," dedi Jamie, bunun hizmetkârların çoğunun Kuzey İskoçya diliyle en azından geçici bir tanışıklığa sahip olduğu River Run'a kasıtlı bir gönderme olduğunu düşündüm.

"Şaşırtıcı değil," diye cevap verdi Ulysses, hiç de rahatsız olmamıştı. Viskiden bir yudum aldı, ağzında yayılmasına izin vermek için durakladı ve küçük bir onay sesiyle başını salladı. "Lord Dunmore'un bölüğüne 74 yılında katıldım. Lord hazretlerini tanırsınız, elbette."

Jamie hafifçe doğruldu.

Scanned with CamScanner

"Tanıyorum," dedi kibarca. "Gerçi Culloden'dan önceki günlerden beri onu tanıma zevkine erişemedim."

"Ne?" dedim. "Lord Dunmore diye birini hatırlamıyorum."

"Ee, o zaman bu unvanı almamıştı." Jamie bana bakıp hafifçe gülümsedi, o sıkıntılı günlerin anısını hüzünlü bir şekilde paylaşıyordu. "Ama onu da tanırsın, Sassenach. John Murray, o zamanlar sadece bir delikanlıydı, Charles Stuart'ın yanındaydı."

"Ah. Evet." Onu zar zor hatırlıyordum; çenesi çökük, burnu büyük, kızıl saçları tutam tutam uzamış, çirkin bir çocuktu. "Yani şimdi o Lord Dunmore mu?"

"Evet. Son zamanlarda Virginia Kolonisi'nin valisi," dedi Ulysses. "Son zamanlarda Ohio'da Shawnee Kızılderililerine karşı büyük bir kuvvetin komutanı. İçinde yer alma ayrıcalığına sahip olduğum başarılı bir birlik." O zaman gülümsedi ve ben de gülümsemesine bakarak midemde küçük bir sıkıntı hissettim. Kızılderili savaşları pis bir işti.

"Evet," dedi Jamie küçümseyerek. "Ama ordunun Cherokeelerle böyle bir işi olmadığı kesin. Belki de hükümetten barut ve mermi yardımı almaya gelmişsinizdir?"

Ulysses kibarca, "Ordunun Cherokeelerle bir işi yok, hayır," diye cevap verdi. "Aslında yakında ordudan emekli olmayı düşünüyorum. Belki de sizi izleyip bir toprak lordu olurum, Bay Fraser. Ama şimdilik, efendim, sizinle işim var; gerçi bu ziyaret resmi bir ziyaretten ziyade şahsi bir ziyaret. Şimdilik."

"Şahsi bir ziyaret," diye tekrarladı Jamie ve sandalyesinde biraz geriye yaslanıp başını öne eğdi. "Peki, benimle şahsi olarak ne işiniz olabilir?"

"Teyzeniz," dedi Ulysses ve öne doğru eğilip gözlerini Jamie'nin yüzüne dikti. "Hâlâ yaşıyor mu?"

Şaşırmıştım ama aynı zamanda hiç de şaşırmadığımı fark ettim. Yüz ifadesini değiştirmeyen ama cevap vermeden önce uzun, yavaş bir nefes alan Jamie de şaşırmamıştı.

"Yaşıyor," dedi. "Gerçi size bundan daha fazlasını söyleyemem."

Scanned with CamScanner

Ulysses'in ifadesi kesinlikle değişmişti. Yüzü canlıydı, ivedilikle doluydu. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilirsiniz."

Jamie'nin ne düşündüğünü her zaman anlayamazdım ama bu sefer aynı şeyi düşündüğümüzden oldukça emindim.

Jocasta, Jamie'nin arkadaşlarından biri olan Duncan Innes'la evlenmişti; çok sonra öğrendiğimiz üzere bu sürede Ulysses'le uzun süreli ilişkisini sürdürüyordu. River Run'daki olayların ardından gelen dramatik ifşaların karmaşası sonrasında Ulysses kaçmış, Jocasta River Run'ı satmış ve Duncan'la birlikte Nova Scotia'ya, oradan da St. John's Adası'ndaki küçük bir çiftliğe taşınmışlardı.

İngiliz ordusunun kendi saflarına katılacak kölelere özgürlük verdiğini biliyordum ve belli ki Ulysses de Lord Dunmore'la birlikte bu yolu seçmişti. Jocasta yıllar önce onu gizlice azat etmişti ama resmi olarak tanınan özgürlük çok daha güvenli bir yoldu, özellikle de efendisi tarafından azat edilen bir kölenin on gün içinde koloniyi terk etmesi ya da yeniden yakalanıp satılması gereken Kuzey Carolina'da.

Yani artık İngiliz hükümetinin iyi niyetiyle özgür kalmış bir adamdı. Başka fikirleri olan Amerikalılar tarafından yakalanmadığı sürece tamamen ve daimi olarak özgürdü. Bu bilgi beni onun adına mutlu etse de pek çok çekincem vardı.

Bu adam, köleliğin yumuşak maskesinin ardında yirmi yıl boyunca River Run'ın bilinmeyen efendisi olarak yaşamış ve hiç çekinmeden adam öldürmüştü. Çok açık bir şekilde Jocasta Cameron'ı tutkuyla sevmişti, Jocasta da onu... Şimdi yine onu aramaya gelmişti. Çok romantik. Ayrıca çok da huzursuz edici. River Run'daki anıt mezarın zeminine yayılmış Daniel Rawlings'in iskelet kalıntıları gözümün önüne geldi ve tüylerim diken diken oldu.

Bir anlığına bana bakan Jamie'ye hızlıca baktım. İçini çekti, elini yüzünde gezdirdi, sonra Ulysses'in gözleriyle buluştu.

"Beş senedir teyzemden haber almadım," dedi Jamie. "Onun hâlâ hayatta olduğu haricinde başka bir şey de duymadım. Ya

Scanned with CamScanner

da en azından kuzenim Hamish ile Saratoga'da karşılaştığımda ondan aldığım bilgiler doğrultusunda öyleydi."

Bunların hepsi çoğunlukla doğruydu. Öte yandan Jocasta zaman zaman Cross Creek'te yaşayan eski dostu Farquard Campbell'a yazdığı için bundan biraz daha fazlasını biliyorduk. Ancak Jamie'nin neden Yüzbaşı Ulysses Stevens'ı habersiz ve kelimenin tam anlamıyla silahsız –zavallı adamın sadece bir tane silahı vardı– Duncan Innes'a doğru tehlikeli bir yola sokmak istemediğini anlayabiliyordum.

Ulysses uzun bir süre Jamie'nin gözlerinin içine baktı. Arkamdaki rafta duran Jenny'nin küçük gümüş saatinin tik taklarını duyabiliyordum; bir hafta önce birkaç yapağı taramak ve taranmasına yardım etmek için aşağı indiğinde bırakmıştı. Sonunda Ulysses ya eğlence ya da tiksinti olabilecek küçük bir homurtu çıkarıp arkasına yaslandı.

"Böyle olabileceğini düşünmüştüm," dedi hafifçe.

"Evet. Size daha iyi bir cevap veremediğim için üzgünüm, yüzbaşı." Jamie sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkmak istedi ama Ulysses onu durdurmak için pembe avuçlu elini kaldırdı.

"O kadar hızlı değil, Bay Fraser... ya da hayır, affedersiniz, artık *General* Fraser'sınız, değil mi?"

Jamie kısaca, "Hayır, değilim," diye cevap verdi. "Kıta ordusundaki görevimden istifa ettim ve artık orduyla bir bağlantım yok."

Ulysses başını salladı, her zamanki gibi kibardı. "Elbette, beni affedin. Ama vazgeçmesi daha zor olan bazı şeyler var, değil mi?"

"Söylemek istediğiniz başka bir şey varsa," dedi Jamie sesinde keskin bir tonla, "söyleyin, sonra da Tanrı'nın yoluna gidin. Burada size göre bir şey yok."

Ulysses'in gülümsemesinde bir tarafta eksik bir ön azı dişi ve onun yanında gri bir ölü diş görünüyordu. "Özür dilerim Bay Fraser, ama sanırım yanıldığınızı anlayacaksınız. Burada bir işim var. Sizinle."

Scanned with CamScanner

Nefesimi bıraktım, sonra ceketinin içine uzanıp kırmızı balmumuyla mühürlenmiş oldukça resmi görünümlü bir belge çıkardığında nefesimi tamamen kaybettim. Kırmızı balmumu, tecrübelerime göre genellikle kötüye işaretti.

Ulysses, "İsterseniz okuyun, efendim," dedi ve mektubu açarak Jamie'nin önündeki masaya dikkatle yerleştirdi.

Jamie kaşlarını kaldırıp bir an için Ulysses'e baktı ama sonra omuz silkerek mektubu aldı ve mektup açacağı olarak kullandığı deri yüzme bıçağının ucuyla mührü açtı. Gözlüğü masanın üzerinde duruyordu, onları kasıtlı bir yavaşlıkla takarak mektuptaki buruşuklukları düzeltti.

Evden gelen sesleri duyabiliyordum; kızlar pınar evinden akşam yemeği için peynir ve yarınki pişirme için ihtiyacımız olan tereyağı ile dönmüşlerdi. Fanny'nin ayak sesleri kapının önünden geçerken ahududu kokusunu ve Agnes'a seslenmek için döndüğünde duvara sürtünen teneke kovasının yumuşak tıngırtısını duydum. Demek yeni turta yapılacak... eğer böğürtlenler aç çocuklarla dolu bir mutfaktan sağ çıkabilirse...

Jamie Galce çok korkunç bir şey söyleyip gözlüğünü çıkardı ve Ulysses'e peruğunu ateşe verecek bir bakış attı. Elimi kendi gözlüğümü bulmak için cebime attım ve mektubu ondan aldım.

Mektup, Amerikan Dışişleri Bakanlığı Sekreteri Lord George Germain tarafından gönderilmişti.

Asıl önemli olansa James Fraser adında birinin (İskoçya'da daha önce Lord Brok Turch olarak bilinen, hüküm giymiş ve affedilmiş bir Jakobit), 1767 yılında, Vali William Tryon'a Katolik kimliğini yanlış tanıtarak ve gizleyerek Kuzey Carolina Kolonisi'nde hileli bir şekilde arazi hibesi elde ettiğinin Dışişleri Vekili Lord George Germain'in dikkatini çekmiş olmasıydı.

Kendimi boğuluyormuş gibi hissettim.

Bu doğruydu. Jamie kendisini Vali Tryon'a yanlış tanıtmış değildi. Vali, Jamie'nin Katolik olduğunu biliyordu ama Düzenleyiciler Savaşı sırasında Kuzey Carolina'nın çalkantılı taşrasına yerleşmek için Jamie'den yardım almak uğruna bunu

Scanned with CamScanner

kasıtlı olarak görmezden gelmişti. Ancak Katoliklerin kanunen arazi hibesi almasına izin verilmediği inkâr edilemez bir gerçekti. Yani...

Zorla nefes aldım ve okumaya devam ettim:

Hâlihazırda Kuzey Carolina Kolonisi için usulüne uygun olarak atanmış bir vali bulunmadığından, Kolonilerden Sorumlu Vekil, yukarıda adı geçen James Fraser'a, hileli bir şekilde elde ettiği arazi hibesini, kraliyetin temsilcisi olarak hareket eden Majestelerinin Siyah Öncüler Bölüğü'nden Yüzbaşı Ulysses Stevens'a teslim etmesini ve hibe arazisini boşaltmasını emretmektedir (konum ve ölçümler ekteki belgede açıklanmıştır). Şu an hibe üzerinde yaşayan kiracılar bir yıl süreyle kalabilirler. Bu sürenin sonunda kiracılar burayı terk etmeli ya da hibenin yeni sahibinin belirleyeceği şekilde kirayı teslim etmek üzere bir düzenleme yapmalıdır.

Kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaştı ve mektubu masanın üzerine bıraktım.

"Seni lanet *sürüngen*!" dedim Ulysses'e bakarak. Beni görmezden geldi.

"Yerinizde olsam bunu hemen dikkate alırdım, Bay Fraser." Kâğıda başıyla işaret etti. "Gördüğünüz gibi kovuşturmadan, para cezasından ya da hapis cezasından söz edilmiyor. Olabilirdi de. Elimde sizin tarafınızdan imzalanmış, içinde Katolik olmadığınızın belirtildiği orijinal anlaşma var. Ve eğer görmezden gelmeyi seçerseniz..."

Kapı açıldı ve Fanny'nin güzel şapkalı başı içeri girdi.

"Efendim, Agnes bu adamlar akşam yemeğine kalacak mı diye soruyor?"

Bir an derin bir sessizlik oldu, sonra Jamie yavaşça ayağa kalktı.

"Kalmayacaklar, *a leannan*. Git ve öyle söyle, tamam mı?"

Kapı tekrar kapanana kadar ayakta bekledi. Şimdi o kadar hızlı nefes alıyordum ki görüş alanımın kenarında beyaz lekeler belirdi ama yüzünü çok net görüyordum.

Scanned with CamScanner

"Evimi terk et," dedi Jamie sessizce. "Ve geri gelme."

Ulysses olduğu yerde kaldı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve sonra çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı.

"Dediğim gibi, *efendim*, bu emre derhal itaat etmeliyim. Çünkü bunu görmezden gelmeyi tercih ederseniz, ordu gelip bu evi başınıza yıkmak için fazlasıyla yeterli gerekçeye sahip olacaktır." Durakladı ve Fanny'nin gözden kaybolduğu kapıya dikkatle baktı. "Hepinizin başının üstüne."

Jamie hızlı bir hareket yaptı ve Ulysses irkildi, bu benim çok hoşuma gitti. Ancak Jamie sadece resmi mektubu masadan kapmıştı. Onu buruşturup bir top hâline getirdi ve dönerek şömineye fırlattı. Sonra adamın kaskatı kesilmesine neden olan bir ifadeyle tekrar Ulysses'e döndü.

Tek kelime bile etmedi. Ulysses hızla eğilip mektubu için için yanan küllerin arasından aldı, silkeleyip temizledi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve tepsi taşıyan bir uşak gibi dimdik gerileyerek çıktı.

Jamie yavaşça oturup ellerini önündeki masanın üzerine koydu, avuç içleri tahtanın üzerindeydi ve ne yapacağına karar verir vermez harekete geçmeye hazırdı.

Aslında Kuzey Carolina'nın vekil bir valisi vardı; Richard Caswell, kendisini oldukça iyi tanıyorduk. Ancak İngiliz hükümeti tarafından atanmış bir vali değildi. İl Kongresi tarafından atanan Güvenlik Komitesi tarafından geçici olarak seçilmişti. Her ikisi de oldukça gelip geçici insanlardı ancak Lord George Germain söz konusu olduğunda ikisinin de hükmü yoktu.

"Bunu gerçekten de..." Konuşmaya başladıysam da durdum. Yapabilirlerdi. Çok kolaydı. Güçlükle yutkunurken ani bir korkuyla tenim karıncalandı. Taze talaş ve sızan zift kokusu adamların çatı için şimleri kestikleri ve kiremitleri yapıştırdıkları kırmızı sedir ağacının olduğu yerden rüzgârla birlikte ön kapıdan içeri girmişti. Ahşap. Bir ev yangını yaşamış hiç kimse

Scanned with CamScanner

"yanmak" kelimesini soğukkanlılıkla duymazdı ve ben de kendimi biraz bile soğukkanlı hissetmiyordum. Jamie de öyle.

"Sahte olduğunu sanmıyorum," dedim sonunda. "Şu mektubun."

Jamie başını iki yana salladı.

"Mühürleri anlayacak kadar resmi belge gördüm, Sassenach."

"Bundan onun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Hükümeti üzerimize mi saldı? Yapabilir mi?"

Jamie'nin kaşları kalktı ve bana baktı.

"Sanırım pek çok kişi bunu biliyordur... ama çoğunun benimle bir alıp veremediği olduğundan şüpheliyim ve daha da azı böyle küçük bir mesele için vekilin dikkatini çekebilir."

"Hımm. Lord Dunmore, belki?" diye önerdim nazikçe. "Kesinlikle umurunda olmaz, ama Ulysses'e bir şey borçlu olduğunu hissederse..."

Jamie'nin yüzündeki kan yükselirken sol yumruğunu sıktı.

"*Balgair* ne demişti? Kendisinin de bir toprak lordu olmayı düşündüğünü mü?"

"Yüce Tanrım." Masanın hırpalanmış yüzeyine sertçe baktım, sanki şatafatlı mektup hâlâ oradaymış gibi. "Ve orijinal belgenin kendisinde olduğunu söyledi. 'Hükümet' ya da 'Lord Germain' değil. Kendisi."

İngiliz hükümeti aslında isyancıların mallarına el koyma ve bunları kendi uşaklarına bahşetme alışkanlığına sahipti. Culloden'dan sonra Kuzey İskoçya'da da aynısını yapmışlardı. Jamie, Culloden'dan önce Lallybroch'ı sadece on yaşındaki yeğenine bırakarak kurtarmıştı.

Bir an sessizlik oldu.

"Yanında o iki adamdan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorum?" diye sordu, ama bana sormuyordu ve hemen kendi sorusuna cevap verdi. "Evet, öyle düşünüyorum. Kaç kişi, asıl soru bu..."

Cevap her neyse onu ayağa kaldırdı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Altında da ayırt etmekte zorlanmadığım bir vah-

Scanned with CamScanner

şet yatıyordu. Ben de aynı şeyi hissettim, şok ve korku yerini öfkeye bıraktı.

"O *piç kurusu*!" dedim.

Cevap vermedi ama kafasını koridora doğru uzattı ve mutfağa doğru "Aidan!" diye bağırdı.

Önce Bobby Higgins döndü, solgun yüzü telaş ve heyecandan kızarmıştı. İyi bir binici değildi ama açık bir patikada yeterince iyi at sürebiliyordu ve ayı olayından beri tüfek taşımaya devam ediyordu.

"Ian olabildiğince çabuk aşağı inecek," dedi Jamie ona, üç eyerli atımızdan en hızlısı olan Phineas'ı aceleyle eyerleyip dizginlerken. "Lindsaylere, Gilly MacMillan'a ve McHughlara haber götürmeleri için çocukları gönderdim. Haberi yayıp sonra da buraya gelecekler. Sen benimle gel, bıraktığı izden emin olduğumuzda seni diğerlerine haber vermen ve onları bana katılmaya yönlendirmen için buraya geri göndereceğim, tamam mı?"

"Evet, efendim!" dedi Bobby refleks olarak sırtını dikleştirerek. Ne de olsa askerlik kanına işlemişti. Jamie hafifçe onun omzuna vurup kendi ayağını üzengiye koydu.

"Hadi git."

Bu hava kimin marifetiyse ister aziz ister şeytan, ona dua etti zira yağmur dinmişti ve çamurlu zeminde Ulysses ile iki adamının izini takip etmek hiç de zor değildi.

Kısa bir süre sonra Ulysses'in yanında ikiden fazla adam olduğu anlaşıldı; Jamie ve Bobby evden birkaç kilometreden fazla uzakta bir noktaya geldiler, burada çamurdaki izler Ulysses'in en az yirmi kişilik bir gruba katıldığını açıkça gösteriyordu; belki de daha fazla.

"Eve geri dön!" diye bağırdı Bobby'ye ve küçük açıklığı kapsayacak şekilde elini salladı. "Ian'a buraya getirebildiği kadar adam getirmesini ve geri kalanlar için haber bırakmasını söyle. Kör bir adam bile bunları takip edebilir!"

Scanned with CamScanner

Bobby başını sallayıp şapkasını indirdi ve eyerinde tehlikeli bir şekilde geriye yaslanıp dizginleri göğsüne çekerek yokuş yukarı yola koyuldu. Jamie bundan pek memnun olmamıştı ama Bobby omzunun üzerinden arkasına baktığında güven verici bir şekilde el salladı. Sadece eve kadar atın üzerinde kalması gerekiyordu.

"Düşüp boynunu kırsa bile," diye mırıldandı kendi kendine, "izimizi buraya kadar takip edebilirler. Tabii yağmur yağmazsa." Yukarıya, kara bulutların baş döndürücü girdabına baktı ve sessiz bir şimşeğin çakışını gördü. Uzaktaki gök gürültüsünün sesi ona ulaşmadan önce ona kadar saydı.

"*Trobhat*!" dedi Phin'e ve yokuş aşağı, hâlâ net görünen siyah toynak izlerini takip ederek yola koyuldu.

Atlı grup hızla ilerliyor ama kaçmıyordu. Yüzünde yağmur serpintileri olsa da fırtına henüz dinmemişti. Jamie geride durdu, bir kulağı hep arkasında, kendi adamlarının gelmesini bekliyordu.

Geldiler de... Hem de dile getirmediği ama içini epey rahatlatan bir duyguyla. Jamie onları duydu ve takip ettiği birliğin duyamayacağı bir yerde onları karşılamak için yokuş yukarı dizginleri çekti. Bunlar düzenli İngiliz birliği olmalı diye düşündü çünkü Ulysses, İngiliz askeri değilse İngiliz askeri gibi davranma zahmetine girmezdi. Eğer öyleyse, yine de kurnazca davranmak zorundaydı. Fiziksel bir dövüş istemiyordu; acemi milisleri henüz eğitimli askerlerle başa çıkabilecek durumda değildi.

Zihninin derinleri sükûnetini korumuştu ama şimdi gardını biraz olsun indirmesini fırsat bilerek ona tam olarak ne istediğini sordu.

Ulysses'i, elinde bir kamayla sadece beş dakikalığına yalnız yakalamak istiyordu ama bunu başaramazsa da adama yetişip eyer çantasını karıştırmak istiyordu, hem o lanet mektup için –neden adamın onu ateşten almasını engelleyecek kadar hızlı davranmamıştı ki– hem de eğer Ulysses'in taşıdığı diğer

Scanned with CamScanner

belgeler için. Bu da onu kendi yoldaşlarından ayırmak ve kısa süreliğine bir yere kapatmak anlamına geliyordu. Genç Ian'ın şu anda yanında olması için sağ elinin kalan parmaklarını verebilirdi ama beklemeye cesaret edemedi.

Aziz Mikail'e dua ederek istavroz çıkardı ve atını bir ladin kümesinin arasından dikkatle geçirdi. Uzak tarafa vardığında bir atın böğründeki parıltıyı gördü ve koşum takımının şıngırtısını duydu.

"*Trobhad a seo!* Bu tarafa!" Henüz yağmur yağmıyordu ama hava hâlâ o tuhaf, boğukluğunu koruyordu, sanki bir yastığın içinden bağırıyormuş gibi hissediyordu.

Yine de onu duydular ve bir iki dakika içinde yola koyuldular.

"Kimin peşindeyiz, efendim?" diye sordu Anson McHugh kibarca. Tom McHugh'nun oğullarının en büyüğü olan Anson, babası ve küçük kardeşinin yanı sıra Lindsay kardeşler ve çağrıyı zamanında alabilecek kadar yakın yaşayan birkaç kişiyle birlikte gelmişti.

"Bir grup siyahi İngiliz askerinin," dedi Jamie ona.

"Siyahi askerler mi?" diye sordu Anson şaşkın şaşkın bakarak. "Böyle bir şey var mı ki?"

"Var," dedi Jamie kuru bir sesle. "Lord Dunmore... Lord Dunmore'u bilir misin? Ah, bilmezsin. Önemli değil, birkaç yıl önce yönetmesi gereken Virginialılarla kavgaya tutuşarak başlattı bunu. Dediğini yapmadılar, o da orduya katılmak isteyen her kölenin azat edileceğini ilan etti. Ayrıca beslenecek, giydirilecek ve maaşları ödenecekti," diye ekledi, bunun çoğu Kıta askerinin bekleyebileceğinden daha fazlası olduğunu düşünüyordu.

Anson başını sallarken uzun ve genç yüzü ciddiydi. Anneleri Adeline dışında tüm McHughlar ciddiydi ve Tanrı biliyordu ki yedi çocuğunun hepsi erkek olan bu kadının biraz mizah duygusuna ihtiyacı vardı.

"O zaman vatana ihanet mi edeceğiz?" diye sordu Anson. Bu düşünceyle gözlerinde belli belirsiz bir heyecan parıltısı belirdi.

Scanned with CamScanner

"Muhtemelen," dedi Jamie ve bu düşünceye karşı dudaklarında uygunsuz bir gülümsemenin yerleşmemesi için kendini zor tuttu. Bir an İrlanda'da yoldayken John Grey ile aralarında geçen tartışmalı bir konuşmayı hatırladı. Jamie'nin, Tobias Quinn'in amaçları hakkında bildiklerini anlatmayı reddetmesine sinirlenen Grey, "*Kralın düşmanlarına yardım etmenin, eylemsizlikle bile olsa ihanet olduğunu belirtmenin anlamsız olduğunu düşünüyorum,*" demişti.

Kendisi de buna sert bir şekilde cevap vermişti: "*Hüküm giymiş bir hain olduğumu belirtmek anlamsız değil. Bu suçun adli dereceleri var mı? Devamı gelebilir mi? Çünkü beni yargıladıklarında boynuma ipi geçirmeden önce tek söyledikleri 'vatan hainliği' oldu.*"

O anki acil duruma ve hatırladığı şeyin tedirgin edici koşullarına rağmen yüzüne uygunsuz bir gülümsemenin yerleştiğini görünce şaşırdı. Gillebride MacMillan'dan gelen bir bağırış, Anson'ın keskin bir dönüş yapmasına ve atını ıslak çam iğnelerinin kaygan örtüsü üzerinde sürdürebileceği en yüksek hızda koşturmasına neden oldu.

Aceleden nefes nefese kalan ve çenesiyle sessizce yolu işaret eden Gillebride'a ulaştılar.

Askerler atlar su içsin diye küçük bir derenin yanında durmuşlardı; bu bir şanstı. Ulysses'in yakın kıyıda durup çıplak bir söğüdün gövdesine yaslandığını, sarkık, yapraksız dalların etrafını bir tür kafes gibi sardığını görebiliyordu.

Bunu iyi bir fırsat olarak gören Jamie adamlarını topladı ve ne yapacaklarını açıkladı. Anson McHugh'nun "Bir... iki... *üç!*" diye bağırmasına izin verdi ve bu işaret grubu tıpkı kırılan bir yumurta gibi ikiye ayırdı; Gillebride ve McHughlar sol kanada doğru ilerlerken Lindsayler grubu bölmek ve kendisi de Ulysses'i yakalamak için doğruca dereye doğru at sürdü. Gerekirse Kenny Lindsay ona destek olmak için arkasında olacaktı.

"Atlara dikkat et!" diye bağırdı Jamie, Kenny'ye doğru eğilerek. "Hangisinin bizim adama ait olduğunu bilmiyorum. Benim istediğim eyer çantaları!"

Scanned with CamScanner

Lindsay sırıtarak, "Tamam, Mac Dubh," dedi ve Jamie, Phineas'ın –böyle bir şeye alışık değildi– kulaklarını geriye atarak çılgınca sallanmasına neden olan bir Kuzey İskoçyalı çığlığı attı.

Siyahi askerler kendilerini savunmak için hemen ayağa fırladılar ama çoğu attan inmişti ve atları da bu çığlıktan Phineas kadar hoşlanmamıştı. Ulysses söğüt ağacından tilki tarafından kovalanan bir su sıçanı gibi fırlamış ve bağlı atına doğru atılmıştı.

Jamie kendi atını ıslak yaprak sağanağının ortasında sürünerek durdurdu ve aşağı atladı. Taşlara ve bacaklarına sıçrayan soğuk suya aldırmadan dere kenarına doğru koştu ve adam tam sol ayağını üzengiye koyarken Ulysses'in üzerine atladı. Kan beynine sıçramıştı. Ulysses'i attan uzaklaştırıp onu ittikten sonra karnına bir yumruk attı.

"Eyer çantaları!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve Kenny'nin kendi atından kayarak çantalara doğru koşmaya hazırlandığını gördü. Bu anlık görüntü dikkatini bir anlığına kendi işinden uzaklaştırdı ve Ulysses kulağına sertçe vurarak onu geriye, dereye doğru itti. Kıyafetlerinden akan soğuk su, kulağındaki acı kadar şoke ediciydi ama yuvarlanıp beceriksizce ayağa kalkacak kadar nefes alabildi. Yakın mesafeden bir tabanca sesi duyuldu; Kenny, Ulysses'e ateş etmiş ama ıskalamıştı ve Ulysses'in adamlarından biri de Kenny'ye arkadan dalıp bacaklarını altından çekmişti.

Eski uşak eyerin yarısına kadar gelmişti. Atını şahlandırdı ve doğruca dereye, yana sıçrayan Jamie'ye doğru sürdü, sonra ayağının altından kaygan bir taş yuvarlanınca tekrar düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken at arka ayağıyla kalçasına vurdu ve onu yere serdi.

Jamie anlaşılır bir şekilde küfredemeyecek kadar öfkeliydi. Sol gözü fena hâlde sulanmıştı ve kolunu gözüne bastırdı ama hiçbiri işe yaramadı, kolu sırılsıklam olmuştu.

Lindsayler Ulysses'in ve yanındaki küçük asker grubunun peşine düşmüşlerdi; McHughlar ise kendi avlarını dereden uzağa, kızılağaç ve baldıran ağaçlarından oluşan karışık bir alana

Scanned with CamScanner

kadar kovalamışlardı. Bağırışları ve ara sıra kılıç, silah namlularının çarpışma seslerini duyabiliyordu.

Öldürmek istemiyordu ve bunu söylemişti ama genç McHughlar ilk gerçek kavgalarının sıcağında bunu hatırlamayabilirlerdi. Ulysses'in askerleri muhtemelen böyle bir yasağa tabi değildi. Kendi atı hâlâ bıraktığı yerde duruyordu, *mirabile dictu*. Phineas sahibinin hâlâ hareket ettiğini görmekten hiç memnun değildi ve sırılsıklam bir hâlde eyere tırmandığında at onu bacağından ısırmaya çalıştı. Dizginleri Phin'in burnuna sertçe vurdu, atın başını döndürdü ve yokuş yukarı geri dönerek kavga seslerine doğru ilerledi.

Fırtına kopmuştu ve şiddetli bir yağmur yağıyordu; yukarı doğru giden bir geyik izinin karanlık izlerini zar zor seçebiliyordu. Ama sonra aniden küçük, karanlık bir açıklığa çıktılar, ölü yaprak katmanlarıyla doluydu ve atların ezmesiyle çamura dönüşmüştü. İngiliz askerlerinden bazılarının tüfekleri vardı ama saldırganlar onları nişan alamayacak kadar meşgul ediyordu.

Çoğunlukla. Silahlardan biri büyük bir gürültüyle patladı ve beyaz bir duman bulutu yükseldi. Birinin yaralanıp yaralanmadığını göremeden önündeki yer yerinden oynadı. Lanet olası *yerinden oynamıştı*! Phineas'ın canına tak etmişti ve Jamie, iğdiş edilmiş atın kuyruğunu çevirmesini engellediğinde at aniden fikrini değiştirdi ve öfkeli bir ciyaklamayla hareket eden şekle saldırdı.

Devasa siyah bir yaban domuzu, altında uyuduğu yapraklardan fırladı ve tüm atlar o anda çılgına döndü.

Atların ve insanların sesi ağaçların arasından evin olduğu yöne belli belirsiz geliyordu. Sebze kilerinde yerelmalarını ters çevirip çürük olup olmadığını kontrol ettiğim sırada elimdekini düşürdüm ve deliğinden fırlayan bir köstebek gibi kilerden çıktım.

Kavga yoktu. Birkaç adam vardı ama çığlık ya da şiddet sesi yoktu. Kilerin kapısını çarpıp eve doğru koştum ama Blue-

Scanned with CamScanner

bell'in havlamasını duyunca biraz yavaşladım. Ne isterik "*Yabancılar!*" havlaması ne de kokarcalar, keseli sıçanlar, rakunlar, ağaçkakanlar ya da kovalamaya değer bulduğu herhangi bir şey için kullandığı havlama şekli vardı. Bu onun hoş geldin havlamasıydı ve kilerde beni vuran korku okları rahatlamayla dağıldı. Demek ki kimse ölmemişti.

Ellerimdeki tozu toprağı kirli bahçe önlüğüme silip Jamie'nin yanında kaç adam getirdiğini ve Tanrı aşkına onlara akşam yemeğinde ne yedirebileceğimi merak ederek patikadan yukarı tırmandım. Jamie'nin Lord George Germain'in yıkıcı mektubunu alıp almadığını da merak ediyordum.

Evden uzakta olan Lindsaylerle vedalaşmak için tam zamanında geldim, Kenny'nin karısının akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağını söylediler.

"Geri kalanlar bizden önce gittiler," dedi Murdo, sırtın doğu tarafına doğru belli belirsiz başını sallayarak. "Biz sadece Mac Dubh'un yardıma ihtiyacı olabilir diye bu tarafa geldik."

Ne için yardım? Zihnimdeki soru buydu ama çoktan atına binmiş olan ve uzaklaşmak için sabırsızlandığı belli olan Murdo'yu oyalamadım; öğleden sonraydı ve gökyüzü hâlâ kapkaraydı. Onlara el sallayarak veda ettim ve Jamie'nin ne –ya da kimi– getirdiğini görmek için içeri girdim. Kesinlikle Ulysses değildi.

Gerçekten de değildi. Muayenehanemde biriyle kibar bir şekilde konuştuğunu ve başka bir adamın cevap verdiğini duydum fakat tanıdığım bir adam değildi.

Perdeyi araladım –*belki Jamie bir gün bana düzgün bir kapı yapacak kadar uzun süre evde kalır*– ve şaşkınlıkla durdum. Bu ne Ulysses'ti ne de ona kapıya kadar eşlik eden askerlerden biriydi ama açıkça onun askerlerinden biriydi çünkü adam siyahiydi ve daha önce hiç görmediğim ıslanmış bir İngiliz askeri üniforması giyiyordu: siyah pantolon ve kırmızı urba, bir onbaşının omuz düğümü nişanının ötesinde bir süsleme yoktu fakat omzundan göğsüne uzanan ve üzerinde işlemeli "*Kölelere Özgürlük*" yazan lekeli beyaz bir kuşak vardı.

Scanned with CamScanner

"Ah, işte buradasın, Sassenach." Jamie tezgâhının taburesinden kalktı. Kıyafetleri üzerine yapışmıştı, belli ki ıslaktı. "Yakında geleceğini umuyordum. Sana Majestelerinin Siyahi Öncüler Bölüğü'nden Onbaşı Sipio Jackson'ı takdim edebilir miyim?" Masanın üzerinde yatan adamı işaret etti. "Kibarlığı boş verin, onbaşı. Sizi tekrar ayağa kaldırmak zorunda kalmak istemem."

"Hizmetinizdeyim, madam." Onbaşı Jackson ayağa kalkmadıysa da bir dirseğinin üzerinde ağır bir şekilde yuvarlandı ve mümkün olduğunca reverans yaptı. Gözleri tetikteydi. Oldukça tuhaf bir aksanı vardı: İngiliz ama daha yumuşak bir şeyle karışık.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Jackson," dedim ona bakarak. Hareketsizliğinin nedeni belliydi: sağ bacağı kırılmıştı ve beti benzi atmıştı. Kötü görünen bir eklem kırığıydı ve kaval kemiğinin sivri ucu yün çorabından dışarı çıkıyordu. Biri çizmesini çıkarmıştı.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum Jamie'ye, onbaşının ayak bileğini tutup eklemin hemen üzerindeki incik kemiğini hissederek. Yırtılan deri kanasa da artık sadece sızıyordu. Çorap kanla ıslanmıştı ama kenarları pas rengine büründüğünden o kadar da taze değildi.

Jamie pencereden dışarı baktı. Bulutlar dağılmaya başlamıştı ve belli belirsiz kızıl parıltı kenarlarını aydınlatıyordu.

"Belki iki saat. Ona viski verdim," diye ekledi başıyla onbaşının elinin yanındaki boş bardağı göstererek. "Şok için, değil mi?"

"Teşekkür ederim, efendim," dedi onbaşı. "Çok yardımcı oldu." Hayalet gibi griydi ve yüzü terden kayganlaşmıştı ama uyanık ve tetikteydi. Gözleri ellerime sabitlenmişti, biri yavaşça kaval kemiğinde geziniyor, diğeri baldırını hafifçe okşuyordu. Baldırında, çıkıntılı kaval kemiği hizasının bir iki santim altındaki bir noktaya dokunduğumda nefesi kesildi.

"İncik kemiğin de kırılmış," diye bilgilendirdim onu. "Şu makası bana uzatır mısın, Jamie? Ayrıca ona yarı yarıya suyla karıştırılmış bir bardak daha ver. Bu nasıl oldu, onbaşı?"

Scanned with CamScanner

Adam çorabı keserken rahatlamadı -zayıf ve tıknazdı, bacağındaki kasların sıkıldığını görebiliyordum- ama derin bir nefes aldı ve taze viski için Jamie'ye başıyla teşekkür etti.

"Atımdan düştüm, madam," dedi. "Bir... domuzdan korktum."

Ona baktım, tereddüt etmesine şaşırmıştım. Bakışımı gördü, yüzünü buruşturdu ve cevabını güçlendirdi.

"Çok *büyük* bir domuz. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim."

"Öyleydi," diye onayladı Jamie. "Beyaz Domuz'un kendisi değil ama onun yavrularından biri olduğu kesin; bir yaban domuzu. Tütsü kulübesinde," diye ekledi başını evin arkasına doğru sallayarak. "O kadar yolu boşa gitmedik." Gözleri Onbaşı Jackson'ın yüzündeydi, kendi ifadesi sakindi ama o gözlerin ardındaki hesaplamayı hissedebiliyordum.

Onbaşının da hissedebileceğini düşünmüştüm; bacağına açıkça acı veren bir şey yapmaya başlamamıştım ama viski bardağını tutmayan eli gevşek bir yumruk hâlinde sıkılmıştı ve beni selamlarkenki temkinli bakışında en ufak bir değişiklik olmamıştı.

"Fanny evde mi?" diye sordum Jamie'ye. "Bu bacağı sarmak için yardıma ihtiyacım var."

"Ben sana yardım ederim, Sassenach," dedi Jamie ayağa kalkıp dolaplarıma doğru dönerek. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ona gözlerimi kısarak baktığımda Jamie de bana sakin ve acımasız bir şekilde baktı. Ne kadar aciz olursa olsun, teknik olarak düşmanım olan bir adamla beni yalnız bırakmıyordu.

Küçük bir kızgınlık ve yadsınamaz bir rahatlama duygusu arasında kaldım. Beni rahatsız eden rahatlamaydı.

"Peki," dedim kısaca ve o da gülümsedi. Sonra durakladım, aklıma bir soru takıldı.

"Jamie, biraz benimle gelir misin? İyi olacaksınız, Bay Jackson. Fazla hareket etmeyin." Onbaşı Jackson yarım yamalak kaşlarını kaldırıp bana baktı ama sadece başını salladı.

Scanned with CamScanner

Jamie'yi mutfağa geri götürüp mutfağı evin önünden ayıran çuha perdeyi kapattım.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum açıkça. "Yani, o senin tutsağın mı?" Bacağını düzeltmeyi, sarmayı, sonra da o zamanlar Basra yöntemi olarak adlandırılan şeyi yapmayı planlıyordum, tabii kendi küçük yeniliklerimle zenginleştirerek. Özünde bir çorap ve dolgu üzerine sarılan hafif ama kırılgan Paris alçısıyla ıslatılmış bandajlar (şu anda elimde işe yarayacak tek şey kurutulmuş yosundu ama yeterince işe yarıyordu) uzvu hareketsiz hâle getirecek ancak onbaşının bir baston ve biraz dikkatle hareket etmesine izin verecekti. Ama Jamie'nin onun hareketsiz kalmasına ihtiyacı varsa sadece kemikleri yeniden hizalayacak, yaraları saracak ve uzvu atele alacaktım.

"Hayır," dedi Jamie yavaşça, düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak. "Onu kolayca tutsak etmemin hiçbir amacı yok. Ulysses'in ne yapmak istediğini zaten biliyorum çünkü bana kendisi söyledi. Adamını tutmak onu zerre kadar etkilemez."

"Sence Bay Jackson için geri dönecek mi? Yani o artık bir İngiliz subayı."

Jamie bir an bana baktı, sonra alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Hâlâ onların onurlu adamlar olduğunu düşünüyorsun, değil mi Sassenach? İngiliz ordusu?"

"Ee... Bazıları öyle, değil mi?" Bu soru karşısında oldukça şaşırmıştım. "Lord John? Ağabeyi?"

"Hımm." Tam bir mutabakattan çok uzak, isteksiz bir kabullenmeydi bu. "Majestelerinin yirmi yıl önce bana ne yaptığını sana hiç anlattım mı?"

"Aslında hayır, sanmıyorum." Her neyse, bu konuda hâlâ kin beslemesine şaşırmamıştım ama bu bekleyebilirdi. "Genel olarak orduya gelince... şey, sanırım *küçük* bir noktaya değindin. Ama ben İngiliz ordusunda savaştım, biliyorsun..."

"Evet, biliyorum," dedi. "Ama..."

"Sadece dinle. Onlarla birlikte yaşadım, onlarla birlikte savaştım, onları iyileştirdim, onlara baktım ve öldüklerinde onla-

Scanned with CamScanner

ra sarıldım. Tıpkı savaştığımızda yaptığım gibi..." Durmak ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Stuartlar için savaştığımızda. Ve..." Sesim kesildi.

"Ve ne?" Jamie kıpırdamadan durup yumruklarını mutfak masasına dayadı, gözlerini yüzüme dikti.

"Ve iyi bir subay adamlarını asla terk etmez."

Büyük oda, ateşin mırıltısı ve kaynamak üzere olan çaydanlığın tıkırtısı dışında sessizdi. Gözlerimi kapadım, *Beauchamp, seni aptal,* diye düşündüm. Çünkü bunu yapmıştı. Hayatını kurtarmak için adamlarını Monmouth'ta terk etmişti. Savaşın bitmiş olması, düşmanın geri çekilmesi, o noktada adamlar için bir tehlike olmaması, neredeyse hepsinin geçici olarak askere alınmış milisler olması ve hizmetlerinin ertesi gün şafakla birlikte yasal olarak sona erecek olması önemli değildi. Birçoğu çoktan ayrılmıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Jamie adamlarını terk etmişti.

"Pekâlâ," dedi Jamie usulca ve ben de gözlerimi açtım. Yavaşça doğrulup sırtını gerdi. "Peki o zaman. Ulysses'in öyle bir subay olduğunu düşünüyor musun? Onbaşısı için geri gelecek mi?"

"Bilmiyorum." Dudağımı ısırdım. "Gelirse ne yapacaksın?"

Masanın üstüne baktı, sanki fırçalanmış meşe tahtalar ona geleceği gösterecek bir kehanet camıymış gibi kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi sonunda başını iki yana sallayarak. "Hayır, kendisi gelmeyecek ama muhtemelen başka birini gönderecek. Benim yerime gelip beni uyarmayacak fakat adamı bırakmayacak." Bir an daha düşündü ve benim kadar kendi kendine de başını salladı.

"Seyahat edebilmesi için onu iyileştirebilir misin, Sassenach?"

"Makul ölçüde evet. Sana bu yüzden sordum."

"Öyleyse yap. Bittiğinde, Onbaşı Jackson'la konuşup ne yapacağımıza karar vereceğim."

"Jamie." Gitmek için dönmüştü ama durup bana baktı.

"Evet?"

Scanned with CamScanner

"*Sen* onurlu bir adamsın. Bunu ikimiz de biliyoruz." Bunun üzerine biraz gülümsedi.

"Öyle olmaya çalışıyorum. Ama savaş savaştır, Sassenach. Onur sadece sonrasında kendinle yaşamayı biraz daha kolaylaştırır."

Bu "*ne yapacağıma karar vermek*" ifadesi beni biraz tedirgin etmişti ama kişisel olarak Onbaşı Jackson'ın kırığını onarıp kanamayı durdurmak ve mümkün olduğunca acısını dindirmekten fazlasını yapabilecek donanıma sahip değildim.

"Pekâlâ," dedim Jamie'ye. "Yine de birkaç dakikalığına sana ihtiyacım olacak. Ben bacağını düzleştirirken birinin onu tutması gerekiyor ve Fanny bunun için ne yeterince uzun ne de yeterince güçlü."

Jamie bu olasılık karşısında pek hevesli görünmüyordu ama beni muayenehaneye kadar takip etti, ben de onbaşıya durumu açıkladım.

"Kıpırdamadan yatmak ve olabildiğince rahatlamak dışında bir şey yapmana gerek yok."

"Elimden geleni yapacağım, madam." Terlemişti ve dudakları neredeyse bembeyazdı. Bir an tereddüt ettim ama sonra eter şişeme uzandım. Ayağının tamamen topal olmasının sağlayacağı avantajlara karşı kalbinde hissettiği muhtemel gerginlik... tartışma götürmezdi.

"Seni uyutacağım," dedim ona hasır maskeyi ve damlayan şişeyi göstererek. "Bu maskeyi yüzüne takacağım, sonra üzerine bu sıvıdan birkaç damla damlatacağım. Biraz tuhaf kokuyor ama normal nefes alırsan uyuyacaksın ve bacağını yerleştirdiğimde canın yanmayacak."

Onbaşı bu konuda kuşkulu görünüyordu fakat itiraz edemeden Jamie omzunu sıktı.

"Seni öldürmek isteseydim derede boğar ya da vururdum," dedi Jamie. "Karım seni zehirlesin diye yokuş yukarı taşıma

Scanned with CamScanner

zahmetine girmezdim. Şimdi uzan." Jackson'ın omuzlarını sıkıca bastırdı ve adam isteksizce boyun eğdi.

Maskenin üstündeki gözleri vahşiydi, sanki çevresine son bir veda ediyormuş gibi sağa sola bakıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim olabildiğince güven verici bir şekilde.

Ansızın telaşlı bir ses çıkardı ve uzanarak, üzerine eğildiğimde göğüslerimin arasında sallanan küçük deri keseyi tuttu.

"Bu nedir?" diye sordu diğer eliyle hasır maskeyi kenara iterek. Şaşırmış görünüyordu. "İçinde ne var?"

"Ahh... dürüst olmak gerekirse, tam olarak bilmiyorum," dedim ve keseyi parmaklarının arasından nazikçe aldım. "Sanırım... buna ilaç kesesi diyebilirsiniz, bir tür muska? Birkaç yıl önce bir Kızılderili şifacı vermişti bana, arada bir içine bir şey ekliyorum, belki bir taş ya da bir parça bitki. Ama içine koyduğu şeyi dökmek doğru gelmedi."

Adamın şaşkın bakışı yerini yoğun bir ilgiye bırakmış, saygı gibi görünen bir duyguyla renklenmişti. İşaret parmağını uzattı ve iznimi almak için bir kaşını kaldırarak yıpranmış deriye dokundu. Ve onu hissettim. Avucumun içinde bir kez zonklayan zayıf bir nabız.

Bunu hissettiğimi gördü ve yüzü değişti. Hâlâ acı, soğuk ve kan kaybından hayalet gibiydi ama artık ne benden ne Jamie'den ne de başka bir şeyden korkuyordu.

"Bu senin *moco*'n," dedi usulca ve emin bir şekilde başını salladı.

"*Moco* mu?" diye sordum, hiç emin değildim ama ne demek istediğine dair bir fikrim vardı. Herhalde *mojo* dememişti...

"Evet." Başını yine olumlu anlamda sallayıp derin bir nefes alırken gözleri hâlâ kesedeydi. "Büyük büyükannem, o bir Gullah. Bir büyücü. Sanırım siz de öylesiniz, madam."

Başını aniden Jamie'ye çevirdi.

"Bana yardım eder misiniz, efendim? Çantamda içine bir iğne saplanmış kırmızı bir kumaş parçası var."

Scanned with CamScanner

Jamie soru sorarcasına bana baktı. Başımı olumlu anlamda salladığımda hiç hoşlanmamış gibi başını iki yana sallayarak odanın köşesine atılmış yırtık pırtık bir çantayı almaya gitti. Bir süre sonra elinde küçük kırmızı bir bohçayla geri döndü.

Jackson başıyla teşekkür etti ve bir dirseğinin üzerine dönerek dikkatlice iğneyi çekip bezi açtı ve içindekileri işaret parmağıyla dikkatle karıştırdı. Bir süre sonra taş, tüy, tohum, kurumuş yaprak, tahta ve demir parçalarından oluşan çalı çırpı yığınından bir şey seçti ve elimi uzatmam için bana işaret etti, ardından avucuma koyu renkli, sert bir şey bıraktı.

"Bu Yüce Fatih John," dedi. "Bunu bana büyük büyükannem vermiş ve bana bunun erkek ilacı olduğunu, yaralandığımda ya da hastalandığımda beni iyileştireceğini söylemişti. Ellerini üzerime koymadan önce bunu *moco*'nun içine koy lütfen."

Kurumuş yumrulu bir köktü, neredeyse siyah denecek kadar koyu kahverengiydi ama çok tuhaftı. Büyük büyükannesinin neden bunun erkek ilacı olduğunu söylediğini anlayabiliyordum; tıpkı küçük bir çift testise benziyordu.

"Teşekkür ederim," dedim başparmağımı onun üzerinde gezdirerek. İyice parlatılmış sert bir kök parçası gibi hissettiriyordu ama özel bir enerjisi yok gibiydi. "Büyük büyükannen bir... büyücü mü? Bir tür şifacı mı?"

Başını salladı ama ağzı hafifçe şüpheyle yana kaydı.

"Kesinlikle, madam."

Jamie imalı bir şekilde boğazını temizledi. Ateşin yanında dururken saçlarından ve kıyafetlerinden küçük buharlar yükseliyordu.

"Peki, o zaman." Kök parçasını tılsımımın içine soktum, boğazımı temizledim ve maskeyi tekrar elime aldım. "Uzanın, Bay Jackson. Bir dakika bile sürmeyecek."

Elbette, bundan biraz daha uzun sürmüştü ama Onbaşı Jackson'ın gözlerini kırpıştırıp açtığında bacağının düzeldiğini,

Scanned with CamScanner

bandajlandığını ve alçı, kireç ve su karışımına batırılmış keten şeritlerle sarıldığını görünce yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi çok sevindiriciydi.

"Ahh!" dedi ve tanımadığım bir dilde, sanki kendi kendine konuşurmuş gibi bir şeyler söyledi.

"Biraz başın dönebilir," dedim ona gülümseyerek. "Sadece gözlerini kapat ve biraz dinlen. Seni hareket ettirebilmemiz için bacağındaki alçının kuruması gerekiyor."

Başının altına katlanmış bir havlu koydum ve ameliyat battaniyemle üzerini örttüm.

"Sana içmen için sıcak bir şeyler göndereceğim, ağrına iyi gelecektir," dedim battaniyeyi omuzlarına dolayarak. "Ve yakında seni kontrol etmek için geri döneceğim."

Bluebell'in yakın gözetiminde olan Fanny, mutfakta pastırmayı küçük parçalara ayırıyordu ama Bay Jackson'a bir posset* yapmak için işini memnuniyetle yarıda bıraktı.

"İçinde çırpılmış yumurta olan bir bardak ılık süt... Hiç yumurtamız var mı?"

"Evet, madam var," dedi gururla. "Bu sabah üç tane buldum. Ama sanırım ördek yumurtası olabilirler," diye ekledi kuşkuyla. "Dere kenarındaydı ve sizin İskoç ördeklerinin yumurtladığından daha büyüklerdi."

"Orta karar taze oldukları sürece çok daha iyi," dedim. "Eğer yumurtanın içinde bir embriyo varsa –biliyorsun, ördek başlangıcı– onu çıkar ve Bluebell'e ver, posset'e bir zararı olmaz. Onbaşı Jackson'ın fark edeceğini sanmıyorum," diye ekledim düşünceli bir tavırla, "iki kadeh viski ve bir kaşık şeker ekledikten sonra. Sanırım hemen uykuya dalacaktır. Eğer dalmazsa, ona bir kaşık afyon verebilirsin."

Onbaşı ateşlenir ya da herhangi bir şekilde rahatsızlanırsa gelip beni çağırması talimatını vererek yanından ayrıldım ve ikinci hastamla ilgilenmek üzere üst kata çıktım.

---

* Ortaçağda tedavi için kullanılan şarap veya bira ile kestirilmiş baharatlı sıcak süt. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

Jamie yatakta çıplak bir şekilde oturmuş, salık ıslak saçlarını havluyla ovuyordu. Yanına gelip havluyu aldım, ensesinden öptüm ve havluyu alıp kafa derisine masaj yapmaya başladım. İç çekti ve omuzlarının rahatlayarak çökmesine izin verdi.

Titremiyordu ama üşüyordu. Öyle soğuktu ki tüyleri bile ürperememişti, teni pürüzsüz sedefli bir görünüme sahipti ve dokunulduğunda nemli ve soğuktu.

"Bir istiridye kabuğunun içi gibi görünüyorsun," dedim ellerimi omuzlarına koymadan önce biraz sıcaklık yaratmak için birbirine sürterek. "Hadi seni biraz ısıtalım."

Jamie hafifçe keyifli bir ses çıkardı ve öne doğru eğilerek sırtını davetkâr bir şekilde gerdi.

"İstiridyeye benzediğimi düşünseydin endişelenirdim," dedi. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Senin adam nasıl?"

"Birkaç hafta bacağını zorlamadığı sürece iyi olacağını düşünüyorum. Kompleks kırık her zaman hassas bir konudur çünkü enfeksiyon ya da yer değiştirme ihtimali vardır ama kırığın kendisi nispeten temizdi."

Üzerinden çıkardığı giysilerine gözüm takıldı. Ceketi su sızan bir yığın hâlinde yerde duruyordu; av gömleği, geyik derisi pantolonu ve yün çorapları da onun yanında daha küçük ıslak bir yığın oluşturmuştu.

"Ne yaptın sen böyle?" diye sordum sırtını yavaşça ovmaya devam ederek. "Suya mı düştün?"

"Evet, düştüm," dedi bu konuda konuşmak istemediğini belirten bir ses tonuyla. *Yani mektup onda değil.* Yine de ona daha yakından bakmamı sağladı ve şimdi saçları arkaya toplanmıştı, sol kulağının parlak kırmızı olduğunu ve daha yakından baktığımda şişmiş olduğunu fark ettim.

"Yaban domuzu mu?" diye sordum nazikçe dokunarak.

"Ulysses," dedi ters bir şekilde başını dokunuşumdan uzaklaştırarak.

"Anladım. Başka ne var?"

Scanned with CamScanner

"Bir at beni tekmeledi," dedi isteksizce. "Önemli bir şey değil, Sassenach."

"Ha," dedim ellerimi onun üzerinden çekerek. "*Bunu* daha önce de duymuştum. Göster bana."

Jamie hoşnutsuz bir ses çıkardı ama yana doğru eğilip kolunu oynatmayı başardı. Kalçasından bacağının yan tarafına doğru sekiz santim kadar uzanan soluk mavi taze bir çürük vardı. Dürttüğümde birkaç hoşnutsuz ses daha çıktı fakat anlayabildiğim kadarıyla hiçbir kemiği kırılmamıştı.

"Sana söyledim," dedi. "Şimdi uzanabilir miyim?"

İzin beklemeden iç çekercesine bir iniltiyle yatağa uzanıp ayak parmaklarını büktü ve gözlerini kapattı.

"Belki de beni kurulamayı bitirmek istersin?" Jamie bir gözüyle bana bakıyordu. "Birazcık sıcaklık fena olmazdı."

"Peki, ya ben bu sıcaklığı uygularken Fanny gelip Bay Jackson'ın ölmek üzere olduğunu söylerse?"

"Ölürse onu kurtarabilir misin?" Bir elim boş boş kasık kıllarının nemli, kızılımsı sarı çalılıklarında oyalanıyordu, demek istediğini anlamamış olabilirdim ki anlamamıştım.

"Muhtemelen hayır, eğer içkiden boğulmadıysa."

"Sen burada geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmadan çok önce posset'i bitirmiş olacak..."

Bana uzun zaman önce dövüşmenin insanı –erkek olduğunu varsayıyorum– fena hâlde yaralanmadığını varsayarsak tahrik ettiğini söylemişti. Bu sürtünerek ısınma arzusunun beni rahatlatması gerektiğini düşündüm.

Yanına oturdum ve söz konusu yeri dalgın bir şekilde kavradım. O da soğuk, beyazlamış ve büzülmüştü ama elimde hızla çözülüyor gibiydi.

"Düşünmeme yardımcı olur," diye önerdi.

"Erkeklerin böyle durumlarda düşündüklerine inanmıyorum," dedim ama bir yandan da onu değişik bir şekilde sıvazlıyordum. Vücudundaki kıllar kurumuş ve her zamanki coşkulu hâlleriyle kabarmaya başlamıştı.

Scanned with CamScanner

"Elbette, düşünürüz," dedi gözlerini tekrar kapatarak. Yüzünde beklenti dolu bir ifade belirmeye başlamıştı; kesinlikle kan dolaşımını yeniden başlatmıştım.

"Tam olarak ne hakkında...?" Yanına uzanıp omzuna sokuldum ama onu bırakmadım. İri, soğuk bir el kalçamın arkasından yukarı doğru ilerleyerek tarlatanımla iç etekliğimin altına yöneldi ve sert bir şekilde popomu kavradı. Nefesim kesildi ama tam olarak çığlık atmadım.

"İşte bu," dedi memnuniyetle. "Üstte olmak ister misin, Sassenach? Ya da belki manzarayı seyretmek için bir yastığın üzerine eğilmek?"

Savaşın yarattığı adrenalinin hemen dağılıp dağılmadığından ya da ölüme yakın olmanın güçlü bir üreme ihtiyacını tetiklediğinden emin değildim; daha da ötesi seks arzusunun sadece kendimizi hâlâ hayatta ve makul bir şekilde çalışır durumda olduğuna dair ikna etme ihtiyacını mı ifade ettiğinden de. Ne olursa olsun, bunun sakinleştirici bir etkisi olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Silkinip kendime çekidüzen verdim, camdaki yansımama baktım, sonra başımı salladım ve çalışma odasının önünden geçerken Jamie'nin masasından çaldığım birkaç tüy kalemle saçlarımı eğreti bir topuz yaptım. Mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum ve bunlardan biri Ian'ınkiydi, bu da kalbimi ferahlattı.

O ve Tòtis masada oturmuş, ekmekle bal yiyor, Fanny ve Agnes ile farklı dillerde sohbet ediyorlardı: İngilizce, Galce ve Mohawk dilinde olduğunu tahmin ettiğim bir dilin yanı sıra birkaç kelime Fransızca ve yemekle ilgili bir miktar işaret dili dikkatimi çekmişti.

"İşte buradasınız!" dedim pek de suçlayıcı olmayan bir şekilde.

"İşte, buradayız," diye kabul etti Ian dostça. "Bir ziyaretçiniz olduğunu duydum, yenge."

Scanned with CamScanner

"Birden fazla ziyaretçimiz var," diye cevap verdim yerime oturarak, o an saatlerdir bir şey yemediğimi fark ettim. "Kızlar sana söyledi mi?"

"Bana siyahi askerlerden bahsettiler," dedi Ian kızlara gülümseyerek. "Ya bacağını kestiğin adam? Gerçi olanlarla ilgili daha fazla şey bildiğini sanıyorum, yenge?"

"Biliyorum." Bir dilim ekmekle bal çanağına uzandım ve ona durumu anlattım. Yıllar önce River Run'dan ayrıldığından beri tanıdığı ama görmediği Ulysses'in yeniden ortaya çıkışını anlattığımda gözleri doldu. Ona Ulysses'in tam olarak ne söylediğini anlattığımda da aynı gözler kısıldı.

Hikâyemi bitirdiğimde, "Pekâlâ," dedi Ian. "Jamie Dayı bu konuda ne yapmayı düşünüyor?"

"Henüz bana söylemedi," dedim tedirgin bir ifadeyle. "Ama adamın peşinden gitmedi. Yani kavgadan sonra Ulysses'i takip edip Onbaşı Jackson'ı buraya getirmesi için başka birini bırakabilirdi ama yapmadı."

Ian önemsiz bir ayrıntıymış gibi omzunu silkti.

"Ee, onu takip etmesine gerçekten gerek yok, değil mi? Ulysses'in hatırı sayılı bir birliğe sahip olduğunu söylüyorsun. Herkes böyle bir grubu takip edebilir, özellikle de zemin böyleyken." Eğildi ve Tòtis'in ayağını yukarı kaldırarak çocuğun mokasenini kaplayıp tozluğunun kenarına bulaşan çamur tabakasını gösterdi. "Jamie Dayı'nın bir de tutsağı var," diye ekledi, ayağını yere koyup Tòtis'in saçlarını karıştırdı, bu da çocuğun kıkırdamasına neden oldu. "Milisler olmadan Ulysses'i kovalamanın bir anlamı yok ve Jamie Dayı'nın adamlarını toplamak yarım gün sürer."

"Bunu yapmayacağından eminim," dedim bir fincan süt doldururken. "İsteyeceği son şey, her iki taraftan da adamların ölmesine neden olabilecek bir meydan savaşı. Askerleri öldürüp İngiliz ordusunun gazabını –daha çok gazabını– üzerine çekmek kenarda dursun."

"Evet, bu konuşmalara neden olur," dedi Ian düşünceli bir şekilde. "Ve o mektuptan ne kadar az kişinin haberi olursa o kadar iyi."

Scanned with CamScanner

"Tanrım, bunu düşünmemiştim bile," dedim. Ekmekle bal tükenen kan şekerimi yerine getiriyordu ve tutarlı düşünmeye başlamıştım. Mektubun içeriğinin herkesçe bilinmesi -ve dolayısıyla sadece Tepe'deki değil, yakınlardaki taşradaki Sadıklar tarafından da bilinmesi- felakete yol açardı. Şantajdan haydutluğa kadar her şeyi kapsayan sözde bir Güvenlik Komitesi kurup Fraser Tepesi'nin Fraser'ını tutuklamaktan geri durmazlardı. Ya da Ulysses'in tehdit ettiği gibi yeni kaçak evini başına yıkmak.

"Daha neler göreceğiz," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Jamie Dayı yaralanmış mı?" Ian bana bakarken yüzünde tam olarak sırıtma denemeyecek bir ifade belirdi.

"Uyuyor," dedim alttan alta söylenenleri görmezden gelerek. "Elmalı ve üzümlü turta ister misin, Tòtis?"

Tòtis normalde oldukça ciddi bir çocuktu fakat bu teklife kocaman sırıttı ve yakın zamanda düşmüş bir süt dişinin bulunduğu boşluğu gösterdi.

"Evet, lütfen, Büyük Cadı Yenge," dedi.

Fanny kıkırdadı.

"Büyük Cadı Yenge mi?" Turtayı almak için ayağa kalkarken Ian'a bir göz attım.

Ian omuz silkti. "Şey, Sachem seni çağırıyor..."

Sachem ormanın bir parçası gibi görünen, kendi inşa ettiği küçük bir evde tek başına yaşıyordu ama anladığım kadarıyla Murraylerle çok zaman geçiriyordu.

Sachem'ın böyle demesi bir şeydi, Tepe'nin sakinlerinin demesi başka bir şey. Kuşkucu kiracıların benim bir cadı olduğumu düşünmelerine -ya da söylemelerine- engel olamıyordum ama öz büyük yeğenimin bunu herkesin içinde söylemesi başka bir şeydi.

"Hımm," dedim Tòtis'e. "Belki de bana Mohawk dilinde cadı diyebilirsin?"

Çocuk kaşlarını çatarak bana baktı, şaşkındı. Ian, yüzünde biraz tuhaf bir ifadeyle eğildi ve çocuğun kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra ikisi de bana baktı; Tòtis hayretle, Ian ise ihtiyatla.

Scanned with CamScanner

"Ben öyle düşünmüyorum, yenge," dedi. "Bunun için bir Mohawk kelimesi var ama *ne tür* güçler olduğunu söylemeden güçlerin olduğu anlamına gelen bir kelime."

"Ah, o zaman sadece Büyük Yenge diyelim lütfen." Tòtis'e gülümsedim, o da gülümsememe karşılık verdi ama yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Evet, bu iyi olur." Ian ayağa kalkıp kucağındaki kırıntıları temizledi. "Jamie Dayı'ya Ulysses'e bir göz atmaya gittiğimi söyle. Gerçekten dağdan indiğinden ve pusuda olmadığından emin olmak istiyorum. Ayrıca hangi yöne gittiğini bilmek istiyorum. Böylece istediğimiz zaman onu bulabiliriz."

132

ERKEK İLACI

Akşam boyunca işler yavaş yavaş sakinleşirken ev yeniden nefes almaya başladı. Ian dönmemişti ama Jem ve Tòtis'i Rachel'a nereye gittiğini söylemeleri için göndermiştim ve her iki çocuk da akşam yemeği için dönmüştü. Hava açılıp güneş kendini gösterdi ve harika bir günbatımı batı gökyüzünde parlak altın rengi bulutlardan oluşan ışıltılı bir perde sundu. Herkes verandaya oturup bu anın keyfini çıkarmaya gitti ve ben de yemek için aşağı inen Jamie'ye Ian'ın nerede olduğunu söyledim. Bir an durakladı, kaşları çatıldı ama sonra başını salladı ve rahatlayarak elimi tuttu. Ulysses'in ziyaretinin yankısı hâlâ bizimle birlikteydi ama azalmaya başlamıştı, yine de Onbaşı Sipio Jackson'ın muayenehanemdeki varlığı tedirgin edici bir hatırlatıcıydı.

Dört büyük kızı, Onbaşı Jackson'ın yanında oturmaları ve istenirse yemek, istenirse ballı su ve gerekirse afyon vermek üzere vardiyaya ayırdım. Sonra el yordamıyla üst kata çıktım, gözlerim çoktan kapanmıştı ve soyunduğumu hatırlamadan uykuya daldım.

Scanned with CamScanner

Uyandığımda, gece yarısını geçiyordu, bunun nedeninin soyunmayıp yatağa yığılmam olduğunu anladım. Jamie derin bir uykudaydı ve ben kalkıp nöbeti devralmak ve hastamı kontrol etmek için aşağı indiğimde hiç kıpırdamadı.

Agnes sallanan sandalyemde uyukluyordu ama ben muayenehaneye girdiğimde kıpırdandı ve uyuşuk bir hâlde ayağa kalktı. Bir parmağımı dudaklarıma götürüp ona el ettim. Dizlerini hemen büktü, neredeyse poposu mindere değmeden önce tekrar uykuya dalmıştı. Sandalye onun ağırlığı altında hafifçe geriye doğru sallandı –artık gözle görülür bir şekilde hamileydi– ve sonra dinlenmeye başladı. Tek ışık tezgâhın üzerindeki küçük mangaldaki sönmüş közden geliyordu ama dağınık parıltı ameliyat odasını yumuşak ve rüya gibi gösteriyordu; şişelerin arasında parıldıyor, tepede kuruyan asılı otların arasında puslu görünüyordu.

Onbaşı Jackson da artık uyuyordu. Yatmadan önce iki kez onu kontrol etmiştim ve son seferinde onu uyanık, ateşli ve hastane personelinin kibarca "rahatsızlık" dediği bir durumda bulmuş, söğüt kabuğu ve kediotu çayı ile birkaç damla laudanum vermiştim. Yüzü gevşek ve sakindi, ağzı biraz açıktı, hafif bir tıkanıklık sesiyle nefes alıyordu. İki elimi yavaşça bacağının üzerine koydum; biri alçı sargının altında, başparmağım ayak bileğindeki nabzın üzerinde, diğeri de uyluğunun üzerindeydi. Bedeni hâlâ hissedilir derecede sıcaktı ama endişe verici düzeyde değildi. Uyluk atardamarının yavaş ve güçlü nabzını hissedebiliyordum, ayak bileğindeki elimin parmak uçlarında kendi nabzımı hissediyordum. Kıpırdamadan durup yavaşça nefes aldım ve nabızların ellerimin arasında eşitlendiğini hissettim.

Birbirine karışan nabızların yavaş atışı bana birden Roger'ın boğazını ve Brianna'nın kalbini düşündürdü. Sonra William'ı. *Demek Brianna sonunda kardeşiyle görüşmüş.*

Bu düşünce gülümsememi sağlarken aynı zamanda derin bir pişmanlık hissi uyandırdı. Bu buluşmayı görmek için çok şey verirdim.

Scanned with CamScanner

John'un özenle kaleme aldığı mektuptan asıl istediğinin bu buluşma olduğu anlaşılıyordu. Bree'ye yüklü bir komisyon için yardım etmek istemeyeceğinden ya da kendi refakatinin iyiliği için onu orada görmek istemeyeceğinden değil – ama ücretin onun göletinin yüzeyinde parıldayan bir sinek olduğunu fark ettim. Muhtemelen John'u benden çok daha iyi tanıyan Jamie de bunu açıkça görüyordu, yine de yemi eline alıp incelemiş, sonra da bilerek yutmuştu.

Evet, acilen silaha ihtiyacı vardı. Evet, Germain'ı ailesine kavuşturmak istiyordu. Bir bakıma, muhtemelen Roger'ın papaz olmasını da istiyordu. Ama ben onun en çok ne istediğini biliyordum ve John'un da en az onun kadar çok istediğini biliyordum. William'ın mutlu olmasını istiyorlardı.

Belli ki ikisi de William'a yalan söyledikleri gerçeğiyle yüzleşmesine yardım edebilecek durumda değildi. Kimliğinin parçalarını toplamasına yardım etmek şöyle dursun... Bunu William'dan başka kimse yapamazdı. Ama Brianna onun kimliğinin bir parçasıydı ve muhtemelen hayatının geri kalanını bir araya getirirken tutunabileceği bir daldı.

William ve Bree'nin buluşmasına –her ikisi de diğerinin kim olduğunu biliyordu– şahit olmaktan daha çok Jamie'nin böyle bir buluşmayı izleyen yüzünü görmeyi arzuluyordum.

Başımı sallayıp görüntünün kaybolmasına izin verirken Onbaşı Jackson'ın bedenini ve kum saatindeki kumun fısıltısını dinledim (Agnes ve Fanny'nin iki saatte bir yer değiştirmesi gerekiyordu fakat ikisi de o kadar uzun süre uyanık kalamazdı), gece ameliyatının huzurunun içime akmasına izin verdim. Ve şansım varsa benden de ellerimin altındaki genç adama. Onu ilk gördüğümde daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm fakat yüzündeki gerginlik, korku ve acı çizgileri düzeldiğinde yirmi beş yaşından fazla olmadığı anlaşılıyordu.

İçimden gelen bir dürtüyle bacağını bıraktım ve dolaptan ilaç çantamdaki muskayı aldım.

Kimse izlemiyordu ama çantaya uzanıp Fatih John kökünü çıkardığımda kendimi mahcup hissettim. Kullanımıyla ilgili bir

Scanned with CamScanner

ritüel olmalıydı fakat bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığından kendim bulmam gerekecekti. Kökü avucumun içinde tutarken bir an durakladım ve kökü ona veren kadını düşündüm. Büyük büyükannesi olduğunu söylemişti. Demek ki bu kökü o da tutuyordu, tıpkı şimdi benim tuttuğum gibi.

"Büyük torununu kutsa," dedim usulca, kökü delikanlının göğsüne koyarak, "ve iyileşmesine yardım et."

Nedenini bilmiyordum ama kalmam gerektiğini hissediyordum ve kendimle ne zaman tartışmamam gerektiğini bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyordum. Agnes'ı uyandırdım ve onu üst kattaki yatağına gönderdim, sonra kendim sallanan sandalyeye oturup çoraplı ayak parmaklarımın uçlarıyla bastırarak hafifçe salladım. Bir süre sonra durup odanın sessizliğini, adamın nefes alışını ve kendi kalbimin yavaş atışını dinleyerek oturdum.

Şafağın erken ışıkları beni uyku sersemliğimden uyandırdı. Sertçe ayağa kalktım ve hastamı kontrol ettim. Hâlâ uyuyordu ancak kapalı gözkapaklarının ardında hareket eden rüyalar görebiliyordum; yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu. Yine de cildi serindi ve alçının üstündeki ile altındaki et sağlamdı, şişkinlik veya eklemlerde çıtırdama yoktu. Ocaktaki ateş küllenmişti ve havaya hareketli bir tazelik hâkimdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve Bay Jackson'ın göğsündeki fatih kökünü alıp muskama geri koydum. Erkek büyüsü yararlı bir şey olabilir, diye düşündüm, son olaylar ve daha pek çok benzerinin yaşanma ihtimali göz önüne alındığında.

Tuvalete gittikten sonra yukarı çıkıp yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, yeni bir kıyafet giydim ve iş önlüğümü tekrar taktım. Pastırma ve kızarmış patates kokusu odaya cazip bir şekilde yayılıyordu ve midem beklentiyle gurulduyordu. Belki de Bay Jackson yeniden aramıza katılmadan önce bir şeyler atıştırmak için zamanımız vardı.

Scanned with CamScanner

Fanny ve Agnes hafifçe yanmış bir tava mısır ekmeğinin üzerinde kıkırdıyorlardı ama ben içeri girince suçlulukla başlarını kaldırdılar.

"Unutmuşum," dedi Fanny özür dileyerek, "ama sonra hatırladım."

"Sorun değil," dedim koklayarak. "Yanına tereyağı ve biraz da bal koyarsan kimse fark etmez. Bu sabah lordu gördün mü?"

"Ah, evet," dedi Agnes. "Bir dakika önce orada olup olmadığınızı ya da askerin kahvaltı isteyip istemediğini öğrenmek için muayenehaneye gittik, Bay Fraser elinde bir lazımlıkla oradaydı. Onbaşı Jackson'la konuşurken bize gidip bir tabak hazırlamamızı söyledi." Masanın ucundaki kalaylı tabağa başıyla işaret etti; tabakta reçelli iki ekmek, bir yığın kızarmış patates ve altı parça domuz pastırması vardı.

"Ben alırım," dedim ve tabağı alıp masanın üzerindeki sarı kavanozdan bir çatal kaptım. Metal sıcaktı ve kokusu harikaydı. "Teşekkür ederim, kızlar. Bay Fraser ya da ben gelene kadar yemeği sıcak tutun, olur mu?"

Jamie'nin elinde bir lazımlıkla onbaşının yanında olması çok düşünceliydi, diye düşündüm, eğlenerek. Bu onun zihnini rahatlatmak için bir yol olabilirdi. Muayenehanenin kapısını örten yorganın önünde durdum ve Bay Jackson'ı hassas bir anında rahatsız etmediğimden emin olmak için içeriyi dinledim.

Yorganın kırmızı tarafı dışarıdaydı. Dün o şekilde iliştirip iliştirmediğimi hatırlayamıyordum. Jamie'nin bana Salem'de aldığı çift taraflı bir yorgandı: iki ağır dokuma yün kumaş parçası, yapraklı daireler hâlinde kıvrılan ve kenarlardan aşağı zikzaklar çizen güzel bir kapitone dikişiyle özenle birbirine tutturulmuştu. Kırmızı kumaş yıllanmış konyak –ya da Jamie'nin birden fazla kez gözlemlediği gibi kan– rengindeydi ve diğer tarafı soğan kabuğu ve safranla boyanmış koyu altın kahverengiydi. Bir hastayla özel olarak görüştüğümde ya da onlarla utanç verici derecede mahrem bir şey yaptığımda, ev halkına kapıyı çalmadan içeri dalmamaları gerektiğini belirtmek için yorganı kırmızı tarafı dışarı gelecek şekilde koymak alışkanlığımdı.

Scanned with CamScanner

Son bir damlama sesi, Onbaşı Jackson'dan derin bir iç çekiş ve tahta üzerinde kayan teneke bir lazımlığın metalik sürtünme sesini, ardından Jamie'nin –muhtemelen– onu tezgâhın altına kaydırma sesini duydum.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Jackson nazik ama temkinli bir tavırla.

"Benim tutsağım değilsiniz," dedi Jamie gerçekçi bir ses tonuyla. "Daha çok misafirim gibisiniz. Bu nedenle elbette istediğin ya da ihtiyacın olduğu kadar kalabilirsin. Ama karım bacağınızın iyi olduğundan emin olduktan sonra başka yerlerde de olmak isteyebileceğinizi düşünmeden edemiyorum."

Bay Jackson şaşkınlık ve eğlencenin eşit oranda birbirine karıştığı kısa bir ses çıkardı ve Jamie belli ki rahatına bakarken sallanan sandalyemden bir hışırtı ve gıcırtı geldi.

"Misafirperverliğiniz için minnettarım, efendim," dedi Jackson. "Ve karınızın benimle ilgilenmesine."

"O iyi bir şifacıdır," dedi Jamie. "İyi olacaksınız. Ama bacağınız kırık, yani tek başına yürüyemezsiniz. Claire iyileştiğinizi söyler söylemez sizi arabamla istediğiniz yere götüreceğim."

Jackson bunu duyunca biraz şaşırmış gibiydi çünkü hemen cevap vermedi ama alçak sesle mırıldandı.

"Tutsağınız olmadığımı söylüyorsunuz," dedi dikkatle.

"Hayır. Sizinle ne bir kavgam var ne de size zarar vermek için bir nedenim."

"Siz ve adamlarınız dün aksini düşünüyor gibiydiniz," dedi onbaşı sesinde temkinli bir tonla.

"Ah, şu." Jamie bir an sustu, sonra hafif meraklı bir sesle konuşmasına devam etti. "Yüzbaşı Stevens'ın beni neden ziyaret ettiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, efendim. Bilmek de istemiyorum," dedi Jackson kararlılıkla.

Jamie güldü. "Muhtemelen akıllıca bir seçim. O hâlde onunla benim aramda kişisel bir mesele olduğunu söylemekten başka bir şey diyemem."

Scanned with CamScanner

"Öyle görünüyor." Jackson'ın sesinde bir mizah belirtisi var mıydı? O kadar odaklanmış bir şekilde dinliyordum ki elimdeki yiyeceğe dikkat etmemiştim ama yakın mesafeden gelen pastırma kokusu ısrarla baştan çıkarıcıydı.

"Evet." Jamie'nin sesindeki mizah duygusu daha güçlüydü. "Sizi buraya sadece bana güç gösterisi yapmak için getirmediğini düşünüyorum. Öte yandan buranın seksen kilometre yakınında başka hiçbir şey yok. Salem dışında en yakın büyüklükteki kasabaya neredeyse yüz elli kilometre yol var ve ne kraliyet ne de Yüzbaşı Stevens Moravyalı kardeşlerle iş yapmaz. Onları tanıyor musunuz?"

Sıradan bir soruydu, diye düşündüm ve çıtır bir domuz pastırmasını kemirdim. Jackson da aynı şekilde cevapladı.

"Salem'e bir iki kez gittim. Haklısınız, askerlerin orada işi yok."

"Ama anlaşılan taşrada işleri var."

Ölüm sessizliği. Sonra sallanan sandalyemin hafif gıcırtısını duydum, ileri geri, ileri geri gidiyordu. Yavaşça. Boğazımda bir sıkışma hissederek pastırmayı yuttum.

İngiliz askerlerinden oluşan seyyar bir bölüğün genel anlamda bir "işi" olması için iki şeyden birini ya da muhtemelen ikisini birden amaç edinmiş olmaları gerekirdi. Sadıklar'ı ayaklandırmak ya da isyancıları avlamak, taciz etmek ve rahatsız etmek. Siyahi askerlerden oluşan bir birlik, Sadıklar'a milisler kurup komşularına karşı gelmeleri için ilham vermek üzere gönderilmezdi. İstemsizce üstümdeki tavana baktım, hafızamda odun çatırtılarını duydum ve yıkılmak üzere olan yanan kerestelerin görüntüsünü hatırladım.

Ama burayı yakmayacaklardı, henüz. Ulysses bunu istiyordu.

"Eğer tutsağınız *olsaydım*," dedi Jackson sonunda, "sorularınıza cevap vermek zorunda kalırdım, öyle değil mi? Bilmiyorum da," diye ekledi utangaç bir tavırla. "Daha önce hiç tutsak olmadım."

"Evet," dedi Jamie ciddiyetle. "Evet, bu doğru. Sizi esir alanlara adınızı, rütbenizi ve hangi birliğe mensup olduğunuzu

Scanned with CamScanner

söylemek zorundasınız, hepsi bu." Sandalyenin öne doğru sallandığını ve Jamie'nin ayağa kalkarken çıkardığı hafif homurtuyu duydum. "Misafirim olarak bana bu kadarını söylemenize bile gerek yok. Ama adınız ve rütbenizle beni onurlandırdığınıza, Yüzbaşı Stevens da bana birliğinizi söylediğine göre her halükârda ödeşmiş sayılırsınız."

Gözlerimi kırpıştırdım. Belki de öylesine söylemişti ama "*ödeşmiş*" Masonların birbirlerini tanımlamak için kullandıkları şifreli ifadelerden biriydi; Jamaika'da Genç Ian'ı ararken yerel Loca'dan yardım istediğimizde bunu sık sık duymuştum. O zamanlar siyah masonlar var mıydı? Jackson yine de cevap vermedi.

"Ama önümüzdeki birkaç haftayı karımın masasında geçirmek isteyeceğinizi sanmıyorum. Er ya da geç buraya ihtiyacı olacak," dedi Jamie.

"Eh." Sesi biraz daha yüksekti, kapıya doğru dönmüştü. "Nereye gitmek istediğinizi söyleyin onbaşı, biri sizi oraya götürsün. Bu arada ben de gidip kahvaltınızın nerede kaldığına bakayım."

Kahvaltıdan ve Onbaşı Jackson'la kısa bir tartışmadan sonra Jamie bir not yazdı ve bu notu teslim etmesi için Jem'i tepeye, Yüzbaşı Cunningham'a gönderdi. İki saat sonra Teğmen Bembridge ve Esterhazy kapımızda belirdi. Yüzbaşının ya da Bayan Cunningham'ın onlara ne söylediğini bilmiyordum fakat ikisi de hırpalanmamıştı ve ortaya çıktıklarında birbirleriyle –biraz huzursuzca– çalışıyor gibi görünüyorlardı. Az önce ikisi de oldukça şaşkın görünüyordu ve mahkûmumuza –daha doğrusu konuğumuza– yüzbaşının kulübesine kadar eşlik etmek için geldiklerini söylediler. Yüzbaşı, Fraser Tepesi'nin önde gelen Sadık adamı olarak Onbaşı Jackson'a, birliğiyle yeniden bir araya gelebileceği zamana kadar sığınma teklif etmeyi kabul etmişti.

Scanned with CamScanner

"Yürüyemez," dedi Jamie onlara. "Size bir katır ödünç vereyim."

"Ata da binemez," dedim. "Onun için bir kızak yapmanız gerekecek."

Adamlar bunu yapmak için dışarı çıkarken ben de onbaşının durumunu kontrol ettim; ateşi vardı ama yüksek değildi, bir miktar ağrısı ve kızarıklığı vardı. Bacağını dikkatle kokladım, açık bir enfeksiyon yoktu ve Elspeth Cunningham'a yaranın tarifi ve alçının bakımı hakkında notlar içeren bir tıbbi not yazdım. Ona bir kadeh içki teklif ettiğim de reddetti ama içinde yumurta, krema, şeker, söğüt kabuğu özü, karayılan otu ve çayır çiçeği, bir yudum viski ve bir atı devirecek kadar afyon bulunan bir başka posset'i içti.

"Gitmek istediğinize emin misiniz?" diye sordum onbaşı içkisini yudumlarken. "Birliğinize tekrar katılabilecek kadar iyileşmenizi sağlamak için sizinle ilgilenmekten mutluluk duyarız."

Onbaşının gözleri yaşarmış, yüzü kızarmıştı ama yine de gülümsemeyi başardı.

"Gitsem iyi olacak, madam. Yüzbaşı Cunningham beni Yüzbaşı Stevens'a gönderebilir, o da Charlotte'a gitmemi sağlayacaktır."

Başımı şüpheyle salladım. Yeterince iyiydi ama kırık bir bacakla bir katırın arkasında dört kilometre boyunca yokuş yukarı sürüklenmek, bırakın masum bir adamı, bir düşman için bile isteyeceğim bir şey değildi. Yine de bu onun seçimiydi. Boynumdaki muska kesemi çıkarıp açtım. Parmağımı içine daldırdığımda her zamanki koku yayıldı, topraksı ve tanımlanamaz ama garip bir güven duygusu vardı.

"Pekâlâ, size Fatih John'u geri vereyim," dedim onu çıkarırken gülümseyerek. "Umarım yolculuğunuzda ihtiyacınız olmaz ama her ihtimale karşı..."

"Ah, hayır, madam." Yavaşça elini sallayarak onu benden uzaklaştırdı. "Onun büyüsü bende kaldı çünkü beni onunla iyileştirdiniz... ama artık sizin büyünüzün bir parçası."

Scanned with CamScanner

"Ah. Şey... teşekkür ederim, Bay Jackson. Ona iyi bakacağım." Sert, küçük kök pürüzsüz ve parlaktı. Onu tekrar tılsımın içine sokup keseyi bağlarken parmaklarımla kısa bir süre okşadım. Onbaşı onaylarcasına başını salladı, aniden esnedi ve başını salladı, sonra posset fincanını kaldırıp boşalttı. Birden boştaki elini uzattı, parmakları davet edercesine kıvrılmıştı. Elini tuttum, otomatik olarak bir parmağımı bileğine koydum; nabzı biraz hızlıydı ama güçlüydü ve eli çok sıcak olmasına rağmen endişe verici değildi...

Sonra bir şeyler söylediğini fark ettim, hafifçe konuşuyordu ama İngilizce değildi.

"Affedersiniz?"

"Sizi kutsuyorum," dedi uykulu gözlerle gözlerini kırpıştırarak. Gülümsedi ve parmakları gevşeyip serbest kaldı. Bir an sonra da uykuya daldı.

Kızak grubunu sağ salim uğurladıktan, kızlar ve Jem de kendi işlerine gittikten sonra Jamie'yle ben ikinci bir kahvaltı için mutfağa döndük.

Jamie hafifçe yüzünü buruşturarak oturdu ama soran bakışlarım karşısında başını salladı.

"Peki. Ama belki yulaf lapamın yanında biraz viski içebilirim." Ona dikkatle baktım.

"İki olsun," diye önerdim ve itiraz etmedi.

Büyük siyah demir ayaklı tava, kızgın kömür yatağında sıcacıktı. Birkaç taze domuz pastırması koydum ve sebze kilerinden aldığım son yumurtaları cızırdayan yağın içine atmadan önce iyi olup olmadıklarını kontrol etmek için birer birer kâseye kırdım. Davetsiz misafirler ve kargaşa hissi azaldıkça evin yavaş yavaş etrafımıza yerleştiğini hissedebiliyordum. Yine de kızaran pastırmanın dumanından burnumun içi sızladı ve hatırladığım ateş kokusu boğazımın arkasında keskinleşti.

"Sence Ulysses şimdi ne yapacak?" diye sordum tabakları masaya koyarak. Sesim sabitti ama ellerim sabit değildi; yumurtaların üzerine tuz serperken kaşık parmaklarımın arasında titredi ve masanın üzerine beyaz kristaller saçıldı.

Scanned with CamScanner

Jamie'nin gözleri masaya odaklanmıştı ama etrafa saçılan tuzu görmediğini sanıyordum. Yine de beni duymuştu ve bir an sonra dik oturup kendi kendine konuşur gibi başını salladı.

"Beni öldürecek," dedi iç çekerek. "Ya da öldürmeye çalışacak," diye ekledi yüzümü görünce. Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Endişelenme, Sassenach. Ona izin verme niyetinde değilim."

"Ah, iyi," dedim o da gülümsedi ama alaycı bir gülümseme meydi bu. Öne doğru eğilip dökülen tuzu düzgünce avucunun içine alırken oturduğu sandalye ağırlığıyla gıcırdadı. Bir tutamını sol omzunun üzerinden attı ve geri kalanını dikkatlice tuzluğa geri döktü.

Acıktığımı hissedecek kadar rahatlamaya başladım ve çatalımı aldım.

"Yine de," diye devam etti acımasızca, biberi alarak, "eğer bir şekilde benden kurtulabilirse, adamlarıyla birlikte gelip seni ve kızları kovabilir, kiracıların burnunun dibinde mektubunu sallayarak burayı ele geçirebilir. Bundan hoşlanmayacaklardır ancak Cunningham ve adamları onu destekleyeceklerdir. Lindsayler, MacMillanlar ve Bobby iyi savaşçılar olsalar da hiçbiri lider diyebileceğin türden insanlar değiller. Eğitimli askerlere ve Cunningham'ın adamlarına karşı uzun süre dayanamazlar. Ulysses ihtiyaç duyarsa onları yakıp kül etmekten çekinmez. Küçük bir savaşı hiç umursamaz."

"Ian ve Roger buna izin vermez," dedim.

Jamie kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ian bir Mohawk ve ölümüne savaşır ama hiç adam komuta etmedi," diye belirtti. "Mohawklar o şekilde savaşmazlar. Tepe'deki adamların çoğu onu *sevse* bile bir o kadarı da ondan biraz korkuyor ve sevmek bir adamın hayatını ve ailesini riske atması için yeterli değil. Roger Mac'e gelince..." Yüzünde pişmanlıkla gülümsedi.

"Bir rahibin iyi bir savaşçı olduğunu hiç görmedim demeyeceğim çünkü gördüm. Roger Mac de halkı bir araya getirip sözünü *dinletebilir*. Ama savaşmak onun işi değil ve bu konuda

Scanned with CamScanner

hiç deneyimi yok. Ayrıca..." Sırtını dikleştirdi ve omurlarının boğuk bir şekilde çıtırdamasıyla gerindi. "Ah, Tanrım. Ayrıca," diye tekrarladı ve bana doğrudan baktı, "Roger Mac ve Bree'nin Salem'den ne zaman dönecekleri belli olmaz. 'Yüzbaşı Stevens'ın ne zaman döneceğini bilmiyorum ama dönecek, Sassenach."

Pencereye baktım. İnce damlalar hâlinde yine yağmur yağıyordu.

"Frank'in o kitapta Majestelerinin Siyahi Öncüler Birliği'nden bahsettiğini sanmıyorum," dedim çekingen bir tavırla.

"Bahsetmemiş. O piç kurusu sadece İskoçlarla ilgileniyordu," dedi kaşlarını çatarak. "O kitapta siyahi askerlerle ilgili tek bir kelime bile hatırlamıyorum." Sonra yüzü bir an için kararda ve tiksinti ile eğlence arasında bir İskoç sesi çıkardı. "Hayır, Savannah Savaşı'nda siyahilerin olduğunu söylemişti. Saint-Domingue'den gelmişler, Fransız donanmasından."

Sabırsız bir hareket yaparak bütün bu karmaşayı bir kenara bıraktı.

"Bildiğim tek şey Stevens'ın elinden geldiği anda beni öldürmeye çalışacağı ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağı. Ondan daha önce de onbaşısını aldırmak için birini göndereceğini biliyorum."

Mutfak sıcak ve rahattı ama kahvaltı mideme oturmuştu.

"Hiç sanmıyorum. Onbaşı Jackson, Cunningham'ın onu Charlotte'a göndermek için hazırlık yapacağını söyledi," diye ağzımdan kaçırdım.

Jamie bir an bana bakarken kafasında bazı şeylerin yerine oturduğunu görebiliyordum.

"Ah," dedi, açıkça benim düşündüğüm şeyi düşünüyordu. Charlotte, Ulysses'in Siyahi Öncüler Birliği'nin geri kalanıyla buluşmayı planladığı yer olmalıydı. "O zaman Ian'ın gittiği yer orası olmalı. Yakında dönecek ve sonra..."

"Hayır!" dedim. "Milislerini onun peşinden götüremezsin!"

"Öyle bir niyetim yok," dedi Jamie hafifçe ve çatalını aldı. "İyi bir egzersiz olurdu ama hava kötü ve av hayvanları topla-

Scanned with CamScanner

nıp hareket etmeye başladı. Adamların İngiliz askeri değil, geyik avlıyor olması gerekiyor. Ayrıca onu yakalarsam ve adamlarından bazıları hikâyeyi anlatmak için kaçarsa ne olacağını biliyor musun?"

Biliyordum ama tuttuğum nefesi bıraktım; bunu yapmayacaktı. Sonra ikinci bir düşünce beni midemden vurdu. Bir an için donup kaldım.

"Hayır," dedim ve aniden ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. "Hayır! Eğer o adamı tek başına avlamaya gidersen Jamie Fraser, bunu... yapamazsın."

Gözlerini kırpıştırdı. Bluebell küçük, ürkek bir şekilde havlayarak uykusundan sıçradı! Ama olağandışı bir şey görmeyince Jamie'ye yaklaşıp burnunu bacağına sürttü. Jamie, kulaklarını kaşımak için bir elini indirdi ama bakışlarını benden ayırmadı, düşünüyordu.

"Jamie," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Eğer beni seviyorsan yapma. *Lütfen* yapma. Buna dayanamam." Dayanamadım. Öldürülmesi düşüncesine dayanamıyordum ama avlanması, infaz edilmesi düşüncesine de dayanamıyordum. Öldürdüğü adamı her düşündüğümde tüfek sesi kafamda yankılanıyor, başka yankılar uyandırıyordu; o gece, karanlıkta ağır bir beden, acı, dehşet ve çaresiz boğulma.

"Ve senin onu vurup vurmadığını bile bilmiyorum," dedim aniden ve oturdum. "Adını... bilmediğim adamı."

Jamie başını hafifçe yana yatırıp bana baktı, sonra nazikçe uzandı ve parmak ucuyla bir parça yumurta sarısından aldı. Bunu alt dudağıma dokundurdu ve ben de ani bir içgüdüyle onu yaladım: sıcak, tuzlu, lezzetli.

"Seni seviyorum," dedi usulca ve büyük, sıcak elleriyle yanaklarımı kavradı. "Yumurtanın tuzu sevdiği gibi. Endişelenme, *mo cridhe*. Başka bir şey düşüneceğim."

Scanned with CamScanner

TUHAF HİS

Fraser Tepesi

8 Temmuz 1780

Gönderen: Yüzbaşı William C.H.G. Ransom
Kime: Fraser Tepesi'nden Bayan Roger MacKenzie'ye

Sevgili Kardeşim,

Bunu yazmak çok garip bir duygu, bunu ilk kez yapıyorum. Fazla vaktim yok ama son zamanlarda bir dizi garip durumla karşılaştım, bunlardan birinde senin adın da geçti. Daha doğrusu adın değil, adam sadece "Kız kardeşinizi tanıyorum," dedi.

Muhtemelen tanıyordur. Bununla birlikte bu adamı –adı Ezekiel Richardson– birkaç yıldır biliyorum ve bu süre zarfında bir veya daha fazla durum sebebiyle beni öldürmeye, kaçırmaya ya da başka bir şekilde eylemlerime müdahale etmeye çalıştı. Onu ilk olarak majestelerinin ordusunda bir yüzbaşı olarak ve çok daha yakın bir zamanda Kıta Ordusu'nda bir binbaşı olarak tanıdım.

En son karşılaşmamızda (Charles Town yakınlarında) bana tuhaf tuhaf baktı ve seni tanıdığını söyledi. Tavrı ve hatta böyle bir şey söylemesi son derece garipti. Bu durum bende derin bir huzursuzluk duygusu uyandırdı.

Sana talimat vermeye cüret etmeyeceğim çünkü bu konuda ne gibi tavsiyeler vermem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Ama seni uyarmam gerektiğini hissettim. Neye karşı, hiçbir fikrim yok.

En derin saygı ve sevgilerimle,
Kardeşin (lanet olsun, bunu da daha önce hiç yazmamıştım),
William

Scanned with CamScanner

CamScanner

TUHAF HİS

Fraser Tepesi

8 Temmuz 1780

Gönderen: Yüzbaşı William C.H.G. Ransom
Kime: Fraser Tepesi'nden Bayan Roger MacKenzie'ye

Sevgili Kardeşim,

Bunu yazmak çok garip bir duygu, bunu ilk kez yapıyorum. Fazla vaktim yok ama son zamanlarda bir dizi garip durumla karşılaştım, bunlardan birinde senin adın da geçti. Daha doğrusu adın değil, adam sadece "Kız kardeşinizi tanıyorum," dedi.

Muhtemelen tanıyordur. Bununla birlikte bu adamı –adı Ezekiel Richardson– birkaç yıldır biliyorum ve bu süre zarfında bir veya daha fazla durum sebebiyle beni öldürmeye, kaçırmaya ya da başka bir şekilde eylemlerime müdahale etmeye çalıştı. Onu ilk olarak majestelerinin ordusunda bir yüzbaşı olarak ve çok daha yakın bir zamanda Kıta Ordusu'nda bir binbaşı olarak tanıdım.

En son karşılaşmamızda (Charles Town yakınlarında) bana tuhaf tuhaf baktı ve seni tanıdığını söyledi. Tavrı ve hatta böyle bir şey söylemesi son derece garipti. Bu durum bende derin bir huzursuzluk duygusu uyandırdı.

Sana talimat vermeye cüret etmeyeceğim çünkü bu konuda ne gibi tavsiyeler vermem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Ama seni uyarmam gerektiğini hissettim. Neye karşı, hiçbir fikrim yok.

En derin saygı ve sevgilerimle,
Kardeşin (lanet olsun, bunu da daha önce hiç yazmamıştım),
William

Scanned with CamScanner

Not: Endişem o kadar büyüktü ki seni araması ihtimaline karşı Binbaşı Richardson'ın benzerini çizmeye çalıştım. Çok farklı bir yüzü var; dikkatimi çeken tek fark, kulaklarının biçimsiz durması; muhtemelen bu kabataslakta göründükleri ölçüde değil ama eğer doğruyu söylüyorsa, bir gün kapına gelirse onu tanıyabilir ve temkinli olabilirsin.

Brianna mektubu okurken avuçları terlemişti ve boynunun kenarından başka bir ter damlası akıyordu. Dalgınca elini çekip küçük kâğıdı açmadan önce ıslak elini eteğine sildi.

Eskiz oldukça kabataslaktı; kulakları komik bir şekilde büyük ve uçmak üzere olan kelebekler gibi kafaya asimetrik olarak tutturulmuş bir yüz portresiydi. Bir an gülümsedi, sonra kulakların arasındaki yüze daha yakından baktı. Hiç de ayırt edici değildi. Bu da çizimi diğer türlü olabileceğinden daha iyi hâle getirmiş olabilir, diye düşündü kaşlarını çatarak. Binbaşının son derece sıradan yüzünde karmaşık hiçbir şey yoktu, yine de William'ın çizim konusunda en azından temel bir beceriye sahip olduğunu görmekten memnun oldu: yüzün sol tarafına derin bir gölgelendirme yapmış ve küçük, zeki görünen gözlerin altına oyuklar eklemek için hızlı bir parmak gölgelemesi yapmıştı.

Durdu, içini kemiren bir şey vardı ve daha yakından baktı. Bir insanın kulakları gerçekten de bu kadar çarpık olabilir miydi? Büyük kulaklar bir şeydi ama yerinden oynamış kulaklar... Belki de adam bir kaza geçirip bir kulağını koparmış ve bir cerrah onu ters dikmiş olabilirdi. Tedirginliğine rağmen bu düşünce onu gülümsetti ama ameliyat düşüncesiyle tetiklenen başka bir düşünce ilkinin arkasına itiliyordu. *Plastik cerrahi.*

Normal ifade çizgilerinin çoğundan yoksun olan o çok sıradan yüze tekrar, daha yakından baktı. Zihni daha I'lerin noktalarını koyup T'lerin üstünü çizmeden önce bile alarma geçmiş gibiydi.

Kendini birden kötü hissederek oturdu, gözleri kapalıydı. Öğle yemeği yememişti ve şimdi aç karnına midesi bulanıyordu. Annesi bunun sabah bulantılarında olağan olduğunu söylemişti ama bu sabah bulantısı değildi. Gözlerini açtı ve tekrar baktı.

Scanned with CamScanner

Bu kez çam, funda, yanan lastik, sıcak metal ve barutun buruk hayaleti kokan soğuk havayı soludu. Karaçalı ve fundalıklar arasında patlayan tüfek saçmalarının doluya benzer sesini hatırladı. Jem ile Mandy'yi Lallybroch'ın karanlık bahçesinden kaçırmaya çalışan, yüzünü tam olarak göremediği bir adamın kafasından çekip çıkardığı eski bir yün şapkanın elindeki sıcak, yağlı hissini. Ama şimdi onu açıkça görüyor ve kılık değiştirdiğini anlıyordu. İkisini de.

Biri gelecek.

Eğildi ve kustu.

Roger dere kıyısında bir ağacın altında oturmuş, teorik olarak Kutsal Üçleme'nin doğası hakkında bir vaaz yazıyor ama gerçekte yanından gürül gürül akan berrak kahverengi su tarafından hipnotize edilmiş, akarsular, su ve sonsuzluk hakkında rastgele alıntıların, akıntıya kapılıp sürüklenen kayalar gibi kafatasının içinde yuvarlanmasına izin veriyordu.

"Zaman, içinde balık tuttuğum bir akarsudan başka bir şey değil," diye mırıldandı. Henüz yazılmamış kelimeleri alıntı yapmaktan endişe duymuyordu. Ayrıca Davy Caldwell ona, alıntının pek çok iyi vaazın belkemiği olduğunu ve kafanızda bir düşünce olmadan kendinizi bulursanız başlamak için iyi bir yer olduğunu söylemişti.

Davy bir kupa biraya uzanırken, "On seferden yaklaşık dokuzunda durum böyledir," demişti. "Ve onuncu kez parlak orijinal düşünceni yazıp bir kenara koymalı ve ertesi gün kıçından konuşmadığından emin olmak için okumalısın."

"Ralph Waldo Emerson'ın her zaman kıçından konuştuğunu düşünmüşümdür ama bir sonraki vaazında bunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Ne?" Defterinden başını kaldırıp Bree'nin dikkatli adımlarla setten aşağı indiğini gördü ve onu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Hamile görünüyordu.

Scanned with CamScanner

"Eğer sen yüz yaşına kadar yaşarsan, ben de yüz ekst bir gün yaşamak istiyorum, böylece asla sensiz yaşamak zorunda kalmam," dedi.

"Ne?" dedi kadın irkilerek. "Kim söyledi bunu?"

"Benim söylediğimi düşünmediğin için üzülmeli miyim?" dedi Roger gülerek. "Bu, A. A. Milne. *Winnie the Pooh*'dan, eğer dediğime inanırsan."

"Bu noktada," dedi ve derin bir iç çekerek oturdu, "her şeye inanırım. Şuna bir bak."

Ona tuhaf görünümlü bir adam çizimi uzattı, kâğıtta katlanmış yerlerin izleri vardı.

"Bunu bana kardeşim gönderdi," dedi ve görünürdeki tedirginliğine rağmen gülümsedi. "Haklı, bunu söylemek garip hissettiriyor. 'Kardeşim' kelimesi yani."

"Nedir o? Daha doğrusu, kim?" Roger *ne* olduğunu görebiliyordu; kömür kalemle yapılmış hızlı bir erkek kafası çizimi. Kaşlarını çattı. "Peki, bu adamın nesi var?"

"Güzel bir soru." Brianna derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirdi. "Bu Ezekiel Richardson adında bir adamın çizimi. William onun bir dönek olduğunu söylüyor. İngilizlerle başlamış, Kıtalılara geçmiş. Ayrıca William'a çeşitli şekillerde zarar vermeye çalışmış ama henüz başaramamış olan aşağılık bir adam. Tanıdık geliyor mu?"

Roger şaşkınlıkla ona baktı.

"Hayır. Neden tanıdık gelsin ki?" Bakışlarını tekrar kâğıda çevirdi ve yavaşça yüzün ana hatlarına odaklandı. "Kulakları pek düzgün değil ama sanırım William'da senin kadar sanatsal yetenek yok."

Kadın başını salladı.

"Hayır, öyle değil. Onu daha uzun, kıvırcık, kum rengi saçları, açık renk kaşları ve güneş yanığı ile hayal etmeye çalış."

Şimdi biraz telaşlanan ve nedenini merak eden Roger, geriye doğru taranmış siyah saçları, düz siyah kaşları ve hiçbir şey ele vermeyen küçük gözleri olan bir adamın portresine kaşlarını çatarak baktı.

Scanned with CamScanner

"Kesinlikle fazla bir ifadesi yok..."

"Kötü bir estetik ameliyat olduğunu düşün," diye önerdi kadın. Roger bir anlık şaşkınlıkla öylece kalakaldı. Ağzını açtıysa da boğazında bir yumru vardı ve sanki yeniden asılıyormuşçasına hava almaya çalışıyor gibiydi, bu kalbi durduran bir sarsıntıyla sona erdi.

"Tanrım," diye mırıldandı, boğazı nihayet ölümcül tutuşunu bıraktığında. "Bir zaman yolcusu mu? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedi açıkça. "Hatırlıyor musun, biz Lallybroch'ta yaşarken Michael Callahan adında bir adam –'Mike' diye hitap edilirdi– vardı, Orkney'de çalışan bir arkeologdu. Mezarlığımızın üstündeki tepede bulunan Demir Çağı kalesine bakmaya gelmişti." Sertçe yutkunurken boğazının şiştiğini gördü. "Belki de kaleye bakmıyordu. Belki de mezarlara ve bize bakıyordu."

Roger onun gergin dudaklarından çizime baktı ve tekrar geri döndü.

"Yanıldığını söylemiyorum," dedi dikkatle. "Ama..."

"Ama onu tekrar gördüm," dedi Brianna ve Roger, onun iki eliyle eteğini sıkıca tuttuğunu fark etti. "Silahlı çatışmada."

Genzinde safra tadı alıyordu. Roger onu güçlükle yutmaya çalıştı. Brianna onun yüzündeki ifadeyi görünce eteğini tutmayı bırakıp onun ellerini kavradı.

"Hiç aklıma gelmezdi ama kulaklarına bakınca birden aklıma, birinin kulaklarının bu hâle gelmesine neden olabilecek tek şeyin, başarısız bir ameliyat geçirmiş olması ihtimali geldi... ve yüzünün bomboş olması... Birden o geceyi hatırladım. Çocuklarla birlikte arabaya binmeye çalıştı, kafasındaki yün şapkayı kaptım ve onunla saçlarının bir kısmını çektim. O an yüzünü bir anlığına gördüm, sonra bir daha düşünmedim çünkü kaçmaya çalışıyorduk, ardından çocukları Kaliforniya'ya götürdüm... Ama şimdi." Brianna tekrar yutkundu ve Roger yüzündeki solgunluğun yerini öfkeye bıraktığını gördü. "Bu o. O olduğunu biliyorum."

Scanned with CamScanner

"Lanet olsun," dedi Roger ifadesiz yüze bakarak, onu Callahan'ın hareketli, her zaman gülümseyen yüzüyle eşleştirmeye çalışıyordu. Ama cehenneme giden yolu döşeyen domino taşları gibi her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

"Rob Cameron'ı tanıyordu," dedi. "Cameron da kitabı okumuştu. Bizim ne olduğumuzu biliyordu."

"Rob seyahat edemez," dedi Brianna. "Ama belki Mike Callahan yapabilir. Ayrıca onun gerçek yüzünü tanıyacağımızı biliyordu."

134

KİTAPÇI F. COWDEN

Philadephia

Sokaktan bakıldığında sıradan bir yer değildi. Ne gözde caddelerden biriydi ne de ara sokaktaydı. Bina, Philadelphia'nın çoğu gibi kırmızı tuğladandı ve pencereleri ile kapı girişinde yeni beyaz boyalı tuğla kaplamalar vardı. William bir an için duraklayıp yüzündeki teri silerken bir yandan da vitrindeki kitapları inceliyormuş gibi yaptı.

Elbette İnciller vardı ama sadece kabartmalı deri kapaklı ve yaldızlı sayfaları olan büyük bir tane ve yanında yeşil deri kapaklı, küçük bir papağan kadar renkli olan bir Mezmurlar Kitabı. Kitapçının kalitesi ve muhtemel geleneği hakkındaki ilk fikrini anında gözden geçirdi; bu fikir, İngilizce, Almanca ve Fransızca romanların düzgün bir dizisi tarafından desteklendi; *Robinson Crusoe*'un çocuklar için tasarlanmış Fransızca çevirisi de dahildi. Kaldı ki kendisi on yaşlarında Fransızca öğrenmişti. Gülümsedi, bir an için anıların sıcaklığıyla dikkati dağıldı, sonra kitapların sergilendiği vitrinden başını kaldırıp Amaranthus'un arkasında durduğunu gördü, kafası kesilmiş gibi solgun yüzünden başka bir şey görünmüyordu camdan.

Scanned with CamScanner

Yaşadığı şok o kadar büyüktü ki bir an aptal aptal ona bak-ı, öyle görünmese bile Amaranthus'un da en az onun kadar şaşırmış göründüğünü fark etti. Kendini toparladı ve ona arka kapıdan çıkıp ara sokağa doğru kaçmasının bir faydası olmayacağını çünkü kendisinin ondan daha hızlı olduğunu ve kaçan bir kaplumbağa gibi onu avlayacağını anlatmak isteyen bir bakış fırlattı.

Amaranthus bu bakışı doğru yorumladı ve rengi değişen gözleri –dükkânın loşluğunda siyah– tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"Hadi bakalım," dedi William yüksek sesle. Kitapçının mallarını incelemek için yanında durmuş olan yaşlı bir kadının irkilmesine neden oldu.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi eğilerek. "Bana izin verme nezaketini gösterir misiniz?"

Cevap beklemeden dükkânın kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Amaranthus gitmişti. Girdiği her kitapçıda olduğu gibi mümkün olan her yatay yüzeye yığılmış kitap yığınları olan odaya aceleyle göz gezdirdi. Burası harika bir şekilde mürekkep, kâğıt ve deri kokuyordu fakat şu anda bunun tadını çıkaracak zamanı yoktu.

Yığılı masanın arkasından abanoz bir bastona yaslanmış bir cüce çıktı. William'a göre sadece boyundan dolayı cüceydi; ince ama dikti, gür ve kısa kesilmiş gri saçları vardı ve koyu bronzlaşmış, derin çizgileri olan yüzü kararlılıkla sabitlenmişti.

"Kızımdan uzak dur," dedi cüce, bastonunu iki eliyle kavrayarak. "Yoksa ben..." Gözleri kısıldı ve William, Amaranthus'un hem gözlerini hem de ifadesini nereden aldığını gördü. Bay Cowden –bu kesinlikle o olmalıydı– düşünceli bir ifadeyle William'ın ayaklarına baktı, sonra bakışlarının onun yüzüne –kendi yüzünün bir ayak kadar yukarısına– doğru kaymasına izin verdi.

"Yoksa dizini kırarım," dedi Cowden, bastonunu kriket sopası gibi tutacak şekilde ustalıkla ters çevirdi ve topu bir sonraki bölgeye çarptırmak isteyen birinin duruşunu benimseyerek. Tavrı o kadar kararlıydı ki William bir adım geri çekildi.

Scanned with CamScanner

Kızgınlık ve eğlence arasında gidip gelerek kısaca reverans yaptı.

"Hizmetinizdeyim, efendim. Ben... William Ranson." Kendini neredeyse Kont Ellesmere olarak tanıtacaktı. Ayrıca bu unvanın ne kadar saygıya değer olabileceğini de fark etti zira şu anda hiç saygı görmüyordu.

"Ee?" diye sordu cüce, duruşunu en ufak bir şekilde değiştirmeden.

"Kızınıza bir mesaj iletmek için geldim, efendim. Ekselansları Dük Pardloe'dan."

"Peh," dedi Cowden.

"'*Peh*' mi dediniz?" diye sordu William inanamayarak.

"Dedim ve siz benim mülkümden çıkana kadar da demeye devam edeceğim."

"Bugünlerde kendine ne diyorsa artık, kızınızla konuşmadan gitmeyi reddediyorum. Vikontes Grey mi? Bayan General Bleeker? Yoksa Bayan Cowden'a kadar geri mi gitti?"

Bay Cowden'ın bastonu William'ın dizine bir santim kadar yaklaştı ama William'ın refleksleri onu bir metre kadar geriye götürdüğü için ıskaladı. Adam bastonu tekrar sallayamadan William eğilip bastonu onun elinden kaptı. Onu kırma isteğine direndi –kuzgun şeklinde ağır bronz bir kafası olan güzel bir parçaydı– ve bunun yerine Cowden'ın ulaşamayacağı bir yere, en yakındaki kitap rafının üstüne koydu.

"Şimdi... neden kızınızla konuşmamı istemiyorsunuz?" diye sordu, ses tonunu olabildiğince makul tutarak.

"Çünkü o *sizinle* konuşmak istemiyor," diye cevap verdi Bay Cowden, sesi William'ınkinden biraz daha az makuldü ama öfkeli de değildi. "Öyle söyledi."

"Ah."

William'ın daha saldırgan konuşmaması kitapçıyı biraz sakinleştirmiş gibiydi. Saçları bir kakadu tüyü gibi yükselmişti ve avucunun içiyle düzeltmeye çalıştı. William öksürdü.

Scanned with CamScanner

"Eğer şu anda benimle konuşmayacaksa, belki ona bir not bırakabilirim?" diye önerdi, masanın üzerindeki mürekkep hokkasını işaret ederek.

"Hımm." Cowden kuşkulu görünüyordu. "Okuyacağından şüpheliyim."

"Okuyacağına bahse girerim."

Bay Cowden düşünürken dilini yanağında gezdiriyordu.

"Şilinine mi?" diye sordu.

"Ginesine."

"Tamamdır." Masanın arkasına geçip bir kâğıt çıkardı ve William'a sapında koyu mavi bir iplik olan ince bir cam kalem uzattı. "Çok bastırma," diye tembihledi. "Murano camıdır ve oldukça sağlamdır ama sonuçta camdan, sen de eli ağır bir adamsın. Boyut olarak," diye düzeltti. "El becerine bir şey demiyorum."

William başını salladı ve kalemi hafifçe daldırdı. Herhalde bir tüy kalem gibi kullanılıyordu... Öyleydi ve çok güzel yazıyordu, ipek gibi pürüzsüzdü ve mürekkebini çok iyi tutuyordu. Hiç leke de yoktu.

Kısaca şöyle yazdı: *Neden korkuyorsun? Ne olursa olsun korkman gereken ben değilim. En alçakgönüllü ve itaatkâr hizmetkârınız, William.* Ardından kâğıda üfledi ve kuruduğundan emin olmak için hafifçe salladı. Mektubu mühürleyecek bir balmumu görememişti ama babası birkaç yıl önce ona bir mektubun Çin bulmacası gibi nasıl katlanacağını göstermişti, öyle ki açıp aynı şekilde tekrar katlamak neredeyse imkânsızdı. Mektup hedeflenen alıcıya ulaşmadan önce açılırsa görüneceğinden emin olmak için küçük tırnağıyla kırışıklıklara bastırdı.

Kitapçı katlanmış kâğıdı aldı ve kalın gri kaşlarını kaldırdı.

William, "Ona yarın saat üçte döneceğimi ve onu hiçbir şeye zorlamayacağımı söyleyin," dedi ve eğildi. "Hizmetinizdeyim, efendim."

Bay Cowden notu göğüs cebine koyarken, "Asla kız çocuk sahibi olma," diye öğüt verdi. "Söz dinlemezler."

Scanned with CamScanner

William'ın gözüne uyku girmemişti. Geceyi tahtakuruları, tamamen zifiri karanlık olmasına rağmen burun deliklerini keşfetmeye niyetli görünen meraklı güveler ve anlamlandıramadığı ama bitmek bilmeyen düşünceleri arasında geçirdi.

"Böyle bir duruma beklentiyle girersin," demişti amcası Hal ona bir keresinde, askeri taktikler üzerine bir tartışma sırasında. "Neyin gerçekleşmesini istediğini bilmelisin, istediğin şey hayatta kalmaktan ibaret olsa bile. Bu beklenti, eylemlerini belirleyecektir."

"Çünkü," diye araya girmişti babası, "sadece hayatta kalmak istiyorsan, yani birincil arzun birliğinin çoğunu hayatta tutmaksa aklındakinden farklı bir şey yapmayı deneyebilirsin. Eğer istediğin karşıt bir komutanı yenmek ve bunun bedelini ödetmekse yine başka bir şey."

William düşüncelere dalarak karnını kaşıdı.

Ee... peki, ne olmasını istiyorum?

Görünüşe bakılırsa, Amaranthus'un nerede olduğunu, nasıl yaşadığını ve genel refahını keşfetmek olan bu gezinin nihai amacına zaten ulaşmıştı. Pekâlâ. Amaranthus babasının yanındaydı, yani gideceğini söylediği yerdeydi ve orayı terk etme hızına bakılırsa ne hasta ne de yaralıydı.

William'ın şu anda bilmek istediği şey evlilik yüzüğünü takıp takmadığıydı. Ne yazık ki o yüzüğün varlığının ya da yokluğunun neye işaret edebileceğine karar veremiyordu. Kişisel olarak hangi durumu tercih edeceğine de karar veremiyordu. Kadının yüzüksüz elini görmek onu acıma duygusuyla mı, sempatiyle mi, memnuniyetle mi yoksa heyecanla mı doldururdu? Hayal ederken bunların hepsini hissetti. Derin bir kıvrımla kesilmiş, oval gelen kalın bir altın halka, içine büyük bir elmas yerleştirilmiş, inciler ve İran turkuazından minik boncuklarla çevrelenmişti.

William esneyip gerindi ve mümkün olduğunca rahatladı; hanın yatağı onun boyundaki biri için çivili yataktan farksız-

Scanned with CamScanner

ve dizlerini kaldırarak yatıyordu, battaniyenin altında koyu renkli bir çift tepecik vardı. Daha iyi bir yer bulmalıydı eğer...

Eğer ne?

Ne, gerçekten mi? Kadını Savannah'ya geri götürmek emrinde yoktu. Onu kendisiyle gelmeye ikna etmek için oyalamasına gerek yoktu. Peki ya Trevor?

Hal Amca'nın mesajı –ki Hal'in normal yazışma tarzının aklı başında her kadını anında kaçmaya iteceğini söyleyen Lord John tarafından yazdırılmıştı– onu kızı olarak gördüğünü, kendisi ve oğlu için her zaman onun çatısı altında koruma ve yardım bulacağını açıkça belirtiyordu.

O kadının aklı başında mı, merak ediyorum...?

Uykusu gelmeye başlamıştı ama kadının şahsi sorunlarıyla ilgili önerisini aklına getiren bu düşünceyle uzaklarda bir yerde bir çarpıntı hissetti.

"Belki de... hoşuna gidebilir."

William yan tarafına dönüp bacaklarını katlamıştı ve şimdi yastığı başının üzerine çekerek aşağıdaki bardan gelen sesleri bastırmaya çalışıyordu; şarkıya davul çalan biri eşlik ediyor gibiydi.

"Senin de hoşuna gidebilir," diye mırıldandı ve uyudu.

Ertesi gün öğleden sonra saat üçte kitapçıya geldi. Bay Cowden masasının arkasında durmuş, büyük bir deftere bir şeyler yazıyordu. William'ın geldiğini görünce onu boncuk gözlerle süzdü, sonra sığ bir çekmece çıkarıp içinden tek bir altın gine aldı ve masanın tam ortasına yerleştirdi.

"Arka taraftaki avluda," dedi ve hesaplarına geri döndü. William gineyi alıp selam verdi ve dışarı çıktı.

Avlu denen yer küçük, çitle çevrili bir araziydi fakat bahçe için iyi bir alanı vardı ve farklı bir bitki zevki olan biri –muhtemelen Bay Cowden– tarafından tasarlanmıştı. William'ın Amaranthus'u fark etmesi, onu arıyor olmasına rağmen bir ânını aldı. Bir köşede, çiçek açmamış ama gür yapraklı kırmızıya ça-

Scanned with CamScanner

lan bir gül kafesinin sarktığı taş bir bankta oturuyordu. Önünde küçük bir taş çeşme fokurduyordu; bu yüzden onu hemen görmemişti.

Kendisine hiç yakışmayan siyahlar giymişti ve saçları kenarları dantelli bir başlığın altında toplanmıştı. Hâlâ alyansını takıyordu ve William hayal kırıklığı olabilecek küçük bir sızı hissetti. Sonra yüzüğü hâlâ taktığını ama sol elinden sağ eline geçirdiğini gördü.

William çeşmenin hemen yanında durup ona reverans yaptı.

"Demek artık hiçbir şeyden korkmuyorsun?"

Amaranthus ağırbaşlı bir tavırla ona baktı, sonra gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Soluk mavi, yarı saydam.

"Ben öyle demezdim. Ama kesinlikle senden korkmuyorum." Bu bir meydan okuma ya da alay olabilirdi fakat değildi. Bu sadece gerçeğin yansımasıydı ve içini ısıtmıştı.

"Güzel," dedi William. "Dün geldiğimde neden kaçtın o zaman?"

"Paniğe kapıldım," dedi açık yüreklilikle. "Baba Pardloe, Lord John ve Savannah hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara bırakmıştım."

"...ve ben?"

"Ve sen," dedi sakin bir sesle, "bir süre sonra her şey gerçek dışı gelmeye başladı, iyi bir kitap okurken yaşadığın türden bir hayal gibi. Sen bir tiyatrodaki Şeytan Kral gibi ortaya çıktığında..." Elini salladı. Bir an durakladıktan sonra, "Oturmak ister misin?" diye sordu.

William onun yanına, sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınına oturdu. Küçük bir banktı ve William iriyarı genç bir adamdı. Ne soracağından tam olarak emin değildi. Henüz.

"Demek dulsun?" dedi sonunda ve kadının elini tutup yüzüğü inceledi.

"Evet, öyleyim," dedi kadın soğuk bir sesle.

"Gerçekten mi? Yoksa sadece babanın –ve Philadelphia'nın– bildiği kadarıyla mı?"

Amaranthus ona gözlerini kısarak baktı ama ne elini çekti ne de hemen yanıt verdi.

Scanned with CamScanner

"Çünkü," dedi William başparmağıyla onun elinin arkasını okşayarak, "Ben gerçekten öldüyse benimle Savannah'ya dönmemek için hiçbir nedenin yok, değil mi? Trevor'ı görmek istemiyor musun? Annesini özlüyor."

"Seni piç," diye tısladı. "Bırak beni!" William, ellerini dizlerinin üzerine koyarak bıraktı.

Birkaç dakika boyunca sokaktaki trafiğin tıkırtısı ve uğultusu ile çeşmenin şırıltısı dışında hiçbir ses duyulmadı. Havada güçlü bir bahçe kokusu vardı ve Savannah'nın güneyli kokuları kadar yoğun olmasa da insanın kanını kaynatacak kadar keskindi; Bayan Fleury'nin soğuk, ıslak taşlı ve kara gözlü bir kurbağanın sessiz tanığı olduğu bahçesinin anıları.

"Söyleyebileceğin tek kişi benim," dedi William sonunda sessizce. "Babanın bildiğini sanmıyorum, değil mi? Ben'e ne oldu?"

Amaranthus kısa ama acı bir kahkaha attı.

"'Ben'e ne oldu,'" diye tekrarladı. "'*Ben ne yaptı*' değil mi? General Washington gelip onu kaçırmadı, biliyorsun. O gitti. Her şeyi kendi başına yaptı!"

"Yine de ona gittin, değil mi?" Bu tamamen bir tahmin değildi; parmaklarının mürekkeple gölgelenmediğini görmüştü. Bir matbaada ya da kitapçıda çalışan herkesin parmakları lekeli olurdu; babasının da öyleydi. Eğer onunkiler değilse, uzun süredir burada olmadığı anlamına geliyordu.

Amaranthus hemen cevap vermedi ama ağzını sıkıca kapatarak sessizce oturdu.

"Gittim," dedi sonunda. "Ne kadar aptalım. Onu ikna edebileceğimi düşündüm. Kuşatma sırasında Savannah'da neler olduğunu görmüştüm. Onu ikna edebileceğimi düşündüm. Tanrı aşkına, o bir İngiliz subayıydı! Ordunun nasıl bir şey olduğunu, neler yapabileceğini *biliyor* olmalı!"

"Sanırım biliyor," dedi William yumuşak bir sesle. "Onlara karşı silaha sarılması oldukça cesurca, değil mi?"

Kızgın bir kedi gibi bir ses çıkardı ve ondan uzaklaştı.

"Yani seninle Savannah'ya dönmeyecekti. Neden kendin gitmedin? Greylerin seni kollarını açarak karşılayacağını biliyorsun... sırf Trev'i onların elinden kurtaracağın için."

Scanned with CamScanner

Genç kadın burnundan sertçe nefes aldı, sonra aniden fırlayıp yüzünü ona döndü.

"Ben'i gördüm. Onu yatakta siyah saçlı bir fahişeyle gördüm, onunkini emiyordu..." Öfke, Ben'in Amaranthus'un kapıda belirdiğini gördüğünde muhtemelen sevgilisini boğduğu kadar etkili bir şekilde boğdu.

William onun yerinden fırlayıp içeri kaçmasına neden olmaktan korktuğu için bir şey söylemekte tereddüt etti. Bunun yerine elini aralarındaki bankın üzerine koydu, parmaklarına zar zor dokundu. Ve bekledi.

"Ayağa fırlayıp beni soyunma odasına itti ve kız kalkıp kaçana kadar yatak odasına dönmemi engelledi, göt lalesi."

"Böyle bir kelimeyi nereden öğrendin?" diye sordu William, gerçekten şoke olmuştu.

"Lord John'un kütüphanesindeki erotik şiir kitabından," dedi ona bakarak. "Elimde kesici bir şey olsaydı ikisini de oracıkta öldürürdüm. Sonuçta ayrı düştüğün kocanla buluşmaya çizmende saklı bıçakla gitmezsin." Çıplak sol eline baktı. "Yüzüğümü çıkardım ve ona yutturmaya çalıştım. Neredeyse başarıyordum da," dedi meydan okuyarak. Yanaklarından öfke gözyaşları süzülüyordu ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Yapmadığına üzüldüm," dedi William ve dikkatli bir nefes aldı. "Ben'i hiçbir şekilde mazur görmüyorum ama o bir asker ve senin onu sonsuza dek terk ettiğini düşündü. Yani, sıradan bir ilişki..."

"Sıradanmış, hadi oradan!" diye hırlayarak elini çekti. "Onunla evlenmiş!"

Bu sözler William'ın karnına ok gibi saplandı. Ağzını açtıysa da söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bu yüzden yüzüğü yanımda getirdim," dedi Amaranthus yüzüğe bakarak. "O *kadının* yüzüğü almasına izin veremezdim!"

Elbette, dulluk sahtekârlığı için de ona ihtiyacı vardı fakat yüzüğü takmaya devam etmenin –sağ elinde bile olsa– onun

Scanned with CamScanner

için saklı dert gibi bir şey olabileceğini düşündü ama bunu söylemedi.

Onun yerine, "Evlen benimle," dedi.

Amaranthus çeşmenin kenarına su içmek için konmuş bir kuşa kaşlarını çatarak bakıyordu; siyah-beyaz kanatları ve koyu kırmızı yanları olan şık, küçük bir yaratıktı.

"İspinoz," dedi.

"Ne?"

"Şu kuş." Çenesini kuşa doğru kaldırdı, kuş hemen uçup gitti. William'ın yüzüne bakmak için bankta döndüğünde pek sakin olduğu söylenemezdi.

"Seninle evlenmek..." dedi Amaranthus usulca. Kontrol edemediği bir seğirme solgun ağzının köşesinde kısa bir süre belirdi ama William bunun gülme dürtüsü olduğunu düşünmedi. Belki şok, belki de değil.

"Evlen benimle," dedi tekrar, yumuşak bir sesle. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve şimdi bulanık bir griydi. Başka tarafa baktı.

"*Anlaşmalı bir evlilik* demek istiyorsun sanırım?" dedi sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Ayrı hayatlar, ayrı yataklar mı?"

"Ah, hayır," dedi William genç kadının ellerini tutarak. "Kesinlikle seninle yatmak istiyorum. Hem de defalarca. Buna ne tür bir evlilik diyorsun?"

"Ee, iki eşlilik, ilk etapta." Yine de Amaranthus ona farklı bir şekilde bakarken delikanlının kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

"Ayrıntıları Savannah'ya dönerken konuşabiliriz." William hâlâ genç kadının ellerini sıkıca tutarak eğildi ve onu öptü. Kızın ağzı onunkinin altında kıpırdandı, tepkili olmaktan çok şaşkınlık içindeydi ama yine de tepkiliydi.

"Bunu yapacağımı *söylemedim*!" diyerek geri çekildi. William onu bıraktı ve kızın tiksintiyle ağzını silmediğini belli belirsiz bir memnuniyetle fark etti.

"Savannah'ya vardığımızda bana cevabını verebilirsin," dedi William ve ayağa kalkarak ona elini uzattı.

Scanned with CamScanner

OLAYLAR İLGİNÇLEŞİYOR

Philadelphia'nın güneyindeki küçük bir kasabada, iyi bir handa kendilerine oda kiralamış ve lavabonun üst tarafında küçük bir aynayla karşılaşmaktan memnun olmuştu. Tıraşını dikkatle oldu. Amaranthus filizlenen sakalının canlı koyu kızıl olduğunu görünce önce şaşırmış, sonra da gülmüştü. William tıraş olduktan sonra valizde durduğundan biraz buruşmuş ama temiz olan yüzbaşı üniformasını giymişti.

Amaranthus, genç adam arabaya onun yanında binip şapkasını dizine koyduğunda gözlerini kırpıştırdı.

"Görevinden istifa ettiğini sanıyordum."

"Evet. İstifa ettim. Buna bir *ruse de guerre* yani savaş hilesi diyebilirsin," dedi kırmızı urbasını göstererek. "Hal Amca'nın fikri. Bana geçici bir yüzbaşı rütbesi verdi ve Richmond ile Charles Town gibi kralın birlikleri tarafından kontrol edilen herhangi bir bölgeden geçmemi sağlayacak seyahat imkânını sundu. Şaka yapmıyordum," diye ekledi nazikçe. "Senin için *endişeleniyordu* ve seni geri istiyor."

Amaranthus camdan dışarı, uzaklara baktı ve dudağını ısırdı.

"Üniforması olmasa bile bir konta belli bir nezaket gösterileceğini düşünmeliydim."

"Ben bir kont da değilim," dedi William, kararlı bir şekilde ve kızın başı hızla döndü. Gözlerini ona dikti.

"Daha önce söylemem gerekirdi," dedi. "Kontes olmayı benimle evlenmenin getirilerinden biri olarak görüyorsan, korkarım bu mümkün değil."

"Düşünmüyordum," dedi Amaranthus ve ağzı hafifçe seğirdi. Tekrar cama döndüğünde Richmond'ın çamurlu sokakları yerini aynı derecede yağmurla ıslanmış mısır tarlalarına bıraktı.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Amaranthus ondan yana dönmeden. "Baba Pardloe'nun sana bir asilin kralın izni olma-

Scanned with CamScanner

dan asil olmaktan vazgeçemeyeceğini söylediğini sanıyordum. Kralı ikna ettin mi?"

William kibarca, "Henüz majesteleriyle konuşmadım," dedi. "Ama konuşacağım. Yine de ne dediği önemli değil. Ben kararımı verdim ve artık Kont Ellesmere değilim... zaten hiç olmamıştım."

İşte bu, genç kadının ondan yana dönmesine neden oldu.

William ani bir... telaş hissetti. Belki içinde korku da vardı ama daha çok heyecanlı gibiydi; sanki suyun yeterince derin olup olmadığını bilmeden ve umursamadan yüksek bir uçurumdan denize atlamak üzereydi.

"Ben bir piçim," dedi. William bunu ilk kez söylemiyordu ve son olmayacağından da emindi. Konuşmasına devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Yani... aslında resmi olarak piç değilim çünkü ben doğduğumda sekizinci kont ve annem evliydi. Ancak kont, babam değildi."

Amaranthus onu baştan ayağa süzüp yüzünde durakladı, bakışları aşağı inip tekrar yukarı çıktı.

"Ee, her kimse hımm... çok çarpıcı bir beyefendi olmalıymış. Belli ki saçlarını..." Çenesini belli belirsiz yokladı, hâlâ ona bakıyordu.

"Evet," dedi William dişlerinin arasından. "Ve 'olmalıymış' değil, hâlâ hayatta."

"Onunla tanıştın mı?" Yüzünü tamamen ona dönmüştü, gözleri ilgiyle canlanmıştı. William ani bir yanılsamaya kapıldı, gözlerinin dokunuşunu yüzünde hissedebiliyor, tenini gıdıklayabiliyordu.

"Tanıştım. O... beni biliyor. Ve benim de onu bildiğimi."

Amaranthus bir süre hiçbir şey söylemedi ama bu ifşayı zihninde evirip çevirdiğini görebiliyordu. Hâlâ siyah giyiyordu ama beyaz yerine lacivert bir şal takmayı tercih etmişti. Bu renk gözlerini ışıl ışıl yapıyor ve tenini ısıtıyordu. Genç kadının bunu açıkça bildiği ortadaydı, William gülümsemesini gizledi. Yine de bunu gördü ve dudaklarını büzerek arkasına yaslandı.

Scanned with CamScanner

"Bana bu beyefendinin kim olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Söylemeyecektim," diye itiraf etti William. "Ama... eğer benimle evleneceksen..."

"Teklifini kabul *etmiyorum*. Şimdi değil. Muhtemelen de hiçbir zaman," diye ekledi ona bir bakış atarak. "Ama kabul etmesem bile kimseye söylemeyeceğimi bilmelisin."

"Çok iyi niyetlisin," dedi William. "Adı James Fraser. Bir İskoçyalı ve bir Jakobit ya da öyleydi diyebilirim. Kuzey Carolina'da arazisi var, çok küçükken oraya gitmiştim, onun... ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Seni tanıdı mı?" Amaranthus hiçbir zaman ne düşündüğünü saklayan biri olmamıştı ve şu anda düşüncelerinin yönü kolayca anlaşılıyordu.

"Hayır ve tanımasını da istemiyorum," dedi William kararlılıkla. "Bana hiçbir şey borçlu değil. Ellesmere Malikânesi olmadan seni nasıl geçindireceğimi merak ediyorsan," diye ekledi, "merak etme, Virginia'da annemin –aslında üvey annemin, Lord John'un ilk karısının– bana bıraktığı küçük, iyi bir çiftliğim var." Helwater da vardı ama onun da Ellesmere'le birlikte yok olabileceğini düşündü ve bundan bahsetmedi.

"Lord John'un *ilk* karısı mı?" Amaranthus ona baktı. "Evli olduğunu hiç düşünmemiştim. Kaç tane karısı oldu?"

"Bildiğim kadarıyla iki." Tereddüt etti ama aslında onu şaşırtmaktan oldukça hoşlanmıştı. "İkinci karısı –yani hâlâ öyle– James Fraser'ın karısıydı, ne kadar ilginç, değil mi?"

Amaranthus kendisiyle oyun mu oynadığını anlamak için gözlerini kıstı ama sonra başını sallayarak saçından aniden çıkan bir tokayı yerinden oynattı. William dayanamayıp onu aldı ve serbest kalan bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Genç kadının boynunun yan tarafındaki tüyler hafifçe ürperdi ve arabanın içindeki nemli sıcağa rağmen üşüdü.

Scanned with CamScanner

Arabadan inmek, bir kozanın içinden çıkmak gibi, diye düşündü William, Amaranthus'un vagondan çıkmasına yardım etmek için uzanmadan önce iki büklüm olmuş bacaklarını ve ağrıyan sırtını gererek. Hava, güneş ışığı ve hepsinden önemlisi geniş bir alan! William derince esneyip içine bolca hava çekerek eski boyutlarına geri döndüğünü hissetti.

Amaranthus'u Hal Amca'nın odasına götürmeye niyetlenmişti ve bir an tereddüt etti ama genç kadın kararlı bir şekilde önce Lord John'un evine gitmeyi tercih ettiğini söyledi.

"John Amca'nın beni dinleyeceğine güveniyorum," demişti. "Baba Pardloe'yu ne kadar sevsem de... Neden öyle bakıyorsun? Ona düşkünümdür. Sadece bu konuda ne yapacağından hiç emin değilim. Ne de olsa Ben onun oğlu."

"İyi bir noktaya değindin," diye itiraf etti William. "Babamın da Hal'in ne yapacağını bildiğinden şüpheliyim ama en azından tepkisiyle başa çıkmaya alışkın."

"Kesinlikle," dedi Amaranthus ve şehirden geçerken başka bir şey konuşmadı, sadece arabanın camındaki yansımasına baktı ve ara sıra saçlarına dokundu.

Oglethorpe Sokağı, 12 Numara'nın kapısı o daha kapıyı çalamadan açıldı ve bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaretini aldı.

"Ah, onu bulmuşsun!" Bayan Crabb omzunun üzerinden Amaranthus'a bakıyordu, zayıf yüzü memnuniyetle rahatlama ve sinirli kalma arzusu arasında gidip geliyordu. "Bebek uyuyor.

"Majesteleri Charles Town'a gitti," diye ekledi kâhya, onları içeri almak için geri çekilerek. "İki hafta içinde döneceğini sanıyordu fakat iki gün önce gelen bir mektupta Lord Cornwallis'in isteği üzerine alıkonulduğunu bildirdi."

Amaranthus, Trevor'ı aramak için merdivenlerden yukarı kaybolmuştu, bu yüzden bu açıklama William'a iletildi.

Scanned with CamScanner

"Anlıyorum," dedi içeri girerken. "Babam majesteleriyle birlikte mi gitti?" Lord John'un evde olmadığı belliydi çünkü olsaydı şu anda yanında olurdu.

Bayan Crabb'ın her zamanki hoşnutsuzluk ifadesi değişmiş, tedirginlik belirtisi göstermeye başlamıştı.

"Hayır, lordum," dedi. "Dünden önceki gün dışarı çıktı ve geri dönmedi."

136

İKİ GÜN ÖNCE

Mektup, Oglethorpe Sokağı 12 Numara'ya öğle yemeğinden hemen sonra ulaşmıştı. Sıradan bir yemekti, jambonlu sandviçler ve bir şişe bira, Lord John, Moira'nın o sabah teslim edilen devasa bir kalkan balığıyla uğraşmasını izlerken aşevinde yenilmişti bile. Domateslere karşı inatçı tavrına rağmen kadının satır kullanmayı bildiğini düşündü. Yazık, herhangi bir domatesi tek bir darbeyle anında ketçaba dönüştürebilecek yeteneğe sahipti. Kadının gözlerini kısarak balığa bakmasını –balık o kadar büyüktü ki küçük masanın kenarlarından sarkıyordu– ve bir sonraki saldırısının yönüne karar vermesini merakla izledi.

Ancak o daha saldıramadan aşevinin açık kapısından bir gölge düştü ve kapının pervazı hafifçe tıklatıldı.

"*Mein Herr?*" Gelen, Hal'in patronluk tasladığı ahırda çalışan, deri önlüğüyle kibirli bir adam olan Gunter'di.

"*Ja? Was ist das?*'" diye sordu Grey. Moira'nın gözlerini kırpıştırdığını, bir an için bir sonraki vuruşunu askıya aldığını ve başını ondan Gunter'e doğru çevirip şüpheyle gözlerini kıstığını gördü.

Gunter omuz silkti, sorumluluktan kaçarcasına kaşlarını kaldırdı ve düzgünce katlanmış, mumla mühürlenmiş bir mektup uzattı, elini omzunun üstünden sallayarak bunu ona ahır-

* (Alm.) Evet? Ne oldu? (ç.n.)

Scanned with CamScanner

daki birinin verdiğini belirtti. Grey cebini karıştırıp bir peni ve bir şilinlik bozuk para çıkardı ve parayı uzatıp kısa bir teşekkürle notu aldı.

İlk başta bunun Hal için olduğunu düşünmüştü fakat not *Lord John Grey*'e hitaben yazılmıştı ve mektubun gelişigüzel bir şekilde iletilmesiyle oldukça çelişen düzgün bir kâtibin elinden çıktığı da belliydi. İçindeki mesaj da öyleydi ama en az dışı kadar kafa karıştırıcıydı.

Lordum,

Bana bir zamanlar Thomas Byrd adında bir adamı çalıştırdığınız söylendi. Bu adam benim gemim Pallas ile İngiltere'den geçiş yapmış ve gemiye bindiğinde geçiş ücretini ödemiş. Ancak gemide tanıştığı bir gençle yakınlık kurmuş ve bu genç onun geçiş ücretini ödememiş, bunun yerine ambarda saklanmış. Bay Byrd, şerif tarafından alınıp hapse atılmasını önlemek için yol parasını ödeyeceğini, ancak bunun için hazır parası olmadığını söyledi. Böylesine güzel bir genç kadını yerel hapishaneye göndermeye gönülsüz olduğum için Bay Byrd'e masraflarını karşılayacak dostları olup olmadığını sordum. Tanıdığına güvenmek istemediği için reddetti ama gemideyken sizin adınızdan bahsettiğini duymuştum. Durumunu size bildirme özgürlüğünü kendimde görüyorum.

Bay Byrd'e yardım etmek ya da en azından onunla konuşmak isterseniz, kendisi hâlâ gemimizde. Pallas gemisi en doğudaki ambar iskelesine yanaştı.

En alçakgönüllü ve itaatkâr hizmetkarınız,
efendim,
Kaptan John Doyle

"Oldukça tuhaf," dedi Grey, sanki arkası daha bilgilendirici olabilirmiş gibi kâğıdı ters çevirerek.

Moira terleyen alnını eliyle silerek, "Tuhaf değil, efendim," diye onu temin etti. "Sadece bir dişi."

"Ne?"

Scanned with CamScanner

"Dişi," diye tekrarladı kadın, kafası kopmuş balığı göstererek. "Havyar denilen yumurtası olan şey dişidir."

"Ah." Kadının sadece kafayı, kuyruğu ve yüzgeçleri çıkarmakla kalmadığını, büyük yassı gövdeyi açtığını ve bağırsakları dışarı attığını, aynı zamanda koyu renkli bir maddeden –muhtemelen balık yumurtası– büyük, katı bir kütle ayırdığını gördü. Bu yağ, balığın kendisinin akşam yemeğine dönüştürüldüğü pullarla kaplı yüzeyde yer olmadığından rafta kenara konmuş bir tabağa sızıyordu. "Oldukça iyi," dedi. "Biraz yumurtalı yiyebilir miyiz, ne dersin?"

"Tam da aklımdaki gibi, lordum," diye güvence verdi ona. "Haşlanmış yumurta ve havyar ile taze kızarmış ekmekler, üzerine biraz eritilmiş tereyağı. Ekselansları buna 'ordövr' diyor."

"Harika," dedi Lord John gülümseyerek. "Akşam yemeği için tam zamanında evde olacağım!"

Eğer bu kadınsılığın apaçık ortaya çıkışı olmasaydı, gitmeyebilirdi. Ama kadınlardan söz edilmesi ona Tom'un genç kadınlara karşı olan belirgin duyarlılığını hatırlatmıştı; iki evliliği boyunca (bildiği kadarıyla) sıkı sıkıya uzak durduğu bir şeydi bu. Seyrek ama detaylı yazan Tom'dan aldığı son mektupta, ikinci karısının kısa süre önce öldüğünü ve en büyük oğlu artık on sekiz yaşında olduğu için genç Barney'yi bir süreliğine işlerin başına bırakmayı ve belki de Almanya'ya bir yolculuk yapmayı düşündüğünü, Graf von Namtzen'le ilk tanışmalarından beri oraya gitmediğini ve Lord John'un bu kontla iletişim hâlinde olabileceği bir zamanda ona selamlarını iletme nezaketini göstermesini rica etmişti.

Kişisel bir keşif yolculuğuna çıkan Tom'un Avrupa'yı tamamen terk etmek için ilham almış olmasının en azından mümkün olduğunu düşünüyordu. Bunu yaparken, hâlâ kederin pençesinde kıvranırken, zor durumda olduğu her hâlinden belli olan genç bir kadının ilgisini çekmiş olabilirdi. Tom cesur ve çok nazik bir adamdı.

Öte yandan, bu mektupta bir bityeniği olduğu kesindi. Mektubu düşünceli bir tavırla katlayıp yeleğinin cebine soktu.

Scanned with CamScanner

"Bu da nesi," dedi yüksek sesle, Moira'yı doğrama işleminin ortasında ürkütmüştü. "Özür dilerim, Bayan O'Meara. Sadece yürüyüş için güzel bir gün olduğunu söylemek istemiştim."

Ağır yaz havasını dalgalandıran bir esintinin olduğu hoş bir gündü. Körfez Caddesi'ne kadar yürümek oldukça keyifliydi. Burada basamaklardan inmek ve kumsalda çıplak ayakla biraz yürümek için durdu, sonra da depolar bölgesine doğru rahat bir gezintiye devam etti.

Nehrin yukarısından meyveyle sebze getiren balıkçılar ve çiftçilerden oluşan ürün filosu çoğunlukla küçük kayıklardan oluşuyordu, bu nedenle Körfez Caddesi yakınlarındaki rıhtımlar dar ve birbirine yakın olma eğilimindeydi. Depoların sahip olduğu rıhtımlar ise sağlam ve genişti; buralarda el arabaları sürülebilir, fıçılar yuvarlanabilir ve kasalar suya düşme tehlikesi olmadan çekilebilirdi. Yabancı denizlere açılan büyük gemiler, gemi trafiğinin yoğun olduğu zamanlarda ya depo rıhtımlarına ya da nehre demir atarlardı.

Şu anda böyle bir trafik vardı ve Grey durup hayranlıkla izledi. Uzun direklerin sallandığı ve güneşin gemilerin etrafında dönen deniz kuşlarının kanatlarında parıldadığı güzel bir manzaraydı. Her türden gemiyi severdi ama gemileri görünce aklına hep James Fraser gelirdi. Fraser gemilere her bindiğinde neredeyse deniz tutmasından ölecek kadar gemilerden nefret ederdi. Gülümsedi, yıllar önce İskoçyalı ile yaptıkları o olaylı boğaz geçişinin anısı şimdi eğlenceli olacak kadar uzaktı.

En doğudaki rıhtımdan uzak durdu, tam bir aptal değildi. Küçük rıhtımlardan birindeki satıcıdan biraz elma aldı ve büyük gemilere bakma fırsatı buldu.

Elma satıcısına, Atlantik'i geçebileceği belli olan büyük bir gemiyi kısaca işaret ederek, "Kanalda demirlemiş olan şu Indiaman* da ne?" diye sordu. Yine de tanıdığı bir bayrak taşımıyordu.

* Eskiden Hindistan-İngiltere arası sefer yapan ticaret gemisi. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

"Ah," dedi kadın, omzunun üzerinden kayıtsızca bakarak. "Adı *Castle*. Hayır, yanlış söyledim, adı *Palace*, hepsi bu."

Pekâlâ, bu gerçekti. *Pallas* adında bir gemi vardı ve Atlantik denizcisiydi. Tom Byrd'ün bu gemide olup olmadığı ya da hiç bulunup bulunmadığı ayrı bir soruydu ama...

"Efendim? Efendim!" Bu tekrar onu düşüncelerinden sıyırdı ve karşısında kızıl-kahve sakallı, bitkin bir denizci gördü. "Şapkanızda bir şey var, efendim," dedi yukarı doğru işaret ederek.

Aklına hemen martılar gelen Grey bir elini başına götürdü, sonra şapkayı tutup incelemek için aşağı indirdi. Birden görüşü kararadı ve hafif bir şey yüzünü gıdıkladı. Sonra kafasının içinde bir şey patladı ve her şey karardı.

Lord John, başının arkasında keskin bir ağrı ve güçlü bir kusma dürtüsüyle kendine geldi. Bunu yapmak için yan dönmeye çalıştı ama kollarının yanlarından bağlı olduğunu fark etti. Başının üzerinde de bir çuval vardı ve bu, ileri geri sallanmanın baş döndürücü, kusma dürtüsünü daha da acil hâle getirse de kusmamaya karar verdi.

Kahretsin. Bu bir kayık. Şimdi küreklerin şakırtısını ve onları kullanan kişinin homurtusunu duyuyor ve uzaktaki bataklıkların bereketli kokusunu alıyordu. Büyük bir kayık değildi. Kendisi iki büklüm yatırılmış ve koltukların arasındaki küçük bir boşluğa tıkılmıştı. Dizleri ıslaktı.

Şüphelerinin keskinliği konusunda kendini tebrik edemeden ya da bunlara yeterince dikkat etmediği için aptallığından dolayı kendini azarlayamadan küreklerin sesi kesildi ve bir sonraki an kayık, zonklayan başını sarsan bir gümbürtüyle durdu. Sallanmaya devam etti ve güçlü eller onu yakalayıp ayağa kaldırdı. Onu tutan kişi bir çığlık attı ve yukarıdan bir ip düşerek omzuna çarptı. Onu kaçıran kişi –sadece bir kişi miydi– bunu karnına dolayıp düğümledi, sonra "Çekil!" diye bağırdı ve havaya kaldırılıp bir sığır eti gibi yukarı çekildi.

Scanned with CamScanner

Eller onu gemiye çekti ve tekrar ayağa kaldırdı fakat kolları bağlıyken dengesini sağlayamadı ve dizlerinin üzerine düştü. Çuval başından çekildi ve güneş ışığına maruz kalmasıyla gözleri kamaştı. Önünde duran adamın ayakkabılarına kustu, sonra yavaşça yan tarafına yığıldı ve dengesini bulma umuduyla gözlerini kapattı.

Tepesinde birtakım küfürler ve konuşmalar devam ediyordu ama şu anda bunların hiçbiri tekrar ayağa kalkmak zorunda kalmasına neden olmadığı sürece umurunda değildi.

Sonra tanıdığı bir ses duydu.

"Tanrı aşkına, çözün onu," dedi sabırsızca. "Ne oldu bu adama?"

Lord John bir gözünü araladı. Kulakları ona ihanet etmemişti ama gözlerinden şüphe ediyordu. Tepesindeki her şey hareket hâlindeydi; direkler, yelkenler, bulutlar, güneş, yüzler, hepsi baş döndürücü bir şekilde dönüyordu ve tekrar kusma isteği uyandırıyordu.

"Biri bana vurdu. Kafama," dedi ve mayıs direği dansını* durdurmak umuduyla bir gözünü kapattı. Şaşırtıcı bir şekilde durdu ve Ezekiel Richardson'ın yumuşak, yakışıklı yüzü dalgalanarak odak noktasına geldi.

"Özür dilerim," dedi Richardson ve uzanarak onu ayağa kaldırdı. Biri ipleri çözerken dirseklerinden tuttu. "Onlara seni getirmelerini söyledim ama ne şekilde getireceklerini belirtmeyi akıl edemedim. Aşağıya gel ve otur, sanırım bir içkiye ihtiyacın vardır."

Lord John ağzını konyakla çalkalayıp bir kâseye tükürdü, sonra arkasına yaslanıp temkinli bir şekilde biraz yudumladı.

Kaptanın büyük kamarasında oturuyorlardı çünkü kıç taraftaki camlar aşağıdaki nehirden yansıyan parlak bir ışıkla

* İngiltere'de mayıs ayının gelişini kutlamak için genellikle renkli şeritlerle süslenmiş olan direğin etrafında dönerek dans edilen kutlama. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

parlıyordu. Birkaç saniyeden fazla bakmak midesini bulandırıyordu ama kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Richardson, "Gerçekten özür dilerim," dedi ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı. "Sana karşı şahsi bir düşmanlığım yok ve eğer bu işe seni karıştırmadan halledebilseydim yapardım."

Grey bakışlarını isteksizce İngiliz piyade binbaşısı üniforması giyen Richardson'a kaydırdı.

"Çifte ajanları duydum ve onlarla tanıştım da," dedi Lord John az çok kibarca. "Ama bu kadar kararsızını gördüysem ne olayım. Bana gerçekte hangi tarafta olduğunu söylemek ister misin?"

Richardson'ın yüzündeki ifadenin gülümseme olduğunu düşündü ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bu," dedi Richardson, "sandığın kadar basit bir soru değil."

"Bu şartlar altında sorabileceğin en iyi soru bu." Grey gözlerini kapadı ve bardağı burnunun altına götürdü; belki de konyak dumanını içine çekmek onu sarhoş etmeden baş ağrısını dindirebilirdi. Richardson'ın yanında sarhoş olmanın tehlikeli olabileceğini düşündü.

"O zaman sana bir şey sorayım." Richardson kaptan koltuğunda oturuyordu, öne doğru eğildiğinde koltuk gıcırdadı. "Sana Claire Fraser'a karşı kişisel bir ilgin olup olmadığını sorduğumda, olmadığını söyledin ve hemen ardından onunla evlendin. Bunu neden yaptın?"

Bu, John'un gözlerini açmasına neden oldu. Richardson yumuşak bir sesle konuşmuştu ama ona fare deliğinin dışında oturan sabırlı bir kedi edasıyla bakıyordu. John başının arkasına hafifçe dokundu, sonra parmaklarına baktı. Evet, kanaması vardı ama ağır değildi.

Parmaklarını pantolonuna silerek, "Sana bunun seni ilgilendirmediğini söyleyebilirim," dedi. "Ama bu durumda, gizlilik için bir neden yok. Kadını isyana teşvikten tutuklatmakla tehdit etmiştin. O iyi bir dostun dul eşiydi. Bana öyle geldi ki onu senin pençelerinden uzak tutmak, Jamie Fraser için yapabileceğim belki de son görevdi."

Scanned with CamScanner

Richardson başını salladı.

"Aynen öyle," dedi. "Cesurca bir jest, lordum." Söylemesi zor olsa da biraz eğlenmiş gibiydi. "Bay Fraser'ın su dolu bir mezardan beklenmedik dönüşü nedeniyle evliliğin kısa sürmesi gerektiğini anlıyorum. Ama hanımefendi evlilik sırlarını paylaşırken sana geçmişiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

Grey tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

"Bu oldukça dikkat çekici görünüyor," dedi Richardson. "Yine de bu geçmişin ne olduğu göz önüne alındığında, belki de hanımefendinin suskunluğu haklıydı."

Grey'in ensesinden aşağı bir huzursuzluk dalgası süzüldü ya da belki de sadece bir kan damlasıdır, diye düşündü. *Kıçının öncülleri.* Hassas başına dikkat ederek biraz geriye yaslandı ve Richardson'a anlaşılmaz olduğunu umduğu bir bakış attı.

Richardson onu uzun bir süre süzdükten sonra başıyla kısa bir selam vererek ayağa kalktı ve raftan deri bir dosya alıp tekrar yerine oturdu. Klasörü açıp mühür ve damgayla tamamlanmış resmi görünümlü bir belge çıkardı ancak Grey oturduğu yerden kimin mührü olduğunu anlayamadı.

"Neil Stapleton adında bir adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Richardson tek kaşını kaldırarak.

"Hangi anlamda tanıdık?" diye sordu Grey iki kaşını da kaldırarak. "Bu ismi duymuş olabilirim ama duyduysam bile uzun zaman olmuştur." Uzun zaman *olmuştu* ama "Neil Stapleton" adı –Grey'in daha iyi bildiği adıyla Şerefsiz Neil– onu iki kiloluk bir mermi gibi karnından vurmuştu. Stapleton'ı uzun yıllardır görmemişti ama kesinlikle unutmamıştı.

"Belki de onu... İncil'deki anlamıyla tanıyıp tanımadığını sormam gerekirdi?" diye sordu Richardson, Grey'in yüzüne bakarak. Ardından belgeyi Grey'e doğru itti, adamın gözleri hemen başlığa takıldı: *Neil Patrick Stapleton'ın İtirafı.*

Hayır, diye düşündü. *Lanet olsun, hayır...*

Ellerinin titremediğine uzaktan da olsa sevinerek belgeyi eline aldı ve 14 Nisan 1759 gecesi ve yine aynı yılın 9 Mayıs günü

Scanned with CamScanner

öğleden sonra Neil Stapleton'la aralarında geçenlerin oldukça ayrıntılı ve doğru bir anlatımını okudu.

Belgeyi masaya bıraktı ve gözlerini Richardson'a dikti.

"Ona ne yaptın?" diye sordu. Neil gibi bir adama ne yapmış olabileceklerini düşündükçe midesi bulanıyordu, kuşkusuz "birden fazlalar"dı, bu adamın tek olduğunu sanmıyordu.

"Yapmak mı?" diye sordu Richardson mülayim bir ifadeyle.

"Şantaj, rüşvet, işkence...? Bunu kendi özgür iradesiyle yazmadı. Hangi aklı başında adam yazar ki?" Ne olursa olsun, Neil'ın aklı her zaman yerindeydi.

Richardson omuz silkti.

"Yaşıyor mu?" dedi Grey dişlerini sıkarak.

"Umurunda mı?" Richardson sadece belli belirsiz ilgileniyor gibiydi. "Ama umurunda, elbette. Eğer ölmüş olsaydı, bu belgenin sahte olduğunu iddia edebilirdin. Korkarım, Bay Stapleton işin aslı hâlâ hayatta fakat bu durumda ne kadar kalacağını tahmin edemiyorum."

Grey ona bakakaldı. Adam şimdi gerçekten Neil'ı öldürtmekle mi tehdit ediyordu? Ama bu hiç mantıklı değildi.

"Ancak şu anda Londra'da. Neyse ki... elimde başka... şahitler de var, diyebilir miyiz?" Ayağa kalktı, kamaranın kapısına gidip açtı ve başını dışarı uzattı.

"İçeri gel," dedi ve Percy Wainwright'ın içeri girmesine izin vermek için geri çekildi.

Percy berbat görünüyor, diye düşündü Grey. Darmadağınıktı, boyun fuları yoktu ve kıvırcık, ağarmış saçları yer yer keçeleşmiş, yer yer de dikleşmişti. Yağsız süt gibi solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kan çanağına dönmüş gözleri anında Grey'e sabitlenmişti.

"John," dedi biraz kısık sesle. Boğazını sertçe temizledi, sonra başka tarafa baktı. "Üzgünüm John. Ben cesur değilim. Sen her zaman cesurdun ama ben hiç olmadım."

Scanned with CamScanner

İkisi arasında kabul edilmiş ve bir zamanlar paylaştıkları aşkın bir parçası olan gerçeğin ötesinde bir şeydi bu; John her zaman ikisi için de cesur olmaya istekliydi. Şimdiyse kızgınlığının ve çok daha fazla olan korku duygusunun altında bir parça acıma duygusu hissetti.

Sakin kalmak için elinden geleni yaparak Richardson'a, "Demek ona da bir itirafname imzalattın," dedi.

Richardson dudaklarını büzdü ve dosyayı tekrar açarak bu kez daha uzun bir belge çıkardı. *Daha uzun olmalıydı, değil mi?* diye geçirdi içinden Grey. *Ne zamandır sevgiliydik?*

Richardson yeni belgenin sayfalarını çevirirken, "Topluma aykırı eylemler ve ensest," dedi. "Aman Tanrım, Lord John. Olacak iş değil!"

"Otur Percy," dedi Grey kendini tarif edilemeyecek kadar yorgun hissederek. Yine de belgenin başlığına kısa bir bakış attı ve morali bir parça yükseldi. *P. Wainwright'ın İtirafı* yazıyordu. Yani Percy kendine olan saygısının son kırıntısını da koruyarak Richardson'a gerçek adını vermemişti. Percy'yle göz göze gelmeye çalıştı ama eski üvey kardeşi bir okul çocuğu gibi kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyordu.

Beni uyarmaya çalıştın, değil mi?

"Bir hiç uğruna bu kadar zahmete girdin, Bay Richardson," dedi Grey soğukkanlılıkla. "Bu belgelerle ne yaptığınız umurumda değil. Bir beyefendi şantaja boyun eğmez."

Richardson neredeyse özür dilercesine, "İşin aslı neredeyse hepsi boyun eğer," dedi. "Ama şu anda size şantaj yapmıyorum."

"Yapmıyor musun?" Grey elini dosyaya ve içindeki küçük kâğıt yığınına doğru salladı. "O zaman bu maskaralık ne işe yarıyor?"

Richardson ellerini masanın üzerinde kavuşturup arkasına yaslandı ve düşüncelerini toparladığı belli olan Grey'e baktı.

"Elimde bir liste var," dedi sonunda. "Eylemleri doğrudan ya da dolaylı olarak yapan ama şüphesiz belirli bir sonuca yol

Scanned with CamScanner

açan kişilerin listesi. Bazı durumlarda kişinin kendisi eylemi gerçekleştirir, diğerlerindeyse sadece kolaylaştırır. Kardeşin de bu savaşı belirleyecek olan belirli bir eylemi kolaylaştıracak olan kişidir."

"Ne?" *...eylemler yol açtı... kolaylaştıracak... karar verecek...* Percy'ye yan gözle baktı, Percy başını kaldırsa da şaşkın bir tavırla bakıyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"Doğru soru, gerçekten de." Richardson, Grey'in yüzündeki düşünce oyunlarını izliyordu. "Yanılıyor olabilirim ama kardeşinin Lordlar Kamarası'nda bir konuşma yapmak niyetinde olduğunu sanıyorum. Ayrıca bu konuşmanın İngiliz ordusunun ve dolayısıyla parlamentonun bu savaşı sürdürme iradesini etkileyeceğine de inanıyorum."

Percy bunları büyük bir şaşkınlıkla dinliyordu ve Grey onu suçlamıyordu.

Richardson, "Kardeşinin bu konuşmayı *yapmamasını* istiyorum," diyerek sözlerini tamamladı. "Sanırım bunu yapmasını engelleyecek tek şey senin hayatın ve onurun." Başını bir yana yatırarak Grey'i izledi.

Grey gözlerini kırpıştırdı.

"Eğer böyle düşünüyorsan, kardeşimi tanımıyorsun demektir."

Richardson gülümsedi. Hoş bir gülüş değildi bu.

"Oğlancılıktan asılan bir adam gördün."

"Gördüm." Aslında o idama katılmakla kalmamış, sonunu hızlandırmak umuduyla Bates'in bacaklarını da çekmişti. Bir elinin, Bates'in onu tekmelediği yerde, boş yere göğsünü ovuşturduğunu fark etti.

"Amerikan kolonileri sapkınlığa karşı İngiltere'den daha hoşgörülü değil, hatta muhtemelen daha az. Gerçi resmi olarak asılmak yerine bir kalabalık tarafından taşlanarak öldürülme şansına sahip olabilirsin," diye ekledi Richardson ve masanın üzerindeki kâğıtlara doğru başını salladı. "Kardeşin bu durumu takdir edecektir, seni temin ederim. Sen ve Bay Wainwright bu ifadelerin kopyaları kardeşinize teslim edilirken benim mi-

Scanned with CamScanner

safirim olarak gemide kalacaksınız. Bundan sonra size ne olacağı majestelerine bağlı."

Dosyayı kapatıp eline aldı ve eğildi.

"Biraz yiyecek getireceğim. İyi günler, beyler."

137

REZİL VE SKANDAL EYLEMLER

William'ın babasının kaybolduğunu öğrendikten sonraki ilk tepkisi gidip onu aramak oldu. General Prévost'ın karargâhından başladı.

Albay Lord John Grey'i kimsenin görmediği söylenmişti. Gerçi nerede olduğunu bilmeyi çok istiyorlardı çünkü Alay Albayı Pardloe Dükü Hazretleri Savannah'da kalan askerlerin sorumluluğunu Albay Lord John'a bırakmıştı ve bu askerlerin başındaki yönetici subaylar askerleri zinde ve düzenli tutma konusunda tamamen yetenekli olsalar da daha kesin emirler geldiğinde bundan memnun olacaklardı.

En azından Hal Amca'nın nerede olduğunu ya da olması gerektiğini biliyorlardı. Charles Town'da.

William, iki gün süren aramadan sonra Amaranthus'a, "Bu da çok yardımcı oldu," dedi. "Ama babam yakında buraya gelmezse..."

"Evet," dedi Amaranthus dudağını ısırarak. "Sanırım Charles Town'da Baba Pardloe'yu bulman gerekecek. Eğer o..." Sesi kesildi.

"Eğer o ne?" diye sordu, hiç de şaşıracak havada değildi. Kadın hemen cevap vermedi ama büfeye gidip ortası şişkin siyah bir şişe çıkardı. Bunu tanımıştı. Babasıyla Hal Amca'nın siyah konyak dedikleri Alman konyağıydı bu; ama aslında adı "Şehitlerin Kanı"ydı. Şişeyi sabırsızca savuşturdu.

"İçkiye ihtiyacım yok."

"Kokla bakalım." Amaranthus şişenin tıpasını açmıştı ve şimdi genç adamın burnunun dibinde tutuyordu. William sa-

Scanned with CamScanner

bırsızca koklayıp durdu. Sonra tekrar kokladı, daha temkinli bir şekilde.

Amaranthus onu izlerken, "Konyak konusunda uzman olduğumu iddia etmiyorum," dedi. "Ama Baba Pardloe bir keresinde bana bundan bir bardak vermişti. Ne kokusu ne de tadı buna benziyordu."

"Tadına baktın mı?" William kaşlarını kaldırdı, o da omuz silkti.

"Sadece bir parmak ucu kadar. Tadı da kokusu gibiydi; sıcak, baharatlı. Tadı böyle *olmamalı*."

William bir parmağının ucunu daldırıp denedi. Kadın haklıydı. Tadı bir şekilde... yanlıştı. Şarap damlasını pantolonuna sildi ve ona baktı.

"Birinin bunu *zehirlediğini* mi söylemek istiyorsun?" Doğal kuşkuculuğu son birkaç günün endişesiyle azalmıştı ve buna inanmakta hiç de isteksiz olmadığını fark etti.

Amaranthus yüzünü buruşturarak mantarı yavaşça şişeye geri koydu.

"Birkaç hafta önce Baba Pardloe bana yüksükotunun ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ona bildiğimi, kendisinin de gördüğünü söyledim. Bayan Anderson'ın bahçesinin önündeki yürüyüş yolunun kenarında bolca var." Sanki korsesi çok sıkıymış gibi kısa bir nefes aldı ve William'la göz göze geldi. "Ona zehirli olduğunu söyledim. Sonra bunu buldum..." Şişeyi başıyla işaret etti. "...ofisindeki kasada kilitliydi. Bir süre önce bana bir anahtar vermişti," diye ekledi, "çünkü bütün mücevherlerim onun içindeydi."

William şişeye baktı, siyah ve tehditkârdı. Şişeye dokunan elinin parmakları aniden soğudu ve karıncalanıyor gibiydi. Parmaklarını sabırsızlıkla koluna sürttü.

Hal Amca'nın öldürülmesi gerektiğini düşündüğü birini öldürmeyeceğini düşündüğünden değildi; sadece bunu zehirle yapacağına inanmıyordu. Amaranthus'a da aynı şeyi söyledi, o da uzun bir süre şişeye baktı, sonra tekrar ona döndü. Gözlerinde keder vardı.

Scanned with CamScanner

"Sence bununla... *kendini* öldürmek istemiş olabilir mi?" diye sordu genç kadın sessizce.

William yutkundu. Karısına en büyük oğullarının başına gelenleri anlatmak ve sonunda ailesi ile alayının gözden düşüp yok olması ihtimaliyle karşı karşıyaydı... Pardloe Dükü Harold'ın intiharı bir kaçış yolu olarak göreceğini *sanmıyordu* ama...

"Charles Town'a giderken bunu yanında götürmedi," dedi kararlı bir şekilde. "Üç günlük bir yolculuktan fazla değil. Gidip onu bulacağım. Şu şeyi güvenli bir yere koy."

Charles Town

William, Sör Henry Clinton'la bir daha karşılaşacağını hiç ummamıştı. Ama işte oradaydı, Sör Henry'nin onun kim olduğunu çok iyi hatırladığını belli eden bir şekilde William'a kaşlarını çatarak bakıyordu. William, Charles Town garnizonunun komuta karargâhı olarak kullanılan zarif Charles Town Malikânesi'nin antresinde bekliyor, Clinton'ın dost olduğu ve Dük Pardloe'yu tanıdığını bildiği yaverlerinden biri olan Stephen Moore'dan kısa bir görüşme talep ediyordu. Yine de adını vermişti ve beş dakika sonra Sör Henry'nin kendisi, görünüşü neredeyse onun kadar şaşırtıcı olan, oyuncak kutusundan çıkan bir kukla gibi ortaya çıktı.

"Hâlâ *Yüzbaşı* Ransom, değil mi?" diye sordu Sör Henry, özenli bir nezaketle. Bir adamın bir görevden istifa edip başka bir görev almasının önünde herhangi bir engel yoktu fakat William'ın Sör Henry'nin emrindeyken görevinden istifa etmesinin koşulları dramatikti ve komutanlar genelde alt rütbedeki subaylarının dramatik olmasından hoşlanmazlardı.

"Öyle, efendim." William derin bir reverans yaptı. "Umarım iyisinizdir, efendim?"

Sör Henry mırıldandı ama kısaca başını salladı. Ne de olsa etrafı önemli bir zaferin kanıtlarıyla çevriliydi: Charles Town'ın

Scanned with CamScanner

sokakları top ateşiyle çukurlaşmış ve gölgelenmişti, askerler – çoğu siyahiydi– her yerde, haftalarca havaya uçurdukları şeyleri zahmetle onarıyorlardı.

"Dük Pardloe'ya bir mesaj getirdim," dedi William.

Sör Henry biraz şaşırmış görünüyordu.

"Pardloe mu? Ama o gitti."

"Gitti demek," diye tekrarladı William dikkatle. "Dük, Savannah'ya döndü mü?"

"Döneceğini söylemedi," diye cevap verdi Clinton, sabırsızlanmaya başlamıştı. "Gerçi bir haftadan fazla bir süre önce ayrıldı, o yüzden şimdiye kadar Savannah'ya dönmüş olacağını sanıyorum."

William ensesinde bir serinlik hissetti, sanki etraflarındaki oda bir andan diğerine inceden inceye evrilmiş ve görünmeyen bir pencere açılmıştı.

"Pekâlâ," demeyi başardı ve eğildi. "Teşekkür ederim, efendim."

William sokağa çıkıp sağa döndü, aklında hareket etmekten başka bir niyet yoktu. Aynı anda hem telaşlanmış hem de öfkelenmişti. Hal Amca'nın derdi neydi? Kendi kardeşi ortadan kaybolmuşken nasıl olur da kendi işine bakmaya cesaret edebilirdi?

Babası ve amcasının birlikte ortadan kaybolmuş olabilecekleri düşüncesi aklına gelince bir an durdu. *Ama neden?* Yine de bu düşünce, sokağın yüz metre ilerisinde, benekli örtüsü olan siyahi bir kadından bir paket tütün alan kırmızı urbalı tanıdık bir suret gördüğünde bir anda yok oldu. Denys Randall.

"Tam da görmek istediğim adam," dedi bir an sonra, tütün satıcısından uzaklaşırken Denys'in yanına yaklaşarak.

Denys irkilerek başını kaldırdı, sonra William'a dönmeden önce bir öne bir arkaya baktı.

"Burada ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını sorabilirim."

"Saçmalama, benim burada olmam gerekiyor ama senin değil."

Scanned with CamScanner

William, Randall'ın ne yaptığını sormaya zahmet etmedi. Umurunda bile değildi.

"Pardloe amcamı arıyorum. Sör Henry bana Charles Town'dan ayrılalı bir haftadan fazla olduğunu söyledi."

"Gitti," dedi Denys hemen. "Charlotte'tan aşağı inerken yolum onunla kesişti... Ah, ne zamandı... ayın on üçü mü? Belki on dördü..."

"Boş ve günü şimdi. Yani güneye değil de kuzeye mi gidiyordu?"

"Ne kadar zekisin, William," dedi Denys alaycı bir onaylamayla. "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

"*Stercus*," dedi William. Midesi düğümlendi. "Yalnız mıydı?"

"Evet," dedi Denys ona yan gözle bakarak. "Bu tuhafıma gitti. Gerçi onu tanımıyordum ve konuşmak için de bir nedenim yoktu."

William birkaç soru daha sordu ama sonuç alamadı ve Denys Randall'ın yanından şansın da yardımıyla onu bir daha görmemek üzere ayrıldı.

Kuzey. Büyük bir alayın albayının kimseye haber vermeden, tek başına at sürerek aniden yola çıkmasına neden olabilecek o kuzeyde ne vardı?

Ben. Ben'i görmeye gidiyor. Zihninin gerisinde siyah bir şişenin görüntüsü belirdi. Hal kendini, oğlunu ya da her ikisini birden zehirlemeyi mi düşünmüştü?

"Çok Shakespearevari," dedi William yüksek sesle atını güneye doğru çevirerek. "Lanet olası *Hamlet* mi, yoksa *Titus Andronicus* mu?" Amcasının hiç Shakespeare okuyup okumadığını merak ediyordu ama bunun bir önemi yoktu. Nereye gitmiş olursa olsun, şişeyi almamıştı. Şu anda yapabileceği tek şey Savannah'ya dönmek ve babasını orada bulmayı ummaktı.

Üç gün sonra Oglethorpe Sokağı 12 Numara'ya girdi ve Amaranthus'u salonda ateşi karıştırırken buldu. Amaranthus onun ayak sesini duyunca arkasına döndü ve elindeki demiri bir çınlamayla yere bıraktı. Bir an sonra ona sarılmıştı ama bir

Scanned with CamScanner

âşığın coşkusundan uzaktı. *Daha çok denizde kaybolmuş bir yüzücünün karşısına çıkan bir kütüğe uzanması gibi,* diye düşündü genç adam. Yine de genç kadının başının üstünü öpüp ellerini tuttu.

"Hal Amca gitmiş," dedi William. "Kuzeye." Amaranthus'un gözleri çoktan korkudan kararmıştı. Bunun üzerine yüzünde kalan azıcık kan da çekildi.

"Ben'i görmeye mi gidiyor?"

"Başka ne için gidebileceğini bilmiyorum. Babamdan hiç haber aldın mı? Geri döndü mü?"

"Hayır," dedi Amaranthus ve yutkundu. Pencerenin altındaki küçük masanın üzerinde duran açık bir mektuba başıyla işaret etti. "Bu sabah Baba Pardloe için geldi ama açtım. Richardson adında bir adamdan."

William mektubu kapıp hızla okudu. Sonra anlam veremeyerek bir daha okudu. Ve üçüncü kez, yavaşça.

"Kim bu adam?" Amaranthus biraz geri çekilmiş, mektuba sanki aniden canlanıp ısıracakmış gibi bakıyordu. William onu suçlamadı.

"Kötü bir adam," dedi William, dudakları kaskatı kesilmişti. "Gerçekte kim olduğunu Tanrı bilir fakat görünüşe göre... tam olarak bilmiyorum. 'Ordu Başmüfettişi' mi? Hiç böyle bir makam duymadım ama..."

"Ama Lord John'u tutukladığını söylüyor!" diye bağırdı Amaranthus. "Nasıl yapabildi? Neden? Ne demek 'rezil ve skandal eylemler'? Lord *John* mu?"

William'ın parmakları uyuştu ve kâğıdı yeniden katlamaya çalışarak karıştırdı. Richardson'ın imzasının altındaki resmi damga başparmağının altında sertleşti ve mektubu yere düşürdü, mektup bir anda havalanıp halının üzerinde döndü. Amaranthus üzerine basarak onu yere sabitledi ve gözlerini William'a dikti.

"Baba Pardloe'nun gidip onunla konuşmasını istiyor. Biz şimdi ne halt *edeceğiz?*"

Scanned with CamScanner

138

MİRAS KALAN KÖTÜLÜK

Bir hafta sonra

Sessizdi, *Pallas*'ın güvertesinden gelen olağan gemi sesleri ve bağırarak verilen emirler, demirlemiş diğer gemilerden suyun üzerinde belli belirsiz yankılanıyordu.

Grey kaçırılışının etkilerinden kurtulmuştu ve iki güverte eri onu küçük kamarasından almaya geldiklerinde bir şekilde hazırdı. Ellerini önünden gevşekçe bağladılar –her ne kadar anlık olarak üzüntü duysa da profesyonel bir tedbir olarak takdir ettiği bir titizlikti– ve zorla bir merdivenden yukarıya, güverte boyunca Ezekiel Richardson'ın onu beklediği kaptan kamarasına ittiler.

"Otur lütfen." Richardson ona oturmasını işaret ederken gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Pardloe'dan henüz bir haber alamadım," dedi.

"Ağabeyime ulaşman biraz zaman alabilir," dedi Grey, bu koşullar altında mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde. *Peki sen hangi cehennemdesin, Hal?*

Richardson ona, "Bekleyebilirim," diye güvence verdi. "Yıllardır bekliyorum, birkaç hafta bir şey ifade etmez. Yine de onun nerede olduğunu bana söylemen elbette işime gelir."

"Yıllardır beklemek mi?" dedi Grey şaşkınlıkla. "Ne için?" dedi.

Richardson hemen cevap vermedi ama düşünceli bir ifadeyle ona baktıktan sonra başını salladı.

"Bayan Fraser," dedi aniden. "Onunla gerçekten ölmüş bir dostunu memnun etmek için mi evlendin? Yani doğal eğilimlerin göz önüne alındığında. Çocuk arzusu muydu? Yoksa birileri seninle ilgili gerçeğe çok yaklaştı ve sen de bu gerçeği gizlemek için mi bir kadınla evlendin?"

Scanned with CamScanner

Grey kibarca, "Neyi neden yaptığımı sana açıklamak zorunda değilim, efendim," dedi.

Richardson bunu eğlenceli bulmuşa benziyordu.

"Hayır," diye onayladı. "Değilsin. Ama sanırım seni neden öldürmeyi teklif ettiğimi merak ediyorsundur."

"Pek sayılmaz." Bu aslında doğruydu ve Grey'in sesindeki ilgisizliğin gizlenmeye ihtiyacı yoktu. Richardson onu gerçekten öldürmek isteseydi, çoktan ölmüş olurdu. Ölmemiş olması Richardson'ın onun için bir şeyler planladığı anlamına geliyordu. *Bunu* merak etse de söylememeyi tercih etti.

Richardson yavaş bir nefes alarak onu inceledi, sonra başını sallayarak yeni bir yol seçti.

"Büyük büyükannelerimden biri köleydi," dedi aniden.

Grey omzunu silkerek, "Büyük büyükbabalarımdan ikisi İskoç'tu," dedi. "Bir insan, soyundan sorumlu tutulamaz."

"Yani babaların günahlarının çocuklara yüklenmemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Grey derin bir iç çekip sırtındaki sertliği hafifletmek için omuzlarını sandalyeye yasladı.

"Eğer öyle olsaydı, insanlığın şimdiye kadar varlığının sona ereceğini, miras kalan kötülüğün birikmiş ağırlığıyla toprağa gömüleceğini düşünürdüm."

Richardson hafifçe omzunu silkti, onaylama ya da reddetme anlamında mıydı, Grey çözemedi. Richardson cam bölmelerden oluşan duvara dönüp dışarı baktı, muhtemelen kendine yeni bir hamle düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

Güneş batıyordu ve kıç taraftaki büyük camlardan gelen ışık milyonlarca küçük dalgacık hâlinde camın, tavanın –bir gemide buna tavan mı denirdi– ve Grey'in oturduğu masanın üzerinde parıldıyordu. Hâlâ oldukça kötü durumda olan ellerinin üzerinde titreşiyordu. Ellerini yavaşça esnetti ve yakındaki çeşitli nesneleri silah olarak kullanıp kullanamayacağı açısından değerlendirdi. Oldukça sağlam görünen bir saat ve konyak şişesi vardı ama ikisi de biraz uzakta, kamaranın uç tarafında-

Scanned with CamScanner

dı. Lanet olsun, bu *onun* konyak şişesiydi! El yazısıyla yazılmış etiketi bu mesafeden bile tanıdı. Bu piç kurusu onun evini soymuştu!

Richardson'ın kendisine bir şey sorduğunun birden farkına vararak, "Anlayamadım?" dedi.

"Dedim ki," dedi Richardson sabırlı bir tavırla, "kölelik hakkında ne düşünüyorsun?" Hemen bir yanıt alamayınca daha az sabırla, "Tanrı aşkına, Jamaika'da valiydiniz, bu kurumla aşinasınızdır, değil mi?" dedi.

"Bunun tutarlı bir soru olduğunu varsayıyorum," dedi Grey kafa derisindeki iyileşen ama hâlâ şiş olan yaraya nazikçe dokunarak. "Ama madem ısrar ediyorsun... evet. Bu konuda senden çok daha fazla şey bildiğime eminim. Kölelikle ilgili hislerime gelince, hem felsefi hem de merhamet temelinde kölelikten nefret ediyorum. Neden sordun? Benden kölelikten yana olduğumu ilan etmemi mi bekliyordun?"

"Yapmış olabilirsin." Richardson bir an dikkatle ona baktı, sonra bir karara varmış gibi görünerek Grey'in karşısına oturup gözlerine baktı. "Ama yapmadığın için memnunum. Şimdi..." Öne doğru eğildi. "Karın. Ya da istersen eski karın..."

"Bayan Fraser'ı kastediyorsan," dedi Grey kibarca, "o aslında hiçbir zaman benim karım olmadı, aramızdaki evlilik kocasının öldüğü gibi yanlış bir izlenimle gerçekleşmişti. Ama ölmedi."

"Bunun gayet farkındayım." *Bu* sözde bir acımasızlık vardı ve Grey'in midesini huzursuz etti.

Uzaktaki masanın üzerindeki saat net bir *tik* sesi çıkardı, sonra da bunu dört kez daha yaptı. Richardson omzunun üzerinden saate baktı ve hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Birazdan gitmem gerekecek. Bilmek istediğim şey, Bayan Fraser'ın ne olduğunu bilip bilmediğin."

Grey ters ters baktı.

"Kafama aldığım darbenin düşünce yetilerimi biraz bozduğunun farkındayım, efendim... ama tutarsızlıktan mustarip

Scanned with CamScanner

olanın ben olmadığıma dair güçlü bir izlenimim var. Ne demek istiyorsun?"

Adamın yüzü kızardı, garip, yamalı bir kızarıklık yüzünü dondan ısırılmış bir domates gibi lekeledi. Yine de yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi hafiflemişti ve bu da Grey'i telaşlandırmıştı.

"Sanırım ne demek istediğimi çok iyi anladın, albay. Sana söyledi, değil mi? Bu yüzyılda ya da başka bir yüzyılda tanıdığım en huysuz kadın o."

Grey bunun üzerine istemsizce irkildi ve Richardson'ın gözlerindeki memnuniyet ifadesini görünce kendine lanet okudu.

Az önce ona ne söyledim ben?

"Ah, evet. Peki, o zaman..." Richardson öne doğru eğildi. "Ben de Bayan Fraser, kızı ve torunları gibiyim."

"Ne?" Grey bu söz karşısında gerçekten şaşkına dönmüştü. "Onların ne olduğunu sanıyorsun, sorabilir miyim?"

"Bir zaman diliminden diğerine geçebilen insanlar."

Grey gözlerini yumup bir süre bekledi, derin bir iç çekti ve gözlerini açtı.

"Rüya gördüğümü umuyordum ama görüyorum ki hâlâ oradasın," dedi. "Bu benim konyağım mı? Eğer öyleyse, bana biraz ver. Bu tür şeyleri ayıkken dinleyemem."

Richardson omuz silkti ve Grey'in su gibi içtiği bir bardağa konyak doldurdu. İkinci bardağı da yudumladı ve onu sabırla izleyen Richardson başını salladı.

"Pekâlâ. Dinle o zaman. İngiltere'de kölelik karşıtı bir hareket var, bundan haberin var mı?"

"Hayal meyal."

"Ee, işte bu, kök salacak ve 1807 yılında kral, Britanya İmparatorluğu'nda köle ticaretini yasaklayan ilk Köleliğin Kaldırılması Yasası'nı imzalayacak."

"Ah? İyi... güzel." Güvertede uyanıp bir gemide olduğunu fark ettiğinden beri gizliden gizliye bir kaçış yolu arıyordu. Şimdi de ona baktığını fark etmişti. O büyük cam duvarın en alt sırasındaki pencereler menteşeliydi; aslında ikisi açıktı ve

Scanned with CamScanner

uzaktaki denizden serin bir esintinin içeri girmesine izin veriyordu.

"Ve 1833'te Avam Kamarası Köleliğin Kaldırılması Yasası'nı kabul edecek, bu da köleliğin kendisini yasaklayacak ve İngiltere'nin sömürgelerinin çoğundaki köleleri -sekiz yüz bin kadarını- serbest bırakacak."

Grey ince bir adamdı ve uzun boylu değildi. Camlardan birinin içinden geçebileceğini *düşündü*. Eğer nehre düşebilirse nehrin akıntılarını görmüş olmasına rağmen kıyıya yüzebileceğinden emindi.

"Sekiz yüz bin," dedi kibarca, Richardson duraklamıştı, belli ki bir yanıt bekliyordu. "Çok etkileyici." Bilekleri bağlıyken konyak bardağını yeterince iyi idare ediyordu ama yüzmek başka bir meseleydi. İpe kısa bir süre baktı. Belki de düğümlerden birini gevşetmeliydi. Yine de biri gelip onu kemirirken yakalarsa diye sudan çıkana kadar beklemeli miydi?

"Evet," diye onayladı Richardson. "Ama yine de Amerika'da özgürlüğüne kavuşamayacak, köleleştirilmeye ve acı çekmeye devam edecek insanların sayısı kadar etkileyici değil..."

Grey, Richardson'ın konuşma tonunun sohbetten ders vermeye dönüştüğünü fark ederek dinlemeyi bıraktı. Ellerini kucağına götürdü ve ipin gerginliğini test etmek için dikkat çekmeden çekiştirdi...

"Affedersin?" dedi Grey, Richardson'ın bir an için konuşmayı bıraktığını ve kendisine dik dik baktığını fark ederek. "Özür dilerim, yine dalmış olmalıyım."

Richardson eğilip masadaki konyak bardağını aldı ve damlalarını Grey'in yüzüne çarptı. Gafil avlanan Grey sıvının bir kısmını içine çekti ve gözleri yanarak öksürüp sıçradı.

Richardson kibarca, "Özür dilerim," dedi. "Şüphesiz bunun yanında biraz suya ihtiyacın olacak." Masanın üzerinde bir sürahi su vardı. Onu alıp Grey'in başından aşağı döktü.

Bu gerçekten de gözlerindeki yakıcı konyağı temizlemede yardımcı oldu ancak birkaç dakika boyunca devam eden ök-

Scanned with CamScanner

sürük ve hırıltı için hiçbir şey yapmadı. Nihayet hafiflediğinde arkasına yaslandı ve bağlı ellerinin tersiyle gözlerini sildi, sonra başını sallayarak masanın üzerine damlacıklar saçtı. Bazıları Richardson'a çarptı, o da burnundan güçlü bir nefes aldı ama sonra görünüşe göre kendine geldi.

"Dediğim gibi," dedi Richardson, Grey'e ters ters bakarak, "köleliğin burada kontrolsüzce gelişmesine izin verecek olan Amerika'daki Devrim'dir... ve sonra, en azından kısmen, başka bir kanlı savaşa ve daha fazla zulme yol açacak..."

"Evet. Güzel." Grey iki elini de zorla, avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bu konuda zamanda yolculuk yaparak bir şeyler yapmayı öneriyorsun. Çok iyi anlıyorum."

Richardson kuru bir sesle, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Ama zamanla anlayacaksın. Çok basit. Vatanseverler başarılı olamazsa, Amerikan kolonileri İngiliz yasaları altında kalacak. Köle ticareti yapmayacaklar ve mevcut kölelerinin hepsi önümüzdeki elli yıl içinde serbest bırakılacak. Köle sahibi bir ulus hâline gelmeyecekler ve eğer mevcut savaşı durdurmayı başaramazsak, bundan yaklaşık yüz yıl sonra gerçekleşecek olan İç Savaş gerçekleşmeyecek, böylece yüz binlerce hayat kurtulacak ve köleliğin uzun vadeli sonuçları... Yine uyuyor numarası mı yapıyorsun, Lord John? Sürahi boş olduğu için seni tokatlayarak uyandırmak zorunda kalabilirim."

"Hayır." Grey başını sallayıp biraz doğruldu. "Sadece düşünüyorum. Anladığım kadarıyla Amerikalıların İngiliz tebaası olarak kalması için mevcut isyanı başarısızlığa uğratmak istediğini söylüyorsun, doğru mu? Evet, doğru. Pekâlâ. Bunu nasıl yapacaksın?" Açıkça görülüyordu ki adam tüm teorisini ortaya koyana kadar susmayacaktı; böyle insanlar asla susmaz. İçinden inledi, öksürükten başı yine ağrıyordu ama dikkatli görünmek için elinden geleni yaptı.

Richardson ona dikkatle baktıktan sonra başını olumlu anlamda salladı.

"Dediğim gibi –hatırlarsan– ben ve arkadaşlarım, eylemleri bu savaşın gidişatını etkileyecek birkaç kilit kişiyi belirledik.

Scanned with CamScanner

Ağabeyin de onlardan biri. Eğer onu engellemezsek, İngiltere'ye gidecek ve Lordlar Kamarası'nda bir konuşma yapacak, Amerikan savaşıyla ilgili kendi deneyim ve gözlemlerini anlatıp savaşın eninde sonunda kazanılabileceğini, ancak bunun için yapılacak masrafın kolonileri elde tutmanın getireceği faydayla orantısız olacağını söyleyecek."

Tanrım. Hal bunu yaparsa, Ben için yapmış olur. Savaş durur ve Amerikalıların kazanmasına izin verilirse, Ben yakalanıp hain olarak asılmaz. Amerika'da kaldığı sürece hain olmaz. Ah, Tanrım, Hal... Gözleri yine sulanmıştı ama konyakla alakası yoktu.

Richardson, "Bu görüşte olan tek devlet görevlisi o değil," diye ekledi. "Ama şans ya da kader sayesinde doğru zamanda doğru yerde olan insanlardan biri olacak. Lord North'a savaştan vazgeçmek ve İngiltere'nin kaynaklarını daha önemli girişimlere ayırmak için aradığı bahaneyi verecek. Elbette, sadece Pardloe olmayacak, elimizde bir liste var."

"Evet, öyle demiştin." Grey midesinin çukurunda hoş olmayan bir hisle karşı karşıyaydı. "'*Biz*' dedin. Kaç kişisiniz?"

Richardson, "Bunu bilmene gerek yok," diye tersleyince Grey hafiften memnun oldu. Cevap muhtemelen ya "çok az" ya da "benden başka kimse yok" diye düşündü.

Richardson parmağını ona doğru kaldırdı.

"Bilmen gereken tek şey, lordum, kardeşinin bu konuşmayı yapmaması gerektiği. Şansın varsa, sağlığın için duyduğu endişe onu durdurmaya yetecektir. Aksi takdirde, karakterini ve faaliyetlerini en aleni şekilde ifşa etmek ve seni oğlancılık suçundan idam ettirerek skandalı olabildiğince sansasyonel hâle getirmek zorunda kalacağız. Bu, kardeşinin ve söylediği her şeyin itibarını sarsmak için yeterli olacaktır." Dramatik bir şekilde durakladı ama Grey hiçbir şey söylemedi. Richardson ona baktı, sonra kısa bir kahkaha attı.

"Ama ölümünün bir anlamı olacağını bilmenin rahatlığını yaşayacaksın. Milyonlarca insanın hayatını kurtarmış olacak-

Scanned with CamScanner

sın ve bu arada Britanya İmparatorluğu'nun Amerika'yı terk ederek tarihteki en büyük ekonomik gafı yapmasını engellemiş olacaksın. Ki bu, çoğu askerin aldığından daha fazla, değil mi?"

139

ZAFER RÜYASI

Fraser Tepesi
4 Eylül 1780

Uyuduğunuzu fark ettiğiniz ve bundan son derece keyif aldığınız hoş bir rüya görüyordum. Sıcacıktım, tamamen rahatlamıştım ve zihnim enfes bir boşluktaydı. Tam bu bulutlu mutluluk katmanından bilinçsizliğin daha derin âlemlerine inmeye başlamıştım ki altımdaki yatağın şiddetli bir hareketi beni anlık bir uyanıklığa sürükledi.

Refleks olarak yan döndüm ve Jamie'ye uzandım. Henüz bilinçli düşünmeye başlamamıştım fakat zihnim kendi sonuçlarını çoktan çıkarmıştı. Hâlâ yataktaydı, yani saldırı altında değildik ve ev de yanmıyordu. Onun hızlı nefes alışından başka bir şey duymadım; çocuklar iyiydi ve kimse içeri girmemişti. Dolayısıyla onu uyandıran kendi rüyasıydı.

Elim omzuna dokunduğu anda bu düşünce zihnimin bilinçli kısmına nüfuz etti. Jamie geri çekildi fakat genellikle kötü bir rüyadan sonra ona aniden dokunduğumda gösterdiği şiddetli irkilmeyle tepki vermemişti. O zaman uyanıktı; benim olduğumu biliyordu. *Tanrı'ya şükürler olsun*, diye düşündüm ve kendi derin nefesimi çektim.

"Jamie?" diye seslendim yumuşak bir sesle. Gözlerim çoktan karanlığa alışmıştı; onu görebiliyordum, yanımda yarı kıvrılmış, gergin bir şekilde bana bakıyordu.

"Bana dokunma, Sassenach," dedi aynı yumuşak sesle. "Henüz değil. Bırak geçsin." Yatağa gecelikle girmişti. Oda

Scanned with CamScanner

hâlâ serindi. Ama Jamie şimdi çıplaktı. Onu ne zaman çıkarmıştı? Ve neden?

Kıpırdamadı ama vücudu akıyor gibiydi; gevşedikçe, saçları tel tel omzuna döküldükçe, nefes alış verişi yavaşladıkça yanan ateşin belli belirsiz parıltısı teninde değişiyordu.

Ben de karşılık olarak biraz gevşedim, yine de onu dikkatle izledim. Bu bir Wentworth rüyası değildi, terlemiyordu; bu tür rüyalardan uyandığında neredeyse tam anlamıyla korku ve kan kokusunu alabiliyordum. Nadiren gelirlerdi ama geldiklerinde de korkunç olurlardı.

Savaş meydanı mı? Belki de öyle olmasını umuyordum. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü ama genellikle savaş rüyasından oldukça çabuk döner ve onu kollarımın arasına alıp uyutmama izin verirdi. Şimdi de bunu yapmayı arzuluyordum. Arkamdaki şöminede bir kor çatladı ve küçük kıvılcımlar bir anlığına yüzünü aydınlatarak beni şaşırttı. Huzurlu görünüyordu, gözleri koyu renkti ve hâlâ görebildiği bir şeye sabitlenmişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadım birkaç dakika sonra. "Ne görüyorsun, Jamie?"

Jamie başını yavaşça salladı, gözleri hâlâ sabitti. Yine de çok yavaş bir şekilde odak noktası geri geldi ve beni gördü. Bir kez derin bir iç çekip omuzları gevşedi. Bana doğru uzandı ve ben de kollarına atılıp ona sıkıca sarıldım.

"Sorun yok, Sassenach," dedi saçlarıma doğru. "Ben... Her şey yolunda."

Sesi tuhaftı, neredeyse şaşkındı. Ama ciddiydi; o iyiydi. Sırtımı kürekkemiklerimin arasından hafifçe okşadı ve ben de nazikçe biraz gevşedim. Soğuğa rağmen çok sıcaktı ve zihnimin sağlıkçı kısmı onu çabucak kontrol etti; titreme yok, ürkme yok... nefes alması oldukça normaldi ve kalp atış hızı da göğsümde kolayca algılanabiliyordu.

"Bana... anlatmak ister misin?" dedim bir süre sonra geri çekilerek. Bazen anlatabiliyordu ve bunun yardımı dokunuyor gibiydi. Çoğu zaman anlatamazdı ve rüya zihnini ele geçirip arkasını dönmesine izin verene kadar titrerdi.

Scanned with CamScanner

"Bilmiyorum," dedi Jamie, sesinde hâlâ şaşkınlık vardı. "Yani Culloden'dı ama... farklıydı."

"Nasıl?" diye sordum temkinli bir şekilde. Bana anlattıklarından savaşla ilgili sadece ufak tefek şeyler, tek tük canlı görüntüler hatırladığını biliyordum. Daha fazlasını hatırlamaya çalışması için onu hiç teşvik etmemiştim ama herhangi bir çatışmaya yaklaştıkça bu tür rüyaların daha sık geldiğini fark *etmiştim*. "Murtagh'ı mı *gördün*?"

"Evet, gördüm." Sesindeki şaşkınlık tonu derinleşti ve eli sırtımda durdu. "Benimle birlikteydi, yanımdaydı. Ama yüzünü görebiliyordum, güneş gibi parlıyordu."

Vaftiz babasının bu tasviri tuhaftan da öteydi; Murtagh, İskoç erkekliğinin Kuzey İskoçya'da şimdiye kadar doğmuş en asık suratlı örneklerinden biriydi.

"O... mutlu muydu?" Bunu şüpheyle söylemiştim. O gün Culloden bozkırına ayak basan hiç kimsenin gülümsediğini hayal bile edemiyordum, muhtemelen Dük Cumberland'in bile.

"Ah, mutludan da öte, neşe doluydu, Sassenach." Sonra beni bıraktı ve yüzüme baktı. "Hepimiz öyleydik."

"Hepiniz, başka kimler vardı?" Artık onun için duyduğum endişe büyük ölçüde azalmış, yerini merak almıştı.

"Bilmiyorum, oldukça... Alex Kincaid ve Ronnie vardı..."

"Ronnie MacNab mı?" Şaşkınlıkla ağzımdan kaçırdım.

"Evet," dedi, araya girdiğimi fark etmemişti bile. Rüyasına odaklandığından kaşları çatıktı ve yüzünde hâlâ tuhaf bir parlaklık vardı. "Babam da oradaydı, torunum da..." Bunun üzerine yüksek sesle güldü, şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. "Neden orada olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama işte oradaydı, gün gibi ortadaydı, arazinin yanında duruyordu, olan bitene ters ters bakıyordu ama yine de Samhain'deki bir balkabağı gibi parlıyordu."

Ona şu ana kadar bahsettiği herkesin öldüğünü belirtmek istemedim. Birçoğu o gün arazide bile değildi. Alex Kincaid, Prestonpans'ta ölmüştü ve Ronnie MacNab... İstemsizce ocak

Scanned with CamScanner

taşının yeni siyah arduvazında parlayan ateşe baktım. Ama Jamie hâlâ rüyasının derinliklerine dalmış durumdaydı.

"Biliyorsun, savaştığında, çoğunlukla sadece zor bir iş yaparsın. Yorulursun. Kılıcın o kadar ağırdır ki bir kez daha kaldıramayacağını düşünürsün ama elbette kaldırırsın." Gerindi, sol kolunu esnetti ve güneşten ağarmış kılların ve belirgin kasların üzerindeki ışık oyunlarını izleyerek döndürdü. "Hava sıcak ya da buz gibi, her iki durumda da gidip başka bir yerde olmak istersin. Korkarsın ya da bitene kadar korkamayacak kadar yoğunsundur, sonra az önce yaptığın şey yüzünden titrersin..." Bunun üzerine başını sertçe sallayarak düşünceleri uzaklaştırdı.

"Bu sefer değil. Arada bir insana bir şeyler olur, ben ona hep kırmızı şey derim." Neredeyse utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Culloden'da savaş meydanına hücum ettiğimde bende de vardı, yani bunun çok ötesindeydim. Ama bu sefer..." Bir elini yavaşça saçlarında gezdirdi. "Rüyamda her şey farklıydı. Ne korktum ne de yoruldum; sen rüyalarında hiç terler misin, Sassenach?"

"Eğer gerçek anlamda diyorsan, evet. Rüyada terlediğimin farkında mıyım diye soruyorsan... hayır, sanmıyorum."

Sanki bu bir şeyi doğruluyormuş gibi başını salladı.

"Evet. İnsanın rüyasında bir şeylerin kokusunu aldığını da sanmıyorum, tabii sen uyurken etrafındaki ev yandığı için duman kokusu değilse. Ama az önce rüyamda bir şeyler hissettim. Bacaklarımdaki bozkır bitkilerinin dokunuşunu, eteğimin kenarına yapışmış karaçalıları ve düştüğümde yanağımdaki otları hissettim. İçinde yattığım sudan üşüdüğümü hissettim, kalbimin göğsümde üşüdüğünü ve atışının yavaşladığını hissettim. Kanamam olduğunu biliyordum ama hiçbir yerim acımıyordu ve korkmuyordum da."

"Rüyanda elbiselerini çıkardın mı?" diye sordum çıplak göğsüne dokunarak. Boş bir yüz ifadesiyle parmağıma baktı. Sonra nefesini oflayarak dışarı verdi.

"Tanrım. O kısmı unutmuşum. Oydu, Jack Randall. Bir anda ortaya çıktı, çırılçıplak bir şekilde savaşın ortasında yürüyordu."

Scanned with CamScanner

"*Ne?*"

"Şey, bana sorma, Sassenach, nedenini bilmiyorum. O sadece... öyleydi." Eli tekrar göğsüne gitti ve göğüs kemiğindeki küçük çukura hafifçe dokundu. "Ben de neden öyle olduğumu bilmiyorum. Sadece... öyleydim."

140

BİR GERGEDANLA ÜÇ TUR

Fraser Tepesi
16 Eylül 1780

Brianna'nın dizlerinin arasından gülümseyerek, "Gören de bunu daha önce yaptığını sanır," dedim.

"Bunu bir daha yapacağımı düşünen varsa..." diye nefes nefese kaldı ama sözünü yarıda kesti, terleyen yüzü çirkin bir cüceninkini andırıyordu. "*AHHHHAHAHHH!*"

"Harikasın, tatlım," dedim, parmaklarım bacaklarının arasında kısa bir süre görünen yuvarlak, tüylü bir kafanın üzerindeydi. Tekrar kaybolmadan önce saniyelik bir hissiyattı, bir anlık zonklama nabzı, fakat bu yeterliydi; sıkıntı hissi yoktu, sadece şaşkınlık ve yoğun bir merak vardı.

"Tanrım, hindistancevizine benziyor," diye mırıldandı Roger, arkamda yere diz çöktüğü yerden.

"AHHHHH! IIIHHHHH! Seni *öldüreceğim*! Seni... öf..." Brianna durdu, bir köpek gibi nefes nefeseydi, sonra kana bulanmış bacaklarını saman kaplı zemine sertçe vurarak doğum sandalyesinden yarı kalktı ve bebek fırlayıp ağır bir şekilde ellerime düştü.

"Aman Tanrım," dedi Roger.

"Orada bayılıp kalma sakın," dedim, küçük çocuğun burnunu ve ağzını temizlemekle meşguldüm. "Fanny? Eğer yere yığılırsa onu yoldan çek."

Scanned with CamScanner

"Bayılmam," dedi Roger sesi titreyerek. "Ah, Bree. Ah. Ah, Bree!" Roger'ın Brianna'nın yanına gelirken samanda ayaklarını sürüdüğünü duyabiliyordum fakat dikkatim Brianna ve bebek arasında bölünmüştü. Biraz kan, küçük bir perine yırtığı, ama belirgin bir kanama yoktu. Pembe, kıpır kıpır bir şeydi ve yüzü tam da annesinin bir an önce takındığı çirkin ifadeye bürünmüştü, kalbi küçük bir çekiç gibi çarpıyordu ve... zaten gülümsüyordum fakat onu sildikten sonra kızgın bir testere gibi bağırmaya başlayınca gülümsemem genişledi.

"Apgar dokuz ya da on," dedim mutlulukla. "Aferin hayatım, ikinize de!"

"Oğlanın Apgar'ı nerede?" Fanny kaşlarını çatarak bebeğe baktı. "Ona böyle mi diyorsunuz..."

"Ah, hayır, yeni bir bebeğin durumunu değerlendirmek için üzerinden geçtiğin bir liste. 'Apgar'* hareketlilik, nabız, refleks olarak verdiği cevaplar anlamına gelir, bir de cilt rengi var tabii. Bu oğlanda da hepsi var. Vücudunun ne kadar pembe olduğunu görüyor musunuz? Zor zamanlar geçiren bir bebeğin el ve ayak parmakları mavimsi olabilir ya da her yeri mavi olabilir. Bu durumun kötü olduğunu gösterir." Amanda'nın doğumu ve kucağıma aldığım son mavi bebek gözümün önüne gelince kollarımdaki tüylerim diken diken oldu. Küçük Abigail Cloudtree ve kollarımdaki sağlıklı torunum için hızlı bir dua ederek gözlerimi kapattım.

"'R' ne için?" diye sordu Roger merakla. Başımı kaldırıp baktım. Roger, Bree'nin başını kucaklamış, yüzüne yapışmış terden sırılsıklam olmuş saç tellerini nazikçe geriye çekiyordu ama gözleri bebeğe takılmıştı.

"Solunum," dedim, bebeğin ritmik ve yüksek sesli ağlamalarını duyabilmek için sesimi biraz yükselterek. "Bağırıyorlarsa nefes alıyorlar demektir. Buraya gel de kordonunu kes, babası. Fanny, sen de aşağıya eğil, plasenta her an gelebilir."

---

* Bir bebeğin doğumdan hemen sonra durumunu değerlendirmek için kullanılan bir tıbbi testtir. Activity (Hareketlilik), Pulse (Nabız), Grimace (Refleks), Appearance (Cilt rengi), Respiration (Solunum) kriterlerine bakılır. (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"Babam nerede?" diye sordu Brianna başını kaldırarak.

"Buradayım, kızım."

Kapı aralığında pusuya yatmış olan Jamie, tespihini cebine sokup Bree'nin yanına geldi, eğilip alnından öptü ve ona Galce bir şeyler mırıldanarak onun yorgun ama gülümseyen yüzünün çiçek açmasını sağladı.

Oda kan, dışkı ve doğum sularının kendine özgü bereketli, bataklığımsı kokusuyla doluydu.

"Al, tatlım." Ayağa kalktım, sert zeminde bir saat diz çökmekten dizlerim tutulmuştu ve çıplak bebeği onun kollarına bıraktım. "Dikkatli ol, hâlâ biraz kaygan." Yeni doğmuş bir bebeğin belli belirsiz mumsu görüntüsüne sahipti, hâlâ az önce geçtiği sularda onu koruyan verniksle kaplıydı. Tamamen dik durabilmem için sırtımın yeterince çözülmesi bir an aldı ve inleyerek kollarımı yukarı uzattım.

"Henüz göremiyorum," dedi Fanny. Hâlâ diz çökmüş, dikkatle Brianna'nın yayılmış bacaklarının arasına bakıyordu.

"Bak bakalım emecek mi, tatlım?" dedim Bree'ye. "Bu rahminin kasılmasına yardımcı olacaktır."

"Tam da ihtiyacım olan şey bu," diye mırıldandı ama yüzünü örten yorgunluğun arasından bir görünüp bir kaybolan o muhteşem gülümsemeye hiçbir şey dokunmadı. Terden ve kandan lekelenmiş elbisesinin yakasını çekiştirdi ve yeni doğan bebeğin ciyaklayan yüzünü dikkatle göğsüne doğru götürdü. Yüzünü göğsünün üzerinde bir o yana bir bu yana sürtüp ciyaklamaya devam edişini herkes dikkatle izledi. Bree başını eğip bakarken bir eliyle bebeği tutuyor, diğer eliyle meme ucunu hareket ettirmeye çalışıyordu. Meme uçlarının her birinde küçük bir damla berrak sıvı görünüyordu.

"Gördün mü?" dedim Fanny'ye başımla onları işaret ederek. "Bu kolostrum. Gerçek sütten önce gelir. Antikorlar ve bunun gibi faydalı şeylerle doludur." Başını bana çevirdi, gözleri kısılmıştı. "Bu, bebeğin annesinin geçirdiği her türlü hastalıktan –yani çoğu hastalıktan– korunacağı anlamına geliyor," diye açıkladım.

Scanned with CamScanner

Bebek kıpırdandı ve Bree neredeyse onu düşürüyordu.

Neredeyse herkes, "Ahh!" diye haykırdı. Bree ise en yakınındaki Roger'a kaşlarını çattı.

"Onu *yakaladım*," dedi. Ufaklık başını önce geriye, sonra ileriye atıp meme ucunu buldu ve "Sonunda!" diyen bir bıkkınlık iç çekişiyle ona yapıştı, öyle ki herkes güldü ve oda rahatladı.

Kapı pervazına hafifçe tıklatılmasıyla yüzleri merakla parlayan Patience ve Prudence Hardman göründü.

"Bebeğin ağladığını duyduk," dedi Prudence. "Ne oldu?"

"Peki, sen iyi misin, Yoldaş Bree?" Patience, saçları kurumaya ve kabarmaya başlayan, bir gergedanla üç tur dövüşmüş ve kimin kazandığından henüz emin olamayan bir aslana benzeyen Brianna'ya belli belirsiz gülümseyerek sormuştu. Yine de gülümsüyordu ve bebeğin başını okşayarak ona baktı.

"Küçük bir oğlan," dedi Brianna, sesi çığlık atmaktan pürüzlüydü ama yumuşaktı.

"Aah!" Patience ve Prudence birlikte aynı tepkiyi verdikten sonra birbirlerine bakıp gülüştüler. Patience kendini toparladı ve Bree'ye yiyecek bir şey isteyip istemediğini sordu.

"Acıkırsan diye annem reçelli ekmek yaptı ve bol miktarda süt var," diye ekledi Prudence. "Oğlunun adı ne?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi Bree. "İsmine gelince... ahhh." Sözünü kesti, gözleri yüzünü buruşturarak kapandı. "Hımm."

"İşte burada!" diye haykırdı Fanny. "Geliyor, görüyorum. Ah!" Elleri ve dizleri üzerinde duran kız, dikkatle bakıyordu ve plasenta kayarak dışarı çıkıp samanla kaplı döşeme tahtalarının üzerine sağlıklı bir şekilde düştüğünde dik bir şekilde sarsıldı. Roger ve Jamie aceleyle başka tarafa baktılar ama iki genç Quaker ciddi bir onaylamayla başlarını salladı.

"Bu tıpkı annemin Chastity'yi doğurduğu zamanki gibi," dedi Prudence. "Bunun çayını yapmıştık."

Kıvrım kıvrım kan damarları ve göbek kordonundan artakalanlarıyla koyu renkli plasenta, keskin ter ve çiğnenmiş taze saman kokusuna kendi etli aromasını katıyordu.

Scanned with CamScanner

Bree'nin yüzündeki ifadeyi görünce aceleyle, "Belki de onu bahçeye gömmeliyiz," dedim. "Toprak için çok iyi. İsim konusuna gelince, hiç düşündün mü?"

"Çok," dedi ve yere bakarak bebeği daha da yaklaştırdı. "Ama kesin karar vermek için onunla tanışana kadar bekleyeceğimizi düşündük."

"Jamie olabilir mi diye düşündük?" Roger kaşlarını kaldırarak bu ismin şimdiki sahibine baktı, o da başını salladı.

"Hayır, hem Jemmy hem de Jamie olsun istemezsiniz," diye itiraz etti Jamie. "Kimin adının verildiğini asla anlayamazlar. Jem zaten senin babanın adı, Roger Mac... ama belki de Peder'in?"

Roger gülümsedi.

"İyi fikir ama Peder'in adı Reginald'dı. Ben sanmıyorum... ve *sen* zaten Jamie'nin babasının adını taşıyorsun," dedi Bree'ye. "Claire? Senin babanın adı neydi?"

"Henry," dedim dalgınca, minyatür kalçalara bakarak. Birazdan bir bebek bezine ihtiyaç olacaktı. "Gerçekten bir Henry'ye benzemiyor, değil mi? Ya da Harry'ye?" Plasentanın doğumundan sonra kan akışı yavaşlamıştı ama hâlâ geliyordu. "Tatlım, karnını yoğurabilmem için yatağa geçmeni istiyorum."

Roger ve Jamie, kucağında bebekle Bree'yi ayağa kaldırdılar ve güvenli bir şekilde yatağa götürdüler. İsim tartışması bir süre daha devam etti. Fanny ve Hardmanlar da dahil olmak üzere herkes önerilerde bulundu ve Bree, Oggy... ee... Hunter gibi aylarca isimsiz kalacak küçük Anonim'i istemediğini kesin bir dille ifade etti. Bu sırada ben Bree'nin iri ve giderek sarkan karnını yoğurdum, normal atan kalbini kontrol etmek için bir an durakladım, sonra rahmin yavaşça harekete geçtiğini hissederek küçük perineal yırtığı diktim ve bacaklarını nazikçe yıkayarak temizledim.

"Evet, sanırım David var," diyordu Jamie. "Bu babamın ikinci adıydı. Aynı zamanda bir kral adı. Aslında iki... hem İskoç hem de İbrani, zinaya düşkün olsa da büyük bir savaşçı."

Scanned with CamScanner

Bir an sessizlik ve küçük bir düşünce uğultusu odaya hâkim oldu.

"David," dedi Bree, uykusu gelmeye başlamıştı. Bebek uyumuştu, başı sallanırken şişmiş meme ucu ağzından yavaşça çekiliyordu. "Minik Davy. Fena değil." Esnedi ve küçük çocuğa öylesine şefkatle bakan Jamie'ye odaklandı ki bu beni kalbimden vurdu ve gözlerim yaşardı. "İkinci ismini William koyabilir miyiz, baba? Bu hoşuma gider."

Jamie boğazını temizleyip başını salladı.

"Evet," dedi, boğuk bir sesle. "Eğer istersen. Roger Mac?"

"Evet," dedi Roger. "Ve Ian, belki?"

"Ah, evet," dedi Bree. "Tanrım, yemek mi o?" Merdivenlerde belli belirsiz ayak sesleri duymuştum ve şimdi Silvia, elinde ekmek ve reçel, kızarmış patates, bir kâse güveç ve bir sürahi süt olan bir tepsiyle dikkatlice odaya girdi.

Bree'ye usulca, "Görüyorum ki senin için her şey yolunda, kardeşim," dedi ve tepsiyi yere bıraktı. "Küçük de iyi, Tanrı'ya şükürler olsun."

"İşte Roger," dedi Bree kucağında bebekle dik oturmaya çalışarak. "Al onu."

Roger bebeği alıp biraz geri çekildi, böylece Bree'yi toparlayıp yemeğe oturmasını sağladık. Yüzü yumuşacık olan Roger'ın yeni kundaklanmış bebekten başını kaldırıp omzunun üzerinden utangaç bir ifadeyle yeni torununa bakan Jamie'ye baktığını gördüm.

"Al bakalım, dede," dedi Roger ve küçük David William Ian Fraser MacKenzie'yi büyükbabasının kollarına dikkatle bıraktı, küçük çocuğun başı Jamie'nin sabun köpüğü gibi nazikçe tuttuğu büyük elinin içindeydi.

Elinde bir kucak dolusu kirli ve kokuşmuş çarşafla yanımda doğrulan Fanny, bu muhteşem sahneden dönüp ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Ben *asla* evlenmeyeceğim," dedi.

Scanned with CamScanner

Komutan Albay Francis Locke, Rowan County Milis Alayı, 26 Ağustos 1780

Albay Fraser:

Isaac Shelby'den aldığım bir mektubu size bildirmek için yazıyorum. Geçtiğimiz ayın 19'unda, Enoree Nehri yakınlarındaki Musgrove Mill'de, Albay Shelby, James Williams ve Elijah Clarke komutasındaki Kuzey Carolina ve Georgia Eyalet Milislerinden iki yüz kadar vatansever milisten oluşan bir güç, yerel tahıl tedarikini ve nehri kontrol eden değirmeni koruyan bir sadık kuvvete saldırmış ve onları yenmiştir. Binbaşı Patrick Ferguson ile güçlerini birleştirmek üzere yola çıkan Yüz Sadık Milis ve İki Yüz kadar Eyalet Düzenli Askeriyle takviye edilmiştir.

Bazı Sadık milislerin süngülerle saldırdığı, ancak üzerlerine cesaretle koşan, bağıran, ateş eden ve her eli kesen vatansever askerler tarafından alt edildiği ve böylece hücumu kırdığı sıcak bir çatışma olduğu bilgisini aldım.

Clarke'ın Georgia Milislerinden Yüzbaşı Shadrach Inman ilk saldırıda öldürüldü, ancak daha sonra kendilerini kargaşa içinde bulan ve böylece üstesinden gelinen ve dağılan savunucuları dağıtmayı başarabildi. 70 kadar adam esir alındı ve neredeyse bir o kadarı öldürüldü, Vatansever Kuvvetler ise sadece dört adam kaybetti ve bir düzine esir alındı.

Bu habere sevinirken bana katılacağınızı biliyorum ama aynı zamanda endişelerimi de paylaşmalısınız. Musgrove Mill gibi bir yerden bu kadar çok taşralı ve diğer Sadıklar Ferguson'a katılmaya gidiyorsa, tüm Carolina'da kırsal kesim ayaklanır ve Ferguson büyük bir güç toplamayı başarırsa ki bu çok olası görünüyor, büyük bir sorun beklemeliyiz. Henüz vakit varken onu engellemeliyiz.

Scanned with CamScanner

Size ve adamlarınıza Rowan County Milis Alayı'na katılmanız için yaptığım daveti yineliyor ve bunu yapmanız hâlinde kendi adamlarınıza doğrudan komuta edeceğinize, yalnızca benim komutama tabi olacağınıza ve diğer milis komutanlarıyla eşit konumda bulunacağınıza ve alayın erzak ile barutundan yararlanma hakkına sahip olacağınıza dair sözümü yineliyorum. Bana ulaşan haberlerden sizi haberdar edeceğim ve bu büyük çabada size yardımcı olacağımı umuyorum.

Albay Francis Locke,
Rowan County Milis Alayı Komutanı

Jamie mektubu dikkatle katladı ve terleyen elleri yüzünden parmaklarının Locke'un imzasının mürekkebini hafifçe bulaştırdığını belli belirsiz fark etti.

Cazip bir davetti. Kings Mountain'da Overmountain adamlarıyla savaşmaktansa adamlarını alıp Locke'a katılabilirdi. Duyduğuna göre Locke ve alayı haziran ayında Ramseur's Mill'de önemli bir Sadıklar grubunu bozguna uğratmış ve iyi bir iş çıkarmıştı. Randall'ın kitabı olaydan kısaca bahsetmişti ama anlatılanlar onun anlattıklarıyla örtüşüyordu. Locke'un birliklerine katılan bir grup Palatine Almanı'ndan bahsedildiğini duymuştu.

Ama bunun ötesinde, ertesi yıl Colson's Mill denen yerdeki bir çatışmaya kadar Locke'la ilgili olarak kitapta (böyle düşünmekten kendini alamıyordu) başka bir şey söylenmemişti. Kings Mountain o zaman ve şimdi arasında uzanıyor, uzun gölgesini ona doğru düşürüyordu. Jamie ne olursa olsun Tepe'yi uzun süre savunmasız bırakamazdı. Kiracıları arasında hâlâ Muhafazakârlar olduğunu biliyordu ve aklına Nicodemus Partland geldi. Başka bir girişim duymamıştı ama neredeyse her şeyin ya da herhangi birinin, onun haberi olmadan Cherokee Hattı üzerinden gelebileceğinin de farkındaydı.

Jamie derin bir iç çekip mektubu cebine soktu ve düşüncelerine daha fazla dayanamayarak tepeye, Claire'in bahçesine doğru yürüdü. Ona Locke'un mektubundan ve düşüncelerin-

Scanned with CamScanner

den bahsetmek niyetinde değildi, sadece onun varlığıyla bir anlığına rahatlamak istiyordu.

Claire orada değildi ve bahçe kapısının önünde bir an duraksadıktan sonra kapıyı arkasından kapattı ve yavaşça kovan sırasına doğru yürüdü. Onun için uzun bir bank yapmıştı ve şimdi üzerinde dokuz kovan vardı, sonbahar güneşinde huzur içinde mırıldanıyorlardı. Bazıları sarmal samanlı kovanlardı ama Brianna üç tane de kutu yapmıştı, içlerinde ahşap çerçeveler ve bal hasadını kolaylaştırmak için bir çeşit süzgeç vardı.

Aklının bir köşesinde Claire'in bir keresinde ona söylediği dokuzlar ve arılarla ilgili bir şiir canlandı. Sadece bir kısmı aklındaydı: *Orada dokuz fasulye sıram olacak, balarısı için bir kovan ve arıların vızıldadığı koruda yalnız yaşayacağım.* Parisli eski bir falcıyla tanışması nedeniyle dokuz rakamı onu her zaman temkinli yapmıştı.

"Ölmeden önce dokuz kez öleceksin," demişti ona. Claire ara sıra, ölmesi gerektiği hâlde ölmediği zamanları hesaplamaya çalışmıştı. Üzerinde durarak talihsizliği kendine çekme konusunda batıl inançlara dayalı bir korkusu olduğu için bunu nadiren yapardı.

Arılar işlerinin başındaydı. Hava onlarla doluydu, geç gelen güneş kanatlarını yakalıyor ve bahçenin yeşili arasında kıvılcımlar gibi parlamalarını sağlıyordu. Bir duvar boyunca tohumları gri çakıl taşlarına benzeyen, dam koruğu ve kozmos çiçekleriyle birlikte birkaç ayçiçeği vardı. Mor yılan otlarını tanıyordu çünkü Claire onlardan bir merhem yapmıştı ve onu birden fazla kez kullanmıştı. Bir kısmını Wilmington'dan getirmiş ve burada, onun için yaptığı kumlu bir yerde saklamıştı. Kumu onun için kazmış ve koyu balçıkların arasındaki soluk toprak lekesine gülümsemişti. Arılar altın başağı seviyor gibi görünüyordu ama Claire artık daha çok ormanda ve çayırlarda dolaştıklarını söylemişti.

Yavaşça bankın yanına geldi ve elini kovanlara doğru uzattı ancak bir ya da iki arı hafifçe eline konup ayakları tenini gıdık-

Scanned with CamScanner

layana kadar birine dokunmadı. "Böylece seni ayı sanmayacaklar," demişti Claire gülerek. Bu anıya gülümsedi ve elini güneşin ısıttığı samanların üzerine koyarak bir süre öylece durdu, sıkıntılı düşüncelerinden yavaş yavaş sıyrıldı.

"Karıma göz kulak olacaksınız, değil mi?" dedi sonunda, arılara yumuşak bir sesle. "Eğer size gelir de öldüğümü söylerse, onu besleyecek ve ona göz kulak olacaksınız, değil mi?" Bir süre daha durup bitmek bilmeyen uğultuyu dinledi.

"Bunun için size güveniyorum," dedi sonunda ve gitmek için döndü, kalbi ferahlamıştı. Kapıyı arkasından kapatıp eve doğru inmeye başladığında şiirin bir kısmı daha aklına geldi. *Ve orada biraz huzur bulacağım zira yavaş yavaş çöker huzur...*

142

YAPMAZ MISIN?

20 Eylül 1780

Albay John Sevier'dan
Albay James Fraser'a

Ferguson'ın Sadık Milisleri'nin Cornwallis'le birlikte ayrıldığı Camden'dan güneye, Kuzey Carolina'ya doğru harekete geçtiği haberini aldık.

Söylentilere göre, yolu üzerinde rastladığı vatansever yerleşim yerlerine saldırıp yakmayı planlıyormuş. Onunla ilerleyişi sırasında uygun bir noktada buluşmayı öneriyoruz. Eğer siz ve birlikleriniz bize katılırsa 25 Eylül'de Sycamore Shoals'ta buluşup toplanacağız.

Elinizdeki tüm silahları ve barutu getirin.
John Sevier, Milis Albay

21 Eylül 1780

Kuzey Carolina Sakinlerine

Scanned with CamScanner

Beyler: Silahsız bir oğlu babasının önünde öldürerek işe başlayan ve daha sonra kollarını keserek şoke edici zalimlikleri ve aykırılıklarıyla korkaklıklarının ve disiplinsizliklerinin en iyi kanıtı olan bir barbarlar Seli tarafından yenmek istemiyorsanız; eğer kıstırılmak, soyulmak ve öldürülmek, karılarınızın ve kızlarınızın dört gün içinde insan mahlukatları tarafından istismar edildiğini görmek istemiyorsanız, kısacası, yaşamak ya da insan adını taşımak istiyorsanız ya da bunu hak ediyorsanız, hemen silahlarınızı kuşanın ve kampa koşun derim.

İzbe Adamlar dağları aştı; McDowell, Hampton, Shelby ve Cleveland başlarında, artık neye güvenmeniz gerektiğini biliyorsunuz. Eğer bir avuç haydut tarafından sonsuza dek ezilmek istiyorsanız, bunu hemen söyleyin ve kadınlarınız size sırtlarını dönsünler ki onları koruyacak gerçek erkekler arasınlar.

Pat. Ferguson, Binbaşı 71. Alay

Fraser Tepesi

22 Eylül 1780

Ben, James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, aklı başında olarak

Jamie kaç erkeğin bu noktada durup kendi kendine akıl sağlığını tartıştığını merak etti. Geçen yıl boyunca ölü bir adamla konuşmuş olsaydınız, bazı şüpheleriniz olabilirdi, diye düşündü. Öte yandan, kim hayaletleri gördüğünden emin olduğunu yazılı olarak itiraf ederdi ki?

Gerçekten delirmediyse yirmi yıldır bir gün bile ayık kalmamış ya da savaştan bir şeyleri eksik veya sırtında bir yükle dönmüş adamlara ne demeli? Bu düşünce, ensesinden kıçına kadar tüylerini diken diken etti ve kalemini öyle sert kavradı ki küçük bir çatırtıyla onu kırdı.

Evet, eğer Son Vasiyetnamesi'nin dikkate alınmasını istiyorsa gerçekte ne düşündüğü önemli değildi, aklı başında olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Scanned with CamScanner

İç geçirdi ve kavanozda bıraktığı tüy kalemlere baktı. Çoğunlukla kaz ya da hindi tüyüydü ama iki tanesi bir baykuşun çubuklu kanat tüyleriydi. Şey, bunu *sessiz* tutmaya niyetliydi...

Zihnini toparlayarak baykuş tüyünü iyi bir yerden kesti. Mürekkep tazeydi, keskin bir demir kokusu ve meşe safralarının odunsu kokusu vardı. Bu onu sakinleştirdi. Birazcık.

...bunun benim Son Vasiyetim olduğunu beyan eder ve Tanrı'nın huzurunda yemin ederim.

Karım Claire Elizabeth Beauchamp (o *adamın* adını yazarsam lanet olsun) *Fraser'a, aşağıda listelenen bazı şahsi vasiyetler hariç, sahip olduğum tüm mülk ve malları kayıtsız şartsız bırakıyorum:*

Kızım Brianna Ellen Fraser MacKenzie'ye araziden iki yüz dönümlük kısmı bırakıyorum ki bu arazi kra... (eğer Claire ve diğerleri olan bitenler konusunda haklıysa ve şu âna kadar da durum böye görünüyorsa, iki yıl daha lanet kraliyetin bu konuda söyleyecek bir şeyi olmayacak) Derin bir iç çekerken "*Ifrinn*" diye mırıldandı ve ...*kraliyet tarafından bana verilmiştir*'in üzerini çizerek yerine *Fraser Tepesi olarak bilinen arazi hibesine aittir,* diye yazdı.

Benzer vasiyetleri Roger, Jeremiah, Amanda ve bir an düşündükten sonra Frances için de yazmaya devam etti. Kendi kanından olsun ya da olmasın, onu kaynaksız bırakamazdı ve eğer burada toprağı olursa, belki de Brianna ve ailesinin onunla ilgilenebileceği, hayatta yolunu bulmasına yardım edebileceği, ona iyi bir eş bulabileceği kadar yakınlarda kalabilirdi.

Ah, bir dakika... Brianna'nın yeni bebeği; *David*, diye ekledi gülümseyerek.

Bobby Higgins'e elli dönüm. Bobby iyi bir adamdı ve bunu hak etmişti.

Oğlum Fergus Claudel Fraser ve eşi Marsali Jane MacKimmie Fraser'a beş yüz pound altın bırakıyorum.

Bu çok mu fazla? Böyle bir meblağ boka gelen sinekler gibi hilekârları üzerine çekerdi. Hem Fergus hem de Marsali tutumlu insanlardı, bu konuda onlara güvenebilirdi.

Scanned with CamScanner

Verilecek ufak tefek şeyler vardı; yakut iğnesi, kitapları (Hobbitleri Jem'e bırakacaktı belki), aletleri (onlar Brianna içindi, elbette) ve silahları (eğer bensiz dönerlerse)... ama düşünülmesi gereken daha önemli bir kişi vardı. Tereddüt etti ama yavaşça yazdı. Sadece nasıl göründüğünü görmek için bunu kâğıda döktü.

Oğluma. Kâğıtta leke bırakmamak için tüy kalemi dikkatle yere bıraktı; gerçi çizikler yüzünden her halükârda yeniden yazması gerekecekti.

William'ın ondan maddi bir şey istemesine gerek yoktu.

Yoksa ister miydi? Bree, delikanlının unvanından vazgeçmek istediğini söylüyor. Eğer vazgeçerse unvanına ait tüm mülkleri kaybeder mi? Ancak dük bunu yapamayacağını düşünüyor. Yapabilse ya da reddetse bile John Grey onunla ilgilenecektir; parasını William'a bırakmayacak da kime bırakacak?

Mantıklı olan buydu ama aynı zamanda da değildi; en azından şu anda. İster sevgi ister günahkâr bir gurur isterse daha da kötü bir şey olsun, William'a kendinden bir şeyler bırakmadan ölemezdi. *Ve ben de William'a herkesin önünde sahip çıkmadan ölmeyeceğim, bunu duyduğunda yüzünü görecek olsam da olmasam da.* Bu düşünceyle ağzı seğirdi ve durdurmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Daha fazla karalama...

Öz oğlum William James Fraser'a, namıdiğer William Clarence Henry George Ransom ya da Dokuzuncu Ellesmere...

Kaleminin ucunu ısırdığında acı mürekkebin tadını aldı, sonra yazdı:

...yüz pound altın, üzerinde JFS yazan üç fıçı viski ve yeşil İncil'im. Ki o sayfalarda aradığı yardımı ve bilgeliği bulabilir.

"Viskide daha fazlasını bulabilir," diye mırıldandı Jamie kendi kendine ama ruhu hafiflemişti.

Torunların her birine onar pound. Listenin tamamını görmek onu mutlu etmişti. Jem, Mandy, Davy, Germain, Joanie, Félicité... Henri-Christian için kâğıda küçük bir çarpı işareti koydu ve boğazının düğümlendiğini hissetti... ve yeni küçük

Scanned with CamScanner

çocuklar Alexandre ve Charles-Claire. *Ve çocuklarından herhangi birinin... başka bir çocuğuna.* Sadece Brianna'nın değil, Marsali –evlenirse kız kardeşi Joan'ın da (lanet olsun, Joanie'yi diğer çocuklarının yanına koymayı unutmuştu; daha fazla karalama...)– ya da William'ın karısı, her kim olursa olsun başka çocuklar doğurabileceğini düşünmek garip bir duyguydu.

William'ın karısıyla tanışmak ya da çocuklarını görmek için hayatta olamayacağı için üzülmeye başlamıştı ama bu düşünceyi kesin bir şekilde bir kenara itti. Cennete gitmeyi başarırsa ailenizin siz olmadan nasıl geçindiğini bilmek için birtakım düzenlemeler yapılacağından emindi, belki bir göz atmanıza ya da bir şekilde yardım etmenize izin verirlerdi. Hayalet olmanın ilginç olabileceğini düşünüyordu. Sırf yüzlerindeki ifadeyi görmek için böyle bir durumda çağırmaktan çekinmeyeceği çok sayıda insan vardı...

Çocuklar Rab'bin mirasıdır, rahmin meyvesi onun ödülüdür. Güçlü bir adamın elinde oklar nasılsa, gençlerin elinde de çocuklar öyledir. Sadağı onlarla dolu olan adama ne mutlu!

Bu düşünceye gülümsedi ama çocukları düşününce aklına bir tane daha geldi.

Kahretsin, Jenny, Ian ve Rachel'ı, küçük Hunter James Küçük Kurt'u ve Rachel'ın bahara kadar doğmayacak olan yeni meçhul bebeğini unutmuştu.

İki parmağıyla burun kemiğini ovuşturdu. Belki de daha fazla düşünmeli, bunu daha sonra bitirmeliydi.

Sorun şu ki Frank Randall'ın kendisine söylediğini düşündüğü şeyde haklı çıkma ihtimaline karşı Kings Mountain'a mülkünü elden çıkarmadan gitmeye cesaret edemiyordu.

Yalan söyler miydi? En azından kendisine, elinden geldiğince doğruyu söylemeye yemin etmiş bir tarihçi?

Doğru koşullar altında her insan yalan söylerdi ve Frank Randall'ın Jamie Fraser hakkında bildikleri göz önüne alındığında...

Bunu riske atamazdı. Tüy kalemi tekrar eline aldı ve yazdı.

Scanned with CamScanner

Kız kardeşim Janet Flora Arabella Fraser Murray'ye tespihimi bırakıyorum...

143

SANA BİR ŞEY SÖYLEYEBİLİR MİYİM?

Sycamore Shoals, Washington Eyaleti,
Kuzey Carolina Kolonisi
26 Eylül 1780

İnsanlık tarihi göz önüne alındığında, yazılı tarihin gerçek yaşamla çok zayıf bir bağlantısı olduğunu bilmem gerekirdi. İlgili kişilerin düşünceleri, eylemleri ve tepkilerini hiç saymıyorum bile. Aslında bunu biliyordum ama bir şekilde unutmuştum ve bu askeri geziye, bilinçaltımda da olsa tarihsel anlatıya sıkı sıkıya bağlı kalarak çıkmıştım.

Sycamore Shoals'taki buluşmanın, farklı zamanlarda gelen çeşitli insanların olağan kaynaşması, ardından birden fazla liderin yer aldığı herhangi bir mücadelenin olağan karmaşası ve düzensizliği olacağını varsaymıştım. Gerçekten de tam olarak böyle oldu.

Benim dışımda kimsenin yiyecek ya da tıbbi malzeme gibi önemli bir şey getireceğini *düşünmemiştim* ve milis liderlerinden hiçbirinin nereye gittiğimizi bilmediğini de fark etmemiştim.

Kings Mountain düşüncesi aklımda o kadar uzun süre tehditle bezenmiş kör, kayalık bir sivri uç olarak kalmıştı ki Kıyamet Dağı'nın görüntüsüne bürünmüştü. Kehanet edilmiş ve amansız. Ama oraya gidecek olan milislerin hiçbiri bunu bilmiyordu. Bir Franklin W. Randall'ın (*Lanet olası kör şeytan,* diye geçirdim içimden. *Frank'in ailesi ona Benjamin Franklin'in adını mı vermişti? Sakin ol Beauchamp, histeriğe kapılıyorsun...*) kısa ama titiz savaş tefsirinden yoksun olan Sevier,

Scanned with CamScanner

Shelby, Cleveland, Campbell, Hambright ve diğerlerinin Kings Mountain'a gittiğimizden haberleri yoktu. Çok daha az iyi tanımlanmış bir hedef olan Patrick Ferguson'ın peşindeydik.

Hareketleriyle ilgili haberler, gözcülerin düzensiz gelişlerine ve raporlarının ayrıntılarına bağlı olarak bize damla damla ulaştı. Onun ve sayıları giderek artan taşralıların -resmi İngiliz milisleri- ve korku ya da öfkeyle ona katılan Sadıklar'ın, küçük vatansever yerleşimlere saldırıp onları yok etmek amacıyla güneye, Güney Carolina'ya doğru ilerlediklerini biliyorduk. Örneğin Fraser Tepesi gibi. Birliklerinin aşağı yukarı bin kişi olduğunu biliyorduk ya da bildiğimizi sanıyorduk ki bu hiç de az bir sayı değildi.

Beni de sayarsak dokuz yüz kadar adamımız vardı. Varlığım bir sürü bakışla mırıldanmaya neden olurken Jamie diğer milis liderleriyle konuşması için çağrılmıştı, muhtemelen beni eve göndermesini söylemeleri için.

Bu konuşmanın nasıl geçtiğini sorduğumda kısaca, "Yapmayacağımı söyledim," diye cevap verdi Jamie. "Herhangi bir şekilde taciz edilir ya da rahatsız edilirsen, hemen adamlarımı alıp tek başıma savaşacağımı söyledim."

Sonuç olarak, rahatsız edilmedim ya da tacize uğramadım, bakışlarla mırıldanmalar bir süre daha devam etse de orduyu saran küçük kazalar ve hastalıklarla ilgilenmem bir haftadan fazla sürmedi, böylece bu durum da sona erdi. Bölüğün sıhhiyecisi olmuştum ve artık orada ne işim olduğuna dair hiçbir soru sorulmuyordu.

Ferguson'ın *tam olarak* nerede olduğunu bilmesek de başıboş kırlarda dolaşmıyorduk. Ferguson, birliklerini izsiz dağlardan geçirmiyordu, biz de öyle. Bir ordunun çoğu zaman yollara ihtiyacı vardır ve gözcüler de Sadık milislerin hangi yolları takip ettiğini bildiriyordu. Belli ki bir noktada kesişecektik.

Jamie, Genç Ian, Roger ve ben bu birleşmenin nerede olacağını biliyorduk ama Albay Campbell ile diğerlerine bunu nasıl bildiğimizi söyleyemeyeceğimiz için bu bilginin pratik bir değeri yoktu.

Scanned with CamScanner

Söyleyebilseydik de pek bir değeri olmazdı. Kings Mountain yönünde hızla ilerliyorduk, Patrick Ferguson da öyle.

Sycamore Shoals'tan 26 Eylül'de ayrılmıştık. Tarihin akışına ve Frank'e göre savaş 7 Ekim'de olacaktı.

Sonbahardaydık ve hava değişip duruyordu. İlk ılık günler yerini hızla sağanak yağmurlara, dağlarda dondurucu rüzgârlara bırakıyor, ancak bir vadiye indiğimizde kısa bir sıcaklığa geri dönüyordu. Çadır taşımıyorduk ve barınmak için sadece ara sıra bir kanvas örtü kullanıyorduk, bu yüzden genelde sırılsıklam oluyorduk. Her adam erzak olarak bir şeyler getirmiş olsa da bunlar yürüyüşte uzun süre dayanmadı.

Levazım subayı ya da erzak arabası gibi şeylerden yoksun olan bu rengârenk grubumuz, aile üyelerinin ya da çiftliklerinden geçtiğimiz asilerin misafirperverliğine başvurarak, zaman zaman Sadıklar'ın tarlalarına ve çiftlik evlerine baskınlar düzenleyerek –her ne kadar Sevier ve Campbell adamların mağdur ettikleri Sadıklar'ın vurulmasını ya da asılmasını önlemek için çaba sarf etseler de– ya da aç kalarak kıt kanaat geçiniyordu. İki ya da üç araba vardı. Bunlar sürekli batıyor ve çamurdan çıkarılmaları ya da derelerden sürüklenmeleri gerekiyordu fakat bunlar silah ve barut taşımak için gerekliydi. Bayan Patton tatmin edici sayıda varil tedarik etmişti. Bazı adamlar tüfeklerini, saçma torbalarını ve barutluklarını her zaman yanlarında taşırdı; diğerleriyse sorun çıkmadıkça ya da çıkana kadar bunları arabalarda bırakırdı. Jamie ve Genç Ian her zaman kendi tüfeklerini taşırlardı. Benim de kılıflarında görünen iki tabancam, kemerimde ve çorabımda birer bıçağım vardı. Roger bile tabancası ve bıçağıyla görünür bir şekilde silahlıydı, ancak normalde silahını dolu ve hazır taşımazdı.

"Onunla birinin kafasına vurma şansım çok daha yüksek," demişti bana. "Dolu taşımak sadece kendimi ayağımdan daha kolay vurabileceğim anlamına geliyor."

Scanned with CamScanner

Doktorluk, geceleri yaşanan öncelik tartışmaları sırasında yaptığım şeydi. *Birinin* tüm sorumluluğu üstlenmesi gerektiği açıktı ama milis liderlerinden hiçbiri adamlarını diğerlerinin emirlerine teslim etmek istemiyordu. Sonunda, grubun lideri olarak William Campbell'da karar kıldılar; Benjamin Cleveland ve Isaac Shelby gibi otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve tanınmış bir vatansever, önemli bir çiftçi ve Patrick Henry'nin kayınbiraderiydi. Anlayabildiğim kadarıyla, mevcut komuta için başlıca niteliği Virginia'dan gelmiş olmasıydı ve bu nedenle Overmountain adamları arasındaki karışıklıklardan ve rekabetten uzaktı.

İki kamp ateşi öteden Campbell'ın bağırışlarını duyan Jamie'ye, "Sesi de çok gür," dedim. Yağmuru, inatçı ateşi ve birinin arabalardan kanvas bezini sökerek silahların ıslanmasına yol açtığı gerçeğini dile getiriyor gibiydi.

"Evet, öyle," diye kabul etti, pek şevkli değildi. "Böyle birine ihtiyaç vardır, değil mi? Adamları savaşa göndereceksen ya da savaştan kurtaracaksan."

"O zaman sen de kendi işine baksan iyi olur," diye gözlemledim, ona nane kokulu sıcak su dolu ahşap bir kupa uzatırken. Keten bezi –bizim keten bezimiz, arabanınki *değil*– ve kullanışlı bir çalılıktan yapılmış bir tür küçük kulübenin altında ateş yakmıştım fakat sürekli esen rüzgâr bezi sallayıp ağaçları ıslatıyor, sonra geçip gidiyor, ancak birkaç dakika sonra tekrar dönüyordu.

"İçine bir damla viski ister misin?"

Bir an düşündü ama sonra başını salladı.

"Hayır, kalsın. Sonra daha çok ihtiyacımız olabilir."

Yanına oturdum ve hem ellerimi hem de içimi ısıtarak kendi içeceğimi yavaşça yudumladım. Pişirecek yemeğimiz yoktu ve yiyecek çok az şeyimiz vardı: Roger'ın, yanından geçtiğimiz bir çiftlik evinden güçlükle aldığı mısır ve bir torba elma. Jamie adamlarını dolaşmış, mevcut yiyeceklerden birkaç kırıntı aldıklarından ve yatacak yerleri olduğundan emin olmuştu. Şimdi

Scanned with CamScanner

yanımdaki büyük bir çamın gövdesine yaslanıp şapkasını çıkardı ve üzerindeki suyu silkeledi.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Sassenach?" Jamie uzun bir sessizlikten sonra konuştu. Parçalanan bulutların arasından kısa süreliğine görünen hilal şeklindeki aya bakmak için arkasına yaslandı ve elini dizime koydu. Bu onun sağ eliydi ve yüzük parmağının olduğu yerdeki yara izinin ince çizgisini görebiliyordum. Teninin soğuk ve puslu karanlığına karşı bembeyazdı, kalan dört parmağı bütün gün dizginleri kavramaktan kasılmıştı.

"Söyle," dedim, elini tuttum ve masaj yapmaya başladım. Endişeli ya da üzgün görünmüyordu, yani muhtemelen kötü bir haber değildi.

"Ayrılmadan hemen önce verandada oturuyordum, küçük Davy kucağımdaydı, başparmağımı emiyordu ve Mandy göl kenarında bulduğu bir kemiği bana göstermek ve neye ait olduğunu sormak için çamur içinde merdivenlerden çıktı. Kemiği alıp baktım ve bir kunduzun omurgasına ait olduğunu söyledim, o da bana baktı ve hayvan sesi duyup duymadığımı sordu."

Parmaklarını düzeltip uzatmaya başladığımda, Jamie sırtını ağaca iyice yaslayıp boğazının arkasından acı ve zevk karışımı küçük bir ses çıkardı.

"Onları duymak... nasıl?" Bütün gün aralıklarla yağmur yağmış ama akşam saatlerinde kesilmişti ve iç çamaşırlarıma kadar ıslanmış olsam da titremeyecek kadar vücut ısımı dengelemiştim ve burası büyük kamp ateşlerinden uzakta, sakindi.

"Mandy ve Jem birbirlerini görmeden nerede olduklarını söyleyebilirler mi?"

"Söyleyebilirler mi?" dedim biraz irkilerek. "Hayır, bunu bildiğimi sanmıyorum." Yine de bunu duyduğuma pek şaşırmamıştım. Aslında bunu fark etmeden birkaç kez yaptıklarını görmüştüm. "Sence aileleri biliyor mu?"

"Evet, annesinin bunu bildiğini söyledi. Boston'da denemişler, birbirlerinden biraz uzaklaşmışlar ve biri diğerinin nerede

Scanned with CamScanner

"Yani." Tanrı'ya şükür ellerim sakinleşmişti ve onları önlüğün altından çıkarıp eter maskesini aldım ve parmağımla ona işaret ettim. "Ya hemen yatıp bunu alırsın ya da Roger ve Ian'a seni bağlatırım, bu şekilde zorla alırsın. Ama hoşuna gitse de gitmese de bunu alacaksın."

Hemen ayağa kalkıp ayaklarını masadan kaldırdı, görünüşe göre diz kapağı kırılsın ya da kırılmasın kaçmaya niyetliydi.

"Hayır, dostum." Roger onu bir kolundan ve omzundan yakaladı. Ian da masanın arkasına bir su mokaseni gibi kayarak, bir eliyle Jamie'nin diğer kolunu kavrayıp kendi kolunu onun boğazına dayadı.

"Uzan dayı," dedi yatıştırıcı bir sesle, boynunu sıkıca tutup Jamie'yi kendine doğru çekti. "Her şey yoluna girecek. Claire Yenge seni öldürmeyecek, kazara öldürürse de Roger Mac artık gerçek bir papaz ve sana güzel bir cenaze töreni düzenleyecek."

Jamie homurtu ile hırıltı arasında bir ses çıkardı, çırpınırken yüzü zorlanmadan kırmızı renge büründü. Aslında artık böyle bir renk elde edecek kadar kanı olduğunu görmek beni memnun etmişti.

"Bırakın onu." Roger ve Ian'ı elimle savuşturunca onlar da isteksizce onu bıraktılar. Jamie bana baktı, göğsü kabarmıştı ama ben yaklaşırken kaçmaya çalışmadı. Elimi yaralanmamış dizine koydum ve onunla sakince konuşmak için yakınına eğildim.

"Eğer kendi başına uzanırsan, seni bağlamadan önce bayıltırım," dedim. "Ameliyatı bitirir bitirmez seni çözeceğim. Bağlı olarak uyanmana izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Jamie şimdi rahat nefes alıyordu ve yüzündeki yeni başlayan kriz görüntüsü kaybolmuştu.

"Bana uyanacağıma dair söz vermek ister misin?"

Huysuzca konuşuyordu ve bunun tek nedeni boğuluyor olması değildi.

"Buna söz veremem," dedim elimden geldiğince kararlı bir şekilde. Dizini sıktım. "Ama uyanmayacağına dair yüzde bir ihtimal veriyorum."

Scanned with CamScanner

Jamie bana uzun süre baktıktan sonra içini çekti.

"Tamam, pekâlâ. Ne de olsa küçüklüğümden beri kumarbazım. Sanırım bırakmanın zamanı değil."

Avuçlarının üzerine yaslanarak bacaklarını tekrar masanın üzerine koydu. Yaralı olanı hareket ettirme çabası alnının terle kaplamasına neden oldu ama dudaklarını birbirine bastırdı ve Roger ile Ian omuzlarından tutup onu aşağı indirdiklerinde hiç ses çıkarmadı.

Arkamdaki tezgâhta, üzerinde dövülmüş altından dört ince şerit bulunan kızgın bir kumaş duruyordu. Onları Bree yapmış ve kemiğe vidalamak için kullanacağım küçük delikleri özenle açmıştı; çelik vidalar Jenny'nin saatinden çıkmıştı, bu durum ortaya çıktığında kullanılması için hemen teklif etmişti.

Bu zor ve zahmetli bir ameliyat olacaktı fakat sabunlayıp tıraş ettikten sonra dizinin derisini alkolle temizlerken maskemin arkasından gülümsüyordum. Bu durum bana yılan sokmuş bacağını kesmeye hazırlandığım günü hatırlattı. Isırığın ayak bileğinin hemen üzerinde bıraktığı, kızıl-sarı tüylerin neredeyse gizlediği dar çukuru hâlâ görebiliyordum. Bugün hayatı için korkmuyordum ve dizine yapacağım şeyin onu incitmeyeceğini bildiğim için seviniyordum. Masanın üstünden ona baktım; göz göze geldik ve bana kaşlarını çattı.

Kaşlarımı oynattım ve ben de kaşlarımı çatarak onunla alay ettim. Homurdandı ve arkasına yaslandı ama yüzü rahatlamıştı. En mutlu olduğum şey buydu; benimle mücadele etmişti ve pes etmek zorunda kalmış olsa da bu konuda huysuz olma hakkından vazgeçmiyordu.

Yıllar boyunca hastalıklarına birkaç saat içinde yenik düşen pek çok tatlı, sevimli, nazik hasta görmüştüm. Öfkeli, asabi, zorlu insanlar (her iki cinsiyetten de) neredeyse her zaman hayatta kalırdı.

Maskenin pamuklu gazlı bezi elimde nemlenince elimi önlüğüme sildim. Tezgâhın üzerindeki eter şişesine doğru başımı salladım ve Bree şişeyi bana uzattı, sıkıntılı gözleri ellerini kar-

Scanned with CamScanner

nının üzerinde kavuşturmuş ve inatla tavana bakarak rahatsız edici bir şekilde bir katedralin mahzenindeki Ortaçağ şövalyesine benzeyen babasına sabitlenmişti.

"İhtiyacın olan tek şey göğsüne dayalı bir kılıç ve ayaklarının altında küçük bir köpek," dedi ona. "Belki bir de zincir zırh."

Jamie hafifçe homurdandıysa da yüzü bir parça gevşedi.

"Yavaş ve derin nefes al," dedim alçak ve yatıştırıcı bir sesle. Şişenin kapağını açtığımda eter kokusu bir hayalet gibi yükselmişti ve Ian'ın kokusunu aldığında nefesini tuttuğunu gördüm.

Jamie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve ben maskeyi burnuyla ağzına yerleştirirken kasları gerildi.

"Sadece nefes al. Bir anlığına başın dönüyor gibi hissedeceksin ama sadece bir anlığına." Berrak damlalar teker teker gazlı bezin üzerine düştü ve kayboldu. "Nefes al. Bree, ondan geriye doğru say."

Brianna şaşkın görünüyordu ama mecburen başladı: "On... dokuz... sekiz... yedi..." Jamie'nin gözkapakları çırpındı ve sonra bunu hissettiğinde açıldı.

"*Nefes al*," dedim sertçe. "...altı... beş..."

"Gitti," dedi Roger sessizce, sonra ne söylediğini fark etti. "Yani... uyudu demek istedim."

"...üç, iki, bir."

Roger'a şişeyi uzattım.

"Bu şekilde kaldığından emin ol," dedim. "Her otuz saniyede bir damla."

Ian ve Bree onu bezlerle keten sargı bezleriyle masaya sıkıca bağlarken ben de ellerimi son bir kez alkolle yıkayıp hazırladığım alet ve malzemeleri kontrol ettim. Kollarını yanlarına yatırdıklarında parmakları gevşemiş ve elleri sarkmıştı. Işık iyiydi; kollarındaki ve bacaklarındaki ince tüyler altın renginde parlıyordu ve sargıdaki sızan kan bir gülün tam kalbindeki renkteydi. Kendi nefesim sakinleşirken kalbim yavaşça atıyordu; parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Bir aziz şimdi benimle

Scanned with CamScanner

birlikteydi. Alnındaki yumuşak saçları düzeltmek istedim ama sahip olduğum sterilliği bozmak istemediğim için bıraktım.

Jamie bir geminin ambarındaki tütün fıçısı kadar sağlam bir şekilde bağlanmıştı ama Brianna emin olmak için bacağını tutup sabitledi. Ona başımı salladım, işime döndüm ve Jamie'nin diz kapağının üzerindeki deriyi olabildiğince gergin bir şekilde yaydım.

Bir yara sargısını elime alınca alkolün keskin acısı misk kokulu etere katılarak pencereden gelen çam ve kestane kokusunu bastırdı.

"Gerçek bir hastane gibi kokuyor, değil mi?" diye sordum ve kendi maskemi yüzüme sıkıca bağladım.

Jamie'nin güvenli bir şekilde uyandığından, dizinin sarılıp atele alındığından ve ağrı için sağlam bir doz afyon ruhunun verildiğinden emin oldum. Onu şimdilik ameliyathanede uyur hâlde bırakarak koridordan mutfağa doğru yürüdüm, kendimi biraz gergin hissediyordum ama içimde derin bir memnuniyet duygusu da vardı. Ameliyat çok iyi geçmişti; kemikleri iyi kaynıyordu ve iyileşme süreci şüphesiz sancılı geçecek olsa da zamanla tekrar kolayca yürüyeceğinden emindim.

Ev sessizdi. Yardımcılarımın hepsi dağılmıştı: Fanny, Cyrus'la birlikte dışarıda bir yerlerde yürüyordu ve geri kalanların hepsi elma şarabı içip keçileri sağmak için Murraylerin kulübesine gitmişti. Bu nedenle Jenny'yi mutfakta tek başına oturmuş, ateşin üzerinde hafifçe tüten büyük kazana dalgın dalgın bakarken gördüğümde biraz şaşırdım.

"Kardeşin iyi olacak," dedim ve neler olduğunu görmek için turta dolabını açtım.

"İyi," dedi dalgınca ama sonra dikkat kesildi. "Yani, evet, bu çok iyi. Sence kolay yürüyebilecek mi?"

"Muhtemelen birkaç hafta yürüyemez," dedim. "Ama kesinlikle yürüyecek ve bunu ne kadar çok yaparsa o kadar ko-

Scanned with CamScanner

laylaşacak." Bir kuru şeftali turtasının dörtte üçünü bulup masaya getirdim. "Bundan birlikte yiyelim mi?"

"Hayır," dedi otomatik olarak ama sonra ne olduğunu fark etti. "Ah. Ben yerim, teşekkürler."

Turtayı dilimleyip Bree'nin mutfağın köşesine inşa ettiği soğutma sarnıcından sütü aldım ve yiyecekleri yerleştirdim. Jenny yavaşça ayağa kalktı ve gelip karşıma oturdu.

"Sachem bu sabah kuzeye gitme vaktinin geldiğini söylemek için evime geldi," dedi.

"Öyle mi?" Turtadan bir çatal dolusu aldım, çok lezzetliydi. Muhtemelen Fanny yapmıştı; ailedeki fırıncıların en iyisiydi. Jenny hiçbir şey söylemedi ve elinde bir çatal olmasına rağmen henüz turtaya dokunmamıştı.

"Ve?" dedim.

Cevap vermedi. Bir ısırık daha aldım ve bekledim.

"Şey," dedi sonunda. "Beni öptü."

Bir kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Sen de onu öptün mü?"

"Evet, öptüm," dedi Jenny, sesi şaşkındı. Bir süre oturup düşündükten sonra yan gözle bana baktı. "İsteyerek yapmadım." Ben de gülümsedim.

"Hoşuna gitti mi?"

"Sana yalan söylemeyeceğim, Claire. Hoşuma gitti." Başını geriye attı ve gözlerini tavana dikti. "*Şimdi* ne olacak?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Hayır, *kendime* soruyorum," dedi ve vurgulamak için küçük bir İskoç homurtusu ekledi. "Kuzeye, yeğeninin yanına dönüyor. Ona savaş hakkında öğrendiklerini anlatacak, böylece İngilizlerin tarafında mı olması gerektiğine karar verecek ya da..." Sesi kesildi. "Hava dönmeden önce gitmesi gerekecek."

"Senden ona eşlik etmeni mi istedi?" diye sordum nazikçe.

Jenny başını iki yana salladı. "Ne onun sormasına ne de benim cevap vermeme gerek vardı. O beni istiyor ve ben de... şey, sadece o ve ben olsaydık, bu sorun olmazdı fakat durum öyle

Scanned with CamScanner

değil. Ailemi burada bırakıp gidemem, özellikle de hepinizin başına gelebilecek onca şeyi biliyorken. Bir de Ian var..."

Sesindeki yumuşaklık bana kastettiğinin Ian Mòr olduğunu söylüyordu; oğlundan ziyade kocası.

"Onun için sakıncası olmayacağını biliyorum," dedi mavi gözleriyle bana bakarak. "Sadece Sachem bana öyle söylediği için değil... Ama Ian'ı benimle görüyor. Bunu duymama gerek yoktu, onun benimle olduğunu *biliyorum*. Her zaman da öyle olacak." Bunu yumuşak bir sesle söylemişti. "Bir gün farklı olabilir. Ian beni terk edecek değil, ama... farklı olabilir. Ben öyle dedim ve Sachem de geri döneceğini söylüyor. Savaş bittiğinde."

Savaş bittiğinde. Boğazımda kocaman bir yumru hissettim. Bunu daha önce de duymuştum, uzun zaman önce, başka bir savaşın pençesindeyken. Aynı özlem, beklenti ve teslimiyet tonuyla söylenmişti. Savaş bitecek olsa bile bunun asla gerçekten bitmeyeceğini biliyordum. Her şey farklı olacaktı.

"Eminim yapacaktır," dedim.

150

LAZARUS'UN NESİ VAR?

Fraser Tepesi
11 Şubat 1781

Jamie'nin yanımda uyandığını hissettim. Gerindi, sonra korkunç bir ses çıkardı ve dondu kaldı. Esnedim ve bir dirseğimin üzerinde doğruldum.

"Neden böyle olduğunu bilmiyorum," dedim, "ama diz ve ayak yaralanmalarında yatmak, ayakta durmaktan daha çok acıtıyor."

"Ayağa kalktığımda da acıyor," diye beni temin etti ama yardım teklifimi elinin tersiyle itip acı dolu bir tıslama ve boğuk

Scanned with CamScanner

CamScanner

bir "Aman Tanrım"dan başka bir şey duymadan sakat bacağını yatağın kenarından aşağı salladı. Lazımlığı kullandı ve bir eliyle komodinden destek alarak ayağa kalkmadan önce gücünü toplayarak oturdu ve esintideki bir çiçek gibi sallanarak ayağa kalktı.

Yataktan zıpladım, dün gece attığı köşeden bastonunu aldım ve eline verdim, kardeşleri Lazarus ölümden döndükten sonra Meryem ve Martha için hayatın nasıl olduğunu merak ediyordum. Sonra Jamie'nin elbiselerini giymek için çırpınışını izlerken Lazarus için hayatın nasıl olduğunu merak ettim.

Öldüğü zamanki ruh hâli ne olursa olsun, zavallı adam muhtemelen bedenini dünyayla işinin bittiği düşüncesiyle terk etmişti. Söz konusu bedene belli belirsiz yeniden yerleştirilmek başka bir şeydi, bir daha asla yaşamayı ummadığınız bir hayata geri dönmek başka bir şeydi.

Jamie aynada kendine kasvetli bir bakış atıp bir elini kirli sakalına sürdü ve Galce bir şeyler mırıldanıp aynı eli saçlarında gezdirerek başını salladı ve kahvaltı için aşağıya inerken geçişi her adımda bastonunun gümbürtüsüyle mühürlendi.

Giyinmeye başladığımda, aslında böyle bir şeyin Jamie kadar fiziksel ölüme yaklaşmamış ama alıştıkları hayatı kaybetmiş pek çok insanın başına geldiğini düşündüm. Anlık bir şaşkınlıkla tam olarak böyle bir deneyimi yaşadığımı fark ettim, hem de birden fazla kez. Taşların arasından ilk kez geçtiğimde, Frank'ten ve savaştan sonra yeni başladığımız hayattan koparıldığımda, sonra da Culloden'den önce Jamie'yi terk etmek zorunda kaldığımda.

O anıları uzun zamandır tekrar ziyaret etmemiştim. Şimdi de geri gelmelerini istemiyordum ama aslında bunların yaşandığını hatırlamak beni biraz olsun rahatlatıyordu... ve köklerimden koparılmaktan, bildiğim ve sevdiğim her şeyi kaybetmekten kurtulmuştum, yine de yeniden çiçek açmıştım.

Bu beni rahatlattı ve Ian öldüğünde hayatının büyük bir bölümünü kaybetmiş, sonra da Jamie'yle birlikte Amerika'ya gel-

Scanned with CamScanner

mek için hayatından geriye kalanlara cesaretle sırtını dönmüş olan Jenny'yi düşünerek kendimi daha da rahatlattım.

Savaştan kaçan taşralı tutsaklar silahsızlandırılmış, toplanmıştı ve nereye götürüldüklerini bilmiyordum. Ama milislerin hepsi, esasen çatışmalar durur durmaz dağılmıştı, erkekler küçük gruplar hâlinde evlerinin yolunu tutuyor, yol boyunca kaybettikleri hayatlarının parçalarını arıyorlardı.

Acaba bunu tekrar yapmak zorunda kalmamız ne kadar sürerdi? 1781 yılıydı. Ekim ayında Yorktown Savaşı yapılacak ve kazanılacaktı. Savaş bitecekti... ya da savaşlar ne kadar biterse o kadar bitecekti.

O zamana kadar daha çok savaş olacaktı. Çoğu güneyde olacaktı ama bize yakın olmayacaktı. Ya da Frank'in kitabı öyle diyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim aynadaki yansımama. Jamie fiziksel olarak gayet iyileşmişti; dizini kullandıkça düzelecekti ve sevdiği eve geri dönmüştü. Milislerinin çoğu savaşı hafif yaralarla atlatmıştı ama iki adamımızı kaybetmiştik: Tom McHugh'nun en büyük ikinci oğlu Greg ve Ullapool'dan ellili yaşlarında bekâr bir adam olan Balgair Finney. Jamie çalışma odasında oturup dalgın dalgın ateşe bakmaya ya da damıtım barakasına doğru yola çıkıp geri dönmeye meyilliyse –henüz oraya kadar gitmemişti ve orayı terk edilmiş, bakımsız görmeye dayanamadığından mı, yoksa yeniden üretime geçirme işiyle henüz yüzleşemediğinden mi bilmiyorum– sonuna kadar geri döneceğine inancım vardı.

Küçük Davy tatlılığıyla çok yardımcı olmuştu. Minik çocuk herkesin kalbini aydınlatmıştı ve Jamie onunla oturup ona Galce bir şeyler söylemeyi seviyordu, bunları duyduğunda Fanny gülüyordu.

Yine de... onda eksik olan bir şeyler vardı. Toplanmamış yatağa bir göz attım. Eve döndükten sonra iki aydan fazla bir süre sevişmek istememişti, buna şaşmamak gerekirdi ve iyileşirken onu fiziksel olarak uyandırabilmiş olsam da... eksik olan *bir şey* vardı.

Scanned with CamScanner

"Sabırlı ol, Beauchamp," dedim aynaya ve saç fırçamı elime aldım. "İyileşecek." Normalde saçlarımı hissederek tarardım ama fırçayı kaldırdığımda hâlâ cama bakıyordum ve durdum.

"Lanet olsun," dedim. Saçlarım bembeyazdı. Jamie bir keresinde saçlarımın ay ışığı renginde olduğunu söylemişti ama o zaman yüzümün etrafında beyaz çizgilerden başka bir şey yoktu. Şimdi tamamen beyaz değildi; omuzlarımın etrafına dökülen bukleler hâlâ kahverengi, sarı ve gümüş karışımıydı ama kulaklarımın üzerindeki yeni çıkan teller, sabah güneşinde bembeyaz parlıyordu.

Fırçayı yerine bırakıp ileri geri çevirerek elime baktım. Her zamanki gibi görünüyordu: ince ve uzun parmaklı, güçlü tendonları ve mavi damarları belirgin.

O anda Nayawenne'i ve bana söylediklerini hatırladım: "Saçların beyazladığında... işte o zaman tam gücünü bulacaksın." Bir süredir bunu düşünmemiştim ve şimdi omurgamda bir karıncalanma hissettim. O dağın tepesinde Jamie'nin ruhunu tuttuğum, onu bedenine geri çağırdığım anı...

Roger, yakınlarda kimsenin duymadığı bir anda bana sessizce Jamie'ye dokunduğumda ellerimde bataklık ateşi gibi titreyen soluk mavi bir ışığın gelip gittiğini gördüğünü söylemişti.

"Lanet olasıca kör şeytan," dedim çok sessiz bir şekilde.

Öğleden sonra bahçeme çıktım. Hava hâlâ soğuktu fakat eriyen karların arasından çıplak toprak parçaları görünmeye başlamıştı ve bezelyeyle fasulye asmaları için hendek kazma zamanı gelmişti. Jamie hava alabileceğini söyleyerek benimle geldi ve dizine uyum sağlaması için yavaşça yamaçta yürüdük.

İki teğmen, Gilbert ve Oliver, bir yıl önce, kıyamet kopmadan önce benim için iyi siperler kazmışlardı ve hem onlar hem de Agnes için (*hangisiyle evlendi?* diye merak ettim), Elspeth ve Charles Cunningham için kısa bir dua ettim. Hepsi şimdi İngiltere'ye mi dönmüştü? Bezelye, sırık fasulye ve bunların hepsi geçen yılın hasadından özenle saklanmıştı. Jamie gübreyi bir

Scanned with CamScanner

hendeğe boşaltti ve toprağı kürekle gübreyle iyice karıştırma işine koyuldu. Ameliyatlı dizi sızladığında sadece dişlerinin arasından tıslıyordu.

Bu hendek arı kovanlarının arkasından geçiyordu. Şu anda on bir kovan vardı: Bir kovan Kings Mountain'dan önce bölünmüştü ve ben ayrılan yeni bir kraliçeyi yakalayıp onu işçi arılarla birlikte yeni bir kovana yerleştirmek için zamanında yetişmiştim. Genç Ian da vahşi bir kovan bulmuş, Rachel ve Jenny ile birlikte onları yakalayıp geri getirmeye gitmişti. Hepsi kışı atlatmıştı ve birkaç arı ara sıra dışarı çıkıp bahçede yavaşça dolaştıktan sonra tekrar içeri giriyordu. Jamie, küreğiyle kovanlara çarpmayacağından emin olmak için dikkatle arkasına baktı, sonra bakışlarını şaşkınlıkla benden yana çevirdi.

"Onları duyuyorum!" dedi. "Ya da en azından duyduğumu sanıyorum..." Temkinli bir şekilde ilerledi ve kulağını örme sepet kovanına yaklaştırdı.

"Evet, duyuyorsun," dedim yüz ifadesiyle eğlenerek. "Bal arıları kışın ölmez ve kış uykusuna da yatmaz. Bahara kadar yetecek bal depoladıkları sürece... Bir araya toplanırlar ve ısınmak için titrerler ama bunun dışında sadece yemek yerler ve... uyurlar sanırım."

"Kışı geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirim," dedi Jamie ve gülümsedi. "Mesela senin ayaklarını tutmak."

Uyurken onun hangi kısımlarını tutmak istediğime dair ilginç soru, hışırtılar ve patikadan gelen ağır ayak seslerini duyduğumuzda beklemek zorunda kaldı.

John Quincy Myers'ı gördüğüme şaşırmadım. Genellikle kışı geçirdiği Cherokee köylerinden dönerken Fraser Tepesi'ne uğrardı. Onu gördüğüme çok memnun oldum.

"Nasılsın?" diye sordum, selamlaşıp kucaklaştıktan sonra geri çekilip ona bakarak. Görünüşe göre çantasını evde bırakmıştı ve her zamanki gibi görünüyordu ama herkes gibi kıştan dolayı zayıflamıştı.

"Cıvıl cıvıl, hanımefendi, cıvıl cıvıl," dedi bana yüzünde koca bir gülümsemeyle ya da son görüldüğünden daha az dişi vardı. "Gördüğüm kadarıyla arılarınız da gelişiyor."

Scanned with CamScanner

"Evet, öyle görünüyorlar. Onları bana verdiğin için tekrar teşekkür ederim. Biz de tam arıların kışın ne yaptıklarını konuşuyorduk. Yemek yer ve uyurlar herhalde."

"Eminim öyle yapıyorlardır," dedi ve elini nazikçe kovanlardan birinin üzerine koydu. Tenindeki hafif uğultuyu hissederek gülümsedi. "Ama sanırım onlar da bizim soğukta yaptığımız gibi uzun geceler boyunca birbirlerine hikâyeler anlatarak vakit geçiriyorlar."

Jamie buna kahkaha attıysa da temkinli bir şekilde yaklaşarak elini kovanlardan birinin üzerine koydu. "Arıların ne tür hikâyeler anlattığını düşünüyorsun, *a charaid*?"

"Sanırım ayılar ve çiçeklerle ilgili hikâyeler. Gerçi kraliçe başka şeyler de hayal ediyor olabilir."

"Eğer binlerce yumurta bırakmayı kastediyorsan, bu daha çok bir kâbusa benziyor," dedim. John Quincy gülse de anlamsız bir şekilde başını sağa sola eğdi.

"Bunu söylemek bir erkeğe düşmez ama bence belki de çılgın bir arzu bulutu içinde yüzlerce erkek arıyla birlikte özgürce ve yükseklerde uçmayı hayal ediyordur. Ah..." Durdu, kesesini yokladı. "Neredeyse unutuyordum, hanımefendi. Burada sizin için bir şey var." Kirli pembe bir patiskaya sarılmış küçük bir paket çıkardı.

"Kimden?" diye sordum paketi alarak. Hafifti, birkaç gramdan fazla değildi ve içinde belli belirsiz bir şey çıtırdıyordu.

"Bunu tam olarak bilmiyorum, Bayan Claire," dedi. "Ocak ayında Charlotte yakınlarında bir taverna işleten bir kadın verdi. Siyahi bir adamın bıraktığını, Fraser Tepesi'nde yaşayan büyücü kadın için olduğunu ve bu tarafa gelecek biri olduğunda nazikçe iletmesini istediğini söyledi. Sanırım seni kastediyordu," diye ekledi gülümseyerek. "Buralarda pek fazla büyücü kadın yok."

Şaşkınlıkla küçük paketi açtığımda sert bir cismin etrafına dikkatlice katlanmış kalın bir kâğıt buldum. Kâğıdı açtım ve bir tavuk yumurtası büyüklüğünde, aşağı yukarı aynı şekilde bir taş elime düştü. Beyaz ve yeşil benekleri olan alacalı gri bir rengi vardı. Pürüzsüzdü ve havanın soğukluğu düşünüldüğün-

Scanned with CamScanner

de oldukça sıcak hissettiriyordu. Onu Jamie'ye uzattım ve sarılı olduğu büyük kâğıdı açtım. Not tüy kalem ve mürekkeple yazılmıştı, yazı biraz gelişigüzeldi ama oldukça okunaklıydı.

Ordudan ayrıldım ve evime döndüm. Büyükannem bunu size teşekkür için gönderdi. Eski bir yerden alınmış bir mavi taşmış. Ruh ve beden hastalıklarını iyileştireceğini söylüyor.

Bunu hayretle okudum ve Jamie'ye bunun Onbaşı –belli ki artık *eski* Onbaşı– Sipio Jackson'dan geldiğini söylemek üzereydim ki aniden uzanıp kâğıdı elimden aldı.

"*A Mhoire Mhàthair!*"

John Quincy ne yazdığını görmek için merakla boynunu büktü.

"Vay canına," dedi. "Bu senin adın, değil mi Jamie?"

Kâğıt oldukça hırpalanmıştı. Bir köşesi yırtılıp kirlenmişti, mürekkebin bir kısmı ıslanıp akmıştı ve kırmızı balmumu mühür düşerek arkasında yuvarlak kırmızı bir leke bırakmıştı ama ne olduğu konusunda hiç şüphe yoktu.

Vali William Tryon tarafından imzalanmış orijinal bir kopyaydı bu; James Fraser'a, kraliyete yaptığı hizmetlerden dolayı bağışlanan Kuzey Carolina Kraliyet Kolonisi'nde on bin dönümlük arazinin belgesi. Ve kalın siyah dikiş ipliğiyle dikilmiş olan da Lord George Germain'ın mektubuydu.

151

ŞİŞE İÇİNDE BİR NOT

Pallas Gemisinde

John Grey'in günde iki kez gemi demir attığında istediği kadar güvertede egzersiz yapmasına izin veriliyordu. Görünür tek amacı denize atlayıp yüzmesini engellemek olan ve tek dili ne

Scanned with CamScanner

İngilizce ne Fransızca ne Almanca ne Latince ne İbranice ne de Yunanca olan, güçlü yapılı, bir denizci ona eşlik ediyordu. Muhtemelen Lehçe olabileceğini düşündü ama eğer öyleyse, bu bilginin ona bir faydası olmayacaktı.

Zamanın geri kalanında sadece kamarasına hapsedilmekle kalmamış, aynı zamanda ayak bileğine takılı bir kelepçeyle kamarasına bağlanmıştı. Bu kelepçe uzun bir zincirle donatılmış ve zincir de bölmeye yerleştirilmiş bir halkaya bağlıydı. Kendini bir deniz salyangozu gibi hissediyordu.

Makul ölçüde yemek verilmesinin yanı sıra tarafına bir lazımlık ve aralarında köleliğin kötülüklerine dair birkaç dini kitabın da bulunduğu küçük bir kitap da sağlanmıştı. Eğer bunlar onu kendini bekleyen nihai kaderine razı gelmesini amaçlıyorsa hedeflerini az bir farkla kaçırmışlardı ve o kitapların hepsini *Don Kişot*'un bir çevirisine dalmadan önce bir kenara itmişti.

Daha önce de tutsak edilmişti ama Tanrı'ya şükür bu pek sık olmamıştı ve hiçbir zaman da çok uzun sürmemişti, gerçi on altı yaşındayken kolu kırık bir hâlde karanlık bir İskoç dağında bir ağaca bağlı olarak geçirdiği gece sonsuz gibi gelmişti. *Bunu şimdi neden düşünüyordu ki?* Bir daha asla görmeyeceğini düşündüğü bir adamla tanışmasına eşlik eden koşulların karmaşası içinde bunu büyük ölçüde unutmuştu ve iyi ki de unutmuştu. Ancak Jamie Fraser kolay unutulacak bir adam değildi, lanet olsun ona.

Kısa bir süre Jamie'nin şu anki durumu hakkında –ya da daha kötüsü, nihai ölümünün koşulları hakkında– ne düşüneceğini merak etti ama bunu anlamsız bularak aklından uzaklaştırdı. Ölmek gibi bir niyeti yoktu, öyleyse neden bunu hayal ederek zaman harcasındı ki?

Richardson ve o beyefendinin tekil güdüleriyle ilgili olarak emin olduğu tek şey, o adamın Hal'in yerini bulana kadar Grey'i öldürülmeyeceğiydi çünkü hayatının Richardson için Hal'in hareketlerini etkileyecek bir araç olarak değeri vardı.

Scanned with CamScanner

Şunlara gelince... Dalgın dalgın çenesini kaşıdı. Richardson ona ustura konusunda güvenmiyordu; sakalı uzamıştı ve oldukça kaşındırıyordu.

Hal zaman zaman savaşın gidişatı hakkında ağır sözler sarf etmiş, birden fazla kez İngiltere'ye gidip Lord North'un yüzüne karşı hayatların ve paranın boşa harcandığını söylemekle tehdit etmişti. "Söylenmesi gereken şeyler var ve ben bunları söyleyebilecek birkaç kişiden biriyim," Grey'in kardeşinden duyduğu bu türden son sözdü... ne zamandı? En azından altı hafta, belki de daha fazla.

Fakat John, Hal'in Ben'i bulmak için kuzeye gittiğinden neredeyse emindi. Richardson'ın şimdiye kadar onu güney limanlarından herhangi birinde bulamamış olması da bu inancı destekliyordu. Adamın kıyı casuslarının gelip gitmelerinden bu kadarını biliyordu; kamarası doğrudan büyük, sağlam kamaranın hemen altındaydı ve çok fazla kelime seçemese de ara sıra tepesinde bir çizmenin vurduğu hayal kırıklığı tonu sugötürmezdi.

Hal'in Ben'i bulması ne kadar sürer diye merak etti. Bulduğunda ne olacaktı? Hal'i tanıdığına göre, serseri oğlunu bulamayacağı tek durum, lanet olası çocuğun savaşta ya da hastalıktan gerçekten ölmüş olmasıydı; William'ın Doktor Hunter'ın New Jersey halkını çiçek hastalığına karşı aşılamasını anlatışını hatırladı.

Rüzgâr değişmişti. Küçük odanın içine doğru esiyor, saçlarını havalandırıyor ve tenini karıncalandırıyordu. İçgüdüsel olarak gözlerini kapayıp yüzünü limana doğru çevirdi. Sonra değişenin rüzgâr olmadığını, geminin hareket ettiğini fark etti. Yukarı baktı, sonra kamarasının kapısına gitti; kapının üstündeki küçük kafesli açıklık ambar kapaklarından ara sıra ışık alıyordu. Kulağını açıklığa dayadı ve bir şey duyabilmek için kendini zorladı. Hayır. Düzen ve hızlı ayak sesleri, açılan yelkenlerin gümbürtüsü ve şakırtısı yoktu. Tanrı'ya şükür, demir alıp gitmek üzere değillerdi.

"Sanırım yaşlı büyükannemin sert bir rüzgâr için söylediği gibi, dolu bir rüzgâr yakaladı," diye mırıldandı, geminin denize

Scanned with CamScanner

açılmak üzere olabileceğini düşündüğü bir an için midesini hop ettiren o duyguyu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Richardson gemiyi çok uzağa olmasa da birkaç kez hareket ettirmişti. Grey, Charles Town'daki limanı tanımıştı ama bilmediği daha küçük iki liman daha vardı. Şimdi tekrar Savannah'daydılar; evinin yakınındaki küçük kilisenin güdük çan kulesini görebiliyordu.

Delirmekten korktuğu için kendi kendine konuşmamayı denemişti ama konuşmama çabasının çenesini sıkmasına neden olduğunu fark edince kendi kendine bir şeyler söylemesine izin verdi. Muhtemel Polonyalı ile de konuşmuştu, bu da aynı anlama geliyordu çünkü sosyalleşme açısından pek etkisi olmamıştı.

Yine de kendini giderek artan dakikalar boyunca dalgın dalgın limandan dışarı bakarken buldu; gözleri küçük gemileri, uçan pelikanları ya da bazen bir ya da iki, bazen düzinelerce, son derece zarif bir şekilde ilerleyen ve yüzmekten ziyade sıçrayan ama suyun bir parçası gibi görünecek kadar yumuşak olan yunusları takip ediyordu.

Arkasındaki kilitte bir anahtarın döndüğünü duyduğunda ve dönüp de karşısında lanet olası Percy Wainwright'ı bulduğunda aklı bu tür saçmalıklarla meşguldü.

Söz konusu adam bir an için ağzı açık bir şekilde ona baktıktan sonra kahkahalara boğuldu.

"*Ne?*" diye tersledi John, ardından Percy gülmeyi kesti ama ağzı hâlâ seğiriyordu. Percy'yi haftalardır görmemişti. Belli ki Percy amacına hizmet etmişti ve karaya çıkmasına izin verilmişti.

"Özür dilerim John," dedi. "Beklemiyordum... Yani..." Kıkırdadı. "Noel Baba'ya benziyorsun. Yani çok *genç* bir Noel Baba'ya ama..."

"O gözlerine lanet olsun, Perseverance," dedi John hışımla. Kendinden utanarak sakalına dokundu. "Gerçekten *beyaz* mı?"

Percy başını salladı ve biraz daha yaklaştı. "Şey, *tamamen* beyaz değil, sadece saçların o kadar açık renk ki daha çok birbirine karışıyor."

Scanned with CamScanner

John sinirli bir hareket yaptı ve oturdu.

"Her neyse, burada ne arıyorsun? Anladığım kadarıyla beni özgür bırakmaya gelmediniz." Birisi Percy'ye eşlik etmişti; kapı ziyaretçisinin arkasından kapandığında anahtarın kilide tekrar vurduğunu duymuştu.

"Hayır," dedi Percy, birden ayıldı. "Hayır. Yapabilseydim yapardım, John. Lütfen inan bana."

"Geceleri uyumana yardım edecekse sana inanıyorum," dedi John, kelimeleri olabildiğince kindar bir şekilde söylemeye çalışmıştı ve Percy'nin yüzünün düştüğünü görmenin kasvetli memnuniyetini yaşadı. John içini çekti.

"Ne istiyorsun, Perseverance?"

"Ben... şey." Percy başını kaldırıp John'un gözleriyle doğrudan karşılaşacak kadar kendini toparladı. "Sana iki şey söylemek istiyorum. Birincisi... üzgün olduğumu. *Gerçekten* üzgünüm." John bir an ona baktı, sonra başını salladı.

"Pekâlâ. Buna ben de inanıyorum, ne olursa olsun. Gerçi yakında öleceğim için pek bir şey ifade etmiyor. İkincisi?"

"Seni sevdiğimi." Sözler yumuşak bir şekilde geldi, John'dan ziyade masaya hitap ediyor gibiydi ama John onları duydu ve boğazında küçük bir yumru hissettiğinde hem şaşkına döndü hem de sinirlendi. O da yere baktı, cevap vermedi. Nehrin, bataklığın ve uzaktaki denizin sesleri küçük odanın içinde yankılanıyordu ve parmak uçlarının sert tahtaya dayandığı yerde kanın nabzının attığını hissedebiliyordu.

Yaşıyorum. Başka nasıl var olabilirim bilmiyorum. Boğazını temizledi.

"Sence pelikanlar neden çığırmıyor?" dedi. "Martılar her zaman cadı gibi bağırıp çağırıyor ama pelikanların hiç ses çıkardığını duymadım."

"Bilmiyorum." Percy'nin sesi şimdi daha güçlüydü ama boğazını temizlemek için durmak zorunda da kalmıştı. "Sana söylemek *istediğim* tek şey buydu, John. Senin... bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Scanned with CamScanner

"Tanrım. Nereden başlayabilirim ki?" Ama bunu kaba bir şekilde söylemedi. "Hayır. Ya da... hayır, bekle. Bir şey daha var." Bu fikir aklına yeni gelmişti ve bir yararı olacağından kuşkuluydu. Percy bir korkaktı ve hep öyle kalacaktı. Ama belki de... Doğruldu ve Percy'ye doğru eğildi, zincir yerde takırdıyordu.

"Richardson bana kâğıt ya da mürekkep vermiyor, muhtemelen aşağıdan geçen bir kayığa mesaj atmaya çalışacağımı düşünüyor. Kimseye yazamıyorum... yani son söz, veda ya da her neyse. Anladığım kadarıyla sen biraz daha özgürsün." Bulunduğu limandan Percy'nin ara sıra Richardson'ın ayak işlerini yapmak üzere kürekle kıyıya çıkarıldığını görüyordu. "Mümkünse en azından benim evime –Oglethorpe Sokağı On İki Numara– gider misin?"

"Nerede olduğunu biliyorum." Percy'nin rengi solsa da yüzünde kararlı bir ifade hâkimdi.

"Elbette, biliyorsun. Eğer söylediklerinde ciddiysen, bana duyduğun sevginin hatırı için git ve oğluma onu sevdiğimi söyle." İçinden bağırmak geliyordu: *"Tanrı aşkına, Willie'ye neler olduğunu anlat! Ona Prévost'a gidip yardım almasını söyle!"* Ancak Percy, Richardson'dan ve dünyadaki diğer her şeyden korkuyordu, diye düşündü bitkin bir acıma duygusuyla ve ondan böyle bir şeyi göze almasını istemek muhtemelen kaçmasına, sarhoş olmasına ya da kendi boğazını kesmesine neden olacaktı.

"Lütfen," diye ekledi nazikçe.

Uzun bir an geçti ve aşağıdaki nehrin üzerinden ağırbaşlı bir şekilde geçen pelikanların kanat çırpışlarını duyduğunu hayal etti fakat Percy sonunda başını olumlu anlamda sallayıp ayağa kalktı.

"Hoşça kal, John," diye fısıldadı.

"Güle güle, Perseverance."

Scanned with CamScanner

William, Savannah'nın dışına çıkan yollardaki rıhtım ve tavernaları bir kez daha beyhude bir çabayla aradıktan sonra eve döndüğünde Amaranthus'u ön bahçede volta atarken buldu.

"*İşte* buradasın," dedi Amaranthus suçlama ve rahatlama karışımı bir ses tonuyla. "Bir adam geldi. Onu Bayan Fleury'nin çayında görmüştüm ama adını bilmiyorum. Lord John'un bir arkadaşı olduğunu ve seni tanıdığını söylüyor. Onu salona yönlendirdim."

William, Bayan Fleury'nin evinde kendisine Saint-Honoré Şövalyesi olarak tanıtılan adamı salonda buldu. Büfeden Lord John'un değerli Meissen tabaklarından birini almış, parmağını yaldızlı kenarlarında hafifçe gezdiriyordu. Evet, aynı adamdı, bir Fransız; onu Madam Prévost'un öğle yemeğinde de kısa bir süre görmüştü.

"Hizmetinizdeyim, efendim. *Puis-je vous aider**?" diye sordu William, olabildiğince sakin bir sesle. Adam arkasını döndü ve William'ı görünce yüzü değişti, yorgunluk ve gerginlikten rahatlamaya benzer bir ifadeye dönüştü.

"Lord Ellesmere?" dedi adam tam bir İngiliz aksanıyla.

William soru soramayacak ya da açıklama yapamayacak kadar yorgun ve sinirliydi.

"Evet," dedi kaba bir şekilde. "Ne istiyorsunuz?" Adam son gördüğünden bu yana çok daha az ağırbaşlıydı; peruk takmadığı saçları kısa ve kıvırcıktı, kırlaşmış ve terden keçeleşmişti, üstündekiler kirlenmiş, pahalı takım elbisesi buruşmuştu.

"Benim adım... Percy Wainwright," dedi adam sanki tam olarak emin değilmiş gibi. "Ben... eskiden... şey, sanırım hâlâ öyleyim, düşününce... Lord John'un üvey kardeşiyim."

---

* (Fr.) Nasıl yardımcı olabilirim? (ed.n.)

Scanned with CamScanner

"Ne?" William refleksle Meissen tabağı adam düşürmeden kaptı ve tekrar büfenin üzerine koydu. "Üvey kardeş de ne demek? Ben üvey kardeşi olduğunu hiç duymadım."

"Duyduğunu sanmıyorum." Gülümseme olarak başlayabilecek belli belirsiz bir yüz buruşturma, Wainwright'ın yüzünü solgun ve bitkin bırakarak soldu.

"Aile şüphesiz beni hafızalardan silmek için elinden geleni yaptı, sonra... şey, bunun bir önemi yok. Bir kopuş ve yol ayrımı oldu ama ben John'u hâlâ kardeşim olarak görüyorum." Yutkundu, biraz sallanıyordu ve William adamın iyi olmadığını düşündü.

"Oturun," dedi küçük koltuklardan birini tutup çevirerek, "ve bana neler olduğunu anlatın. Lord John'un nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Wainwright başını iki yana salladı.

"Hayır. Yani... evet, ama o... değil."

"*Filius canis*," diye mırıldandı William. Etrafına bakındı ve kapının hemen dışında merakla gizlenen Amaranthus'u gördü, ardından hizmetçiymiş gibi çenesini ona doğru salladı. "Bize biraz konyak getir lütfen."

William konyağın ikram edilmesini beklemeden Wainwright'ın karşısına oturdu. Midesi endişe ve heyecanla top gibi kıvrılmıştı.

"Onu en son nerede gördünüz?" diye sordu, basit ve mantıklı sorularla Wainwright'ı yeniden tutarlı hâle getirmeyi umuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı.

"Bir gemide," dedi Wainwright ve biraz doğruldu. "Bir Hint gemisi, adı *Pallas*. Bir Yunan ismi, yani bir tür tanrı mı?"

"Savaş tanrısı," dedi Amaranthus tepside bir bardak konyakla içeri girerek. Wainwright'a dikkatle baktı, sonra kaşlarını kaldırarak gözlerini William'a dikti. Kalmalı mıydı, yoksa gitmeli miydi? William hemen bir sandalyeyi işaret etti ve Wainwright'a döndü.

"Bir gemi. Pekâlâ. Nerede bu gemi?"

Scanned with CamScanner

"Bilmiyorum. Seyir hâlindeler. Ben ayrılırken demir alıyorlardı. Onu terk etmedim!" diye bağırdı, William'ın kaşlarının çatıldığını görünce. "Onu asla terk etmezdim fakat bunun ona bir yararı olmazdı. Düşündüm ki aslında o bana söyledi. Bana gitmemi ve seni bulmamı söyledi."

Amaranthus şüphesini ifade eden küçük bir mırıltı çıkardı. William da bunu paylaşıyordu ama devam etmekten ve adamın daha mantıklı konuşmaya teşvik edilebileceğini ummaktan başka çaresi yoktu.

"Elbette," dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. "Peki, beni bulduğunuzda size ne söylemeni istedi?"

"Tam olarak söylemedi. Yani, mesaj için zaman yoktu, hazırlanıyorlardı..."

"Biraz daha konyak?" diye sordu Amaranthus ayağa kalkmaya hazırlanarak.

"Henüz değil." William elini kaldırdı ve o da oturdu, gözleri her an daha da perişan görünen Wainwright'a dikkatle sabitlenmişti. Üçü de sessizdi, Lord John'un saati şöminenin üzerinde huzur içinde tik tak ederken kubbesindeki emaye işi kelebek mavi ve altın kanatlarını yavaşça kaldırıp indiriyordu. Sonunda Wainwright sıkıca kavuşturduğu ellerinden başını kaldırdı.

"Bu benim hatam," dedi adam. Sesi titriyordu. "Bilmiyordum, yemin ederim. Ama..." Dudaklarını yaladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Lord John kaçırıldı ve deli bir adamın elinde. Büyük tehlike altında. Evet, lütfen biraz daha konyak."

"Bir dakika," dedi Amaranthus koltuğunun ucunda otururak. "Lütfen, bize bu delinin kim olduğunu söyleyin."

Wainwright ona baktı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Adı Richardson. Ezekiel Richardson."

"Aman *Tanrım*!" William ayağa kalkmış ve Wainwright'ı bir anda gömleğinin önünden tutup sandalyesinden kaldırmıştı. "Babamdan ne istiyor bu şeytan? Söyleyin bana, kahretsin!"

"Ah," dedi Amaranthus ayağa kalkarak. "Yani o gerçekten deli mi? Belki de Bay Wainwright'ı yere bıraksan iyi olur, William. Böyle konuşamaz."

Scanned with CamScanner

William isteksizce öyle yaptı. Şakaklarına kan hücum ediyordu ve kafası her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Wainwright'ı bıraktı ve olabildiğince sakin bir şekilde nefes alarak geri çekildi.

"Söyle bana," dedi tekrar. Wainwright şimdi tir tir titriyor ve aşırı terliyordu, ama bir kukla gibi sarsılarak başını sallayıp konuşmaya başladı.

Her şeyi anlatması birkaç dakika sürdü fakat Wainwright konuştukça yavaş yavaş sakinleşti ve sonunda sustu, ayaklarının altındaki yeşil figürlü halıya baktı. William ve Amaranthus onun eğik başının üzerinden bakıştılar.

"Yani bu beyefendi... Ee, bu *şahıs*," dedi Amaranthus ağzını tükürür gibi büzerek, "dükün İngiltere'ye gidip Lord North'a savaş hakkında konuşmamasını istiyor, bu yüzden Lord John'u kaçırdı ve amcan kabul etmezse onu öldürmekle tehdit ediyor, öyle mi?" William genç kadının sesinin kuşkulu geldiğini düşündü. Richardson'ın mektubuna inanmak zordu fakat gerçekleri böyle duymak... Wainwright başını olumlu anlamda sallıyordu.

"Kesinlikle böyle," dedi donuk bir sesle. "Savaşın devam etmesini istemek için kendi nedenleri var ve Pardloe'nun başvekili aksi yönde ikna edebileceğini düşünüyor."

William kendini toparlayarak, "Savaşın devam etmesinde çıkarı olan tek kişi o değil," dedi. "Savaş pahalı bir iştir ve bu da onu sağlayan adamların çok para kazanması anlamına gelir. Dükün İngiltere'de aksi yönde fikirler yaymasını engellemek isteyebilecek iki ya da üç kişi aklıma geliyor. Ama Richardson..." Wainwright'a dikkatle baktı fakat adam kasıtlı bir aldatmaca ya da derin bir sıkıntıdan başka bir şey belirtisi göstermedi.

William aniden Amaranthus'a dönerek, "Sana söyledim, bu Richardson'ı biliyorum," dedi. "Ve Tanrı yardımcım olsun, bence büyük olasılıkla deli. Yaptığı bazı şeyler..." Başını iki yana salladı.

Wainwright'a, "Burada bekleyin," dedi ve elini Amaranthus'a uzattı. "Bir dakika benimle gel."

Scanned with CamScanner

Ev sessizdi. Moira pazara gitmişti ve Bayan Crabb yatıyordu. Tanrı'ya şükür Trevor bile uyuyordu. Yine de William her ihtimale karşı Amaranthus'u bahçeye çıkardı. Küçük üzüm asmalarını görünce döndüklerinden beri teklifinden hiç söz etmediklerini belli belirsiz düşündü fakat bu düşünce bir duman gibi yok oldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden eve bakarak.

"Bence bu Richardson'ın gönderdiği mektupta düşündüğümüzden daha fazla gerçeklik payı olmalı. Bay Wainwright'ın aklı az çok başında görünüyor ama Yüzbaşı Richardson'ı bilmiyorum, rütbesi yüzbaşı mı?"

William omuz silkerek, "*Bizim* tarafımızdayken öyleydi," dedi. "Şimdi taraf değiştirdi ve sanırım Amerikalılar ona bir binbaşı rütbesi, hatta bir tür albaylık vermiş olabilirler. Avrupa ordularından rütbeli subayları avlıyorlar çünkü paraları yok. Amerikalılar yani."

"Yani bu Richardson bir dönek *ve* deli mi? Amerikalılar pek seçici değil gibi görünüyor, değil mi?"

"Anladığım kadarıyla James Fraser'ı general yapmışlar, eğer bu sana bir ipucu veriyorsa."

Kızın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Umarım, *o adam* deli değildir," dedi William'a şüpheyle bakarak. "İhanetin ille de kana karışacağına inanmıyorum ama deliliğin kalıtsal olduğundan oldukça eminim. Kralı görüyorsun."

"Hayır," dedi William. "Bay Fraser pek çok şey olabilir ama deli değil. Bay Wainwright konusunda da seninle aynı fikirdeyim. Babamın üvey kardeşi olduğu konusunda doğruyu söylüyor olabilir. Büyükannem Benedicta dul bir adamla evlenmiş ve bir oğlu olmuş olabilir. Ama babamın üvey kardeşi olması endişesinin sadece bir açıklaması olabilir, öyle değil mi?"

"Yani seni bulmaya gelmesinin başka bir nedeni olabilir mi?" Amaranthus başını yana yatırıp William'ın arkasındaki eve doğru baktı.

Scanned with CamScanner

"Belki." William bunu bir el hareketiyle geçiştirdi. "Ama bu adam *ve* mektuba göre göz önüne almamız gereken asıl gerçekler şunlar; bir, babam gerçekten de Richardson'ın elinde, o da çok tehlikeli biri. İki, Richardson görünüşe göre Hal Amca'yı bir şey yapmaya –daha doğrusu yapmamaya– zorlamak için onu rehin tutuyor. Ve üç, Hal Amca'yı herhangi bir şey yapmaya zorlamak mümkün olsa da o zaten bunu yapmak için burada değil."

"Ee, ama bu iyi bir şey, değil mi?" diye itiraz etti Amaranthus. "Herhalde bu Richardson'ın babanı tutmasının tek nedeni düke istediğini yaptırmaksa, dük bulunamadığı sürece Lord John güvende demektir. Öyle değil mi?"

"Hımm," dedi William kuşkuyla onaylayarak. "Bilmiyorum, Wainwright babamın tehlikede olduğunu söylüyor ve böyle düşünmek için bir nedeni olmalı. Ne olursa olsun onu bulmalıyım, hem de mümkün olduğunca çabuk. Eğer Richardson gerçekten deliyse ne yapacağı belli olmaz, ani bir kararla babamı denizin ortasına atabilir ya da Batı Hint Adaları'na yelken açabilir." Bu düşünce kalbine bir buz kıracağı gibi saplandı. Wainwright'ın ortaya çıkışının şokuyla, adamın söylediği en önemli şeyi bir an için unutmuştu.

"Tam ayrılırken gemini seyre çıkacağını söy..." William genç kadının kolunu öyle aniden yakaladı ki kadın çığlık attı. "Rıhtıma gitmeliyim! Eğer denize açılmamışlarsa..."

"Ama gittiler! Çapayı kaldırdıklarını söyledi, şimdiye kadar gitmişlerdir!"

"Hadi, o geminin nerede olduğunu ya da nerede bulunmuş olduğunu öğrenmem gerek!" William onun kolunu bıraktı ve dönerek eve doğru koşmaya başladı, Amaranthus da peşindeydi.

William koşarak koridora girdiğinde elinde balık ile ekmek somunlarıyla dolu olan kocaman alışveriş sepetiyle koridordan aşağı inen Moira'yı korkuttu. Moira sıçrayarak yoldan çekildi ama sepeti tutamadı. William arkasından kadının bağrışlarını duysa da durmadı.

Scanned with CamScanner

Salonun kapısı aralık duruyordu ve kapıyı iterek açtığında belli belirsiz bir kokunun farkına vardı. Konyak. Ve... kusmuk.

Her ikisinin de kaynağı Percy Wainwright'tı, yerde yatıyordu, bir kirpi gibi kıvrılmıştı, kusarken sırtı kabarıyordu. Zaten bolca kusmuştu fakat kokuya dökülen konyağın daha güçlü kokusu sinmişti.

"Tanrım," dedi William, yutkundu ve Wainwright'ı omzundan yakalamak için diz çöktü. "Moira!" diye bağırdı adamın yüzünü görünce. "Amaranthus! Bir doktor çağırın! Biraz su ve tuz getirin, çabuk!"

Wainwright'ın bilinci yerindeydi ama yüzü bir bebeğin yumruğu gibi sıkılmıştı, her yeri şiş ve kırışıktı. Dudakları maviydi –gerçekten maviydi. William bunu daha önce görmemişti ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu aceleyle, Wainwright'ı yatırıp daha rahat bir pozisyona getirmeye çalışarak. "Neyiniz var?"

Wainwright onu duydu. Titreyen bir elini göğsüne götürdü ve ortasına sertçe bastırdı.

"Bu... bu olmayacak... Yapamam..."

William, Claire Anne'nin birinin nabzını ölçtüğünü birden fazla kez görmüştü ve parmaklarını aceleyle Wainwright'ın boynunun yan tarafına bastırdı. Hiçbir şey hissetmedi, parmaklarını oynattı, orada hiçbir şey yoktu. Tek bir zonklama hissetti. Sonra bir tane daha. Bir tane daha –sonra hafif, hızlı bir tıkırtı– ama bu bir kalbin atması gerektiği gibi bir şey değildi.

"İşte, su ve tuzluk." Amaranthus nefesi kesilmiş bir hâlde arkasından konuşmuştu. "Moira, Doktor Erasmus'u çağırmaya gitti. Onun nesi var?"

"Tanrım, konyak içmiş olmalı!" Eğer öyleyse nabzı yavaşlıyordu ve Wainwright'ın vücudu bükülmüş, ağzı açık, hava almaya çalışıyordu. "Kalbi, sanırım, belki... İşte, ver onu bana!" Kadının elinden sürahiyi aldı ve Wainwright'ın yüzüne biraz dökerek gözlerini açmasını sağladı, ardından açık ağzına biraz

Scanned with CamScanner

döktü. Su, ağzının kenarından aktı ve bir sonraki denemede de öyle oldu.

"Tuz mu?" dedi Amaranthus şüpheyle.

"Sıcak çarpması geçiren askerlere verirsin," dedi William ve elinde başka bir imkân olmadığı için tuzluğu kaptığı gibi Wainwright'ın dilinin arkasına kaşıkla tuz döktü ve bunu suyla içirmeye çalıştı.

Bu, Wainwright'ın yutkunacak kadar kendine gelmesini sağladı fakat birkaç dakika içinde yeni bir nöbet onu ele geçirdi ve her şeyi tuz, su... ve kan kusarak geğirdi. Kan çok yoktu ama bu manzara William'ı o güne kadar gördüklerinin ötesinde endişelendirdi.

"Konyak," dedi aceleyle ve topuklarının üzerine oturdu. Neredeyse her şey için en popüler ilaçtı, belki de... Yerdeki şişeyi görüp kaptı, parmakları yuvarlak siyah cam gibi kıvrıma dokunurken bile Amaranthus'un çığlığını duydu.

"O değil!" dedi ve elinden kapmak için eğildi. Şişe kayıp halının üzerinde yuvarlanarak aromatik kırmızımsı damlalarının sonuncusunu da döktü ve etiketini gösterdi: *Blut der Märtyrer.*

Wainwright yumuşak bir guruldama sesi çıkardı ve bu ses gevşemiş bağırsaklarının belli belirsiz fokurtusuyla yankılanan bir iç çekişe dönüştü.

Odada derin bir sessizlik vardı fakat bunun ötesinde William uzaktaki martıların belli belirsiz çığlıklarını duydu.

"Tanrım," dedi usulca. "Gemi şimdiye kadar çoktan denize açılmıştır."

153

ÖZEL TESLİMAT

Bahçede şalgam ekerken havada birer ikişer süzülmeye başlayan arılarla konuşuyor, kızılcık ve erguvanın hafif kokularını takip ediyordum, o sırada bahçeye giden yoldan gelen bir

Scanned with CamScanner

arabanın hafif gümbürtüsünü duydum. Sonra rüzgârla birlikte gelen, çok net bir selam sesi duydum.

"Bu John Quincy!" diye seslendim arılara ve malamı yere bırakıp önlüğümle ellerimdeki toprağı ovuşturarak eve doğru koştum.

Gerçekten de John Quincy'ydi, sevinçle gülümsüyordu.

"Size özel bir teslimat getirdim, hanımefendi," dedi ve arabasındaki yükün üzerindeki keten bezini çekerek Germain, Joanie ve Félicité'nin heyecanlı yüzlerini ortaya çıkardı, saklandıkları yerde, kutuların ve fıçıların arasında lahana başları gibi birbirlerine sarılmışlardı.

"*Grandmere!*" "Büyükanne!" "Büyükanne!" Çocuklar arabadan fırladılar ve hepsi birden bağrışarak bana doğru koştular. Herkesi kucaklıyordum, kızların uzun bacaklı, iri vücutları ve yıkanmamış çocukların tatlı pis kokusu beni şaşkına çevirmişti. Germain utangaç bir ifadeyle gülümseyerek geride duruyordu, ama sonra Jamie evin köşesinden dönüp "Germain!" diye bağırdı ve Germain koşarak büyükbabasının kollarına atladı, neredeyse onu yere seriyordu.

Jamie çarpmanın etkisiyle homurdanıp güldü ve onu öptü, sonra John Quincy'ye baktı, gözlerindeki soru açıktı. *Diğerleri nerede? Ne oldu?*

John Quincy onun bakışlarını yorumlayarak, "Fergus ve Marsali sana sevgilerini yolladılar," dedi. "Hepsi de iyi. Ufaklıkların biraz dağ havası almasının daha sağlıklı olacağını düşünmüşler, bu yüzden Wilmington'dan geçerken onları da getirip getiremeyeceğimi sordular. Çok da iyi arkadaş oldular!"

"Daha sağlıklı," diye tekrarladı Jamie, gözleri hâlâ başını sallayan John Quincy'de sabitti. Germain'in kolları hâlâ Jamie'nin beline dolanmış, yüzünü gömleğine gömülmüştü. Çocuğun sırtını sıvazladı. "Evet. Sanırım öyle. İçeri gelin ve bir şeyler atıştırın. Taze yayık sütü var ve kızlar bira yaptı."

Scanned with CamScanner

Germain değişmişti. Çocuklar elbette değişir, hem de şaşırtıcı bir hızla, ama o uzaktayken ergenliğe doğru ani bir adım atmıştı ve yeni hâlini görmek herkesi şaşkına döndürmüştü. Sadece boyu uzamakla kalmamıştı –gerçi uzamıştı, hem de on santim kadar– yüzünün kemikleri artık bir erkeğin gözlerini çevreliyordu. Bu gözler kız kardeşlerini ve onlara yönelik herhangi bir tehdidi dikkatle izliyordu.

Herkes âdeta yaygara koparıyordu, çocukları ve John Quincy'yi yemeğe getirmiştik. Kızlar beni öptüler, sonra sevinç çığlıklarıyla Jamie'nin üzerine atıldılar, dizindeki bandajı, kolundaki ham yarayı, göğsündeki iyileşmiş ve yarı iyileşmiş yaraları dehşet içinde sorgulayıp haykırdılar.

"*Grandpére*, iyi olacak," dedim kararlılıkla onları pekmezli kurabiyelerle oyalayarak. "Tek ihtiyacı olan dinlenmek." Kaşlarımı yukarı kaldırarak yatak odasına kaçabileceğini ima ettim ama Jamie gülümseyerek başını salladı.

"Ben hallederim, *a nighean*. Elinde bir kâse dolusu kurabiye varken gideceğimi düşünmüyorsundur herhalde?"

Fanny gülümseyerek herkese süt doldurdu... yüzü pembeleşen ve burnunu bardağına gömen Germain'e özel bir gülümsemeyle... ve ben de kurabiyeleri dağıttım.

John Quincy, "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi ve kurabiyesini bir fare gibi kemirdi, dişleri daha güçlü yemesine izin vermiyordu. "Germain, büyükbaban ve büyükannen için getirdiklerini onlara verdin mi?"

"Ah!" Germain bir elini göğsünde taşıdığı, askısı olan küçük deri çantasına attı. Jamie'ye biraz suçlu bir bakış attıysa da uzanıp en yakınında ben olduğum için mektubu bana uzattı. İyi bir kâğıda yazılmış ve yeşil balmumuyla mühürlenmişti.

"Sen ve *grandpére* için," dedi, sesi yükselip son kelimenin ortasında kesilince kaşlarını çattı. "*Grandpére*," diye tekrarladı, çıkarabildiği kadar derin bir sesle. Olabildiğince ciddi bir ifadeyle mührü kırdım.

Scanned with CamScanner

Milord, Mileydi,

Geçen ay burada, Wilmington'da bizi çok rahatsız eden bir olay oldu. Bunu anlatmayacağım çünkü tüm çocuklarıma tamamen güvenmeme rağmen mektupların mühürlerinin kazara kırılması hiç de alışılmadık bir durum değildir. Üstelik bizi büyük bir tedirginliğe sevk edecek şekilde iki adamın öldürülmesini bir kenara bırakırsak, Richmond'ı güvensiz bularak terk etmemiz ve Kuzey Carolina'nın tanıdık topraklarına dönmemiz biraz ironik.

Marsali ve tüm çocukların sizin yanınıza gelmesini istedim. Eğer işler daha da kötüye giderse, Marsali ikizlerle birlikte Tepe'ye gideceğine söz verdi. Ama şimdilik beni terk etmeyeceğini söylüyor ve ben de çağrıldığım özgürlük görevini yarım bırakamam. Kılıcı elime siz verdiniz lordum ve ben onu bırakmayacağım.

Votre fils et votre fille,
Fergus Claudel Fraser
Marsali Jane MacKimmie Fraser

"Ah," dedim usulca. Germain'ın dudakları sıkıca bastırılmıştı ve gözleri parlıyordu. "Germain," dedim ve alnından öptüm. "Seni gördüğümüze çok sevindik. Kız kardeşlerini bunca yolu sağ salim getirerek ne kadar harika bir iş yaptın."

"Hımm," dedi ama biraz daha mutlu görünüyordu.

İki gün sonra öğleden sonra yatak odamızdaydık, ben bir yandan Fransızca *Manon Lescaut* okumaya çalışırken bir yandan da Jamie'nin Araf'ın üçüncü katı olarak adlandırdığı yerden kaçmak için sessizce sıvışmasını engelliyordum.

"Çocuklardan herhangi biri sana Fergus'ın tatsız olayının ne olduğunu anlattı mı, Sassenach?" Jamie onun için hazırladığım bir dizi alıştırmanın ortasında duraklayınca kaşlarımı çattım.

"Sadece hareketten kurtulmaya çalışıyorsun," dedim. "Acıttığını biliyorum. Yine de yap, eğer bir daha bastonsuz yürümeyi düşünüyorsan." Bana uzun, düz bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı.

Scanned with CamScanner

"Acı ve ıstırap yüzünü buruşturduğunda, sen bir yardımcı meleksin," diye mırıldandı.

Güldüm.

"Ey kadın, rahat zamanlarımızda," diye karşılık verdim, *"kararsız, nazlı ve memnun edilmesi zor.* Bunu da nereden çıkardın?"

"Roger Mac," dedi ağırlığını hafifletirken kötü durumdaki dizini hafifçe bükerek. *"Ifrinn!"*

"Biri –ya da birileri– seni delik deşik edip göğüs kafesini parçalıyor ve sen gıkını çıkarmıyorsun," diye gözlemledim. "Ama birkaç kasını esnetmen gerekirken..."

"Ölmekle meşguldüm," dedi dişlerini sıkarak. "Kırık bir göğüs kafesiyle konuşmanın basit olduğunu düşünüyorsan... Ah, Tanrım..."

"Sadece üç kez daha," diyerek ikna etmeye çalıştım. "Bundan sonra kol çevirme ve şınav çekme hareketlerini yapacağına söz verirsen, gidip Fanny ile konuşacağım. Germain döndüğünden beri onunla çok zaman geçirdi; eğer birine anlattıysa, bu o olacaktır."

Kabul ettiğini sandığım bir ses çıkardı ve ben de yüzünü nemli bir havluyla silip Fanny'yi bulmaya gittim. Neyse ki sebze kilerindeydi ve yalnızdı.

"Ah," dedi Fanny merakımı açıkladığında. "Evet, söyledi. Ona sordum," diye ekledi dürüstçe. "Bana söylemekte bir sakınca görmediğini ama kız kardeşlerinin ya da diğer kızların öğrenmesini istemediğini söyledi. Eminim seni kastetmemiştir."

Savaş her yerdeydi, bu yüzden Fergus'ın Wilmington'daki yeni matbaasının da benzer bir şekilde barbarlığa maruz kaldığını duymak hiç de şaşırtıcı değildi. Charles Town'da olduğu gibi kapının altından isimsiz tehditler savruldu. Yine de daha kötü bir şey olmamıştı ve kasaba bir bütün olarak oldukça sakindi.

Aileler geceleri kapılarını sürgülemeye ve panjurlarını kilitlemeye özen gösteriyordu ama gündüzleri de kendilerini güvende hissediyorlardı.

Scanned with CamScanner

"Germain ve Bay Fergus matbaada çalışıyorlarmış. Annesi ve kızlar dışarıdalarmış. İki adam geldiğinde Germain ne istediklerini görmek için tezgâha gitmiş."

Adamlardan biri dükkân sahibini görmek istediğini söylemişti. Ancak Germain diğer adamın ceketinin altında kısa bir av tüfeği olduğunu görmüştü. Ne yapacağını bilememişti ama kekeleyerek babasını getireceğini söylemişti. Tam matbaa kısmına gitmek için hareket ettiğinde ilk adam tezgâhtaki kapağı hızla açıp Germain'i yere itmişti. Her iki adam da Fergus'ın çalıştığı arka odaya doğru koştuysa da Germain ikinci adamın bacağını tutup avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

"Doğruca silahın namlusuna baktığını söyledi," dedi Fanny anlatırken gözleri büyümüştü. "Her an öldürüleceğini düşünmüş ve sanırım öldürülebilirdi de... Bay Fergus arka odadan bir kepçe dolusu sıcak kurşunla çıkıp ilk adama fırlatmasaydı."

Adamın acı ve panik içinde böğürüp dönüp kaçmaya çalışması, kör bir hâlde, hâlâ yerde yatan Germain'e takılıp düşmesi ve silahını kaldırmaya çalışan ikinci adama çarpması hiç de mantıksız değildi.

"Germain, Bay Fergus'ın tek eliyle silahı tutup adamla onun için kavga ettiklerini söyledi. Diğer adam çığlık atarak yerde sürünüyormuş. Sonra silah patlayıp tavanda bir delik açmış, her yer alçı ve tahta parçalarıyla dolmuş. Germain kıpırdayamayacak kadar korkmuş ama babasının kılıfında büyük bir tabancası varmış ve onu çıkarıp adamı tam kafasından vurmuş." Fanny yutkundu, biraz hasta görünüyordu. "Ve... sonra Germain'e arka odaya gitmesini söylemiş. O da gitmiş ama arkasına dönüp baktığında babasının diz çöküp diğer adamı da başından vurduğunu görmüş. Bay Fergus'ın silahının iki namlulu özel bir tabanca olduğunu söyledi," diye ekledi bu ayrıntıdan etkilendiği belliydi. "Çünkü sadece bir eli var."

"Aman Tanrım." Neredeyse kendim şahit olmuş kadar hayrete düşmüştüm – matbaa kan ve kırık alçılarla kaplıydı, Fergus'ın yüzü bembeyazdı ve tepkiyle titriyordu, Germain ise şoktan donup kalmıştı.

Scanned with CamScanner

"Germain ve babası, annesi ve kızlar geri gelmeden önce cesetleri arka kapıdan sokağa taşımak zorunda kalmışlar. Küçük kardeşlerinin beşiklerinde çığlık attıklarını ama durup bir şey yapamadıklarını söyledi."

Cesetleri çöplerin altına koyduktan sonra dükkânı süpürüp ellerinden geldiğince temizlemiş ve Germain'in annesi kızlarla birlikte eve döndüğünde, babası Germain'e kızları sıradan bir yere götürmesini ve akşam yemeği için yiyecek getirmesini söylemişti. Bay Fergus olanları Germain'in annesine anlatmış olmalıydı çünkü Germain döndüğünde annesi gitmişti ve bir süre sonra geldiğinde Bay Fergus'a sessizce bir şeyler söylemişti ve Germain o gece sokakta bir araba sesi duymuştu ve sabah dışarı baktığında adamlar gitmişti.

Fanny ciddiyetle, "Germain, gelip adamları götürenlerin Wilmington Özgürlük Oğulları olduğunu düşünüyor," dedi. "Babası hepsini tanıyor."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım, en azından Fergus ve Marsali'nin tamamen desteksiz ve korumasız olmadıklarına şükrediyordum. Bu bilgi göğsümde oluşan buz topuna hiçbir şey yapmadı.

"Çağrıldığım özgürlük görevini yarım bırakamam."

"Ah, Marsali," dedim belli belirsiz. "Ah, canım."

Yağan karın fısıltısına ve panjurlardan sızan garip gri kar ışığına uyandım. Dışarı baktığımda ormanın dünyasının –koyu kozalaklı ağaçlar ve bahar bitkilerinin filizleri– saf ve narin bir beyaza büründüğünü gördüm. Bu bir bahar karıydı ve saatler içinde yok olacaktı ama şu an için çok güzeldi. Elimi soğuk pencere camına dayayıp tazeliğini içime çekerek onun bir parçası olmak istedim.

Jamie hâlâ uyuyordu ve onu uyandırmak için hiçbir hareket-te bulunmadım; Roger bu sabah küçük çocukların yardımıyla hayvanlara bakacaktı. Parmak uçlarımda odadan çıktım ve

Scanned with CamScanner

Silvia ile Fanny'nin masada oturup kahvaltı hazırlamaya başlamadan önce kızarmış ekmeklerini kemirdikleri mutfağa doğru ilerledim. Bree bankın bir köşesinde uyuklarken Davy göğsündeydi ve annesini emerken şapır şupur sesler çıkarıyordu.

Esneyip göz kırptım ve başımı salladım ama onlara katılmadım. Bir gün önce et suyu yapmıştım ve belki de sıcak bir fincanın Jamie'yi sabaha uyanmasında yüreklendireceğini düşünmüştüm.

Kötü bir gece geçirmişti; kırk yaşın üzerindeki herkesin ara sıra yaşadığı, kaslara kramplar girdiği, eklemlerin ağrıdığı ve ani sarsıntıların insanı darağacından fırlatılmış gibi uykunun kıyısından çekip aldığı gecelerden biri. Ve onun durumunda, şüphesiz, seğirip dönerken çoğunlukla iyileşmiş yaralarının aniden yanması.

Yukarı çıktığımda uyanıktı, gömleğiyle yatağın kenarında oturuyordu, buruşuktu, sakalları vardı ve görünüşe göre hâlâ yarı uykuluydu, omuzları çökmüştü, elleri kalçalarının arasında sarkıyordu.

Getirdiğim iki kupayı yere bıraktım ve elimi hafifçe dağınık saçlarında gezdirdim.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Jamie inleyip gözlerini biraz daha açtı.

"Sanki biri bir tarafıma basmış gibi."

"Gerçekten mi? Kim?" diye sordum usulca.

Gözlerini tekrar kapattı. "Bilmiyorum, ama sanki ağır biriymiş gibi hissediyorum."

"Hımm." Elimi alnına koydum; sıcaktı ama yataktan sıcaktı, ateşi yoktu. Bir kupa et suyunu getirip eline tutuşturdum. Jamie buharı içine çekip bir yudum alsa da sonra bir kenara bırakıp inleyerek yavaşça gerindi.

Bir süre ona baktım, sonra önünde yere diz çöktüm ve gömleğinin eteğini tuttum. "Şuna bir bakayım," dedim.

Gözleri sonuna kadar açıldı ve bana sabitlendi. "Metaforun ne olduğunu bilirsin, Sassenach..." diye başladı, ellerimi yaka-

Scanned with CamScanner

lamak için başarısız bir çaba gösterdi fakat çay fincanlarından çok sıcak olan dokunuşum nefes vermesine ve biraz geriye yaslanmasına neden oldu.

"Hımm..." İki elimle yavaşça biraz ovuşturdum. "*Sanırım* kan dolaşımın düzenli.... Morarma var mı?"

"*Henüz* değil," dedi, sesi biraz endişeli geliyordu. "Sassenach. Sen..."

Gömleği geriye itip eğilince aniden konuşmayı kesti. Refleksle uyluklarını açmasını sağlayarak daha da aşağıya uzandım ve küçük kıvırcık tüylerin yükseldiğini gördüm.

"Taşaklarımı bırakır mısın, Sassenach?" dedi huzursuzca kıpırdanarak. "Sana güvenmediğimden değil, ama..."

"Yeni başlayan bir fıtık belirtisi var mı diye kontrol ediyorum," dedim ve iki parmağımı bacaklarının arasındaki etin derin sıcaklığına hafifçe sokarak iyice yukarı kaldırdım. Kalçaları zayıf ve soğuktu ama...

"Ah, bende bir başlangıç var," dedi biraz kıpırdanarak. "Ama fıtık olmadığına eminim. *Şimdi* ne halt ediyorsun?"

Bıraktım. Dönüp yatağımın başucundaki küçük komodine uzandım, orada bir sürü şey bırakmıştım; geceleri önlüğümün ceplerinden çıkan ve sabahları geri almayı unuttuğum şeyler. Onbaşı Jackson'ın bana gönderdiği mavi taş oradaydı ve onu ıvır zıvırların arasından alıp ısıtmak için ellerimin arasında ovaladım. Masanın üzerinde küçük bir şişe tatlı yağ da vardı ve taşın üzerine biraz damlattım. Jamie bu süreci izliyordu, hâlâ endişeliydi.

"Eğer onu kıçıma sokacaksan, Sassenach," dedi, "sokmazsan çok memnun olurum."

"Hoşuna gidebilir," diye önerdim ve bir elimle onu tuttum, diğer elimle de ılık, yağlı taşı tedavi edici bir şekilde uyguladım.

"Evet, ben de bundan korkuyorum." Ama biraz gevşemiş, ellerinin üzerine yaslanmıştı. Sonra biraz daha gevşeyip iç çekti ve gözleri tekrar kapandı. Yavaşça masaja devam ettim ama diğer elimle uzanıp kupalardan birini aldım ve hâlâ sıcak olan

Scanned with CamScanner

et suyundan bir yudum aldım. Tadı harikaydı, rahatlatıcı ve lezzetliydi. Yutkunup kupayı yere bıraktım ve ağzımı ona dayadım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elleri yatak örtüsünü sıktı.

"Hımmm?" dedim.

Jamie nefesinin altında Galce bir şeyler söylediyse de bu benim bildiğim bir kelime değildi. Hafifçe kahkaha attım. Titreşimi hissettiğini biliyordum; eli sırtımda duruyordu, büyük ve sıcaktı.

Savaş alanında aramızda bir şeyler olmuştu ve çoğu gitmiş olsa da vücudunun yankılarını daha önce hissetmediğim kadar derin bir şekilde hissedebiliyordum. İçindeki kanın yükseldiğini, nabız gibi attığını, tenini ısıttığını ve soluduğu havanın kendi ciğerlerimde derin ve saf olduğunu hissettim.

Aniden elleri kollarımın altındaydı ve beni aceleyle kaldırdı.

"İçine gireceğim," dedi, sesi boğuktu. "Senin içinde olmak istiyorum."

Hemen yatağa çıkınca o da yanıma uzandı. Kısa bir itiş kakışın sonrasında o ani, sert, kaygan birleşme asla şaşırtıcı değildi ama bir yandan da her zaman öyleydi. İkimiz de iç çektik ve birbirimize uyum sağladık.

Dakikalar sonra üzerine uzanırken kalbinin altımda yavaş ve güçlü bir şekilde attığını hissettim. Nefes aldım ve onun derin, acı kokusunu içime çektim.

"Harika kokuyorsun," dedim. Uykulu ve derinden mutlu hissediyordum.

"Ne?" Başını kaldırıp çevirdi ve gömleğinin yakasını kokladı. "Tanrım, ölü bir yaban domuzu gibi kokuyorum."

"Öyle," dedim. "Tanrı'ya şükür."

154

ANLAŞMAKTAN ASLA KORKMA; ASLA KORKTUĞUN İÇİN ANLAŞMA

Jamie kafasını muayenehaneme soktuğunda çekiçle şeytantersi reçinesi parçalıyordum.

Scanned with CamScanner

"Tanrım, Sassenach." Burnunu iki parmağının arasına sıkıştırdı. "Bu da ne böyle? Ve neden çekiçle vuruyorsun?"

"Şeytantersi," dedim tuttuğum nefesi bırakıp geriye doğru bir adım atarak. "Önce çakşırotu bitkisinin köklerinden reçineyi çıkarırsın, bu nispeten basittir ama reçine çok serttir ve rendeleyemezsin, bu yüzden topakları bir çekiçle ya da çekicin yoksa taşlarla parçalaman gerekir. Hımm..." Elimdeki çekicin aslında ona ait olduğu aklıma geldi ve elimde ters çevirerek teslim olmuş bir kılıç gibi önce kabzasını ona uzattım. "Geri istiyor musun?"

Jamie çekici aldı, hasar olup olmadığını inceledi, sonra başını salladı ve geri verdi.

"Sorun değil. Bana geri getirmeden önce yıka, tamam mı? Şeytan pisliği dedikleri şey bu mu?"

"Şey, evet. Ama bana, yetiştiği yerdeki insanların onu baharat olarak kullandıklarını söyledi. Yemeklerde yani."

Jamie tükürmek ister gibi baktı ama kendini tuttu. "Bunu sana kim söyledi?"

"John Grey. Muhtemelen pişirildiğinde tadı daha güzel oluyordur," dedim aceleyle. "Buraya bir şey için mi geldin, yoksa sadece çekicini mi arıyordun?"

"Ah. Evet, gelip tanıklık eder misin diye sormak için gönderildim."

"Ne için?" Kokuyu bastırmak için ellerime kömür tozu sürmeye başlamıştım bile.

"Tam olarak emin değilim. Şu anda küçük bir çarpışma ama birbirlerine ağlamayı bırakırlarsa bir düğün *olabilir*."

Ayrıntıları sormakla vakit kaybetmedim ama kömürü çabucak temizledim ve ellerimi önlüğümde kurulayarak onu koridordan salona kadar takip ettim.

Rachel, Ian, Jenny ve Silvia Hardman, Prudence, Patience ve Chastity'nin yanı sıra Bobby Higgins ve oğulları Aidan, Orrie ve Rob da oradaydı. Hardmanlar ve Higginsler karşıt ordular gibi dizilmişlerdi; Silvia ve kızları kanepede, Bobby Jamie'nin

Scanned with CamScanner

büyük koltuğunun derinliklerinden onlara bakıyor, Aidan onun yanında duruyor, Orrie ve Rob da -altı yaşın altındaki genç erkekleri tanımlarken böyle bir kelime kullanılabilirse- ayaklarının dibindeki halının üzerinde oturuyordu.

Rachel, Jenny ve Ian kanepenin ucunda duruyordu. İçeri girdiğimizde herkes dönüp bize baktı ve odada çalkantılı bir atmosfer olduğunu hemen hissettim. Kavga ediyor gibi görünmüyorlardı ama belli ki bir gerginlik hâkimdi.

Jamie sırtıma dokunarak beni odanın Bobby'nin olduğu tarafına götürdü ve kendisi de büyük sandalyenin arkasında yerini aldı.

"Hazırız," diye duyurdu. "Ben çıkarken ne diyordun, Yoldaş Silvia?"

Silvia gözlerini kısarak bakıp vakur bir tavırla doğruldu.

"Yoldaş Higgins'e, bir fahişenin adını taşıdığımı bilmesi gerektiğini söyledim," dedi sertçe.

Bobby diplomatik bir tavırla kimin söylediğini belirtmeden, "Bana öyle söylendi," dedi. Ona baktı ve yanağındaki solmuş ama hâlâ bembeyaz olan lekeye dokundu. "Ben de hüküm giymiş bir katilim. Belki de benden daha fazla rahatsız olmalısın."

Silvia'nın yanaklarında pembe bir renk belirdi ama gözlerini kaçırmadı.

"Söylemeye gerek yoktu," dedi, "ama düşüncen için teşekkür ederim. Bir yoldaş olarak şiddetten nefret etmem gerekse de içinde bulunduğun koşulların görevinden fazlasını yapmadığına inanmana neden olduğunu anlıyorum."

Bobby kısa bir süre yere baktı ama gözleri tekrar onunkilere döndü.

"Bu doğru," dedi sessizce ve öne doğru eğilerek elini hafifçe Chastity'nin yumuşak yanağına götürdü. "Sanırım sen de kendininkini yapıyordun."

Silvia ağzını açtıysa da hiçbir şey söyleyemedi. Genç kadının gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını gördüm. Güçlü bir şekilde bir şekilde başını salladı ve Patience ile Prudence elleri-

Scanned with CamScanner

ni kucaklarında düzgünce kavuşturmuş, dimdik oturmalarına rağmen küçük onay mırıltıları çıkardılar.

"Ben artık bir asker değilim," dedi Bobby. "Yiyecek bulmak için avlanmak dışında bir daha silaha sarılmayacağıma eğer yemin etmek seni rahatsız etmiyorsa seve seve yemin ederim. Sanırım... eski durumuna dönmek istemezsin, değil mi?"

Silvia, Jamie'ye bakarken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hayır, istemiyor," dedi Jamie kararlılıkla. "Asla."

Bobby başını salladı.

"Öyleyse," dedi Bobby arkasına yaslanıp ona dimdik bakarak. "Benimle evlenir misin, yoldaş?"

Silvia yutkundu, gözleri parladı ve öne doğru eğildi fakat Aidan onun yanıtını engelledi.

"Lütfen onunla evlenin, Bayan Hardman," dedi ısrarla. "Yulaf lapası ve yanmış pastırmalı fasulyeden başka bir şey pişiremiyor."

"O da benim yapabileceğimi mi sanıyor?" dedi Silvia ağzının kenarı seğirerek.

"O da iyi bir aşçı değil," dedi Prudence dürüst olması gereken biri gibi. "Ama ekmek *pişirebilir*."

Patience, "*Biz* de şalgam, patates, fasulye, soğan ve domuz kemiğinden nasıl güveç yapılacağını biliyoruz," diye araya girdi. "Açlıktan ölmene izin vermeyiz."

Bu sırada yüzü iyice pembeleşmiş olan Silvia imalı bir şekilde boğazını temizledi.

"Eğer tencere için bir hayvan vurabilirsen, Yoldaş Higgins, onu kesip kızartabileceğime inanıyorum," dedi. "Yanmış parçaları her zaman kesebilirsin."

"Harika!" dedi Aidan sevinçle. "Yani bu bir pazarlık, öyle mi?"

Bobby, Aidan'a hafiften öfkeyle bakarak, "Konuşmayı kesersen olabilir," dedi.

"Baba?" dedi Chastity parlak bir sesle, kollarını Bobby'ye uzatarak. Silvia kıpkırmızı oldu ve herkes güldü. Bir eliyle Chastity'nin ağzını kapattı.

"Evet," dedi Silvia.

Scanned with CamScanner

QUAKER DÜĞÜNÜ, YENİDEN

Jamie katıldığı ilk Quaker düğününü çok net hatırlıyordu. Philadelphia'da, Metodist bir kilisedeydi ve cemaat büyük ölçüde yoldaşlardan –özgürlükten yana olanlardan– oluşuyordu. Ayrıca Lord John ve Pardloe Dükü kılıçlarını nazikçe evde bırakmış olsalar da üniformalı birkaç İngiliz askeri de vardı. Tören benzersizdi ve Jamie bugün de aynı durumun söz konusu olabileceğini düşünüyordu.

Bu törenin en çarpıcı yanı, törene katılan çocukların sayısıydı. Toplantı Salonu'nun başında iki sıra vardı; birinde tüm Higgins Ailesi, diğerinde ise tüm Hardmanlar oturuyordu. Kucağında Davy'yi tutan Bree ve Roger önde oturuyordu. Fanny, Jem, Amanda, Tòtis, Germain, Joanie ve Félicité (çok uygun bir şekilde Fizzy olarak hitap ediliyordu) Claire ve kendisinin önündeki bankta kıvranıyorlardı. Muhtemelen hafifçe homurdanmasıyla hareketlerinin kısıtlanacağı düşünülüyordu. Sesinin düzgün olduğundan emin olmak için göğsünün altından biraz mırıldandı ve Jem ile Germain'in hafifçe gerildiğini gördü. Bu iyiydi.

Derin bir nefes aldığında göğüs kemiği hâlâ acıyordu ama derin bir nefes *alabiliyordu* ve bunun için Tanrı'ya şükretti.

Kiliseye kadar bütün yolu yavaşça yürümüştü. Sol dizi çok acıyordu ama kalbi rahattı. Hayattaydı, yürüyebiliyordu, Claire yanındaydı ve ölüm bir kez daha kendisini telaşlandırmasına gerek olmayan bir konuydu.

Bobby Higgins aniden ayağa kalkınca cemaat anında sustu.

"Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi ama sesi çatladı. Boğazını sesli bir şekilde temizleyerek tekrarladı ve cemaati başıyla selamladı. Yüzü kızarmıştı, çok utangaçtı ve bir hatip değildi. Öte yandan sakin bir şekilde durdu ve elini solgun ama dengeli olan Silvia'ya uzattı. Kadın ayağa kalkıp adamın elini tuttu ve kendisi de cemaate döndü.

Scanned with CamScanner

"Robert'ın dediği gibi, geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi basitçe.

Bobby ona, "Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi. "Belki bana rehberlik etmeniz gerekebilir."

"Zor değil," dedi Patience Hardman cesaretle.

"Hayır," diye onayladı Prudence. "Tek yapman gereken onunla evlenmen."

"Ama onu –yani bizi– besleyeceğini de söylemesi gerekiyor, değil mi?" diye araya girdi Prudence. "Ve bizi koruyacağını?"

"Bunu söyleyebilir," dedi Patience kuşkuyla. "Ama söylemesine gerek *yok*. 'Seninle evleniyorum' demesi yeterli. Öyle değil mi, anne?"

Silvia'nın gözleri kısılmıştı ve hızla müstakbel kocası kadar kızarıyordu.

"Kızlar," diye mırıldandı. "*Lütfen.*"

Cemaat arasındaki eğlence dalgası kayboldu. Bobby ve Silvia birbirlerine, uzaklara, alev alev yanan yüzlerine, sonra tekrar birbirlerine baktılar. Aidan McCallum banktan kalktı ve üvey babasının yanına yürüdü. Aidan on üç yaşındaydı ve neredeyse Bobby kadar uzun boyluydu.

"Her şey yolunda, baba," dedi ve arkasını dönerek, yanına koşuşan küçük kardeşlerine işaret etti. Hardman'ın kızlarına işaret etti, onlar da birbirlerine soru sorar gibi baktılar, sonra sessiz bir anlaşmaya varıp ayağa kalktılar.

Aidan kızlara kararlı bir şekilde, "Sizinle evleneceğiz," dedi. "Hepimiz hepinizle evleniyoruz. Affedersiniz, hepiniz hepimizle evlenir misiniz?"

"Evleniriz!" dediler Patience ve Prudence, yüzlerinde güller açıyordu. Patience eğildi ve Chastity'ye bir şeyler mırıldandı; Chastity de melek gibi parlayan yüzünü Rob'a çevirerek yüksek sesle, "Teni teviyorum!" dedi ve emekleyerek Rob'u belinden kavradı. "Öt beni!" diye ekledi ve parmak uçlarında durarak yanağına yüksek sesle bir "Muah!" yerleştirdi.

Düzenin yeniden sağlanması biraz zaman aldı.

Scanned with CamScanner

Jamie'nin yarı şişkin göğüs kemiği inanılmaz derecede ağrıyordu ve cemaatin gülmekten gözyaşlarına boğulan tek üyesi o değildi. Yine de kendini durduramadığını fark etti. Claire ona temiz bir mendil uzattı ve o da yüzünü mendile gömdü; hatırladığı keder, şimdiki sevinç, korku ve huzur soğuk, saf bir su gibi döküldü.

Herkes tepeden aşağıya, kadınların getirdiği sepetleri boşalttığımız ve Toplantı Evi'ne gitmeden önce düğün ziyafetinin temellerini hazırladığımız Yeni Ev'e geldi. Meyve, et, turta ve ekmek dilimlemek, tereyağını kalıplarından çıkarmak, reçel, ketçap ve sos kâselerini doldurmak, kavrulmuş yerelması ve kestanelerin üzerine bal gezdirmek için koşturduğumuz mutfakta şimdi büyük bir kaos yaşanıyordu.

Jamie, Roger ve Genç Ian iki yıllık viskiden üç fıçı getirmişlerdi ve Lizzie ile Rachel susamış bir geyik ordusunu boğmaya yetecek kadar bira yapmışlardı. Tüm bunların yeterli olacağını umuyordum.

Pencerenin yanında bukleleri mavi ipek kurdeleyle bağlanmış Mandy'yi gördüm, Chastity kendi başına kaşıkla yemek yiyebilecek kadar büyümüş olmasına rağmen yavrularını besleyen bir anne ardıç kuşu gibi ciddiyetle Chastity'nin ağzına yemek parçaları atıyordu. Gülümsedim ve diğer kızlara baktım, ancak onları burnumun dibinde, saksağanlar gibi gevezelik ederek birkaç büyük ahşap kâseye ciddiyetle haşlanmış mısır ve fasulye koyarlarken buldum.

"Çok şanslısın," diyordu Fanny, sesinden kıskançlık seziniyordu. "*Üç* erkek kardeş! Benim bir tane bile olmadı!"

Prudence ve Patience yeni kolalı keplerinin altında heyecandan kıpkırmızı yüzleri sevinçten havaya uçuyorlardı ve ikisi de buna güldüler.

"Onları seninle paylaşacağız, Frances," diye güvence verdi Patience. "Özellikle Rob'la."

Scanned with CamScanner

"Biz de senin kardeşlerin olacağız," diye ekledi Prudence nazikçe. "Aile hasreti çekmeyeceksin."

Fanny'nin yüzünün değiştiğini gördüm ve bunu saklamak için yere baktı, ancak o zaman bir kaşık dolusu tereyağlı fasulye ve mısırı kâse yerine yanlışlıkla masanın üzerine düşürdüğünü fark etti.

"Kahretsin!" dedi. Prudence ve Patience derin iç çekerken ben de müdahale etmek için bir adım öne çıktım ama Patience gözlerini kırpıştırdı, aniden bir şey fark etti ve ben de neye baktığını görmek için döndüm.

Crombieler düğüne gelmemişlerdi, insanların din adamlarının yardımı olmadan birbirleriyle evlenmelerinin dinsizlik değilse bile en azından biraz ahlaksızlık olduğunu düşünüyorlardı. Roger onlara Quaker töreninin aslında İskoçyalılar olarak uydukları el düğünü ile aynı şey olduğunu belirtmişti. Hiram, papazın olmadığı durumlarda, günahı ve gayrimeşru çocukları önlemek için el düğününün gerekli olduğunu söylemişti ama Tepe'nin şu anda bir papazı olduğuna göre, nasıl oluyor da Bay MacKenzie onun hizmetlerinin reddedilmesinden şahsi olarak rahatsız olmuyordu?

Rachel, Ian'ı Crombielere, evliliğin gerçekleştiği toplantıyı onaylayamayacaklarını düşünseler bile daha sonra düğün yemeğine gelebileceklerini söylemesi için göndermişti ama bunu yapacaklarından şüpheliydim.

Çoğu da gelmemişti. Ancak Cyrus şimdi mutfak kapısında durmuş, yanaklarındaki kızarıklığa rağmen gözlerini kararlılıkla Fanny'ye dikmişti. En iyi pazar kıyafetlerini giymişti, omzunda Hiram'ın eski ama iyi korunmuş lacivert tartanı vardı ve saçları her iki kulağının üzerinde resmi bir şekilde örülmüştü.

"Ee..." Kaşığı Fanny'nin elinden aldım ve bir elinde keten peçeteye sarılı küçük bir paket olan Cyrus'a doğru başımı salladım. "Neden Cyrus'ı mutlu çifte tebriklerini iletmesi için götürmüyorsun?"

Bu sırada Fanny de Cyrus kadar kıpkırmızı olmuştu ama kepini düzeltti, mavi ve sarı işlemeli güzel beyaz elbisesinin önünü

Scanned with CamScanner

silkeleyip her türlü soğukkanlılık gösterisiyle onu karşılamaya gitti.

"Aah," dedi Patience saygıyla. "Fanny'nin... *talibi* mi?"

"Yoldaş Jamie bunu onaylıyor mu?" diye sordu Prudence kaşlarını çatarak. "Fanny böyle şeyler için çok genç, değil mi?"

Patience omuz silkerek, "Onun dersleri var," dedi. "Bana söyledi."

"Ama o çok uzun. Nasıl olur da..."

"Cyrus'a böyle bir şey demek için biraz erken bence," dedim kararlı bir şekilde. "Onlar arkadaş, hepsi bu. Şu kızarmış balık tepsilerini taşımama yardım et, ladin ağacının altındaki büyük masaya gidecekler."

Verandaya çıkmalarına yardım ettim, sonra biraz durup kutlamaları izledim. Silvia ve Bobby büyük beyaz meşenin altındaki sandalyelerde yan yana oturuyorlardı ve Fanny'nin onlarla konuşmak için Cyrus'ı kalabalığın arasından geçirdiğini gördüm. İnsanların sarhoş olması için henüz çok erkendi ama bir kısmı bir iki saat içinde sarhoş olacaktı. İnsanlar masalarda, çimenlerin üzerinde, verandada ve merdivenlerde yemek yerken kızarmış domuz eti ve tarçınlı kekin viski dumanına karışmış nefis aroması havayı dolduruyordu.

Karnım aniden guruldayınca arkamda evden çıkan Jamie güldü.

"Hâlâ bir şey yemedin mi, Sassenach?"

"Şey... hayır. Meşguldüm."

"Artık değilsin," dedi sertçe ve elindeki tereyağlı mısır, taze kızarmış domuz eti ve kestaneli yerelması tabağını bana uzattı. "Otur da ye, *a nighean*. Ayakların yerden kesilmiş."

"Şey, ama hâlâ..." Bir ağız dolusu tükürüğü yuttum. "Şey, belki..."

Jamie dirseğimi tutup beni geçici olarak boş olan sallanan sandalyeme götürdü. Oturdum ve aniden ayak bileklerimden enseme doğru yayılan rahatlama hissine minnettar oldum. Jamie tabağı kucağıma koydu ve elime bir çatal tutuşturdu.

Scanned with CamScanner

"Bunu yiyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun, Sassenach, o yüzden bana aksini söyleme. Jem! Büyükannene biraz cevizli ekmek ve şeftalili pastadan getir, üzerine de biraz krema koy."

"Eğer *ısrar ediyorsan*... ben... şey..." Ona gülümsedim, balı yerelmasından bir ısırık aldım ve gözlerimi kapatıp kendimi coşkuya bıraktım.

Kalabalığın gürültüsü ve gevezeliğinde hafif bir değişiklik duyarak gözlerimi açtım.

Crombielerin geri kalanı da gelmiş miydi? Ama hayır, gri bir ata binmiş, uzun boylu, üç köşeli şapkası ve koyu renk pardösüsü kanat gibi çırpınan, dörtnala araba yoluna gelen tek bir adamdı.

"Eğer bu Benjamin Cleveland'sa..." dedim ayağa kalkmaya çalışarak. Jamie elini omzuma atarak beni durdurdu.

"Hayır, değil." Sesindeki bir şey beni yavaşça ayağa kaldırdı. Tabağımı sallanan sandalyenin altına bıraktım ve Jamie'nin yanına gittim. Jamie dimdik ayakta dururken sağ elini bastonunun başına sertçe dayamıştı, parmak eklemleri bembeyazdı.

İnsanlar atlıya bakmak için dönüyor, konuşmalarından dikkatleri dağılıyordu. Jamie kıpırdamadan dururken yüzündeki ifade okunmuyordu.

Sonra atlı verandanın kenarına geldi ve dizginlerini çekti, kim olduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. William şapkasını çıkardı ve eyerde reverans yaptı. Zor nefes alıyordu, siyah saçları terden başına yapışmıştı ve geniş elmacık kemiklerinin üzerinde telaşlı kırmızı lekeler vardı. Yutkunarak nefes aldı, gözleri Jamie'ye sabitlenmişti.

"Efendim," diyerek yutkundu. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Scanned with CamScanner

YAZAR NOTU

Tarihi ve İskoç Konuşma Şekilleri

Pastırma dolusu tava; saplı ve üç bacağı olan büyük kızartma tavasıdır, böylece kömür yatağında durabiliyordu. Pastırma kızartmak, krep pişirmek veya mısır ekmeği yapmak için kullanılıyordu. Buna ilaveten, et kızartırken damlayan suları toplamak için bir tabağın altına yerleştirilirdi, böylece toplanan su, sebzeleri sotelemek için de kullanılırdı.

Mutfak bezi ve kremalı bulamaç; bu kelimeler sırasıyla İskoç lehçesine aittir. Sebebini İskoçyalı birine sormalısınız.

Ayak parmağı iltihabı (Claire'in alışveriş listesinden); Amerikan argosunda 1960'larda hoş olmayan ama tanımlanmamış herhangi bir madde; Claire bunu bilirdi.

Kutu bira; alüminyum bira kutuları ortaya çıkmadan önce (genellikle) tenekeden yapılmış küçük kutular ("kutucuk" olarak da adlandırılır) vardı. Ancak bunlar tek kullanımlık değildi.

Kelimeler, Kelimeler, Kelimeler...

Yakın ve İçkin; benzer, ama aynı değil:

"yakın" şu anlama gelir "gerçekleşmek üzere."

"içkin" ise "içinde var olan veya işleyen; içsel."

Metanoia; "kalbin dönüşümü," özellikle de ruhsal bir değişim veya dönüştürme.

Çıkık veya kırığın giderilmesi; zedelenmiş veya kırılan kemiğin yerine yerleştirilmesi için kullanılan tıbbı terim.

İsimlerini Çaldığım Yardımsever İnsanlar ve Dostlar

Stephen Moore: *Outlander* prodüksiyon ofislerinin yöneticisi ve kendisi çok yetenekli bir beyefendi!

Gillebride MacIllemhaoil (kolaylık olması için İngilizce yazılışına "MacMillan" olarak çevrilmiştir): Gillebride, *Outlander* dizisinin 1. Sezon 3. Bölümü'nde Ozan Gwyllym'i canlandıran yetenek-

Scanned with CamScanner

li müzisyen/şarkıcıdır ve cömertçe onu bir ayı avcısı ve Jamie'nin değerli kiracılarından biri olarak kullanmama izin vermiştir.

Chris Humphreys (diğer adıyla C. C. Humphreys): Chris harika bir tarihi roman yazarı ve benim iyi bir arkadaşım. Dokuzuncu kitaptan sonra okuyacak bir şeyler arıyorsanız, ona bir göz atmanızı tavsiye ederim.

Carmina Gadelica ve Bu Kitaptaki *Galce/Gàidhlig*

Bu kitaptaki Galce (ve Fransızca) ifadelerin çoğu Doktor Catherine MacGregor nazik yardımlarıyla sağlanmıştır.

Çevrilen Galce şiir formları (*Carmina Gadelica* Birliği'nin izniyle), on dokuzuncu yüzyılın başlarında Rahip Alexander Carmichael tarafından Kuzey İskoçya ve Isles bölgelerinden sözlü "ilahiler, dualar ve büyüler" derlemesi olan Carmina Gadelica'dan alınmıştır. (Daha fazlasını keşfetmek isterseniz *Carmina Gadelica*'nın bazı baskıları internette mevcuttur).

Gazeteler

Dönemin gazeteleri şahsi oalrak tarafından basılıyordu ve isimleri bugün olduğu gibi sahiplerinin siyasi yönelimlerini, ideolojik ilkelerini ve kişiliklerini yansıtıyordu.

*The Impartial Intelligencer** 1770'lerde Kuzey Carolina'da

---

* Tarihsel Not: Bu gazete New Bern, Kuzey Carolina'da (kabaca) 1764 ile 1775 yılları arasında yayımlanmıştır; The Cape-Fear Mercury ise biraz daha geç bir tarihte, 1783 civarında yayımlanmıştır. Amerikan Devrimi'nin savaş yıllarında Kuzey Carolina gazetelerinin yayımlandığına dair hiçbir kayıt bulunmamaktadır. Bu hiç gazete olmadığı anlamına gelmez, sadece bu tür süreli yayınların hayatta kalmadığı anlamına gelir. Bazen gazeteciler de hayatta kalamazdı. Habercilik riskli bir işti. "Jakoben", "Jakobit" ile aynı şey değildir/değildi. "Jakoben" kelimesinin birden fazla anlamı vardır (Fransız Dominiken rahiplerinin bir tarikatı vardı ve bu isimle anılırdı), ancak en yaygın anlamı "aşırı veya radikal bir siyasi grubun üyesi, özellikle: 1789 Fransız Devrimi sırasında eşitlikçi demokrasiyi savunan ve terörist faaliyetlerde bulunan böyle bir grubun üyesi." (Bu nedenle 1803 yılında gazetenin adına "*Anti-Jacobin*" eklenmiştir.) Muhtemelen artık hepimizin bildiği gibi bir Jakobit, özellikle -başlangıçta- Kral James III (Old Pretender) tarafından yönetilen Stuart monarşisinin bir destekçisiydi; "Jakobit", "James" isminin Latince şekli olan "Jacobus"tan türetilmiştir.

Scanned with CamScanner

yayımlanan gerçek bir gazeteydi. Fergus ve Marsali'nin L'Oignon'unun hayali bir olasılık olduğunu düşünenler olmasın, demek istediğim... 18. yüzyıl Kuzey Carolina'sında daha ağırbaşlı "gazeteler" "seyir defterleri" ve "broşürler" bolluğu arasında da buluyoruz: *The Herald of Freedom*; *The Post–Angel* ya da *Universal Entertainment*; *The North Carolina Minerva* ya da *Anti-Jacobin* (Not: "*Anti-Jacobin*" 1803'te eklenmiştir, dolayısıyla teknik olarak bir 18. yüzyıl gazetesi değildir).

Spor

Golf ve Golf Topları

Golf on beşinci yüzyıldan beri Britanya adalarında oynanmaktadır ve bu nedenle golf topları William'a oldukça tanıdık gelmektedir (Üçüncü Bölüm). **"Percy'nin elinin derisini yüzmeye yetecek iğneleme vardı."** – Bu krikete bir göndermedir, beyzbola değil.

Gerçek Kişiler ve Mekânlar

Çavuş Bradford: Çavuş Bradford'un ilk adını bilmediğim için üzgünüm. Kendisi (en azından 2019'da) Savannah Tarih Müzesi'ne gelen ziyaretçilere Savannah Savaşı'nı hem müze hem de savaş alanında gezdiren, dönem silahlarını (ne yazık ki boş) yeniden mevziden ateşleme şansı da veren keyifli bir reenaktördür. Bana/bize, savaşa dahil olan birçok siyasi ve askeri figürle ilgili yan notların yanı sıra kendine özgü üniforma şapkasının ezilmiş gönye şekliyle birlikte savaşın harika ayrıntılı bir anlatımını yaptı.

Joseph Brant (Thayendanegea): Devrim Savaşı döneminin en ilginç kişiliklerinden biri olan Joseph Brant, iki dünyada çok etkili bir şekilde yaşadı. Irokualar arasında önemli bir askeri liderdi (her ne kadar sonunda İngilizlere toprak sattığı için hain ilan edilip Irokua konfederasyonundan atılmış olsa da), aynı zamanda üniversite eğitimliydi ve (davet üzerine) İngiltere'ye giderek Amerikalı isyancıların bastırılmasına yardımcı olmaları için Irokualar ve diğer yerli gruplarla samimi bir ilişki kurmak isteyen kralı ziyaret etti.

Scanned with CamScanner

Patrick Ferguson: Kesinlikle gerçek bir kişi olan Binbaşı Ferguson'a, güneyde bir Sadık milis gücü oluşturma ve bu gücü kullanarak yerel isyancıları boyun eğmeye zorlama görevi verildi. Bu bazen diğerlerinden daha iyi sonuç verdi...

Frederick Hambright: Kings Mountain Savaşı'na katılan milis komutanlarından biri (aslında savaşın başlarında öldürülen William Chronicle'ın ikinci komutanı), daha önce sömürge subayı ve yerel vatansever olan Frederick Hambright'tı. Hakkında yazdığım savaş alanlarını genellikle birden fazla kez giderim. Kings Montain'a belki on beş yıl önce gitmiştim ama daha yakın bir zamanda tekrar gitme fırsatı buldum. Bu vesileyle, günün geç saatlerinde geldim ve giriş lobisinden geçtikten sonra, isim etiketinde *Hambright* yazan bir park korucusu tarafından karşılandım. Bana parkın kapanmasına sadece bir saat kaldığını ve (dairesel) parkuru tamamlayamayabileceğimi söyledi. Ona bunun için garanti verip öyle de yaptım. Çıkışta onunla tekrar karşılaştım ve vedalaşmak için durakladım. Biraz sohbet ettik ve bana atalarından birinin Kings Mountain Savaşı'nda savaştığını söyledi. Ona teşekkür ettim ve henüz yazmaya başlamadığım kitapta atalarından bahsedeceğimi söyledim. Yine de hatırladım; yani "Hambright" unutulacak bir isim değil.

Benjamin Lincoln ve uyku hastalığı: General Benjamin Lincoln, Devrim'in Güney Seferi'nde önemli bir aktördü. Sonuncusunda (Charles Town Kuşatması) bütün bir orduyu esir olarak teslim etmek zorunda kalarak İngilizlere dört kez teslim olma gibi talihsiz bir ayrıcalığa sahiptir. Ayrıca uyku hastalığından mustarip olduğu düşünülmektedir. Bu hastalıkta kişi sık sık ansızın uykuya dalar. Bu doğal olarak kesin olarak belgelenemez ancak Roger, Savannah Savaşı'ndan hemen önce Francis Marion'u aramaya gittiğinde uyukluyor olmasına izin verecek kadar yaygındır.

Francis Locke: Amerikan Devrimi sırasında Kuzey Carolina'daki "Milis Alayı"nın komutanıdır. Bu kitabı okurken fark etmiş olacağınız gibi düzensiz arazi ve insanların dağınıklı-

Scanned with CamScanner

ğı nedeniyle *çok* sayıda bağımsız milis bölüğü vardı. Locke'un düşüncesi tüm bu birlikleri bir araya getirerek uyum içinde çalışmalarını sağlamaktı; bu düşünce muhtemelen uygulamadan daha iyi bir fikirdi. Milis Alayı (ya da bir kısmı) Devrim sırasında sadece iki küçük harekatta savaştı. Jamie'nin de belirttiği gibi, mesafe ve iletişim zorlukları alayı küçük acil durumlar için uygunsuz, büyük olaylar için ise hantal kılıyordu.

Francis Marion: Namıdiğer "Bataklık Tilkisi." Francis Marion, Güney Seferi'nde önemli bir kişiydi. Kendi bölüğünün bağımsız bir komutanı, (hem milis hem de serbest gerilla akıncıları olarak da tanımlanabilecek; gerçekten İngilizler için savaşan özgür köleleri takip edip öldürdü, Claire'in belirttiği gibi, Disney'in onunla ilgili şovuna dahil etmeyi seçtiği bir şey değil), daha sonra Kıta Ordusu'nun bir parçası olarak daha Ortodoks bir şekilde savaştı, burada yarbay ve daha sonra tuğgeneral olarak görev yaptı.

Casimir (Kasimierz) Pulaski: Kıta Ordusu'nda savaşmak için gönüllü olan, general ve ordunun Atlı Komutanı olan atılgan ve etkili bir Polonyalı süvari. Pulaski, Savannah Savaşı sırasında riskli bir hücum sırasında öldürüldü ama bu ölüm hemen gerçekleşmedi. Günümüze kadar uzanan bir dizi gizem de böylece başlamış oldu.

Pulaski misket kurşunu ile ağır yaralanmış, hem başından hem de vücudundan vurulmuştu (Pulaski'nin adamları onu almaya gelmeden önce Roger'ı savaş alanında kanamayı durdurmaya çalışırken görüyorsunuz) ama hemen ölmemişti. Kısa bir süre Kıta Ordusu'ndan bir cerrah tarafından muayene edildi, ancak daha sonra kendi isteği üzerine (söylendiğine göre) yakınlarda pusuya yatmış olan donanma gemisi *Wasp*'a bindirildi ve başka bir doktorun gözetiminde denize açıldı. Bir gün kadar sonra gemide ölmüş ve cesedi karaya çıkarılmıştır. Söylendiğine göre, yakınlarda bir yere gömülmüş, ancak (muhtemelen) kemikleri daha sonra Savannah şehrinde bir anıtın altına yeniden defnedilmiştir (anıt hâlâ oradadır).

Scanned with CamScanner

Bu oldukça tuhaf davranış, Pulaski'nin kemikleri olduğu varsayılan kemiklerin anıtın yenilenmesi sırasında geçici olarak çıkarıldığı ve söz konusu kemiklerin (görünüşe göre) bir kadına ait olduğunun keşfedildiği yirmi birinci yüzyılda yapılan bir keşifle açıklanabilir.

Daha garip bir olay da meydana gelmiştir; (muhtemelen) Yaşlı Tilki Simon Fraser'ın kurşun tabutu açıldığında ve içinde genç bir kadın cesedi olduğu ortaya çıktığında yaşanan heyecanı hatırlayın. Ancak bu örnekte, kadınsı görünen kemiklerin gerçekten Casimir Pulaski'ye ait olması mümkündür zira son DNA analizleri kemiklerin "çift çinsiyetli" bir kişiye ya da hermafrodite ait olduğunu göstermektedir.

Eğer kemikler gerçekten Pulaski'ye aitse ve gerçekten de çift cinsiyetliyse ya da kadınsa, bu, sırrının keşfedilip halka açıklanacağı karadaki bir ordu doktoru tarafından tedavi edilmek yerine neden *Wasp*'a götürülmek istediğinin çok iyi bir açıklamasıdır.

Haym Salomon: "Devrimin Finansörü." Bankacılık konusunda yetenekli bir Polonya Yahudisi olan Salomon, Amerikan Devrimi'nin başarısına en önemli katkıda bulunanlardan biriydi. Washington'un ordusunu ayakta tutan ödemeleri elde etti.

St. John's Adası: Daha sonra bugün anıldığı gibi "Prens Edward Adası" olarak adlandırıldı. Burası Jocasta MacKenzie Cameron Cameron Cameron Innes dördüncü kocası Duncan Innes'le birlikte Devrim'den sonra taşındığı yerdi.

City Tavern: Salisbury'de gerçek bir tavernaydı ve aslında adı "City Tavern"di. (Keskin gözlüler için düşünecek olan okuyucular "şehir tavernası" ifadesinin büyük harfle yazılmaması gerektiğini kendileri de biliyor...) Salisburyliler gibi yerel cazibe merkezlerinin isimleri göz önüne alındığında, pragmatik bir grup oldukları anlaşılmaktadır. "Town Creek" ve "Old Stone House (1766)." "Büyük Vagon Yolu" ormanın o bölgesinde olabildiğince romantikti ve Salisbury o adı almamıştı.

Albay Johnson (Güney Bölgesi'nden Kızılderili casusları): Bölgenin başında biri diğerinin yerine geçen *iki* Johnson vardı. Akraba olduklarını sanmıyorum.

Scanned with CamScanner

İngilizce Olmayan İfadeler

a vos souhaits / a tes amours: Birinin hapşırmasına karşılık kullanılan Fransız Kanada duası. Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde "rüyalarınıza / aşklarınıza" anlamına gelir. (Sağlığınıza anlamı taşıyan "Gesundheit" ya da onomatopoetik "Blesshu"dan biraz daha zarif belki de...)

stercus: "Dışkı" (Latince).

filium scorti: "Orospu çocuğu" (Latince).

cloaca obscaena: "Müstehcen kanalizasyon" (Latince).

"*tace* Latince mum demektir": Bu 18. yüzyılda (Latince konuşan) üst sınıflar arasındaki sohbetlerde sıkça kullanılan bir etikettir. "*Tace*" emir kipidir ve "sessiz ol" anlamına gelir; mum ise ışığı simgeler. Dolayısıyla, bu ifade (esasen) "karanlıkta kalsın" anlamına gelir; başka bir deyişle, "ihtiyatlı olun ve konuştuğumuz şeyle ilgili hiçbir şey söylemeyin."

Pozegnanie: "Elveda" (Lehçe).

Gáidhlig deyimleri ve konuşma şekilleri metinde tanımlanmıştır.

William Butler Yeats – Innisfree Göl Adası

Şimdi kalkıp Innisfree'ye gideceğim,
Küçük bir kulübe inşa edeceğim, kilden ve sazdan yapılmış;
Dokuz fasulye sırası, bal arısı için bir kovan olacak,
Ve arıların vızıldadığı korulukta yalnız yaşayacağım.

Huzur bulacağım orada çünkü huzur yavaşça düşüyor,
Sabahın perdelerinden cırcır böceğinin şarkı söylediği yere düşüyorum;
Orada gece yarısı bir parıltı, öğlen ise mor bir ışıltı,
Ve akşam kuşunun kanatlarıyla dolu.

Şimdi kalkıp gideceğim her dem gece ve gündüze
Göl suyunun kıyıya alçak seslerle vurduğunu duyuyorum;
Yolda ya da gri kaldırımlarda dururken,
Kalbimin derinliklerinde duyuyorum.

Scanned with CamScanner

Derleme

Shreddies:* Kraliyet Hava Kuvvetleri iç çamaşırı. Görünüşe göre bu şekilde adlandırılmalarının nedeni, yapıldıkları kumaşın dokuma deseninin Shredded Wheat bisküvisine çok benzemesiydi.

Üçüncü Bölümün Başlığı, roman yazarı Florence King'in bir sözünden türetilmiştir:

> *"Sosyal konularda, anlamsız gelenekler yalnızca görgü kurallarının arı sokması değil, aynı zamanda ahlaki düzenin yılan ısırığıdır."*
>
> –FLORENCE KING

Siyah Masonlar: Bir noktada Claire siyah Masonlar olup olmadığını merak eder. Aslında vardı. Tanınmış bir kölelik karşıtı ve siyahi lider olan Prince Hall, Prince Hall Masonluğunu (Boston) kurmuştur.

Haiti Donanması

Tarihi anlatımlarda Savannah Kuşatması sırasında Amerikalılarla birlikte savaşan "Haiti Donanması" *Chasseurs-Volontaires*'e sık sık atıfta bulunulduğunu görürsünüz. Aslında Haiti tarihin bu noktasında bir devlet olarak mevcut değildi ve bu siyahi gönüllüler aslında Saint-Domingue'den (daha sonra Dominik Cumhuriyeti) ve başka yerlerden geliyorlardı. Geçmişleri büyüleyicidir ancak Savannah Muharebesi tartışmam sırasında girebileceğim bir konu değildi. Öte yandan aşağıdaki ayrıntılar blackpast.org internet sitesinden alınmıştır ve daha kapsamlı bir resim sunmaktadır:

D'Estaing'in birlikleri çoğunlukla Guadeloupe, Martinique ve Saint–Domingue gibi çeşitli yerlerden gelen sömürge alaylarından oluşuyordu. Fransız Karayip kolonilerinden gelen 800 adam *Chasseurs-Volontaires de Saint-Domingue* adlı bir alay hâlinde örgütlendiler. Bu askerler *des gens de couleurs libres*

---

* Türkçe çevirisinde "don" diye kullanılmıştır. (ç.n.)

Scanned with CamScanner

(renkleriyle özgür insanlar) gönüllü olarak Fransız sömürge güçlerine katılmıştır. *Gens de couleur* Saint-Domingueli Afrika ve Avrupa kökenli erkeklerdi. Özgür doğarlardı, bu nedenle özgür kölelerden ya da köleleştirilmiş olarak doğan veya yaşamları boyunca köleleştirilen ve daha sonra kendilerini azat eden veya azat edilen *azat edilenlerden* farklıydılar. Bu ayrım *gens de couleur*'a Fransız sömürgesi Batı Hint Adaları'nda daha yüksek bir sosyal ve siyasi rol sağladı. 1685 Fransız Siyahi Yasası'na göre, beyaz sömürge nüfusu ile aynı hak ve ayrıcalıklara sahiplerdi. Ancak uygulamada, beyaz Fransız sömürge sakinleri tarafından uygulanan güçlü ayrımcılık, *gens de couleur*'lerin bu hakları tam olarak kullanmasını engelledi.

Kültürler ve Dil

Şu iki madde hariç kurguda kültürlerin tasvirini tartışmanın ne yeri ne de zamanı.

1. Bir kültüre ait olan iki kişi onu aynı şekilde deneyimlemez ve,
2. Eğer yazarlar sadece kendi deneyimleri, kültürleri, tarihleri ya da geçmişleri hakkında yazmak zorunda hissetselerdi, kütüphaneler sıkıcı biyografilerle dolardı ve bir kültürü kültür *yapan* pek çok şey –sanatının çeşitliliği ve canlılığı– kaybolur ve kültür ölürdü.

Bununla birlikte, kendi kişisel deneyiminiz dışında herhangi bir şey hakkında yazarken, ister kitaplardan (tarihi durumlar ve olaylar hakkında yazıyorsanız gereklidir) ister kişisel hikâyelerden ve tavsiyelerden olsun diğer insanların yardımınıza ihtiyacınız vardır.

Son otuz üç yıl boyunca şansım yaver gitti de bana tavsiyelerde bulunmaya fazlasıyla istekli olan çok sayıda nazik ve yardımsever insan kendi kültürlerinin detayları hakkında (kendileri tarafından deneyimlendiği şekliyle) bana bilgi verdi ve sonuç olarak, bu kültürlerin çeşitli tasvirleri derinleşti ve bu kitapların yazımı sırasında gelişti. Umarım öyle olmuştur.

Scanned with CamScanner

Ancak bu gerçekleştiğinde, doğal olarak ayrıntılar değişecek ve daha fazla bağlantıyla daha fazla bilgi edindikçe anlatımlar arasında bazı çelişkilerle karşılaşacaksınız. Geriye dönüp daha önceki bir kitaptaki önemli olayları ve karakterleri gözden geçiremeyeceğinize göre, yapabileceğiniz en iyi şey mevcut yazıyı mümkün olduğunca düzeltmek ve bir sonraki kitabı yazarken geliştirilmiş bilgileri kullanmaktır.

Arılara Söyle Gidiyorum'u yazmanın son aşamalarında, bana kültürel detaylar konusunda fazlasıyla yardımcı olan seksen iki yaşındaki Mohawk aktivisti Kahentinetha Bear ve *Outlander* televizyon dizisinin Mohawk dilindeki danışmanı Eva Fadden ile tanışma şerefine nail oldum. Eva ve ailesi Altı Ulus Irokualar Kültür Merkezi'nin (www.6nicc.com) küratörleri. Bu hanımların her ikisi de bana büyüleyici bilgiler verdi. Bunların bir kısmı önceki kitaplarda kullandığım tarihi anlatımlarla (hepsi Mohawk olmayan kişiler tarafından yazılmıştı) çelişiyordu. Bu nedenle, bu hanımların yararlı bilgilerini mümkün olduğunca kullandım ve gelecekteki kitaplarda bunları (onların ve diğer insanların bana verdiği diğer tavsiyeleri) uygulamaya devam edeceğim.

Kısa bir örnek olarak, kahentinetha'nın* romanlardaki Ian Murray'nin oğlunun ismiyle uyuşmayan bir açıklama. Koşulların oldukça farklı olduğu ve ilgili kişilerin Joseph Brant ile bağlantılı oldukları, bu nedenle tamamen normal kültürel ortamda yaşamadıkları iddia edilebilir ve bunun geçerli olduğunu düşünüyorum. Ancak kahentinetha'nın verdiği bilgileri sadece örnek olması açısından (ve çok zarif yorumu için teşekkür ederek) vermek istedim:

* kahentinetha (adı "çimleri hareket ettiren" anlamına geliyor) bana Mohawkların büyük harf kullanmadığını, ancak genel okuyucu kitlesine daha erişilebilir kılmak adına Mohawk Nation News adlı blogu için bir istisna yaptığını bildirdi (www.mohawknationnews.com).

Scanned with CamScanner

Biz Hristiyanlar gibi dua etmeyiz. Klanımızda bir araya gelir ve rüyayı anlatırız. Rüyayı yorumlamayız. Bir sonraki rüyayı ve ilk rüyanın anlamını verecek bir işareti bekleriz. Ayrıca isim halk tarafından verilir ve bebek uzun evdeki tüm klanlara sunulur. Kişi öldüğünde, gömülmeden önceki son gece, ismini geri almak için bir tören yapılır, böylece isimsiz ayrılır. Artık onu başka biri kullanabilir. Dünyada iki kişi aynı isme sahip olamaz. İsme sahip olan en yaşlı kişi ismini koruyabilir ancak daha genç olan kişi uzun eve geri dönmek, yeni kıyafetler giymek ve yeni bir isim almak zorundadır.

–KAHENTINETHA AYISI (izinle alıntılanmıştır)

Scanned with CamScanner

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi bu kitap yazımı birkaç yıl süren Dev Bir Canavar. Bu süre zarfında, yüzlerce olmasa da düzinelerce yardımsever bana yardım edip bilgi verdi. Hepsini not etmeye ve hatırlamaya çalışsam da yürekten takdir edilen çok sayıda nazik ruhu atladığımdan eminim!

Özellikle şunu belirtmek isterim ki;

...Çok değerli editörlerim Jennifer Hershey (ABD) ve Selina Walker (İngiltere), Erin Kane (editör yardımcısı) ve Penguin Random House "ekibi" kitaplarımın redaksiyonunda, yayımlanmasında ve tanıtımında uzun yıllar boyunca kıymetlilerim oldular ve hâlâ da olmaya devam ediyorlar:

...Kara Welsh, Kim Hovey, Allison Schuster, Quinne Rogers, Melanie DeNardo, Jordan Pace, Bridget Kearney –ve–

...Hantal bir el yazmasını kapakların arasına yerleştiren cefakâr ve asil prodüksiyon çalışanları: Lisa Feuer, Kelly Chian ve Maggie Hart. Ve–

...Redaktörlerim Laura Jorstad ve Kathy Lord, yorulmak bilmeyen becerileriyle bu kitabı (çoğunlukla) doğru yazım, doğru kullanım ve benim aklıma gelmeyen diğer şeyleri düzeltip yoluna koydular. Ve–

...Özellikle de Virginia Norey, Kitap Tanrıçası, bu güzel kitabın ve daha pek çoğunun tasarımcısı!

...ve sevgili dostum ve Almanca çevirmenim Barbara Schnell'e teşekkürlerin en özelini sunmak istiyorum, keskin gözleri ve yararlı yorumları olmasaydı bu kitapta (şüphesiz) olduğundan çok daha fazla hata olurdu.

Ayrıca...

...İskoçya Kilisesi'nden Muhterem Julia Wiley'yee, bir Presbiteryen papazın ruhani gelişimi ve atanmasına ilişkin paha biçilmez içgörüleri ve tavsiyeleri için;

...Dr. Karmen Schmidt, tıbbi, anatomik ve arılarla ilgili konulardaki zarif tavsiyeleri için;

...Susan Butler, kişisel asistan ve düzeltmen, kendisi olmadan hiçbir şey postalanamazdı ve ev halkı tam bir düzensizliğe sürüklenirdi;

Scanned with CamScanner

...Loretta McKibben, internet sayfamın tasarımcısı (diana.gabaldon.com'dan), en eski arkadaşım ve astronomik ve astrofizik konularında uzmanım;

...Janice Millford, gelen e-postaları düzenli tutuyor ve benim kalıcı olarak su altında kalmamı engelliyor;

...Karen Henry, yıllardır Edebiyat Forumu'nun (TheLitForum.com) Diana Gabaldon Bölümü'nün moderatörü ve baş yabanarısı avcısı ve

...Sandy Parker, Karen'la birlikte, bu kitaplarda olduğundan çok daha fazla hatanın bulunacağı, Gözleri Uyuşturan Nitpickery Kadrosu'nun bir üyesidir;

...iki menajerim, Russell Galen ve Danny Baror, birlikte yıllardır *Yabancı* serisi ve benim için büyük işler başardılar;

...çok dilli mükemmel çevirmen muhteşem Catherine MacGregor ve bu kitapta kullanılan Galce ve Fransızca ifadelerin çoğunu sağlayan harika Cathy-Ann MacPhee ve Madam Claire Fluet; ayrıca–

...Amy Higgins'in Galce infazını sağlayan Adhamh O'Broin ve–

...dili ve kültürünün temsilinde çok yardımcı olan kahentinetha ayısı ve hem bu kitap hem de *Outlander* televizyon dizisi için Mohawk diyaloğu konusunda tavsiye ve yardım sağlayan Eva Fadden ve–

...sosyal medyadan yerel coğrafi veya tarihi gözlemler, konuşmadığım dillerdeki kelimelerin yazımı ve telaffuzu hakkında tavsiyeler ve yararlı anekdotların yanı sıra yüzlerce muhteşem arı fotoğrafına katkıda bulunan çok sayıda çeşitli nazik ruh.

Ayrıca Amelia Island Vakfı'nın eğitim hedeflerinin ilerletilmesi için (adadaki her çocuğa bireysel olarak sahip olunan kitaplar sağlamak) Amelia Island Kitap Festivali'nde açık artırma yoluyla büyük miktarda bağışta bulunan Tina Anderson ve Dr. Bill Amos'a sonsuz teşekkür ve sonuç olarak bu kitapta a) göz alıcı bir Savannah sosyetesi ve b) (istek üzerine) "iriyarı, siyah saçlı bir Kuzey İskoçyalı" olarak temsil edilmektedir.

Anlık olarak unuttuğum tüm insanlardan özür dilerim; kalbimde yaşıyorsunuz ve (ara sıra da olsa) her zaman anılarıma dönüyorsunuz.

Scanned with CamScanner

Diana Gabaldon'ın milyonları büyüleyen
OUTLANDER (YABANCI) serisi
Arılara Söyle Gidiyorum ile geri dönüyor.

Geçmiş güvenli bir sığınak gibi görünse de... hayatta olmak için en tehlikeli zamandır...

Yıl 1779. Claire ile Jamie onca zorluğun ardından nihayet kızları Brianna, damatları Roger ve torunlarıyla Fraser Tepesi'nde yeniden bir araya gelmiştir. Ne var ki bu mutlu aile tablosu şimdi de Amerikan Devrimi'nin tehdidi altındadır.

Kuzey Carolina'nın taşrasında savaş rüzgârları eserken kolonilerdeki gerilim gitgide yükselmektedir. Fraser Tepesi'ndeki kiracıların sadakatinin ikiye bölünmesi ve savaşın kapılarına dayanması an meselesidir.

Brianna ve Roger'ın yirminci yüzyılda kaçtıkları tehlike ise hâlâ peşlerindedir.

Claire ile Jamie zamanın ötesindeki aşklarını, binbir türlü zorlukları ve tehlikeleri aşarak korumayı başardılar. Acaba en büyük sınavları onları sonsuza dek ayıracak olan mıdır?

Claire ve Jamie'nin yıllara meydan okuyan aşkı,
zamanın ve mekânın ötesinde
bir kez daha sınanıyor...

Scanned with CamScanner